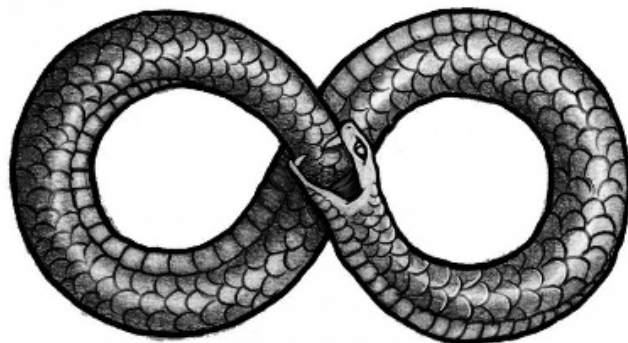

ПАВЛО ДАНИЛЬЧЕНКО

**ХРЕСТОМАТІЯ ЗІ СТАРОДАВНЬОЇ ІСТОРІЇ
ПРАСЛОВ'ЯНСЬКОМОВНОГО САРМАТСЬКОГО
СУПЕРЕТНОСУ І ЙОГО ГЕНЕТИЧНИХ НАЩАДКІВ:
СТАРОДАВНЬОГО АЛАНСЬКОГО І АНТИЧНОГО
ГЕРМАНСЬКОГО СПОРІДНЕНИХ СУПЕРЕТНОСІВ,
А ТАКОЖ І УКРАЇНСЬКОГО-ДАВНЬОРУСЬКОГО
ЕТНОСУ СЕРЕДНЬОВІЧНОЇ УКРАЇНИ-РУСІ**

Вінниця

2023

Данильченко П.І.

- Д18 Хрестоматія зі стародавньої історії праслов'янськомовного сарматського суперетносу і його генетичних нащадків: стародавнього аланського і античного германського споріднених суперетносів, а також і українського-давньоруського етносу середньовічної України-Русі
Павло Данильченко – Вінниця, 2023, – 545 с.

Хрестоматія, в якій зібрані як стародавні, античні і середньовічні, так і сучасні переконливі свідчення про темно-червоношкірість середньовічних слов'ян і їх пращурів сарматів і античних германців, а також і про слов'янськомовність пращурів українців, які досить тривало мешкали черезсмужно разом з китайцями і тунгузо-маньчжурами (що підтверджується численними слов'янсько-китайськими, слов'янсько-євенкськими і слов'янсько-маньчжурськими ізоглосами), дозволяє по новому подивитися на етногенез українців і нарешті відмовитися від наївного пошуку прабатьківщини середньовічних темно-червоношкірих слов'ян у Європі. Отже, хрестоматія, що сформована на основі матеріалів оприлюдненої раніше статті «Історія племен і народів, що сформували український етнос і державу Україну, може бути корисною як для науковців і студентів історичних і інших факультетів вищих навчальних закладів, так і для пересічних громадян України, що цікавляться історією своїх пращурів. Відмова ж від нав'язаних туранцями Московії історичних мітів суттєво посприяє формуванню в країні громадянського суспільства. Цьому ж значно може посприяти і визнання першою державою українців держави їх пращурів слов'янськомовних готів грутуннів / хросів / русів.

Зміст

	Стор.
<u>Від упорядкувача</u>	4
<u>1. Тотожність античних германців сарматам</u>	7
<u>2. Темно-червоношкірі античні і середньовічні пращури українців</u>	14
<u>3. Відповідність етнонімів склавини та сакаліба багатьом відповідно яскраво-червоним і темно-червоношкірим народам, а не лише слов'янам</u>	43
<u>4. Формування сучасних германських мов на неіндоевропейських субстратах у темних століттях Середньовіччя</u>	55
<u>5. Слов'янськомовність більшості античних германців</u>	66
<u>6. Скандинавія – прабатьківщина українців і більшості інших слов'ян</u>	96
<u>7. Українці – нащадки горян праіндоевропейців</u>	108
<u>8. Переважна фінськомовність більшості скитських, іллірійських і тракійських племен</u>	116
<u>9. Причетність українців до дружинної культури сарматів і їх нащадків аланів-торків, античних германців і аварів</u>	128
<u>10. Волелюбство українців і їх пращурів</u>	134
<u>11. Найперші згадки про пращурів українців у Європі</u>	170
<u>12. Етногенез українців</u>	180
<u>13. Нетотожність малих юечжі, псевдотохарські літературні пам'ятки яких збереглися, пращурам справжніх тохарів – слов'янськомовних да-юечжі</u>	195
<u>14. Українськомовність донських і північнокавказьких аланів і їх нащадків полян- русів та п'ятигірських черкасів (жанінців)</u>	198
<u>15. Споріднені українцям народи</u>	221
<u>16. Принесення до Європи слов'янської мови з Північно-Східного Китаю</u>	269
<u>17. Слов'янсько-китайські, -корейські, -тунгузько-маньчжурські і -японські ізоглоси</u>	290
<u>18. Балтсько-таджикські та слов'янсько-таджикські ізоглоси</u>	337
<u>19. Стародавньослов'янська лінгва франка в Центральній і Середній Азії та в Європі</u>	341
<u>20. Антропологічні риси українців і споріднених їм народів</u>	347
<u>21. Генетичні і інші характерні риси та звичаї українців</u>	366
<u>22. Закон відкритих складів у праслов'янській мові</u>	405
<u>23. Формування і головні риси української мови</u>	409
<u>24. Народна творчість українців</u>	424

25. Дуже значний вплив українців і письменників українського походження на вдосконалення як російської, так і польської літературних мов	431
26. Спроби українців цивілізувати холопське населення Московщини	436
Висновки	440
Додаток 1. Індія – колыска цивілізації та індоєвропейських мов	444
Додаток 2. Формування грецького (еллінського) суперетносу	490
Додаток 3. Літературна готська мова шляхти і військової верстви балто-слов'ян	497
Додаток 4. Англо-тюркські та англо-фінські ізоглоси	501
Додаток 5. Про панування в Світі туранського парадигмального світосприйняття	514
Додаток 6. Яких же нацистів злочини можна вважати геноцидом українців?	517
Додаток 7. Божественне військо	548

Від укладача

Стародавньою історією людства цікавиться багато людей, а не лише фахівці з історії. При цьому свідомість пересічних громадян, що вміють аналітично мислити і не тільки ретельно, а і достатньо детально сприймати і обробляти інформацію, на відміну від свідомості фахових істориків, не зашорена як думками всесвітньо відомих авторитетів, так і ідеологічними настановами. До того ж вони і не бояться виглядати білими воронами серед своїх колег а, отже, і не змушені мати таку ж думку на кардинальні історичні проблеми, як і всі інші. Тому-то, розуміючи, що не тільки сучасна, а навіть і стародавня історія дуже заполітизована і ґрунтується на багатьох хибних догматах, я і вирішив відправитися на пошуки істини.

Звичайно ж багато і фахівців добре розуміють, що батьківщиною індоєвропейців є Індія. Але ж, незважаючи на безліч ніким не спростованих доказів цього, з політичних міркувань це офіційно не визнається. Адже в Індії і Пакистані зараз майже відсутні темно-червоношкірі нащадки праіндоєвропейців, що змушені були поступово покинути Індійський субконтинент через катаклізми та його перенаселеність. Зараз в Північній Індії та в Пакистані, як і в Ірані і в Північній Європі, переважно мешкають нащадки блідолицих туранців (саків, сако-масагетів і інших фіно-угро-самодійців), що лише перейшли, як і росіяни на спілкування індоєвропейськими мовами. І ці мови є більш далекими від санскриту не тільки ніж литовська мова (що має вісімдесят відсотків санскритських коренів), а навіть і ніж українська та російська мови.

Багато науковців розуміють, що і сформована на основі піджини англійська мова за граматику не є індоєвропейською а, як і інші аналітичні мови (новоперська та болгарська), що втратили флексії, насправді є туранською (сакською) мовою, що лише суттєво збагатилася індоєвропейською лексикою. Але ж і на це всі закривають свої очі, вочевидь, теж з політичних міркувань.

Хто ж тоді визнає, що і інші псевдогерманські мови сформувалися лише в темні століття Середньовіччя на основі піджинів, якими прибульці з Азії темно-червоношкірі германці (тобто балтсько- і слов'янськомовні серменди / сармати) спілкувалися з блідолицими тубільцями Європи і, отже, що ніякого стародавнього германського етносу до прибуття сермендів в Європу насправді не було?

Тому-то я і вагаюся, як все ж таки назвати те, що змусило мене здійснити це дослідження, – дилетантством фахових істориків, що все ще шукають в Європі прабатьківщину темно-червоношкірих середньовічних слов'ян, чи шарлатанством їх

покровителів, а саме злочинним приховуванням від світової спільноти неприємної для її еліти правди.

І ця правда перш за все і міститься саме в темно-червоному кольорі середньовічних слов'ян, що принципово неможливо для тубільців Європи, а також і підтверджується принциповою можливістю відновлення в праслов'янській мові дії закону відкритих складів лише під впливом аустронезійських та східнокитайських говірок.

Проаналізувавши і всі інші відомі факти, я як і інші дослідники зрозумів наступне:

– праїндоевропейці могли мешкали тільки у високогірних улоговинах Південної чи Центральної Азії, лише де і був достатнім рівень ультрафіолетового випромінювання для забезпечення на протязі багатьох поколінь темно-червоного кольору їхньої шкіри (бо за свідченнями багатьох авторів і за зображеннями, що збереглися, не лише слов'яни, а і всі нащадки праїндоевропейців були темно-червоношкірими, коли прибули до Європи з Азії);

– слов'янську мову могли принести до Європи лише сармати з Північно-Східного Китаю, де під впливом аустронезійських та східнокитайських говірок в праслов'янській мові і відновив свою дію закон відкритих складів (бо в Європі ж та і в Західній Азії на той час не мешкали народи, говірки яких могли так вплинути на праслов'янську мову);

– саме пращури сарматів, юечжів і аланів-торків¹, отже, і українців стояли у витоків як стародавньоіндійської, так і стародавньокитайської цивілізацій;

– слов'янськомовні сармати довгий час мешкали черезсмужно з тунгузо-маньчжурами, на що вказують чисельні лексичні сходження мов цих суперетносів;

– слов'янськомовними були і племена європеїдів і шляхетні роди всіх інших племен жуань-жуанів, що були пращурами як аварів / обрів, так і народа-вершника в Японії;

– балтську мову принесли до Європи з Північної Індії і Центральної Азії савромати (адже саме в балтських мовах більше вісімдесяти відсотків коренів є санскритськими);

– слов'янська мова на протязі багатьох століть була мовою міжнародного спілкування (лінгва франка) у Центральній та Середній Азії, а також і у Руському, Козарському та Аварському каганатах Європи;

– іранські і середньоазійські євреї перейшли на спілкування слов'янською мовою саме тоді, коли в Хорезмі вони долучилися до торгівлі уздовж Шовкового шляху;

– етнонім германці це лише кентумна форма сатемного етноніму серменди / сармати (адже і античні германці, як і сармати були темно-червоношкірими, бо античні автори розрізнявали їх зовсім не за кольором шкіри, а лише за способом мешкання);

– античні германці, що розтрожили Римську імперію були переважно слов'янсько- і балтськомовними, адже сучасні германські мови сформувалися лише в темні століття Середньовіччя на основі піджинів, якими слов'яни і балти спілкувалися з тубільцями Європи (спочатку на основі цих піджинів сформувалися готська і франкська літературні мови, а пізніше і сучасні мови народів північних європейських держав);

– варяги були як мінімум двомовними, бо знали як рідну слов'янську мову, якою вони спілкувалися у своїх рідинах, так і псевдогерманські мови, якими вони спілкувалися з тубільцями у державах свого мешкання (тому-то вони і без будь-яких проблем розчинювалися в слов'янському суспільстві Стародавньої Русі);

– як скити, так і більшість тракійських і іллірійських племен і, навіть, пращури марійців греки ахейці були фінськомовними (що підтверджується наявністю в мовах всіх сучасних фінськомовних народів Росії, витіснених з Західної Європи римлянами, багато дуже стародавніх запозичень як з архаїчної латини, так і з архаїчної грецької мови);

– європейські гуни ультинзури, що були пращурами вільців і уличів, це зовсім не степовики хунни / сюнну, а слов'янськомовні горяни жуни і пізніше ніруни / жужані китайських хронічок, до спілок яких входили і «братні» їм тунгузо-маньчжурські племена;

¹ На відміну від блідолицих нащадків сако-масагетів алани-торки були темно-червоношкірими нащадками сарматів. Уявлення ж, що всі алани були блідолицими, є хибним, як і уявлення про те, що темно-червоношкірі торки були тюркськомовними (пушту «тор», тадж. «торік», ст.-англ. «deorc», англ. «dark» – темний).

– шляхетні роди козар були спорідненими шляхетним родам грутуннів і вількінів. Адже не тільки правляча династія Амалів у грутуннів, а і правляча династія у козар вели свій родовід від Ансів з дому Джаову.

– як венеди, так і північні кавказці анти, і античні не дако-тракійськомовні склавини були балтськомовними та мешкали у часи Германаріха переважно поза теренами України і, отже, вони не є основними пращурами як українців, так і західних та південних слов'ян.

Тому-то смагляві та брахікранні українці і є нащадками слов'янськомовних античних германців грутуннів = русів, гунів ультинзурів = уличів і аланів-торків а, отже, і їхніх пращурів темно-червоношкірих та брахікранних сарматів, а зовсім не балтськомовних блідолицих і доліхокранних «пражан», «корчакців» і «колочинців» (венедів), що були нащадками фінськомовних північних іллірійців та фінськомовних скитів і не знали не тільки тогочасних прогресивних методів чорної металургії, а навіть і гончарного кола.

На відміну ж від «праго-корчакців» і «колочинців» тиверці були досвідченими металургами, а слов'янськомовні «салтівці» (алани-торки, караболгари і каракозари) виготовляли керамічні вироби і на гончарному колі як і їх пращури «черняхівці».

Волелюбним пращурам українців сарматам і їхнім нащадкам античним германцям грутуннам = русам та аланам-торкам добровільне рабство (холопство) не було притаманним. Тому рабами (ас-сакаліба), якими торгували пращури українців руси, були зовсім не пращури українців, а ослов'янені античними германцями, аланами-торками і аварами нащадки фінськомовних північних іллірійців та скитів (на той час вже балтськомовні «праго-корчакці» та «колочинці»), що лише були інкорпоровані нащадками панонських аланів волинянами (білими хорватами), нащадками античних германців деревлянами та нащадками караболгар і каракозар сіверянами у свої племінні спілки. На протязі ж багатьох століть поступово відбулася депопуляція цього психічно інфантильного холопського населення на теренах України, а всі нащадки волелюбних сарматів українці покозачилися у часи Гетьманщини.

Таким чином тяглість історичного розвитку українців на своїх нинішніх етнічних землях простежується з моменту виникнення Черняхівської АК а, отже, і античної держави праукраїнськомовних гостроготів гротунгів / грутуннів = хросів / русів, що разом з аланами-торками, а пізніше і зі спорідненими їм гунами вількінами / велетами = ультинзурами / ультинами = уличами / улахами = волохами / *волотами обукраїніли на теренах майбутньої України нечисленні переважно кельтсько- та балтськомовні племена.

Сама ж праукраїнська мова фактично сформувалася ще в Скандинавії. Адже саме грутуннами було збережено або ж навіть і запроваджено використання в багатьох українських словах подовжених приголосних (гемінат) під впливом гемінат у фінській лексиці, що увійшла і до піджину, яким вони спілкувалися не лише з фінами, а і з іншими тубільцями Скандинавії і на основі якого і сформувалася літературна готська мова.

На основі ж як цього піджину, що містив не тільки слов'янську і фінську, а і балтську, грецьку, тракійську, кельтсько-іллірійську та саксько-масагетську лексику, і навіть якісь досі неідентифіковані лексеми, так і латини біблійних текстів і була сформована літературна готська мова, яка, звичайно ж, дуже відрізнялася від народної праукраїнської мови готоаланів (грутуннів і аланів-торків).

А завдяки тому, що українці є нащадками слов'янськомовних готоаланів та гунів ультинзурів / вількінів = уличів, то вони, звичайно ж, є як мовними, так і ментальними нащадками героїчного сарматського суперетносу, що сформувався ще на теренах Гіндустану місячною династією очільників аріїв і, отже, мав багатотисячолітню історію.

Таким чином, українцям нарешті треба зрозуміти, що вони є нащадками зовсім не примітивних тубільців Європи, а славетних античних германців грутуннів = русів і споріднених їм аланів-торків та жунів = гунів (вількінів / уличів, караболгар і каракозар), пращурами яких були волелюбні слов'янськомовні сармати, а також і те, що їх першою державою на теренах України була зовсім не Київська Русь, а значно більш розвинена антична держава недеспотичного гетьмана Германаріха.

1. Тотожність античних германців сарматам

Якщо етнонім сарбати / сармати [лат. Sarmatae, грец. Σαρμάται] / серменди [лат. Sermende] = серби [лат. Serbi, пол. Sarb] / *серпи етимологізується як «змій, зміяни, чермні»², то етнонім германці [лат. Germani, грец. Γερμανοί] / гербани [лат. Gerbani] / гармани [лат. Garmani] / герміони [лат. Hermioni / Hermiones] / гермінони [лат. Herminones] / герімони [лат. Herimones] = *гермілани / вермілани [лат. Vermilani] етимологізується не тільки як родичі (лит. «gimīnaičiai» / *ge[r]minaičiai), а і як «черви, черв'яни, чермні / темно-червоні»³, а червом же праїндоевропейці називали змія і змію. Отже, етнонім германці це є лише кентумна форма сатемного етноніма серменди (кермний / гермний / вермний / сермний / чермний – «темно-червоний, темний»)⁴.

Античні темно-червоношкірі германські воїни.

Саме через темно-червоний колір шкіри античні автори германіями називали перські племена керманіїв. Вони ж відрізняли германців від темно-червоношкірих прашурів інших слов'ян – сарматів лише за осілим чином мешкання, а зовсім не за кольором шкіри, що могло б бути доцільним, якби ж античні германці були б світлошкірими. Височенні темно-червоношкірі горяни сармати / сарбати⁵ мешкали не лише на південному, а і на північному узбережжі Балтійського моря. Тому-то в античності воно і називалося Сарматським. І це підтверджується не лише наявністю навіть в Середньовіччі темношкірих і чорноволосих скандинавів (норманів), вікінгів і варягів:

«Д-р Бідді знайшов чорняву расу на острові Мен, де в старовинних могилах були знайдені брахікефальні черепи. Ці чорняві данці⁶ суть, може бути, Dubhgaill або «смагляві чужинці», яких ірландські хронікери, описуючи нашість Вікінга, протиставляють «білявим чужинцям», в яких припускають норвежців. Таким може бути походження

² Пост.-пра-і.е. *wŕ̥mis, протопсевдогерм. *wurmiz – «черв, змія»; фін. «käärme», гот. «waurms», норв. «orm», італ. «serpe», ломбард. неаполіт.-калабр. «servone / serpe / scurzone», окситан. «sèrp», англ. «serpent» – змія.

³ Пра-і.е. kʷr̥mi-, снскр. «kr̥mi», циган. «кэрмо», перс. «kirm», д.-прус. «kirmis / girmis», лит. «kirminas», д.-грец. «ἔλμινς / ἔλμινθος», лат. «vermis», англ. «worm», дан. «*gorm / orm», прасл. *čьгвь, срб. «црв» – «хробак, черв, змія».

⁴ Англ. «crimson», франц. «cramoisi» – «темно-червоний, малиновий, багровий»; гуджар. «kiramajī» – «багровий, темно-червоний, малиновий»; вірм. «karmig», азерб. «kirmizi», тадж. «қирмиз», галіс. «vermello», португ. «vermelho», каталан. «vermell» – червоний; ісп. «carmesí», угор. «karmazsin», хрв. «grimiz» – малиновий; ісп. «carmin» – кармінний; чес., слвц. «čermák» – «пташка малинівка»; ст.-ірл. «gorm», кельт. *gworm / gorm / germ – «темний, темно-синій, шляхетний»; швед. «grumlig», дан. «grumset» – «мутний, темний»; англ. «grimy» – «закопчений, смаглявий»; тверськ. «черемий» – смаглявий.

⁵ Бенг. «sarbōssa» та гінді «sarvōssa» – височенний.

⁶ Ирл. «donn», ст.-англ. «dun, duning» – «темно-коричневий, чорний»; нідерл. «donker», – темний, – П.Д.

брахікефалічного типу, високого і смаглявого, який зустрічається в деяких данських округах Англії... Етнічним кордоном між кельтами і тевтонами була безперервна лінія гір, утворена Тевтобургським лісом, Тюрінгським лісом і Ісполіновими горами. ...на південь від цієї лінії населення швидше брахікефальне; середній показник дорівнює 79,2 у Гессені, 79,3 у Швабії, 79,8 у Баварії, 80 в Нижній Франконії і 80,1 в Брісгау. Населення нового Вюртембергського королівства⁷ також короткоголове. Гельдер, найбільший вюртембергський авторитет у справі антропології, дивиться на цей тип як на туранський⁸ або сарматський, а не як на лігурійський, як він спочатку припускав... Середній показник країн швабських, алеманських і баварських в даний час дорівнює 80» (Ісаак Тейлор, «Слов'яни і арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskii_mir/p2.php);

«Існує ще одне давнє слово, яке використовували англосакси для позначення чорного або коричнево-чорного – це «sweart». Від цього слова могли утворюватися особисті імена Suart і Sueart, що спочатку могли означати людей з темно-коричневим або смаглявим кольором обличчя. Подібні імена зустрічаються в записках Книги страшного суду Букінгемширу і Лінкольнширу. Вони можуть бути скандинавського походження, бо прізвисько Svarti виявляється в Північних сагах. Король Норвегії, який помер у 863 році, носив ім'я Хальфде (Halfden) Чорний. Так звані смагляві жителі англосаксонського періоду, ймовірно, включали в себе венеців, іммігрантів або нащадків людей того ж народу, що і пращури сорбів (сербів) з Lausatia (Лужиця) на кордоні Саксонії і Пруссії в наші дні. Частина смаглявих вендів цілком могла перебувати серед смаглявих вікінгів, згаданих як в ірландських анналах, так і в уельських анналах, і могла бути пов'язана з людьми, які залишили англосаксонське ім'я Blacsmann-berghe, що зустрічається в одній з хартій, Blachemenestone на узбережжі Кенту, і Blachemanstone на узбережжі Дорсету. ... Вторгнення на Британські острови вікінгів⁹ смаглявого або з темним кольором обличчя ґрунтується на історичних доказах, які занадто ґрунтовні, щоб у них можна було сумніватися. В ірландських анналах Чорні вікінги називалися Dubh-Ghenti, або Чорні Язичники¹⁰... Чи пов'язані брїонети Хартфордширу і Букінгемширу частково з поселенцями вендами¹¹ і норвежцями смаглявого типу¹², як припускають сьогодні, або за деякою іншою причиною, але британська теорія як закінчена версія в світлі цих фактів здається неправдоподібною... Факти, що стосуються смаглявих людей в Англії під час англосаксонського періоду, які можуть бути отримані з топоніма Brun, можуть бути доповнені, принаймні, деякими з топонімів, що починаються з «dun» і «duning». «Dun» є давньоанглійським словом, яке позначає колір, що нагадує і чорний і коричневий, і там, де він зустрічається на початку слова в такій комбінації, як Duningland, він, ймовірно, відноситься до смаглявих людей або їх дітей, а не до англо-кельтського слова «dún» – пагорб або укріплене місце. Що стосується давньої смаглявої раси або рас Північної Європи, то не може бути сумніву в її існуванні на південному сході Норвегії та на сході Фрісландії. Не може бути сумніву в важливості впливу, який давній народ венеців надавав на північно-східні території Німеччини, передаючи своїм нащадкам більш смаглявий колір обличчя, ніж той, який переважав у мешканців Ганноверу, Гольштейну і Вестфалії, більш чистого тевтонського походження. У цьому не доводиться сумніватися, з огляду на те смагляве населення, яке сьогодні збереглося в провінціях Північної Голландії, Дренту і Оверісселу, що утворюють внутрішні райони давньої Фризії, звідки численні смагляві мешканці¹³ разом з фризами¹⁴, мабуть, прибули до Англії. Недоцільно сумніватися в цьому, бо під час норвезької імміграції в Англію всі смагляві мешканці

⁷ Нашадки *славів / свавів / свебів і споріднених їм алеманів – шваби, – П.Д.

⁸ Насправді лише сарматський, який не слід плутати з сучасним довгоголовим туранським, – П.Д.

⁹ Брахікранних подібно гунам-фризам і англам, – П.Д.

¹⁰ Валл. «тауг» – велетень тоді як грец. «μαυρός» – «темний, чорний», – П.Д.

¹¹ Ослов'янені як сарматами, так і античними германцями метисні нащадки балтів і кельтів, – П.Д.

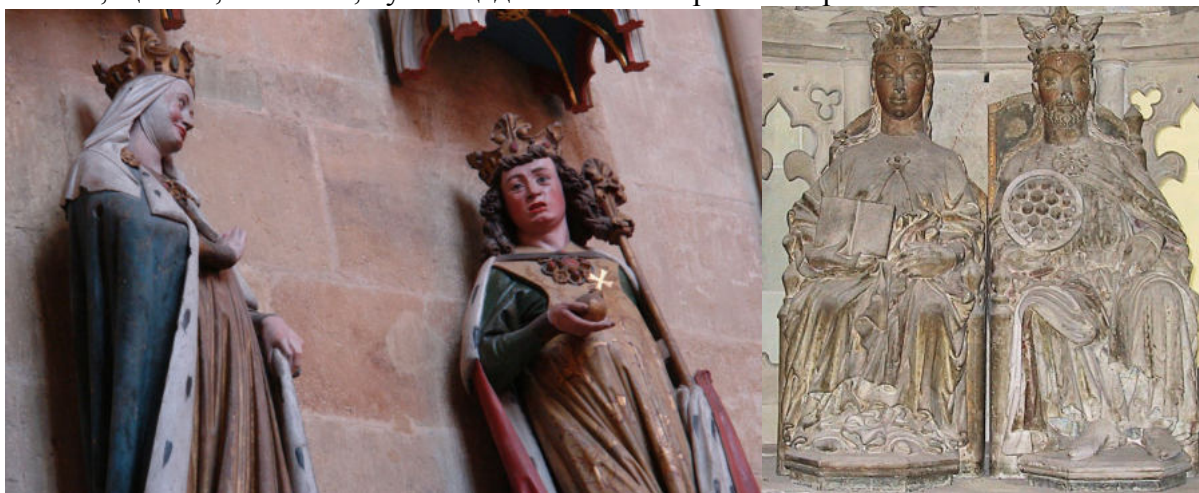
¹² Нашадками аланів-торків, – П.Д.

¹³ Брахікранні смагляві нащадки вільців гуни-фризи / руси, – П.Д.

¹⁴ Доліхокранні блідолиці нащадки усунів і саків = саксів, – П.Д.

Норвегії не стали залишати свою країну, так як вони були смаглявими... Норвезькі брюнети відрізняються від типових блондинів цієї країни двома особливостями. По-перше, вони більш широкоголові, тоді як блондини, що становлять основну масу цього народу, довгоголові. Або ясно показав, що не тільки більш широкоголові мешканці цих прибережних районів є в цілому смаглявими (темними), але серед них широкоголові люди мають тенденцію бути більш темними, ніж інші типи. ...у Норвегії виявляються сліди широкоголової, що відрізняється від лопарів, смаглявої раси, про існування якої вже згадувалося, і яка описана Ріплі як, ймовірно, альпійського походження» (Томас Вільям Шор, «Походження англосаксонського народу», <http://universe-tss.su/main/litstr/16067-proishozhdenie-anglo-saksonskogo-naroda-obnovlyaetsya.html>, http://history-fiction.ru/books/all_1/region_147_7/sort_4_2_5/book_2979/).

Червонолицим і темношкірим був і імператор Священної Римської імперії Оттон I Великий, що теж, можливо, був нащадком темно-червоношкірих готів:

http://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Otto_I,_Holy_Roman_Emperor#mediaviewer/File:Meissner-dom-stifter.jpg, Королева Адельгейда і король Оттон I Великий, король Германії (936 – 973), імператор Священної Римської імперії (962 – 973);

http://www.wikiwand.com/ru/Оттон_I_Великий, Едіт Англійська і Оттон I Великий. Скульптура з Магдебургського собору, 1250 р.;

Оттон I в «Хроніці саксів і тюрингів» (біля 1530/1535), Веймар, зображення роботи Лукаса Кранаха Старшого, <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1080983>, http://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Otto_I,_Holy_Roman_Emperor#mediaviewer/File:Otto_I_HRR.jpg;

«...він [Оттон I] вмів говорити романською і слов'янською мовами і, що є рідкістю, вважав гідним користуватися ними. Він часто ходив на полювання, любив гру в шахи, іноді з [чисто] королівською гідністю виявляв прихильність до верхової їзди. З цим він поєднував величезний зріст, що свідчив про королівську велич, голову його покривало

сиве волосся, очі були карі, вони випромінювали якийсь блиск на зразок блискавки, [у нього було] червоне обличчя і всупереч давнім звичаям довга борода, груди, покриті гривою, як у лева, помірний живіт, хода, колись легка, тепер стала важчою...» (Відукінд Корвейський, «Діяння саксів», <http://www.vostlit.info/Texts/rus/Widukind/frame2.htm>).

Отже зовсім не блідолицими блондинами, а дуже смаглявими, чорноволосими і кароокими брюнетами (подібно своїм нащадкам українцям) були шляхетні роди готів:

Реконструкції зовнішності готів, <https://antropogenez.ru/goty/>;

Повалений ватажок варварів, підлогова мозаїка VI ст. у Великому (Святому) палаці в Константинополі <http://dic.academic.ru/pictures/wiki/files/50/250px-Greatpalacemosaic.jpg>;

«Готи – давньогерманська спілка племен¹⁵, яка відіграла важливу роль в історії Європи, Наддніпрянщини та Криму з другого до шостого століття після Христа. За походженням готи¹⁶ з півдня Скандинавії (Швеції), а в другому столітті н.е., перепливши Балтику, вони висаджуються в гирлі Вісли з метою переселення на нові простори, які вабили їх сприятливішим кліматом та родючістю земель. Їхньою метою були сучасна правобережна та південна Україна, територія сучасної Молдови та придунайської Румунії. У третьому столітті н.е. готи діляться на дві гілки: східну – остготи / гостроготи¹⁷, та західну – вестготи / візиготи¹⁸. Вестготи йдуть за Дунай і починають там тіснити римлян, а остготи поселяються на великих просторах сучасної України і створюють свою державу Оюм, східним кордоном якої був Дніпро, південним – Чорноморське узбережжя від гирла Дунаю до Дніпра, а північним – Пінське (білоруське) болото. Столицею держави стало

¹⁵ Переважно слов'янсько- і балтськокомвні племена, – П.Д.

¹⁶ Нашадки слов'янськокомвних тохарів = гутіїв да-юечжі, як і споріднені їм алани-торки та гуни вількіни і уличі, – П.Д.

¹⁷ Гаруди / *гарди = *горіди = хороти та гревтунги / гротунги / грутунни = хорутани, – П.Д.

¹⁸ Тарпети = тервінги = тервуніоти / тервуняни / черв'яни, – П.Д.

місто Дармстад. Більшість істориків вважає, що воно було десь на правому березі середньої течії Дніпра; не виключено, що це був навіть Київ, однак точних даних, підтверджених археологічними матеріалами, так і не було отримано. Потрібно сказати, що невелика частина готів пішла до Надазовського степу, а ще одна група оселилася на Кримському півострові» (історик Олександр Левченко, «Готи одні з пращурів українців», <https://www.segodnya.ua/opinion/levchenkocolumn/goty-odni-iz-predkov-ukraincev-1280122.html>);

«Костянтин Багрянородний – єдиний автор, що повідомляє більш-менш докладно про далматинських слов'ян – тервуניян¹⁹ у ранній період їхньої історії... Про тих же тервуниян повідомляє й інший твір візантійської літератури «Продовжувач Феофана. Життєписи візантійських царів» (Т.І. Сапельняк, «Писемні відомості про тиверців і уличів», http://old.istznu.org/dc/file.php?host_id=1&path=/page/issues/18/18/sapelnyak.pdf);

«Ще у першій половині ХІХ ст. починається вивчення епічної традиції про готів Ерманаріха, що збереглася в давньогерманських сагах. Важливою подією стала публікація Копенгагенським Королівським товариством північних антикварів «Саги про Хервер». Одним із перших її проаналізував ісландський дослідник Г. Вігфуссон. На його думку, найдавніші едичні пісні циклу про Ерманаріха і Аттілу («Намдїсмал») вказують на першу Готську імперію (королівство Ерманаріха, – І.З.) і на її столицю – «Danparstađir» («Дніпровський град»), якому відповідає м. Київ. На основі аналізу епічної традиції Г. Вігфуссон дійшов висновку, що Ерманаріх правив всією чорноземною смугою Русі від Карпат (Harvaðafjöll) до східних степів» (Ірина Зінківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на рубежі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

Теодоріх Великий – король остготів / гостроготів / грутуннів з роду Амалів (https://uk.wikipedia.org/wiki/Портал:Війна/Цей_день_у_військовій_історії/9_липня, http://100v.com.ua/sites/100v.com.ua/files/imagecache/person_node/teodorih_velikiy.jpg).

Підтверджується тотожність античних германців темно-червоношкірим сарматам і їх нащадкам аланам-торкам (пушту «тог», тадж. «торік», протогерм. *derkaz, ст.-англ., «deorc», англ., «dark» – темний) також як північними легендами про прихід войовничих пращурів скандинавів з Азії та Дону, так і ідентичністю тамг античних германців тамгам сарматів²⁰ і лучників аланів²¹:

¹⁹ Тервуниани – нащадки вестготів тервінгів = черв'ян, – П.Д.

²⁰ Ест. «saarmas» – «видра, водяна змія», евенк. *сарама / «сулама» – змія.

²¹ Евенк. *алан / «халан» – «коліно / клан, рід», «алаңа» – лук; маньчж. «алін» – «гірський хребет»; татар. «алан» – поле, *алан» / «елан – змія; ірл. «álainn» – красива. І це все є складовими єдиного концепту «алан».

«На початку всіх достовірних оповідань північною (скандинавською, – П.Д.) мовою говориться, що північ заселили тюрки²² і люди з Азії²³. Тому з упевненістю можна сказати, що разом з ними прийшла на північ і мова, яку ми називаємо північною, і поширилася ця мова Саксландом, Данморком, Світьодом, Норвегією та деякою частиною Енгланду²⁴. Головою цього народу був Один – син Тора...» (Олена Мельникова, «Опис Землі – скандинавські історичні джерела», http://raushenb.blogspot.com/2017/05/blog-post_8.html; «Давньоскандинавські географічні твори: тексти, переклад, коментар // Опис Землі III», http://publ.lib.ru/ARCHIVES/M/MEL%27NIKOVA_Elena_Aleksandrovna/Mel%27nikova_E.A..html, <http://ulfdalir.ru/sources/42/555/560>);

«Плем'я гаутів²⁵, ведене легендарним Одіном, прийшло на Балтику з Дону²⁶ не пізніше початку IV ст. до н.е., бо давньогрецький мореплавець Піфей описав в 300 – 330 рр. до н.е. північну країну Ультима Тулі (Скандинавію), землю готів, гутонів і інгвеонів (пращурів англів і свеонів) на Півночі Європи, а також і тевтонів, що купують у них бурштин. «Один» швидше є чином, ніж власним ім'ям, бо в XI ст., за часів Всеслава Брячиславовича (Чарівника), язичницький жрець, що повстав проти християн Полоцької Русі, також називав себе воділою – похідне від Водін / Один, що означає «водій, вождь, керманич». Гаути прийшли з Північного Кавказу, з «земель торків» на північ, заселяючи землі сучасних України, Росії та Білорусі – так звану Холодну чи Велику Швецію, або Світьод (Оюм), а потім північну землю сучасної Німеччини. Примітно, що, перебравшись на Скандинавський півострів, плем'я Одіна назвало цю країну Малою Швецією (Світьод) і Скандією» (Михайло Голденков, «Русь. Інша історія», http://evolv.ho.ua/Ukraine_History_and_Culture/Ukraine_History/Belorusj/Goldenkov_Rus_dr_ist.html, <https://litlife.club/books/180967/read?page=10>);

«Піфей каже, що гутони [guionibus], народ Германії, населяє узбережжя океану при затоці [aestuarium, також гирлі річки], званому Метуонідіс [Metuonidis], протягом 6 тис. стадій. Звідси днем плавання відстоїть острів Абал [Abalum], на береги якого по весні морські хвилі викидають бурштин, який являє собою продукт згуслого моря. Мешканці використовують його замість палива і продають найближчим тевтонам [teutonis]» (Пліній Старший, «Природна історія. Піфей з Массалії», http://annales.info/ant_lit/plinius/02.htm, http://oplib.ru/voennoe_delo/view/46427_nashestvie_kimvrov_i_tevtonov_ii_vek_do_n_e);

«Тур Хейердал, знаменитий норвезький мандрівник і національний герой, спочатку висунув припущення, потім став шукати йому підтвердження і, нарешті, видав як науково доведений факт таку ідею – батьківщиною норвежців (не скандинавів, а саме норвежців!) є ... північне узбережжя Азовського моря. Доказ лежав на поверхні і було зрозуміло будь-кому: у вступках до написаних у 1220-і роки збірниках саг про норвезьких конунгів «Коло Земне» і «Молодша Едда» (пам'яток, які норвезькі діти читають в школі, як наші – «Слово про Ігорів похід») їх автор, Сноррі Стурлусон, пише про те, що Один і інші божества давньоскандинавського язичницького пантеону насправді були керманичами народу асів, що спочатку мешкав у «Великій Світьод», яка розташовувалася десь в Азії або в Трої і яку інші твори поміщають в Північному Надчорномор'ї. Вони-то і привели свій народ до Скандинавії. Від аса Одіна і його сина Інгві-Фрейра і утворилися шведи і норвежці²⁷. Для Т. Хейердала було очевидним: прабатьківщина асів (і, відповідно, норвежців) міститься там, де збереглася їх первісна назва – Азов²⁸! Заглядати в етимологічні словники не було

²² Насправді торки – темно-червоношкірі балтськокомвні аси / *анси / анти = усуні та слов'янськокомвні аси = алани-торки = таркаси / черкаси; пушту «тог», тадж. «торік», ст.-англ., «deorg», англ., «dark» – темний, сrb. «црна» – «дуже темний, чорний», – П.Д.

²³ Прототюрксько-протогерманськокомвні блідолиці сако-масагети, – П.Д.

²⁴ Тобто Саксонією, Данією, Швецією, Норвегією та деякою частиною Англії, – П.Д.

²⁵ Вочевидь, плем'я гутонів, бо гаути згадуються в скандинавських сагах лише за часів гунів ультинів / ультинзурів / вількінів, – П.Д.

²⁶ Дон / Танаїс – священна річка асів Танасквіль Асгард – місто / град асів = ясів / аланів.

²⁷ Від алана-торка Водіна (Воділи) утворилися лише смагляві брахікранні готи грутунні і норвежці, – П.Д.

²⁸ Турецький Азак – колишнє селище караболгар утигурів і аланів / ясів = асів, – П.Д.

потрібно, співзвуччя ас – Азія – Азов говорило саме за себе...» (Олена Мельникова, «Ренесанс середньовіччя? Роздуми про мітотворчість у сучасній історичній науці», <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/5228/02-Mennikova.pdf?sequence=1>);

«Тепер подивимося на Швецію. Там, на відміну від Зеландії була місцева королівська деспотія. Король Гюльфі, згідно з переказами, прийшовши у захват від вчення Одіна, запросив його до себе і запропонував розпоряджатися, як його душі буде завгодно. Але коли Одін помер, то королівська деспотія перейшла до його сина Ньйорда (Нарта, – П.Д.). Здавалося б, утвердилася лінія мігрантів? Давайте розберемося. По-перше, Ньйорд не був рідним сином Одіна. Ньйорд за походженням був ван²⁹, до Одіна він був відправлений як заручник і був ним усиновленим. Тобто він був «юридичним» сином Одіна, але хромосома юридично не передається. Але мало цього. Ньйорд був одружений на дочці місцевого «велетня» Скаді – мисливицею, що бігає на лижах і люблячої гори більше моря. Для мене це портрет, дуже близький до саамської жінки³⁰. Ось син від цієї Скаді Фрейр-Інгві і став родоначальником шведської династії Інґлінґів. Адже не Ньйорд, чоловік Скаді, хоч він і «вийшов в зяті», а син Скаді. Але що стосується Y-хромосоми, то питання продовжує залишатися відкритим. Якщо Фрейр-Інгві був біологічним сином Ньйорда, то він переніс на Скандинавський півострів свою ДНК-лінію, лінію ванів – гаплотип³¹ **R1a-M458**? Але якщо, як у випадку зі Ск'юлдом, мав місце сакральний «шлюб», то Y-хромосома в новій династії Інґлінґів залишилася від автохтонів (від «велетнів»), а від мігрантів-ванів³² було принесено династійне ім'я. Що ж до асів³³, то вони і тут були більше за ідейною частиною...» (Лідія Грот, «Що вважати «темними віками» (відповідь І.Л. Рожанському)», <http://pereformat.ru/2014/03/temnye-veka/>);

«...з 4 ст. до н.е. сармати почали експансію на північ і захід від своїх споконвічних територій вельми широким фронтом: в Середнє Надволжя, в лісову зону Росії та України і в Центральну Європу. У лісовій зоні Росії і України (від Надоччя до Наддесіння) виявлено деяку безліч різноманітних виробів з сарматськими родовими знаками, датованими більш пізнім часом, 1 – 3 ст. С.В. Воронята зазначає, що зона цих знахідок в цілому збігається з регіоном іранської гідро- і топонімії в лісовій зоні Росії, і робить висновок з цього, що ці назви були зроблені на початку нашої ери, тобто не в передскитський і скитський періоди, як вважалося раніше. Технологія нанесення збігається з відомо сарматським способом нанесення тамг в регіоні споконвічного мешкання сарматів, що практично виключає наслідування... Принаймні, співпраця сарматів з рядом германських племен³⁴ на початку нашої ери археологічно підтверджена, про що говорять і списи «германського типу» з мітками, що нагадують сарматські родові знаки, і «поховальний інвентар деяких з могил... С.А. Яценко ... «Але яким чином знаки власності сарматської аристократії могли використовуватися їх північно-західними сусідами? Адже відомо, що використання чужої тамги без санкції її господаря неминуче призводило до серйозного конфлікту, в тому числі – до тривалої війни. Відповідь дає нам етнографія народів Північного Кавказу, де, як вдалося з'ясувати, збереглися переважно стародавні сарматські традиції використання цих знаків. Судячи зі звичаєм, що зберігався там ще недавно, користуватися тамгою шляхетного клану могли представники інших народів, які (1) дали клятву дружби, (2) вступили в шлюб з його представниками, або (3) виявилися в особистій залежності від аристократа³⁵...» (Георгій Тележко, «Сліди прагерманських міграцій», <http://www.neizvestniy-geniy.ru/cat/literature/istor/825020.html?author>).

²⁹ Жуан / жун = гун / ван / веньоуто = венендер = венед; англ. «wan» – сірий, – П.Д.

³⁰ Велетнями в Скандинавії до пришествя вількінів були зовсім не саами, а балтськомовні савромати – гуди = язиги, роксолани [лат. Rhoxolani, д.-грец. Ροξολάνοι] та залишки готів грутуннів і тервінгів, – П.Д.

³¹ Савромато-сарматський – західнобалтський і західнослов'янський / український гаплотип, – П.Д.

³² Балтськомовних венедів, на чолі з нащадками теж велетнів – слов'янськомовних гунів вількінів, – П.Д.

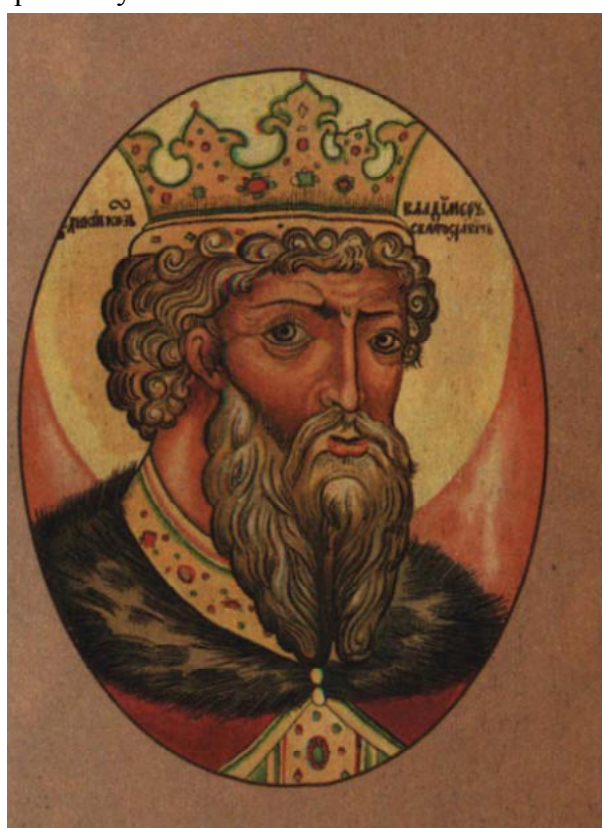
³³ Вочевидь, аланів-торків і юечжійської за походженням шляхти царських усунів язаматів, споріднених гунам караболгарам – утигурам = гутіям / *утіям / ятіям = ясам, – П.Д.

³⁴ Слов'янськомовних сарматів з рядом теж слов'янськомовних античних германських племен, – П.Д.

³⁵ Чи, ймовірно, (4) через тотожність античних германців сарматам або їх нащадкам аланам / асам, – П.Д.

2. Темно-червоношкірі античні і середньовічні пращури українців

Темно-червоношкірими були і князі України-Русі:

Князь Володимир Святий – Червоне Сонечко (http://ikona33.ru/sites/default/files/w_259.jpg, <http://900igr.net/datai/istorija/Potomki-Rjurika/0002-001-Knjaz-Vladimir-Krasnoe-Solnyshko.jpg>, <https://yrok.pp.ua/serednya-osvta/10760-knyaz-volodimir-krasne-sonetchko-chomu-yogo-tak-nazvali-bografya-roki-pravlnnya.html>; http://www.e-reading.link/illustrations/1032/1032301-i_043.jpg, Ікони).

З темно-червоними обличчями подібно князю Володимиру були і інші споріднені йому нащадки темно-червоношкірих, як змії, аланів-торків (неаполітано-калабр. «servone», татар. «елан» / *алан, азерб. «ilan», турец. «ulan», туркм. «ýulan», кирг., казах. «жылан» – «змія, змій») і готів грутуннів = русів-торків:

«Літописець описує Мстислава як «огрядного і червонолицього, з великими очима, хороброго в битвах, милосердного і люблячого свою дружину, що не жалів для неї ні грошей, ні їжі, ні пиття». Як правитель Тмуторакані, Мстислав, мабуть, носив титул кагана. Цікаво відзначити, що у «Слові про Ігорів похід» чернігівського князя Олега, що теж якийсь час керував Тмутораканню, також називають каганом³⁶. Таким чином, правління Мстислава – це, в певному сенсі, спроба замінити панування на Русі Києва пануванням Тмуторакані і відродити давньоруський каганат докиївських часів. У той період, судячи з усього, Тмуторакань була свого роду духовною столицею Русі...» (Георгій Вернадський, «Київська Русь» <http://www.spsl.nsc.ru/history/vernad/vol2/vgv2.htm>).

Те, що українці були темно-червоношкірими навіть у Середньовіччі підтверджується і тодішніми зображеннями їхніх церковних діячів, що запровадили богослужіння не тільки в Україні, а і в Московії:

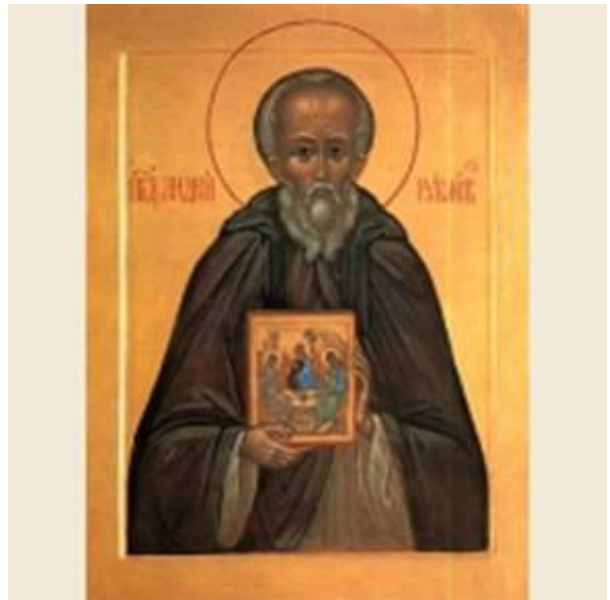
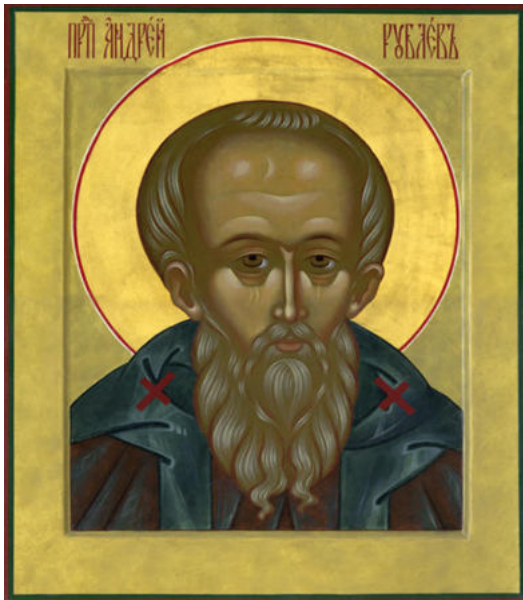

Преподобний Сергій Радонежський, <http://www.calend.ru/holidays/0/0/1414/>;
<http://www.pravoslavie.ru/put/66991.htm>;

Сименон Полоцький, <http://rusinovo.ru/page/53/>;

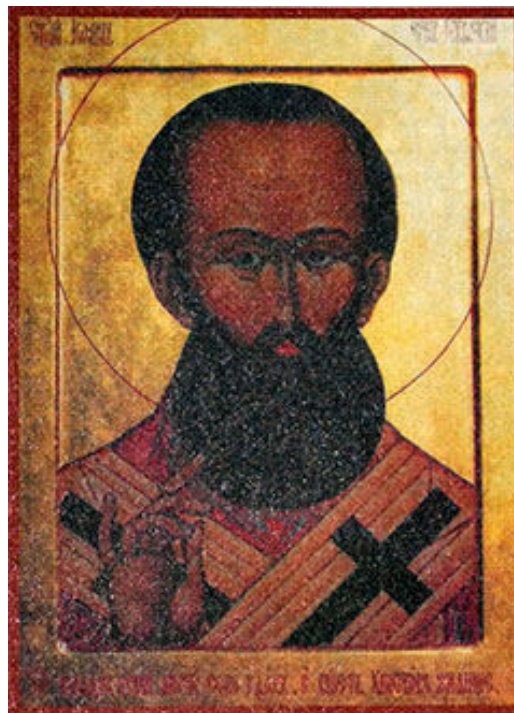
³⁶ Вочевидь, тюркюльське слово «кехань» походить від прасл. *кохань – «коханий, любий, шановний»; с.-япон. «kōhi», укр. «коханья» – любов, санскр. «kām» – любити; пол. «kochany» – шановний, – П.Д.

Іконописець Андрій Рубльов, <http://www.vokrugsveta.ru/article/193318/>;
<http://www.philology.ru/linguistics2/trubetskoy-93.htm>;
<http://azbyka.ru/days/sv-andrej-rublev>).

Темно-червонолицими були не лише тмутораканські пращури українців (козаків таркасів / черкасів) готи-руси – нащадки готів-тетракситів, а і кримські готи:

«Святитель Іоанн Готський був єпископом Кримської Готії, що мала свої володіння від гирла річки Качі на південному заході до Карабі-яйли на південному сході Таврики. Майбутній святитель народився у 20-ті роки VIII ст. У батьків Лева і Фотини довго не було дітей, вони слізно молилися за народження дитини і обіцяли присвятити її служінню Богу. Початок діяльності Іоанна у ролі священнослужителя співпав із завоюванням Гірського Криму козарами, а у Візантії в цей час починалися гоніння на шанувальників ікон»

(«Іоанн Готський», https://jalita.com/guidebook/temple_of_yalta/ioann_gotskiy.shtml).

Отже, в Південній Русі мешкали як слов'янськомовні темно-червоношкірі готи-руси і їх пращури алани-торки (що разом були пращурами темно-червоношкірих українців таркасів / черкасів; ст.-сл. *теркас / протогерм. *derkaz – темний), так і споріднені їм караболгари яси – *слав'яни (снскр. «yasas» – слава) та каракозари (козарські слов'яни –

чорні клобуки): берендеї (с.-грец. «βάρραυγοί» – барангури = борани / воради³⁷ = верінги³⁸ / варанги / варяги – вершники), турпеї (тарпети = тервінги = тервуняни / церівани / черв'яни / зеруяни), коуї / ковуї (кавари = каурави / гаурави / *краяни³⁹ = хоразмії / хуруси) і касоги (кашаги = *кашгари = козаки)⁴⁰, а також і слов'янськомовні чиги / чики – «рубіжани, українці»⁴¹, що були споріднені полянам-русам, уличам (нащадкам гунів альтцигірів / ультинзурів / ультинів = вількінів), тиверцям (нащадкам аланів-тибаренів) і іншим південноукраїнським слов'янським племенам:

«В. Мінорський висловлювався за те, що етноніми «аорси» і «алани» ідентичні. Зміну імені з Яньцай⁴² на Алан він зв'язав з переходом гегемонії до іншого племені або клану. Алани, на думку науковця, мешкали за Каспієм на південь від Аральського моря. Ф. Гутнов зазначає, що яньцай – це не лише надаральські землі, а й західні території. Китайцям просто були найбільш знайомі місцевості у Надараллі та Надкаспії. Аорси з'явилися у Європі внаслідок тиску більш східних племен. Втім, вперше аорси вирушили з надкаспійських земель на захід уже у III ст. до н.е. і у класичних джерелах відзначалися як сильне плем'я. Пам'ятки зубово-воздвиженської групи на Північному Кавказі пов'язуються з аланами, а чинником появи нових етнічних груп у країнах став тиск хуннів. З'являються антропоніми із фарном. У Європі у III – II ст. до н.е. з'являються роксолани, яких деякі дослідники пов'язували з аланами та масивом масагетських племен. А сам Ф. Гутнов не вважав яньцай-аорсів аланами, але зазначав, частина аорсів взяла участь у етногенезі ранніх алан. До формування аланів був причетний Кангюй. Культ фарна був серед кангюйців. Наголошується кангюйський слід в археологічних пам'ятках Північного Надчорномор'я. Також були пов'язані з ранніми аланами і усуні-асії, і юечжі-тохари... Ранньоаланська племінна спілка склалася в Південно-Східному Надараллі і була пов'язана з пониззю і середньою течією Сирдар'ї. Всі великі етносоціальні організми регіону були поліетнічними, що відноситься до Кангюю та Усуні. Навіть території Таджикистану та Туркменістану зберегли сліди перебування аланів. Частина їх залишилася в Центральній Азії (у термінології Ф. Гутнова, у Середній Азії), а інша частина мігрувала на захід... Габуєв вважає, що асії, які входили до юечжійської (тохарської) племінної спілки, – це частина усунів, захоплених юечжами до Греко-Бактрії. Асії – це алани. Правлячою була юечжійська династія Вень (Дім Чжаову, – П.Д.), що стояла на чолі Кангюю, який підпорядкував своїй деспотії Яньцай, а той, у свою чергу, після підпорядкування кангюйцями, був перейменований в Аланью. У становленні аланів зіграли роль два компоненти – (слов'янськомовні, – П.Д.) юечжі = тохари та (балтськомовні, як і яньцай, – П.Д.) усуні-асії. Ці племена брали участь у формуванні держави Кангюй. Зазначається вплив (прототюрксько-германськомовних, – П.Д.) масагетів на формування аланів, що відбувалося біля Кангюю. Алани були носіями етноніму «агуана», яким вони відрізняли від себе інші народи... З II ст. н.е. етнонім «алани»⁴³ витіснив назви сарматських племен. А. Цуцієв вказує, що доля ранньоаланського етносу пов'язана з Кангюєм та Яньцаєм. Початок аланської історії пов'язується з Кангюєм... У Європі алани з'являються у другій

³⁷ Борани / воради – носії зміїної = черв'янської / слов'янської / сарматської мови (вірм. «vogd» – «черв'як / хробак»; пост.-пра-і.е. *wǫ́mīs, протосевдогерм. *wurmiz – «черв, змія»; вірм. «baḡ», англ. «word», лтс. «vārdu», нім. «Wort», япон. «Go», *Wādo / «Wādo» – слово; ст.-сл. «върати» – говорити).

³⁸ Від «бері[н]г» – «височина, край»; тадж. «баланд» – високий; татар. «беренче» – «перші, кращі, головні».

³⁹ Від і.е. *(s)krei- – «різати, кроїти, краяти» чи *(s)keur- / *(oue)keur-, д.-ірл. «caur», д.-укр. *скур / *чур / «шур» – прашур; снскр. «śāvīras» – могутній, гуджар. «gaugava», татар. «jugar*» – «високий, піднесений, величний»; татар. «югарі» – старший; кр.-тат. «ууqar» – верховний; гінді «garva», бенг. «gaugaba» – слава; грец. «καφέ», тадж. «кахваранг», курманджі «qehweyū», татар. «ковур» – «кавовий, коричневий»; гінді «kaugavon» – каурий; д.-япон. «kura», япон. «kurai», грец. «σκούρος», італ. «scuro» – «карий, темний».

⁴⁰ Від грец. «κάστανος», лат. «castaneо», лит. «kaštonas», панджабі «caisaṭanaṭa» – каштанові, тобто червоно-коричневі, темно-червоні.

⁴¹ Від англ. «cheek» – «щока, бокова стінка», татар. «чик», карач.-балк. «чек», ст.-сл. «чур» – «межа, кордон, край».

⁴² Антсай = Анти, – П.Д.

⁴³ Казах., кирг. «жылан», азерб. «ilan», турец. «yılan» – змії, – П.Д.

половині – наприкінці I ст. н.е. На Нижньому Дону алани підкорили аорсів, а у Середній Кубані – сіраків і меотів. Друга хвиля аланів прийшла на Північний Кавказ із півночі у II – III ст. н.е., і з цим пов'язане поширення поховань з катакомбами. Ця група кочівників з районів Бухари та Фергани прийшла через Хорезм у Надуралля та Нижнє Надволжя...» (Ярослав Пилипчук, «Ранні алани: питання політичної та етнічної історії» Частина 2, <https://realnoevremya.ru/articles/139170-yaroslav-pilipchuk-o-rannih-alanah-chast-2>).

Таким чином українці є нащадками темно-червонолицих, чорноволосях і карооких шанувальників таких же темно-червоношкірих, як і вони самі, зміїв, а саме, представників Місячної династії – сермендів / сарматів, роксолан, да-юечжі і аланів-торків а, отже, й нащадками передусім таких їх нащадків як остготи грутунни = хорутани / хроси / руси та вестготи тервінги = тервуниани / черв'яни (до спільноти яких входили не лише пращури українців і сербів, а і більшості південних слов'ян – сучасних словенців, чорногорян і хорватів), так і донські та кавказькі алани-торки, і караболгари та каракозари:

«А річ у тому, що самі індійці вважають своїми пращурами саме нагів⁴⁴ та поклоняються їм досі. У багатьох храмах, розкиданих по всій Індії з півночі на південь, ми зустрічаємо зображення змієлюдей із роду Нагів... Цікаво також, що у старозавітній традиції біблійного змія-спокусника на івриті звать «нахаш», на санскриті змія звучить як «нага», а на деяких індіанських діалектах (ачуар та ауахун): «напі» та «нака-нака». Є ще один варіант перекладу слова Деванагарі. Це мова спілкування між Нагамі та Девами. Наги є корінними мешканцями нашої планети, вони репрезентують Місячну династію. Деви ж, представники Сонячної династії, є прибульцями. Таким чином, звуки і шрифт Деванагарі становили основу мови, якою спілкувалися боги і розумні істоти, колишні мешканці нашої планети... Усе сказане вище підтверджують такі цікаві спостереження. Фахівці, що займаються вивченням шрифтів та алфавітів, вважають, що при написанні символів або букв майже скрізь прийнято зображення рота, що подає звук зліва направо (крім букв «О» та «О», намальованих у фас). Припустимо, що кожен знак Деванагарі є, як і в кирилиці та інших алфавітах, схематичним зображенням рота та органів мови в момент виголошення звуку. Виходить схематичне зображення рота збоку. Верхнє піднебіння – це горизонтальна характеристика, нижня щелепа – це вертикальна характеристика. Рот виходить завжди відкритим. При цьому зуби в цьому шрифті в жодному символі не зображуються. А деякі літери або сильно перекинуті, або зображують положення рота не людської істоти, а, можливо, Нага, змієлюдини, адже ці символи зображують довгий язик, роздвоєний на кінці» (Петро Олексенко, «Санскрит», <https://telegra.ph/SANSKRIT-03-14>);

«Якоб Грімм об'єднує ім'я «Irmīn» з д.-сканд. «i;rmungrund» («велика земля», тобто Земля [Змія, – П.Д.] або «i;rmungandr» («великий змій», тобто змія Мідгарда; де «змія» – сканд. «i;rm / jorm / orm» [хробак, – П.Д.]). Коли святий Барбатус став єпископом Беневенто в Ломбардії у 688 р., він виявив, що деякі з жителів, які були лангобардами, поклонялися золотій змії та дереву, на яке вішали шкуру диких звірів: «Він заборонив цей культ, зрубав дерево та розплавив золоту змію щоб зробити з неї священний потир». Також на прапорі імператора італійської Кампанії зображувався змія та сусіди обзивали їх «зміїними» [Орісі]. Вандали поклонялися своєму головному божеству у вигляді дракона, що летить. Данці поміщали священного дракона на королівському штандарті. Звідти він потрапив до Франції і був ознакою норманського герцога. Наприклад, один із членів сімейства Бертран мав право носити «штандарт із драконом». Вандали і лангобарди, подібно до інших північних германців⁴⁵, тримали домашніх зміїв. Олаф Магнус повідомляє, що змії вважалися на крайній півночі Європи духами-охоронцями будинку (пенатами); їх годували молоком корови чи вівці разом із дітьми. Вони вільно переміщалися в житлах, і завдати їм шкоди вважалося найжахливішою провинною [Д.Б. Дін, «Культ змія» / Пер. з англ. // http://samlib.ru/s/shugrina_j_s/europe.shtml]... Європейських сарматів (під якими, мабуть, слід розуміти балтів і слов'ян) середньовічні

⁴⁴ Тобто нагих істот, тіло яких, на відміну від тіла інших істот, не має волосяного покриву шкіри, – П.Д.

⁴⁵ Що були у давнину слов'янськомовними, – П.Д.

християни докоряли у нечестивості через те, що вони поклонялися зміям та деревам. Німецькі лицарі і ченці, знищуючи язичницькі гаї прусів і ливів, знаходили великих змій, що живуть там у соломі, і спалювали їх» (Олег Гуцуляк, «Хто такі германці? // Єдність змій, дерева та каменю», <https://www.proza.ru/2014/07/27/1178>);

«...«зміїні» асоціації з Краківщиною є в переказах з обох боків Західного Бугу. Швидше за все, вони відображають деякі особливості розвинених у місцевих племен релігійних поглядів. Ціла низка ознак вказує на збереження особливого шанування Велеса-Змія у лясських племен. Власне ім'я Змія «ляхами» не вживалося, на відміну більшості слов'ян, що вказує на табування. Слово «ящір» – джерело імені верховного божества поляків Yesza. Праслов'янська «велесична» релігія довго утримувалася на периферії. У Щецині, біля помор'ян, поклонялися Триглаву; на Русі кривичі зводили себе до Крива, антиподу «правого» Перуна. Поширення культу Перуна (як Коваля-Сварога, ворога Трояна-Триглава-Велеса) йшло до словен з антських земель. У зв'язку з цим варто повернутися до племінної назви з твору Баварського географа, що реконструюється як *čьгvјane. Переконливого пояснення цієї назви (і пізнішої «Червоної Русі») на праслов'янському ґрунті не існує. Проте, скоріш за все, основа тут – праслов'янське слово *čьгvъ – черв'як (похідні слова зі значенням «червоний» навряд чи могли дати життя племінній назві). «Черв'як» і «змій» у мітології – синоніми. Черв'яни⁴⁶ – «плем'я Черв'я (Велеса, Змія)»» (Сергій Алексєєв, «Слов'янська Європа V – VIII століть Анти та дуліби», http://loveread.ec/view_global.php?id=73680, <https://nemaloknig.net/book-45042.html>);

«Вірування південних слов'ян у самовіл та хмарних зміїв відображають найраніший пласт наших вірувань. Принаймні їхні пісні виглядають як архаїчний аналог деяких наших казок і билин пізнішого походження... Змії можуть обдаровувати людину. У пісні «Подячна змія», за свій порятунок, змія дає пастуху дар – дерево, на якому ростуть монети. Початок пісні схожий на нашу казку «Мартинка». У пісні, змія горить у лісі і звертається до сироти – Георгія: «Подай, Георгію, свою палицю. По палиці поповзу я і врятуюся від пожежі. Люди представляють для зміїв сексуальний інтерес, як і віли. У цьому нічого дивного. Змії та віли є першопращурами та засновниками родів... Пісні південних слов'ян кажуть нам, що змії може бути і родичем та зберігачем рідної землі, опиняючись через це божеством та першопращуром. У розділі, присвяченому грозовому міту ми говорили, що на Русі, Білорусі та в Литві зберігаються сліди доброго ставлення до змія, що дає багатство. Але в пізній російській традиції любов'ю зміїв вже тяжіють. Щоб змії не лігав до жінки і не мучив її, вона встромляє в поріг і в усі щілини хати траву мордвинник, і каже: «Як мертвому з землі не вставати, так і тобі до мене не лігати, утроби моєї не розпалювати, а серцю моєму не сумувати» (Велимир Власов, «Шлях волхва. Пісні південних слов'ян», http://www.slavya.ru/trad/velimir/kpv26_13.htm);

«Розглядаються уявлення про спорідненість змії та людини, відображені у казковому та неказковому фольклорі. На матеріалі казок та етнографічних свідчень розкривається тема змії як двійника людини (як живої, так і померлої), зв'язок змії з народженням людини, перетворення померлої на змію та змії – на новонародженого. Окрему увагу приділено уявленню про змію як пращура родового колективу (тотемізм), зв'язки змії з чоловічою та жіночою ініціацією» (А.І. Бер-Глінка, «Змія як сексуальний та шлюбний партнер людини», <https://independent.academia.edu/AndreyBehr>).

Гостроготів гротунгів / грутуннів⁴⁷ античні автори називали також і гревтунгами / *кревтунгами / крєвітами = кривичами – шанувальниками чи навіть кровними братами та нащадками Крева / Крива – Черва / Змія, що був і їх покровителем (слвн. «krvi», чес. «krev», пол. «krew» – кров, сrb. «крвни», блг. «кръвен», чес. «krevní», пол. «krewniaczu» – кровний, слвн. «krvav», чес. «krvavý», пол. «krwawu», блг. «кървав» – кривавий; слвн. «prokrivanje», сrb. «покривање», пол. «okrywa» – «покрівля, покриття»). Отже, і східні

⁴⁶ Балтськ. Гарпети = Тервінги / Тервуняни; сrb. «црв», латгал. «tuorps», лтс. «tārps» – черв'як, – П.Д.

⁴⁷ Гот. *hrōth / *hrotps, ісл. «Frægð», англосакс. «hreid», лит. «šlovė» – слава; снскр. «cṛāvas», япон. «sanbi» / *serbi – «слава, хвала, повага».

готи, як і споріднені їм західні готи тервінги = черв'яни, були нащадками зміїв сермендів / сарбатів = сорбів [пол. Sarb]. Підкорені ж ними балтськокомвні кривичі⁴⁸ запозичили у гревтунгів не лише етнонім, а і шанування змія Крева / Велеса, якого, вочевидь, шанували не тільки і інші підкорені юечжами / гутіями балтськокомвні венеди та пруси, а і всі слов'янськокомвні германці, включно з вкранами / вукрами (снскр. «vakra» – кривий):

«Цицерон згадував змію, яку вночі виявила няня у ліжку маленького Квінта Росція (126—62 рр. до н.е.), згодом відомого актора. Батько Росція звернувся до гаруспників, які передбачили, що хлопчик, коли виросте, перевершить усіх славою та чеснотою [Cicero. De divinat. I, XXXVI, 79]... С. Кнежевич, коментуючи хліб «куїна зміїурка», писав: «В іншій групі обрядових хлібів, «куїна зміїурка», [зображена на них] змія символічно відображає вірування в домашню змію, захисника та духу, від якого виходить всякий добробут. Саме тому зображення змії вміщено на славський калач. Славський (зміїський, – П.Д.) калач приносили хтонічним божествам, а також божествам, від яких залежало благополуччя та родючість. Зрештою, це зображення пов'язане із залишками родового культу» [Кнежевіћ 1960: 67]» (Андрій Бер-Глінка, «Домашні змії як елемент традиційної культури народів Європи», <https://independent.academia.edu/AndreyBehr>).

Таким чином, шляхетним нащадкам слов'янськокомвних германців = сермендів / сарматів було престижно носити саме імена, що вказували на їхнє походження від зміїв. Тому-то закінчення в складних слов'янських іменах на «-слав» (Святослав, Ярослав [д.-сканд. Jarisleifr], Мирослав, Болеслав, Вячеслав, Станіслав) або ж на «-цлав» (Вацлав [Vatslav], Венцлав [Ventslav]) може бути словом заміником *Sъlaving < *Skleubg = Славінець / Славік (с[к]лизький, славський, славний, славута) табуйованого «істинного» імені Σκουλήκι⁴⁹ [Skoulīki] = Greuthung / Greutung = Therving / Terving / *Čerъving = *Srbing / Srbin – «Скальв⁵⁰ / Склав / Слав / Крив / Крев / Грев / Терв / Черв / Серб / Серп» = Змії. Саме від цього слово-замінника, що містить давньослов'янсько-маньчжурські афікси -ung, -ing чи -ang, які перетворюють іменник на прикметник, і походять такі слова як нім. «Schlange», дан., норв. «Slange», нідерл., фриз. «Slang» / *S[k]la[vi]ng – «Змії, змія». В сучасних же псевдогерманських мовах ці прикметники Tervingi / Thervingi = *Červingi = *S[k]la[vi]ngi (тервські = червські = славські [племена]) використовуються як субстантиви (іменники) замість *тервунни / тервуняни = *червунни / черв'яни = *склавини [склизани від прасл. *sklъz] / *слав'яни = слов'яни. Завдяки ж втраті придихального приголосного «Sch / S» в подальшому під впливом лат. «long», вочевидь, з нім. «Schlange», дан., норв. «Slange», нідерл., фриз. «Slang» – «змія» утворилося нім., дан., норв., нідерл., фриз. слово «lang» – «довгий, довга», подібне до лат., англ. «long» – «високий, довгий, протяжний» (що добре відповідає цій характерній особливості змії).

Можливо безпосередньо від цього слово-замінника чи від слів «Schlange», «Slange», «Slang» походять також і наступні слова, що відповідають концепту «змії, як сексуальний та шлюбний партнер людини»:

англ. «slab» / *slav – «кусок, плита, лист, сляб»⁵¹; «slabbing» / *slaving – «слябінг / прокатний стан для обтиснення (стоншення) великих сталевих злитків (тіл) у сляби»;

⁴⁸ Лит. «kreivas», нім. «krive» – кривий; дан. «krave» – «комір, нашійник»; когурьо / кура «куре», евенк. «кулін» – змія; снскр. «kr̥mī», циган. «кермо», перс. «kirm», тадж. «кірм», лит. «kirminas», д.-прус. «girmis», курманджі «kirmekī», азерб. «qurd», карач.-балк. «к'урт» – «хробак, змія».

⁴⁹ Грец. «Σκουλήκι» – «черв, хробак» від д.-грец. «σκολιός» – «кривий, вигнутий, звивистий».

⁵⁰ Скальви / Скалови [грец. *Σκόλοτοι, нім. Schalauer; лит. Skalviai] – балтійське плем'я, що перебувало в тісній спорідненості з прусами і, вочевидь, було спорідненим обалтеним фінськокомвним сколотам [Σκόλοτοι] кривичам. Але ж, можливо, що спорідненими були лише їхні шляхетні роди з юечжійського Дому Чжаову, які як і слов'янськокомвні шляхетні роди гревтунгів / *кревтунгів вели свій родовід від ансів Амалів. До того ж шляхта скальвів, можливо, носила на шиї намисто (склаваж) у вигляді уробороса – змії, що пожирає свій хвіст. Адже і лит. «kāklas» (шия – частина тіла, що здатна викривлятися) є кентумною формою, спорідненою східному сатемному «saqlabī» (саклаб – невільник, що носить ошийник).

⁵¹ Тобто, довге і тонке сталеве тіло, що асоціюється зі змією та з дуже довгим [високим] у давнину тулубом слов'ян гревтунгів / грутуннів. Отже, українці є нащадками мезобрахікранних кривичів (гостроготів гревтунгів / *кревтунгів, гунів вукрів і аварів вакараїв; снскр. «vakra», телугу «vaṅkaṅga» – кривий).

ст.-укр. «хлябати» / *слябати / **славати – «фрухатися, погойдуючись [немов змія]»;
д.-в.-нім. «slofen» / *slaven⁵² – «робити ковзним, ковзким, слизьким, гладким [як тіло змії = слави, тобто славетної та священної істоти]». Зводиться, як і лит. «lendù» – повзу, до і.е. *(s)len-d(h)- – ковзатися;

нім. «Schleife» / *Slave – шлейф⁵³.

нім. «Leib» / *Sleib / **Slav – «тіло, плоть, тулуб»⁵⁴, а також «живіт, шлунок, утроба, черев» [матері-змії];

Proto-Norse *laibaR / **slaivaR – «спадкоємець, нащадок», *laibaz / **slaivaz – «заповідання, спадковість, спадщина, спадок [змія та змії]» (Nord Names, <https://www.nordicnames.de/w/index.php?title=LEIF>);

Old High German «lēiba» / *slēiva, гот. (літер.) «laiba» / *slaiva, д.-фриз. «lāvā» / *slāvā, англосакс. «lēba» / *slēva, д.-англ. «lāf» / *slāv, англ. «heir» – спадкоємець, нащадок [змії та змія]» (Nord Names, <https://www.nordicnames.de/w/index.php?title=LEIF>);

с.-в.-нім. «Slahte» / *Slangte / **Schlangte – «[зміїний] рід, [зміїне] плем'я»;

кор. «sangsoḡ-in» / *s[ɺ]angsoḡ-in – «спадкоємець [змії та змія]»;

ірл. «sliocht» / *slangt, «sliochtach» – «нащадок [змії та змія]»⁵⁵;

«А от якраз у німецькій, «schlagen», раніше «slahan», також означає родити, відбувати пологи – «von gutem schlag» (доброго роду). Таким чином, нормандське «slagt», германське «slahta» (рід, родина) взяті від слов'ян, а потім повернулися до них у формі шляхта, шляхетний, польське «szlachta, szlachetny» (Михайло Красуський, «Стародавність малоросійської мови», <https://spadok.org.ua/mova-i-pysemnist/mykhaylo-krasuskyy-davnist-ukrayinskoyi-movy-1879>; <http://ukrainaforever.narod.ru/ykrgovir.html>);

пол. «szlachetny», словц. «šľachetný», чес. «ušlechtilý» – «шляхетний, благородний»;

лит. «garbė» [пізніша кентумна форма сатемного «salvė»], фриз. «eare», тадж. «шараф», узб. «sharaf», «hurmat», гельс. «ugram», азерб. «şəgəf», татар. «хөрмәт» [асоц. з серменд / сармат / *салбат / **сьлават та хорват] – «шана, честь»;

англ. «clever» / *cʰevering / **cʰavering, валл. «clyfar» / «glyfar», д.-балт. *krevering / **cʰavering, д.-сл. *сьлавeringъ / **cʰavering (Черв / Хроб = Крив / Крев / Грев = Крав / Триглав / Слав) – «вправний, здібний, зручний, кмітливий, красивий, розумний, обдарований, гарної статури, талановитий, тямущий, умілий»;

нім., їдиш «klug», ісл. «klár», швед. «klyftig», валл. «craff», нідерл. «slim», люксемб. «schlau» / *slav, пол. «łebski» / *slavski – «кмітливий, тямущий, розумний»;

снскр. «cʰávas», індонез., туркм. «hormat» / *horvat⁵⁶, бенг. «gauraba», маратхі «gaugava», норв., дан. «ære», гуджар. «Kīrti», гот. *hrotps, англосакс. «hreid», ісл. «Frægð», д.-тадж. «шараф», тадж. «шӯхрат», узб. «shuhrat», «savlat» / *slavat, англ. «celebrity», япон. «sanbi» / *serbi / *сьльві, їдиш «loyb» / *slov, люксемб., нім. «Lob» / *Slov, нідерл., фриз., ісл. «lof» / *slov, португ. «louvor» / *slouvor, ісп. «alabanza» / *slavanza, каталан. «lloança» / *sloança, алб. «lavdi» / *slavdi, лат. «laus» / *slavs, рум. «laudă» / *slavdă, лит. «šlovė», лтс. «slava» – «слава, хвала, повага, шана»;

⁵² Можливо, від кореня саме цього забутого давньоукраїнського слова походять не тільки слово «шліфувати», отримане, вочевидь, як запозичення з німецької мови, а і такі похідні слова як «слиз», «слина», «слимак», «шлунок» і інші.

⁵³ Спочатку довгий поділ сукні, що подібно до довгого тіла змії ковзе позаду підлогою [буквально – ковзкий, слизький, гладкий немов тіло змії];

⁵⁴ Спочатку лише новонародженого, тобто нового змія – спадкоємця, нащадка.

⁵⁵ Якщо англ. «worm», дан. *gorm / «огм» – «хробак, черв, змія», то ст.-ірл. «gorm», кельт. *gworm / gorm / germ – «темний, темно-синій, шляхетний».

⁵⁶ Кентумні слова снскр. «cʰávas» і індонез., туркм. «hormat» / *horvat асоціюються зі словами кроат / *крават / хорват, Крив(ий), та з Хробак подібно до того, як сатемні слова д.-тадж. «шараф», лит. «šlovė», лтс. «slava», пол. «sława», укр. «слава» асоціюються зі словами сармат, серб, серп (кривий ніж) та з лат. «serpens» снскр. «sarpaḡ», евенк. «сулама», *Слав / *Слава – «Змій / Змія». Отже, у індоєвропейців поняття «слава», як і українське дієслово «прослито» може походити від назви чи «прізвиська» знаменитої і «мудрої» рептилії.

блг., мкд. «крава», бсн., слвн., срб., слвц., чес. «krava», пол. «krowa» – корова [славетна та священна, як і змія, істота];

ст.-сл., блг., срб. «глава», бсн., слвн. «glava», мкд. «главата», слвц., чес. «hláva», в.-луж. «hłowa», н.-луж., пол. «głowa» – «глава, голова».

Через гендерну рівність у пращурів українців сарматів головою (главою) сім'ї, вочевидь, був домашній змій Слава (Андрій Бер-Глінка, «Домашні змії як елемент традиційної культури народів Європи», <https://independent.academia.edu/AndreyBehr>).

У разі заглиблення у сиву давнину, що відповідає ностратичній мовній макросім'ї, до концепту «змії, як сексуальний та шлюбний партнер людини» на основі слово-замінників Слав і Крив можуть бути віднесені і такі слова:

ест. «kuulsus», ірл. «clú», лат. «celebritas», італ. «celebrità» / *s̥lavrita, гінді «selibritee», лтс. «slava», «slavenība» – «репутація, знаменитість, відомість»;

араб. «салават» / *s̥лават, башкир. «салауат» [Салават – славетний?] – «славська, хвалебна молитва»;

кор. «salang» / *s̥lang, «salanghada», слвц. «zál'uba» / *z̥'ub – «задоволення, схильність, прихильність, пристрасть, любов» (адже саме змії на Далекому Сході вважаються найкрасивішими, найчарівнішими та найпристрастнішими);

«шлюб» – одруження;

чес. «líbí» / *slíví, пол. «lubić» / *sluvić, слвн. «l'úbit'» / *sl'úvit' – люблю;

азерб., узб., турец. «sevgi» / *s[l]evgi / **s[l]avgi, туркм. «söygi» / *s[l]övgi, ест. «armastus» / *sarmastus, «armastama» / *s̥lavasttama, англ. «love» / *slave, фриз. «leafde» / *slavde, «leafhawwe», нім. «Liebe», «lieben» – «любов / кохання, любити / кохати»;

кор. «salanghaneun», англ. «loving» / *sloving – «відданий, люблячий, любовний»;

англ. «lovely» / *slavely, фриз. «leaflik», нідерл. «liefelijk», нім. «lieblich» – «гарна, ладна, принадна, чарівна [як змія]»;

англ. «life», «live», «living» / *slaving, нідерл. «leven» / *slaven, «levend», швед. «liv», «levande», дан. «levende», нім. «Leben» / *Sleiben / **Slaven, «lebendig», «lebend» – «життя, живий, жвавий, жити» (порівн. кирг., казах. «жылан», лит. «gyvatė» – «рептилія, змія» при татар. «çölân» – «чулан, комора», блр. «жыллэ», блг. «жилище» – «жиле приміщення, житло», блр. «жылец», лит. «gyventojas» – «житель, мешканець»; д.-прус. «giwa» – живе, «giwāntei» – живий, лит. «gyti» – «оживати, відроджуватися, одужувати» [Фасмер]).

кирг., казах. «жылан», азерб. «ilan», татар. «елан» / *алан, турец. «yılan», туркм. «ýyulan» / *s̥yulam / **sarama, снскр. «sarpaḥ» / *sarmah – «змія, змії»;

грец. «σαλαμάνδρα», англ. «salamander», турец. «semender» – «рептилія саламандра».

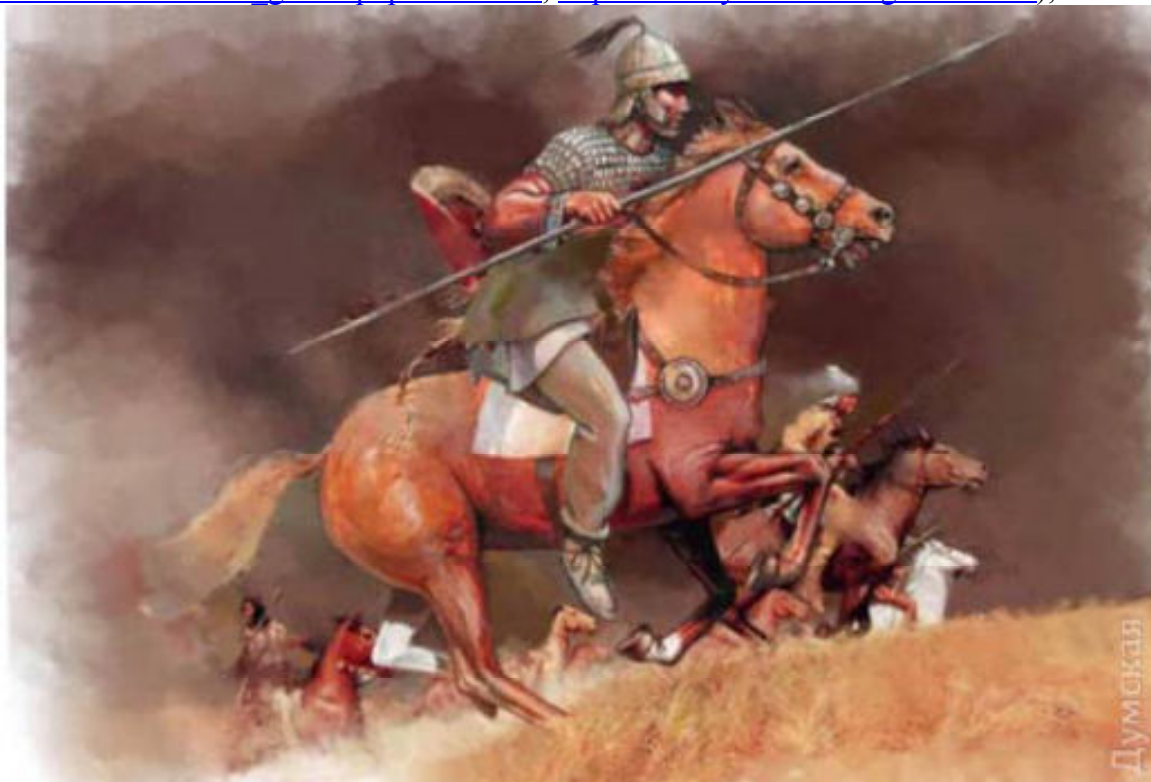
Тому саме змії сармати (евенк. «сулама» / *сарама – змія) і їх нащадки балтсько- та слов'янськомовні античні германці швидко опанували досягнення античного суспільства Європи і заклали фундамент для подальшого розвитку європейської цивілізації:

«Тісні відносини з Боспорським царством привели до того, що сіраки⁵⁷ стали еллінізованим сарматським народом і одночасно з цим активно сприяли осармаченню Боспорського царства. Справді, могили сіракської шляхти майже нічим не відрізняються від поховань боспорської аристократії. Якась частина сіракського товариства складалася з напівкочівників, які переміщалися з місця на місце в наметах та возах, а іншу частину складали осілі землероби. У долині Кубані було знайдено безліч їхніх постійних поселень – як правило, це були розташовані на височині фортеці з глинобитними будиночками всередині огорожі. Їхні мешканці займалися як орним землеробством – вирощували пшеницю, овес та просо, – так і скотарством. Вони тримали корів, коней, овець і свиней, а також важливу роль у їхній економіці грало рибальство. Ці поселення були центрами ремісничих промислів, які були під сильним впливом боспорських майстрів. У суспільстві існував чіткий становий поділ, що зумовлював ступінь багатства і привілейованості... 107 року до н.е. «рокаси», сарматське плем'я, імовірно, ті ж роксолани⁵⁸ були серед тих,

⁵⁷ Зеруяни / черв'яни / церівани / тервуняни = тервінги / тарпети = сарбати / серби = слов'яни, – П.Д.

⁵⁸ Балтськомовні *троксолани – можливі пращури спалів, борусків, галиндів, голяді та торків, – П.Д.

хто допоміг Мітрідату завоювати Боспорське царство. Ця зміна в позиції роксоланів, ймовірно, стала наслідком поразки, яку завдав їм Діофант, після чого вони змушені були відправляти своїх воїнів на службу понтійському цареві... У 49 році н.е. Євнон, цар аорсів, що мешкали між Волгою і Доном, був спільником римлян і нового правителя Боспору – Котіса... Незважаючи на поступове осармачення, Боспорське царство в період свого відродження істотно впливало на сусідні сарматські племена і на їхню культуру» (Гадеуш Сулимирський, «Сармати. Стародавній народ півдня Росії», http://loveread.ec/view_global.php?id=75672; <https://history.wikireading.ru/106501>);

«Темно-червоношкіра савроматка [змія] роксолана» (Михайло Большаков, «Сліди пращурів», https://ridero.ru/books/sledy_predkov/freeText);

«Отже, хронологічний діапазон відомої зовнішньополітичної історії роксолан на Півдні Східної Європи: 110 р. до н.е. – 260 р. н.е. Даних про участь роксолан у якихось пізніших подіях ми не знаємо. Мабуть, до кінця III ст. н.е. вони сходять із політичної арени чи входять до складу якогось іншого кочового об'єднання. Щоправда, варто тут обмовитися, що в науці стійко утвердилася думка про ототожнення пізніх роксолан із сарматами-ардарагантами на території Середнього Наддунав'я, які з'являються у писемних джерелах у IV ст. н.е. [Медведев, 2017, с. 121-127]. Однак після того, як у 370-ті роки в Паннонію вторглися гуни, згадки про ардарагантів також зникли з наративних джерел. Найімовірніше, вони виявилися поглиненими сильнішим об'єднанням... Цікаві відомості надає трактат Клавдія Птоломея «Географічне керівництво». Цей автор першим із стародавніх поділив Сарматію на Європейську та Азіатську (Pt., Geogr., III, 5, 1). Сама мапа має складний і суперечливий характер. Найчастіше Птоломей дає відомості про сучасні йому народи та народи, які вже давно зійшли з історичної арени [Шувалов, 2013, с. 75-89]. Що стосується півдня Східної Європи, «Географічне керівництво» відбивало етнічну ситуацію I – початку II ст. н.е. [Медведев, 2008, с. 60]. За інформацією античного географа, роксолани були, поряд з язигами, мешканцями узбережжя Меотиди (Азовського моря) (Pt., Geogr., III, 5, 7; III, 5, 10). Східними сусідами останніх були ексобігити, гамаксобії та скити-алани. Землі на північний схід від роксолан займали Осіли (в закруті Дону). Таким чином, ще один автор локалізує основні кочівля роксолан на схід від Дніпра. Топонім «роксолани» зафіксовано на римській мапі Tabula Peutingeriana. Це латиномовна мапа світу, відома римлянам на заході сонця античної епохи. За висновками фахівців,

мапу було складено на початку III ст. н.е., а останні поправки до неї вносилися аж до V ст. н.е. [Подосінов, 2002, с. 295]. Роксолани розміщені на мапі між річками Південний Буг та Дніпро у середній їх течії» (О.В. Деревянко, «Роксолани за даними античної традиції», <https://cyberleninka.ru/article/n/roksolany-po-dannym-antichnoy-traditsii>);

«Об'єктом дослідження є зведення письмових та археологічних джерел (поховальних комплексів), по праву «місця та часу» порівнянних з роксоланами. Предмет дослідження – етнополітична історія роксолан протягом усього періоду їхнього проживання у Східній Європі. Хронологічні межі визначаються часом перебування роксолан на південному сході Європи в межах II ст. до н.е. – середини II н.е. Нижній хронологічний рубіж – перша згадка роксолан у херсонеському декреті на честь Діофанта та у «Географії» Страбона у зв'язку з подіями в Криму наприкінці II ст. до н.е.; верхній – свідчення «Географічного керівництва» Клавдія Птолемея (завершено до 160 р. н.е.) про роксолан ще на узбережжі Меотиди. За сучасним археологічним періодизуванням цей час відповідає завершальному етапу раннесарматської (II – I ст. до н.е.) і всієї середньосарматської (I – середина II ст. н.е.) культурам. Наступна історія роксолан, після їх міграції на Дунай (друга половина II – IV ст. н.е.), виходить за межі нашого дослідження. Географічні рамки передусім охоплюють ті райони, де за свідченнями античних авторів, епіграфіки та археології можна локалізувати роксолан та їх археологічні пам'ятки. Це степові та лісостепові простори від басейну Дону на сході (включаючи лівобережжя) до Нижнього Дунаю на заході» (Олексій Деревянко, автореф. дис. «Роксоланська проблема у російській та українській археології», <https://www.dissercat.com/content/roksolanskaya-problema-v-rossiiskoi-i-ukrainskoi-arkheologii>; <https://bookskeeper.ru/knigi/istoriya/225189-roksolanskaya-problema-v-rossiyskoy-i-ukrainskoy-arheologii.html>);

«Історична місія роксолан, що гідно виконана цим сарматським народом і в Північному Надчорномор'ї, і біля кордонів римського лімесу на Дунаї, заслуговує на зовсім іншу – набагато вищу оцінку. У Північному Надчорномор'ї роксолани стали довготривалим, більш як трьохсотрічним геополітичним фактором [Максименко. 1998. С. 174, 181]. Культурологічне значення роксоланської племінної спілки для степової лінії стародавньої Європи воістину величезне. На основі місцевої північнопонтійської роксоланської культури за участю нових аланських мігрантів зі сходу у другій половині II ст. н.е. сформувався своєрідний західний варіант пізньосарматської культури [Симоненко. 2000. С. 197]. Історично відчутний і внесок цього народу в етногенетичний базис східних слов'ян (переважно українців – П.Д.) [Бзаєв 1995, С. 39-94]» (Микола Лисенко, автореф. дис. «Етногенез та військова історія іранських кочівників Євразії в період II ст. до н.е. – II ст. н.е.», <http://www.protobulgarians.com/Russian%20translations/Liysenko%20N%20N.pdf>);

«Частина сарматів на Північному Кавказі та Нижньому Дону перейшла до осілого землеробсько-скотарського господарства. Аристократія сіраків і аорсів зберігала кочовий спосіб життя, а рядове населення частиною мешкало осіло та займалося землеробством. Близькість кочівників до надчорноморських та північнокавказьких міст, підпорядкування ними осілих племен теж сприяли переходу до напівкочового способу життя, осідання найбільш бідніших степовиків на землю. Сармати освоювали лісостепові регіони Східної Європи, передгірну та гірську зону Кавказу... Археологами відкриті сарматські поселення перших століть нової ери. Розкопано будинки з вогнищами, знайдено ями-зерносховища, печі для випалу кераміки, залізні серпи, деталі ткацьких верстатів. Серед осілих сарматів були відомі шкіряники, теслярі, мідники, кораблебудівники та інші ремісники. Сильний вплив сарматів на Боспорське царство та грецькі міста Надчорномор'я часто називають осармаченням. В його основі – широкі культурні контакти та поселення сарматів у грецьких колоніях. У місті Томи, куди був засланий римський поет Овідій, на рубежі нової ери латинь і грецька поступалися місцем сарматській (давньослов'янській, – П.Д.) мові... На початку нової ери аорси, витісняючи роксолан, освоїли міжріччя Дону та Дніпра і дійшли на заході до дельти Дунаю. Вочевидь, саме (балтськомовні, – П.Д.) аорси

першими в скитському світі зуміли об'єднати під своєю зверхністю величезну територію від Північного Надчорномор'я на заході до Аральського моря на сході, від Надволжя та Південного Надуралля на півночі до Кавказу на півдні. Економічною основою такого об'єднання була, поза сумнівом, зацікавленість скито-сарматських правителів у розвитку міжнародної торгівлі та необхідність контролювати широку мережу караванних доріг» (М.М. Блієв, Р.С. Бзаров, «Історія Осетії» // «Сарматські спілки», https://iratta.com/materials/sarmaty/55-sarmatskie_sozjuzy.html);

«Заради справедливості необхідно відзначити, що ряд античних авторів, які спиралися не на легенди, а відвідали особисто місця, обжиті аланами ще до гунського нашестя, зазначали, що вони знали не тільки скотарство, але мали різні види орних знарядь із залізними накінечниками та мололи зерно жорновим млином із силовою тягою. Знаменита «м'яка» пшениця, відома ще скитам, вирощувалась і сармато-аланами. Вона вивозилася навіть у Рим, оскільки добре переносила транспортування. Римський намісник Мезії Тіт Плаутій Склван вивіз звідти велику кількість такої пшениці (Corpus Inscriptionum, XIV, 3608). Пріск Панійський, який відвідав алан в Панонії в V столітті, зазначав, що «варвари», яких він відрізняв від «унів» (тобто гунів), переправляли на човнах-однодерев'ях їхніх гостей; на невеликих річках у цих варварів були пороми. Тільки в них можна було дістати просо, ячмінь та бобові, мед, куряче м'ясо і, мабуть, «кумал» – квас. Єпископ Кірський Теодорит (середини V століття н.е.) пише, що у «савроматів» (так він називав алан) існували такі ремісничі спеціальності, як шкіряники, мідники, теслярі і навіть кораблебудівники («Мова про віру І», MLXXXIII, ВДІ, 1948, 3, с. 299). За словами Л.М. Гумільова, «територія аланів (III – IV ст. н.е.) включала Північний Кавказ і Доно-Волзьке міжріччя⁵⁹. Господарство їх було засноване на поєднанні скотарства із землеробством, а ремесла та мистецтво були на дуже високому рівні...» («Хунни в Азії та Європі», VI, 1989, № 7)...» (А.В. Ісаєнко, В.Д. Кучієв, «Деякі проблеми давньої історії осетин», <http://iratta.com/stati/2715-nekotorye-problemy-drevnejj-istorii-osetin22.html>).

Консолідували ж протоукраїнські племена спочатку остготи гревтунги / грутунни разом зі спорідненими їм аланами-торками, а після навали гунів – нащадки грутуннів = хорутан та «салтівців» (донських аланів, караболгар і каракозар) поляни-руси / хриси разом з нащадками герулів і паннонських аланів-торків волинянами (білими хорватами):

«У 375 р. (за даними «Синописа») деякі «руські вої» билися з імператором Феодосієм. Константинопольський патріарх Прокулос (434 – 447 рр.) розповідає про переможний похід Русі (спільно з гунським правителем Ругілою) на Цар-град у 424 р. Арабський письменник ат-Табарі приписував дербентському правителю Шахріяру такі слова: «Я перебуваю між двома ворогами: один – козари, а другий – руси⁶⁰, які суть вороги всьому світу, особливо ж арабам, а воювати з ними, крім місцевих мешканців ніхто не вміє». На початку XX ст. в російській пресі був надрукований один стародавній грузинський манускрипт, що оповідає про облогу Царгорода русами в 626 р. У ньому згадується якийсь руський хаган (каган), що увійшов до спілки з персами для того, щоб напасти на Константинополь [детальніше див.: Лісовий С. «Русь, звідки ти? Основні проблеми історії стародавньої Русі». Вінніпег, 1964. С. 93]. Згідно з манускриптом цей хаган ще за часів імператора Маврикія (582 – 602 рр.) напав на Візантію, полонивши 12 тисяч греків. Як зазначалося вище, титул «хаган» вважався на Сході приблизно тотожним імператорському, дати його могли лише керманичу сильної держави» (історик Олександр Єлісеєв, «Стародавні руси: народ і «каста»», <http://kladina.narod.ru/eliseev/eliseev.htm>, <http://radota-indrin.livejournal.com/72975.html>);

⁵⁹ Заселене слов'янськомовними пращурами темно-червоношкірих аланів-торків та утигурів = ясів, – П.Д.

⁶⁰ Готи-тетраксити та алани-торки, – П.Д.

Українці-руси / поляни-руси⁶¹, що були військовим прошарком (військовою дружиною / варною) у слов'ян, <https://radota-indrin.livejournal.com/72975.html>;

«Червонолиці руси сяяли. Вони так сяяли, як магів виблискують вогні» (Нізамі Гянджеві, «Іскандер-наме», <https://topreading.ru/book-282338-nizami-gyandzhevi-iskander-name>);

«Під захистом Хорса, язичницького божества Сонця і війни та верховного бога раннього хорватського пантеону, нація воїнів хорватів (ст.-хрв. Hrvuati) мандрує стежкою Сонця, вирушаючи на світанку з азійських просторів на Сході, до заходу Сонця і нової батьківщини, де вони знайдуть дім і приймуть християнство» (Аваро-хорватська легендарна сага з острова Крк – «На сліді сонця – Червоні воїни з Хорасмії», <https://www.amazon.com/Track-Sun-Red-Warriors-Chorasmia-ebook/dp/B08KHTXMKF>);

«Ці дані підтверджуються повідомленням ал-Ідрісі, що міститься в описі 6 секції VI клімату, де йдеться про ситуацію біля гирла річки Русійу, в якій має сенс бачити р. Кубань: «Від гирла цієї річки до міста Ашкасія сто п'ятдесят миль. Це гарне місто з [числа] міст країни ал-Ланійя та один з її прикордонних регіонів. Від міста Ашкасія до міста Ашкала з країни ал-Ланійя двадцять миль. Між містом Ашкала та морем близько шести миль. Це місто невелике, але жваве, його округа має всього вдосталь для харчування його мешканців». З огляду на це є сенс підтримати думку тих дослідників, що вважають Ашкала та Ашкасія етнотопонімами. У першому можна побачити назву Аскала – «Фортеця асів (аланів)», а в другому – Ас-кас(ог), тобто «Місто асів (аланів) і

⁶¹ Кшатрії-руси = *палани-грутунни = алани-гравтунги – хлібороби-воїни. Адже етнонім «поляни» є українською калькою назви «кшатрії» варни (бенг. «kṣētra», турец. «alan», тунгузо-маньчж. *pāla-n, англ. «field», кор. «pildeu / deul» – поле; д.-кор. «поль» – степ), – П.Д.

касогів». Отже, є підстави вважати, що у X – XII ст. селища (слов'янськокомовних, – П.Д.) аланів-ясів доходили до узбережжя Чорного моря, де вони стикалися з землями Тмутораканського князівства. І це дозволяє підтримати припущення В.В. Мавродіна, за яким у складі дружини Мстислава з 1023 по 1026 рр., крім касогів і козар, мають бути ще й яси (алани)» (О.Б. Бубенок, «Адиґи в Північному Надчорномор'ї», [PDF] АДЫГИ – еКМАIR ekmair.ukma.edu.ua > [Bubenok Adyhy v Severnom Prychernomore; https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ](http://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ));

Темно-червонолиций шляхетний алан (Мозаїчний тротуар із британського музею. Розкопано його в Бордж-Джедіді в 1857 році [Африка, Туніс, Карфаген]. Дата: 5 століття [пізні] або 6 століття [ранні], <https://realnoevremya.ru/articles/139170-yaroslav-pilipchuk-o-rannih-alanah-chast-2>, <https://podskazok.net/ua/starodavnij-svit/koho-nazyvaly-varvaramy.html>)

«Є певні свідчення і активних зв'язків Русі Наддніпрянської та Надчорноморської. Довго обговорюється питання про час появи в Криму і Подонні слов'ян, і залежною від вирішення цього питання ставиться і проблема Надчорноморської Русі. Але шукати, мабуть, треба не «чистих» слов'ян, а релікти дуже численних перехідних форм, що виникли внаслідок взаємодії слов'ян (тобто слов'янськокомовних античних германців, – П.Д.) з венецьким та кельто-іллірійським світом. Вочевидь, тільки цей шлях також може пояснити факт поширення слов'янської мови на території майбутнього Тмутораканського князівства, що явно передувало поширенню там певної слов'янської матеріальної культури. У літературі неодноразово оцінювалося повідомлення Лева Діакона, який ототожнював воїнів Святослава з нащадками тих росів, що мешкали біля Кіммерійського Боспору. Д.Л. Таліс цілком виправдано зробив висновок, що «Наддніпрянську Русь» візантійські письменники називали тавро-скитами і таврами⁶² саме тому, що на неї була перенесена назва народу, який дійсно мешкав у Криму в VIII – IX століттях, тобто росів⁶³. Таким чином, завдання полягає в тому, щоб визначити, чи була у грецьких авторів підстава для ототожнення наддніпрянських та кримських росів? Нагадаємо, що останніх вони повинні були знати особливо добре після того, як в IX ст. виникає роська єпархія» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», https://statehistory.ru/books/apollon--kuzmin_nachalo-rusi-taynyynyanya-russkogogonaroda/22; <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

⁶² Літер. гот. «thauris» – велетень, – П.Д.

⁶³ Слов'янськокомовних велетнів грутуннів = хросів / русів, – П.Д.

«...існуючі на Дону слов'янські племінні об'єднання незабаром знову виступили проти Київської Русі, так як наступні літописні події також говорять про боротьбу вже Тмutorаканської Русі з Київською. Мстислав Володимирович, «зарізавши Редедю», вдруге приєднавши до Русі касогів у 1022 р., посилившись на південно-східній околиці Русі, об'єднав під своїм правлінням Тмutorаканське і Чернігівське князівства. Виходить, що Донський регіон з 1022 по 1034 рр. входив разом з Білою Вежею до державного об'єднання Мстислава Володимировича. Руські літописи підтверджують цю інтерпретацію подій, повідомляючи про переможний похід в 1024 р. Мстислава на Київ проти Ярослава Володимировича, і укладенні в 1026 р. миру: «Ярослав ... сотвори мир з братом своїм Мстиславом у Городця». Незабаром після перемоги над Ярославом Мстислав здійснив вдалий похід в Ширван в 1030 – 1032 рр. і значно розширив межі свого князівства. Межі Чернігівського і Тмutorаканського князівств простягалися від лівобережжя Дніпра (включаючи весь Донський регіон) до передгір'їв Північного Кавказу. Мстислав помер в 1034 р., залишивши брату Ярославу Володимировичу землі, зіставні з Київською Руссю. Таким чином, виділяється період 1022 – 1034 рр. Він характеризується як розширенням слов'янської присутності в регіоні⁶⁴, так і самостійністю від Київської Русі. У зазначений період дві руські держави мирно співіснували одна з одною. «В літо 1029 р.» джерело прямо вказує, що на Русі «мирно бисть»...» (Є.І. Дулімов, В.К. Цечоєв, «Слов'яни середньовічного Дону», http://historylib.org/historybooks/E-I-Dulimov--V-K-TSechoev_Slavyane-srednevekovogo-Dona/3, <https://www.twirpx.com/file/139227/>).

Як бачимо, етнічно і мовно споріднені воїни касожської дружини готоаланського кагана Редеді (Раджі?) і дружини тмutorаканського кагана Мстислава Хороброго не побажали винищувати одна одну, обмежившись лише поєдинком своїх ватажків:

«Козаків, або козар⁶⁵, оскільки це їхнє перше і найдавніше ім'я, знали вже в 948 р. нашої ери, як зазначає Костянтин Багрянорідний у книзі під назвою «Про правління Імперією», в розділі X. Вони мешкали в Кабарді біля підніжжя Кавказьких гір, в 1022 році їх розбив князь Мстислав. Ось що говорить Нестор в Руському літописі: «Року 6530, або 1022, Мстислав, князь Тмutorаканський, пішов на козар, або козаків. Князь козаків вийшов йому назустріч, і, оскільки сили обох військ були рівні, Редедя, козарський князь, сказав Мстиславу: «Навіщо гинути безневинним воїнам, битися будемо удвох. Якщо Ви мене вб'єте, то візьмете моє майно, мою дружину, дітей і мою країну. Якщо я вас уб'ю, то так само заберу все, що вам належить». Мстислав на те погодився...» (Жан-Бенуа Шерер, «Літопис Малоросії, або історія козаків-запорожців та козаків України, або Малоросії», <http://litopys.org.ua/scherer/sher02.htm>);

«По-друге, насправді, у творі ал-Мас'уді релігія кашаків⁶⁶ у зазначеному фрагменті названа терміном маджусія («і вони народ, який прихильник маджусія»), значення якого словники пояснюють як «релігія магів, вогнепоклонників». Цей пасаж В.Ф. Мінорський прокоментував наступним чином: «Мусульманські автори застосовують назву маджус до давніх русів і норманів, мабуть, через їхній звичай спалювати мертвих, описаний у Ібн Фадлана... Це спалювання на кораблі ... могло бути неправильно зрозуміло як «вогнепоклонство», що впливає з Марвазі «саклаби спалюють мертвих, бо вони вогнепоклонники»... Я не зміг з'ясувати, чи існували подібні звичаї у черкесів, серед яких на час Мас'уді були християни» (О. Бубенок, «Адиґи в Північному Надчорномор'ї», [PDF] АДЫГИ – еКМАIR ekmair.ukma.edu.ua > Bubенок_Adyhy_v_Severnom_Prychernomore; https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ);

«Свою незгоду Т.М. Калініна аргументувала так: «О. Прицак був обізнаний про згадку «ал-маджус» у Корані, що не завадило йому дотримуватися вказаної теорії...

⁶⁴ Насправді, північнослов'янської поляно-руської присутності в південнослов'янському алано-руському регіоні, – П.Д.

⁶⁵ Каракозар – касогів і черкасів = аланів-торків, – П.Д.

⁶⁶ Слов'янськомовних касогів = козаків / козарлюг = каракозар – нащадків готів-тетракситів і аланів-торків, – П.Д.

Маджуси згадуються в аяті Корану 22:17... Тлумачі вважали, що йдеться не лише про релігію зороастрійців в Ірані до ісламу, а й, пізніше, про будь-яких вогнепоклонників і тих, хто піддавав померлих спаленню... Арабські джерела не сумнівалися в тотожності значень норманів і маджусів. Про напад маджусів, тобто норманів, на Севілью в 844 р. згадували арабські автори IX – XVII ст.: Ібн ал-Кутіба, Ібн Хайян, ал-'Узрі, ал-Бакрі, Ібн ал-Асір, Ібн Са'ід ал-Магрібі, Абу-л-Фіда', ан-Нувайрі, Ібн ал-Ізарі, Ібн ал-Хатіб, ал-Маккарі та інші. У всіх описах маджуси виступають як запеклі розбійники, які приходили не з метою торгівлі, а для пограбування та руйнування» [Калініна, 2014]... Характерно, що ал-Мас'уді в «Мурудж ад-Дзахаб» використовує термін ал-маджус для позначення не тільки кашаків, але також русів та сакалібів (слов'ян). Так, за назвою маджус, за даними А.Я. Гаркаві, вони згадані разом як мешканці козарської столиці: «Що ж стосується язичників (буквально народ з Маджус. – А.Г), які в країні козарського царя, то деякі племена з них суть Слов'яни та Руси. Вони мешкають в одній із двох половин цього міста і сплячуть своїх мерців з їхньою в'ючною худобою, зброєю та прикрасами»... В.В. Саханьов співвідніс у першій, другій та третій групах інгумаційні поховання у кам'яних ящиках та ґрунтових ямах із зихами, а кремаційні поховання у кам'яних ящиках пов'язав із кримськими готами» (О.Б. Бубенок, «До питання про вогнепоклонників у країні кашаків», <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/171731/07-Bubenok.pdf?sequence=1>);

«137. Про козар, де мешкали, р. 16, про Біловеже вище, н. 113. Але грецькі історики руйнування його кажуть від гетів, р. 17, н. 68 [?]. Це від того, що Святослав до Дунаю гетами, яких він косогами називає, володів і в Переяславлі на Дунаї в стародавньому регіоні гетів мешкав. Ці ж козари та косоги, хоча багато кого тоді в Русь переведено, і по річці Росі в Переяславі та інших містах поселені, але їх ще згодом залишилося багато...» (Василь Татишев, «Історія російська», ч. 2, 137, <https://booksdaily.club/starinnaya-literatura/drevnerusskaya-literatura/page-23-251850-vasilii-tatishchev-istoriya-rossiiskaya-chast-2.html>);

«Разом з тим, не можна виключати вплив готів. Зауважимо в цьому зв'язку, що про тісну культурну взаємодію готів і касів⁶⁷ або кавкасів (Caucasi) Певтінгерової мапи свідчать, крім поховального обряду, численні дані фольклору та мови, у тому числі велика кількість адизьких родових прізвищ з основою «гот»: Г'ут, Г'утек'у, Г'от, Х'от, Х'ут, Куг'уеть, Г'утле та ін. Можливо, з (слов'янськокомовними, – П.Д.) готами пов'язане і поширене в українському середовищі виділення культурно-мовної групи під назвою кугути» (Б.Х. Бгажноков, Передмова до кн.: О.Б. Бубенок, «Адиги в Північному Надчорномор'ї», ekmair.ukma.edu.ua > Bubenok_Adyhy_v_Severnom_Prychernomore; https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ);

«На користь «півдня» говорить титул правителя Русі: «хакан-рус»... Коментатор Адама Бременського зауважив з приводу русів⁶⁸, які мешкали тут, що це є «Русія-торк», а Ідрісі (<http://www.vostlit.info/Texts/rus17/Idrisi/vved1.phtml?id=9446>, «Нузхат Ал-Муштах Фі-Хтірак Ал-Афак») у XII ст. виявляв «русів-торків» на Дону. Джерелом такого уточнення, вочевидь, є Іосіппон (Бен Горіон), що мешкав в Італії в X ст. Він включив алан в число тюркських⁶⁹ народів, мабуть, якраз тому, що вони в протистоянні тюркам-козарам запозичили у них титул «кагана»...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», https://statehistory.ru/books/apollon--kuzmin_nachalo-rusiyaynyynyru-russkogogo-naroda/22; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Частина народу відомого за руськими (давньоукраїнськими, – П.Д.) літописами, як Касаги, Косаги, Касаги та Казяг; мешкали у верхів'ї Кубані на північ від П'яти Гір

⁶⁷ Слов'янськокомовних готів тетракситів і касів / касогів, – П.Д.

⁶⁸ Грець. «хросів» = ґрутуннів / ґреутунгів / ґрейтунгів [лат. Gruthunni / Grutunni / Greuthungi / Greutungi, англосакс. Hgrædas, ісл. Hgráð] (від д.-укр., блр. «груд» – «височина, пагорб»; чесь. «hrot» – «вершина, верхівка, кінчик»; фриз. «grut» – «великий, крупний»; нім. «groß» – «високий, великий»), – П.Д.

⁶⁹ Насправді, лише темно-червоношкірих народів; алб. «tegt», перс. «tār», пушту «tor», курманджі «tarī», тадж. «торик», осет. «tar, talyng», ст.-англ. «deorc», англ. «dark», ірл. «dorcha» – «темний, чорний», – П.Д.

(Бештау), інакше кажучи, на південно-східній околиці Землі Касак, зазначеної в перській географії X ст. «Гудуд ал Алем». Росіяни та Поляки розуміли під ім'ям П.Ч. (П'ятигірські Черкаси, – П.Д.) не лише Адигів та Кабардинців, а й Козаків, горян козачої мови. Австрійський посол до Москви С. Герберштейн писав про них у 1527 р.: «Росіяни стверджують, що це християни, що вони живуть незалежно за своїми законами, а церковну службу виконують за грецьким обрядом слов'янською мовою, якою вони і користуються головним чином у житті». Дещо раніше Герберштейна, польський монах Матвій з Мехова вказує біля П'ятигір Черкасів «руської мови». В.М. Татищев в «Історії Російській» (т. I, розділ 35) наводить твердження інших польських авторів XVI ст., що хоробрі люди П'ятигір мали таку ж мову, як і руська (тобто українська, – П.Д.). «Звідти кімбри вийшли, де нині черкеси і п'ятигори мешкають, і хоробрі суть люди. Мову з нами мають єдину». Татищев писав тоді коли Кавказ ще залежав від Росії. З-поміж П.Ч. татарський баскак Ахмат у 1282 р. прийняв до себе на службу загін Козаків, які згодом збудували місто Черкаси на Дніпрі. Вони там були і за Татарів, а потім вважалися Запорожцями. Опис цієї події вилучено з рукопису початкового Лаврентіївського літопису (<http://litopys.org.ua/lavrlet/lavr.htm>), у виданні 1962 р. повідомляється: «Тут у літописі не дістає кількох аркушів». Але ця прогалина залишилася в пам'яті завдяки старовинним історикам Болтіну та Татищеву, які, ймовірно, ці листи ще у своєму розпорядженні мали. У Ермолінському літописі, виданому 1910 р. під роком 1445 р. сказано: «Тої ж весни цар Махмет і син його Мамутяк послали до Черкас за людьми і прийде до них дві тисячі Козаків». Тут, безперечно, йдеться про країну Черкаську, бо в іншому випадку за правилами стародавньої мови було б: «послали до міста до Черкас». За свідченням польських хронічок у середині XVI ст. армія Великого князівства Литовського поповнилася П'ятигірським гвардійським полком. Саме тоді Кавказька Черкасія була остаточно зайнята Турками; на Дон та Дніпро у зв'язку з цим мала прийти нова хвиля переселенців, яка принесла з собою і Черкасів-мореходів, відомих історикам з давніх часів. У всякому разі, далекі морські походи Козаків на Крим та Туреччину розпочалися лише у другій половині XVI ст. Інші П.Ч. пішли від Бештау глибше в гори, мешкали між Кабардинцями і там називалися Казарівцями (Рігельман). Дещо пізніше вони були змушені піти і з гір на Терек і Нижню Волгу, де їх вказує в 1702 р. мапа де Ліля, як Гребінських Козаків. З них, мабуть, склався пізніше Гірський козачий полк (після Гірсько-Моздокський) та Кизляр-Гребінський каз. полк, обидва Терського Війська» (О.І. Скрилов, Г.В. Губарев, «Козакий історичний словник-довідник» // «П'ятигірські Черкаси», https://gufo.me/dict/history_dict/Пятигорские_Черкасы).

Однак:

«Прихильники місцевого походження засновників Козара керуються такими даними: Перська географія 982 р. Гудуд. ал Алем називає козарську династію ім'ям «Анса»; але Анси (Янцай = анти, – П.Д.) також родоначальники готських князів, а їх ім'я відповідає скандинавським і танаїським Асам. Англійський історик Х.Х. Хаворт звертає увагу на зв'язок між Козарським царським титулом «хакан» і скандинавським «гаакон», на їх однаковий сенс – «високий цар»; він же підкреслює співзвуччя імен Козар, Касак, Касог. Ім'я першого відомого історії хакана має чітко готське звучання – Зібель⁷⁰. Тісні зв'язки династії Козара з Гото-скандинавами⁷¹ виражені також в тотожності річкових поховань хаканів і готських королів. Перші описані Ібн Фадланом, а другі – Йорданом (поховання Аларіха). Крім цього «за даними Фазарі (писав в 772/3 р). Козари і Алани утворювали одне царство»... Держава впала, козарський народ зник без сліду, решта ж населення Козара збереглося на колишніх місцях зі своїми племінними іменами, в особі Асіїв (літописні Яси), Торків, Беленджер (у Ібн Фадлана – Беренджер, в літописах – Берендеї), Брадасів і ін.: «Того змішаного населення Подоння, – яке стало відомо під ім'ям

⁷⁰ Можливо, як і «Сівер», – чорний, – П.Д.

⁷¹ Гострогатами грутуннами = гьотами / йотами, гунами ультинзурами / вількінами = геатами / гаутами, аланами-торками і іншими нащадками сарматів і гутів да-юечжі, – П.Д.

Бродників⁷² і представляло собою зародок пізнішого донського козацтва» [Артамонов]» («Козачий словник-довідник // Козар», укл. словника Г.В. Губарев, ред. О.І. Скрилов, <http://www.cossackdom.com/enciclopedic/k.htm>; <http://interpretive.ru/termin/kazar.html>);

«Англійський історик Х.Х. Хаворт звертає увагу на зв'язок між козарським царським титулом «хакан», «каган» та скандинавським «гаакон», а також на їх однаковий сенс – «високий цар» і «хранитель вогнища»... Хакани обиралися завжди з одного роду або племені, яке називалося «Хаканат» і мешкало поблизу до царських палаців. Шляхетний рід Хаканата не володів ні верховною деспотією, ні багатством, але Хакани могли обиратися виключно з його середовища. Перший хакан⁷³ царював, скоріше, як символ деспотії і верховний суддя, не втручаючись у справи правління, якими відав його заступник хакан-бек. Цей був дійсним царем, керував країною, командував армією, оголошував війну і укладав мир. Вважається, що при подібному поділі повноважень усувалася загроза деспотії» (А.В. Дзиковицький, «Етнокультурна історія козаків». Частина II. «Тюркський поверх». Кн. 2, <https://libcat.ru/knigi/proza/istoricheskaya-proza/378526-array-kollektiv-avtorov-etnokulturnaya-istoriya-kazakov-chast-ii-tyurkskij-etazh-kniga.html>; https://ridero.ru/books/etnokulturnaya_istoriya_kazakov_3/freeText).

Тому не виключено, що тюркський титул правителя Каган⁷⁴ («коханий, шановний»), як і китайський титул правителя «Ван» (хрв. «Бан», укр. «Пан») є титулом праслов'янського походження, бо тюркські мови сформувалися на фінсько-угорсько-самодійських і хакасько-єнісейських субстратах під впливом саме слов'янсько-балтсько-тохарських суперстратів значно пізніше, ніж титул Гаакон / Хакан / Каган було принесено до Європи слов'янськомовними сарматами та їх нащадками аланами і готами. І, отже, подібно аварам = жужаням ослов'янені юечжами (можливо, раніше балтськомовні) каракозари = чеши, самоназва яких *Šeši* в епоху Хань вимовлялася як «ka-srij» – касрі / *касір / *касар = козар, саме від да-юечжі чи від їх слов'янськомовних нащадків жуаньжуанів і могли запозичити цей титул задовго до виникнення Тюркського каганату.

Етнічні козари – каракозари, вочевидь, були не тільки слов'янськомовними і темночервоношкірими як грутунни = руси і алани-торки, а і взагалі були етнічно спорідненими їм, бо мали одне і те ж сарматське походження і навіть перебували з ними в симбіозі:

«У перському анонімному творі «Муджмал ат-таварих» (1126) сказано, що титул «хакан» носять падишахи русів, козар, тугузугузів (вочевидь, тунгузів, – П.Д.) і Тибету. У цьому творі наводиться етногенетична легенда, у якій Рус і Козар є братами [Новосельцев, 1965, с. 399–400]... Титул хакана, який носив «цар» русів арабо-перських джерел, у кочових народів і в потестарних утвореннях з осідло-кочовим населенням означав правителя, подібного до європейського імператора раннього середньовіччя. Наприклад, тюрки VI ст., від яких і походить ця назва, іменували хаканом китайського імператора. Сам термін, однак, не тюркський і, ймовірно, веде своє походження від авар (жуаньжуанів) Центральної Азії, чия етнічна приналежність дискусійна [Boyle, 1977, p. 915]⁷⁵. У сяньбійців, які вважаються «спадкоємцями» імперії хунну, титул кагана зафіксовано у III ст. [Pulleyblank, 1962, p. 261]. Як постійний титул його вірогідно використали жуаньжуані. Повний титул, відомий за китайськими джерелами, звучав як «правлячий каган, що привів до розширення меж (країни)» [Кичанов, 1997, с. 278]. Відомо, що жужані стали етнічною основою авар. Після розгрому Аварського каганату в середині VI ст. власними васалами – тюрками-ашинами – частина аварських племен взяла участь в етногенезі тюрків. Інша частина бігла на захід і, включивши дорогою безліч пізньогунських племен Східної Європи, утворила на Дунаї європейський Аварський каганат. Перший Тюркський каганат був прямим спадкоємцем азіатської Аварської держави (очільник тюрків Бумин прийняв титул кагану відразу після самогубства останнього аварського правителя).

⁷² Та Чорних клобуків і Черкас, – П.Д.

⁷³ Коханий – «шановний, любий», – П.Д.

⁷⁴ Кехань на мові династії Вей – імператор.

⁷⁵ Вочевидь, нащадки слов'янськомовних да-юечжі а, отже, і сарматів, – П.Д.

Головною особливістю обох потестарних утворень була поліетнічність населення (власне племінне об'єднання тюрків називалося «тюрк ел»). Тим самим характеризуються і виниклі пізніше Козарський і Уйгурський каганати. У XIII – XIV ст. титул каана (хакана) носили правителі Монгольської імперії з центром у Каракорумі» (Олена Галкіна, «Семантика титулу «хакан русів» у арабо-перських географів IX – XII ст.», <http://suzhdenia.ruspole.info/node/3550>);

«Поруч із поданою інформацією, є й додаткова: «рус і козар були [від] однієї матері та батька. Рус шукав і знайшов собі місце, острів невеликий і немаленький, з болотистим ґрунтом і гнилим повітрям. Місце те лісисте і важкодоступне, і ніколи жодна людина не досягала того місця». Наведена характеристика розташування руса цікава не лише тим, що відображає етнічну спорідненість руса і козара⁷⁶, єдність південно-уральського⁷⁷ походження, але й те, що місцезнаходження «острова» – «смердюча» земля, що знаходиться в басейні річки. Емби⁷⁸...» (Володимир Кожухар, «Русь, яка була: витоки, генезис, міграція», <http://www.kaliningrad.wie.su/WiE-en/soderzhanie.pdf>);

«15. Руси⁷⁹ живуть на острові в морі. Цей острів три дні шляху або біля цього. Там є ліси та гаї, а навколо нього [острова] (?) озеро. Вони численні і бачать засоби життя та їжу у мечі. Якщо вмирає якась людина з них, яка має дочки та сини, вони віддають його майно дочкам, а синів наділяють мечем і кажуть: «Ваш батько добував майно мечем, наслідуйте його і замініть його». Таке було їхнє виховання доки вони не прийняли християнство у місяці 300 року. Коли вони стали християнами, віра вклала їхні мечі в піхви, зачинилися для них двері добування. До них повернулися злидні і бідність. Засоби існування у них зменшилися, і вони захотіли прийняти іслам, щоб їм стали доступні набіг і священна війна і щоб вони оговталися, повернувшись до свого колишнього становища. Вони послали послів до правителя Хорезма, чотирьох чоловік із наближених їхнього царя. Вони мають свого власного царя, що є цілком самостійним. Називається їх цар Володимир (володар світу, – П.Д.), як і цар тюрк називається хакан, а цар булгар – т. л. ту. Прибули їхні послі до Хорезма і вручили послання. Хорезм-шах зрадив цьому, оскільки вони забажали стати мусульманами. Він послав до них того, хто навчив би їх законам ісламу, і щоб вони прийняли б іслам. Вони люди сильні, міцні, які подорожують пішки до віддалених країн для набігу. Вони подорожують також на кораблях Каспійським морем, захоплюють кораблі, грабують товари. Вони подорожують до Константинополя Чорним морем, незважаючи на те, що в його затоці є ланцюги. Якось вони подорожували Каспійським морем і заволоділи на деякий час Бердаа. Їхня хоробрість і мужність відомі, і одна людина з них дорівнює кільком людям з усіх [інших] народів. І якби в них були коні і вони були б вершниками, то вони були б бідою для людей» (Шараф Ал-Заман Тахір Марвазі, «Природні риси тварин (ТАБА'І АЛ-ХАЙАВАН)», глава про тюрків, http://www.vostlit.info/Texts/rus17/Marvazi_Tahir/frametext1.htm);

«Історик, археограф, професор Гарвардського університету О. Прицак (1919-2006) в кінці XX – на початку XXI ст.. активно досліджував проблему утворення Києво-Руської держави. Підсумком цієї наполегливої праці стало фундаментальне дослідження у двох томах «Походження Русі: Стародавні скандинавські джерела (крім ісландських саг)» (1997) і «Походження Русі: Стародавні скандинавські саги і Стара Скандинавія» (2003), у якому він виклав основні положення т. зв. козарської гіпотези утворення Київської Русі... У своїй фундаментальній праці історик, аналізуючи походження терміна «Русь», доходить висновку: «Ярослав почав також перетворювати Русь і територіальну спільність шляхом осадження княжої мандрівної дружини на київській, чернігівській і переяславській землях.

⁷⁶ Таких же темно-червоношкірих каракозар, – П.Д.

⁷⁷ Насправді східно-туркестанського, – П.Д.

⁷⁸ Арсія / Арсанія / Артанія / *Харутанія, в якій дислокувалися військові дружини хорасміїв = хурусів = гарудів / *харутів, або ж у дельті р. Кубані, де дислокувалися військові дружини готів-русів = гротунгів / гругуннів = хорутан та хурусів = хорасміїв, – П.Д.

⁷⁹ Тмураканські хуруси = хорасмії, алани-руси та нащадки гругуннів готи-руси, – П.Д.

Як результат таких дій, назви «Русь» і «Руська земля», що засвідчені в другій половині XI ст. і побутували в XV, вживалися тепер у новому значенні, а саме виключно щодо Південної Русі (нинішня Україна)». Історію каганату русів дослідник розділив на три фази: волзький період (бл. 839 – 930 рр.), дніпровський (бл. 930 – 1036 рр.) та київський (1036 – 1169 рр.). Протягом двох перших фаз руси⁸⁰ володіли переважно торговельними шляхами й племенами, а не територіями; третя фаза – це початок культурної консолідації Русі й спроба її «націоналізуванню», проте, якщо у IX – X ст. цей поліетнічний багатомовний, об'єднаний соціально і економічно організм, переважно представлений морськими й торговими спільнотами Балтійського моря, занесений туди вихідцями із країн Середземномор'я, то в XII ст. ця колишня безтериторіальна спільність стає політичним і релігійним центром з високою культурою, з якого постала Київська Русь» (Юрій Фігурний, «Особливості і закономірності зародження, формування українського етносу від найдавніших часів до середини XIV ст. на теренах України: етнічні, державотворчі і націєтворчі процеси в українознавчому вимірі»),

https://chtyvo.org.ua/authors/Fihurnyy_Yurii/Osoblyvosti_i_zakonomirnosti_zarodzhennia_formuvannia_ukrainskoho_etnosu_vid_naidavnishykh_chasiv_do/);

«Дуже цікаві в цьому відношенні дані, що знаходяться у Ібн-ель-Атіра, арабського письменника середини XIII ст. Він розповідає, що у 1223 р. татари зажадали від власника Тебріза видачі втікачів хорезмійців, то власник частину останніх убив, частину взяв у полон; полонених і русів (купців) відправив із подарунками татарам. Для нас ця звістка повинна зберігати повну силу і в тому випадку, якщо тут ім'ям руських купців названі деякі з хорезмійців, які торгували на Русі ... За Гарун-ель-Рашида козарські правителі прийняли іудаїзм, і з того часу багато євреїв утвердилося в їх країні, особливо після 944 р., коли на них було піднято гоніння у Візантійській імперії. Є звістка в Ібн-Хордадбега, що раданіти їздили із Західної Європи або морем або сушею в Суець, Аравію, Індію, Китай і говорили перською, латинською, арабською, французькою, іспанською та слов'янською. Ці раданіти, не без ймовірності, можуть бути визнані за євреїв... Хорезмійці⁸¹ іноді робили й набіги на болгар та слов'ян, причому багатьох із них відводили в полон. Скажімо, між іншим, що остання звістка свідчить на користь існування слов'янських поселень за Доном, бо нападати на слов'ян хорезмійці могли тільки в надволзьких або подонських регіонах. У ель-Атіра збереглося навіть таке передання, що через кілька років опісля прийняття юдейства на козар напали хорезмійці і підкорили їх; що в інший раз (у 204 році гіджри, тобто 819 – 820 рр. за Н.Х.) хорезмійці надали козарам допомогу з умовою прийняття останніми ісламу. Воно вказує на близькість відносин між Козарією та Хорезмом. Крім того, відомо, що гвардія козарського кагана складалася з хорезмійців» (Петро Голубовський, «Печеніги, торки та половці до нашестя татар. Історія південно-російських степів IX – XIII ст», http://history.org.ua/LiberUA/PTPIst_1884/PTPIst_1884.pdf);

«Про несхожість козарської (південнослов'янської, – П.Д.) мови з тюркською, перською або з якоюсь іншою відомою мовою говорять також Бакрі, Якут... Козари не схожі на тюрк, – пише Істахрі, – вони чорноволосі, поділяються на два розряди, один⁸² називається каракозар; вони смагляві так сильно, що їх смаглявість віддає в чорноту⁸³, вони ніби якийсь розряд з Індії. Інший розряд (кавказьці, – П.Д.) – білі, красиві і досконалі на вигляд. Перська редакція Істахрі дає дещо відмінний від арабського варіанта початок: «Козарські люди⁸⁴ схожі на тюрк⁸⁵, але вони не тюрки», далі йде скорочений виклад

⁸⁰ Нашадки велетнів сарматів, а саме гутіїв да-юечжі / юецзи, готів йотунгів / ютунгів та гунів = гаутів / геатів, яким відповідав готоаланський субклад **M458** [R1a1a1b1a1 / R1a1a1g / R1a1a7] чоловічої гаплогрупи **R** [Y-ДНК]: хорасмії / хуруси, грутунни / хорутани / хроси, вількіни / вільці, фризи-руси, улахи / уличі, готи-тетраксити, алани-торки, шляхетні роди каракозар і караболгар та інші велетні, – П.Д.

⁸¹ Хорасмії = хуруси / руси, – П.Д.

⁸² Темно-червонолиці слов'янськомовні ас-сакаліба – чорні клобуки = черкаси та інші, – П.Д.

⁸³ Казах., башк. «кызил» – червоний; лат. «hazel» – «карий, горіховий»; в індійських ведах та мітах красивими вважалися зовсім не білий і не яскраво червоний, а темні – карий і чорний кольори, – П.Д.

⁸⁴ Вочевидь, блідолиці рудоволосі та блакитнооці нашадки усунів і сако-масагетів, а також і кавказці, – П.Д.

розповіді про поділ козар на два розряди. Ібн Хаукал у виданні де Гуге і Крамерса слідує за повною редакцією Істахрі. Якут, відносячи, вочевидь, це повідомлення до Ібн Фадлана, також повторює майже слово в слово Істахрі. Закаріа Казвіні при описі двох розрядів козар на перше місце ставить білий розряд, що відрізняється красою зовнішнього вигляду, а на друге місце – смаглявий (червоний) розряд, який і носить найменування каракозар⁸⁵. Ібн Ййас стисло поділяє козар на білих за кольором і смаглявих за кольором...» (Б.Н. Заходер, «Каспійське зведення відомостей про Східну Європу», ч. II, «Козари», http://hazaria.ucoz.ru/publ/khazarija/khazarija/khazarija_i_khazary_b_n_zakhoder_chast_2/2-1-0-4; <http://gumilevica.kulichki.net/Rest/rest0103.htm>);

Кіннота темно-червоношкірих пращурів ультинів / уличів / улахів, караболгар і каракозар а, отже, і українців (Аттіла на Каталаунському полі. Реконструкція М. Гореліка);
 «Алано-козарський симбіоз продовжував розвиватися і далі, найяскравіше виявившись у салтівській культурі. Як я спробував показати, прямий зв'язок салтівської та

⁸⁵ На нащадків дінлінів, – П.Д.

⁸⁶ Вочевидь, слов'янськомовні темнопігментовані нащадки сіраків, роксолан, верхніх аорсів, да-юечжі / гутіїв, готів і навіть утигурів, та інших кідаритів /*кудар = *коудар / кузар / козар, – П.Д.

перещепинської культури простежується на матеріалах кремаційних поховань. Враховуючи тюркютське походження⁸⁷ цієї групи населення та безперечну приналежність їй таких комплексів, як Вознесенка та Глодоси, є всі підстави ототожнити її з групою етнічних козар» (Олексій Комар, «Ранні козари у Північному Надчорномор'ї [постановка проблеми]», <http://archaeology.kiev.ua/journal/030500/komar.htm>).

Але ж для нешляхетних стародавніх тюрк, як і для споріднених їм блідолицих аланів сакомасагетського походження, трупоспалення не було характерним:

«...археологи встановили, що для стародавніх тюрк⁸⁸ є характерним саме труположення, а не трупоспалення, яке характерне тільки для киргизів Єнісею⁸⁹. Такі поховання розкопані на Алтаї, Монголії, та їх же вивчав у Семиріччі сам А.М. Бернштам» (Л.Р. Кизласов, Н.Я. Мерперт, [рец. на:] А.М. Бернштам, «Нарис історії гунів» // ВДІ, 1952. № 1, с. 101-110, https://rusneb.ru/catalog/000199_000009_004739562/; <http://kronk.spb.ru/library/kyzlasov-merpert-1952.htm>).

Отже, простонароддя ганьгунів (ганьсуйських жунів = жуань-жуанів), що практикувало трупоспалення, принципово не могло бути тюркськомовним, а було як і інші сарматські племена слов'янськомовним:

«У цей час разом з гунами⁹⁰ вперше з'являються в Хакасько-Мінусинській улоговині тюркськомовні ганьгуні⁹¹ з їх багато в чому центральноазіатською культурою, заснованою на скотарському господарстві, з їхнім обрядом трупоспалень, непригамним ні гунам (сюнну, – П.Д.), пам'ятки яких досить добре відомі, ні тагарським дінлінам... Ганьгуні принесли з собою і запозичений з Китаю обряд розміщення в могилах супровідних статуеток людей і тварин, а також багато центральноазіатських сюжетів у мистецтві та деталі у влаштуванні поховальних споруд...» (Леонід Кизласов, «Таштицька епоха в історії Хакасько-Мінусинської улоговини (І ст. до н.е. – V ст. н.е.)», <https://nbdrx.ru/pdf/bx00000146.pdf>; <http://kronk.spb.ru/library/kyzlasov-lr-1960-5-1.htm>);

«Із вказівок перелічених джерел («Хакас є давня держава Гяньгунь» і після того, як гяньгуньське «плем'я змішалось з дінлінами», «північні варвари у своїй мові помилково зробили хакас»), видно, що держава хакасів в епоху Тан знаходилося на том ж місці, де в епоху Хань розміщлася «стародавня держава Гяньгунь», що «хакас» – місцевий термін не тотожний гяньгунь (киргиз), бо в цій державі мешкало різноплемінне населення – ганьгуні⁹² вже після їх змішання з місцевими племенами дінлінів» (Леонід Кизласов, «Взаємовідношення термінів «Хакас» і «Киргиз» у письмових джерелах VI – XII століть», https://nbdrx.ru/pdf/Kyzlasov/ax0000074_1.pdf);

«Згідно з відомостями джерела, у III ст. н.е. ганьгуні жили на північ від усунів і кангюїв, на захід від дінлінів, на тих же землях, що й раніше. Дінліни не тільки не

⁸⁷ Насправді переважно сарматське походження, бо не тільки алани-торки і каракозари, а і тюркютські шляхетні роди козар, що на відміну від тюркського простонароддя практикували трупоспалення, вочевидь, теж були слов'янськомовними нащадками сарматів, хоча звичайно ж окрім слов'янської лінгва франка всіх трьох європейських каганатів вони володіли і пратюркською мовою підлеглих народів Сибіру і Центральної Азії, – П.Д.

⁸⁸ Як і для більшості аланів, – П.Д.

⁸⁹ Що перейняли його від простонароддя прийшлих слов'янськомовних сарматів ганьгунів та балтськомовних савроматів язигів / усунів разом з етнонімом киргизи [*циркизи = циркаси, бо подібний етнонім «черкаси / таркаси» означав пізніше «темно-вишневі ази / чермні аси»), – П.Д.; «киргиз» / «киргуаз» – «червоні ази», – Н. Осмонов. Також можливим є походження цього етноніму і від терміна «кир» – плосковерхі плато або останки, зазвичай з крутими або стрімкими і нависаючими схилами [чинками], головним чином у Середній Азії, – ВЕС.

⁹⁰ Точніше, з хуннами / сюнну, а зовсім не з жунами = гунами. У давнину жунами, гунами та хунами називали народи, яким був притаманним великий зріст чи які взагалі мали велетенську статуру, і, отже, попри подібність їх етнонімів, вони могли мати різне етнічне походження. Зазвичай такими велетнями були горяни, а не степовики. – П.Д.

⁹¹ Насправді тоді ще праслов'янськомовні ганьсуйські жуни / гуни – *гань-гуни = жоу-жані (жанінці), бо тюркські мови під впливом праслов'янської сформувалися на субстраті дінлінів значно пізніше, – П.Д.

⁹² Темно-червоношкірі брахікранні сармати *гань-гуни = жуань-жуані / жужані, що насправді не змішалися з дінлінами, а лише підкорили і цивілізували їх, запозичивши їм свій праслов'янських суперстрат, – П.Д.

змішалися з гяньгунями, але самі розпалися на два «володіння». Одна група дінлінів мешкала по сусідству з гяньгунями у Східному Туркестані, інша – на південь від Байкалу... На початку V ст. Жужанський каган Хулюй «на півночі» підкорив племена Хевей та Йегу. Оскільки володіння (слов'янськомовних, – П.Д.) жужанів сягали на заході до Яньци (Карашара), можна вважати, що підпорядкування Йегу (киргизів) відбулося, коли ті ще мешкали в Східному Туркестані» (В.Я. Бутанаєв, Ю.С. Худяков, «Історія єнісейських киргизів», <http://kronk.spb.ru/library/butanaev-hudyakov-2000-2-01.htm>; <https://nbdrx.ru/pdf/bx0000124.pdf>);

«Жужані, жуаньжуані, жуань-жуані, жоужані, ніруни (монг. «нірун», пінйін «gourán», палл. «жоужань») – давньомонгольське плем'я⁹³, що заснувало Жужанський каганат (330 – 555 р.р.)... Жуаньжуань – прізвисько, яке привласнив собі Цзюйлухуей, ставши вождем кочів'я. Спочатку звучало як жоужань, але потім було змінено північно-вейським імператором Ши-цзу (423 – 452) на жуаньжуань. Жужані згадуються у китайських джерелах під різними назвами. У «Вей-шу» вони виступають під ім'ям жуаньжуань, у «Сун-шу» та «Лян-шу» – жуйжуй, у «Суй-шу» – жужу. Етнонім жужань науковці реконструюють як нірун (від стародавнього читання ієрогліфів «жоу жань» – «ніу ніан»). Монгольський термін «нірун» перекладається як «хребет»⁹⁴, «криж». Також жужані були відомі як датань та тантань на ім'я кагана Юйцзюлюй Датаня. До імені Датан дослідники зводять назву племені татар... Відповідно до В.С. Таскіна, справжнім творцем держави жуаньжуанів, що включала численні племена і народи, був Юйцзюлюй Шелун (402 – 410). У 402 році Шелун присвоїв собі титул каган⁹⁵, що мовою династії Вей (тобто сяньбійською мовою) означає імператор. Так у Великому степу з'явився новий титул, який змінив титул шаньюй... Дарлекини і ніруни були двома відгалуженнями корінних монголів, відомих у літературі як хамаг-монголи. Частина жуаньжуанів⁹⁶ переселилася на захід, до Європи, де під ім'ям аварів зайняла землі у Паннонії...» («Жужані», <https://ru.wikipedia.org/wiki/Жужани>);

«Є. Хелімський (Німеччина) у доповіді «Тунгузо-маньчжурський мовний компонент в Аварському каганаті та слов'янська етимологія» спробував показати, що рідною мовою правителів Аварського каганату періоду його становлення та однією з мов цього державного утворення була мова тунгузо-маньчжурської групи – ранньопраманьчжурська (чи близька до неї). Тюркський характер мовного матеріалу Аварського каганату обумовлений, як стверджував доповідач, поліетнічністю аварського конгломерату та його «обулгаренням» починаючи з кінця VIII ст. Сліди раннього тунгузо-маньчжурського впливу виявляються у лексиці угорської мови, що, мабуть, відображає асиміляцію залишків авар угорцями наприкінці IX – X ст. Перспективним, робить висновок Є. Хелімський, є етимологічний пошук тунгузо-монгольських елементів у слов'янському мовному матеріалі» (Валентин Седов, «XIII Міжнародний конгрес слов'яністів. Проблеми етногенезу, ранньої історії і культури слов'ян», Любляна, Словенія, 2003, <https://naukarus.com/xiii-mezhdunarodnyy-kongress-slavistov-problemy-etnogeneza-rannej-istorii-i-kultury-slavyan-lyublyana-sloveniya-2003>);

«Ця стара гіпотеза, що ототожнює пращурів тунгузів з племенами дунху, вважається такою, що ще не віджила з наукової точки зору. Так Є.А. Хелімський мову племені аварів, що мешкали на території Угорщини у VI ст., відніс до ще не розділеної пратунгузької мови. Отже, пращури аварів – жужані та інші племінні утворення, які китайська традиція відносить до групи дунху, належали до тунгузо-маньчжурських народів (Хелімський,

⁹³ До складу якого на теренах Золотої орди входили переважно праслов'янськомовні європеїди, що, ставши шляхтою фінських племен майбутньої Московії, слов'янізували цих туранців, – П.Д.

⁹⁴ Насправді, перекладається маньчжурською мовою як «алін» – «гірський хребет», – П.Д.

⁹⁵ Вочевидь, що праслов'янською мовою сарматської / аланської династії Вей (тобто сербською мовою) означає «коханій», – П.Д.

⁹⁶ Вочевидь, переважно слов'янськомовні європеїди і значно менша кількість тунгузькомовних монголоїдів, як про це свідчать археологічні та антропологічні дослідження, – П.Д.

2003). Що цікаво, аварів і раніше вважали нащадками ухуанів. Е. Паркер вважав, що пращурами європейських аварів було плем'я Юебань⁹⁷, яке Л.М. Гумільов пов'язував із міграцією північних хуннів. Цей автор пов'язує з тунгузами відомі племена дунху, тоба, сяньбі та жужань. Реальне прочитання імені народу Юебань, на його думку, буде евань або евар⁹⁸ (там же) (Паркер, 2003). Європейських аварів та плем'я Юйвень у Середній Азії – нащадків хуннів⁹⁹ пов'язували з ухуанями... Етноніми евен та евенки зводяться до назви племені увань, яких китайська традиція вважає нащадками ухуанів. Я.І. Лінденау першим висловив версію про походження етноніму евенки від евенкійського слова «евенки» – «поперек», що загалом збігається з семантикою етноніму «гірські люди». Нагадаємо, що назва племені Ухуань за китайською хронічкою відтворюється від назви однойменної гори, де знайшли свій притулок, розбиті Маодунем дунху. Отже, увані теж характеризуються як гірський етнос. Порівняємо і те що, що етнонім уранкай теж виводиться від тунгузького слова «уренкен» – «мешканець гірської тайги» (Василевич, 1966). На основі вивчення пам'яток сяньбійської мови¹⁰⁰ орієнталісти встановили належність мови групи племен дунху до монгольської групи і тим самим відкинули думку про тунгузькомовність ухуанів та сяньбі. Тому, не маючи великої доказової бази, погляди Є. Хелімського та інших вищевказаних авторів про належність авар та ухуань до тунгузів залишаються поки що на гіпотетичному рівні...» (Василь Ушницький, «Аналіз історіографічних версій про зв'язки тунгузів з історією Центральної Азії», <https://stom.tilimen.org/analiz-istoriograficheskikh-versij-o-svyazyah-tungusov-s-istori.html>);

«Автор життєписів франкських королів, а саме Пипіна, Карла Великого і Людовика, відкрито говорить про те, що авари¹⁰¹ були одного роду зі слов'янами. Згаданому автору, що був колишнім (згідно Ортелія) ченцем-бенедиктинцем і жив за часів згаданого Людовика, з яким його пов'язувала тісна дружба, в цьому можна безумовно довіряти, бо в його час авари ще існували. Короля свого авари називали каган, або коган¹⁰², як і слов'яни болгар» (Мавро Орбіні, «Слов'янське царство. Походження слов'ян та поширення їх панування», <https://www.litlib.net/bk/44636/read>, <https://coollib.com/b/223948/read>).

Таким чином, тюркські мови могли виникнути лише з піджинів, яким спілкувалися ганьгуні та інші слов'янськомовні сармати з угро-самодійцями, киргизами, хакасцями, енісейцями, юкагірами та іншими племенами і народами Тюркського каганату:

«Виявляється, що значну кількість пратюркських запозичень ми виявляємо, поперше, в загальній прамові самодійських народів. Самодійці – це гілка уральської сім'ї, це ненці, енці, нганасани, селькупи і зниклі до теперішнього часу мови: маторська, качинська, карагаська і камасинська. Прамова цих народів розпалася теж близько рубежу нової ери. У цій прамові, тобто в лексиконі, який для них відновлюється, виявляється значна кількість запозичень, що зводяться до пратюркського стану, а саме: числівники, назви зброї, назви деяких культурних понять, назви риби. Дуже схожий набір пратюркських запозичень ми виявляємо у прамові енісейських народів. З енісейських народів зараз збереглися тільки кети, але ще в XVIII столітті були котти, арінці і ще кілька племен, від яких залишилися дослідні записи XVIII століття. І на підставі порівняння даних кетської мови і цих записів згадуваний вище Сергій Анатолійович Старостін відновив праєнісейський лексикон. У цьому лексиконі є приблизно той же набір

⁹⁷ Насправді щадки племен да-юечжі слов'янськомовні юецзи = хорасмії / хуруси, що ослов'янили в Хорезмі іранських євреїв, залучивши їх до торгівлі на Шовковому шляху, – П.Д.

⁹⁸ Тобто Авар, – П.Д.

⁹⁹ Насправді нащадків горців жунів = гунів / унів, а зовсім не степовиків сюнну = хуннів, – П.Д.

¹⁰⁰ Пам'ятки сяньбійської / сербійської літературної мови, що утворилася на основі піджини, яким слов'янськомовні сармати сяньбі / сербі спілкувалися з підкореним ними монгольським населенням, дійсно могли містити багато монгольської лексики. Але ж це зовсім не означає, що як слов'янськомовні сармати, так і тунгузо-маньжурські племена, що входили до сяньбійської спілки племен, розмовляли монгольською мовою. Адже і літературна готська мова є дуже далекою від рідної слов'янської мови готів, – П.Д.

¹⁰¹ Нащадки жуань-жуанів / жужанів, – П.Д.

¹⁰² Коханий – «шановний, любий» – П.Д.

запозичень з пратюркської¹⁰³, що і в прасомадійській, час розпаду – теж рубіж нашої ери. Таким чином, пратюрки більш-менш надійно фіксуються в цьому регіоні, тобто в оточенні: а) Стародавній Китай, б) стародавні самодійці і в) стародавні енісейці¹⁰⁴» (Анна Дібо, «Контакти прототюркської мови», <https://postnauka.ru/video/47455>);

«Типологічно цікаво, що, наприклад, досяжна глибина [давнини] тюркського стану, що реконструюється, – всього 550 – 560 роки н.е.» (Pritsak O. The Slavs and the Avars. Estratto da Settimane di studio del Centre italiano di studi sull'alto medioevo XXX. Spoleto, 1983. 385, цит. за: О.М. Трубачов, «Етногенез слов'ян та індоевропейська проблема», Етимологія, 1988 – 1990, – М., 1992, с. 12-28, <http://www.philology.ru/linguistics3/trubachev-92.htm>);

«Т.В. Гамкрелідзе та В.В. Іванов, говорячи про зв'язок тюркських та індоевропейських мов у давнину, підкреслили, що ще за тисячі років до нашої ери спостерігався вплив індоевропейської мови на тюркську (точніше на прототюркську самодійську, – П.Д.) (3, т. 2, с. 637, 656, 658, 661), 940). У словнику М. Фасмера також наголошується на зв'язок тюркських і слов'янських мов, на користь чого наводяться певні аргументи. Частина словникових одиниць, що деякими науковцями віднесені до тюркських, насправді не мала відношення до тюркських мов, оскільки вони, будучи іранськими¹⁰⁵, прийшли до тюркської¹⁰⁶ і, прийнявши деякі її звукові особливості, були запозичені в російську мову» (Мадінахон Іскандарова, автореф. дис. «Споконвічно-таджицькі та ірансько-слов'янські ізоглоси в «Етимологічному словнику російської мови» Макса Фасмера» <http://cheloveknauka.com/iskonno-tadzhikskie-i-irano-slavyanskie-izoglossy-v-etimologicheskome-slovarerusskogo-yazyka-maksa-fasmera>).

Глибина ж давнини спорідненого тюркському середньовічного псевдогерманського стану – не раніше 500 – 700 років н.е. Сучасним псевдогерманським мовам, що утворилися переважно на неіндоевропейських субстратах і лише в Темні віки Середньовіччя, притаманна тільки індоевропейська лексика, запозичена переважно у балто-слов'ян і інших індоевропейців. Граматика ж їх споріднена фінсько-тюркській граматичі. Адже аналітичні мови (англійська, новоперська і болгарська) утворилися під впливом саме цих аглютинативних мов (від лат. «agglutinatio» – приклеювання):

«На території Швеції і Норвегії характерної для основних зон шнурової кераміки антропологічний тип утримується до наших днів, зберігаючи, за спостереженням В.П. Алексеева, «спадкоємність протягом мінімум чотирьох тисяч років» [В.П. Алексеев, «Краніологічна характеристика...»]. На острові Готланд це населення переважало. В.П. Алексеев робить висновок, що «основна маса пращурів сучасного населення півночі Європи походить з півдня». У той же час він виявляє «абсолютно очевидним» те, що «в епоху неоліту і тим паче мезоліту, може бути, навіть і в епоху бронзи, вони ще не говорили на германських мовах. У той же час антропологічно встановлюється спадкоємність між неолітичним і сучасним населенням. Цим ставиться питання про значну роль субстрату в складанні європейських народів, які розмовляють германськими мовами, і зокрема народів Скандинавії» (А.Г. Кузьмін, «З передісторії народів Європи», http://www.zlev.ru/59_45.htm).

Отже, треба розрізняти слов'янськомовних темно-червоношкірих античних германців, що розгромили Західну Римську імперію, і блідолицих середньовічних псевдогерманців, що лише скористалися наслідками її знищення. У зв'язку з цим слов'ян а, отож, і українців називали германцями не лише східні середньовічні автори:

¹⁰³ Насправді, з праєнісейської і прасомадійської субстрактної лексики, а не значно більш молодій пратюркській мови, – П.Д.

¹⁰⁴ А також г) слов'янсько-балтськомовні гутії / юечжі та їх нащадки ганьгуні, д) балтськомовні усуні, ж) псевдотохарськомовні пращури мешканців нинішнього Китайського Туркестану, – П.Д.

¹⁰⁵ А, точніше, переважно балто-слов'янськими, – П.Д.

¹⁰⁶ До фінсько-угорсько-самодійського, юкагирського та енісейського субстратів тюркської, – П.Д.

«Країна Германія, а це земля слов'ян¹⁰⁷. Її середина на довготі 36 40 і широті 52 0 (1593)... *Германія, у ал-Хорезмі Гірманія, – Птоломеївська Германія, яку ал-Хорезмі ототожнює з «землею слов'ян» (ас-сакаліба)...» (Мухаммад ал-Хорезмі, «КІТАБ СУРАТ АЛ-АРД», <https://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Arabien/IX/Choresmi/text2.phtml> / «Книга картини землі»).

Германцями темно-червоношкірих слов'ян називали навіть візантійці: «Сподіваюся, що ти [Святославе] не забув про поразку батька твого Інгоря, який, попри клятву, приплив до нашої столиці з величезним військом на 10 тисячах суден, а до Кіммерійського Боспора прибув тільки з десятком човнів, сам ставши вісником своєї біди. Не згадую я вже про його [подальшу] жалюгідну долю, коли, вирушивши в похід на германців¹⁰⁸, він був узятий ними в полон, прив'язаний до стовбурів дерев і розірваний надвоє. Я думаю, що і ти не повернешся до своєї батьківщини, якщо змусиш ромейську силу виступити проти тебе, – ти знайдеш смерть тут з усім своїм військом, і жоден факелосець не прибуде до Скитії, щоб сповістити про страшну долю, що спіткала вас» (Лев Диакон, «Історія», кн. 6, https://www.vostlit.info/Texts/rus17/Diakon_L/frametext6.htm);

Слов'яни (ослов'янені західні балти чи метисні нащадки слов'янськомовних чорноволосих античних германців), германці (середньовічні нащадки блідолицих кельто-іллрійців, кельто-тракійців і протопсевдогерманськомовних саксів), галли (нащадки слов'янськомовних аланів-торків – валлони) і римляни, що приносять дари Оттону III (з Євангелія дат. 990 р.: «Західні слов'яни», <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/71361>, http://dic.academic.ru/pictures/wiki/files/52/4_Gift_Bringers_of_Otto_III.jpg);

¹⁰⁷ Ас-сакаліба – «чорних асів»; бенг. «śukla» – «яскравий, ясний, чистий, давній»; грец. «σκοῦρος», італ. «scuro» – «темний, темно-червоний»; кор. «sukure» – «гнідий, каштановий»; нан. «сахаріла» – «темний, смагливий»; маньчж. «sahaliyan» – чорний, якут. «сахархай» – «карий, русий»; англ. «scarlet» – «багровий, багрянний»; індон., япон. «сакура» – «темна вишня», «сакурамбо» – вишневий, – П.Д.

¹⁰⁸ Тобто на вервіан = деревлян, що фактично ототожнюються Левом Диаконем з скандинавами верміланами = германцями, вочевидь, через червоний кольор їхньої шкіри (вульг. лат. «vermello» – червоний), – П.Д.

«Коли настане листопад місяць, одразу їхні архонти виходять з усіма росами з Кіава і вирушають у полюддя, що називається «кружлянням», а саме – у Славинії вервіанів, другівітів, кривичів, півночі та інших слов'ян, які є пактіотами росів» (Костянтин Багрянорідний, «Про керування імперією», <https://inslav.ru/page/konstantin-bagryanorodnyy-ob-upravlenii-imperiey-tekst-perevod-i-vstupitelnaya-statya-g-g>).

Також відомо, що:

«Свевів Цезар називав «новим полчищем» (*novamanus Sueborum*) (Caes. BG, I, 37). Вони виступили до Рейну (Rhenus) і навіть перейшли на його правий, галльський беріг. Тут частина свевів¹⁰⁹ стала відома власне як «белги», в кельтське походження яких сумнівався сам Цезар (Caes. BG, II, 4), і який під час війни з ними про існування свевів ще не підозрював, а коли дізнався про останніх, назвав їх «новим полчищем», бо під «старим полчищем» розумів белгів, що виявилися також свевами. Як свідчить Ю. Колосовська, деякі особливості життя свевів і сусідніх з ними лугіїв дозволяють припустити, що належали вони до одного й того ж народу, але не були ні кельтами, ні германцями¹¹⁰. Можливо, що вони були народами слов'янського походження. Якщо гарії, згадані Тацитом, належали до племені лугіїв (Germ. 43: 3-4) і якщо вони тотожні гарудам Цезаря, що входили в оточення царя Ареовіста (Caes. BG I, 51), тоді в цьому бачиться прямий зв'язок народу лугіїв з народом свевів. Як і свеві, лугії належали до культової спільності, об'єднаної поклонінням землеробським божествам. У лугіїв був гай, освячений давнім культом (*antiquaereligionislucosostenditur* – Тацит Germ. 43.3). Гай для звершення таїнств мали марси або марсіани – плем'я свевів¹¹¹...» (Олег Гуцуляк, «Таємниця святого Войцеха», <http://primordial.org.ua/archives/552#more-552>; <https://proza.ru/2010/05/08/1256>).

І звичайно ж, треба розуміти, що давні індоєвропейці під термінами (грец. «φωτεινό», лат. «clara», англ. «bright», лит. «sviesus», блг. «свет'л», словц. «svietivý», хрв. «svijetao», перс. «рухс» – «яскравий, блискучий, сяючий, вогненний»), які зараз спотворено перекладають на російську мову як «світлий, білявий», розуміли зовсім інше, а саме насиченість кольору. Тобто чермний (темно-червоний) колір для них був значно більш яскравим і сяючим ніж блідо-рожевий (світлий):

«...стародавніх греків, на відміну від нас, цікавили не колористичні нюанси колірної гами, а якість світла – блиск, яскравість, насиченість. Так що прикметник «xantos», наприклад, пасивно перекладається нами як «світлий», «білявий», в дійсності може співвідноситися з різними реаліями і в залежності від обставин називатися то золотистим, то червоним, то навіть зеленим. Пурпурний міг бути фіолетовим, червоним, зеленим або жовтим, так як оцінювалася лише інтенсивність світла. Мікенці зовсім не були дальтоніками, вони розділяли близько ста п'ятдесяти колірних термінів, успадкованих потім греками, на дві основні категорії: блискучі, сяючі і матові, тьмяні або «мертві». Для цих людей світло жило і вібрало; вони вловлювали його гру і протиборство з темрявою там, де ми бачимо лише повільне переміщення тіней...» (Поль Фор, «Повсякденне життя Греції за часів Троянської війни», <https://readli.net/povsednevnyaya-zhizn-gretsii-vo-vremena-troyanskoy-voynyi/>; http://www.e-reading-lib.org/djvureader.php/141024/57/For_-_Povsednevnyaya_zhizn%27_Grecii_vo_vremena_Troyanskoi_voyni.html);

«І навіть сенс (вірніше, один з відтінків сенсу) слова «русь», розкрив Татищев вірно: чермний це червоний; в іранській групі мов слово «рухс» (снскр. «rakt'a» – червоний, – П.Д.) і його похідні мали «вогняні» відтінки: світлий¹¹², сяючий і т.д.» (Ніна Васильєва, «Русь і варяги», <https://coollib.net/b/169592/readp>; <https://readli.net/rus-i-varyagi-si/>).

¹⁰⁹ Конкретно, чорноволосі і брахікранні пращури валлонів – алани-торки і споріднені роксоланам / *троксоланам / токсоланам чермні / *гермні пращури фламандців – токсандрії, а можливо і споріднені пращурам вільців / лютичів вількіни / вельти = *волоти / волохи, – П.Д.

¹¹⁰ Точніше, ні білявими доліхокранними пращурами сучасних німців і скандинавів, – П.Д.

¹¹¹ Славів = *славів, бо перехід літери «Л» в літеру «В» мав місце не лише у українців, а і у балтійських слов'ян і літеру «Л» недолюблювали навіть пращури північних італійців лонгобарди / ломбарди, – П.Д.

¹¹² Насправді, зовсім не світлий, а темний насичений, тобто не розбавлений яскравим «білим» світлом, – П.Д.

Осмилення індоіранського «рухс» (rakt`a):

«...як грецького «Χρυσή»¹¹³ наведено ще у грецького письменника Євсевія, який помер в першій половині IV століття. Регіон під такою назвою згадується у нього в низці народів і країн північного Понту і Кавказу: ...«εν πασι τοις εξ αρτικω μερων του Πόντου 'έθνεσι, και όλη τη' Αλανία και 'Αλβανία και' Ωτηνη και Σαννία και 'έν Χρυσή...»¹¹⁴» (Олег Трубачов, «До витоків Русі. Народ і мова», <https://coollib.com/b/325094>).

Можливо, що руси (хроси / хуруси / уруси), будучи «золотою молоддю», і самі себе величали золотими і ясновельможними (аккад. «Hurāsu», фінік. «Hrs», мікен. «Ku-ru-so», грец. «χρυσος» [chrysos] – золото; перс. «рухс» – «сяючий, вогненний»), подібно, як чжурчженями (кидан. «ньючжень»), що перейняли у согдійців світогляд і звичаї, так і своїм пращурам жун-ді (чжоусцям) = согдійцям (кит. «юечжі» = юйші / юйчжі = *ньючжі – «золоті, благородні»; кидан. «ньюгу» – золото), і сартам (сортам – *золотим; тадж., узб. «зар» – золото), які також ототожнюються з согдійцями. До того ж, і Кримська Сугдея = Солдайя цілком узгоджується з українською лексемою «золота». А це, звичайно ж, з урахуванням і багатьох інших фактів, дозволяє цілком обґрунтовано вважати довгоногих русів прямими нащадками согдійців (юечжів).

У XIX ст. була висунута гіпотеза про етимологію слова «Согд = Сугуд», як похідного від загальноіранського кореня «suč-» – «блищати, сяяти, горіти». Тому-то можливо і те, що етнонім «согдієць» є тотожним етноніму «ас-сакаліба». Адже ж, бенг. «śukla» – «яскравий, ясний, чистий, стародавній»; санскр. «śukrá» – «яскравий, ясний», «суджата» – «благородний, ставний, красивий». Хоча, звичайно ж, можлива також і двокоренева етимологія слова «суджата»: і.е. «su-» – «добро, благо»; гінді «jāti» – «рід, народ, етнос, раса»; гінді «gōtrā», панджабі «gōtī» – плем'я; сорані «hoz» – «плем'я, народ». І, отже, не виключена і правота ал-Мас'уді і Ліутпранда Кремонського в тому, що «русійа» (εὐ-χρως, χρῦσός, χρυσή) – це лише візантійське прізвисько темно-червоношкірих сарматів, согдійців, аланів і варягів-русів (англ. «russet» – червоно-коричневий; фін. «ruskea» – «коричневий, засмаглий, смаглявий»), подібне прізвиську чорношкірих африканців «нігер» – «негр, чорний». І, тому-то, руси принципово не можуть бути пращурами ні блідолицих росіян, ні таких же блідолицих скандинавів:

«Механізм еволюційного стабілізування рівня меланіну, запущений у зворотний бік, привів до вторинного освітлення шкіри в холодних районах планети, коли потік людства, що вилився з Африки¹¹⁵, повернув на північ. Адаптивність людей до умов півночі сформувалася за рахунок такого зменшення кількості меланіну, при якому потік поглинених організмом ультрафіолетових променів ще забезпечував синтез вітаміну D. У результаті цього пігментація шкіри у представників різних народів в цілому зменшується разом з віддаленням від екваторіальної зони планети» (Лев Животовський, «Місце красить людину», 2006 р., http://vivovoco.astronet.ru/VV/JOURNAL/NATURE/02_06/JIVOT.HTM).

Зменшується ж вона і разом зі зниженням висоти над рівнем моря за умов мешкання у високогірних районах, так як: «Зі збільшенням висоти на кожні 1000 метрів рівень ультрафіолетового випромінювання зростає на 10% – 12%» («Фотозйомка в горах», <https://photo-monster.ru/lessons/read/fotosyemka-v-gorah.html>).

Таким чином, в пошуках своєї останньої батьківщини темно-червоношкірі пращури смаглявих українців подолали чималу відстань. Спочатку високогірні долини – улоговини Північно-Західної Індії, потім долини річок Сарасваті і Гінду. Звідти вони перебралися до високогірних долин Північно-Східного Китаю і вже потім до Хорезму, Північного Кавказу і Надазов'я. Далі було Подоння (Великий *Світ-йоть / Світгод [Suidiod], тобто «Великий Світ Йотів / Йодів» [Ятїв¹¹⁶ / Асів – чорних нащадків Яду]) і гірські улоговини як Скандинавії (остготи грутунни = йоти / гьоти, жуни / гуни ульїнзури / вількіни = геоти

¹¹³ Золотий – в сенсі яскравого вогняного кольору червоного золота, – П.Д.

¹¹⁴ Можливо, кримський Судак, що називався в давнину Сугдея / Солдайя – *Золота, – П.Д.

¹¹⁵ А пізніше також з Тибетського нагір'я та з Індії, – П.Д.

¹¹⁶ Маратхі «Jāfīcē», гінді «jāatī», англ. «caste, genus» – «каста, походження, привілейований род, клас».

/ гаути і дани [лат. Dani, грец. Δανοί] / данкриги [грец. Δάκρυγοί]), так і Ютландії (Гутони [лат. Huitones] = йоти / юти, гаруди [лат. Charudes] = грутунни / гревтунги і сваріни [лат. Suarini] = свардони [лат. Suardones = *svart-dones – чорні данці / донці], і Зеландії (герули [лат. Heruli, грец. Ερουλοι] / геркули [лат. Herculi] / хороли = верли = гаволяни)¹¹⁷:

«У середні віки ісландці¹¹⁸, усвідомлюючи свою етнічну ідентичність, маючи на увазі існування взаєморозуміння, називали загальноскандинавську мову данською мовою, d;nsk tunga (буквально: донська мова). Мало того, вони вважали її однією мовою з давньоанглійською (хоча етнічна відмінність англосаксів та ісландців усвідомлювалася ще ясніше), оскільки носії загальноскандинавської мови та давньоанглійських діалектів могли спілкуватися один з одним» (Лариса Миронова, «Ці гарячі германські хлопці. Зразкові варвари?», <https://www.proza.ru/2015/03/30/1241>).

І нарешті вони облаштувалися на просторах України. Хоча частина їх і змушена була перебратися спочатку до Італії, а потім до Норику (Південної Австрії). Але ж, врешті-решт і вона (грутунни = руси) повернулася до своєї жаданої батьківщини України.

На те, що пращури українців мешкали спочатку в високогірних долинах Південної і Центральної Азії свідчить саме темно-червоний колір їх шкіри. Про те ж, що вони мешкали на Сході Азії в оточенні аустронезійців і інших слабкомонголоїдних народів свідчить як відновлення в праслов'янській мові дії закону відкритих складів, так і незначно знижена профільованість їх обличчя в Середньовіччі.

На не дуже тривале мешкання їх на Північному Кавказі вказує грацільність черепа і скелета, як у них у Середньовіччі, так і навіть зараз у антропологічно споріднених їм данців (нащадків не лише кельтів і тракійців, а і слов'янськомовних велетнів аланів-торків, йотів / йотунгів = ютів / ютунгів і споріднених тервінгам = тервунянам / церіванам / черв'янам = сербам вестготів)¹¹⁹:

«Вигляд їхнього тіла, витягнутого в потворну довжину, надто важкого для їхніх ніг, а в попереку перехопленого, як Аристотель описує комах, вселяв до них (грутуннів =

¹¹⁷ Лит. «juodas», норв. «svart» – чорний; лит. «gerkle» – «гирло, горло».

¹¹⁸ Які були нащадками слов'янськомовних античних германців, що мігрували на північ з Дону, – П.Д.

¹¹⁹ Франц. «haut» – високий, вищий; норв. «høyde» – височина; англ. «head» – «головний, старший, передній»; кит. «jù», «jùdà» – величезний; швед. «jätte» – гігант, «Jotunheim [Йотунгейм]» – «країна велетнів – йотунгів / ютунгів»; снскр. «uttama» – «вищий, кращий, славнозвісний».

йотунгів = гостроготів, – П.Д.) зневагу» (Евнapiй Сардський, «Продовження історії Дексиппа», <https://scicenter.online/istoriya-ukrainyi-scicenter/evnapiy-sardskiy-62586.html>).

Такими ж буцiмто нестатними, яких навіть не здатні носити коні, описує і їх нащадків русів Захарія Мiтиленський:

«...народ ерос¹²⁰, чоловіки з величезними кінцiвками¹²¹, у яких немає зброї і яких не можуть носити коні через їх [довгі нижні] кінцiвки. Далі на схід, у північних краях, є ще три чорні народи¹²²...» (Захарія Мiтиленський [Zacharias Scholasticus], «Історія», <http://www.vostlit.info/Texts/rus7/Zacharia/text1.phtml?id=526>).

Про мешкання ж пращурів українців гостроготів разом з надбалтійськими слов'янами в Скандинавії в оточенні фінськомовних народів свiдчать не тільки літературні джерела, а і запозичення ними у північних фiнів гемiнат (фонетичного подовження приголосних) як німецькою, так і українською мовами.

3. Відповідність етнонімів склавини та сакаліба багатьом відповідно яскраво-червоним і темно-червоношкірим народам, а не лише слов'янам

Стародавніми єгиптянами «людоство ділилося на 4 головні раси: червону (рет / ромету – люди – єгиптяни), жовту (аму – семіти), білу (тегенну – лівійці) и чорну (нехсу – негри)» (Ф.А. Брокгауз, І.А. Єфрон, «Енциклопедичний словник // Єгипет», <http://www.vehi.net/brokgauz/all/038/38774.shtml>).

Вочевидь, хеттів, ханаанців, філістимлян, греків (еллінів, іонійців), етрусків (тирренів) і італіків єгиптяни відносили до червоної раси, бо зображали їх всіх на папірусах, як і себе, темно-червоношкірими, а до білої раси відносили лише лівійців:

(Битва єгиптян з хеттами в 1274 р. до н.е., з кн.: Т. Андрiївська, «Побут і звичаї народів давніх цивiлізацій. Стародавній Єгипет», <https://bigslide.ru/istoriya/42851-moguschestvo-drevnego-egipta1.html>; https://u-teti-soni.blogspot.com/2017/11/blog-post_33.html).

¹²⁰ Чорношкірі в античності жуни / гуни / уни: хорасмії = хуруси / руси, гревтунги / грутунни = хорутани / хороти / рузари [баварський географ: Ruzzi], хрьоси / хроси / роси / руси, – П.Д.

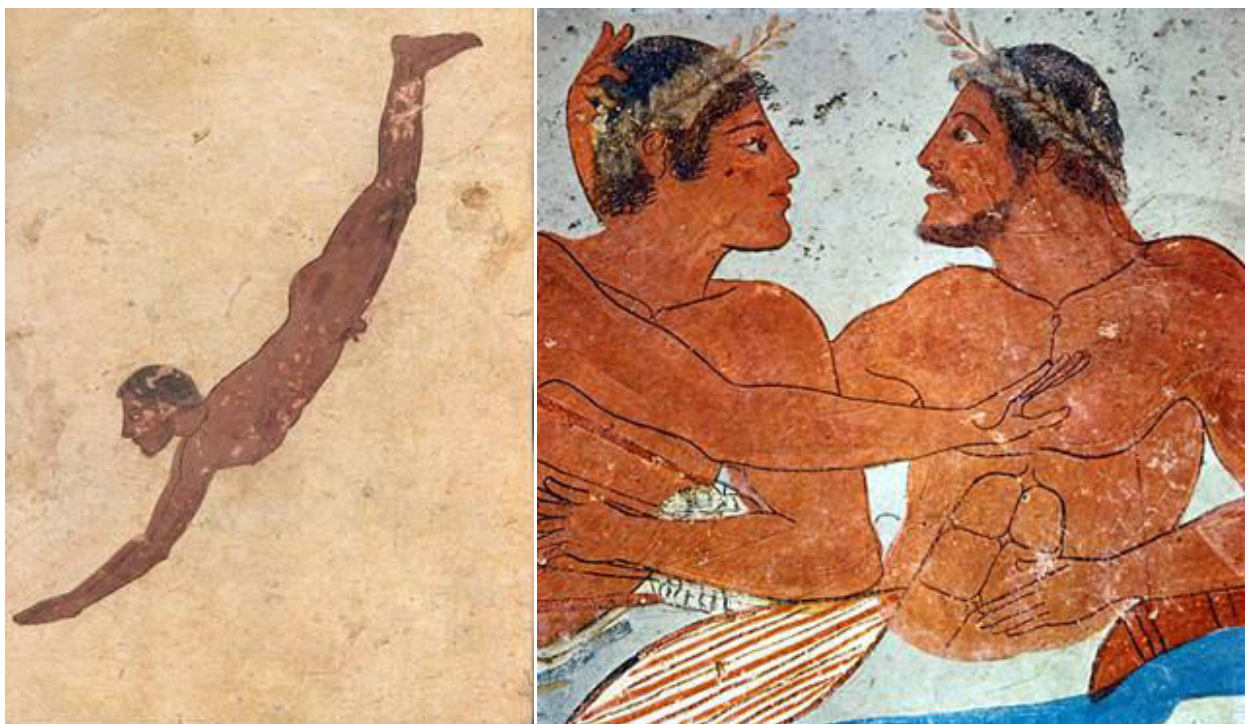
¹²¹ З такими ж величезними кінцiвками як і у їхніх далекосхідних діських, ганьсуйських і таримських пращурів, а також і в їхніх середньовічних нащадків горідів русинів-українців і динаридів чорногорян та словенців, – П.Д.

¹²² Можливо, каракозари, караболгари і волзькі булгари, бо такі ж довгоногі і темношкірі ас-сакаліба (саклаби) Наддніпрянщини, вочевидь, вважалися Захарією спорідненими народу ерос / хрос = русам – П.Д.

Та і самі греки зображали себе темно-червоношкірими (коричневими):

Фреска, на якій зображено корабель мінойської епохи («Зброя та обладунки воїнів Троянської війни», Частина 7 «Кораблі та колісниця», <http://alternathistory.com/oruzhie-i-dospekhi-voinov-troyanskoi-voiny-chast-7-korabli-i-kolesnitsy>); Грецький воїн. Фреска. IV ст. до н.е. (http://www.historie.ru/uploads/posts/2012-05/1336311726_voina-grecia.jpg);

Фрески з «Гробниці пірнача» (Пестум, Італія; грец. Ποσειδωνία), відкриті в 1968 р., є унікальним зразком монументального грецького живопису періоду ранньої класики. Датуються 480 – 470 рр. до н.е. (<http://sarmata.livejournal.com/229908.html>; <http://ancientrome.ru/art/artwork/img.htm?id=6315>).

Отже, смагляві українці (таркаси / черкаси), як і їх пращури темно-червоношкірі праіндоевропейці, відносяться згідно за класифікацією стародавніх єгиптян саме до червоної, а зовсім не до білої раси. І якщо б вони не ховалися від сонця по хатах, то були б такими ж темно-червоношкірими як і єгиптяни, і козаки запорожці:

Сергій Васильківський (1854 – 1917), «Тип запоріжця»,
<https://uk.wikipedia.org/wiki/Файл:VaslkivskyTypZaporozhca.jpg>.

До того ж і араби відносили до червоної раси не тільки слов'ян, а і мешканців Рума (Малої Азії):

«20. З цієї причини колір мешканців Бабіля (Вавилон, – А.Г.) буває помірним, тіла їх міцними і вони позбавлені червоності Рума і Слов'ян, чорноти Хабаші (абіссинців, – А.Г.) і огрядності Бербера» (Масуді, «Муруджу аз-Захаб ва Маадін ал-Джаухар», цит. за А.Я. Гаркаві, «Сказання мусульманських письменників про слов'ян і Русів [з половини VII століття до кінця X століття опісля Н.Х.]», СПб, 1870 р., С. 129 – 138, http://idrissi.narod.ru/masudi_sch.htm; https://rusneb.ru/catalog/000199_000009_003605299/);

«Ніяких записів про фізичний вигляд стародавніх венедів, мабуть, не збереглося, але Бедою у Нижній Саксонії були зроблені спостереження за представниками народу, що називає себе сербами. Розглянутий ним венедський селянин, як він зазначив у своїй таблиці, показав найвищий показник почорніння серед всіх обстежених ним у Німеччині. Ці спостереження були підтвержені результатами офіційного етнологічного дослідження цієї країни» (Томас Вільям Шор, «Походження англосаксонського народу», <http://universe-tss.su/main/litstr/16067-proishozhdenie-anglo-saksonskogo-naroda-obnovlyaetsya.html>; http://history-fiction.ru/books/all_1/region_147_7/sort_4_2_5/book_2979/).

Тому-то араби називали і в Іспанії терміном сакаліба (темно-червоними, темно-вишневими) не тільки слов'янськомовних і балтськомовних, а і інших червоношкірих нащадків темно-вишневих брахікранних савроматів і сарматів, і навіть – таких же червоношкірих нащадків темно-вишневих доліхокефальних вихідців з високогірних долин Центральної та Південної Азії і в у тому числі з Індії і Мідії (Північного Ірану). До початку ж другого тисячоліття їх шкіра посвітлішала і стала лише смаглявою не тільки у балтськомовних нащадків савроматів, а й у більшості слов'янськомовних і романськомовних нащадків слов'янськомовних античних германців = сермендів / сарматів:

«Назва *Σαυροματα* «савромати» може бути = ос. «*Sawærmataæ*», що означає «смагляворуки»¹²³ («*saw*» – чорний і «*arm*» – рука) (Василь Абаєв, «Осетинська мова і фольклор», М.-Л: АН СРСР, 1949 <http://kronk.spb.ru/library/abaev-vi-1949.htm>).

Але ж через поступове посвітління шкіри нащадків темно-червоношкірих сарматів і античних германців сам термін ас-сакаліба було переосмислено:

¹²³ Точніше «чорноруки», – П.Д.

«...після 30-х років XI ст. число згадок про сакаліба різко скорочується. Логічно поставити запитання, чи не відбулася зміна значення поняття саклабі тоді, коли самих сакаліба в мусульманському світі вже майже не стало. В цей час слово «сакаліба», щоб продовжувати залишатися в користуванні, повинно було змінити своє значення, що і сталося: в цю категорію стали включати всіх, в тому числі і чорношкірих євнухів. Разом з тим немає враження, що зміна, яка сталася, дійсно придбала загальний характер. Хоча розширення значення поняття сакаліба мало висловитися в його застосуванні до більшої, ніж раніше, кількості людей, згадки про сакаліба в джерелах стали до крайності рідкісними; вживалися поняття хадим, хасі і т.д. У тлумачних словниках арабської мови слово саклабі як і раніше інтерпретувалося як <виходець з народу сакаліба>, а не як <євнух>; так само воно тлумачиться і в довідниках з нісбів. Зміна торкнулася, ймовірно, розмовної мови, про яку писали Ібн Маккі і Ібн Хішам ал-Лахму, причому, якщо судити за наведеним вище фрагментами, перш за все на заході мусульманського світу...» (Д.Є. Мішин, «Сакаліба (слов'яни) в ісламському світі в ранньому середньовіччі», частина I, <https://coollib.com/b/485986-dmitriy-evgenevich-mishin-sakaliba-slaviane-v-islamskom-mire-v-ranee-srednevekovye/read>).

Тому, якщо в першому тисячоріччі термін «сакаліба означав темний, темно-вишневий чи темно-червоний, то пізніше він став означати вже червоний чи яскраво-червоний колір раніше темно-червоношкірих народів, що поступово посвітлішали:

«Про червоний колір слов'ян згадують також Масуді, Абу-Амру і Абу-Мансур... «Слов'яни – плем'я червоного кольору, має русяве¹²⁴ волосся; вони межують з країною Козар на вершинах Румських гір. Людину червоного кольору називають Слов'янином¹²⁵ через подібність його за кольором до Слов'ян» [Абу-Мансур, помер у 980 р.]» (А.Я. Гаркаві, «Сказання мусульманських письменників про слов'ян і русів», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Russ/X/Garkavi_mus_pis/1.htm).

І навіть на блідолицих народів Германії середньовічні араби розповсюджували термін «ас-сакаліба», бо в східній традиції ще з античних часів вважалося, що Германія це країна чермних / *гермних людей, тобто перш за все слов'ян:

«Наприклад, арабський автор 10 ст. Масуді вважав, що серед слов'янських народів¹²⁶ є і такі, як «намчін» і «саксин». Але ми на цій підставі не затверджуватиме, що німці і сакси – це слов'яни (ладно ж! Так і бути...); вочевидь, для Масуді слово «слов'яни»¹²⁷ означало приблизно те ж, що для Тацита – «германці»...» (Ніна Васильєва, «Русь і варяги», <https://coollib.net/b/169592/readp>; <https://readli.net/rus-i-varyagi-si/>).

Те ж саме відбулося і в європейському сприйнятті цього явища. В античні часи та в ранньому середньовіччі склавинами і венетами (на відміну від слов'янськомовних темно-червоношкірих сарматів і античних германців) називали яскраво-червоних відповідно балканців та західних балтів і навіть блідолицих східних дніпровських балтів. Тому-то склавинами, що мігрували з Паннонії на Балкани під тиском аварів, слов'янськомовних волохів (решток велетнів лангобардів і гунів ультинів), аланів-торків (пращурів хорватів і волинян) були переважно ослов'янені темно-червоношкірими античними германцями, аланами-торками і гунами, а пізніше і аварами такі ж яскраво-червоні¹²⁸, як і пруси, нащадки раніше балтськомовних язигів (гудів) і асимільованих та метисованих ними тракійців та «пражан»¹²⁹ (нащадків фінськомовних скитів чи споріднених їм пеонів та інших іллірійців), а зовсім не нащадки сарматів (гунів, готоаланів і інших античних германців) – споконвічні слов'яни, які були навіть і значно пізніше зовсім не яскраво-, а темно-червоношкірими (темно-коричневими майже до чорноти):

¹²⁴ Вочевидь, темно-коричневе; фін. «guskea» – коричневий, – П.Д.

¹²⁵ В оригіналі – ас-Сакаліба, – П.Д.

¹²⁶ Насправді, серед ас-сакаліба, тобто серед яскраво-червоношкірих слов'янськомовних народів, – П.Д.

¹²⁷ Насправді, ас-сакаліба, а не слов'янин, – П.Д.

¹²⁸ Англ. «scarlet», італ. «scarlatta», ісп. «escarlata», франц. «écarlate» – «яскраво-червоний, багряний», – П.Д.

¹²⁹ Тобто ослов'янених тубільців Паннонії дулібів, що сперва були холопами аварів, а потім і угорців, – П.Д.

«Пруси ще не пізнали світла віри; люди, що володіють багатьма природними добрими якостями, «дуже людинолюбні» відносно до нужденних; ... Люди ці блакитноокі, шкіра у них червона, волосся довге. Крім того, недоступні через болота, вони ніякого пана над собою терпіти не бажають...» (Гельмольд, «Слов'янська хронічка», 1125 – 1177 рр., <https://prussia.online/books/slavyanskaya-hronika>);

«Ми бачимо, що Йордан уявляв регіон розселення склавинів у першій половині VI ст. у вигляді правильної геометричної фігури, що займає весь простір Карпатської улоговини. Якщо порівняти цей регіон з ареалом ранньослов'янських пам'яток празької культури¹³⁰ у першій половині VI ст., то легко переконаємося у тому, що вони загалом лежать поза межами поширення йорданових «склавинів». Це означає, що знаменита празька культура VI – VII ст. не може ототожнюватись саме зі «слов'янами» (склавинами). Йордан пише: «Між цими річками лежить Дакія, яку, на зразок корони, огороджують Альпи. Біля їхнього лівого схилу, що спускається на північ, починаючи від місця народження річки Вістули, на безмірних просторах розташувалося багатолюдне плем'я венетів. Хоча їх найменування тепер змінюються відповідно до різних родів і місцевостей, все ж таки переважно вони називаються склавенами та антами» (Гетика, 34). Вочевидь, регіон розселення венетів на схід від Карпат та Вісли повністю збігається із раннім празьким ареалом. У повідомленнях Йордану міститься відоме протиріччя. Оскільки Венети є сукупністю склавинів та антів, то із займаних венетами «безмірних просторів» на частку склавинів залишається вузька смуга землі між Карпатами та Дністром. Виходить, що решта і до того ж більшість венетського регіону дістанеться антам, що живуть між Дністром і Дніпром. При цьому більша частина ареалу склавинів у Карпатській улоговині (див. вище) виявиться лежачою поза ареалом розселення венетів. Таким чином, венетами виявляються по суті лише анти¹³¹» (Сергій Назін, «Про обставини виникнення етноніму слов'яни», ІФ 1918, № 1 – 2, <https://independent.academia.edu/histformat>);

«Навіть якщо ми відповімо на питання про походження ранньослов'янської празької культури, це ні на крок не наблизить нас до вирішення загадки слов'ян. Справа в тому, що пам'ятки, які прийнято пов'язувати з історичними слов'янами в Наддунав'ї та на Балканах у VI – VII століттях, не мають до цієї культури жодного відношення, а самі празькі пам'ятки, насамперед класичні горщики, тут невідомі. Празька культура є археологічним втіленням слов'ян¹³² лише у слов'янських регіонах на північ від Карпат: від Дніпра на сході, до Ельби на заході, але зовсім відсутня там, де поміщають слов'ян¹³³ найраніші письмові звістки, – у «Славинії» на Лівобережжі Нижнього Дунаю. Місцева археологічна культура належить тубільному населенню, оскільки жоден сучасний дослідник крім О.Н. Трубачова не згоден з теорією дунайської прабатьківщини слов'ян, доводиться обирати одне із двох. Або говорити про грандіозні переселення слов'ян, які зайняли в VI столітті Балкани і Наддунав'я і не залишили при цьому жодних слідів своєї первісної празької культури, або розповідати про «виготовлення слов'ян» прямо на місці з підручного автохтонного елемента, що перетворився на слов'ян під керівництвом вдалих «бігменів»» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/).

Отже, війська франків, добре відомих на той час в Київській Русі не тільки як фрязи, а і як корлязі, та їх сателітів волохів (можливо, велетнів лангобардів та таких же височенних нащадків вільтинів – фризів-русів) розорили в Паннонії поселення лише

¹³⁰ Насправді балтських чи, можливо, тоді ще фінських пам'яток празької культури, – П.Д.

¹³¹ Тобто нащадки балтськомовних яньцай / *антсай і інших верхніх аорсів, – П.Д.

¹³² Насправді споріднених північним кельто-іллїрійцям, можливо, спочатку обалтених язигами карпатських кельто-іллїрійців, що до експансії кельтів були карпатськими фінами, адже їх нащадки, як і волзькі фіни, є носіями однієї і тої ж волго-карпатської (східно-карпатської) гілки чоловічої Y-ДНК гаплогрупи **R1a-Z280** (субклад **Y2902**), – П.Д.

¹³³ Насправді склавинів, що були лише ослов'яненими готоаланами, гунами, а пізніше і аварами нащадками як балтськомовних язигів, так і метисованих язигами фінськомовних тракійців, частина яких раніше мігрувала на північ та до Надволжя під тиском римлян і язигів, – П.Д.

аварських холопів – яскраво-червоношкірих склавинів (ослов'янених нащадків «пражан» дулібів і інших), а зовсім не темно-червоношкірих слов'ян, що звільнилися від «тотальної опіки» аварів і всіляко допомагали франкам остаточно знищити Аварський каганат:

«Швидше за все, маршрут загонів Теодорика і Мегінфріда був таким: річка Ельба, ліва притока Ельби Влтава, перевал Вишебродський (перевал з альтитудою 752 м, що відокремлює гірські масиви Шумава та Новоградські гори на чесько-австрійському кордоні поблизу чеського міста Вішші-Брід), ліва притока Дунаю Айст, Дунай. Для саксів такий маршрут був досить зручним для фризів – цілком прийнятним... Угрупування франкських військ, яке син Карла Піпін провів у Паннонію через Іллірик, спустошувало лише Паннонію. Інакше на місці виразу «спустошуючи і спалюючи цю землю» в анналах було б вираз «спустошуючи і спалюючи ці землі», адже Паннонія в описі походу Піпіна згадується відразу після Іллірика. Швидше за все, у Карла Великого була така ж домовленість із хорватами про вільний прохід через їхню землю, як і з богемцями. Про те, що хорвати та серби стали незалежними від аварів ще у VII ст. за правління візантійського імператора Іраклія, повідомляється в трактаті Костянтина Багрянорідного «Про управління імперією» (Костянтин Багрянорідний 1991: 131, 135-136). Втім, крім незалежних від аварів богемців, хорватів та сербів, Карл Великий міг опертися і на слов'ян, які мешкали безпосередньо на території держави франків. Такими слов'янами були карантанці, які проживали на землях, що в наш час належать Словенії та частково Австрії. Відповідно до трактату «Про звернення баварців і хорутан» після одного з руйнівних аварських набігів у середині VIII ст. карантанський князь Борот погодився в обмін на військову допомогу з боку баварців визнати себе васалом баварського герцога Оділло. Разом із Баварією Карантанія виявилася інтегрованою в державу франків. У тому, що так багато слов'янських народів Середньої Європи було на момент початку франко-аварської війни, незалежними від авар нічого дивного немає... Це означає те, що слов'янські народи, землі яких стикалися з землями Аварського каганату, були в 791 році співниками франків і не відчували нестачі озброєння. Ейнхард написав, що Карл Великий готувався до війни з аварами довше і ретельніше, ніж до всіх інших війн» (Олександр Фомін, «Повстання Людевіта і розповідь Повісті минулих літ про нашествя волохів на слов'ян», ІФ 1017, № 1 – 2, <https://independent.academia.edu/histformat>).

Вочевидь, етнонімом Σκουλήκια [Skoulíki] (грец. «σκούληκι»¹³⁴ – черв; неаполітано-калабр. «scurzone» – змія; грец. «σκούρος, σκοτεινός», італ. «scuro» – темний; кор. «sukure» – «гнідий, каштановий»; нан. «сахарилā» – «темний, смаглявий»; маньчж. «sahaliyan» – чорний) греки-візантійці спочатку називали слов'янськомовних темно-червоношкірих вестготів тервінгів = тервуян / черв'ян. Пізніше в трохи зміненій формі Σκλάβῖνοι [Sklavínoi] вони стали називати і ослов'янених яскраво-червоношкірих балто-тракійців (пізньолат. «scarlatinum», італ. «scarlato», англ. «scarlet» – «багровий, багрянний, яскраво-червоний»), що розпочали вторгатися до Балкан і врешті-решт там і оселилися. Не виключено також і те, що це відбулося під впливом етноніма Сколоти / Скити (грец. Σκόλοτοι / Σκύλης). Адже сколотами / скитами візантійці називали також якспочатку темно-червоношкірих савроматів, так і всіх інших червоношкірих мешканців Східної Європи. Можливо, деякі скитські племена, що перебравися з Мідії до Європи разом з Царськими Скитами, теж були спочатку темно-червоношкірими. Бо нащадки скитів мокшани, як і нащадки сігіннів (sigynnae) цигани / роми, є навіть і зараз смаглявими.

Таким чином, до ослов'янення яскраво-червоних балтськомовних савроматів (язигів, роксолан, антів і інших¹³⁵) і метисованих ними карпатських кельто-іллїрійців («пражан» і

¹³⁴ Не виключено, що своє прізвисько Skjöld (щит) / *Skoulikí – «хробак, черв'як» легендарний король данів, що був ворадського походження (вірм. «vord», нім. «Wurm», дан. «orm» / *gorm – «хробак, змія»), отримав, коли разом з іншими норманами служив імператору Візантії. Адже і його темношкірі нащадки Сінгурд, на прізвисько «Зміїне око», і Горм Старий (дан. Gorm den Gamle; 910-ті – 958?) теж мали таке прізвисько, – П.Д.

¹³⁵ Переважно носіїв волго-карпатського субкладу **R1a-Y2902** чоловічої Y-ДНК гаплогрупи **R1a-Z280**, притаманної переважно нащадкам фінськомовних скитів, іллїрійців, тракійців і ахейців, – П.Д.

інших мешканців Паннонії) та тракійців склавинами називали зовсім не слов'ян, а переважно балтів та обалтених¹³⁶ кельто-іллїрійців, тракійців і дніпровських скитів:

«Співзвучність назв склавинів та слов'ян не є свідченням на користь етногенетичного зв'язку між народами, що криються за цими назвами. Науковим аргументом його можуть зробити лише фахівці-філологи, але за умови, якщо вони вирішать це питання позитивно» (О.М. Приходнюк, «Військово-політична спілка антів і тюркський світ [за даними історичних і археологічних джерел]», <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/169973>).

Але ж довести, що навіть і ослов'янені склавини є спраажні слов'яни принципово не зможуть і фахівці-філологи, якщо навіть і доведуть, що етноніми «склавини» та «сакаліба» зовсім не означають рабів, а походять за сенсом від лексем «слити», «славити» чи «слово». Адже темно-червоношкірих велетнів, що були носіями слов'янської мови, називали в давнину зовсім не склавинами і антами, а сарматами / сермендами = германцями, юечжами, гутіями = готами, аланами, жунами = гунами і іншими етнонімами.

Саме про переважно балтськокомовних склавинів і антів (Σκλαβενοί τε καὶ Ανται) Прокопій Кесарійський і повідомляє наступне:

«...є у тих та інших і єдина мова, абсолютно варварська. Та й зовнішністю вони один від одного нічим не відрізняються, адже всі вони й високі, і дуже сильні, тілом же і волоссям не надто світлі і не руді, аж ніяк не схиляються і до чорноти, але всі вони трохи червоні. Та і ім'я у склавинів і антів було одне. Бо й тих і інших здавна звали «спорами», саме тому, думаю, що вони населяють країну, розкидано розташували свої оселі...» (Прокопій Кесарійський, «Історія війн», VII, 14, 26-29; Звід 1, с. 185, <https://studfile.net/preview/9509103/page/3/>).

Але ж не виключено і те, що ослов'янені на теренах черняхівської АК (України) темно-червоношкірими сарматами і аланами-торками чи навіть самими такими ж готами раніше балтськокомовні яскраво-червоношкірі язиги та роксолани (або ж і метисовані останніми інші племена) ще до 271 року колонізували землі, що запусіли після геноциду римлянами даків:

«За Доміціана сармати знищили один легіон. Тим часом ця Свево-Сарматська війна була лише наслідком війни з даками. Даки селилися з того боку Дунаю, [МН. П230] і в цей час в їхньому регіоні, ймовірно, відбувалися переселення народів, які призвели до консолідації регіону, подібно до історії з Аріовістом в епоху Цезаря. У даків виникла теократична монархія, яка, щоправда, як і монархія Аріовіста, невдовзі розвалилася як така і яка своїм виникненням зобов'язана лише одній значній особистості. У даків такою особистістю був Децебал, поруч із яким стояв ще верховний жрець. Домігшись великої влади, Децебал розпочав активний наступ проти римлян, він перейшов Нижній Дунай і окупував Мезію. Сам намісник Мезії Опцій Сабін загинув на полі битви. Натовпи даків зникли так само швидко, як і з'явилися... У 105 р. почалася друга війна з даками, нібито через те, що Децебал не дотримувався умов миру і напав на язигів, але насправді вона була розпочата тому, що Децебал і даки здавалися Траяну ще занадто сильними, щоб могли змиритися зі становищем клієнтели Риму, тому він вирішив не лише утихомирити їх, а й підкорити, і знищити. Таке рішення Траян ухвалив абсолютно самостійно та добровільно. Можливо, його привабило багатство країни, з яким він познайомився в першу війну, і золоті копальні, до яких Рим завжди був охочий. У будь-якому випадку, то була війна не на життя, а на смерть, даки ж це знали і тому всіма силами захищали своє життя, але були знищені, Децебал загинув, перемога римлян була повною...» (Теодор Моммзен, «Історія римських імператорів» II, 4. «Театр військових дій на Дунаї», <https://coollib.net/b/372502/read>);

«У другій половині VI століття «слов'яни» безроздільно панували на лівому березі нижнього Дунаю, Теофілакт Сімокатта прямо називає землі сучасної Валахії «Слов'янією», а слов'ян¹³⁷ «гетами» (Теофілакт, VIII, 5, 10; Звід, 1995, 3 с.). При цьому він

¹³⁶ Тобто тих, що стали балтськокомовними, – П.Д.

¹³⁷ Насправді ослов'янених склавинів – яскраво-червоношкірих нащадків балтськокомовних савроматів, – П.Д.

мав на увазі зовсім не напівзабуте на той час місцеве плем'я, яке Геродот називав «найчеснішим і найхоробрішим серед тракійців», а добре відомих готів. Відомо, що в силу збігу імені та місць проживання автори VI століття ототожнювали ці два народи. Історик готського народу та гот за походженням Йордан назвав свою історію готів «Гетикою». Таким чином, коли йдеться про найменування слов'ян «гетами», чи то у Теофілакта Сімокатти, чи у Марцелліна Коміта, мається на увазі тісний зв'язок нижньодунайських «слов'ян» із готами, які володіли римською Дакією з 271 року. Якби «слов'яни» не жили на північному березі Дунаю за часів готського панування, тобто до битви при Адріанополі в 378 році, навряд чи на них було б перенесено готське ім'я «гетів» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«Тракія на схід від Далмації, поряд із Сарматією, має п'ять невеликих та один великий регіон, у якому мешкають 25 слов'янських¹³⁸ [Sklavain] народів. Їхні місця зайняли Готи [Goudkh]...» (Керопе Патканов, «З нового переліку географії [регіонів], що привласнюється Мойсею Хоренському», «Тракія», <https://arheve.org/read/patkanov-kp/iz-novogo-spiska-geografii-pripisyvaemogo-moiseyu-horenskomu/8024>);

«Щодо ранньослов'янських пам'яток території Румунії, типу Іпотешть-Киндешть-Чурел, які, здавалося б, могли бути еталонними, оскільки саме з цих територій на північ від Дунаю мали б здійснювати свої набіги на Імперію склавини та анти, то їх, за наявності структурної подібності та окремих форм горщиків важко зарахувати до тієї чи іншої з ранньослов'янських культур, що не знімає, однак, можливості слов'янської атрибуції цих пам'яток¹³⁹ Румунії. Справа в тому, що на цих територіях досить стійкими виявилися традиції пізньоримсько-ранньовізантійського часу, зокрема, тривало, хоч і в сильно скорочених масштабах, виробництво кухонного посуду. Форми її часто відтворювалися і в судинах, виготовлених від руки. Етнічна специфіка¹⁴⁰ форм горщиків тут виявилася втраченою» (Марко Щукін, «Народження слов'ян», http://krotov.info/lib_sec/25_sch/uk/in_1997.htm);

«Іншими словами, повторюється становище, відоме нам за Середнім Наддунав'ям: «слов'яни» на нижньому Дунаї користуються не ліпними «празькими» горщиками, а гончарним і ліпним посудом, що веде своє походження з гончарства римської провінції Дакії. Як відомо, кераміка є в археології однією з найважливіших етнічних ознак. З цієї причини вітчизняні археологи, прихильники «слов'янської міграції» на Дунай звідкись із півночі, з Прип'яті чи з Верхньої Наддністрянщини, опинилися у незavidному становищі. З одного боку, кераміка Іпотешті-кіндешцької культури не виводиться ні з «празького», ні з «пеньківського» посуду, який вони приписують відповідно «склавинам» та антам. З іншого боку, письмові джерела VI століття не згадують на лівому березі нижнього Дунаю нікого, крім «слов'ян»¹⁴¹, а археологія VI століття знає тут лише автохтонні «іпотешті-кіндешцькі» старожитності» (Сергій Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/).

У пізньому ж середньовіччі західні і північні європейці стали називати етнонімами вінди / венди та склавини не лише ослов'янені племена північних кельто-іллрійців і західних та дніпровських балтів, а навіть і слов'янськомовних нащадків як сарматів і античних германців, так і гунів ультинів (вількінів / вільців і уличів). І це сталося саме через те, що їхня шкіра вже суттєво посвітлішала і, отже, тоді була теж лише трохи червоною (смагляво-червоною).

¹³⁸ Звичайно ж, не виключено і те, що серед цих 25 переважно склавинських яскраво-червоношкірих племен були і дійсно слов'янські темно-червоношкірі племена, – П.Д.

¹³⁹ Точніше слов'янської готської атрибуції цих пам'яток, – П.Д.

¹⁴⁰ Насправді етнічна фінсько-дніпровськобалтська («празька») специфіка, – П.Д.

¹⁴¹ Можливо, лише ослов'янених яскраво-червоношкірих балтів чи метисованих цими балтами або темно-червоношкірими слов'янами блідолицих кельто-тракійців, – П.Д.

Східні ж автори екзоетнонімом сакаліба (саклаби) називали і караболгар (утигурів = ясів), і каракозар (касогів і торків = таркасів / черкасів – темних асів / чорних касогів), і навіть волзьких (срібних) булгар і буртасів, тобто всіх червонолицих (темно-червоношкірих) нащадків сарматів, согдійців (кит. «юечжі», снскр. «яду» – ядавів), хорезмійців (кит. «юецзи», хорасміїв = хурусів / русів) і аланів-торків:

«Що стосується язичників у [козарській] державі, то серед розрядів їх виявляються сакаліба¹⁴² і руси, які мешкають на одній стороні цього міста (Атіля). Вони спляють своїх мерців разом з їх кіньми (букв. тваринами), посудом і прикрасами. Коли вмирає чоловік, його дружину живцем спляють разом з ним, але якщо помирає жінка, то чоловіка не спляють. Якщо хто-небудь вмирає неодруженим, його одружують посмертно, і жінки палко бажають бути спаленими, щоб з душами мужів увійти в рай. Як ми згадували, такий же звичай у індусів, але їхні дружини без їх згоди не спляються з чоловіками» (Ал-Масуді, «Муруджу ад-Дзахаб ва Маадін ал-Джавахір», <http://citedweb.yspu.org/link1/metod/met136/node16.html>);

«Відносно племені С-л-віюн, що вважається «безсумнівно, тією частиною слов'ян, яка і згідно Повісті минулих літ платила данину козарам», теж не все ясно, навіть якщо припустити тотожність С-л-віюн і слов'ян. У листі Йосипа цей народ локалізується у Надволжі. Здається, слов'ян на Волзі в I тисячолітті н.е. бути не могло. Дійсно, саме так вважалося зовсім недавно. Але останні дослідження Середнього Надволжя засвідчили, що в V – VII ст. там існувала іменьківська археологічна культура, носії якої були слов'янами¹⁴³. В кінці VII ст. велика частина іменьківців покинула Надволжя¹⁴⁴, але деякі залишилися і злилися з населенням Волзької Булгарії. Саме через цих слов'ян Волга¹⁴⁵ (насправді, Дон, – П.Д.) в арабських творах про події VII ст. називається «Слов'янською рікою», а Ібн Фадлан привласнює Булгарину Алмушу титул «царя Слов'ян¹⁴⁶...» (Олена Галкіна, «Таємниці Руського каганату», http://loveread.ec/read_book.php?id=74170&p=43; <http://readli.net/taynyi-russkogo-kaganata/>; <http://litlife.club/br/?b=266758&p=36>);

«Територія від Середньої Сури – на заході, до низовин річки Білої на сході, від правого берега річки Ками – на півночі до Самарської Луки – на півдні з IV до VII ст. н.е. була зайнята племенами іменьківської культури. Свою назву вона отримала за першим найбільш повно вивченим городищем у с. Іменьково Лаїшевського району РТ (Республіки Татарстан, – П.Д.). Нині зафіксовано понад чотириста іменьківських пам'яток, представлених городищами, селищами, могильниками та окремими місцями розташування. Найбільше іменьківських пам'яток зосереджено біля Нижньої Ками і прилеглих частинах Волги... Поховальний обряд населення характеризується спалюванням померлих у повному одязі з поміщенням залишків кремації в невеликі ями, наявністю в похованнях глиняних судин. Судячи з залишків, палені кістки з поховальних вогнищ, а також речі, що побували у вогні, вибиралися і зсипалися в могильну яму... Порівняно з попередніми племенами на Нижній Камі носії іменьківської культури зробили серйозне зрушення у розвитку та обробці залізних виробів... У насипі деяких поховань зустрічаються залишки коней (черепи і кістки нижнього відділу кінцівок)... Щодо етнічної приналежності носіїв іменьківської культури нині більшість фахівців

¹⁴² Слов'яни і інші темно-червоношкірі народи, до яких в той час східні автори відносили і ясів, і булгар, і буртасів та й інші народи, – П.Д.

¹⁴³ Насправді, нащадками балтськомовних роксолан / рухс-асів – яскраво-червоних асів, що були українцями нащадками грутуннів аланами-русами лише в Сіверщині та в Наддніпрянщині, – П.Д.

¹⁴⁴ І змішавшись з караболгарами та каракозарами = гунами-савірами / суварджик [вірм. «сєвордік», араб. «сіявурдія») стала пізніше відомою як сіврюки / сіверяни; індонез. «sabung» – тьмяний; вірм. «sev», осет. «saw / sau», д.-норв. «svart» – чорний; вірм. «севері» – «чорний, темношкірий»; ісл. «svört» – «чорний, смаглявий»; англ. «swart» – «темний, смаглявий»; снскр. «su-varna», «svarna», «суварча» – золото, «суварчас» – золотий, – П.Д.

¹⁴⁵ А, можливо, і стали відомими як балтськомовні буртаси, – П.Д.

¹⁴⁶ Насправді, ас-сакаліба – темно-вишневих асів а, отже, і не тільки слов'янськомовних народів, – П.Д.

вважає їх протослов'янами¹⁴⁷...» (П.Н. Старостін, «Іменьківська культура», <http://archtat.ru/content/uploads/2020/03/Ocherki-po-arheologii-Tatarstana.pdf>);

«Напередодні утворення Русі Дніпровське лівобережжя належало сівер'янам¹⁴⁸, що залишили пам'ятки роменської культури IX – XI століть. Роменська культура різко відрізняється від волинцівської. Вважається, що її походження пов'язане з пам'ятками луки-райковецької культури, що поширилися з протилежного (правого) боку Дніпра (Сєдов, 1982, с. 136-137). Прибульці принесли на Лівобережжя раніше невідомий тут курганний обряд поховання (Сєдов, 1995, с. 200). На цій підставі ми повинні виключити сівер'ян з числа носіїв волинцівської та іменьківської культур» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«Якщо врахувати, що балтїзми є (і кількість виявлених прикладів збільшується) не тільки в надбалтїйсько-фінських, а й у надволзько-фінських мовах (і в останньому випадку їх нерідко важко пояснити як «Wanderworter» або навіть як запозичення у прафінсько-угорську), то неминуче виникає проблема тлумачення цієї ситуації взаємопроникнення та взаємонакладання цих елементів, визначення того, що є субстратом і що суперстратом (до речі, за будь-якого вирішення залишається актуальним і аспект «адстратності»)». Наступні нижче міркування виходять з кількох положень, які зараз є очевидними, – наявності мовних і культурних балтїзмів в Середньому Надволжі (волзько-фінські традиції; проблема балтїзмів у комі або в угорському, як і проблема загальнофінських /уральських/ балтїзмів тут не враховуються не з принципових міркувань, а тому, що в даному випадку важливіше знайти ключ до проблеми, вважаючи, що надалі він відкриє не тільки головні двері, а й багато що з другорядного); – ареалу балтїйської гідронімії та складу її елементів; – присутності вельми правдоподібних балтїйських слідів в археологічних культурах цієї частини Східної Європи, починаючи з III – II тисячоліття до н.е. і, мабуть, до 2-ї половини I тисячоліття н.е. (зв'язок з балтїйським елементом далеко просунутої на схід іменьківської культури IV – VIII ст. /Халіков та інші/ залишається спірним і викликав деякі заперечення); – особливостей структури самого балтїйського простору у Східній Європі. При цьому потрібно мати на увазі і те, що не відноситься до самого матеріалу, але виключно до історії його інтерпретації в науці (пор. «фінсько-балтська» суперечка за право вважати «своїми» такі гідроніми як Ловать, Пола, Тосно, Цна, Нар/о/ва, Пейпус, Вашка, Вейна тощо і навіть Волга...)... Той факт, що балтїзмів у фінськомовних говірках на кілька порядків більше, ніж фінїзмів у балтських, що балтїзми охоплюють більшу площу та більшу кількість мов, ніж фінїзми щодо балтських, що дуже значна частина балтїзмів, судячи з усього, відноситься вже до II тисячоліття до н.е., а більшість фінїзмів у балтській (майже виключно у східнобалтській) до істотно пізнішої пори... – змушує припускати, що все це було можливо швидше в тому випадку, якщо основа субстрату була балтїйською¹⁴⁹, а фінськомовний елемент з'явився тут пізніше¹⁵⁰, як суперстрат¹⁵¹. Важливим уточненням хронологічного (а почасти і просторового) характеру слід визнати ту обставину, що іранїзми у фінсько-угорських мовах давніші, ніж (пізніші, – П.Д.) балтїзми...» (В.М. Топоров, «До питання щодо найдавніших балто-фіноугорських контактів за матеріалами гідронімії», <http://uralistica.com/group/linguistics/page/toporov-balto-finnougorskije-kontakty>; <http://www.tarnautojai.lt/memo/modules/sections/index.php?op=viewarticle&artid=33>).

¹⁴⁷ Вочевидь, все ж таки вони були ослов'янені значно пізніше, коли увійшли до етносу українців, і були нащадками осілих у Надволжі обалтених усунями юечжів. Адже нащадки юечжів, що зберегли свою слов'янськомовність, мігрували з Азії до Європи зовсім не через Надволжя, а через Північний Кавказ, і до того ж у передгунську епоху у складі раних сарматів і аланів, – П.Д.

¹⁴⁸ Сіверцям / *тсіверцям = тиверцям, – П.Д.

¹⁴⁹ Можливо, обалтені савроматами раніше фінськомовні скитські племена, – П.Д.

¹⁵⁰ Після його витіснення з Карпатського регіону римлянами та балтськомовними савроматами, – П.Д.

¹⁵¹ Що навіть призвело до офінення раніше балтськомовних ерзян, – П.Д.

Отже, саме міграція західних (карпатських) фінів на схід і північ посприяла відновленню фінськокомовності обалтених савроматами скитських племен як Надволжя (Городецька АК і інші), так і Феноскандії:

«Про контакт між балтами та східними фіно-угорцями говорять давні лексичні запозичення з балтійських мов до фінсько-угорських, яких виявляється дедалі більше разом з розширенням досліджень. Деякі назви тварин і рослин давньобалтського походження є загальними у мордовських, марійських та надбалтійсько-фінських мовах. На обриси давньої території балтійських племен вказують мовні зв'язки балтійців з іншими сусідами, а також певною мірою і свідчення топоніміки. На відміну від застарілих поглядів Я. Каліма і Е. Сетелє, за якими вважалося, що пращури сучасних надбалтійських фінів колонізували північно-східне балтійське узбережжя лише наприкінці I тис. до н.е. – початку I тис. н.е. і лише в цей час здійснили контакт з балтійцями, сучасні дослідники (П. Арісте, В. Кіпарський та інші) вважають, що надбалтійсько-фінські племена були північними сусідами балтійців задовго до н.е., ймовірно, ще у II тисячолітті до н.е.¹⁵². Створилися можливості поставити питання про періодизування найдавніших запозичень із балтійських мов до надбалтійсько-фінської, про їхню відносну хронологію. ... Поширення давньої балтійської топоніміки на схід від сучасних Литви та Латвії є предметом досліджень з кінця XIX ст. ... В.М. Топоров та О.М. Трубачов показують широке поширення балтійських гідронімів у верхній течії Дніпра та його приток, у Подесінні, деяке проникнення їх і на південь від Прип'яті (В.М. Топоров, О.М. Трубачов, «Лінгвістичний аналіз гідронімів верхньої Наддніпряни». М., 1962). Якщо південний кордон масових балтійських топонімів йде досить чітко по Прип'яті, а північний приблизно збігається із сучасним кордоном балтійців, то східний їхній кордон «залишається найбільш невизначеним і розпливчастим». Все ж таки можна говорити про наявність слідів давньої балтської топоніміки, принаймні у верхів'ях Оки та Волги. Таким чином, Надбалтика, північна Наддніпрянина, центральна Росія, південні регіони європейської частини ЄСРР, за даними сучасної науки, виключаються як можливі регіони поселення стародавніх слов'янських племен (принаймні у другій половині I тисячоліття до н.е. – на початку н.е.). Широку смугу на північ від Прип'яті та нижньої Десни займали балти. На схід і північ від них розташовувалися фіно-угорські племена» (Федот Філін, «Походження російської, української та білоруської мов. Історико-діалектичний нарис», http://history-fiction.ru/books/all_11/time_12_1/sort_3_1_10/book_3025/).

Оскільки темношкірі гузи торки спочатку мешкали на землях іменьківської АК, то вони, вочевидь, і є разом з буртасами нащадками осілих балтськокомовних гудів роксолан, що мешкали раніше (починаючи з IV ст. до н.е.) там же у Надволжі і були савроматами, а не слов'янськокомовними сарматами. І, отже, вони знову вернулися до кочового способу існування і можливо ослов'янилися, як і споріднене їм населення волинцівської АК, лише в алано-руську (пізньо-грутунську) епоху:

«Ареал огузьких курганів степового Заволжя та Надуралля дозволяє окреслити межі Огузького степу («Дешт-і-Огуз»), принаймні західної його частини, у X ст. На заході це, звичайно ж, Волга, яка була кордоном між «Дешт-і-Огуз» та Козарією. Кордон цей періодично порушувався, але й дотримувався досить жорстко, оскільки на правому, козарському, березі Волги огузьких пам'яток розглянутого часу було небагато. Південний кордон фактично збігається межами Надкаспійської низовини або Надкаспійських пустель, які, в силу своїх природних умов, не могли бути районом концентрації кочових племен, що ми й бачимо на прикладі огузьких пам'яток. Північний кордон огузьких (торкських, – П.Д.) кочовій у регіоні виглядає, хоч і досить «розмитим», але в основних своїх ланках є позначеним досить чітко. Биківські кургани на Волзі, Увак та Тамар-Уткуль на Ілеці, який також був одним із районів огузького кочування...» (Г.Н. Гарустович, В.А. Іванов, «Огузи та печеніги в Євразійських степах», <https://www.studmed.ru/garustovich-g-n->

¹⁵² Тобто, коли не тільки балти, а і фіни перебували ще в Центральній Азії, – П.Д.

ivanov-v-a-oguzy-i-pechenegi-v-evraziyskih-stepyah_1e06024cf6f.html;
<https://www.worldcat.org/title/55523392>).

І отже, етнонім темно-червоношкірих буртасів (бурт-асів – «бурих асів»; панджабі «bhūgā», гінді «bhooga», швед. «brunt, brun», франц. «brun», пол. «brąz» – «коричневий, бурий, темний, смагливий»; англ. «burnt» – «обгорілий, засмаглий»; татар. «burda» – «каламутне питво» [Фасмер]) є лише калькою прозвища взагалі всіх темно-червоношкірих аланів (ас-сакаліба) і в тому числі, як споріднених їм торків, так і слов'ян:

«У текстах «Худуд ал-алем» (982 р.) чітко розрізняються два народи: буртаси і берадаси: «Слово про округу буртасів. Люди там мусульмани; у них особлива мова; царя називають М-с (малік, – П.Д.). Вони володіють шатрами і наметами. Їх три групи: бахдула, ішкіль і булгар; всі перебувають у війні один з одним; коли ж з'являється ворог, вони стають раптом друзями. Слово про округу берадасів. Вони – люди, які дотримуються віри гузів; володіють наметами; мертвих спалюють; коряться козарам; їх дохід від хутра горностаїв. У них два царя, які не спілкуються один з одним» (Худуд ал-алем 1930). В.В. Бартольд (1973: 545) вважає, що ці відомості про булгарів помилково перенесені на буртасів. Три племені – це берсула (царські сармати – барсіли), есегель і булгар. Насир-еддін Тусі (XIII ст.) Виділяє дві групи буртасів: «Одна з них [перебуває] на околиці вelayата Гуз, поруч з Булгарією. Їх біля 2000 чоловіків [мешкають] в лісах, а підкоряються вони булгарам. Інша їх половина розташовується проти тюрків» (Блінов і ін. 2012)... Якщо прийняти, що засновниками Арміївського могильника були буртаси, то аналізуючи клинкову зброю з нього, М.Р. Поліських (1968) приходять до висновку про їх типологічну подібність зі зброєю з аланських поховань Криму та Північного Кавказу. Надійні географічні відомості наводить аль-Балх: «Буртаси – народ, який межує з козарами. Між цими двома народами не мешкає інший. Буртаси мешкають розсіяно вздовж берегів Волги. Буртас – ім'я країни, як Русь і Козар; ... Буртаси ж говорять мовою, що відрізняється від мови двох згаданих народів (а отже, і від мови слов'ян, – П.Д.). Так само відрізняється мова русів від мови козар і буртасів» (Хвольсон 1869: 83, 105; див. також: Калініна 1976). ...можна вважати, що місто Буртас є столицею князівства Веда – частини Срібної Булгарії» (Д.Ф. Мадуров, «Локалізування земель буртасів і їх князівства Веда в IX – XIII ст.» в зб.: «Культури степової Евразії і їх взаємодія з найдавнішими цивілізаціями», СПб: ПМК РАН, «Периферія» кн. 2, http://www.archeo.ru/izdaniya-1/vagnejshije-izdaniya/pdf/Kultury_v2_2012.pdf/view);

«Буртаси (burdas). § 1. Земля буртасів¹⁵³ лежить між Козарською і Болгарською землями, на відстані п'ятнадцятиденного шляху від першої. Буртаси підкоряються царю козар і виставляють в поле 10,000 вершників. § 2. Не мають верховного глави, який би керував ними і деспотія якого визнавалася б законною; є у них в кожному селищі тільки один чи два старшини, до яких звертаються вони за судом в своїх чварах. Справжнім чином підкоряються вони царю козар¹⁵⁴. § 3. Земля їх простора і рясна лісистими місцями. На болгар і печенігів, будучи сильні і хоробрі, виробляють вони набіги. Віра їх схожа на віру гузів. Собою вони стрункі, красиві і огрядні. Якщо один з них скривдить іншого, або образить, або поранить ударом або уколом, угоди і примирення між ними не буває, перш ніж той, що зазнав шкоди, не помститься кривдникові... Одні з буртасів спалюють небіжчиків, інші ховають... Займаються вони і хліборобством, але головне їхнє багатство складають мед, хутра кунії і хутра взагалі...» (Хвольсон, «Витяги з книги «ЕЛЬ-А'ЛЯК ЕН-НАФІСА» АБУ-АЛІ АХМЕД БЕН-ОМАР ІБН-ДАСТ-а», розділ другий, http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Russ/X/Chwolson_Dast/text2.htm);

«Г.Є. Афанасьєв локалізує країну буртасів в межах лісостепового (аланського) варіанту Салтівської культури, тобто в басейні Середнього Дону. Дослідник вказує на «можливі варіанти перекладу етноніма «буртас» двоскладовим словом «бурт / Фурт-ас», що означає назву аланських племен Північного Кавказу – асів, які в середині VIII століття

¹⁵³ Можливо, споріднених гузам-торкам балтськомовних нащадків роксолан / рухс-асів = іменьківців, – П.Д.

¹⁵⁴ Але ж пізніше стали підкорятися царю булгар, – П.Д.

мігрували в лісостепову зону басейну Середнього Дону». Однак на початку X століття, коли лісостепові пам'ятки Салтівської культури припинили існування, «якась частина буртасів просунулася на територію мордві і міщери на Середній Волзі, де їх згадують джерела аж до XVII століття». ...письмові джерела нічого не повідомляють про спорідненість мадярів і буртасів. Навпаки, «опис як маляр, так і буртасів цілком, вочевидь, свідчить про абсолютно різні народи»... Гіпотеза про зв'язок буртасів з носіями авілівського типу пам'яток спирається на відомості ал-Істахрі і Ібн-Хаукала про те, що буртаси межують з козарами, «і вони (буртаси, – І.А.) – народ, що стелеться вздовж долини [ріки] Ігіль». Б.А. Рібаков за даними надволзьких маршрутів IX – X століть локалізує землю буртасів вгору вздовж Волги від району сучасної Дубовки (вище Волгограда) до району Увека або гирла річки Мечетки. Точно так же буртаси локалізовані на мапі ал-Ідрісі (XII століття). Виходить, що на цій території до 30-х років IX століття повинні були мешкати і угорці, однак про них немає ніяких подібних відомостей. Прабатьківщину угорців джерела поміщають в лісостеповому Надураллі, але буртаси там не містились... А.Х. Халіков пов'язував з буртасами «виявлені в Пензенському краї пам'ятки типу Арміювського курганно-грунтового могильника», датованого IX – X століттями. Давньобулгарська і давньоугорська приналежність могильника виключається. А.Х. Халіков припускав, «що витоки поховального обряду, матеріальної культури, а, отже, і етносу племен, які залишили пам'ятки типу Арміювського КГМ, тобто буртасів, сягають корінням в Над'аралля і найближчі райони західної частини Середньої Азії, Південного Над'уралля», населені гузами... Гіпотеза про зв'язок буртасів з гузами¹⁵⁵ спирається не тільки на археологічні паралелі, але і на письмові джерела. За твердженням таких джерел IX – X століть, як Ібн Руста, Гардізі, «Худуд ал-алам», Бакрі, віра буртасів походить на віру гузів. Оскільки мова йде про духовну культуру, цю подібність не можна пояснити простим запозиченням. Вочевидь, вона пояснюється етногенетичною спорідненістю. А у Марвазі є пряма вказівка на те, що буртаси є одним з племен гузів... На думку Р.Г. Кузєєва, «початкова історія буртасів пов'язана з аланською іранськомовною¹⁵⁶ етнолінгвістичною спільністю»...» (Ігор Антонов, «Стародавні угорці в етногенезі башкир і інших народів Урало-Надволжя», <http://vatandash.ru/index.php?article=1693>);

«За даними краніології на нашому матеріалі можна виділити два основних антропологічних типу без особливо різких граней, що іноді переходять один в інший: брахікранний зливкінський тип з невеликою монголоїдною домішкою, що має свої локальні особливості в будові носової зони і ширини обличчя, і брахікранний, або мезобрахікранний, європеїдний тип із середніми розмірами лицьової і мозкової частини черепа, звичний основній масі населення. Всі антропологічні параметри досліджуваного населення вкладаються в середні категорії міжгрупових варіацій ознак. Цікаво відзначити, що і сільське населення окремих районів Волзької Болгарії не відрізнялося істотно від міського населення домонгольського періоду... За даними остеології, всі шість серій чоловічої частини популяції волзьких болгар відрізнялися невисоким або середнім ростом-від 161 см до 167 см (за Пірсоном). Серед досліджуваних кістяків з Ханської усипальні виділялося кілька індивідів понад 170 см¹⁵⁷. Мабуть, ці індивіди походили з першого покоління від змішаних шлюбів (Бунак, 1981). Основна ж маса населення з цього могильника мала середній зріст 165 см, хоча за вказівниками пропорцій всі шість груп в середньому об'єднуються за своїм брахіморфним типом статури. Найбільші величини довгих кісток були відзначені у населення з Ханської усипальні, Чотирикутника і раннього I Старокуйбишевського могильників» (Герасимова М.М., Рудь Н.М., Яблонський Л.Т., «Антропология античного і середньовічного населення Східної Європи», <https://cyvapy.pf.ru/content/antropologiya-antichnogo-i-srednevekovogo-naseleniya-vostochnoy-evropy>).

¹⁵⁵ Балтськомовними або ж на той час вже ослов'яненними гудами-торками, – П.Д.

¹⁵⁶ Насправді ж, вона пов'язана з балтсько-слов'янськомовною етнолінгвістичною спільністю, – П.Д.

¹⁵⁷ Вочевидь, представників шляхетних сарматських родів, – П.Д.

4. Формування сучасних германських мов на неіндоевропейських субстратах у темних століттях Середньовіччя

Як данські, так і норвезькі, і шведські варяги та вікінги, вочевидь, були двомовними, бо дуже довго розмовляли в своїх родинних слов'янськими мовами своїх пращурів сарматів, юечжів і аланів, а з тубільцями Європи спілкувалися різними слов'янсько-балтсько-тубільськими піджинами, на основі яких поступово і сформувалися діалекти новотевтонських мов. Саме ці новотевтонські мови і названі помилково германськими мовами, не зважаючи на те, що античні германці були переважно слов'янськомовними чи балтськомовними.

Вельми значною в сучасних германських мовах є тюркська і фіно-угорська спадщина. Наприклад, якщо в більшості тюркських мов прислівник формується, як правило, за допомогою кінцевих складів *-le*, *-lü*, *-li*, то і в англійській мові використовується для цього ж подібний крайовий склад *-ly* (наприклад, турец. «*şiddetle*», азерб. «*güclü*», узб. «*kuchli*», англ. «*highly*» – сильно). Для вираження синтаксичних відносин в англійській, як і в тюркських, і в фіно-угорських мовах, крім прийменників часто використовуються також і післясклади (*postpositio*). Наголос в сучасних германських, як і в тюркських і в фіно-угорських мовах, падає, як правило, на перший (кореневий) склад:

«Слід зазначити, що тюркський сингармонізм розглядається деякими науковцями як явище, аналогічне за своєю природою російській або англійській редукації голосних. Звідси випливає, що тюркський сингармонізм так само, як і російська редукація, обумовлений наголосом, який колись падав не на останній, а на перший склад. Цим фактом можна пояснити, чому тюркська гармонія голосних не розглядається як живий фонетичний процес...» (Р.Ж. Кондибаєва, «Питання дослідження словесної просодії в тюркології», http://www.rusnauka.com/34_VPEK_2012/Philologia/3_121131.doc.htm);

«Нарешті, початковий (кореневий) наголос був і залишається характерним для саамських і надбалтійсько-фінських мов. Ця германсько-прібалтійсько-фіно-угорсько-саамська паралель інтерпретувалася і в XIX столітті (Förstemann 1874) і продовжує інтерпретуватися декотрими і зараз (Wiik 1997; 1999; 2002), як слід «фіно-угорського» (за Віік уральського) субстрату в германському. Однак, незважаючи на існування очевидної типологічної паралелі, що виявляється в зміні типу акценту і інтонації в сучасній шведській мові Фінляндії, яка пояснюється фінінським впливом, і на те, що контакти населення, яке мешкає на західному і східному узбережжі Балтійського моря, відносять до 3200 – 2300 рр. до н.е., (Kallio 2003), а контакти протогерманців з північними сусідами на Скандинавському півострові не молодше 1000 р. до н.е., припущення про фіно-угорський вплив на зрушення наголосу в протогерманській, як правило, відкидається (*ibid.*), найчастіше з соціолінгвістичних причин, які або експлікуються, або маються на увазі... Природно, що, якщо прийняти припущення щодо фіно-угорського впливу на появу початкового наголосу в германських і частково в балтійських мовах, виникає питання, про час появи початкового наголосу в самих угорсько-фінінських мовах. Крім саамських і надбалтійсько-фінінських мов початковий наголос є характерним мансійській (Рамбандеєва 1973; Куркіна 1986) і угорській. Як правило, він залишається на першому складі в хантійській (Терешкін 1966), що більш явно виражено в західних діалектах. У східних діалектах є обмеження вживання початкового наголосу, пов'язане з якістю голосного (Куркіна 1986; Хонті 1993). Однак і в цьому випадку голосні першого складу, незалежно від наголосу, завжди характеризуються чіткістю і напруженістю, що перешкоджає їх редукації (Куркіна 1986: 126). Крім того, початковий наголос, як правило, падає на перший склад у комі-зирянській (Бубріх 1949; Баталова 1993). У комі-перм'яцькій мові, де наголос морфологізовано, він ніколи не падає на словозмінну морфему, а завжди залишається на якомусь складі основи (Баталова 1972). У ерзя-мордовській, де наголос може бути різномісним і вільним в нейтральному стилі мови він також зазвичай фіксується на першому складі (Феоктистов 1993). У фіно-угорських мовах лише в деяких рідкісних

випадках в споконвічних словах відмінність в наголосі може мати фонологічне навантаження, як, наприклад, в комі-перм'яцькій. Навіть це побіжне порівняння наголосу в сучасних фінсько-угорських мовах дозволяє погодитися з припущенням Ітконена про початковий характер наголосу в протофінсько-угорській (Itkonen 1955). Нарешті, початковий наголос є характерним для одної з найбільш архаїчної самодійської мови – для енецької (Терещенко 1993). Така ж тенденція спостерігається і в нганасанській, де «у разі словотворення і словозміни наголос, як правило, зберігається на кореневій морфемі» (Терещенко 1993). Початковий наголос в енецькій (*ненецькій, – П.Д.) і нганасанській може свідчити про загальноуральський характер початкового наголосу» (доктор філолог. наук Юрій Кузьменко, «Ранні германці і їх сусіди», <https://www.twirpx.com/file/687370/>; https://www.studmed.ru/kuzmenko-yu-k-rannie-germancy-i-ih-sosedi-lingvistika-arheologiya-genetika_4f2e2f2792a.html; https://iling.spb.ru/pdf/kuzmenko/kuzmenko_2011.pdf);

«Відомо, що у стародавніх індоевропейських мовах наголос був відносно вільним і рухомим – він міг падати на будь-яку частину слова (кореневу морфему, афікс або закінчення). Однак в германських мовах наголос стає силовим, або динамічним, він фіксується на першому складі, який, як правило, був кореневим (рідше – префіксальним). Решта складів у слові (суфікси і закінчення) стають ненаголошеними. Таким чином, в германських мовах усі граматичні закінчення виявилися в ненаголошеному положенні, що, безсумнівно, сприяло процесу редуції і поступовому відпаданню флексій. Фіксація наголосу на першому складі спричинила за собою значні фонетичні та морфологічні перетворення. Так, наприклад, наголошені склади вимовлялися з великою чіткістю і виразністю, в той час як відмінності між вимовою ненаголошених складів стали поступово стиратися і з часом практично перестали відчуватися. Тому багато граматичних закінчень стали зливатися з суфіксами, а згодом редукувалися і відмерли. ...на ранніх етапах розвитку германських мов система відмінювання іменника була дуже складною. Однак деякі сучасні германські мови в процесі історичного розвитку зазнали значного спрощення, втративши більшу частину флексій. Більш далі пішли цим шляхом англійська і, особливо, африкаанс – останній повністю втратив рід і відмінок іменника, зміну дієслова за особами і числами. Навпаки, німецька, фарерська і, особливо, ісландська відрізняються великим багатством морфології. У цих мовах зберігаються три граматичні роди, чотири відмінки (правда, в фарерській родовий відмінок вживається лише в книжковому стилі). Для основної ж маси сучасних германських мов характерно спрощення родової системи і системи відмінювання...» (Є. Руденко, «Вступ до німецької філології» / «Лінгвістичні особливості германських мов», <https://studfiles.net/preview/3243569/page:10/>; <http://bibliofond.ru/view.aspx?id=525872>);

«Найважливіша загальна ознака германських мов – динамічний (силовий) наголос на першому (кореневому) складі. У безпрефіксних дієсловах і іменниках кореневий і перший склади збігаються. У дієсловах і іменниках з префіксами місце наголосу неоднаково: в префіксальних іменниках і прикметниках наголос падає на перший склад, тобто. префікс, а в префіксальних дієсловах – на кореневий склад: пор. гот. «andahafts» – відповідь і «and'hafjan» – відповідав. Один і той же префікс у залежності від місця наголосу в слові міг мати різний характер, різні звукові варіанти: більш повний – в іменникових утвореннях, в тій чи іншій мірі редукований – в дієсловах. Причина такої відмінності в наголосі, є мабуть, в різночасності виникнення даних утворень. Закріплення сильного динамічного наголосу на першому складі справило значний вплив на розвиток ладу германських мов і посилювало тенденції, які діяли вже в період германської мовної спільності. Воно виділило головний в сенсовому плані склад і сприяло, ймовірно, редуції ненаголошених складів; в результаті дії законів кінця слова довгі голосні скорочувалися, а короткі послаблялися і редукувалися або зовсім відпадали. Перший етап редуції пройшов вже, мабуть, в загальногерманській мово-основі, в подальшому ця тенденція діяла з різною силою в різних герм. мовах» (Е.М. Крепак, А.Л. Сотникова, «Вступ до німецької філології», <http://vved-v-germ-phil.cvsu.ru/7.html>).

На оїндоевроплення прибули до Європи брахікранними брүнетами – балтсько-слов'янськомовними античними сарматами і їхніми нащадками германцями як підкорених ними фінськомовних тубільців скитів та інших північноєвропейських доліхокранних блондинів, що спілкувалися мізерними наборами переважно односкладових¹⁵⁸ чи в кращому випадку двоскладових слів без флексій, так і прототюрксько-германськомовних сако-масагетських племен, що прийшли до Європи пізніше, вказують не тільки зміна у вимові приголосних, але і швидка деградація і опрощення (редукція) чужої тубільцям і сако-масагетам балтсько-слов'янської лексики. На основі цієї спотвореної лексики і сформувалися спочатку піджини, якими в античні часи спілкувалися з тубільцями Європи балтсько-слов'янськомовні германці і які в темні століття Середньовіччя врешті-решт і перетворилися в сучасні германські мови. Можливо, редукції індоевропейської лексики в сучасних германських мовах вельми посприяла і цинга:

«Розшарування загальноєвропейської мови почалося зовсім не з падінням Константинополя, а набагато раніше: з глобальним похолоданням і чумою XIV ст. Не стільки ізоляція окремих груп населення, скільки цинга, що стала наслідком похолодання, різко змінила фонетичну картину Європи. Немовлята, зуби яких випадали, не встигаючи вирости, фізично не могли вимовити зубних звуків, а решта їх мовного апарату вимушено перебудовувалася для мало-мальськи виразної вимови найпростіших слів. Ось у чому причина різких фонетичних змін в ареалі, де лютувала цинга! Звуки «d», «t», «th», «s», «z» випадали разом з зубами, а розпухлі від цинги ясна і язик не могли вимовити стяжіння двох приголосних. Про це мовчазно свідчать французькі «circonflexes» над голосними буквами. Крім території Франції, сильно постраждала фонетика на Британських островах, у Нижньої Німеччині і, частково, в Польщі («пшекання»). Там же, де цинги не було, фонетика не постраждала – це Росія, Надбалтика, Україна, Словаччина, Південнослов'янська, Румунія, Італія і далі на південь. Найбільш поширеними мовами у XVIII ст. Британська Енциклопедія називає дві: арабську і слов'янську, до якої віднесені не тільки нинішні мови слов'янської групи (в тому числі «угорська» = словацька), але і коринфська¹⁵⁹. Однак в цьому немає нічого дивного: населення півострова Пелопоннес говорило слов'янським – македонським діалектом. У самій же цитованій Британській Енциклопедії звук «s» на початку і в середині слова ще передається не звичайною рядковою «латинською» буквою «s», а готичною «f», наприклад, слово «success» пишеться як «fucsefs». При цьому англійська вимова кінцевого «s» відповідає фонетиці російської мови: енциклопедія приводить дві різні вимови слова «as» в цитованій в ній фразі з Шекспіра «Cicero was as eloquent as Demosthenes», де перше «as» транскрибується як «afs» (читається «ес елоквент»), а друге, перед дзвінким приголосним, становиться дзвінким, як і в російській, до «az» (читається приблизно як «ез Демосфінз»). Документи римсько-католицької церкви, зокрема Турського Собору, свідчать, що переважна частина населення, наприклад, Італії¹⁶⁰ до XVI ст. говорила на «Rustico Romano», на якому Собор рекомендував читати проповіді, бо книжкової латини парафіяни не розуміли. Що ж таке «Rustico Romano»? Це не вульгарна латина, бо інакше так би і написали! З одного боку «Rustico» – це мова вандалів, балтсько-слов'янська мова, словник якої наведено, зокрема, в книзі Мауро Орбіні, виданої в 1606 р. (Origine de gli Slavi & progresso dell Imperio loro di Mauro Orbini R. In Pesaro appresso Gier. Concordia, MDCVI). Відомо, що слово «rustica» позначало в середні століття не тільки грубе, сільське, а й книгу в шкіряній (сап'яновій, тобто перської або руської вичинки) палітурці. Мова, сьогодні найбільш близька до «Rustico» – хорватська» (Ярослав Кеслер, «Мова і цивілізація. Якою мовою говорила Західна Європа в XI – XV століттях?», <https://cont.ws/@sage/139374>;

¹⁵⁸ Подібно до хуая Китаю [Tsung-tung Chang, «Indo-European Vocabulary in Old Chinese», <https://publikationen.uni-frankfurt.de/frontdoor/index/index/year/2009/docId/7147>], – П.Д.

¹⁵⁹ Вочевидь, Carinthian – каринтійська = словенська, – П.Д.

¹⁶⁰ А також не тільки ломбарди в Італії, а і спораднені як їм, так і гунам вількінам і аланам-торкам валлони Ельзасу, Бельгії та Нормандії теж дуже довго говорили на «Rustico Romano», – П.Д.

<https://cosmos.mirtesen.ru/blog/43902373540/YAroslav-Kesler:-YAZYIK-I-TSIVILIZATSIYA>);

«Однак треба зазначити, що гіпотеза про те, що всі мови розвивалися зі свого початкового кореня, теж мало спроможна – набагато більше є даних, які вказують на те, що всі самостійні (не гібридні) мови вийшли з одного кореня, але відбувалося це в різні часи, тому ступінь відмінностей цих мов одна від одної у всіх випадках різна. Але зауважимо, що є всі підстави вважати, що люди, кажучи мовами, що вже відрізнялися, все ще розуміли один одного, різке розходження між європейськими мовами, зокрема, настало тільки у 10 – 12 століттях, а повне незрозуміння іноземних мов можна констатувати лише в епоху завершення створення і відокремлення національних держав – у 17 – 18 ст. У всякому разі, в історичних джерелах колишніх тисячоліть люди зустрічаються в різних точках землі і вільно спілкуються без допомоги перекладачів; таким чином, прив'язка моменту виникнення окремої мови до моменту становлення етносу неправомірна – критичним фактором в цьому роді стане тільки завершення формування націй і створення окремих національних держав; до 16 століття кордонів в світі і Європі, зокрема, взагалі не було – поява розділових державних кордонів фіксується тільки після 16 століття... Ознаки, що відрізняють германські мови від інших індоєвропейських мов, такі як зрушення наголосу, перший перебіг, становлення нової дієслівної системи і поява нових дієслівних формантів, поява двох форм прикметників і ін. В Першому давньоісландському граматичному трактаті, який був написаний в 12 столітті йдеться про те, що у ісландців і англосаксів одна мова, причому мова йде в даному випадку не про мову датських завойовників Англії, а саме про давньоанглійську (Benediktsson 1972). У сазі про Гуннлауга Зміїного Язика говориться про те, що до завоювання Англії в 1066 році норманами Вільгельма Завойовника, що говорили французькою, там була та ж (редукована сербська / *серпська – зміїна? – П.Д.) мова¹⁶¹, що і в Ісландії (Gunnlaugs saga Ormstungu, Kap. 7). Що стосується інших фонологічних, граматичних і лексичних ознак, то виникли вони не одночасно, і процес утворення нових загальних ознак тривав і триває в окремих германських мовах – і це на тлі згасання старих спільнот: ми маємо справу тут з історичним континуумом різно-тимчасових інновацій, які призвели до такого стану, що люди, які говорять цією мовою, перестали розуміти тих, у кого цих змін не відбулося або відбулися інші зміни... Отже, відповідь на питання «хто породив германців», що побудували Європу, простий: це швидке дитя – плід колективних зусиль всієї індоєвропейської¹⁶² групи народів, особливо пращурів праслов'ян¹⁶³» (Лариса Миронова, «Ці гарячі германські хлопці. Зразкові варвари?»),

<https://www.proza.ru/2015/03/30/1241>);

«Зазвичай піджинізовані мови виникали за умов контактів завойовників з місцевим населенням завойованих територій¹⁶⁴, або як засіб рівноправного спілкування (лінгва-франка) – як правило, в результаті і заради торгових відносин. Зазвичай ці квазі-мови відрізняються примітивністю граматики і різноманітністю словникового запасу, функціонуючи лише як засіб міжетнічного спілкування. Спочатку володіючи суто утилітарним призначенням і низькою престижністю, при певних умовах піджин може з часом стати досить престижним, кодифікованим і навіть стати єдиною (рідною) мовою для його носіїв (як це відбувалося, наприклад, з дітьми рабів на плантаціях), функціонуючи як повноцінна так звана креольська мова (наприклад, біслама і ток-писін)¹⁶⁵...» («Піджин», <https://ru.wikipedia.org/wiki/Пиджин>; «Піджин і креольські мови», https://pikabu.ru/story/pidzhin_i_kreolskie_yazyiki_5883756);

¹⁶¹ Редукована сербська / *серпська – зміїна мова, – П.Д.

¹⁶² І автохтонної неіндоєвропейської групи народів, – П.Д.

¹⁶³ Тобто темно-червоношкірих чорноволосих і брахікранних праслов'ян, – П.Д.

¹⁶⁴ Наприклад, європейців-колонізаторів з колонізованими народами та савроматів і сарматів з тубільцями Європи, – П.Д.

¹⁶⁵ А також і англійська мова, – П.Д.

«Першим прикладом піджину можна вважати англійську, яка сформувалася як суміш британської (кельтської), саксонської (германської) і французької мов. У сучасній англійській мові, на думку деяких лінгвістів, 30% кореневих слів германського¹⁶⁶ походження, 31% з французької мови, 20% з латини, 3% з грецької. Решта 16% припадає на кельтські та інші мови (і в тому числі і на праслов'янську, – П.Д.)» (А. Концева, «Мова як засіб комунікації», http://www.rusnauka.com/6_PNI_2012/Philologia/7_102118.doc.htm);

«Сучасна англійська є індоєвропейською лише остільки, оскільки вона пов'язана з індоєвропейською наступністю через безперервний ряд поколінь, що завжди відчували себе мовлячими і бажали говорити, як їх попередники¹⁶⁷. Але якщо розглядати лінгвістичний тип [мови] як такий (відволікаючись від безперервної спадкоємності), що є історичним фактом, який не володіє в даний час реальністю, немає нічого більш далекого від індоєвропейського типу, ніж сучасні англійська або данська мови. Дуже важко було б довести, розглядаючи тільки сучасну англійську і забувши про її минуле, що англійська – це індоєвропейська мова...» (Антуан Мейє, «Основні особливості германської групи мов», <http://urss.ru/cgi-bin/db.pl?lang=Ru&blang=ru&page=Book&id=213932>; <https://www.klex.ru/x5z>);

«Найбільшого поширення набула теорія субстрату... Це теорія підшарку, яку висунув А. Мейє. 1-й перебіг приголосних і зміна наголосу викликані подіями в суспільному житті племен, які говорили на цих мовах. Германські мови утворилися в результаті підкорення племенами, що говорили індоєвропейськими мовами¹⁶⁸, майбутніх прагерманців, які говорили неіндоєвропейськими мовами. Підкорені племена прагерманців – неіндоєвропейців засвоюють мову переможців – індоєвропейців, але, засвоюючи її, вносять до неї деякі вимовні звички і навички, притаманні тій неіндоєвропейській мові, на якій вони раніше говорили. Ці вимовні звички, зокрема, запізнювання дії голосових зв'язок, відображаються в германських мовах. При такому розумінні особливості фонетичного ладу германських мов є результатом впливу підкореного субстрату, або підшарку. Інакше кажучи, не мова переможців впливає на подальший розвиток [об'єднаної] мови переможених народів і народів переможців, а мова переможених, тобто вихідна, початкова мова поволі консервує ті норми, які в ній завжди існували. Противники теорії субстрату, вказуючи на те, що вона не може отримати безперечного підтвердження і залишається дискусійною, прагнуть знайти пояснення усіх розглянутих фонетичних явищ у внутрішньому розвитку самих германських мов. Що ж стосується системи наголосу, то природно припустити, що вже в первісній мові підкорених племен прагерманців існувала система фіксованого наголосу на першому складі, яка і була засвоєна пізніше германськими мовами. Згідно з однією з точок зору, система германського наголосу змінюється в результаті прагнення германців виділяти за допомогою наголосу той склад слова, який є носієм речового значення, тобто кореневий склад» (доктор філолог. наук Наталія Дрожащих, «Лекції з германської філології», <https://www.twirpx.com/file/508021/>);

«Частина ознак, типологічно рідкісних, таких як, наприклад, преаспірація¹⁶⁹ і преоклюзивні сонорні, дійсно, можуть вказувати на субстрат, однак це далеко не єдине можливе пояснення. Оскільки ці ознаки пов'язані в саамській з функціонуванням чергування ступенів, і оскільки преаспірацію відзначали і в одному з діалектів ненецької, і в мансійській мові, а сліди її є і в інших фінсько-угорських мовах (див. Kusmenko 2008), можна припустити не загальний північно-західно-європейський субстрат в частині кельтських, частині скандинавських і саамська мов, а саамський субстрат в скандинавських мовах з поширенням ряду рис цього субстрату в кельтські мови, які зазнали сильного скандинавського впливу в епоху вікінгів. Саме Шотландія і острів Мен були центрами поширення західно-скандинавської експансії. Поряд з гіпотезами про

¹⁶⁶ Точніше, сакського прототюркського та скитсько-тракійсько-іллірійського фінського походження, – П.Д.

¹⁶⁷ Тобто як слов'янськомовні античні англійці, юти, фризи, так і інші їхні попередники, – П.Д.

¹⁶⁸ Переважно балтськими та слов'янськими мовами, – П.Д.

¹⁶⁹ Придихання, що йде попереду проривного приголосного, – П.Д.

доіндоевропейські мови, які повністю зникли, але залишили сліди в германській і ряді сусідніх мов, є гіпотези і про те, що субстратами ряду індоевропейських мов північної і північно-західної Європи були неіндоевропейські мови, нащадки яких зберігаються в сучасній Європі. Найбільш поширеними останнім часом є гіпотези про васконський (баскський) субстрат для ряду індоевропейських мов західної Європи, в тому числі і для германської, і гіпотеза про фіно-угорський субстрат германської... Припущення про те, що ряд германських ознак може бути пояснено фіно-угорським субстратом, висловлювалося і в XIX столітті і має прихильників і зараз. Одним з найбільш активних проповідників цієї гіпотези є фінський фіно-угрознавець Калеві Віік, який в своїх роботах наполягає на тому, що всі найважливіші зміни фонологічної системи протогерманської (початковий наголос, перше пересування приголосних, зміни / o / > / a /, / ō / > / ā / і ряд інших змін) пояснюються уральським субстратом (Wiik 1997; 1999; 2002a; 2002b)... Германську зміну приголосних за так званим законом Вернера (становлення дзвінкшими споконвічних ph th kh і s, якщо наголос не падав на попередню голосну) також пов'язували з процесами в саамсько-надбалтійських мовах, які викликали чергування ступенів. Чергування ступенів пов'язують, однак, не з наголосом, а з відкритістю другого складу... Всі вищезазначені германські інновації, які можуть бути пояснені фіно-угорським субстратом, відносяться до галузі просодики¹⁷⁰, яка в першу чергу піддається субстратному впливу, проте, можливо, що до цієї групи належать і особливі германські чергування приголосних, на які звернув увагу Куйпер. Куйпер розглядає чергування простих проривних гемінованих, преназалізованих і щілинних в германських мовах як слід невідомого субстрату... Однак чергування проривних щілинних і коротких і довгих приголосних, типова риса чергування ступенів в фінсько-угорських мовах. У саамській в корені після ударної голосної чергуються довгі і короткі преаспіровані (ht – htt), довгі дзвінки непреаспіровані і довгі глухі (tt – dd), прості преаспіровані і щілинні (ht – ð) (див. Таблиці чергування ступенів в різних саамських мовах Wiklund 1896), що повністю відповідає зазначеним Куйпером чередуванням у германських мовах. У західносаамських мовах є і зміна (nd > dd, ng > gg, mb > bb). Отже, в період проходження цієї зміни можна уявити собі і факультативне чергування типу nD – DD, тобто саме те чергування, що реконструюють для передбачуваного невідомого догерманського субстрату» (доктор філологічних наук Юрій Кузьменко, «До питання щодо неіндоевропейських субстратів у германській», <http://www.philology.ru/linguistics3/kuzmenko-13.htm>);

«Андерсон зібрав безліч прикладів того, що угорсько-фінські мови схильні змінювати гортанну в шиплячу. Треба зауважити, що така ж зміна зустрічається і в слов'янсько-литовських мовах, якими говорять раси, що більше всіх інших арійських рас наближаються до угорсько-фінського типу... Тому здається ймовірним, що багато з фонетичних та граматичних відмінностей, якими розрізняються арійські мови, зобов'язані своїм походженням тому факту, з яким нас вже ознайомили дослідження антропологів, саме, що народи арійської мови належать не до однієї раси, а до багатьох рас, які у віддалені часи проміняли свою первісну мову на мову арійських завойовників» (Ісаак Тейлор, «Походження арійців // Слов'яни і арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskii_mir/p2.php);

«...«З точки зору компаративістів завдяки редукції¹⁷¹ було зруйновано початкове багатство флективних форм європейської «прамови»; складна і диференційована різноманітність закінчень змінилася блідістю і одноманітністю; щоб частково відновити втрачене, вводяться до вживання слова-префікси, характерні для аналітичного ладу. Основна парадоксальність цієї концепції, що є до сих пір панівною в західній лінгвістиці, полягає в тому, що прогрес мислення (змісту) в загальному ході історичного процесу супроводжує регрес і деградація прийомів мовного вираження (форми)» [Жирмунський]... Розглянувши як 6 фонетичних, так і 2 граматичних моментів, можна відзначити, що

¹⁷⁰ Інтонаційно-виразного забарвлення мови, – П.Д.

¹⁷¹ Редукції лексики у сформованих в темні століття Середньовіччя псевдогерманських говірок, – П.Д.

сходжень між германськими і тюркськими мовами набагато більше, ніж можна було б очікувати від випадкових збігів. При цьому на відміну від лексикології, граматичні сходження неможливо пояснити запозиченнями, бо граматичні явища не запозичуються. Вони можуть розвинутися лише на загальному мовному субстраті, коли мови виявляються тотожними в своїй основі, але далеко розійшлися в силу різних історичних причин. Тюркські мови з точки зору сучасного мовознавства не належать до числа індоєвропейських. Їх типологія на сьогодні до кінця не побудована, існує кілька типологічних схем (В.О. Богородицького, В.В. Радлова, Ф.Е. Корша, О.М. Самойловича, С.Ю. Малова, М.О. Баскакова)... Слабка розробленість тюркського мовознавства стала причиною рідкісного залучення його даних для порівняння з германськими мовами» (Валерій Чудінов, «Вагрія. Варяги Русі Яру: нарис деполітизованої історіографії // Свідчення фонетики та граматики», <http://flibusta.site/b/426942/read>);

«...Г. Шапе стверджує, що розумова перевага належить іншій (короткоголової, – П.Д.) расі. «Подивіться, – каже він, – на відмінно сформовану голову іранців і індусів, настільки інтелігентну і настільки добре розвинену. Подивіться на досконалість цих дивовижних мов – санскриту і зенду. Германці лише спотворили і зіпсували прекрасну будову початкової арійської мови». Уйфальві каже, що «якщо перевага полягає лише у фізичній енергії, у схильності до підприємливості, нашествия, завоювань, то білява довгоголова раса може вимагати собі титул керівної раси світом¹⁷²; але, якщо ми звернемося до духовних якостей, до артистичних і розумових здібностей, тоді першість переходить до короткоголової раси». Де Мортільє настільки ж сильно виражається в цьому сенсі. Європа, стверджує він, зобов'язана своєю цивілізацією короткоголової расі...» (Ісаак Тейлор, «Походження арійців // Слов'яни і арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskii_mir/p2.php);

«У германських мовах граматична категорія часу має свої особливості. В історичну епоху в германських мовах існували дві синтетичні форми часу – теперішнє і минуле, або претеритум. Спеціальної – регулярної, закріпленої за значенням форми вираження майбутнього часу не було, і значення майбутнього часу виражалося різними засобами. Ця особливість успадкована від індоєвропейської прамови і загальногерманської мови-основи¹⁷³. У (літературній, – П.Д.) готській мові система дієслова відрізняється бідністю словозмінних форм: існують форми теперішнього часу, минулого часу дійсного стану, одна форма теперішнього часу медіопасиву. Одна і та ж форма одного і того ж дієслова може вживатися в різних значеннях. Наприклад, форма теперішнього часу використовується для вираження теперішнього, майбутнього і минулого часу... У готській (як і в російській, – П.Д.) мові форми теперішнього часу іноді використовувалися для вираження минулого часу: «ganimiþ ... galaiþ inn» – «бере ... і увійшов» (пор. рос. «Иду я, иду и увидел...»). Форма теперішнього часу в германських мовах є немаркованою – широкою, вона може висловлювати різні значення» (доктор філологічних наук Наталія Дрожащих, «Лекції з германської філології», <https://www.twirpx.com/file/508021/>);

«Г-н Кінгтон Оліфант показав, яким чином датське завоювання мало результатом знищення старовинних (слов'янських, – П.Д.) флексійних змін в мові англів. Він показав, як, за винятком декількох форм множини, таких, як «ofen», родовий відмінок і множина на «es» замінили колишній родовий і множинне на «an» і відокремили прийменник від дієслова. Граматика була спрощена і стала легшою для вивчення. Г. Оліфант вказав також на вплив норманського завоювання, яке додало до англійських слів деякі французькі префікси і суфікси. Тевтонське завоювання Галлії призвело до подібного результату. ...коли якась раса залишає свою мову і засвоює собі іншу, то знову придбана мова примушена зазнавати деяких змін, фонетичних і граматичних, що відбувається внаслідок труднощів вимовляти незвичні звуки і розуміти складні правила граматики вже усталеної. Звідси випливає, що мова, яка втратила багато зі своїх первісних флексій і представляє

¹⁷² Зважаючи на свою стабільність і агресивну слухняність паханам, – П.Д.

¹⁷³ Вочевидь, все ж таки від більш примітивних неіндоєвропейських субстратів, – П.Д.

багато фонетичних варіацій, найімовірніше буде мовою, придбаною внаслідок стикання, ніж мова, яка зазнала мало змін цього роду. Розглянута з цієї точки зору, литовська мова серед мов європейських має найбільш прав бути представником початкової мови. Вона зберегла набагато досконаліше, ніж мова готська і навіть ніж грецька, первісні флексії і співзвуччя. З іншого боку, тевтонські мови¹⁷⁴ зазнали великих спотворень. Вони втратили багато з колишніх флексій, що збереглися в мовах слов'янсько-литовських і особливо в литовській. Готська мова¹⁷⁵ втратила двоїсте число, старовинний орудний відмінок і майже всі старовинні давальні. У відмінюванні вона втратила аористи, минуле недоконане, майбутнє і зберегла лише теперішнє і дуже слабкі сліди подвоєного минулого доконаного. Литовська мова зберегла двоїсте число і всі старовинні відмінки, так само, як і теперішнє і майбутнє; тим часом як південнослов'янські мови зберегли аорист і минуле недоконане. У всіх цих пунктах мови слов'янсько-литовські стоять ближче до первісної арійської мови. Литовська фонологія є також самою первісною, як це видно з порівняння литовського «dalptan» з тевтонським «delfan» – копати; «gibanti» з «giban» – давати; «woazis» з «ask»; «lomiti» з «lam»; «pulkas» з «folc»; «klente» з «hrind»; «kiausze» з «haus»; «kaistu» з «heito», «heiz» з «hot»; «gladuku» з «glat»; «tukstantis» з «thusandi» і «thousand» (тисяча)... Якщо ми перенесемося в епоху, набагато ближчу до нас, то ми побачимо, що до кінця неолітичного століття тевтонська раса була найбільш відсталою, так як тевтонські слова, що відносяться до цивілізації, здебільшого запозичені зі слов'янсько-литовських і кельтських мов сусідніх народів. Навіть такі суттєві слова, що відносяться до землеробського і пастушачого життя» (Ісаак Тейлор, «Слов'яни і арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskij_mir/p2.php);

«За зауваженням А. Гуревича: «Археологія змусила по-новому підійти і до проблеми етногенезу германців. Germani – не самоназва, бо різні племена іменували себе по-різному. Античні автори застосовували термін «германці» для позначення групи (темно-червоношкірих, – П.Д.) народів, що мешкали на північ від Альп і на схід від Рейну. З погляду грецьких та римських письменників, це племена, які розташовані між кельтами на заході та сарматами на сході. Слабке знання їхнього побуту та культури, майже повне незнайомство з їхньою мовою та звичаями робили неможливим для сусідів германців дати їм етнічну характеристику, яка мала б якісь позитивні відмітні ознаки. Перші певні археологічні свідчення про германців – не раніше середини I тисячоліття до н.е. і тоді «германці» стають археологічно відчутні, але й у цей час не можна всю територію пізнішого розселення германців розглядати як якусь археологічну єдність (Монгайт, 1974; порівн.: Die Germanen, 1978). Мало того, ряд племен, яких давні відносили до германців, мабуть, такими або зовсім не були, або ж являли собою змішане кельтсько-німецьке населення¹⁷⁶. В якості своєрідної реакції на колишню націоналістичну тенденцію зводити походження германців до давнини і простежувати їх безперервний автохтонний розвиток, починаючи з мезоліту, нині лунають голоси науковців про невизначеність етнічних кордонів, які відокремлювали (сучасних, – П.Д.) германців від інших народів. Резюмуючи пов'язані з проблемою германського етногенезу труднощі, видатний західнонімецький археолог запитує: «Чи існували взагалі германці?» (Nachmann, 1971; порівн.: Döbler, 1975)» (Олександр Рогожин, «Від Зігфріда до Рюрика. Епічна історія «варварської» Європи», <https://aloslum.livejournal.com/>; <https://aloslum.livejournal.com/profile>);

«Германська фонетика – це фонетика індоєвропейська, перенесена в систему чужих навичок і тенденцій... Германська мова, що настільки різко порвала з індоєвропейськими навичками, є індоєвропейською мовою, якою розмовляє нова народність, що прийняла

¹⁷⁴ Тобто середньовічні і сучасні псевдогерманські мови, зважаючи на те, що мова тевтонів, як і мова кимврів, вочевидь, була кельтською, – П.Д.

¹⁷⁵ Точніше, літературна псевдоготська мова, що не мала безпосереднього відношення до слов'янських говірок простонароддя античних готів, – П.Д.

¹⁷⁶ Точніше, кельтсько-нормансько-балтсько-слов'янське населення, – П.Д.

індоєвропейську, але вимовляє її частково на новий лад; завойовники¹⁷⁷, що принесли з собою індоєвропейські мови, не були ні досить численні, ні досить могутні, щоб нав'язати свій спосіб вимови; населення, що підкорене ними і прийняло їхню мову, сприяло поширенню типу вимови, відмінного від старого, і нових тенденцій» (Антуан Мейє, «Основні особливості германської групи мов», <https://www.klex.ru/x5z>, <http://ugi.edu.ua/wp-content/uploads/2018/05/NAUKOVI-STUDIYI-VIPUSK-4-6.pdf>, стор. 311; <http://urss.ru/cgi-bin/db.pl?lang=Ru&blang=ru&page=Book&id=213932>);

«Боуткан зазначає, що для багатьох германських слів, які не мають індоєвропейської етимології, характерна однакова структура. Багато з них є двоскладовими і мають чергування голосних у другому складі (пор., напр., *aʀal, aʀil – 'майно'; *durpul, durpil – 'поріг'; *gadul, gadil – 'родич'; *magap, magip – 'дівчина'; *hebon, hebun, *himin – 'небо' і т.д. (Boutkan 1998). В деяких випадках германські слова такого типу мають відповідності в італійських мовах, див. *ha(u)bud, haubid 'head' (lat. caput). А в деяких випадках, як, зокрема, у випадку зі словами, що позначають яблуко і яблуню, що також не вважаються споконвічними індоєвропейськими, вони характерні для ряду мов Північної Європи (Hamr 1979). Подібність у структурі наведених вище слів може свідчити про те, що вони запозичені з однієї мови. Таким чином, в загальногерманській лексиці можна виявити групу слів схожої структури, які можуть бути інтерпретовані як слід невідомого «північного» субстрату. Навіть найактивніші критики германського субстратного списку, відзначають наявність у германській неіндоєвропейських термінів, характерних для деяких семантичних полів (напр., назви представників флори і фауни), помічаючи, однак, що багато ще належить зробити для остаточного з'ясування цього списку (Mees 2001: 28), з чим можна погодитися. Наявність неетимологізованих слів схожої структури свідчить все ж про наявність у германській пласта субстратних запозичень з невідомої мови (див., напр., Sausverde 1996: 142). Причому в низці випадків ця лексика могла бути запозичена з субстратної мови і в саамсько-надбалтійськофінську (як це могло статися зі словом для позначення «моря»), а можливо і в деяких випадках і у балтські мови (ibid.: 139-140) і в італійські мови (Boutkan 1998)... Нарешті, четвертим компонентом у формуванні протогерманської могла бути субстратна мова (чи мови), від якої збереглися тільки запозичені слова. Можна було б приписати цій мові і ті виняткові германські інновації, які не мають відповідності в сусідніх індоєвропейських і фінсько-угорських мовах, такі, наприклад, як один з етапів пересування приголосних (ptk > fph), проте, якщо є справедливим прийняте датування цієї зміни (середина першого тисячоліття до н.е.), припущення про зв'язок невідомого субстрату з пересуванням приголосних є мало ймовірним. Таким чином, ще до формування виняткових германських інновацій у людей, які говорили протогерманською мовою, були підстави визначати її як особливу (неіндоєвропейську, – П.Д.) мову, якщо до цього часу склався особливий германський етнос» (доктор філологічних наук Юрій Кузьменко, «Формування протогерманської мови. Генетика і лінгвістика», <http://www.philology.ru/linguistics3/kuzmenko-11.htm>);

«Тейлор з особливим задоволенням відзначає, що стародавні германці¹⁷⁸ спотворили індоєвропейські мови, свідченням чого є зміни у вимові приголосних... Теза про те, що прагерманська мова є прямим нащадком праіндоєвропейської мови, вельми ненадійна; досить згадати про знамениті звукові зміни, на які вже вказували Фік, Тейлор і Бендер. Такі фонетичні зміни мають на увазі, що давні германці¹⁷⁹ в дуже значній мірі були змішані з неіндоєвропейськими народами. Але щоб уникнути цього протиріччя, можна слідом за де Мішелі відокремити індоєвропейців від мешканців Північної Європи і згадати про те, що одною з найбільш чистих індоєвропейських мов є та, на якій все ще розмовляють литовці. Але мало того що прагерманська мова явно деградувала з фонетичної точки зору, культура найбільш ранніх мешканців Скандинавії не відповідає

¹⁷⁷ Нашадки савроматів і сарматів балтсько- та слов'янськомовні античні германці, – П.Д.

¹⁷⁸ Насправді, лише середньовічні псевдогерманці, – П.Д.

¹⁷⁹ Тобто балтсько- та слов'янськомовні германці, – П.Д.

повною мірою тим відомостям, які за допомогою порівняльного мовознавства ми можемо отримати про прабатьківщину і примітивну цивілізацію індоєвропейців» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Теорія про північноєвропейську колицу індоєвропейців», http://historylib.org/historybooks/Gordon-CHayld_Ariytsy--Osnovateli-evropeyskoy-tsivilizatsii/9; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>).

Фінська ж мова на відміну від сучасних германських мов, що деградували, навпаки вдосконалилася під впливом слов'янської мови русів-торків, що мешкали у давнину в окрузі сучасного міста Турку:

«...урало-алтайські мови перебувають у періоді аглютинації; але фінська, найпередовіша із цього класу, майже досягла флексійного періоду. Мови арійські флексійні, але у перській, французькій та англійській мовах зміни закінчень майже зникли, і ці мови майже досягли аналітичного періоду. Чим далі повертаємося назад в історію арійської мови, тим більше характер граматики виявляється аглютинативним і тим менш флексійним. Найбільш архаїчні з арійських мов, як, наприклад, литовська, найбільше наближаються до угорсько-фінської граматики, ясної, простої та логічної; тоді як в інших арійських мовах граматичні форми невизначені та темні. З іншого боку, найбільш розвинені з фінських мов стали менш аглютинативними та флексійнішими. Професор Макс Мюллер визнає, що фінська граMATика має ближчу схожість з арійськими мовами, ніж будь-яка інша. Він каже навіть, що «можна майже запитати себе, чи не вийшла граMATика цієї мови (фінської) з періоду аглютинації і чи не увійшла у флексійну течію разом із грецькою та санскритською мовами». Д-р Шрадер визнає незаперечним, що арійські мови носять на собі сліди, які доводять, що вони піднялися з нижчого ступеня розвитку, ближчого до ступеня розвитку мов урало-алтайських. Фінська мова, найбільш передова з фінсько-угорських мов, наближається до арійських мов за погодженням у числі і відмінку прикметника з іменником. Крім того, у мовах фінських та арійських кінцеве дієслівне коріння дуже подібне за звуком і значенням; займенники та інші утворювальні елементи часто схожі; вони вживаються однаковим способом і мають однаково важливе значення...» (Ісаак Тейлор, «Слов'яни та арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskii_mir/p2.php).

Так як сучасні германські мови сформувалися лише в «темні століття» на різних стародавніх європейських і азійських субстратах завдяки сприйняттю ними суперстрата слов'янськомовних античних германців, то більшість лексики, яку відносять умовно до давньогерманської, слід розглядати як давньослов'янську. Так, наприклад, слова «князь» (япон. «kensei» – «князювання, царювання, правління, панування»), сформованому в результаті третього (прогресивної) палатизування, на думку Ш. Ондруша може відповідати прасл. *kun-ingo- – «стирчить, видатний», від «къпъ», як і в пол. устар. «kien» – «пень, колода», словінс. «кпо» – «рукоять весла». Та й східний титул «хан / кхан / коган» може мати в зв'язку з цим теж праслов'янське походження. Хоча, звичайно ж, його походження може бути пов'язано і з походженням титулу «каган» (від прасл. *коханъ – «шановний, улюблений»; середньовічне япон. «kōhi», укр. «кохання» – любов, снскр. «kam» – любити). Або ж титул *коунігъ / князь (ранньопрасл. *kūningŭ > *кънегъ > *кънедзь), що має далекосхідне ранньопраслов'янське походження, може навіть означати лише правитель країни або округи – князівства (япон. «kuni / gun», англ. «country», лат. «gentem» – країна; кор. «gun», гінді «kentan», бенг. «kyāntana», маратхі «kaṅṅrī», англ. «county», ірл. «gcantún» – «кантон, округа») і походити при цьому від прасл. *кънедзо – гніздо [місце сидіння керманіча / правителя землі – князя / *конінга]. Адже і землі як Середньої Азії і України, так і Чехії, і Палестини називалися раніше відповідно Кангхою / Кангюєм / Кангом / Каном (Київ – Кянугардом / Кенугардом – князівством / округою *гардів / гарудів / гардінгів = гревтунгів / грутуннів = хорутан / хоротів) і Ханааном / Кенааном – князівством. Суфікси ж «-ing, -ung, -ang» є притаманними як маньчжурській, так і ранньопраслов'янській мовам:

«Маньчжурський афікс «unga / anga» перетворює іменник на прикметник (Рустам Набієв, «Булгар та Північна Європа», <http://www.libed.ru/knigi-nauka/718269-1-istoricheskaya-sensaciya-bulgar-severnaya-evropa-drevnie-svyazi-bulgar-and-north-europe-bbk-633-2-ros-tat-udk.php>);

«Суфікс «анг», як відомо, характерний для надбалтійських слов'ян...» (Аполлон Кузьмін, «Щодо етнічної природи варягів», <http://ec-dejavu.ru/v/Varag.html>; <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/002a/02111155.htm>).

Опісля перетворення носових голосних в звичайні в українській мові збереглося багато слів з корінням і суфіксом «-іг(х, к), -уг(х, к), -аг(х, к), -яг(х, к), -ог(х, к)»: «батіг», «беріг», «біг», «обіг», «поріг», «ріг», «сніг», «стіг», «горіх», «сміх», «Буг», «луг», «друг», «плуг», «терпуг», «пастух», «лантух». Разом із тим у більшості суфіксів «-ing, -ung, -ang» зберігся носової звук «н» і втрапився крайовий звук «г» (-ін, -ин, -инн, -ан, -ань, -ун) або ж замінився звуком «к» (-інк, -инк, -енк(о), -еньк, єнк(о), -єньк, -оньк, -онк).

5. Слов'янськомовність більшості античних германців

Найбільша слов'янськомовна спільнота у античні часи називалася свебами / свавами / *славами, що були, вочевидь, пращурами і вестготів тервінгів = тервунян / черв'ян:

«Сліди етноніма «свебів» збереглися в різній формі і з різним значенням у всіх германських мовах, пор. д.-в.-нім. «sw;ba», суч. нім. «Schwaben». Вважається, що перша частина данського топоніма Svogerslev (Зеландія) також виходить з власного імені типу «SwabaharjaR». У латинських джерелах свеби вперше з'являються у Цезаря в «Нотатках про галльську війну» (Suevi). У Тацита цей етнонім пишеться з «b» (Suebi). Рукописи Страбона і Птоломея не дають можливості визначити, який саме губний приголосний передавався літерою «s»; смичний або щілинний, оскільки зміна «b > v» у грецькій сталася ще до н.е. ... Тацит відносить до свебів¹⁸⁰, семнонів, лонгобардів, ревідгів, авіонів, англів, варінів, евдосів, свардонів, нуітонів, гермундурів, наристів¹⁸¹, марсінгів, квадів, бурів, лугів, що складаються з безлічі більш дрібних племен: готонів, ругів, лемовіїв, свіонів і сітонів» (Лариса Миронова, «Ці гарячі германські хлопці. Зразкові варвари?», <https://www.proza.ru/2015/03/30/1241>);

¹⁸⁰ *Славів = *слевів / *сліабів; ірл. «Sliabh» – «гора, гірський», – П.Д.

¹⁸¹ Норисків; нім. Norisken, – П.Д.

Праворуч на передньому плані зображено темно-червоношкірого і чорноволосого готського воїна зі свебською (праслов'янською / стародавньокитайською) зачіскою;

«Готська військова шляхта могла носити особливі зачіски, що нагадують «свебський вузол», у зв'язку з цим гребені мали і певну соціальну значимість» (Ірина Зіньківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на рубежі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

«38. А тепер слід розповісти про свебів, які не являють собою однорідного племені, як хати або тенктери, але, займаючи більшу частину Германії, і зараз ще розчленовуються на багато окремих народностей, які мають свої найменування, хоча всі разом вони і називаються свебами. Своєрідна особливість цього племені – підбирати волосся нагору і стягувати його вузлом; цим свеби відрізняються від інших германців, а вільнонароджені свеби – від своїх рабів. Або внаслідок родинних зв'язків з свебами, або з наслідування їм, що має досить широке поширення, така зачіска зустрічається і в інших племен, але зрідка і тільки в молоді, тоді як свеби аж до сивини не припиняють стежити за тим, щоб їхнє волосся, що стояло торчком, було зібране ззаду, і часто пов'язують його на самій маківці¹⁸²; а у керманічів вони прибрані ще ретельніше і майстерніше. У цьому турбота свебів щодо своєї зовнішності, але цілком безневинна: адже вони чепуряться не з любові і бажання подобатися, але намагаючись надати собі цим убором більш величний і грізний вигляд, щоб, вирушивши на війну, вселяти страх у ворогів» (Корнелій Тацит, «Про походження германців та місце розташування Германії», <http://www.hist.msu.ru/ER/Etext/tacit.htm>);

«У стародавньому Китаї волосся служило не просто прикрасою зовнішності, а ще вказувало на статус людини. Найчастіше чоловіки носили зачіски з довгого волосся, яке збиралося в тугі пучки на темені «цзи». Над лобом, на скронях і потилиці, волосся дуже ретельно пригладжувалося, а пучок волосся закріплювався шпилькою» («Зачіски стародавнього Китаю», <https://greecehist.ru/drevnij/drevnij-kitaj-pricheski.html>);

«Чоловіки в стародавньому Китаї воліли носити довге волосся, яке укладали в пучки на маківці або на тімені. При цьому волосся потрібно було ретельно пригладити, щоб зачіска виглядала просто бездоганно» («Історія та традиції зачіски в Китаї», <https://usachi.ru/stil/istoriya-i-traditsii-pricheski-v-kitae/>);

«Ультрасучасно та спортивно виглядає звичайний «кінський хвіст», покладений у традиційний пучок чонмагу» («Чонмаге – модна зачіска, що прийшла від давніх самураїв¹⁸³», <https://yaki.me/chonmage-prichyoska-samuraev/>);

¹⁸² Як це робили стародавні китайці, серед яких мешкали праслов'яни, – П.Д.

¹⁸³ Насправді, від давніх мешканців Китаю і пращурів більшості слов'ян – свебів / свавів / *славів, – П.Д.

Так як сучасні германські мови сформувалися лише в темні століття Середньовіччя, то звичайно ж темно-червоношкірі античні германці розмовляли тоді переважно протослов'янськими говірками своїх сарматських пращурів. І тому-то етнонімам більшості античних германських племен і відповідають етноніми середньовічних слов'янських племен, на що вказували такі дослідники як Йосип Первольф, Сергій Толстов, Борис Рибаків, Веніамін Кобичев, Аполлон Кузьмін, Андрій Пауль, Лют Лютов та інші:

адутуки [лат. Aduatuci], адогіт [лат. Adogit], атаул [лат. Athaul], хаттуарії [грец. Χαττουάριοι] / аттавари [лат. Attauari], отінгіс [лат. Otingis], ютунгі [лат. Jutungis / Iuthungis, грец. Ίουθογγουί] / вітунгі [лат. Vitungis] / ютиунгі [лат. Iuthiungis] / тутункри [лат. Tutuncris], юти [лат. Iutia / Jutae, нім. Juten], убії [лат. Ubii, грец. Ουβίοι, нім. Ubier], йоти / гьоти [швед. Götar / Göter, д.-ісл. Gautar] — юечжі / отер [за Сімокаттою] / гутії / *утії [за Зуевим] / ятії / яду / атії, аттасії, тохари / атагори / атагури [лат. Athaguriae] / отер = гутії, утургури / утригури / утигури = яси, тухуріні [лат. Tuchorini], руси-торки / аттороси [лат. Attorozi], *тіурки = тиверці = атурезани [лат. Aturezane], *ютичі / *л'утичі / лютичі = вільці, в'ятичі, ятвяги = судава / дайнава¹⁸⁴;

аламанні [лат. Alamanni, грец. Ἀλαμαννοί] / алеманні [лат. Alemanni, грец. Ἀλεμαννοί] / аламбанні [грец. Ἀλαμβαννοί] / албани [грец. Ἀλβανοί] / галомани [лат. Halamanni] / галміони [грец. Γαλμίονοι / Γαλμιόνες], гломми [лат. Glommas] – галомачі / гломачі, галмати = далемінці [нім. Daleminzier] / долемінці¹⁸⁵;

ангріварії [лат. Angrivarii, грец. Ἀνγριουάριοι] / ангри [лат. Angri], англіи [грец. Ἀγγίλοι] / англи / англії [лат. Anglii, англ. Angles, нім. Angeln], ігільіони / інгільіони, інгліни [д.-сканд. Ynglingatal, д.-ісл. Yngling], інгевони / інгвеони [лат. Ingaevones /

¹⁸⁴ Лат. «atra / ater», прасл. *[o]тсермь – «темний, чорний»; жемайт. «juods», лит. «juodas» – чорний; ісп. «atezado» – смаглявий, «adustus» – «обпалений, смаглявий»; алб. «terr», перс. «tār», пушту «tor», курманджі «tarī», тадж. «торік», осет. «tar, talyng», ст.-англ. «deorc», англ. «dark», ірл. «dorcha» – «темний, черемий»; д.-грец. «ἰώδης» – «фіалковий, фіолетовий»; бенг. «Bādāmī» – «коричневий, карий, бурий»; іврит «едом / адом», д.-євр. «adamah», у клиноп. текстах «udûmu», в Септ. «Едóм, Ἰδομαία, Ἰδομοίος» – «червоний, рудий»; лтс. «odze», англ. «adder», чес., словц., в.-луж. «had» – «вуж, гад, гадюка»; англ. «asp» – «гадюка, змія»; пол. «wąż» – «аспид, вуж»; франц. «haut» – «високий, вищий»; санскр. «ādīṣ» – початок; гінді «āḍara» – «честь, гідність»; тадж. «одамон» – люди; адаміти = кадім = адабі = ядави – пращури; Jotunheim – «країна велетнів»; «вітингі» – назва хрестоносцями пруської шляхти; ст.-київ. «витязь» – богатир; швед. «jätte» – велетень; «йети / енжей / хунгуресу» – «гігант, сніжна людина»; кит. «Jù / Jùdà», угор. «hatalmas / *hantalmas» – величезний; с.-чес. «l'udie» – люди; лит. «jōti» – «їхати верхи»; нім. «hüten» – охорона; латгал. «uoda», лтс. «āda», лит. «oda» – шкіра; кит. «jīti» – «тіло, організм».

¹⁸⁵ Річка Гломма в Норвегії; Голяти – високі, великі або ж ті, що мешкають на височинах – пагорбах чи острівках; тадж. «калон», блг. «голям», сrb.-хрв. «гòлем», чес. «holemý» – великий; кельт. «alp / alb» – «гора, високий», «Albainn» – «Альбїон, гірський острів»; вал. «allt», лат. «collis», лит. «kalva», ісп. «loma», угор. «halom», д.-сакс., англосакс. «holm» – пагорб; норв. «holme», дан. «holmen» – острівок.

Ingävöner / Ingväöner, д.-псевдогерм. Ingwäiwen] — слов'янськомовні чорні болгари авнагури / оногури, ванзли [грец. Ὀνόγουροι / Ὀνογούρων, лат. Huniguri / Unaghur] / унпугури, анкліі¹⁸⁶;

анси [лат. Ansi; готське плем'я велетнів, пращурів роду Амалів] — кит. «яньцай» / *антсай = анти, ванзли¹⁸⁷;

байбари [лат. Baibari] / баовери [лат. Baoveri] — боборани [лат. Boboranen] / бобричі / бобжани¹⁸⁸;

байми [грец. Βαίμοι] / байнохуми [грец. Βαινοχοῦμαι] — ваюніти, баяндури / берендеї¹⁸⁹;

*ба[н]тави / батáви [лат. Batavi, грец. Βατάβοι] / батіни [грец. Βατίνοι] / *ба[н]тали / батали [грец. Βατάλοι], *бандали / вандалі [лат. Vandali / Wandali, грец. Οὐάνοαλοι] / віндели [лат. Vitideli] / гунандали [лат. Gunaudali], бангіони [лат. Bangiones] / вангіони [лат. Vangiones, грец. Οὐαγγίονες], вондобарди [лат. Vondobardi] / ломбарди / лонгобарди = вініли, *вани / *жуани = жуни / гуни [англосак. Hunum] — вінули, вінди / вінеди / вініти / вѣнди [нім. Wenden] / венеди [лат. Venedi / Venethae / Venethi, грец. Οὐενέδοι, англосакс. Winedas], венендери, фінеди [лат. Finnedi], (ослов'янені античними германцями і сарматами кельто-іллрійські та балтські племена, а також і нащадки слов'янськомовних античних германців, шкіра яких поступово посвітлішала)¹⁹⁰;

белги [лат. Belgae], бергио [лат. Bergio], бризігави [лат. Brisigavi] / бризігани [лат. Brysigani] — бринсінги [лат. Brisingowenia], брежани, берзити / верзити, велегезити¹⁹¹;

бердиліі [лат. Berdili] — берзити / верзити, берсили / барсили / басли¹⁹²;

болани / борани, булони / булани [грец. Βούλανες], валанди [лат. Valandi] / вандалі, алани [д.-грец. Ἀλανοί, лат. Alani / Halani] — алани, *[п]алани / поляни, *[в]алани / валлони, велюнзани [лат. Velunzani] = валинана / волиняни [блр. Валыняне], велиняни¹⁹³;

боруски (грец. Βορουσκοί, лат. Bogusci, лит. Boguskai), борани [лат. Boranoi, грец. Βορανοί] / воради [грец. Βοραδεζ] / *барангіони — пруси, бродники / вордони, барангури / баранджари / баланджари = беленджери / берендеї = баянь / баяндури = ваюніти, гопляни [лат. Glopeani], ополяни, поляни = алани¹⁹⁴;

¹⁸⁶ С.-грец. «ὄγγλος / онглос», лат. «angulus», італ. «angolo», блг. «ъгъл», чес. «úhel», блр. «вугал» — кут; ст.-англ. «angle» — «кут, край»; швед. «enkel» — «простий, нескладний, скромний, окремих, особливий», лат. «anguis», лит. «angis» — змія.

¹⁸⁷ Ст.-нім. «Enz / Anzi» — велетень; грец. Ἄντα; кит. «an, andan» — «темний, похмурий, тьмянний», «hóngsè» — червоний; гінді «andhera», гуджар. «Andhakāra» — «темрява, п'ятьма»; снскр. «antas» — край; гінді «ant», маратхі «anta», тадж. «анчомі», пол. «коіса» — «кінець, край»; швед. «ensam», норв. «ensom» — самотній; англ. «ān / one», гот. «ains», ст.-сл. «ѣднь / ѣдинь», слвн. «édən / éna / éno» — один; вірм. «anjat» — окремих.

¹⁸⁸ І.е. *bhe-bhru-, снскр. «babhṛúṣ / бабро» — темно-коричневий; д.-в.-нім. «bibar», дан. «bæver», швед. «bäver» — бобер.

¹⁸⁹ Можливо, нащадки північнокитайського слов'янськомовного племені баянь; англ. «baundarī» — «межа, кордон, прикордонний».

¹⁹⁰ Великі, смагляві, багрянні, зовнішні, що мешкають окремо — самотньо: праїндоевроп. *[v]an[o] — наверх; ст.-сл. «венті» — великий; блр. «венджаны» — «закопчені, в сенсі смагляві»; грец. «φοινῶς» — багрянний; норв. «end», дан., нім. «ende» — «кінець, край»; жем. «vėins», лит. «vienas», лтс. «viens», латгал. «vins» — один; лтс. «vientulš» — самотній; англ. «unit», франц. «unité», лат. «unio», ісп. «uno», кит. «yī» — одиниця; нідерл. «van» — «із, від»; слвн. «ven», хрв. «van» — «із, зовні»; чес. «vnější, venkovní», хрв. «vanjski», блр. «вонкі» — зовнішній; рос. «вон» — наружу; вінець — «зовнішній обід», англ. baundarī — «межа, кордон, прикордонний».

¹⁹¹ Нім. «Berg» — «гора, грудя»; ст.-сл. «брег», блг. «бряг» — беріг; укр. «верзило» — «дуже висока та нескладної статури людина».

¹⁹² Горяни-дракони; бсн. «brdo», срб. «брдо» — «пагорб, гора»; грец. «βασιλίσκος» — дракон.

¹⁹³ Ст.-сл. «кісполь, поленик, сполінь», укр. «волот» — велетень; снскр. «валата / балата» — «носій, проявник великої сили, потужності»; ест. «väline» — зовнішні; англ. «alone», нідерл. «alleen», швед. «allena» — «один, самотній, єдиний»; грец. «άλικός», блг. «алено», рос. «алый» — «яскраво-червоний»; ст.-сл. «пол» — беріг, «планина» — гора, «полонина» — «плоскогір'я, слабо горбиста гірська поверхня».

¹⁹⁴ Річка Бористен — Дніпро; англ. «worm» — «пробиратися повзком»; ест. «varisema», осет. «xelun» — повзти; англ. «worm», вірм. «vorg / vort» — черв; нідерл. «vagen», лит. «plaukti», ст.-сл. «плуті» — «плити, повзти по воді верхом на човні»; англ. «border» — «межа, кордон, прикордонний»; перс. «farg» — «блиск, розкіш,

бурґіони [грец. Βουργίωναες / Βοοργίονες], бардули [грец. Βαρδουλοί], бурії [лат. Burii, грец. Βούροι / Βοδριοί] / *бодріої — булгари [лат. Pulgara], бодричі / *бо[р]дричі¹⁹⁵;

бургунди / бургундії [лат. Burgundii, грец. Βοόργουνδίοι] / бургундіони [лат. Burgundiones, грец. Βοοργουνδίονες] — уругунди [грец. Ουρουγοωνδοί] / вуругунди, барканії [грец. Βαρκάνιοι] / парканії = баргали / булгари [лат. Pulgara] / болгарі¹⁹⁶;

бутони [грец. Βοότωνες, Βούτονες] / бутунти [грец. Βουτοδντες] — бутинці [пол. Butyńcy], бетенчі, ветничі;

варіни [лат. Varini] / варни [лат. Varni, Warni, грец. Οὔαρνοί] / вари [грец. Ουαροι] — вари / вагри, варни / варнаби [нім. Warnabi / Warnalii / Warnahi / Varnahi], веріни / *варінґи / верінґи / варанґи = варяги [с.-грец. «βάραγγος», с.-лат. «Varangus», ст.-сл. Варязі, д.-київ. Варагъ, Вараги, Варагы, д.-сканд. *Váringr, Væringr, д.-ісл. Væringjar, лат. Varangi, грец. Βάραγγοι, араб. Warank] = фризи-руси = хроси / руси; чуваш. «вирас» – «руси, росіяни»¹⁹⁷;

вельти¹⁹⁸ [грец. Ουελται, лат. Veltai] / вільтини — велети, волохи = *волоти, *вільчани / мільчани / мілокси [лат. Miloxi], альтцигіри / ультинзури / ультизури [лат. Ultinzures, грец. Ουλτιζουροι] = ультини [грец. Ο'υλτίνοις] / уютичі / угличі [евр.-козар. Uglisnus] / уличі [лат. Unlizi, вірм. Улахи = Влахи / Волохи], велетове [зах.-сл. *Veletove] / велатаби / велетаби [лат. Weletabi, нім. Uueletabi / Uuelletabi / Uelatabi / Uuelezabi] / веліти / вількіни / вільці [нім. Wilte] = лютичі / лутичі, велесичі, веричани, верв'яни / вервіани [грец. Βερβιανοί] = деревляни, вермілани [лат. Vermilani], віркани / гіркани¹⁹⁹;

вондобарди [лат. Vondobardi] / ломбарди / лонгобарди / лангобарди, ванґіони [лат. Vangiones] / *ва[р]нґіони / воради = борани [грец. Βορανοί] — ванзлі, ваюнити, барангури = берендеї / баяндури²⁰⁰;

гарії [лат. Harii], харини [лат. Charinni], карини [лат. Carini], арії — гери, карни [лат. Carendran] / країнци [лат. Carni / Carniolani / Crainer, італ. Charsi, грец. Καρνίοι], каринти / карантанці [лат. Carentani / Carinthii / Khaerner] / країнци²⁰¹;

гаруди [лат. Charudes / Harudes / Arudes / Arachi; прасл. *Нъгудъ – «горід, горянин»] / *хорути / харуди [грец. Χαροδδες], асдинґи [лат. Asdingi, грец. Ασοιγγοί] / ардинґи [лат. Ardingi] / гардинґи [лат. Gardiugi / Gardingi], хартунґи / гартунґи, *грайдунґи [лат. *Hraidung згідно Єгорову] / ревідинґи [лат. Reudigni / Reudignii за Тацитом], хредготи [англосакс. Hredgotan] = гревтунґи / грейтунґи [лат. Greutungī / Greuthungi, англосакс. Hráedas, ісл. Hráið] / готуди [лат. Gotudi] / гротинґи [грец. Γροθίγγοι] / грутунґи / грутунни

пишність»; согд. «rpn», «fnp», сакск. «rharra» – «становище, ранґ, гідність, звання»; д.-перс. «farna», ср.-перс. «xvarrah» – «царська слава», «царська величність»; угор. «borús» – чорний; англ. «brūn / brown, bera / bear, beofer / beaver», нім. «brūn / braun», д.-норв. «brúnn» – «бурий, коричневий»; порт. «bronzado», франц. «bruni» – засмаглий; д.-англ. «brand, brond», англ. «brand», д.-сканд. «brandr», д.-в.-нім. «brant», д.-фриз. «brond» сходять до праіндоєвроп. *gwher- – «гріти, спалювати».

¹⁹⁵ Д.-грец. «пергам», снскр. «пург / пур», нім. «бург» – «укріплена частина міста, фортеця».

¹⁹⁶ Укр. «беріг» – «височина, край», «баркан / паркан» – «висока огорожа»; і.е. *b^herǵ^h, хетт. «parku-» – високий; нім. «Berg» – «гора, грудя», «Balg» – шкура; снскр. «Pariṣṣya-», хетт. «Piruna-», лит. «Perkunas», ст.-сл. «Перунъ» – «верховне божество».

¹⁹⁷ Лтс. «varonis» – герой; протоіндоєвроп. *wrdhos, д.-перс. *wrdā-, угор. «vörös» – червоний, грец. «βερτζω» – рожевий, перс. «ward» – роза, укр. «варзія» – «червона фарба»; нідерл. «berijder», лтс. «braucējs», осет.

«барæг», д.-сл. *барѣгъ / *варагъ – вершник.

¹⁹⁸ Вочевидь, споріднені остготам грутуннам і пізнім гунам ультинзурам слов'янськомовні велетні.

¹⁹⁹ Лат., порт. «alta» – високий; лат. «ultimum» – край, «valēre» – «бути сильним»; укр. «волот», лит. «milžinas» – велетень; вірм. «вірк», «верк» – «верх, верхній»; вульг.-лат. *vermill, каталан. «vermell», галіс. «vermello», порт. «vermelho» – червоний; пост.-пра-і.е. *w^hrmis, протопсевдогерм. *wurmiz – «черв, змія».

²⁰⁰ Смагляві або високі горяни чи велетні; блр. «венджаны» – «закопчені, в сенсі смагляві»; хрв., бсн. «brdo», срб. «брдо» – «пагорб, гора»; лат. «longus» – високий, гот. «bards» – велетень.

²⁰¹ Англ. «arris» – «гребінь, кромка, ребро, гострий кут»; венет. «saranto» – гора; кельтсько-іллір. «carn» – скала; лат. «corium» – шкіра; ісп. «carne» – тулуб; англ. «carnal» – тілесний; снскр. «kālī», гінді «kaala», бенг. «kālob», хрв. «сна», пол. «szarnu», укр. «карий» – «чорний, темний»; лит. «geri» – «гарний, красивий»; лат., англ. «agea», чес. «kraј», укр. «край» – «ареал, регіон, зона»; ест. «eri», фін. «erillinen», турец. «ауп», узб. «айрим», татар. «аерим» – окремий.

[лат. Grutunni / Gruthunni] / гротуни [лат. Grotuni / Grotoni, гот. *Hrôthuns] / грутунці [лат. Grutunci] — поступово ослов'янені балти *гревіти / крєвінги / креви / кривичі [с.-грец. Κριβιτζοί / Κριβιτσηνο], *крєвіскани / кривіскани Μορεϊ [грец. Κριβησκαν, нім. Krivitzen], гарди²⁰² Гардаріки в Наддніпрянщині, хоригти [лат. Horigti], хоршці / хориці, *хрутунни / хороти / хорутани / коротани / рузари²⁰³ = рутени / русини [Ruzzi за баварським географом], хрѣси [сир. Hrws, Hrôs] / хроси = руси, хуруси / ху-руси [хорезмійські «доблесні руси»] = хоразмії / хорезміїці / хваліси, таджикські горяни – галча, галичани;

гелізії [лат. Helisii] — геленсичі;

гельвеони [грец. Αίλουαίωνες] / гелвекони [лат. Helveconae] / гелвети [лат. Helvetii] = гелпіді [лат. Gelpidae] / гепіді [лат. Gepidae, грец. Γήπαιοες] / гебіді [лат. Gebidae] — хорвати / *хробати [лат. Chrabaten] / кроати / *кровати²⁰⁴;

германці [лат. Germani, грец. Γερμανοί] / гербани [лат. Gerbani] / гармани [лат. Garmani] / *каурубаны = серменди [лат. Sermende] / сармати, герміони [лат. Hermioni / Hermiones] / гермінони [лат. Herminones] / герімони [лат. Herimones] = вермілани [лат. Vermilani] — гери, серменти, *каурубати / хорвати / хробати [лат. Chrabaten] / кроати = черв'яни, хоршці, хоригті [лат. Horigti / Horoti]²⁰⁵;

²⁰² Гардаріки / Гарди [д.-сканд. Garðaríki, норв. Gardaríke, швед. Gårdaríke] – «країна гардингів = грут-уннів (високих гунів) = хорутан = *хорутенів / хурусів / хросів / русів»; фін. «Ruotsi», ест. «Rootsi» – Швеція; фін. «Ruotsimaа», ест. «Rootsima» – «країна скал / горян = грутуннів / гревтунгів = кривичів»; лтс. «Krievs», лит. «Kriėvai» – росіяни; англосакс. «Hrēðgotum / Hrēðas», гот. *Hrôthigutans – [славні] готи = «слав'яни / слов'яни»; фін. «rock», ест. «rok» – камінь; фін. «rosoinen» – зазубрений [камінь]; ст.-укр. «груд» – «височина, пагорб»; чес. «hrot» – «вершина, верхівка, кінчик», гот. «hrot» – дах; «hořejsi» – «верхній, горній»; англосак. *hrēðas, англ. «ridge» – «хребет, гірський хребет, коник, ребро, край, гірський кряж»; нім. «Grat» – «гребінь, хребет»; лтс. «grėda», фін. «harju, roots», ест. «hari, crest, roots» – «гряда, гребінь, хребет»; слвн. «grúda», чес. «hrouda» – «груда, глина»; грец. «σωρός», чес. «halda / hromada» – «груда, куча»; гот. *hrôth / *hrotps, ісл. «Frægð», англосакс. «hreid», англ. «kudos», лит. «šlovė» – слава; снскр. «śrávas» – «слава, хвала, повага»; авест. «Xardnah» – «слава, велич, блиск, сяйво, харизма»; ст.-сл. «грѣдь», блг. «грѣд», чес. «hrdý», слвц. «hrdy», пол. діал. «gardy», в.-луж. «hordy», н.-луж. «gjardy» – гордий; д.-англ. *hride = «pride» – «гордість, гординя»; ісл. «hrósa» – хвастоші; д.-сканд. «hrosa», англ. діал. «goose / руз» – хвалити; шумер. «гуруш», грец. «курос», франц. «гарсон», д.-київ. «гридь» – «отрок, молодець, герой, безбородий воїн»; перс. «гурд», лат. «heros», вірм. «herosy», франц. «le héros» – герой; англ. «guards», гінді «gaard», турец. «gard», чес. «garda», ірл. «gardaí», угор. «gárdisták», фін. «kaarti», алб. «гоје» – «гвардія, охорона»; д.-сканд. «griði, gríðmaðr» – «товариш, охоронець»; пол. «kres» – «кордон, кінець, край»; кельт. «geg, geag» – «територіально близькі, сусідні»; лит. «greta» – «навколо, біля, рядом»; нім. «kriechen», англ., італ. «crawl», бенг. «krala», блг. «кроул» – повзти; панджабі «kīṛā», курманджі «cūr», кирг., турец. «kurt», каз. «құрт» – хробак / черв = змії; прасл. *grozdъ, укр. «гурт», «град» – «багато, велика кількість»; лат. «cardinalis» – «головний, основний»; алб. «kreu» – «голова, керівник», снскр. «gigú» – «великий, тяжкий, грузний»; англ. «gross», нім. «groß», фриз. «grut» – «високий, великий»; англ. «great» – «великий, величезний, відмінний, прекрасний, сильний»; укр. «кремезний» – «високий, величезний, кріпкий, сильний»; праіндоєвроп. *g^wrandh- «великий, високий», франц. «grand» – «високий, рослий, сильний, величезний, чудовий»; гот. *hrotps / «hrôth», англ. «greatness», нідерл. «grootte», нім. «Größe» – величність; лат. «fortis», гот. «hardus» – сильний, англ. «hard» – «сильний, жорсткий, твердий, високий, крайній»; нім. «hart», фриз. «hurde» – «жорсткий, твердий», лтс. «grūts» – «жорсткий, грубий»; срб.-хрв. «крут» – «товстий, твердий, грубий, тугий», слвн. «krōb» – лютий, чес., слвц. «krutý» – «суворий, лютий, сильний, грубий», пол. «krety» – «кручений, звивистий, сильний», в.-луж. «kruty» – «кріпкий, твердий, заціпенілий, суворий»; япон. «karada», нім. «href», рос. «круп» – тулуб; кит. «routi» – «тулуб, тілесний»; лит. «kraujo», слвн. «krvi», чес. «krev», лтс. «gussys» – кроваво-червоний; д.-грец. «εὔ-χρως», нім. «rosig» – рум'яний; д.-грец. «χρῦσός / χρσός», іврит «charutz» – «червоне золото»; грец. «φούσιος», лит. «gusvas», срб. «руйан» – «темно-червоний, бурий»; лат. «gusseus / russels», італ. «grosso», рум. «roșu» – червоний; англ. «russet», лтс. «gūsgans», лит. «gusvas» – червоно-коричневий; фін. «guskea», лтс. «gusls» – коричневий; курманджі «geç» – чорний.

²⁰³ Д.-кит. «рузіє» – юечжі [Ходжаєв], <https://www.klex.ru/1h2w>.

²⁰⁴ Можливо, нащадки ослов'янених гелвєтєв чи слов'янськомовних котрагів / кутригурів / *куртигурів; болгарські хани Кроват / Кробат / Куврат / Кубрат [грец. Κρόβατος / Κόβρατος, блг. Курт], Кувер, Куернак / *Кувернак – Хробак = Кобра / Змії; англ. «helminths», лит. «kigminai», панджабі «kīṛā», курманджі «cūr», кирг., турец. «kurt», каз. «құрт» – хробак / черв = змії / кобра.

²⁰⁵ Гермні / кермні / сермні – чермні; снскр. «kr̥ṣṇa», ірл. «gogm», кельт. *germ – темний; швед. «gumlig», дан. «gumset» – «мутний, темний»; устар. «чермний», гуджар. «kīgamajī» – «багровий, темно-червоний, малиновий»; снскр. «gaugā» – «червонуватий, каурій»; англ. «crimson», франц. «cramoisi» – «темно-

герміони [лат. Hermioni / Hermiones] / гермінони [лат. Herminones] / геримони [лат. Herimones] = вермілани [лат. Vermilani] — гери, вервіани = деревляни, черв'яни / зеруяни / церівани [лат. Zeriiani / Zuireani] / серівани²⁰⁶;

гермундури / гермондори [лат. Hermunduri, грец. Ἐρμούνδοροι] / гермунди [лат. Hermundi] = серменди [лат. Sermende] / сармати — зеримунти / жирмунти [пол. Żyrmunty / Żermunty / Żyrmuntowie], зеруяни [лат. Zeriiani] / церівани [лат. Zerivani] / черв'яни = слов'яни, сармати = серменди, семендери / *сермендери = самандар = забендер²⁰⁷;

герули [лат. Heruli, грец. Ἐρούλοι] / елури [лат. Eluri / Eilourioi] / верли / *ярли — гевели / гавеляни [лат. Haefeldan] / гаволяни = стодоряни²⁰⁸;

гостроготи [лат. Gostrogoti] / остготи — востроги [лат. Wostroze];

готи [лат. Gothi / Gotthi / Guise, грец. Γότθοι / Γόθοι, гот. Gutans / Gytos, англосак. Hráedas] / гунти [лат. Gunthi] / гонти [лат. Gonthi] / коти [лат. Coti], йоти / гьоти [швед. Götar / Göter], гаути / геати [д.-ісл. Gautar, д.-англ. Geatas], гаутиготи [лат. Gautigoth] — слов'янськомовні гутії = тохари / *отхер / отер, хутталани в Азії; балтськомовні гуди [лит. Gudai – ятвяги, литвини = білоруси] = язиги і *ганти / анти = яньцай; слов'янськомовні гуди = гути / готи / гузи, гачани / гадчани / гедчани / гудускани / гудуски, худичі / хутичі [пол. Chutycy / Chutyzi] / хуттичі / *гуттичі, житичі / шиттиці [лат. Sittici], ходи²⁰⁹;

червоний, малиновий, багровий»; тагал. «kayumanggi» – «бурий, коричневий»; ісп. «carmesí», угор. «karmazsin» – малиновий; ісп. «carmín» – кармінний; вірм. «karmir», азерб. «kırmızı» – червоний; пост.-пра-і.е. *wŕmīs, протогерм. *wurmiz – «черв, змія»; фін. «käärtme», гот. «waurms», норв. «orm», італ. «serpe», ломбард., неаполітано-калабр. «serpone / serpe / scurzone», окситан. «sègr», англ. «serpent» – змія; снскр. «śrávas» – «слава, хвала, повага»; гінді «garva», бенг. «gauraba» – слава; гуджар. «gaugava» – «високий, піднесений, величний»; лит. «galva» – «глава, голова».

²⁰⁶ Снскр. «kr̥ṣṇa», швед. «grumlig», дан. «grumset» – «каламутний, темний»; ісп. «carmín» – «кармінний, світло-вишневий»; вірм. «karmir», азерб. «kırmızı» – «чермний, червоний»; галіс. «vermello», португ. «vermelho», каталан. «vermell» – червоний; англ. «heart», угор. «kőg» – черви; пра-і.е. k^wr̥-mi-, снскр. «kr̥mi», циган. «кэрмо», перс. «kirm», д.-прус. «kirmis / girmis», лит. «kirminas», д.-грец. «ἔλμινς / ἔλμινθος», лат. «vermis», англ. «worm», дан. «orm», прасл. *čьrвь, срб. «црв» – «хробак, черв, змія»; фін. «käärtme», гот. «waurms», норв. «orm» – змія.

²⁰⁷ Гермні / кермні / сермні / чермні – кольору стиглої вишні чи малини, тобто темношкірі з яскравим червонуватим та синюватим відливками; снскр. «kr̥ṣṇa», ірл. «gogm» – темний; швед. «grumlig», дан. «grumset» – «мутний, темний»; англ. «grimy» – «закопчений, засмаглий»; твер. «черемый» – смагливий; снскр. «gaugá», півн.-тюрк. «kovug» – «каурий, карий, червонувато-темний»; вірм. «karmir», гуджар. «kīramajī», азерб. «kırmızı» – «чермний, червоний»; грец. «ελμινθες» – «гельмінти, черви», снскр. «kr̥mi», циган. «кермо», перс. «kirm», лит. «kirminas», дан., норв. «orm» / *gorm, д.-прус. «girmis» – черв; фін. «käärtme», гот. «waurms», норв. «orm», італ. «serpe» – змія; турец. «semender» – саламандра; лат. «cerasus», грец. «κεράσι», гінді «cheree», таміл. «jerri», бенг. «cēri», панджабі «caīrī», курманджі «qeresī», тадж. «гелос», азерб. «gilas», лтс. «ķirsis», нім. «kirsche», мкд. «цреша», англ. «cherry» – вишневий; грец. «κορμός» – тулуб; срб.-хрв. «цријѐво», слвн. «črevō» – «череве, кишка, низ живота»; д.-грец. «ἄνθος», с.-в.-нім. «gruose», лат. «germen» – «росток, пагін».

²⁰⁸ Укр. «горлиця» – горянка; грец. «κορίτσι», англ. «girl» – дівчина [горянка, смуглянка]; хрв. «garav» – «засмаглий, бурий»; Ярл (д.-сканд. Jarl) – вищий титул в середньовічній Скандинавії і стан шляхти.

²⁰⁹ Франц. «haut» – «високий, вищий, верхній, верх, вершина»; англ. «head», норв. «hode» – «голова, верхівка»; курд. «hût» – велетень; азерб. «hündür» – високий; велетень; баск. «handi» – великий; шотл. «Gàidheil» – горяни; кит. «gūdai» – стародавність; кор. «godaе» – стародавній; осет. «кад», англ. «kudos», лит. «gūdas», лтс. «gūods», гот. «hrôth» – «честь, слава»; гінді «ādara», лтс. «godu» – «честь, гідність»; чес. «hodný» – «гідний, придатний, здатний»; англ. «good», нім. «Gut» – «благо, добро, користь»; тадж. «хазідан» – повзати; чес., слвц., в.-луж. «had» – «вуж, гад, гадюка»; хрв. «guja» – змія; угор. «göte» – саламандра; панджабі «gōtī», лат. «gens» – плем'я; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; япон. «Hito» – народ; евенк. «хутэ» – нащадок; нідерл. «gezin», англ. «house» – родина; і.е. «хот, хат, кот, кат» – «житло, дім, селище»; нім. «hüten», нідерл. «hoede», япон. «gādo», кор. «gadeu» – охорона; кит. «gudan» – самотній, «gudu» – «самотній, відокремлений»; угор. «huszár» – «вершник, гусар»; каннада «Kattale» – «темрява, п'ятьма»; індонез. «hitam» – «смагливий, чорний»; лит. «kūnas», пол. «kadhub», кит. «quti» – «тіло, тулуб, корпус»; лат., ісп., португ. «cutis», нідерл. «huid», швед. «hud», лит. «oda», хрв. «koža» – шкіра; нім. «Haut» – шкура; ст.-укр. «хотар / готар» – «всі землі, що належать селищу, межа, кордон»; кит. «qū, qūyū», срб.-хрв. «хатар» – «край, регіон, округа»; слвн. «határ» – «кордон, місцевість»; д.-в.-нім. «huntari», д.-швед. «hundari» – «частина округи»; угор. «határ» – «кордон, рубіж»; д.-грец. «καθαρός» – «вільний, чистий, ясний, яскравий»; гінді «kaṭṭara» –

дідуни [грец. Διδόδοι], тетель [лат. Taetel] — дідошани / дзядошани, дечани²¹⁰;

дули [лат. Duli], дулгумни [лат. Dulgumni] / дулгибіни [лат. Dulgibini], тулінгви [лат. Tulingui] / толінгви [лат. Tolingui], тенктери [лат. Tencteri, грец. Τέυκτηροι] / тенкери [лат. Tenceri, грец. Τένκεροι / Τέυκεροι], дани [лат. Dani, грец. Δανοί], лакринги / *данскриги / данкриги [грец. Δάκκριγοί], *дунгури / тунгри [лат. Tungri, грец. Τοῦγγροι] — дулоба / дуліби / *du[n]-libi (темно-коричневошкірі; вочевидь, нащадки слов'янськомовних аланів-тунгрів = *танів / данів / дунців / дончан [д.-дан. tanmarkaR / tanmaurk, ст.-англ. Dene, нім. Dänen, дан. Danskere, пол. Duńczycy, ст.-укр. Дуни / Дунці], дулів, дулгибінів і вестготів тервінгів = тервуян / черв'ян), данці (опсевдогерманені кельти); дайнава = ятвяги²¹¹;

ебурони [лат. Eburones] / еборони [лат. Eborones], бурії / *бодріої [лат. Burii, грец. Βούροι / Βοδριοί], фародіни [грец. Φαροδίνοι], афреди [лат. Afrede], варіни [лат. Varini], аваріни [грец. Αύαρινοί] / аварни [лат. Avarni] / абарини [грец. Αβαρινοί], бардули [грец. Βαρδουλοί], убії [лат. Ubii, грец. Ουβιοί, нім. Ubier] / обії [грец. Οβιοί] — обри / авари / вархоніти, ободрити [лат. Afrede, нім. Abtrezi] / бодричі, барангури = берендеї / баяндури, варяги [д.-сканд. Верінги / Væringjar, ст.-київ. Варагъ / Varengъ, ср.-грец. βάραγγος, с.-лат. Varangus, араб. Varank] = веріни [франк. Werini], варни, вари, вагри²¹²;

евдуси [лат. Eudoses] / едуси [лат. Eduses] / едури [лат. Edures] = хадобарди [англ. Heaðobards, ст.-англ. Heaðubeardan, ст.-в.-нім. Headubarden] / *хизобарди — худичі / хутичі / хугтичі [пол. Chutycy / Chutyzi], хижани²¹³;

земнони / семнони [лат. Sentiones, грец. Σέμνονες] / семони [лат. Semones] — земчичі [велетні; д.-грец. «σεμνόν» – велич, «σεμνός» – священний];

*кауби / хавби [грец. Χαῦβοί] — кашуби [кашуб. Kaszëbi, с.-лат. Cassubitae / Cassubia], кабатки, гавеляни / гаволяни / гевелли = стодоряни²¹⁴;

квади [лат. Quadi] / квадри [лат. Quadri / Cuadri, грец. Κουαδροί], кондурси [лат. Coudurses], *асу-арії / хасуарії [лат. Chasuarii] / тасуарії [лат. Thasuarii] / касуари [лат. Casuarii, грец. Κασουάροι] — кідарити = *коударі / *кударі = кузарі / козари / [х]азари / *аз-ари, касоги = казаки / козаки²¹⁵;

«материй, зятятий»; праїндоевроп. *kant-, лат. «cantus», швед. «knut», япон. «kado, hazi», цсл. «кѣтъ», блг. «кѣт», срб.-хрв. «кѣт», слвн. «kóf», чес. «kout», слвц. «kút», пол. «kaŕ», в.-луж., н.-луж. «kut», турец., кр.-тат. «köşe» – кут.

²¹⁰ Груз. «діді», лит. «didelis» – «великий, відмінний».

²¹¹ Алітерація до Dene; англосакс. «dom» – слава (етнонім скандинавів у «Битві при Мелдоні»); курманджі «denet» – повзати; ст.-англ. «dun, duning» – «темно-коричневий, чорний»; лат. «tenebris», нім., швед. «dunkel», нідерл. «donker» – темний; кор. «dunhan», турец. «donuk», карач.-балк. «тунаки», англ. «dingy», лит. «dulvas», фриз. «dull» – тьмянний; норв. «tungsindig» – похмурий; кит. «тун-гань» – «всі з Ганьсу», «дуньхуан» – блискучий; ісл. «leður», нім. «Leder», англ. «leather» – шкіра; лит. «luobas», франц., каталан. «liber» – «луб, кора, лико»; лат. «truncus», англ. «trunk» / *turunk – «тулуб, тіло»; і все це добре відповідає первісному прізвиську тунгрів «германці» – гермні / дермні / те[р]мні / це[р]мні / чермні – «темно-червоні, темні, тілесні»; ст.-укр. «дунай» – «розлив води, і взагалі велике скопище води»; Танаїс = Дон.

²¹² Нідерл. «berijder», лтс. «braucējs», осет. «барæг», д.-сл. *барѣгъ / *варагъ – вершник; кельт. «obar» – марнославство; лат. «suprema» – «самий високий», лат. «super», англ. «over», нім. «über» – вище, нім. «ober», дан. «øvte» – «верхній, вищий, головний»; укр. «обрій» – «видимий край землі»; чес. «obří», перс. «bala» – верх; ірл. «baгг» – «верхній, вершина»; д.-київ. *барѣгъ / «поль», пол. «brzeg», блг. «бръг» – «беріг, край», блг. «планина» – гора, укр. «полонина» – «слабо горбиста вершинна поверхня»; слвц. «obrie» – «гігант, велетень»; гот. «bards», укр. «вергела» – «велетень»; авест. «barəzah-», нім. «berg» – «гора, висота»; угор. «bérg» – «верх, вершина»; хрв., бсн. «brdo», срб. «брдо» – «пагорб, гора»; лат. «faber», грец. «κόβαλος», чес. «ковáň» – коваль; англ. «apart» – «окремий, особливий»; бенг. «Ālādā», кирг. «bölungön» – окремий.

²¹³ Мешканці гірських вершин; англ., норв. «head» – «голова, ватажок»; лтс. «vadītājs», лит. «vadovas» – «керманіч, лідер, голова».

²¹⁴ Пол. «kadłub» – «тулуб, тіло»; лит. «kauburgs», нідерл. «heuveel», лит. «kalva», блг. «хълм» – пагорб.

²¹⁵ Венендери = венеде; угор. «koszorú» – «вінець, корона, діадема»; казах., башк. «кизил» – червоний; лат. «hazel» – «карий, горіховий»; лит. «oda», лтс. «āda», нідерл. «huid», вірм. «kashi / kaši», хрв. «koža», – «шкіра, шкура»; снскр. «ahī-», авест. «aži-», грец. «ἄχις», н.-луж. «huž» – «змія, черв»; слвн. «kača», англ. «asp» – «гадюка, змія», грец. «ἀσπίς, -ίδος», укр. «гаспид / аспид» – «змій; злий дух, диявол»; прасл. *Qzъ /

*колдурси / кондурси [лат. Coudurses], коадуї / колдуї / колди [лат. Coldas / Goldas] – коледичі [в Бертинських анналах – Colodici, у листах Оттона II – Coledizi, Cholidici і Colidiki, у Титмара Мерзебургського – Colidici; англ. «gold», ест. «kuld» – «червоне» золото; снскр. «калитва», гінді «kaala» – чорний], чалдони / паджо = баджанакі / печеніги²¹⁶;

ландути [грец. Λανδοῦτοι], лангіони [лат. Langiones] / лантіони [лат. Lantioues], лентіенси [лат. Lentienses] — лендзяне [Лудзана, – Масуді] / лендзичі, лендичі / лендиці [лат. Lendizi] = поляни, ленчани / лензаніни²¹⁷;

лемовії [лат. Lemovii] — лемузи [лат. Lemuzi];

легії [лат. Legii] — *лехії / лехи / ляхи;

лугії [лат. Lugii, грец. Λούγιοι] — лужани, лужичани;

марсігні [лат. Marsigni], морини [лат. Morivoi] — моричани / марачани, мархарії [лат. Marharii] / моровани, морави²¹⁸;

мугилони [грец. Μουγίλωνοι] — могиляни [І. Первольф];

нервії / нервяни [лат. Nevi, грец. Νέρβιοι], нертереани [грец. Νερτερεανοι] — нерив'яни [лат. Neviiani], неретвляни, нуряни;

норики [лат. Norici, грец. Νορικοί / Νορίκι], наристи [лат. Naristi, грец. Ναριστοι] / варисти [лат. Varistae, грец. Ούαριστοι], нардини [грец. Ναρδινοί] / аламанні [лат. Alamanni, грец. Αλαμαννοί] — нарти, нарці / нориці²¹⁹;

оси / оссії [грец. Ὀσοίοι] / оссеї [грец. Ὀσοαίοι], Оскії [лат. Oscii], узіпéти / усіпéти / усіпії [лат. Usipetes / Usipii, грец. Ούοιπέται] — балтськомовні язиги = гуди / ятв'яги / ятв'яги, слов'янськомовні яси = утигури, гачани / гадчани / гедчани / гудускани / гудуски, хутичі [пол. Chutyca, Chutyzi] / худичі / *гадичі²²⁰;

ракаути, рохоуаски — ракоуси [І. Первольф], рокаси, роксолани;

ругії / руги [лат. Rugi; Rogaland у Норвегії] / ротги [лат. Rotgi], рутіклії [грец. Ρουτίκλειοι / Ρουτίκλιοι] — руги / ругіани / ругіяни [лат. Rugiani], руяни, [лат. Ruiani / Ruyni] / рани²²¹;

сві / сваи / *слави / свеви / свеби [лат. Sui / Suevi / Suebi / Suavi / Suabi, грец. Σουηβοι / Σουαβοι] / свери [лат. Sueri], *хвали / свари / сваріни [лат. Suarini] / свардони [лат. Suardones], савари [грец. Σάυαροι] — словени / слов'яни, *севери / сіверці / сіверяни, савіри, суvari, *циверці = *тсиверці / тиверці, *сорті / сорби / серби, слов'янськомовні пращури як швабів і зах. шведів (Suetus, – Саксон Граматик), так і данів (svart-dones – чорних дончан)²²²;

*Qžь, пол. «wąż» – вуж; тадж. «хазідан» – повзати; снскр. «kaścid» – «один, хтось, якийсь»; курманджі «cuda» – «інший, що відрізняється».

²¹⁶ Устар. «челядь» – «населення, що залежить від вотчинника»; англ. «child», устар. «чадо» – «дитя, нащадок».

²¹⁷ Поляни / крайни / українці; укр. «лан» – «поле, нива, наділ землі»; «лен» – спадкова земельна власність в епоху феодалізму, для якої треба було нести військові та інші обов'язки; пол. «ład», англ., нім. «land / gand», – «край, країна, земля».

²¹⁸ Чес. «moře», укр. «морок» – «п'їтьма, темрява»; ісп. «moreno» – коричневий; зенд. «мара», перс. «mâr», пушту «mâr», тадж. «мор» – «змія».

²¹⁹ Снскр. «nârâs» – води, новогрец. «vëro» – вода, лит. «narsas» – «лють, мужність, хоробро, сміливо», «narsus» – «завзятий, сміливий, палкий»; каннада «nareta» – «сидий, стародавній»; япон. «norite» – вершник; снскр. «narata», укр. «нарід» – людство.

²²⁰ Грец. «ἄσπις, -ίδος», лит. «gyvatė, žaltys», хрв. «guja», пол. «wąż» – «гаспид, вуж»; лат. «vipera», слвн. «каса», англ. «asp» – «гадюка, змія»; лтс. «odze», англ. «adder», чес., слвц., в.-луж. «had» – «вуж, гад, гадюка»; латгал. «čyuška / čyuska» – змія.

²²¹ Нім. «Ruhm» – слава; срб. «руйан» – «темно-червоний, бурий».

²²² Д.-київ., ст.-сл. «глагол», блг. «глагул», мкд. «збор, зборот», слвн. «beseda», срб. «реч», хрв. «giječ» – «слово, мовлення»; бсн., хрв. «tječnik», блг., срб., мкд. «речник» – словник; д.-київ., ст.-сл. «нарочит», пол. «schwalebny», лит. «šlovingas», лтс. «slavens», рум. «slăvit» – славний від прабалт., лтс. «sluv, sluveja, sluvei» – славитися; укр. «сваволя, свавілля», «звabити», «сварити»; свеби, шваби – «свої, що тягнуться один до одного»; д.-прус. «swigins», лит. «žvėris», пол. «zwierz, zwierzę», в.-луж. «zwětjo», н.-луж. «zwěfe» – звіри; свари / сваріни – «розлучені, звіри»; нім. «Schwerin» – з.-сл. «Звірин»; Світьод (Suidiod) – «земля»

*седлузії / седузії / едуси [лат. Sedusii / Eduses], сидени / сидіни [грец. Σιδηνοί / Σιδεινοί / Σιδινοί] – седличани;

силінги [лат. Silingi / Sylingi, грец. Σιλίγγαι], силленди [лат. Sillende, франк. Sinlendi] = вендели / віндела / вандалі та наганарвали²²³ — слензяни, зияни, зличани та серби;

скири [лат. Sciri, Scyri, грец. Σκίροι, Σχόροι] / скери [лат. Scoeri] / сокер [лат. Soceri] / сири [лат. Syri], скордиски [лат. Scordisci]²²⁴ — балтськомовні скалови / скальви і балто-тракійці склавини [грец. Σκλάβηνοι / Σκλαύηνοι / Σκλάβινοι, лат. Sclaveny / Sclaviniae] / сакаліба, сери = сяньбі [маньчж. Sirbi / Sirvi / Sarbi] = серби / сорби [лат. Surfe / Surpe, нім. Surbi, пол. Sarb] = сорти / сарти, сирмати / серменди [лат. Sermende] / сарбати / сармати;

скререфени [лат. Screrrefennae]²²⁵ — склавени / склавини = сколоти / скити / скути феноскандії;

*су[г]дини / судини [грец. Σουδινοί] / судени [грец. Σουσηνοί / Σουδεινοί] — согди / су-гуди = сагудати, *сульди / сусельці [лат. Sysyle, пол. Susłowie / Susowie] / сусли / сусли, балтськомовні судава лит. [Sūduviai, лтс. Sūduvi]²²⁶;

тавлантії [лат. Taulantii, грец. Τουλάντιο], тулінгви [лат. Tulingui] / толінгви [лат. Tolingui], толозці [лат. Tolosates] — доленчани [нім. Tollenser], делемичі / далеминці / долеминці / галомачі / гломачі [бавар. географ Talamenzi, лат. Dalamentsan, нім. Daleminzier; пол. Głomacze]²²⁷;

тайфали [лат. Taifali / Thaifali, грец. Ταϊφόλοι / Ταίφαλοι] / тафали [лат. Tafali] — тафнечі / тафнеці;

тевриохеми [грец. Τεῦριοχαμαι], тубанты [лат. Tubantes, грец. Τούβαντοι] / тубаттії [грец. Τουβάττιοι] / туванти [лат. Tuvantes] — тибарени [грец. Τιβαρηνοί / Τιβαρανοί], тиверці [лат. Aturezane] / тивер / тиврульці²²⁸;

*тервір / фервір [лат. Fervir] = тервінги [лат. Tervingi / Thervingi, гот. *Taírwiggōs] / *тіарвінги / *црвінги — тарпети, дірбеї / дербії / дербіки [грец. Δέρβικες], тревинці / тербуничі / тервуніоти / тервуняни = *црвяни / черв'яни / зеруяни / серівани / церівани [лат. Zeriuani / Zuireani] = серпи / серби / сорби [лат. Surpe] = серменди [лат. Sermende] / сарбати / сармати / *таримати²²⁹;

тетель [лат. Taetel] — бетенчі, тоти = паннонські слов'яни, таджикі, татари = жужані;

трибоки [лат. Triboci, грец. Τρίβοκοι] / трибунки [лат. Tribunci] — требовляни, тревинці / тервуніоти, тревуняни²³⁰;

чорношкірих (темно-червоношкірих) сарматів – готоаланів»; праїндоевроп. *swordó-, перс. «siyāh», вірм. «sew / sev», осет. «saw / say», нідерл. «zwart», гот. «swarts», д.-норв. «svartr», норв. «svart», дан. «sort», удм. «сьод», лит. «juodas» – чорний; англ. «swart», япон. «suwaruto» – смаглявий; індонез. «sabor» – тьмянний; пол. «ciemnej», блр. «цёмны» – темний; евенк. «сувэрэ» – вершина, гінді «savāra», тадж. «савора», узб. «suvori», франц. «cavalier» – вершник.

²²³ Можливі зміїні пращури серпів / сербів і сорбів, адже снскр. «наг, нага» – «змій, змія» (нагі – голі).

²²⁴ Власне те ж саме, що і венеди – зовнішні: д.-прус. «skārdā», пол. «skóga», укр. «шкіра» – зовнішній шар тіла, але, можливо, і просто темні: грец. «σκοῦρος», італ. «scuro» – темний; кор. «sukure» – «гнідий, каштановий»; нан. «сахаріла» – «темний, смаглявий, засмаглий»; тайс. «sākura», індонез. «sakura» – вишневий; пізнолат. «scarlatinum», італ. «scarlato», англ. «scarlet» – «багровий, багрянний, яскраво-червоний»; ос. «Sawærmata» – чорнорукі; узб. «zulmat» – «морок, пітьма»; снскр. «śāṅṅa», англ. «trunk, torso» – «тулуб, торс, тіло».

²²⁵ Зовнішні чи багрові фіни або ж просто темно-багрянні; чес. «skořárka» – «шкаралупа, зовнішня оболонка»; англ. «scarlet» – «багровий, багрянний»; грец. «σκοῦρος, σκοτεινός», італ. «scuro» – темний; грец. «φοινῶς» – багрянний, «σκούληκι» – черв; неаполітано-калабр. «scurzone» – змія.

²²⁶ Вірм. «soghal» – повзати; нан. «сэгден» – червоний.

²²⁷ Д.-грец. «θαλάμη» – ушелина, «θαλάμευμα» – «обитель, житло»; кит. «tóulíng», евенк. «діл», каннада «tale» – «глава, голова».

²²⁸ Грец. «δημιουργοί / dimiourgoi» – творці.

²²⁹ Латгал. «tuorps», лтс. «tārps», прасл. *čьгвъ, срб. «црв» – «черв, змії»; італ. «serpe», ломбард., неаполітано-калабр. «servone / serpe / scurzone», оксітан. «sèrp», англ. «serpent» – змія; лтс. «sargi» – гвардія, «sargs» – охорона; грец. «τίτρα», лат. «tītra» – «вінець, корона, діадема»; венеди – зовнішні.

²³⁰ Тюрк. р. Тарим – Чорна; срб. «црвен», бсн. «чрвен», чес. «červená» – червоний.

тривери [грец. Τριβέροι] / тревіри [лат. Treviri] / тревери [лат. Treueri, грец. Τριούηροι] – тревуняни / травуняни, древани, деревляни (англ. «dreary» – дрімучий;

*троксандри / токсандри [лат. Toxandri], тюринги / тюрінги [лат. Thuringi / T(h)ueringi] / торінги [лат. Thoringi / Toringi / Duren / Duringen] / ториги [лат. Thorigi] / торинки [лат. Thorinci] / таринги [грец. Ταρίγγοι], торкилинги [лат. Torcilingi / Thorcilingi], торекади [грец. Τορρεχάδα] — тарпети, торети / тореати [грец. Τορεῖται], *троксолани / роксолани / токсолани, алани-торки (руси-тюрк за Кузьміним), доксани / дассія, торки / таркаси [лат. Tarcazi] / черкаси, драугубіти / драгубіти / драговіти²³¹;

*тсуми / цуми / зуми [грец. Ζοῦμοι] = бурії [лат. Burgii, грец. Βούροι / Βοδριοι] — замчичи, земчичи, турки / торки = свеби / *суеби = суомі / сумь²³²;

хавки [лат. Chauci / Hauci] / чауси / хавсі [лат. Chausi] / кавхи [лат. Cauchi, грец. Καῦχοι] / каіки [лат. Cauci] / кадуки [лат. Caduci] – кадусії [грец. Καδοῦσιοι], чиги / чики, касоги / казаки²³³;

хамави [лат. Chamavi, грец. Χάμαβοι], кавмаі [лат. Gaumai, грец. Καομαοί] / камани [грец. Καμανοί] / камари [лат. Samari] — кавари / кабари, гбани [лат. Hbané / Hbanové], кубанці, ковуї, куяви = гопляни²³⁴;

хатти [лат. Chatti, грец. Χάττοι] / кайти [лат. Caiti] / каззи [лат. Gazzii] = гесси, хаттуарії [грец. Χαττουάριοι], кадусії [грец. Καδοῦσιοι] — худичі / хутичі / хутгичі [пол. Chutyсу / Chutyzi], козари / хазари²³⁵;

хизобарди / хеадобеарди [д.-англ. Headubarden]²³⁶ — хижани / кисини;

*хриди / фрисы [лат. Frisii / Phiresii, грец. Φρίοιοι] / фрузіони [лат. Frusionones] = гуни / жуни, хред-готи / Hreidhgotar [англосакс. Hreðgotan] — прусы, сучасні доліхокранні фризы (нащадки прототюрксько-германськомовних саків = саксів і балтськомовних усунів = язигів – фрисів / прусів), брахікранні фризы-руси середньовіччя (опсевдогерманені нащадки балтськомовних фрисів та слов'янськомовних велетів / велетабів / вільців), слов'янськомовні хроси / хрьоси / руси [грец. εὔ-χρωσ, / χρῦσός / Χρυσή]²³⁷;

*черуськи / херуськи [лат. Cherusci, грец. Χαρουσκοί / Χεροοαχοι / Χηρούσκοι / Χηροδσχοι] — гери, *херусы, хурусы / хросы / хрьосы / руси (адже Ганс Кун не дарма вважав, що суфікс ськ- [-sk-] не є германським, а точніше не є псевдогерманським)²³⁸

²³¹ Алб. «terr», перс. «tār», пушту «tor», курманджі «tarî», тадж. «торік», осет. «tar, talyng», ст.-англ. «deorc», англ. «dark», ірл. «dorcha» – «темний, черемий»; лтс. *[t]sarkans / sarkans – червоний; укр. «дрімучий» – «темний, густий, непроникливий»; грец. «δέρμα», англ. «derm», узб. «терн», курманджі «çerem», тадж. «чарм» – шкіра; пол. «tarnina», блг. «трънка» – терен; лат. «terra» – земля; вірм. «tag» – елемент.

²³² Темні, похмурі, бурі; «бурий» – «кавовий, коричневий, горіховий, похмурий, червонувато-чорнуватий, чермний»; н.-луж. «šamny», пол. «ciemnej», блр. «цёмны», англ., франц. «sombre», лит. «tamsus», лтс. «tumšs», ест. «tume», фін. «tumma» – темний; грец. «σῶμα» – «тулуб, тіло»; можливе і переосмислення грецької кальки «σῶμα» з етноніму «гуди / готи»: пол. «kadlub», кит. «quti» – тіло, або ж з етноніму «гуни / куни»: кельт. «gynna» – шкіра, лит. «kūnas» – тіло.

²³³ Мешканці пагорбів і островів; норв. «haug», алб. «kodër» – пагорб; вірм. «kuz» – горб; лат. «caecus» – темний; казах., башк. «кизил» – червоний; лат. «hazel» – «карий, горіховий».

²³⁴ Фінік. «kamağ» – темний; чечен. «комарійн» – малиновий; грец. «кафэ», блг. «кафяв», бсн. «kafena», мкд. «кафена» – коричневий; чес. «kouřil» – «копчений, опалений <сонцем>»; япон. «kawa» – шкіра; абаз. «Къвбина», ног. «Кобан», д.-грец. «Υλανς / Гипаніс», лат. «Нураніс» – р. Кубань.

²³⁵ Ватажка хаттів за повідомленням Страбона звали Укрмиром.

²³⁶ Хижі велетні / горці; літ.-гот. «bards» – велетень; хрв., бсн. «brdo», срб. «брдо» – «пагорб, гора».

²³⁷ Гот. *Hrôthigutans – «славні готи», *Hrôthuns / гротуни – «славні уни / гуни / жуни»; англосакс. «hreid» – слава; д.-англ. *hride = «pride» – «гордість, гординя»; гот. *hrotps / «hrôth», англ. «greatness», нідерл. «grootte», нім. «Größe» – велич; нім. «groß» – «високий, сильний, крупний, великий, класний»; кит. «jun» – «високий, красивий, чарівний»; азерб. «hündür» – високий; нім. «Hüne» – «гігант, богатир»; лакск. «гунн / хун / кхун» – «високий, велетень»; баск. «handi» – великий; акад. «huräsu», фінік. «hrs», мікен. «ku-gu-so», грец. «χρυσος» (chrysos) – золото; перс. «рухс» – «сяючий, вогняний»; санскр. «rakt'a» – червоний; марійс. «раکش»: 1. русе (про волосся) 2. гнідий, краснувато-рудий (про масть коня); панджабі «hanēṭe» – темний; кор. «hunje», кит. «xūn» – «засмаглий, опалений <сонцем>»; лит. «kūnas» – «тулуб, тіло, корпус».

²³⁸ Вишневі; тадж. «гелос», азерб. «gilas», грец. «κεράσος», лтс. «ķirsis», таміл. «jēṭṭi», бенг. «сегі», гінді «сегі kā», панджабі «саіг», лат. «cerasi», англ. «cherry» – «вишня, вишневий»; блг. «черупка» – шкаралупка.

(П. Данильченко, «Сумні одкровення про Великого Лицеміра та Могутнього Душогоуба», <https://elibrary.com.ua/m/articles/download/11234/3792>; <https://elibrary.com.ua/pavlovin>; https://chtyvo.org.ua/authors/Danylchenko_Pavlo/Yazk_moi_vrah_moi_Pechalne_otkrovenyia_o_velykom_lytsemere_y_mohuchem_dushehube/).

Але ж слов'янськомовність більшості античних германців зовсім не означає, що всі вони були нащадками чорноволосих і брахікранних сермендів (сарматів та аланів). Навіть брахікранні, але не чорноволосі германці могли бути ослов'яненими сарматами західними балтами (нащадками савроматів). Доліхокранні ж, блідолиці і синьоокі (за Тацитом) античні германці тим паче були лише ослов'яненими сарматами кельто-іллірійцями чи балтськомовними венетами, пращури яких були фінськомовними або розмовляли на невідомих неіндоевропейських мовах. До них відносяться, наприклад, вандалі та інші ослов'янені доліхокранні племена, саме через яких західні європейці стали називати і слов'ян віндами / вендами:

«Отже, вимальовується така картина: на схід від Норвегії лежать Швеція, Вендланд, Гардаріки (Русь); на південь – Данія, Саксонія і знову ж таки Вендланд; на захід – Оркнейські острови, Ірландія, Англія. Подвійне становище Вендланда (землі вендів – надбалтійських балто-слов'ян), мабуть, тому, що він лежить на південь від Скандинавського півострова, поруч із «південною» Данією, але при цьому венди традиційно входять до числа «Austrvegsmenn» («людей, які живуть вздовж Східного шляху»)…» (Т.Н. Джаксон, «Орієнтаційні принципи формування простору у картині світу середньовічного скандинава», <http://norse.ulver.com/articles/jackson/space.html>).

Прабатьківщину самих же темно-червоношкірих нащадків сарматів і готоаланів – слов'ян, що помилково ототожнюються зі склавинами, археологи та археолінгвісти все ще наполегливо намагаються знайти в Європі:

«Б.В. Горнунг ...рішуче заперечує можливість віднесення «протослов'янських» діалектів до «північно-західної» зони індоевропейських діалектів разом із «протобалтійськими» та «протонімецькими», які, на думку Б.В. Горнунга, споконвіку входили в цю «зону». «Протослов'янські» діалекти споконвічно пов'язані з індоевропейською «південно-східною зоною» (тобто з мовними пращупами греків, вірменів, індоіранців, тохарів і так званих «анатолійців»). Б.В. Горнунг категорично заперечує не тільки гіпотезу про споконвічну «балто-слов'янську» єдність, але навіть споконвічність «балтійської» групи, оскільки вважає, що мовні пращури прусів²³⁹, ятвягів і голяді входили до складу «праслов'янської» єдності на ранньому її етапі... Якщо прямі зв'язки між стародавніми германцями²⁴⁰ і балтами виявляються безперечними, то, «судячи з даних мови, безпосередній контакт (пращурів сучасних, – П.Д.) германців зі слов'янами²⁴¹ було встановлено дуже пізно, можливо, не раніше початку нашого літочислення... Перші достовірні лексичні запозичення в загальнослов'янську мову з німецької датуються першими століттями н.е. Слов'яно-східно-німецькі контакти починаються в Надвіслянщині, куди просунулися слов'янські племена²⁴². Передбачається також відносно короткочасний готський вплив у середній Наддніпрянщині та Наддністрянщині. Західно-балтські племена на відміну від слов'ян²⁴³, з давніх-давен стикалися з (античними слов'янськомовними, – П.Д.) германцями в низов'ях Вісли та інших районах південно-балтійського узбережжя. Якщо ж ґрунтуватися лише на топонімічних даних, то вийде, що для слов'ян взагалі ніде не знайдеться місця, оскільки немає регіонів із безперечною суцільною слов'янською гідронімією...» (Федот Філін,

²³⁹ Що в Середньовіччя були, на відміну від темно-червоношкірих античних германців, світло-червоношкірими подібно до таких же балтськомовних склавинів та антів, – П.Д.

²⁴⁰ Точніше, протосевдогерманцями, – П.Д.

²⁴¹ Тобто зі слов'янськомовними античними германцями, – П.Д.

²⁴² *Слави / сваи / свеби, серби = зеруяни / черв'яни / тервуяни = тервінги = тарпети, хорутани = ґрутунни / ґревтунги та ін., – П.Д.

²⁴³ Точніше, від дніпровських балтів і фінів, що ослов'янилися, – П.Д.

«Походження російської, української та білоруської мов. Історико-діалектичний нарис», http://history-fiction.ru/books/all_11/time_12_1/sort_3_1_10/book_3025/);

«Навіть головний апологет «пражан»²⁴⁴ Ігор Гаврітухін не наважується оголосити про масові міграції цього (слов'янськомовного, – П.Д.) населення на протилежну сторону Дунаю. Скаржачись на «археологічну невловимість» слов'ян на більшій частині Балканського півострова, дослідник заявляє буквально наступне: «Хоча в заселенні Балкан значну роль, судячи з усього, грали носії іпотештинської спільноти»²⁴⁵, напевно, були і більш північні прибульці, які залишили порівняно «чисті пам'ятки» празької культури. У світлі сказаного питання про південні межі «Праги» розсудливіше залишити відкритим». Виходить парадоксальна ситуація: «чистих» (в термінології Гаврітухіна) «пражан» на північних берегах Дунаю було дуже мало, а ще південніше їх присутність взагалі практично не відчувалася. Тим часом, візантійці називали склавинами²⁴⁶ саме тих людей, хто ще в першій половині VI століття оселився в низов'ях великої ріки, а в наступному столітті хлинув нестримним потоком на землі Імперії. Якщо це були не «пражани», то хто ж тоді турбував цивілізованих греків?.. Як можна засумніватися в тому, що у всіх слов'янських племен був один витік? Адже в ранньому Середньовіччі слов'яни виявилися розсіяними на такій величезній площі, що мешканці околиць цієї неосяжної зони жодним чином не могли підтримувати один з одним відносини. Мешканці південної частині Балканського півострова, напевно, ніколи навіть не чули про своїх побратимів з берегів Ельби або з Ільмень-озера. Проте, всі ці люди говорили спорідненими мовами. Виходить, що був загадковий етнос²⁴⁷, який примудрився цю унікальну мову поширити настільки гігантськими просторами. А головний парадокс полягав у тому, що ще в попередню готу-гунську епоху ні про яких слов'ян в Європі ніхто не чув. Носій загальної мови рівно нічим себе не проявив. І раптом цей безвісний народ майже миттєво повсюдно розселився. Тільки що його ніде не було – і ось він уже всюди. Нічого подібного історія людства не знала... Багато дослідників обґрунтовано вважають гунську (жунську, – П.Д.) мову індоевропейською. Відомо, що східнонімецькі племена, що побували в залежності від степовиків – готи, гепіди, вандалі, герули – активно запозичували лексику своїх володарів. Якщо б грізні кочівники за мовою були побратимами тюрків²⁴⁸ або монголів, сліди алтайського впливу проявилися б у мові багатьох європейців. Але цього немає і в спомині²⁴⁹. Отже, гуни, найімовірніше, говорили на якійсь невідомій індоевропейській говірці, віддалено родинній індоіранським мовам²⁵⁰...» (Ігор Коломійцев, «Слов'яни: вихід з тіні», гл. 15 «Прокрустове ложе пражан», http://historylib.org/historybooks/Igor-Kolomiitsev_Slavyane-vykhod-iz-teni/15; <https://flibusta.site/b/632145>);

«У гунах II ст. району Наддніпрянщини немає жодних підстав бачити тюрок²⁵¹, як не видно їхнього сліду і в «Гуналанді» – Фрісландії. Навпаки, і археологічні, і лінгвістичні дані свідчать про їхню індоевропейську приналежність (можливо з дуже давнім уральським нальотом). Йордан відзначив звичай племен «переймати здебільшого імена» і вказав на «гунське» походження багатьох імен готів. Ця вказівка іноді коригується тому, що, навпаки, гуни запозичують германські імена. Але, вочевидь, Йордан, як і його потенційні читачі, розуміли, що ці імена не германські. Водночас у них немає і будь-якого тюркського елемента. Це особливий пласт індоевропейських імен. Коло імен, що сприймалися Йорданом та його сучасниками як негерманські, «гунські», досить добре

²⁴⁴ Носіїв Празько-корчаківської культури, – П.Д.

²⁴⁵ Нашадки кельто-тракійців склавини, – П.Д.

²⁴⁶ Грець. «Sklaboi, Sklabhnoi», схід. «сакаліба» – «темними, темно-червоними», – П.Д.

²⁴⁷ Слов'янськомовні сармати / алани-торки і їх нащадки античні германці, – П.Д.

²⁴⁸ Яких на той час навіть в Азії ще не було, – П.Д.

²⁴⁹ Насправді ж, подібні сако-масагетські сліди все ж таки присутні в сучасних германських мовах, – П.Д.

²⁵⁰ Насправді, на цілком відомій – давньослов'янській лінгві Франка, а також і на тунгузько-маньчжурській говірці, сліди якої присутні у мові нащадків цих гунів чувашів / суварів; франц. «Souveraineté» – верховенство, евенк. «сувэрэ» – вершина, – П.Д.

²⁵¹ Мова яких на той час ще не сформувалася на основі слов'янсько-самодійського піджину, – П.Д.

відоме. Це імена т.зв. «германських» племен, що вторглися до Центральної Європи з узбережжя Північного моря та з Прибалтики: ругів, вандалів, гепідів тощо. У них дуже часто повторюється і компонент «гун»: Гунімунд, Гунільда, Гунар, Гундобад тощо. Можна з великою часткою впевненості припускати, що компонент «гун» у разі означає чи племінну назву²⁵², або ж просто людину²⁵³... Пріск вказав, що «гунська» мова відрізнялася від власної «варварської» (тунгузької, – П.Д.) мови частини правлячої верхівки, яка вживалася лише як домашня. Гунською мовою Пріск називає два слова: назва напою – «medos» і назва поховальної тризни – «strava». Багато авторів на основі цих прикладів приходили до висновку про слов'янську присутність у гунському об'єднанні...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження російського народу», <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Улучи, зі своїми варіантами Уличі²⁵⁴, Улутичі і Лутичі, зазвичай ототожнюються, і цілком справедливо, з народом Угличі, у баварського географа Unlizi, у Костянтина Багрянородного Oultinoi. Костянтин зараховує Ультинів до тих слов'янських племен, які платили данину Русі. Виходячи з більш ранніх джерел, ми зустрічаємо тих же Ультинів у VI столітті у Агатія, тільки зі звичайним на той час закінченням на -гури або -зури, а саме Ультинзури (Oultinzoupoi). Агатій наводить їх як підрозділ Гунського племені разом із Котригурами, Утригурами та Буругундами²⁵⁵; а під Гунами у нього є ні хто інший, як Болгари. У старшого Агатієва сучасника Йорнанда зустрічаємо тих же Ультинзурів²⁵⁶, але під варіантом Ульцингурів (Ulzingures); він наводить їх серед народів, підвладних Гунам (сар. LIII). Що наші південні Угличі були племена Болгарські, підтверджує також згадана вище легенда. Вона розповідає, що частина Аспарухова прийшла до Дунаю від річки або від місцевості, яка «на їх мові» (тобто болгарській) називається Онглон або Оглон (Унгул або Інгул, а без носового звуку – Угол / Кут)» (Дмитро Іловайський, «Розвідки про початок Русі, замість вступу до руської історії»,

http://dugward.ru/library/ilovayskiy/ilovayskiy_nachalo_rusi.html);

«Коли візантійці в 5 столітті після довгої перерви знову наблизилися до берегів Істра (Нижнього Дунаю), вони виявили на північ від великої річки деякі банди брудних обірванців, що норovali за будь-якої нагоди обнести їх балканські провінції. Вони назвали цих людей склавинами. Археологічний слід цього населення – багатокомпонентна Іпотешті-кіндешцька культура (або обрій Іпотешті-Киндешті-Чурел). Вона займала Валахію (Південна Румунія) та Молдову (Північно-східна частина Румунії). Ким були ці люди, виходячи з археологічних матеріалів? Найрізноманітнішими місцевими тубільцями: нащадками даків, гетів, візиготів, кельтів, сарматів та викрадених і переселених на Північ гунами ромеїв. Жодних свідчень приходу сюди нового населення для п'ятого – першої половини шостого століття немає. Значить, склавини – це різноманітне співтовариство, переважно тракійське, що склалося у цих місцях після втечі гунів на Схід. Вочевидь, що ці люди говорили на цілій низці говірок, але основною серед них були гето-дакійська (тракійська) мова та груба варварська латина дакійського штибу. Безперечно, володіли вони й гунською (слов'янською, – П.Д.) мовою, яка, мабуть, дозволяла їм спілкуватися з сусідами – тими ж пеньківцями (антами) та празько-корчаківцями (хорватами та

²⁵² Благородні, честолюбні; фін. «kunnia», лат., англ., пол. «honor», гуджар. «Ōnara», ірл. «onóir», лтс. «godu», фриз. «eage», норв., дан. «æge», швед. «äga» – честь, – П.Д.

²⁵³ Точніше, велетенську людину: кит. «jun / жун» – «високий, красивий, чарівний», кор. «gin» – високий; кор. «geoin», балтійське поморське «хун», вал. «anferth», ст.-нім. «Anzi» – велетень; монг. «аріун, өндөр» – високий; валл. «anerth» – «пік, височина»; нім. «Hüne» – «гігант, богатир»; лакс. «гун / хун / кхун» – «високий, велетень»; франц. «géant», англ. «giant», швед. «jätte», курд. «hût», гуджараті «Jāyaṇṭa» – гігант; баск. «handi» – великий; англ. «Genie», срб. «цин», норв. «ånd», швед. «Ande», ісл. «Andinn» – «Джинн, Дух», – П.Д.

²⁵⁴ Вірм. «Улахи» = Влахи / Волохи = Вількіни – «волооти / велетні», – П.Д.

²⁵⁵ Слов'янськомовними германцями Бургундами = Вільтінами, – П.Д.

²⁵⁶ Альтцигірів, лат. «altum» – високий, «ultimum» – край, – П.Д.

дулібами²⁵⁷). Зрозуміло, ні ромеями, ні румунами ці люди тоді не називали себе. Самоназва румуни – в оригіналі романі – пізніше. У середні століття цих людей звали волохами. Хоча це також екзоетнонім. Романі – швидше за все вигадка румунської інтелігенції вже в новий час, коли було виявлено схожість румунської мови з латиною та її похідними. Це такий же самий новороб, як і термін слов'яни, якого не існувало в минулому... У нащадків придунайських тубільців іпотештської культури в мові не могло не бути пластів латини та гето-дакійської мови. І ми таку мову знаємо. Вона називається румунською. А ось мова слов'ян ніяк не могла виникнути в пониззі Дунаю. Тому що в слов'янській мові немає дако-гетського пласту, та й романська лексика, за всієї поваги до вас, хоч і проглядається, але не є одним з основних початків... Вітчизняні археологи та історики ще довго прикидатимуться, що не розуміють, що таке Зимно. Бо визнати його аварським центром деспотії на території празько-корчаківської культури означає визнати, що авари до 630 року контролювали практично всю Східну Європу – до центральної частини Білорусі та Західної Росії включно. А робити цього їм, вочевидь, не хочеться...» (Ігор Коломійцев, «Про румунів і склавинів», ком. до публ. Сергія Назіна «Хто такі слов'яни?», http://генофонд.рф/?page_id=31105&cpage=25);

«На користь того, що тюркські племена²⁵⁸, які проникли на територію Чувашії²⁵⁹, колись перебували в районі Байкальського озера, свідчать деякі лексичні паралелі чуваської і тунгузько-маньчжурських мов. Звертає на себе увагу, наприклад, таке слово, як «кил» – «будинок», що ймовірно, існувало також в мові козар; пор. назву міста Саркел, або Біла Вежа, пор. евенкійське «gule» – «хатина», слово «кар», що означає давньочуваською мовою населений пункт або місто, наприклад, Шупашкар – Чебоксари. Це слово проникло також і в пермські мови, наприклад, Сиктивкар, Кудимкар і т.д. Марузо як паралелі до цього слова наводить гольдське «коге» – «стіна...» (Б. Серебренніков, «Походження чуваш за даними мови», в зб.: «Про походження чуваського народу», http://suvar.org/books/o_proiskhozhdynii_chuvashskogo_naroda.pdf; http://www.bulgari-istoria-2010.com/booksRu/o_proiskhozhdynii_chuvashskogo_naroda.pdf).

На те, що більшість готів була слов'янськомовними германцями вказує і слов'янське походження одного з їхніх ватажків Радагайса (Родогайса, лат. Radagaisus, грец. Ροδογαισοϛ), що вторгся на чолі величезного війська в північну Італію в 405 році. Сучасники навали Радагайса (Орозій, Олімпіодор, Августин, Проспер, Галльська хронічка 452 року) не називають його етнічну приналежність, але відзначають, що під його керівництвом перебували готи:

«Історик XVIII століття Е. Гібон у своїй популярній «Історії занепаду і падіння Римської імперії» пов'язує ім'я Радагайса з ім'ям одного з слов'янських богів Радегаста, відомого за свідченнями XI століття. На підтримку своєї гіпотези Гібон приводить тільки фонетичну близькість імен. Імена із закінченням на «-гаст» були добре відомі в IV – VI ст. і адекватно відображалися в джерелах. Історик першої половини XX століття Джон Багнелл Бьюрі вважає, що Радагайс привів одноплемінників остготів з берегів Дністра» («Цікаві історії про відомих особистостей...», http://www.people.su/91150_2).

На це вказує і хибність як ототожнення слов'янських культур початку Середньовіччя зі значно більш примітивною культурою балтськомовних «славян» кривичів і інших дніпровських балтів (псевдоантів і інших східно-європейських пращурів венедів, що були поступово ослов'янені гревтунгами / грутуннами = русами і спорідненими їм аланами-торками), так і ототожнення самих слов'ян з балтськомовними славянами = склавинами:

²⁵⁷ Праформою слов'янського слова дуліби / *дудліби / **тутбильці – тубільці (пол. «tubylec» утворено з основ «tu» – тут і «być» – «бути» <https://goroh.pp.ua/Етимологія/тубілець>) послужило, ймовірно, подібне до слова «прибульці» слово *тутбульці – «ті, що тут були [раніше]», яке тюркською мовою звучало б як «tatly oba» – «татське плем'я», або «tateli oba» – «плем'я татської землі» [Назін] і означало б тубільне населення. Отже, етноніми «тоти, тати, татаби, татари, тадзанс, таджики, дуліби» можуть мати праслов'янське походження (прасл. *tu / *tu-to, словц., словн. «tu», пол. «tu / tuta / tutaj», чес. «tu / tuto / tady» – тут), – П.Д.

²⁵⁸ Насправді жунські / гуьські тунгузько-маньчжурськомовні, – П.Д.

²⁵⁹ Разом зі слов'янськомовними гунами або ж з такими ж слов'янськомовними аварами, – П.Д.

«Невелика група дослідників (І. Вернер, К. Годловський, М. Шукін та інші) вважає, що римська цивілізація не торкнулася слов'янського світу²⁶⁰, і у зв'язку з цим заперечує проживання слов'ян²⁶¹ в ареалі провінційно-римських культур: пшеворської та черняхівської. На думку Казімежа Годловського, модель слов'янських культур²⁶² початку Середньовіччя за рівнем суспільно-економічного розвитку значно нижча за ту, що спостерігається в провінційно-римських культурах. Вона близька культурам населення лісової частини Верхньої Наддніпрянщини першої половини I тисячоліття нашої ери, і саме тут слід локалізувати слов'ян римського часу²⁶³. Така думка явно суперечить даним археології та гідроніміки, що виразно демонструють належність цих земель балтської етномовної спільності...» (Валентин Седов, доповідь на засіданні президії РАН, 2002 рік, «Слов'яни Верхньої Наддніпрянщини та Подвиння», <https://www.archaeolog.ru/ru/el-bib/el-cat/el-series/mia/mia-163>);

«Окремо варто виділити висновки, до яких прийшла І.П. Русанова. Погоджуючись з Д.Т. Березівцем, П.І. Хавлюком та П.М. Третьяковим, вона вважала, що лише незначна частина населення черняхівської культури взяла участь у формуванні культури типу Пеньківки. Далі вона зазначала, що на пеньківських пам'ятках з'являється кераміка типу Луки-Райковецької, яка витісняє пеньківську. На її думку, культура Луки-Райковецької типологічно не пов'язана з пеньківським посудом, а має генетичні корені у кераміці типу Корчак. Крім того, дослідниця вважала, що людність пеньківської культури була антського, але не слов'янського, а іранського походження²⁶⁴. Вона робить такий висновок на основі аналізу горщиків з пеньківських поселень» (Марина Борисова, «Питання походження уличів в історіографії», <https://lib.chmnu.edu.ua/pdf/naukpraci/history/2009/94-81-22.pdf>);

«Крім того, як уже зазначалося вище, балтські гідроніми в басейні Росі та Південного Бугу, тобто в ареалі пеньківської культури, можуть бути пояснені тільки балтською атрибуцією пеньківців. Для будь-якої іншої з найближчих попередніх культур така атрибуція виключена. Усі ці факти дають достатні підстави для висновку про те, що анти-пеньківці говорили західнобалтійською мовою» (Андрій Алексаха, «Походження слов'ян. Поступологічна реконструкція», https://alexakha.ucoz.com/aleksakha-proiskhozhdenie_slavjan.pdf);

«Милоградська культура (за назвою села Милоград у Речицькому районі Гомельщини) – культура племен, що жили у басейні Дніпра між середньою течією Березини на півночі та річкою Рось на півдні, Західним Бугом на заході та річкою Іпуть на сході (ЕГБ, том 5). Це територія південної Білорусі та українського Полісся. Тимчасовий інтервал милоградської культури – близько тисячі років: з IX століття до н.е. за I століття н.е. Що ж до етнічної приналежності «милоградців», більшість дослідників відносить їх до балтів (Е.М. Загорульський, А.Г. Митрофанов, В.В. Седов, П.М. Третьяков та інші). Отже, ми можемо прийняти за основу тезу, що балти²⁶⁵ жили на землях майбутньої Білорусі з найдавніших часів і як мінімум до VIII століття н.е. Коли тут з'явилися слов'яни²⁶⁶, вони – за однією версією – підкорили собі та асимілювали балтів, за іншою версією – лише передали їм свою мову та елементи культури. Ті племена, які жили на території сучасної Білорусі з VIII століття нової ери, прийнято називати не балтськими, а «балтсько-слов'янськими». Дещо пізніше (в IX – X століттях) на їх основі виникли племінні спілки кривичів, дреговичів, радимичів, частково волинян, деревлян та сіверян. Ці племена одні дослідники за традицією вважають «слов'янськими», інші –

²⁶⁰ Насправді тоді ще балтськомовного псевдослов'янського – «славянського» світу, – П.Д.

²⁶¹ Тобто їх головних прашурів слов'янськомовних грутуннів і аланів-торків, – П.Д.

²⁶² Насправді, дніпровськобалтських культур, а не культур слов'янськомовних античних германців, – П.Д.

²⁶³ Тобто лише тих слов'янськомовних античних германців і аланів-торків, що мешкали череззможно з дніпровськими балтами, – П.Д.

²⁶⁴ Насправді ж, балтськомовного як антського кавказького, так і роксоланського походження, – П.Д.

²⁶⁵ Тобто обалтені савроматами фінськомовні скити, – П.Д.

²⁶⁶ Точніше слов'янськомовні сармати та їхні нащадки слов'янськомовні готи, – П.Д.

«ослов'яненними балтами»... Термін «слов'яни» вперше зустрічається лише на початку VI століття нашої ери у візантійського автора Псевдо-Кесарія Назіанського. Втім, якщо бути точним, він писав про «склавинів» або «скловенів»²⁶⁷. У 50 – 60-ті роки цього століття це найменування використовували Прокопій Кесарійський (бл. 498 – бл. 564), Йордан та інші автори. У зв'язку з цим хочу наголосити, що ці теорії та концепції, які називають «слов'янами» племена і народи, що жили до нової ери, є спекулятивними. Справа в тому, що етноніми (самоназви) цих племен невідомі, писемності вони не мали. А стародавні автори (грецькі, римські, візантійські) до другої половини I століття н.е. не згадували у своїх географіях і хронічках нікого, хоча б віддалено схожого на «слов'ян». Наприклад, «батько історії» Геродот (бл. 485 – бл. 427 рр. до н.е.) писав лише про неврів та скитів, що мешкали на теренах нинішньої України та південної Росії. Тим часом сучасні дослідники багато разів переконувалися в тому, що античні науковці ніколи не брехали. До того ж, точність наведених ними відомостей просто разюча. Тому, якщо довіряти їхнім повідомленням, виходить, що до середини I століття нової ери жодних слов'ян ніде не було. Тобто питання про час і місце появи слов'ян, як і раніше, залишається відкритим. ...ні про який «масовий прихід і розселення» слов'ян не може бути мови. Максимум, про що можна говорити, так це про «ослов'янення» мови, матеріальної та духовної культури. Перша хвиля носіїв слов'янської мови припала на другу половину VI та на VII століття²⁶⁸. Вона, поступово згасаючи, рухалася у загальному напрямку із південного заходу на північний схід. Умовно – до лінії Брест – Пінськ – Турів та далі у бік лінії Вітебськ – Орша – Могильов. Найбільш виразні її матеріальні сліди залишилися на Поліссі. Це були ті ослов'янені племена (можливо, анти), які тікали з Дніпро-Дністровського регіону, рятуючись від жорстоких завойовників-кочівників – аварів. Друга хвиля датується IX – X століттями. Вона була спрямована з регіону Новгород – Пскова у напрямку Полоцька – Вітебська і далі вниз уздовж Дніпра. Ці люди слов'янської мови прибули морем із Полаб'я. Одна з перших груп (під проводом Рюрика) влаштувалася в регіоні Ладоги – Пскова – Новгород, де підпорядкувала собі місцеві фінські племена... Третя хвиля – це завойовницькі походи князів Галицько-Волинської та Київської Русі у X – XII століттях. Вторгаючись у межі майбутньої Білорусі, вони будували фортеці, де розміщували свої дружини і обслуговуючий персонал, що їх супроводжував. Так було засновано Берестя (Брест), Вевереск, Волковиськ, Городня (Гродно), Здітов, Кам'янець, Кобрин, Новгородок (Новогрудок), Острєя, Слонім, Турейськ (Турів) та інші опорні пункти. Для всіх трьох хвиль (але особливо для другої та третьої) характерна військово-технічна та політична перевага прибульців над місцевим населенням. Якщо місцеві балти «застрягли» на етапі родоплемінного ладу, то зайшли люди²⁶⁹ являли собою суспільства військової демократії, що переходили до феодалізму. Саме військово-політична та господарсько-технічна перевага нових поселенців²⁷⁰ зумовила запозичення у них місцевим балтським населенням форм політичної організації, прийомів військової справи, ремесел, а головне – мови... Наприклад, прийнято вважати, що під термінами «склавени», «венеди» та «анти» ховаються пращури нинішніх слов'ян. Ось саме, що «прийнято», а не доведено. Прийнято здебільшого з ідеологічних і політичних міркувань, а зовсім на тому, що таким є висновок науки. Довести це неможливо у принципі. Етноніми стародавніх народів нам невідомі; мови, якими вони говорили, давним-давно зникли; писемності в них не було. Тому всі міркування на тему «були вони слов'янами чи ні» нагадують ворожіння на кавовій гущі» (Ред. Анатолій Тарас, «Передісторія білорусів з найдавніших часів до XIII століття»),

²⁶⁷ Насамперед про насельників Іпотешті-кіндешцької АК – нащадків кельтськомовних скордисків та інших кельто-тракійських племен, що ослов'янилися в державі готоаланів і в Аварському каганаті, – П.Д.

²⁶⁸ Насправді значно раніше, а саме, в епоху слов'янськомовних готів і споріднених їм гунів ультинів, – П.Д.

²⁶⁹ Нащадки, як готів та інших слов'янськомовних античних германців, так і слов'янськомовних аланів-торків та споріднених їм гунів ультинзурів (пращурів уличів), – П.Д.

²⁷⁰ Слов'янськомовних готів тетракситів / готів-русів, аланів-торків / аланів-русів, хорасміїв / хорезмійців-хурусів та інших пращурів полян-русів, – П.Д.

<https://coollib.net/b/377826-anatoliy-efimovich-taras-predyistoriya-belarusov-s-drevneyshih-vremen-do-xiii-veka/read>);

«...витоки білоруської та української мов дуже близькі один до одного. І тиснув на них загальний церковнослов'янський прес. Неважливо, що Київ на 200 років менше був «відокремленим» від Росії, ніж Мінськ та Полоцьк. Церковно-слов'янська мова «обробляла» білоруську та українську мови протягом одного і того ж проміжку часу, від прийняття хрещення до часу остаточного розділу культури на церковну і світську. Звідси виняткова близькість братів. Іншим був історичний шлях російської мови. Російська мова насправді є логічним результатом свого багатовікового церковнослов'янського розвитку. А білоруська та українська – це результат боротьби місцевих західних слов'янських говірок з церковнослов'янською мовою» (Іван Лашков, «Звідки з'явилася білоруська мова», в зб. під ред. Анатолія Тараса, «Передісторія білорусів з найдавніших часів до XIII століття», <https://coollib.net/b/377826-anatoliy-efimovich-taras-predyistoriya-belarusov-s-drevneyshih-vremen-do-xiii-veka/read>).

На двомовність же (слов'янськомовність та шведськомовність) варягів гаутського походження, тобто майже асимільованих свєями слов'янськомовних гунів геатів / гаутів, вказує дуже багато фактів, що доводять як спорідненість їх українськомовним південним готам-русам, так і поступову повну еміграцію їхніх нащадків з території сучасної Швеції:

«На Біле озеро і Верхню Волгу, згідно з новими уявленнями, варяги-нормани проникають приблизно на століття раніше за слов'ян... Але новий матеріал неминуче породжує старі питання. Знову виникає потреба пояснити, чому на території, де стикаються варяги та угро-фіни, поширюється слов'янська мова, чому немає помітних проявів германських вірувань, чому так швидко зникають варязькі імена, причому в князівській династії раніше, ніж у рядових дружинників. На всі ці «чому» норманізм, вочевидь, не в змозі відповісти. А це означає, що необхідне більш ретельніше з'ясування природи тих етнічних елементів, які багато лінгвістів визнають північно-германськими» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», https://statehistory.ru/books/Apollon--Kuzmin_Nachalo-Rusi-Tayny-rozhdeniya-russkogo-naroda/22; <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>).

Балтськомовними ж германцями були античні руги (можливо нащадки роксолан руяни), античні фризи та франки (нащадки царських усунів – язаматів, що мешкали раніше в Подонні). Бо не тільки наявність ізоглос, а саме і їхня археологічна культура (АК), і звичаї майже не відрізняються від АК і звичаїв балтськомовних червонолицих прусів та таких же античних пращурів куявів:

Меровінг Дагоберт I, король франків (629 – 639),

(http://img1.liveinternet.ru/images/attach/c/7/98/804/98804355_9c8341424605.jpg);

«Антична традиція дає єдине конкретне найменування племені, що з'явилося у V ст. до н.е. у районі дельти Дону – «язамати». На цей час падає і різке кількісне збільшення поховань, що свідчить про прибуття нового населення. Та обставина, що ця відокремлена група населення з'явилася на Дону пізніше «корінних» савроматів (савроматів за Геродотом) і назвалася їх ім'ям (за Ефором язамати – це савромати), говорить про визнання язаматами спорідненості з ними або навіть їхньої політичної переваги нехай, можливо, тимчасового. Язамати, мабуть, були першими представниками кочового савроматського населення Подоння, що почали переходити до осілого чину мешкання. Саме вони заснували поселення у дельті Дону. Територія володінь (пращурів франків – П.Д.) язаматів, принаймні у V – IV ст. до н.е., сягала, мабуть, у степовій зоні від дельти Дону і Міуського півострова до низов'я Сіверського Дінця на правобережжі і до Манича на лівобережжі Дону. Саме тут, у степовій зоні, виявляють археологічні пам'ятки, подібні до пам'яток островів дельти Дону. Східніше Сіверського Дінця і Манича поховання кочівників мають свої особливості, що відрізняють їх від власне язаматських» (В.Є. Максименко, «Савромати та сармати на Нижньому Дону», гл. 5 «Племена та об'єднання племен на Нижньому Доні в скитську епоху (античні традиції та інтерпретації археологічних джерел) // Кургани в дельті Дону та їх етнічна приналежність», <https://knigogid.ru/books/1955271-savromaty-i-sarmaty-na-nizhnem-donu/toread>);

«Г.Ю. Грумм-Гржимайло цілком справедливо зауважує: «Довгоголова раса, що населяла південний Сибір у неолітичну епоху, навряд чи мала будь-який генетичний зв'язок з племенами ді, тобто дінлінами (?), що мешкали, як ми знаємо, з давніх-давен на теренах басейну Жовтої річки. Ймовірніше в ній можна побачити расу, залишки якої й досі збереглися на далекому сході Азії (айни)». Але дінлінами китайці вважали саме цю довгоголову расу, а Саянські гори називали Дінлін. Дінліни зникли з історичної арени в середині II ст., а ділі – чи-ді вступили на неї в IV ст.²⁷¹. І треба думати, що енісейські киргизи були пов'язані саме з тубільцями Сибіру, дінлінами, а не з прийшлими з півдня ді²⁷². Південна гілка дінлінів, що кочувала на південь від Саянських гір, перемішалася з хуннами, і не випадково китайці зовнішньо відмінною ознакою хуннів вважали високі носи. Коли Ши Мін у 350 р. наказав перебити всіх хуннів до єдиного, «загинуло багато китайців з піднесеними носами». Про долю західної приіртишської гілки дінлінів прямих відомостей немає, але, з перебігу подій, можна здогадатися, що вони, змішавшись з угорцями, склали народ сабір, що у V ст. прорвався до Кавказу. Там сабіри довго торгували мечем, служачи то імператору Візантії, то шахиншаху Ірану, доки не розчинилися серед кавказьких народів... Підставою для зіставлення киргизів і усунів був опис типу останніх: «Усуні виглядом дуже відмінні від інших іноземців Західного краю. Нині тюрки з блакитними очима і рудими бородами, що схожі на мавр, суть їх нащадки»... європеїдність усунів не підлягає сумніву, бо пізні китайські науковці пов'язують росіян з усунями²⁷³, що віддалилися на північ» (Лев Гумільов, «Дінлінська проблема. Грумм-Гржимайло у світлі нових історичних та археологічних матеріалів», http://gumilevica.kulichki.net/articles/Article26.htm#Article26note_13);

«Як на ще один аргумент О.М. Трубочов звертає увагу, що балтські топоніми на «-sedja» виявляють близькість саме до західногерманських на «-setja». Причому «схожість герм. «-setja» та балт. «-sedja», вочевидь, є з першого погляду, а при більш уважній перевірці виявляється повною [тотожністю]» (Трубочов 2004: 18). Додамо сюди і пруське «вітінг»²⁷⁴ – висхідне саме до давньофризської форми²⁷⁵ (Фасмер 1986: 323). Археологічно

²⁷¹ Насправді, ще в 620 р. до н.е. чи-ді напали на західні межі Лу, потім – на Ци та Сун, хоча і набагато раніше були відомі китайцям як цюаньжуни або просто жуни, – П.Д.

²⁷² Насправді були пов'язані, як з слов'янськокомовними брахікранними жунами дісцями – ганьгунями, так і з прототюркськокомовними дінлінами, – П.Д.

²⁷³ Насправді, з нащадками усунів половцями, що пізніше язаматів і пруссів віддалилися до Європи, – П.Д.

²⁷⁴ Йотунг / ютунг – «велетень, витязь», – П.Д.

²⁷⁵ Балтської давньопрусько-фризської форми, – П.Д.

вловлюються зв'язки прусів і з землями за середньою течією Рейну, району сучасного Майнца та Франкфурта-на-Майні: «Особливу увагу слід звернути на кінські поховання, які супроводжують останки меровінгської еліти франків та шляхетних воїнів ранньої фази пруської культури. Вражаючими є аналогії між обрядами цих соціальних груп...» (Олексій Романчук, «Варяго-руське питання у сучасній дискусії: погляд із боку», https://www.e-anthropology.com/Katalog/Istoria/STM_DWL_f3lP_tIL2XqfJ7PeY.aspx);

Вочевидь, не тільки нащадки усунів / асіїв (язамати і язиги), а і роксолани разом з яньцай / антами та іншими верхніми аорсами і асимілізували та обалтили²⁷⁶ більшість племен на теренах Надволжя, Південної Надбалтики, Білорусі та України:

«Питання етно-політичної історії сарматів Північного Надчорномор'я порушені в статтях Д.О. Мачинського (1971, с. 30–54; 1974, с. 122–132). Перша з них присвячена встановленню часу та характеру першої появи сарматів у надчорноморському степу. Аналізуючи тільки письмові джерела, автор дійшов висновку, що ця подія має датуватися IV ст. до н.е. в іншій статті автор, співставляючи дані письмових джерел і археології, спробував простежити шлях аорсів на захід і обґрунтувати несарматську етнічну належність роксолан²⁷⁷» (О.В. Симоненко, «Нарис українського сарматознавства», <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/163070/19-Symonenko.pdf?sequence=1>)

«Найбільш повно, з використанням китайських писемних джерел, версію про роль кочового світу центрально- та середньоазійського регіонів у процесі формування аланів було викладено у книзі Т.А. Габуєва [1999]. Зроблені ним висновки значно зміцнюють позицію прихильників формування аланів серед іранськомовних кочовиків²⁷⁸ Азійської Скитії. Т.А. Габуєв акцентує увагу на подіях, що мали місце до, під час та після завоювання на початку другої половини II ст. до н.е. кочовиками Греко-Бактрії, відображених як у китайській, так і в античній літературі. Головний висновок, якого приходить автор, полягає в наступному. У становленні аланів брали участь два первісні компоненти – (слов'янськомовні, – П.Д.) юечжі-тохари²⁷⁹ та (балтськомовні, – П.Д.) усуні-асії. Окрім цього, приєднує до них і докорінне кангюйське населення. Усуні і Юечжі тривалий час пліч-о-пліч проживали біля кордонів Китаю, але остаточне формування аланів відбувається вже в Кангюї, який Т.А. Габуєв називає їх колискою [1999, с. 128]. Значну роль цьому процесі, на його думку, відіграла «національна ідея», яка об'єднала різні кочівницькі угруповання. Витоки цієї ідеї він бачить загалом у їхньому арійському походженні, що відбилося у їх назві, оскільки, за В.І. Абаєвим, етнонім «алани» є еквівалентом терміну «агуа» – стародавнього найменування іранських та арійських народів²⁸⁰ [Там само, с. 119, 129]. Крім вищевикладеного, у поховальній обрядовості та матеріальному комплексі всіх трьох етапів сарматської культури вбачається зв'язок із центральноазійськими старожитностями. Ряд ознак, на думку науковців, є етнічними визначниками, а не культурними запозиченнями: це збільшення числа поховань II – I ст. до н.е. з північним орієнтуванням голови померлого та розміщення його в колоді з двома паралельними виступами в головній частині; наявність у трунах отвору, що іноді затикається пробкою, і т.д. [Скрипкін, 2000, с. 25-27; Симоненко, 2003, с. 54-56; 2010, с. 394; та ін.]. Таким чином, аналогії, що простежуються в матеріальній культурі та поховальному обряді сарматів починаючи з II – I ст. до н.е., вказують на тісні зв'язки з центрально-азійським і південно-сибірським кочовим світом і є відображенням етнополітичних подій, що торкнулися цього регіону ще в III – II ст. до н.е. Мабуть, перегрупування та переміщення великих масивів кочовиків на захід призвели до культурних та морфологічних змін у сарматському середовищі» (М.О. Балабанова, «Про

²⁷⁶ Тобто змусили їх стати балтськомовними, – П.Д.

²⁷⁷ Вочевидь, савроматську етнічну належність, через їх спорідненість балтськомовним пращурам синьооких гуцулів язигам / гудам = *гудсулам / гуцулам, – П.Д.

²⁷⁸ Насправді балтсько- і слов'янськомовних кочовиків, – П.Д.

²⁷⁹ Гутії = готи, – П.Д.

²⁸⁰ Тобто прабалтських і праслов'янських народів, – П.Д.

Центрально-Азійські зв'язки у антропології населення пізньосарматського часу Східної Європи», <https://cyberleninka.ru/article/n/o-tsentralno-aziatskih-svyazyah-v-antropologii-naseleniya-pozdnesarmatskogo-vremeni-vostochnoy-evropy>);

«У 1990-х роках український археолог О.В. Симоненко, вивчаючи ранньосарматські пам'ятки Степової України, також звернув увагу на те, що на цій території з II ст. до н.е. спостерігається домінування північноорієнтованих поховань. На підставі мапографування поховань з такою ознакою український дослідник запропонував ідентифікувати їх із похованнями роксолан античних авторів, насамперед Страбона. Отже, саме О.В. Симоненком було запропоновано досить плідну гіпотезу про роксоланську етнічну приналежність цілком певної групи ранньосарматських пам'яток Степового Надчорномор'я, що відрізняються північною орієнтацією похованих. При цьому дослідник не ставив собі за мету дати їм цілісну характеристику окремо від інших сарматських поховань Північного Надчорномор'я. На наш погляд, саме така робота необхідна для подальшої розробки роксоланської проблеми шляхом вивчення особливостей поховального обряду та матеріальної культури виділеної етнічної групи» (Дерев'янка Олексій Вікторович, автореф. дис. «Роксоланська проблема у російській та українській археології» <https://www.disserscat.com/content/roksolanskaya-problema-v-rossiiskoi-i-ukrainskoi-arkheologii>).

Балтськомовними нащадками усунів, вочевидь, могли бути навіть і яскраво-червоношкірі доліхокранні вандали і венеди (веньоуто / венендери). Адже на відміну від слов'янськомовних да-юечжі царські усуні привели до Західної Європи не тільки сако-масагетів, а і обалтених ними інших як азійських, так і східноєвропейських доліхокефалів. Ослов'янили ж у Ранньому Середньовіччі не тільки роксолан, язигів та антів і інших верхніх аорсів, що прибули до Європи раніше, а і ругів, куявів, пращурів білорусів і інших венедев та дніпровських балтів нащадки сарматів, аланів-торків і античних германців. Отже, якщо Пенківська АК відповідає і не роксоланам, і не кавказьким антам Божа, а будь-яким іншим антським племенам, що розповсюдилися навіть до Скандинавії і могли врешті-решт перебратися і на терени України після вимушеної міграції слов'янськомовних готів на захід, то її носії всеодно були не слов'янськомовними античними германцями, а були переважно балтськомовними прибульцями з Середньої Азії (нащадками Яньцай):

«Ми наголошували на тому, що пеньківська культура, на думку археологів, сформувалася на основі київської, яка, як ми з'ясували, була культурою західних балтів. Надзвичайно важливо, що лінгвісти виявили західнобалтійські запозичення, що є лише у болгарській мові і яких немає в інших слов'янських мовах. Отже, пращури болгар²⁸¹ мали колись тісні контакти із західними балтами, вже після того, як виділилися із загальнослов'янської спільноти. Крім того, на Балканах виявлено спорадичні західнобалтійські топоніми [Duridanov 1968, 1969]. Переселення слов'ян на Балкани відбувалося саме з районів правобережжя нижнього Дунаю, де знайдено пеньківські та прасько-корчацькі пам'ятки та про які письмові джерела повідомляють як про місце спільного проживання антів та слов'ян. Крім того, як уже зазначалося вище, балтські гідроніми в басейні Росі та Південного Бугу, тобто в ареалі пеньківської культури, можуть бути пояснені лише балтійською атрибуцією пеньківців. Для будь-якої іншої з найближчих попередніх культур така атрибуція виключена. Всі ці факти дають достатні підстави для висновку про те, що анти-пеньківці говорили західнобалтською мовою» (Андрій Алексаха, «Походження слов'ян. Поступол. реконструкція», https://alexakha.ucoz.com/aleksakha-proiskhozhdenie_slavjan.pdf);

«З точки зору лінгвістів, за граматичним устроєм і іншими показниками давньослов'янська мова була найближчою до балтських мов²⁸². Спільними є, зокрема, багато слів, що не відзначаються в інших індоєвропейських мовах, в тому числі: *roka

²⁸¹ Пращури болгар фактично асимілювали рештки остаточно знищених візантійцями і аварами антів, – П.Д.

²⁸² Вочевидь, це пов'язано зі спільною міграцією з Гіндустану до високогірних улоговин Північного Китаю споріднених протослов'янських і протобалтських племен, – П.Д.

(рука), *golva (голова), *lipa (липа), *gvezda (зірка) і ін. (Неексклюзивними близькими є до 1600 слів). В.М. Топоров вважав, що балтські мови найбільш близькі до вихідної індоєвропейської мови, в той час як всі інші індоєвропейські мови [значніше] відійшли в процесі розвитку від початкового стану. На його думку, праслов'янська мова була прабалтським південно-периферійним діалектом, який перетворився у праслов'янський приблизно з V століття до н.е. і потім розвинувся самостійно в давньослов'янську мову» («Балтська і праслов'янська мови», http://ni.biz.ua/6/6_14/6_14648_baltskiy-i-praslavyanskiy-yaziki.html).

Кельтськомовними ж германцями зараз вважаються деякими дослідниками лише тевтони, кимври і амброни, хоча ними були і інші невідомі племена, у яких середньовічні псевдогерманці запозичили кельтську мітологію:

«До кельтів С. Файст відніс прикарпатське плем'я бастарнів, а також усю групу «інгеонів»: кимврів, тевтонів, фризів, амбронів... У спостереженнях С. Файста особливо важлива вказівка на кельтськомовність кимврів²⁸³, оскільки регіон їхнього розселення (Ютландія) безпосередньо примикає до передбачуваного району проживання варягів. У самій назві племені С. Файст вбачав відображення їхньої кельтомовності, та його опоненти у передачі імені змушені визнати «кельтське посередництво». Справа, однак, не лише у посередництві. Подібне найменування – «кимри» – є самоназвою значної гілки кельтів, яка досі зберігається в Уельсі і мала в давнину набагато більше поширення. Кельтськими виявляються всі чотири відомі імені вождів кимврів: Voiorix, Caesorix, Lugius, Claodicus. Плутарх розповідає, як посланий у ворожий табір як розвідник Серторій проник туди, «одягнувшись по-кельтськи і засвоївши найбільш ходові висловлювання, необхідні, якщо доведеться підтримувати розмову». Для римлян, вочевидь, не була проблемою мова прибульців: тією ж мовою говорили їхні давні сусіди – галли та інші кельтські племена. Кимври опиняються у фокусі ще ряду примітних сходжень. Стародавні автори ведуть їхнє походження або від змішування скитів і кельтів, або від киммерійців. На північно-західних берегах Океану міцно трималася традиція, що пов'язує місцеве населення з Надчорномор'ям. Прибульцями з Дону вважав Анналіст Саксон «нортманнів». В ірландських сагах згадується, що їхні пращури володіли землями «Скитії» аж до Каспійського моря... Таким чином, на користь кельтськомовності кимврів каже ряд даних, на користь же німецькомовності таких даних немає. Приблизно так само і з тевтонами, що входили разом з кимврами в групу «інгеонів». В етнонімі «тевтони» ясно проступає кельтське «teute» – народ, люди. Кельтське божество Teutanus мало значення батька народу, племені. Вочевидь, кельтське походження має ім'я провідника тевтонів Теутободулі. Вочевидь, не випадково вони разом із кимврами та амбронами (кельтичне походження останніх цілком обґрунтовано) склали мобільну військову спілку. «Кельтична» домішка простежується в Прибалтиці фахівцями та на основі антропологічних даних. Відомий радянський етнограф М.М. Чебоксаров, аналізуючи становлення німецького антропологічного типу, встановив, що у VIII – X ст, як слов'янське, так і німецьке населення північної Німеччини було дуже неоднорідним. Переважали місцеві антропологічні типи, подібні до тих, які відзначаються для цієї епохи у фризів і саксів. Але поруч із ними у полабів і ободритів Мекленбурга, а також в окремих районах Померанії та Західної Пруссії нерідко представлені форми, що є «дуже близькими до типу латенських кельтів». Пряма вказівка на те, що кельтська мова на початку н.е. звучала у Прибалтиці, є у Тацита. Говорячи про мешканців «янтарного» узбережжя, він називає «естіїв», «звичаї та вигляд яких є такими ж, як і у свевів, а мова ближче до британської». О.О. Шахматов не випадково надавав особливе значення цій вказівці: «Тацит був зятем Агриколи», що протягом багатьох років правив римською Британією. Він міг розрізняти діалекти германських та кельтських мов. Так, говорячи про населення Британії, Тацит виділяв схожих на германців каледонців (північна частина Британії), що

²⁸³ Основних пращурів данців, – П.Д.

нагадують іспанців-силурів (західне узбережжя острова), але (що узгоджується з нинішніми науковими даними) вважав, що «загалом саме галли зайняли та заселили найближчий до них острів». Він наголошував на їхніх однакових віруваннях і констатував, що «і мови тих та інших мало чим відрізняються». Якщо говорити про мову «естіїв», то в даному випадку важлива вказівка на неповну тотожність мови галлів та бриттів...» (Аполлон Кузьмін, «Щодо етнічної природи Варягів», <https://elibrary.com.ua/m/articles/view/ОБ-ЭТНИЧЕСКОЙ-ПРИРОДЕ-ВАРЯГОВ>, <http://ec-dejavu.ru/v/Varag.html>).

Псевдогерманськомовними, вочевидь, були і сако-масагети, що мігрували з Азії до Північної Європи і Скандинавії, а, отже, і їх нащадки сакси і саксонці. І всі ці народи чи племена, на відміну від балтсько- і слов'янськомовних германців, насправді були лише псевдогерманцями, бо у той час їх шкіра не була не тільки темно-червоною, а навіть і яскраво червоною, як у прусів.

Сучасні ж германські мови є такими ж новомовами, як і російська, хоча ж і виникли вони в темні віка Середньовіччя на дуже стародавніх прототюркських сако-масагетських, кельтськомовних кельто-тракійських та кельто-іллірійських і фінськомовних скито-іллірійських та скито-тракійських субстратах під впливом слов'янського і балтського суперстратів. Вони себе раніше називали зовсім не германцями, а тевтонами і їх мови лінгвісти помилково назвали германськими лише у вісімнадцятому столітті.

В багатоетнічних міських селищах засобом спілкування була так звана «міська лінгва франка» – міське койне, на якому спілкувалися як з тубільцями, так і між собою різні іногородці:

«У міських торговельних селищах різні мови виконували різні функції. Місцева розмовна мова була засобом спілкування у сім'ї і роді, система, щонайменше, двох або більшого числа *linguae francae*²⁸⁴ була призначена для зовнішнього вживання» (Омелян Прицак, «Звідки є, пішла Руська земля», <http://politiko.ua/blogpost97690>).

Таким чином античні германці були двомовними, а то і багатомовними. Вони володіли родинними мовами: балтською (нащадки савроматів – франки, фризи, руги, куяви та ін.) чи слов'янською (нащадки сарматів та юечжів / гутіїв – гьоти / йоти, юти / ютунги, гаруди / гардінги = хороти / хорутани, гревтунги / грутунни = хроси / руси, кангли / анклії = англи і ін.). А з тубільцями ж вони спілкувалися різними піджинами, з яких і розвинулися спочатку (в античні часи) псевдогерманські літературні мови (франкська і готська), а потім (у темні віка Середньовіччя) – сучасні псевдогерманські мови, в яких лише більшість лексики є індоевропейською, а граматики є туранською (тобто більш аналітичною ніж флективною).

Отже, і так звана готська літературна мова була лише кодифікованим суржилом – піджином, яким слов'янська шляхта можливо спілкувалася зі шляхтою інших народів. І тому звичайно ж вона не може повністю відповідати як народним говіркам того часу, так і сучасній українській мові, що значно вдосконалилася на протязі майже двох тисяч років:

«Оригінал, використаний Вульффілою для перекладу, відображав життєві реалії народу Палестини доби Христа або ще раніше. Але спосіб і форма, за допомогою яких готська мова передавала біблійний текст і таким чином адаптувала чужу реальність до своєї, дає багато цінного для розуміння культури готського часу Вульффіли. При цьому він переклав Біблію не на готську простонародну (протоукраїнську, – П.Д.), а на поетичну (пісенну) мову, якою користувалася готська шляхта, придворні поети, жрецтво, тобто в Біблії Вульффіли знайшов відображення менталітет і спосіб життя певної соціальної верстви, що необхідно враховувати під час роботи з цим джерелом. ...за словами Йордану, «в цей час обидва племені, гостроти і візиготи, становили ще одне (протослов'янське, – П.Д.) ціле» (Get., 245). Тому ми вважаємо цілком допустимим залучення лексичних даних Готської Біблії задля встановлення рівня соціокультурного

²⁸⁴ Можливо, спочатку східноіранської хотаносакської або согдійської і лише значно пізніше старослов'янської, слов'янсько-германської і новогерманської / псевдогерманської *linguae francae*, – П.Д.

розвитку обох гілок готів у IV ст.» (Ірина Зінківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на рубежі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

«Мова готських літературних пам'яток відрізняється одноманітністю, відсутністю синонімічних діалектних форм. У готських текстах спостерігаються незначні коливання орфографії і фонетики. Можна припустити, що і в розмовній мові (слов'янськомовної шляхти, – П.Д.) готів не тільки спочатку не існувало помітних відмінностей, але і пізніше, в епоху виникнення вестготського і остготського королівств, розбіжності були незначні. Разом з тим, письмова готська мова не була простою фіксацією усних норм²⁸⁵, бо виразно відчувається книжковий характер готських текстів – залежність готських перекладів від грецьких і латинських зразків накладала свій відбиток на синтаксис і на лексику письмової готської мови... Готська морфологія в найбільш чистому вигляді являє типи відмінювання іменників і прикметників; в парадигмі займенників є чіткі подвійні форми. В системі сильних дієслів зберігся клас редуплікаційних дієслів, ступені граматичного чергування ще не затемнені наступними фонетичними змінами. Найбільш повно дані синтетичні форми медіопасиву, відсутні аналітичні форми минулого. У фонетиці не пройшли різного роду переголосовки кореневих голосних, не було подвоєння приголосних, випадання носових перед щілинними і т.д.» («Пересування германських племен і утворення варварських держав. Готська мова», <http://poteme.com.ua/filologiya/romano-germanskoe-yazykoznanie/968-peredvizheniya-germanskix-plemen-i-obrazovanie-varvarskix-gosudarstv-gotskij-yazyk.html>).

До того ж належність церковних текстів літературної готської мови до античних часів ставиться під сумнів більшістю дослідників. Фрідріх Кауфман в 1920 році припустив, що готська версія Вульфїли була латинізована пізнішими переписувачами, аргументуючи це тим, що всі збережені готські рукописи походять з Ломбардії. Отже до нас дійшли лише латинізовані середньовічні тексти готських рукописів. Та і як самі шляхетні роди держави Остготів Теодоріха Великого, так і їх прислуга могли бути на той час вже переважно латинізованими. І тому-то наявність літери «л» і відповідного їй звуку в слові «сонце» аріанських релігійних текстів готів (укр. «сонце» – гот. «sauil», д.-ісл. «sol»), але д.-в.-нім. «sunna», д.-англ. «sunne») може бути пов'язана з латинським впливом або з переважанням давніх балтів як в готському багатоетнічному об'єднанні племен, очолюваному слов'янськомовними родами античних германців, так і у військових дружинах цього об'єднання. І можливо вже тоді остготи розмовляли латино-варварським суржиком (до якого входили не тільки слов'янсько-балтські, а і кельтсько-тракійські, фінсько-іллїрійські та прототюрксько-германські лексичні запозичення), а також і запозичували для себе імена у інородців. Бо завдяки саме цьому вони і дистанціювалися від слов'янськомовного (протоукраїнськомовного і словенськомовного) простонароддя, як це мало місце і в Київській Русі:

«...ось вам дві спільноти людей: в одному є брати Валамір, Візимир, Тіудімір та дівчина на ім'я Вадамерка, в іншому люди носять такі імена – Мусок, Пейрогаст, Келагаст, Ідариз, Ардагаст та Хільбудій. Запитання: хто з них слов'яни? – Відчуваю якісь каверзи, однак, змушений визнати, що перша група імен звучить цілком слов'янські, а друга – ні. – Тим часом, Валамір, Візимир, Тіудімір та Вадамерка – це готські імена, а ось другий список – це достовірно відомі науці антські вожді та шляхетні воїни. Крім них історія знає також наступних антів та склавинів: Дабрагеца, Сваруна, Лаврита, Мезамира, Дабрагаста, ну і, зрозуміло, Боза... Науковці вважають, що з цього переліку слов'янським корінням може похвалитися лише одна людина – Сваруна, чие прізвисько походить від «сварги» – сварки. Решта – під великим сумнівом. ...характерний у майбутньому для слов'янських імен корінь «мир» зустрівся у цьому списку лише раз, тоді як у готів він трапляється набагато частіше. Мабуть, його слід визнати східногерманським. Дуже часті, особливо у

²⁸⁵ Слов'янських, балтських, кельтських і фінських діалектів, – П.Д.

антів, закінчення на «гаст». Хотіли прив'язати дані імена до слов'янського слова «гість», що означало, ймовірно, «купець» або «чужинець», але дана версія повністю спростовується лінгвістами. Крім того, ще в попередню епоху зафіксовано ім'я Анагаста. І воно належало готу, сину Арнегіскла, ватажку візантійського загону, що розбив гунського царевича Динцика і відправив його голову в цирк міста Константинополя. Навіть корінь «дабра», який історики сподівалися вивести зі слова «добро»²⁸⁶, як роз'яснили лінгвісти, походить, швидше, від готського «darpa», що означає «міцний»...» (Ігор Коломійцев, «Народ-невидимка. Оновлена версія», http://kdet.ucoz.ru/index/glava_sorok_chetvertaja_v_teni_krepostej/0-196);

«...готський історик Йордан визнавав, що готи майже не мали власних (балтсько-слов'янських, – П.Д.) імен. У випадку ж з русами мова навіть не йде про відсутність слов'янських імен як таких. Просто якась частина русів, вочевидь, що належала до вищого прошарку, використовувала неслов'янські імена. Може бути з міркування моди, а може бути, підкоряючись якимось стародавнім звичаям. Яким? Можна припустити наступне. Як відомо, багато традицій практикували приховування свого істинного імені від сторонніх, особливо від ворогів. Ім'я людини вважалося енергійним виразом його сутності і могло бути використано окультними противниками для поневолення його «я» або наведення псування. Підписуючи договір з греками слов'яни могли називати не свої справжні імена, а імена, що належать іншим, сусіднім народам... В особі русів ми маємо справу не з аристократією, як такою, а з особливою військовою кастою, менш привілейованою, але все таки, що підноситься над основною масою населення і навіть мешкає на власних теренах. Вона дуже нагадує козацтво – військовий, а не аристократичний прошарок, що має свої землі. Цікаво, що вигляд руса (в описі візантійця Льва Диякона) дуже схожий на вигляд козака – воїна Запорізької Січі: «Голова в нього була зовсім гола, але з одного боку її звисало пасмо волосся ...» Цілком можливо, що нащадки касти русів брали активну участь в створення козацтва...» (Олександр Єлісеєв, «Руси – люди меча», <https://radota-indrin.livejournal.com/151988.html?amp=1>).

До того ж:

«Великий кластер, який об'єднує германські, фінсько-угорські та інші популяції Європи, підрозділяється наступним чином: спочатку відділяється гілка іспанців – цей етнос, крім зазначених вище етнічних компонентів, несе в собі генетичний матеріал вестготів. Після цього відокремлюються два субкластери, один з яких містить гілки шведів, фінів, естонців, талишів і білорусів²⁸⁷. Більшість з цих популяцій мешкають нині в Надбалтійському регіоні або поблизу нього. Близькість талишів Закавказзя до даних популяцій може вказувати на можливий шлях міграції цієї частини європеїдів з їх азійської прабатьківщини» (Аріадна Назарова, «Генетика і антропологія народів Кавказу, і проблема походження європеїдів», <http://srn.su/?p=1083>);

«Згідно з відомостями антропологів, серед германців²⁸⁸ в основному були поширені два фізичних типи людей: одні – світловолосі, світлолиці, блакитноокі і сіроокі, а інші – рудоволосі, світлолиці і блакитноокі. Обидва типи мали високий зріст з доліхокефалією черепів. Другий тип був ближче до племен (фінськомовної – П.Д.) скитської групи. Тому найперші германські, племена могли представляти собою спочатку змішання якихось двох етносів, один з яких міг мати певне відношення до племен скитської групи²⁸⁹. ...на думку німецьких мовознавців Зеусса, Я. Грімма, Шлейхера і інших, давньогерманська мова мала значні збіги з старослов'янською мовою²⁹⁰. Причому, на їхню думку, ці збіги були

²⁸⁶ Чи зі слова «добірний», що походить від дієслова «брати» і може означати, як і слово «доблий», від якого походить готське слово «darpa», не тільки «міцний», а і «мужній, відважний, доблесний», – П.Д.

²⁸⁷ І який не містить гілок як українців, так і західних, і південних слов'ян, – П.Д.

²⁸⁸ Тобто не античних балтсько- та слов'янськомовних германців, а середньовічних псевдогерманців, – П.Д.

²⁸⁹ Вочевидь, до окельтених раніше племен фінськомовних тракійців та іллірійців, – П.Д.

²⁹⁰ І тому, вочевидь, сформувався на етнічних субстратах неіндоевропейців під впливом етнічного суперстрату слов'янськомовних античних германців готів, пращурами яких були сармати – північно-східні

настільки значні, що можна зробити висновок про існування в минулому єдиного слов'янсько-германського народу²⁹¹...» (Борис Попов, «Хто ми?», <http://www.proza.ru/2008/03/24/550>).

Звісно, що перси довго офіційно користувалися арамейською писемною мовою для офіційних і ділових записів та листування:

«Насправді майбутнє було за фінікійським алфавітом, адаптованим арамеями, і за самою арамейською мовою. Починаючи з часу правління Кіра офіційні укази перської канцелярії та дипломатична кореспонденція писалися зазвичай арамейською мовою. Сотні табличок із Персеполя, списані чорнилом, є свідками його використання в архівах у серці імперії. Цю мову можна знайти у вигляді текстів, написаних ручкою на глиняних табличках вавилонськими літерами; він виступає в ролі легкочитаного ярлика для більш важкого клинопису. Написи арамейською мовою часто зустрічаються в Північній Сирії та Кілікії, рідше – у Каппадокії, Пафлагонії, Мізії, Лідії та Памфілії...» (Альберт Олмстед, «Історія Персидської імперії // Перемога арамейської мови», <https://history.wikireading.ru/171642>).

І якби ж не були виявлені написи архаїчною перською мовою на Бехістунській скелі (<https://tdmix.ru/uk/tomatoes/darii-i-behistunskaya-nadpis-prerevod-m-a-dandamaeva-behistunskaya-nadpis.html>) та інших пам'ятках, то можна було б вважати, що перси у давнину були семітами.

І більше того приблизно третина сучасних загальногерманських коренів не виявляє індоевропейських відповідників:

«Леманн, наприклад, вважав, що немає фонологічних і граматичних інновацій, спільних для германської, італійської, кельтської, балтійської і слов'янської, і що германська була незалежною від інших індоевропейських мов на самій ранній стадії свого розвитку, а риси, що об'єднують германську з цими мовами, – головним чином лексичні і до того ж пізні (Lehmann 2005 – 2007). Щодо майже повної відсутності морфологічних інновацій, спільних для німецької та італійської, писав раніше Поломе, який відкидав на цій підставі гіпотезу про тривале сусідстві італійців і германців (Polomé 1966). Порциг, який наводить найбільш повний перелік загальних індоевропейських інновацій, відзначає тільки одну загальну германсько-балтсько-слов'янську інновацію (закінчення давального мн. на -m) і чотири загальних фонологічних і граматичних інновації у італійській та германській, три з яких є фонологічними (подібне зміна дзвінких придихальних, частково подібна доля складових сонантів і зміна $t + t > ss$) і тільки одна морфологічна (схожість в морфологічному оформленні дієслів стану, – Порциг 1964)» (доктор філологічних наук Юрій Кузьменко, «Ранні германці і їхні сусіди», <https://www.twirpx.com/file/687370/>; https://www.studmed.ru/kuzmenko-yu-k-rannie-germancy-i-ih-sosedi-lingvistika-arheologiya-genetika_4f2e2f2792a.html; https://iling.spb.ru/pdf/kuzmenko/kuzmenko_2011.pdf).

Але ж в українській мові, як і в інших сучасних слов'янських мовах, ця неіндоевропейська лексика не виявлена, не зважаючи на те, що нащадки готів ґруннів руси були привілейованою верствою в давньоукраїнському суспільстві. І навіть ті варяги-руси, що володіли і шведською мовою, не насадили цю неіндоевропейську лексику не тільки українцям, а і раніше балтськокомовним мешканцям сучасної Білорусі, насадивши їм лише слов'янську лексику. Так чому ж тоді науковці досі не здатні зрозуміти, що готи ґрунни = руси, як і більшість інших античних германців та споріднених їм кавказьких аланів, були слов'янськокомовними?

Таким чином переважно світловолосі і блідолиці сучасні германські народи не є нащадками лише індоевропейців а, отже, і чорноволосях, темно-червоношкірих і

китайські жуни, юечжі і алани, а також і за участю етнічних адстратів частково окельтених чи обалтених фінськокомовних скитів, тракійців і іллірійців, – П.Д.

²⁹¹ Точніше про існування в минулому єдиної праслов'янсько-германської мовної спільноти з наявністю діалектів, на підставі яких поступово і сформувалися сучасні спрощені слов'янські і дуже спрощені германські мови, – П.Д.

брахікранних античних германців / сермендів. Цікаво, що навіть пращури марійців прадавні греки ахейці, що «згноїли» Трою (Ілліон), теж не були індоєвропейцями, бо були фінськокомовними, як і більшість скитів, іллірійців і тракійців:

«Чорноморські степи Росії (тобто України, – П.Д.) колись були зайняті, як відомо, скитами. Питання щодо племінної приналежності цього народу вирішувалося по-різному. То бачили в них монголів, то аріїв; але лунали голоси і на користь їх фінізму. Нам здається, можна визнати лише одне, що, судячи за наявними історичними і лінгвістичними даними, скити, як і приймається тепер, є термін географічний, а не етнографічний, і що в числі народів, які є прихованими під цим ім'ям, були і фінського походження. Таким чином, доводиться допустити поширення угорсько-фінського племені далеко на південь... Визнавалося і раніше, що центральна Росія була колись зайнята угорсько-фінськими селищами, але виявляється, що сліди цього племені збереглися в топографічній номенклатурі і набагато південніше. Так, деякі річки південної Росії носять назви, співзвучні з номенклатурою північно-східних регіонів. У топографічних назвах далі Курської губернії можна знайти деякі, що пояснюються з угорсько-фінських мов, не кажучи вже про губернію Чернігівську. Якщо ми тепер звернемося до заходу, то побачимо факти, що вказують на ще більш широке поширення угорсько-фінського племені. Так, в мовах датській, франкській, іберійській і баскській виявляють запозичення з мов фінських... В топографічній номенклатурі Німеччини, Італії і Франції²⁹² виявляють сліди перебування там фінів в доісторичну епоху. Якщо ми звернемо тепер увагу на географічне положення кривецького регіону, то виявиться, що він лежить у середині цього великого простору, на якому, як ми бачили, є підстави припустити розселення угорсько-фінського племені в доісторичні часи, а тому не можна допустити, щоб територія, що лежить на найважливішому колонізувальному шляху, на з'єднанні Волзької і Дніпровської систем, залишилася чомусь обійденою і, отже, не захопленою цим первісним населенням. І дійсно, ми маємо дані, що дають можливість відповідати на це питання ствердно» (Петро Голубовський, «Історія Смоленської землі до початку XV століття», <http://lifeinbooks.net/read-online/istoriya-smolenskoj-zemli-do-nachala-xv-stoletiya-petr-golubovskiy/>);

«Як бачимо, збіги у явищах мов Зах. Європи та фінських і ширше, уральських²⁹³ – не просто численні, вони масові й багатобічні: лексичні, граматичні, фонетичні, семантичні. Проте, їх поки що важко звести в одну систему через велику давність мовних контактів, що їх спричинили. Водночас очевидно, що серед досі виявлених аналогій переважають структурні, граматичні, – як відомо, значно давніші від лексичних, – що добре корелює з даними генетики про тривале, епохальне збереження на Північному Заході Європи протофінського субстрату, імовірно – за умов тисячолітньої двомовності» (Костянтин Тищенко, «Мовні свідчення протофінської присутності у Західній Європі», <http://ethnic.history.univ.kiev.ua/data/2001/9/articles/13.pdf>);

«У німецьких філологів склалося уявлення, що «загальногерманська мова сильно вплинула на лексику фінської і лапландської мов». Стверджуючи це, А. Бах дає ряд прикладів. Однак більшість наведених ним слів має латинське коріння²⁹⁴. Аналіз показує, що можна виявити достатню кількість відповідностей, наявних тільки в романських і фінсько-угорських мовах, і, зокрема – в фінській (див. приклади нижче). Тому цілком можна очікувати, що через деякий час твердження А. Баха буде здаватися просто мітом... Заслуговує на увагу такий приклад, що наочно демонструє ідентичність процесів словозміни в романських і фінсько-волзьких мовах. Звернемося до етимології марійських, карельських і фінських слів, що означають «ворон / ворона» і «каркати»:

²⁹² А також і Ілліріку, Тракії та Паннонії, – П.Д.

²⁹³ Та навіть алтайських самодійських, – П.Д.

²⁹⁴ Що, звичайно ж, пов'язано з безпосереднім контактом з римлянами фінськокомовних іллірійців і тракійців, – П.Д.

а) (грец.) «κόραξ, ακος» = ворон > (перенесення наголосу на другий склад) > (лат.) «corax, acis» = тж, ~ (мар.) «korak» = тж. > (сінкопа: випадіння передударної, а також к(с) > g) > (іт.) «gracchio» = каркання > (випадіння початкової G) > (фін.) «raakkua» = каркати;

б) (лат.) «corvus, ī» = ворон > (rv > rb) > (іт.) «corbaccio» = тж. (примітка: -accio – зневажливий суфікс); (лат.) «corvus: corvī cantus» = каркання; «corvi» > (rv > rp) > (фін.) «koorri» = ворон;

в) (лат.) «cornix, īcis» = ворона > (іт.) «cornice» = тж. > (еволюція o > u) > (мар.) «курниж» = ворон ~ (карел.) «kuarn'is» = тж...

Наскільки відомо, ніхто поки не пояснив етимологію назви Італія (Italia). Але, судячи за історичними документами, спочатку так іменувалася тільки південно-західна частина Апеннінського півострова²⁹⁵, потім – південна частина півострова до Рубікону і Макри, і тільки з часів імператора Августа (I ст. н.е.) – весь півострів до Альп. Тому тільки в історичну епоху і з'явилася назва: італійські племена, що об'єднала тих, хто говорив латинською, оськською, умбрійською та іншими мовами. З іншого боку, у фінській мові, поряд зі словом Italia є прикметник «etelä» – «південний», що співзвучно марійському «іт тілі» – «немає зими», якої дійсно не буває на південному краю Апеннін, на відміну від їх північної частини. Тому не виключено, що слово «Italia» має фінсько-угорське коріння» (В.Г. Громов, «Марійська мова – старший брат латини», <https://www.mari-el.name/library/gromov.pdf>).

Тому-то до прибуття в Європу брахікранних італіків, кельтів, балтськомовних савроматів і слов'янськомовних сарматів а, отже і їх нащадків античних германців, переважно блідолице і доліхокранне населення Європи не було нащадками індоєвропейців. І, вочевидь, до асиміляції його італіками і кельтами воно було переважно фінськомовним. Адже праіндоєвропейці, що мешкали в високогірних долинах Південної, а пізніше і Центральної Азії були не тільки темно-червоношкірими (через високий рівень ультрафіолетового випромінювання у високогір'ї), а і вже брахікранними навіть в сиву давнину:

«Серія VI – IV ст. до н.е. характеризується вже брахікранією з широким обличчям, поземне профілювання якого трохи ослаблено на рівні очних ямок, а ніс сильно виступає на високому переніссі. Надалі дослідження антропологічного матеріалу підкріпили гіпотезу над'уральського походження раньосарматської (прохорівської) культури Нижнього Надволжя. Серії савроматського VI – IV ст. до н.е. та раньосарматського IV – III ст. до н.е. часу за багатьма морфологічними критеріями подібні між собою. Значні відмінності лише за двома-чотирма краніологічними ознаками мають значні відмінності (Балабанова, 2000а: табл. 14, с. 58-59; 2013). Специфіка локальних груп IV – III ст. до н.е. така, що дозволяє говорити по-перше про збільшення частки брахікранних черепів і, по-друге, про те, що разом з пізнішою групою II – I ст. до н.е. її мінливість відбивається в клінальному характері – широкоголові низькосклепінчасті і широколиці краніотипи (індоєвропейців, – П.Д.) локалізовані на Південному Уралі, а довгоголові, високосклепінчасті і відносно вузьколиці (угорсько-фінськомовних туранців, – П.Д.) на заході ареалу, у Волго-Донському міжріччі та на Нижньому Дону. Такий напрямок мінливості дозволяє говорити про формування ранньої групи прохорівців на Південному Уралі з наступною міграцією їх на захід, у Заволжя, Волго-Донське міжріччя і Нижній Дон (Балабанова, 2000а, с. 55, 62). Порівняння раньосарматських груп²⁹⁶ показало велику подібність їх між собою та з групами населення савроматського часу... Останні, мабуть, були головним морфологічним компонентом, на основі якого формувалося раньосарматське населення²⁹⁷» (М.О. Балабанова, «Центрально-Азійські зв'язки у

²⁹⁵ Нині – Reggio di Calabria, що була заселена у давнині фінськомовними греками – ахейцями, – П.Д.

²⁹⁶ Біженців з високогірних улоговин Північного Китаю та Південної Монголії, в яких вони довготривало мешкали осіло, – П.Д.

²⁹⁷ Вочевидь, ще на теренах Північного Китаю та Південної Монголії, – П.Д.

стародавнього і середньовічного населення Нижнього Надволжя», <https://volsu.ru/struct/institutes/iimost/archeolog/employees/publication.php?id=000015947>).

Саме головні пращури українців грут-унни (темно-червоношкірі і високі унни / гуни / жуни; туркм. «goйug», казах. «қоңыр» – коричневий) та споріднені їм скіри (Skiren, Sciri, Scirians, лат. Skirii; грец. «σκούρος», італ. «scuro» – темний) ослов'янили в Україні кельтськокомовних бастарнів і балтів майбутньої Київщини (Київської АК) та яскраво-червоних балтськокомовних склавинів (пізньолат. «scarlatinum», італ. «scarlatto», англ. «scarlet» – яскраво-червоний) і кельтів Карпат, а також і балтськокомовних венедів (можливо, не тільки кельтів-венетів, а і нащадків веньоуто / венендерів, що прийшли з Веньсу до Європи разом з усунями = язаматами – савроматами) та антів (*антсай / яньцай китайських часописів). Українське слово «тин» (огорожа), вочевидь, має кельтське походження (адже кельтське «таун» – місто [Борис Казанський, «Слов'янські розкопки», http://rulibs.com/ru_zar/sci_linguistic/kazanskiy/0/j74.html]).

Тому-то давньоукраїнські міста Гайсин (*Гайтин / *Гейтон / *Гейтаун), Гусятин, Делятин / Ділятин, Дорогочин (*Дороготин), Жукотин, Козятин, Коснятин, Коростен(ь) / Коростин, Ладижин / Лодяжин (*Лодятин), Люботин / Любатин, Ніжин / Ніжатин, Обертин, Пирятин, Рогатин, Рожнятин, Славута / Славутин, Снятин, Тульчин (*Тультин), Хотин, Яготин та інші, можливо, були засновані ще бастарнами Зарубинецької і Київської АК або ж їх назви були утворені пізніше за кельтським формантом (dup – «тин, огорожа, місто», англ. «town» – місто). Теж саме стосується також як стародавніх, так і сучасних сіл, селищ та хуторів: Авратин / Гаврятинь (XVI ст.), Бажатинь (1787), Бакутин, Бастин(ь), Батинь (1764), Батютинь (1911), Бахтин (I пол. XV ст., 1690), Баштин(е), Білотин, Білятин, Блистин, Боб'ятин (1448), Богутин (1476), Боратин, Бородятин(е), Бортятин, Борути(е), Борятин, Будятин(е), Букати / Букатин (1946), Буртин, Бутин, Буштин(о/а) (1405), Ватин (1545), Велетин, Велятино / Велятинь (1946) / Вилятинь (1581), Вербачин (*Вербатин), Верб'ятин, Водотинь (1471), Волотин, Вороблячин (*Вороблятин), Ворчин (*Ворчин), Воштинь (1904), Вошатин (1545), Воютин, Врятинь (1571), Гарасютинь (1904), Глинятин, Гнютин(ь), Голов'ятин(е), Голуб'ятин, Голятин, Гонятин, Грузятин, Гулятин, Гунятин, Гуптин (1946), Гутинь (1911), Гуто-Мар'ятин, Гуштин, Датин(ь), Денятин / Динятинь (1538), Депетинь (1911), Дидятин, Дитятин, Добратин, Добрятин, Душатин, Жаботин, Жереб'ятин, Жидятин, Жилятин, Жирятин, Житин, Жнятин, Жовтин, Жогатин, Журатин, Загутин(ь), Заплатин, Збитин (1593), Звенячин (*Звенятин), Звірятин, Здутин (1424), Злотин (1646, нині Вербівка), Зублятин, Иванютинь (1904), Карантинь (1904), Квитинь (1778), Кърстинь (1799), Кирпотине / Кирпотинь (1904), Климятинь (1511), Клопотин, Княтинь (1565) / Снітин (1096), Конятин, Копистин, Коп'ятин (1946), Коростятин (1454, нині Криниця), Коротин(е), Кривотин, Кротинь (1723), Кубитин(а) (1904), Кузятин (1555), Кустин(е) / Кустин, Кутин, Ланчин (*Лантин), Лев'ятин, Літин, Літятин, Лип'ятин, Литинь (1911), Лопатин, Лосятин, Люблятин, Малотин, Малятин, Мантин, Манятин, Мар'ятин / Мар'ятинь, Милотин, Милятин, Минятин, Миротин, Мирутин, Мислятин, Митулин, Мишлятин, Мокротин, Молодятин, Моратин / Морятин (1578), Моротин, Мохнатин, Мукошин (*Мукотин), Муратин, Мути(н), Муштинь (1904), М'ятин, Наврятин, Нещетинь (1904), Новомутин, Нути(н), Овлочин (*Овлотин), Оплятинь (1904), Охотин, Панютин(е), Перенятин, Перечин (*Перетин), Пилипчатин(е), Пилятин, Пиратин, Пищитин(ы) (1904), Пнятин (1441), Поетин, Покутин(е), Правутин (Великий та Малий), Пристин(е), Пронятин, Пустотин(е), Путатинь, Путятин(е), Радошин (*Радотин), Риботин (XIV ст.), Роботин(е), Рожатинь (1778), Розтяжин (*Розятин), Рокитин, Ростятин (1778), Роятин, Рукшин (*Руктин), Рутинь (1904), Рухотин, Ряботин (1765), Сабсатинь (1787), Селятин, Семенютинь (1904), Серготинь (1545), Сестрятин, Синютин, Синятин, Скинятин (1946), Сков'ятин, Скрутинь (Верхній, 1667), Слатин(а/е), Слов'ятин (1441), Собатин, Соб'ятин, Солотине / Солотин, Сронятин (1946), Старостратин, Стенятин / Стонятинь (1536), Стерчин (*Стертин), Стратин (1464), Стронятин, Струтинь / Струтин, Сухотин(е/о), Тагачин (*Тагатин), Таратути(н), Телятин, Тератин, Тимоти(н), Тихотин, Тристеня /

Тристинь (1778), Туркотин, Турутин / Турутин, Ужачин (*Ужатин), Улітин (1618), Фельштин (1421), Хаврятин (1628), Хлопотин, Хлоп'ятин, Хроботин (1583), Чернетин (1517), Чернятин, Четин (1946), Шкулетин, Шлятин, Шляхтин(е), Шокотинь (1904), Шпотин(е), Щенятин, Щетинь (1911), Щиглятин, Щикутинь (1904), Щитин(ь), Щучатинь, Юхти / Юхтинь (1904), Ягнятин, Якотин (1620), Ядутин (1654):

«Незважаючи на те, що з'явилися нові назви, насиченість ареалу ойконімів на *-інь (а, отже, і «тин», – П.Д.) різко зменшилася. Це пов'язано насамперед з тим, що з ХХ ст. понад 900 одиниць не „дожили“ до ХХІ ст. через суспільно-історичні умови. Друга причина – занепад ойконімів і з інших хронологічних етапів, адже на кожному з них лише деякий відсоток „доходить“ до сьогодні (так, напр., із 367 новозасвідчених назв у ХVІ ст. лише 163 збереглося до ХХІ ст.)» (Зоряна Купчинська, «Стратиграфія архаїчної ойконімії України», https://chtyvo.org.ua/authors/Kupchynska_Zoriana/, https://www.academia.edu/47021530/Зоряна_Купчинська_Стратиграфія_архаїчної_ойконімії_України_Львів_2016_1278_с);

«Археологи фіксують латенський вплив на пам'ятки Східної Європи рубежу нашої ери (латенізування культур). На Сході Європи латенізованими вважаються культури – зарубинецька, пшеворська, Поянешти-Лукашівка. Серед носіїв культури Поянешти-Лукашівка окремі дослідники називають бастарнів. Можливо, в складі бастарнських племен були і кельти. У всякому разі, Тит Лівій називав бастарнів галатами і згадував про схожість їх мови і звичаїв з кельтським плем'ям скордисків. У складі поліетнічної зарубинецької культури окремі археологи також бачать бастарнів і кельто-іллрійців... Нащадки центральноєвропейського населення (кельтів) могли потрапити в Україну, як захоплені міграційними потоками, викликаними рухом готів. Взаємини між кельтами і германцями мають дуже довгу історію, а зона германсько-кельтських контактів була значною. Про культурний вплив кельтів на (лише умовно, – П.Д.) германські племена писалося досить багато. Палеолінгвісти стверджують, що частина німецької військової, адміністративної та сакральної лексики сформувалася на кельтській основі. Для нас цікаво те, що кельтське коріння бачать і в окремих готських словах, що може свідчити на користь прямих контактів [Казакевич 2007]» (Тетяна Рудич, «Населення черняхівської культури Дунайсько-Дністровського межиріччя за матеріалами антропології», <https://cyberleninka.ru/article/n/naselenie-chernyahovskoy-kultury-dunaysko-dnestrovskogo-mezhdurechya-po-materialam-antropologii>);

«Найбільше значення для європейського іменослову мали імена континентальних кельтів, іллрійців, венетів, тракійців, іранців, а також особливої етнічної групи, яка визначається як «північні іллрійці», і яка включала більш-менш значний уральський мовний компонент²⁹⁸» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі», <https://flibusta.club/b/221162>; http://www.telenir.net/istorija/nachalo_rusi/p7.php#metkadoc4);

«Придунайська Паннонія (лат. «Pannonia» – нинішня Угорщина) – місце, де здавна обґрунтовувалися алани²⁹⁹ часто упереміж з іншими варварськими народами (Jord. Get. 161). Алано-готські зв'язки зміцніли в ході розпочатого в 70-і роки IV ст. масового переселення готів і інших варварів в межі Римської імперії. – Йордан (Get. 140) вказує, що готські керманічі Алатей і Сатрак після перемоги при Адріанополі (378 р.) прибули для поселення в Паннонію, а за повідомленням Марцелліна (XXXI. 12.12-17) в битві вони командували готсько-аланською кіннотою. Об'єднання Алафея і Сатрака трактується в сучасній літературі як «змішане готсько-алано-гунське формування». Поблизу Дунаю поміщає «гетів» (готів) і спілкових їм аланів Авсоній в своїй консульській молитві напередодні 379 р. (Prec. Cons. 1.32). Панегірик Паката близько 391 р. називає серед

²⁹⁸ Фінськокомовних скитів Іллірії, Тракії та Паннонії: бессів – пращурів вепсів [vepsä / bepsä] = весі [vas / visu], морісенів / марісенів [р. Маріс / Муреш = р. Марат] – нащадків ахейців і пращурів марійців, агатірців – пращурів мерян і муроми, коралів – пращурів карелів і інших, – П.Д.

²⁹⁹ Аси / яси; швед. «åsa», маньчж. «alin», чес. «hřbet, hřeben» – «гірський хребет / гребінь»; англ. «artis» – «гребінь, кромка, ребро»; грец. «ορεινός» – «гора, гірський»; тадж. «асосй» – головний, – П.Д.

насельників Паннонії готів, гунів і аланів (Paneg. Ras. 32). Сам Атаульф був, можливо, змішаного «готсько-сарматського» походження. Не дивно, що готський керманіч міг знайти наречену серед аланок³⁰⁰... В війську Атаульфа джерела називають гунів і готів, але ми з легким серцем можемо припустити, що в ньому були і алани, які не завжди розрізнялися давніми авторами серед гунів або тих же готів. Є свідчення Павліна Ноланського (Carm. XXVI. 11.22-27), що в загонах Аларіха, які грабували Італію в 409 – 410 рр., були як готи, так і алани. Ступінь близькості аланів і готів (гутіів = юечжів, – П.Д.) була така, що відбилася і в термінології: Прокопій Кесарійський називає аланів «готським плем'ям» (Proc., Bell. Vand. I. 3.1)» (С.М. Перевалов, «Вазат, 414 р.: розрив алано-готської спілки», <http://annales.info/evrope/vazat414.rar.htm>).

6. Скандинавія – прабатьківщина українців і більшості інших слов'ян

В Україні ж майже немає гідронімів і топонімів давньоукраїнського походження. Всі вони zostалися в Скандинавії, Ютландії і Німеччині, бо велетенські горяни слов'янськомовні сармати і алани з гірських улоговин Кавказу спочатку перебралися до Дону і далі до гірських масивів Скандинавії. І лише, коли клімат у них погіршився, вони і повернулися до теренів України, через які пройшли раніше, майже не затримуючись:

«Слов'яни, прибувши до Європи зі сходу, безсумнівно, рухалися нашими степами і, розселяючись далі на північ, звичайно, користувалися цими природними шляхами для свого колонізування. Деякі племена осіли і на узбережжі Чорного та Азовського морів. Спочатку вони також брали участь у історичному житті Руської землі. Однак треба сказати, що ставлення їх до решти Русі, судячи з уривчастих даних, що дійшли до нас, відрізнялися особливим характером. Невдовзі Русь перестає вважати їх своїми, перестає цікавитися їх життям. Але, зрозуміло, це не означає, що ці слов'янські поселення зникли. Вони жили, і доля їх має займати нас не менше, ніж перебіг історичного життя в інших регіонах землі Руської. Як своєрідні були відносини цих племен до решти Русі, так особлива і своєрідна була їхня історична доля... Здається, не може бути суперечки в тому, що слов'янське плем'я, що з'явилося в Європі, звичайно, зі сходу, мало рухатися річковими системами як єдиним зручним шляхом» (Петро Голубовський, «Печеніги, торки та половці до нашестя татар. Історія південноросійських степів IX – XIII ст.», <https://profilib.net/chtenie/97626/petr-golubovskiy-pechenegi-torki-i-polovtsy.php>, http://history.org.ua/LiberUA/PTPIst_1884/PTPIst_1884.pdf);

«...нормани в II ст. на чолі з Роллоном приходять з Дону³⁰¹. Анналіст Саксон дає навіть точну дату: 166 р. На початку н.е. з Дону в Західну Європу проходили окремі іранськомовні групи³⁰², зокрема роксолани і алани. Про деякі аспекти історії (темних, – П.Д.) аланів – «русів-тюрк»³⁰³ буде сказано нижче в зв'язку зі згадуванням східними джерелами «двох видів» русів. Тут відзначимо, що на півночі Франції і сусідньої Бельгії були великі могильники похованих аланів (аланів-торків, – П.Д.). А керманіч норманів з Норвегії Роллон, який захопив на початку X ст. цю частину французької території, вважав себе нащадком Роллона II ст. Майже напевно норманський вікінг виправдовував свою операцію пам'яттю великого пращура. Про це прямо сказано в «Хроніці герцогів нормандських, складеної в XII ст. на замовлення нащадка герцогів – Генріха II Бенуа де Сент-Мор. Роллон вважав завойовану територію своєю прабатьківщиною і в 911 р. погодився визнати себе васалом французької корони. А відвойована (або повернена) ним

³⁰⁰ Адже не тільки жуни = гуни-савіри, але і готи та алани-торки були споконвіку слов'янськомовними, як і багато інших брахикранних нащадків сарматів, – П.Д.

³⁰¹ До Скандинавії і Бельгії, – П.Д.

³⁰² Насправді балтсько- та слов'янськомовні групи, – П.Д.

³⁰³ Точніше, темношкірих слов'янськомовних русів-торків, бо пращури майбутніх тюрків тоді були ще самодійцями, – П.Д.

територія стала практично самостійним «Герцогством Нормандським...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», <http://www.rulit.me/books/nachalo-rusi-tajny-rozhdeniya-russkogo-naroda-read-195465-56.html>; <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>).

Вочевидь, у «нормани» було переосмислено західноєвропейський екзотонім аланів-торків «лордмани» (*вордмани / *урдмани = ал-урдуманія), що відображав, як велетенську [волотську] статуру, так і володарювання над покореними народами їх лордів аланів-русів / русів-торків (ворадів / боранів = *барангурів / баланджарів / беленджерів = баяндурів / берендеїв = варягів / вершників; д.-укр. *баръгъ, осет. «барæг», д.-ісл. *warg, адиг. *уерк – вершник, тобто той, що переміщується верхи на коні або ж на човні; прабалтсько-слов'янське та праіранське *bār – «їздити верхи», – Грантовський; укр. «бараліжній» – «бездіяльний, що рухається не самостійно», «баробаїтися» – рухатися [верхи на будь-чому]; монг. «бааран» – темний) і споріднених ним ломбардів (волохів = волотів – велетнів), лютичів (вільців = вількінів) і вагрів = верінгів / варанк / аль-варангабін / варягів):

«Адам Бременський в «Діяннях архієпископів Гамбурзької церкви» пише про вагрів і русів, зараховуючи їх до «слов'янських народів». Адам розміщував варягів-вагрів у Гольштейні, який входив до складу регіону, населеного вандалами... Цікаве зауваження араба аль-Масуді, який згадує серед слов'янських народів Середньої Європи «аль-варангабін». А Дімашкі, кажучи про «варанк» – варягів, називає їх не просто слов'янами, а «саклаб ас-сакаліба» – «найслов'янші слов'яни або слов'яни з слов'ян»³⁰⁴. Ад-Дімашкі (1256 – 1327), розповідаючи про «море Варенгське» (Балтійське), пояснює, що варяги «є народ, який незрозуміло говорить і не розуміє ні слова, якщо їм говорять інші. <...> Вони суть слов'яни слов'ян...». Велике значення має розповідь Адама про маршрут вздовж південного узбережжя Балтійського моря. Так, від Гамбурга і Ельби за сім днів шляху сушею можна було досягти міста Волин. А від нього за два тижні під вітрилом можна було доплисти до Новгороду. До цього варто додати, що історики фіксують «Вагірську билину» про володіння вагірських князів землею далекого народу» (С.С. Алексашин, «Хронічка Роріка Фрисландського і Рюрика Новгородського», http://www.kunstkamera.ru/files/lib/987-5-88431-196-1/987-5-88431-196-1_04.pdf);

«Розповідаючи про народ ар-рус, ал-Мас'уді, крім того, писав, що це «численні народи, що мають, окремі види. Серед них є вид (джинс), званий Луда'ана. Вони – найчисленніші, відвідують для торгівлі країну ал-Андалусію, Румію (Італію чи Рим), ал-Кустантинію (Візантію чи Константинополь) і ал-Козар». В іншому творі ал-Мас'уді згадує той же термін, але ще більш спотворений, розповідаючи про одну з переправ через Босфор: «Там розташовано місто, яке належить візантійцям і називається Мусанна, воно перегороджує [шлях] кораблям, що приходять в те море, ал-Куд.кана (Кударів = Козар, – П.Д.) та інших видів ар-рус». Ще також Хвольсон, а потім Й. Маркварт і В.Ф. Мінорський припускали, що ці назви виду (джин) русів, що породили стільки різноманітних точок зору (литовці, ладожани, лютичи та ін.), є передачею одного з найменувань норманів – ал-урдуманія, співзвучного західноєвропейській назві норманів – Lordomani, Lormanès – або навіть ближчого до руського урмани – ал-урмана. Як було показано вище, іспансько-арабські джерела пов'язували походи на Севілью з ім'ям Маджусі-урдуманія. Побувавши в Іспанії ал-Мас'уді цілком міг застосувати його. Хоча місцеперебування русів для нього – східноєвропейська територія, а його розповідь про набіг русів на Каспій пов'язується з політикою молодого Давньоруської держави, ал-Мас'уді точно міг ототожнювати один з видів народу під назвою ар-рус і ал-урдуманія» (Т.М. Калініна, «Арабські науковці про нашестя норманів на Севілью в 844 р.», <http://ulfdalir.narod.ru/literature/articles/seville.htm>).

Отже цілком можливо, що і європейський титул «лорд» є похідною формою від відповідного йому за змістом аланського терміну «алдар / *валдар» – володар (лит.

³⁰⁴ Точніше, найтемніші з темно-червоних, – П.Д.

«valdovas» – «пан, повелитель, господар») і виник він в результаті переосмислення екзоетноніма «Lordomani» норманських (аланських) завойовників Англії:

«Сказання, що повідомляється польським хроністом Кадлубеком, свідчить, що, на думку поляків, скандинавів примусили носити «жіночі» зачіски слов'яни³⁰⁵, які підкорили їх, в знак підпорядкування і ганьби...» (Лев Прозоров, «Кавказський рубіж. На кордоні з Тмутараканню»,

http://litrus.net/book/read/110082/Kavkazskij_rubezh_Na_granice_s_Tmutarakanju?p=47);

«Майже всі алани (д.-грец. Ἀλανοί, лат. Alani, Halani, – П.Д.) – пише римський історик IV століття Амміан Марцеллін, – високі на зріст і красиві... Вони страшні стримано-грізним поглядом своїх очей, дуже рухливі внаслідок легкості озброєння... У них вважається щасливим той, хто випускає дух у битві» (цит. за «Сармати», <http://rostov-region.ru/books/item/f00/s00/z0000013/st009.shtml>);

«За ними – мікси, евагрії, отінгіс. Всі вони живуть звiryаче в посічених скелях, мов би у фортецях. Із зовнішнього боку від них містяться гостроготи³⁰⁶, раумаріції, ерагнаріції, найлагідніші фіни – найбільш низькорослі з усіх мешканців Скандзи, а також схожі на них віновілот; светіди, відомі в цьому племені як переважаючі інших [величиною] тіла, хоча і дани, що вийшли з того ж роду, – вони витіснили герулів з їх власних місць, – користуються серед усіх племен Скандії славою через свій винятково великий зріст. Однак за статністю схожі з ними також гранії, аугандзи, євнікси, тетель, руги, арохі, ранії... Всі ці племена, що перевершують германців³⁰⁷ як тілом, так і духом, билися завжди зі звiryачою лютістю...» (Йордан, «Про походження і діяння гетів»,

<http://www.vostlit.info/Texts/rus/Iordan/text1.phtml?id=576>);

«Називаючи ругів і раніїв³⁰⁸ в числі вихідців з того ж «острова Скандзи», Йордан зауважує, що це були «племена, що перевершують германців як тілом, так і духом». Іншими словами, племена з «острова» відрізнялися навіть «тілом». Ця відмінність проглядається і за антропологічними даними, на що досить ґрунтовно вказала Т.І. Алексеева: «Якщо вважати готів носіями так званого германського (доліхокранного, – П.Д.) комплексу рис, то ні в одному місці, де можна було б очікувати наявності готів, цей комплекс не проглядається»³⁰⁹...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», <http://www.rulit.me/books/nachalo-rusi-tajny-rozhdeniya-russkogo-naroda-read-195465-89.html>; <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Дуже своєрідне поєднання антропологічних рис у середньовічного населення Швеції (тільки Сконе, – П.Д.) і Данії – східноскандинавській ареал. Обидві ці групи не мають прямих аналогій серед германців, хоча за характером вигляду вони включаються в межі цього етносу. Відмінною рисою їх є дуже невеликі розміри обличчя та голови, особливо у середньовічних данців³¹⁰... Як вже зазначалося вище, відмінною рисою середньовічних данців³¹¹ була граційність мозкового і лицевого відділу черепа³¹². Відомо, що топоніміка південноданських островів – слов'янського походження. Тут ще в XI – XII ст. були селища надбалтійських слов'ян. В антропологічному відношенні слов'яни

³⁰⁵ Тобто слов'янськомовні античні германці – алани-торки, йоти / ґьоти = ґрутунни, гуни вількіни / вільтини = вільці та герули / верли = гаволяни, – П.Д.

³⁰⁶ Велетні ґьоти / йоти = ґрутунни та юти = гаруди, – П.Д.

³⁰⁷ Тут, саме племена Германії, а не Скандзи, – П.Д.

³⁰⁸ Нашадків високорослих роксолан і верхніх аорсів, можливо, балтськомовних яньцай = антів, – П.Д.

³⁰⁹ Виявляються рештки лише слов'янськомовних брахікранних готів і балтськомовних мезобрахікранних роксолан і антів, – П.Д.

³¹⁰ Нашадків також і слов'янськомовних вестготів, що оселилися в Ютландії після захоплення Іспанії арабами, – П.Д.

³¹¹ Данів [лат. Dani, грец. Δανοί], данкригів [грец. Δάκρυγοί] – опсевдогерманених слов'янськомовних тунгрів [лат. Tungri, грец. Τοῦγγροι] = *Тани / Дани / Дунці [д.-дан. TanmarkaR / Tanmaurk, ст.-англ. Dene, нім. Dänen, дан. Danskere, пол. Duńczycy, ст.-укр. Дуни / Дунці – донці / дончани]; алітерація до Dene англосакс. «dom» – слава, що є етнонімом скандинавів у «Битві при Мелдоні»; ірл. «donn», ст.-англ. «dun, duning» – «темно-коричневий, чорний», – П.Д.

³¹² Як і у нашадків ґрутуннів полян-русів, – П.Д.

характеризуються меншими розмірами черепа, ніж германці. До речі сказати, у середньовічного населення Данії відносно нижчі³¹³, ніж у (середньовічних умовних, – П.Д.) германців, очниці, що також притаманно слов'янам. Таким чином, висновок про те, що «данська держава склалася частково на слов'янських землях», зроблений на підставі даних мовознавства, підтверджується антропологічними матеріалами» (Тетяна Алексеева, «Слов'яни і германці в світлі антропологічних даних», <https://rossica-antiqua.livejournal.com/173154.html>; <https://elibrary.com.ua/m/articles/view/СЛАВЯНЕ-И-ГЕРМАНЦЫ-В-СВЕТЕ-АНТРОПОЛОГИЧЕСКИХ-ДАНЫХ>);

«...«Прусська хронічка», складена на початку XVI ст. ченцем Симоном Грунау і яка спиралася на незбереженні рукописи першого прусського єпископа Християна (початок XIII ст.), що записав, в свою чергу, пруські історичні перекази, повідомляє нам наступне. На початку VI ст. н.е. (слов'янськомовні брахікранні, – П.Д.) готи, що прийшли з Іспанії в північну Італію і зазнали поразки в Ломбардії від військ імперії, перебралися звідти в Вестфалію і потім в Данію. Данський король запропонував їм для мешкання острів, який перебував «в його країні» і називався Кімбрія (Ютландія, – П.Д.). Готи змусили (пруський, – П.Д.) рід, що мешкав у Кімбрії, на чолі з королями Брутеном і Відевотом покинути свої землі...» (С.А. Колтирін, «Пруси: походження і взаємозв'язки», <https://elibrary.ru/item.asp?id=24253309>; <https://religionpeace.ru/drevnij/drevnie-prussy.html>; <https://cyberleninka.ru/article/n/prussy-proishozhdenie-i-vzaimosvyazi>; <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/002a/1168-3.pdf>);

«Не дивлячись на те, що питанню слов'янської мови і присутності на південно-данських островах приділялася чимала увага дослідників, питання це є дуже далеким від вирішення. Вочевидь, що перед нами – цілий пласт дансько-слов'янських відносин, що не увійшов до письмових джерел, але від того аж ніяк не менш реальний. Примітно і те, що запозичення з слов'янської в данську всі пов'язані або з торгівлею і розкішшю (торг, безмін, шовк), або з рибальством і водою (рей, купатися), через що можна припустити колонізування данських островів тими ж групами слов'янського населення, що займалися торгівлею, у тому числі і зі Східною Європою. Самі слов'яни на південно-данських островах, цілком можливо, могли зберігатися аж до XVII століття, коли вперше були зафіксовані деякі з топонімів та імен. Цікаво, що в деяких випадках помітний і прямий зв'язок між іменами з грамот і збереженням традицій. Носій слов'янського імені Казимир на острові Фальстер у XVII столітті, наприклад, відомий з того ж місця, де в XIV столітті також був відомий носій слов'янського імені Гнемір. В інших випадках проглядається зв'язок між слов'янськими назвами населених пунктів і слов'янськими іменами їх мешканців ... Здається цікавим і зауваження данського археолога Вандрупа Мартенса про те, що виявлена на цих південно-данських островах «балтійська кераміка», взагалі відрізняється від такої з північно-західного данського регіону Сконе тим, що своїми формами вона є ще ближчою до власне слов'янської з південного берега Балтики, в чому, вочевидь, проявляється вплив набагато ширшого слов'янського компонента і, як наслідок, краще збереження слов'янських традицій, як і більш тісні зв'язки з південнобалтійською батьківщиною» (Андрій Пауль, «Слов'янський слід в Скандинавії і подвійні стандарти інтерпретацій», <http://pereformat.ru/2014/03/slavyanskij-sled-v-skandinavii/>; http://loveread.ec/read_book.php?id=54222&p=95);

«Так, у місткому дослідженні Г. Йоханссона наводиться матеріал щодо кельтської (і кельтсько-скитської) підоснови скандинавської топоніміки. Судячи з новітніх антропологічних даних, германці взагалі не «нордична» раса. Вони просувалися з півдня. Разом з тим на значних територіях наступні германці практично не відрізняються від попереднього кельтсько-романського населення. Вочевидь, огерманенню³¹⁴ піддавалося, перш за все, саме кельтське (або окельтене) населення. Зрозуміло, германці сприймали при цьому чимало елементів кельтської культури. Тому дуже важко в багатьох випадках

³¹³ Як і в поляні в деревлян, – П.Д.

³¹⁴ Спочатку ослов'яненню чи отюреченню, – П.Д.

навіть розмежувати германців і кельтів, незважаючи на значні розбіжності їхніх мов. Методично ж, вочевидь, при аналізі ономастики території Германії, за справедливим зауваженням Г. Балова, кельтським елементам як, безсумнівно більш давнім, повинен бути наданий певний пріоритет» (Аполлон Кузьмін, «Щодо етнічної природі варягів», <http://ec-dejavu.ru/v/Varag.html>, <https://elibrary.com.ua/m/articles/view/ОБ-ЭТНИЧЕСКОЙ-ПРИРОДЕ-ВАРЯГОВ>);

«Найбільше, що можна припустити, це те, що якщо венеди були кельтського походження, то їх ослов'янення відбулося задовго до I століття н.е. Що ж до моєї точки зору, то я не сумніваюся в тому, що венеди Плінія, Тацита і Птолемея, як і венеди Йордану, Прокопія і пізніших істориків, завжди були слов'янами³¹⁵. Їх найменування – венд, венеди – не було власне слов'янським, а було, вочевидь, назвою чужого походження, яке дали слов'янам їхні сусіди. Значна поширеність назв із основою «vind» або «vend» на землях, заселених колись кельтами, дає підстави припустити, що ці назви кельтського походження» (Любор Нідерле, «Слов'янські старожитності», https://historylib.org/historybooks/Lyubor--Niderle_Slavyanskie-drevnosti/3);

«До сих пір прийнято локалізувати Сарматію в степових регіонах, що рішуче суперечить даним джерел. Для всіх античних авторів, починаючи з Тацита і Птолемея (I – II ст.), країна сарматів починалася за Віслою і простягалася від Східної Балтики до Волги. Птоломей на своїй мапі називає Балтійське море Сарматським океаном, а на Певтингеровій мапі (дорожня мапа, що належить до перших століть н.е., названа так ім'ям її власника) сармати займають все узбережжя Балтики. Китайські літописці зафіксували, що аси (алани) «володіли нескінченним простором землі, обмеженим з Півночі великим морем» (Льодовитим океаном), а «з заходу – великими болотами і Блатом Вендським» (Азовське, Чорне і Балтійське моря). Таким чином, у нас є всі підстави говорити, що сармати з берегів Дону³¹⁶ поширили свій вплив аж до Надбалтики і Скандинавії. Але чому науковці вперто не сприймають цього?» (Анатолій Абрашкін, «Звідки пішла Руська Земля // Сарматські коріння росів», <http://maxima-library.org/knigi/knigi/b/276768?format=read>; <https://history.wikireading.ru/254966>);

«Нарешті, двійників демонструють мапи Птолемея (Птоломей, що працював у 2 ст. н.е.). Біля Балтійського моря, поряд з Готією – островом готів – він зобразив сарматів-аорсів³¹⁷, які раніше, в 1 ст. до н.е., були найбільш впливовим плем'ям серед східних сарматів на схід від Азовського моря (у давніх авторів – Меотиди) і на північ від Каспійського моря. До 3 ст. н.е. згадки про задонських аорсів з літописів зникають повністю, а їх територія в римських джерелах починає називатися Аланією. Алани в письмових джерелах згадуються з 1 ст. н.е. Це узгоджується з даними Птолемея щодо появи аорсів на півночі на початку нашої ери і, з міркувань безперервності, говорить на користь тотожності аорсів, зниклих на півдні в 1 ст. до н.е., і аорсів, виявлених на півночі після зникнення перших – в 1 ст. н.е.» (Георгій Тележко, «Про двійників давніх германців», <http://www.neizvestniy-genyi.ru/cat/literature/istor/788615.html>);

«Країна, що простирається звідси, називається Евлісія; прибережну її частину, як і внутрішню, займають варвари аж до так званого «Меотийського Болота» і до річки Танаїсу (Дону), який впадає в «Болото». Саме це «Болото» вливається в Евксинський Понт. Народи, які тут мешкають, в давнину називалися киммерійцями, тепер же звуться утигурами (караболгарами ясами, – П.Д.). Далі, на північ від них, займають землі незліченні племена антів (нащадків верхніх аорсів)» (Прокопій Кесарійський, «Війна з готами», кн. VIII, <http://www.vostlit.info/Texts/rus/Prokop/framegot41.htm>);

³¹⁵ Вочевидь, балтськомовними і слов'янськомовними темно-червоношкірими метисними нащадками савроматів, сарматів і кельто-іллірійців, – П.Д.

³¹⁶ Темно-червоношкірі донські алани-торки, – П.Д.

³¹⁷ [Лат. Aorsi] – племінне об'єднання балтськомовних антів і слов'янськомовних аланів-торків = готів, – П.Д.

«Як зауважив В.П. Шилов, (балтськокомвні, – П.Д.) аорси за своїм місцем розташування були включені до траси міжнародного «Великого шовкового шляху», що простягалася від ханьського Китаю на сході до Римської імперії на заході. В результаті «в Нижньому Надволжі, Надкам'ї, Надкубанні і в Боспорському царстві з'являються вироби ханьського Китаю: шовкові тканини, нефритові скоби від піхов мечів, дзеркала та інші вироби далекосхідного походження». З середини I тис. до н.е. функціонував так званий «степовий шлях», описаний Геродотом: починаючись в Танаїсі, він йшов вгору вздовж Дону, повертав до Оренбурга і на південь від Уральських гір йшов до Алтаю і верхів'їв Іртиша. Пізніше, з II ст. до н.е. «Степовий шлях» з Китаю через Середню Азію прямував до регіону Яньцай і далі до античних портів Північного Надчорномор'я. Неважко бачити, що північний степовий шлях перетинав територію аорсів із заходу на схід. Стосовно до II ст. н.е. і посилаючись на Птоломея, Є.І. Лубо-Лесніченко пише: «Детальний опис надкаспійських і закаспійських країн у Птоломея передбачає наявність активної діяльності на північному шляху в перші століття н.е.». Таким чином, «благородна» верхівка аорського суспільства³¹⁸ мала всі можливості вважати себе такою не тільки політично, а й економічно. Осідання багатств, що надходили зі «степового шляху», доповнювалося надходженням цінних товарів з країн Близького Сходу, про що вже говорилося вище... На думку німецького сходознавця Ф. Хірта, термін Яньцай представляє китайську транскрипцію назви аорсів³¹⁹... Завершуючи наш виклад про аорсів і регіон Яньцай, слід відзначити цікаве свідчення акад. В.В. Бартольда, засноване на китайських джерелах: в епоху Аттіли, – в V ст. – алани підтримували торговельні зв'язки зі своїми одноплемінниками, що потрапили в Китай³²⁰. Купці з країни аланів приходили до китайського міста Ланьчжоу. «У китайському оповіданні про ці відносини, – пише В.В. Бартольд, – країна (переважно слов'янськокомвних, – П.Д.) аланів, раніше називалася Яньцай і Аланья, згадується під третьою назвою – Суде; як показує це слово, до землі або народу аланів було застосовано як назву або епітет той же самий іранський прикметник Сугда (Согд, – П.Д.), більш відомий як назва басейну Зеравшану». Аланська назва «Согду» збереглася в назві кримського міста Судака. З іншого боку, безумовну цікавість представляє повідомлення про купців з країни аланів, що вели далеку торгівлю з Китаєм. Якщо це не професійні купці-согдійці, то ми повинні згадати повідомлення Страбона про караванну торгівлю, яку вели аорси з Мідією і Вірменією вздовж західного берега Каспійського моря через Дербент або Дар'ял. Історичне існування таких купців чи торговців цілком можливо – в руках аорсів-яньцайців перебував, як говорилося вище, не тільки цей, а й інший стародавній шлях, що вів з Північного Надчорномор'я – Танаїсу через Надволжя на схід – в Середню Азію і Китай. Як бачимо, купці аорси-алани могли здійснювати досить далекі і нелегкі подорожі на схід і південь, до країн Близького і Далекого Сходу» (В.О. Кузнецов, «Нариси історії аланів // Плем'я аорсів і регіон Яньцай», http://iratta.com/alans/971-01_plemja_aorsov_i_oblast_jancajj.html; <http://fandag.ru/load/3-1-0-30>; <https://coollib.com/b/464815/read>; <https://avidreaders.ru/book/ocherki-istorii-alan.html>);

«Так, у «Вей шу» (Історія Вей, 384 – 534 рр.) є згадка, що власник Винь (Вень) походить з Дому Юечжі і що після розгрому юечжів хунну він утвердився в стародавньому царстві Кан, яке територіально збігалось із давньою кангюйською землею. Таким чином, династійна назва Веньнаша юечжійського походження, в той же час Яньцай сприймає і етнічну назву Аланья. Усе це дозволило Т.А. Габуєву порушити питання зв'язку аланів з юечжійським об'єднанням [Габуєв, 1999]. Вдалося йому, на мій погляд, і досить переконливо довести ідентичність володіння Кан, згадуваного в ранньосередньовічних китайських династичних хронічках, і Кангюя, відомого за письмовими джерелами ханьського часу, а відповідно і зв'язку правлячого юечжійського Дому Вень з Кангюєм, який, у свою чергу, мав, пряме відношення до аланів. Саме з

³¹⁸ Що походила з юечжійського Дому Джаову, – П.Д.

³¹⁹ Спочатку балтськокомвних антів, а пізніше і арків-хурусів / русів, – П.Д.

³²⁰ Насправді споконвічно і в Північному Китаї мешкали, бо були нащадками сарматів = жунів, – П.Д.

кансько-кангюйською державою пов'язана низка назв аланського кола: міста Алань, Аланьмі, а також князь Аланьмі «з Дому канського государя» [Габуєв, 1999]. Основний висновок, до якого приходять Т.А. Габуєв, ось у чому. У становленні аланів виділяються два початкові компоненти – юечжі-тохари та усуні-асії. До них слід приєднати і корінне кангюйське населення. Усуні і Юечжі тривалий час пліч-о-пліч проживали біля кордонів Китаю, але остаточне формування аланів відбувається вже в Кангюї, який Т.А. Габуєв називає їх колискою [Габуєв, 1999]» (А.С. Скрипкін, «Про час появи аланів у Східній Європі та про їх походження» / «Сармати і Схід», 2010, <https://volsu.ru/download.php?id=8e188c76%2034f0%2011e4%20d583%200025909acda2-1.pdf>; http://www.kroraia.com/alan/skripkin_2a.html);

«Під абзоями і арзоями, що включали, за вказівкою Плінія, численні племена, мабуть, слід мати на увазі тих «верхніх», тобто «передгірних» аорсів, які, за свідченням Страбона, «володіли великою країною і панували, можна сказати, над найбільшою частиною Каспійського узбережжя, так що навіть торгували індійськими і вавилонськими товарами» (Л.А. Мацулевич, 1947); «Панування (балтськокомовних, – П.Д.) аорсів в степовому поясі Азії і Європи закінчилося до середини I століття н.е. Китайські хронічки династії Пізньої Хань (26 – 211 рр.) повідомляють, що антсай (аорси) взяли собі нове ім'я «ал-лан-ай» (алани), і це змушує припустити, що вони втратили своє панівне становище серед східних сарматів, поступившись ним (слов'янськокомовним, – П.Д.) аланам... Алани³²¹, що прийшли в степи низин Волги, були ар'єргардом (переважно балтськокомовних, – П.Д.) ірано-сарматських народів, що поступово уходили з азійських степів під тиском гунів³²². Вочевидь, вони були змішаного походження³²³. Амміан Марцеллін зауважує, що алани були раніше відомі як масагети³²⁴. «Безліч їх перемог призвело до того, що вони поступово поглинули всі народи, які їм зустрічалися, і їх ім'я поширилося на них на всіх». Ці племена або народи, «хоча і мешкають далеко один від одного і кочують уздовж великих просторів», «носять загальну назву «аланів» внаслідок подібності їх звичаїв, дикого способу життя та їх зброї³²⁵... Не існує письмових джерел, з яких ми могли б дізнатися про те, що трапилося після того, як алани прийшли на зміну аорсам, але нам відомо, що кілька племен аорського походження³²⁶ відійшли на захід, щоб не потрапити під панування нових правителів» (Тадеуш Сулімірський, «Сармати. Стародавній народ Півдня Росії», http://loveread.ec/view_global.php?id=75672; <http://lib.rus.ec/b/290590/read>);

«Мова писемних пам'яток, залишених тим чи іншим народом, не може бути неодмінним показником мовної та етнічної приналежності їх творців. У давнину, як і в середньовіччі, розмовна мова населення могла бути зовсім іншою, ніж офіційна мова, що використовувалася в письмовій традиції. В багатьох країнах Близького Сходу в давнину писали однією мовою, а розмовною мовою, засобом повсякденного спілкування місцевого населення була зовсім інша мова. Така ж ситуація була і в Стародавній Індії, де мовою писемної культури, філософії і літератури протягом багатьох століть був санскрит, а люди розмовляли між собою іншими мовами [Кондратов, 1978, с. 68]. Що стосується Середньої Азії, то, наприклад, рідна мова кушанських (юечжійських і аланських, – П.Д.) кочівників II століття до н.е., досі не відома, оскільки завоювавши Бактрію, вони переприйняли культуру і мову місцевого населення як офіційну [Сімс-Вільямс, 1997, с. 3]» (Г. Бабаяров, М. Ісхаков, Ш. Камоліддін, «Нотатки з історії нумізматики ранньосередньовічного Чача [III – VIII ст.]», <https://www.twirpx.com/file/3035184/>);

³²¹ Нащадки серів / сермендів – жунів / гунів / унів; індонез. «serikat», кит. «gōnghuì», чес. «unie», англ., нім. «union», «alliance» – «альянс, унія, спілка»; кор. «gong-gi», англ., нім. «ally» – спільник, – П.Д.

³²² Слов'янсько- і тунгузькомовних жунів, – П.Д.

³²³ Слов'янського = жунського і прототюрксько-псевдогерманського = сако-масагетського, а також і тунгузько-маньчжурського і угорського, – П.Д.

³²⁴ Насправді, були відомі переважно як темно-червоношкірі сармати і юечжі, – П.Д.

³²⁵ Евенк. «алаҗа» – лук / *лучник; кирг., казах. «жылан», азерб. «ilan», турец. «yılan» – змії [тобто алан, що жалить отруєними стрілами], – П.Д.

³²⁶ Балтськокомовні анти і арсії = арізанти – можливі пращури нині фінськокомовних ерзян, – П.Д.

«Тлумачення *agəzaži-* як «битва» пропонував ще Дж. Дармстетер [Darmesteter 1883, 191]. В. Каланд на базі санскриту запропонував розглядати цей термін як двокомпонентне *agəz-aži-*, де перша частина виводилась ним з санскр. *agj-* «сяяти», а друга – від *aži-* «змія». Остання основа трактувалася через індійську літературу, в якій існує стале порівняння стріл зі зміями [Caland 1888, 67, Anm., k']» (Г.В. Вертієнко, «Зброя духів потойбічча в яшті 13, 45–46», <https://oriental-world.org.ua/en/Archive/2015/2/14>);

«Але більше й частіше за інших про стріли, отруєні зміїною отрутою, у сарматів³²⁷, гетів або взагалі варварів згадує Овідій Насон у I ст. до н.е. – I ст. н.е. (Ovid. Trist. III.10.65; IV.1.75; 1.84; V.7.15-16; 10.21-22). Судячи з його листів, це стало для нього джерелом постійного страху і занепокоєння: «у летючому залізі (варварів, – АА.) є насичена отрута», «лютий ворог, озброєний луком та насиченими отрутою стрілами», «... гине від отруйної стріли», «між ними (гетами і сарматами, – АА.) немає жодного, хто не носив би налуччя (у Овідія «*coryton*», тобто горита, – АА.), луків та синюватих від зміїної отрути стріл», «ми часто збираємо посеред вулиць отруйні стріли...» (пер. В.В. Латишева: SC II, 77-89), і т.д. При цьому мені видається цілком очевидним, що отруєні зміїною отрутою стріли могли асоціюватися у свідомості сучасників саме зі зміями. Уявлення про стріли-змії існують і в оповідях, і фольклорі різних народів, і в деяких епічних творах, наприклад, у «Магабхараті», де стріли воїнів порівнюють зі зміями. Ознаками їх уподібнення була смертоносність і стрімкість, а самі стріли характеризуються як «змієподібні», «подібні до зміїв з вогненними пащами» (Невельова 1979, с. 104). У сучасній біологічній номенклатурі один із видів роду піщаних змій отримав навіть назву стріла-змія (*Psammophis lineolatus*), а її надзвичайна стрімкість пересування породила легенди, пов'язані зі смертоносністю її кидка» (А.Ю. Алексеев, «Стріли-змії у ранніх кочівників Євразії», https://www.archaeolog.ru/media/periodicals/voen-arch/voen-arch_5.pdf; https://www.academia.edu/32534465/Алексеев_А_Ю_Стрелы_змеи_у_ранних_кочевников_Евразии_2014_pdf; <https://independent.academia.edu/medeyamedeya>);

«Вочевидь, саме з (раніше балтськомовними, – П.Д.) рутенами-венетами пов'язаний поширений у Надбалтиці обряд поховання з конем, обряд, який часто вважають литовським³²⁸, хоча він відсутній у багатьох литовських племен і, навпаки, є за межами Литви, зокрема на узбережжі Естонії, де розташовувалася «Русія-тюрк», тобто «Русія» аланів чи роксалан... Коментатор (Адама Бременського, – П.Д.) мав більше знань про норманів та русів. Вище згадувалося його роз'яснювальне позначення однієї з Русій – «Русія-тюрк». Це, вочевидь, частина донських «русів-тюрк»³²⁹ про які писав у XII ст. Ідрісі. Коментатор є єдиним західноєвропейським автором, який прямо вказує на різні за мовою та культурою «Русії» на Балтиці...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», <http://www.rulit.me/books/nachalo-rusi-tajny-rozhdeniya-russkogo-naroda-read-195465-155.html>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Так, в 20-ті роки ХХ ст. Аксель Ольрік звернув увагу на те, що в осетинської усній традиції існують спогади про боротьбу пращурів осетин з племенем «Gut». Це дало йому підставу вважати, що Йордан, оповідаючи про боротьбу антів Божа з гетами Вінитарія, мав на увазі не антів-слов'ян, а північнокавказьких аланів, які, на його думку, називали себе «антами». У цій думці А. Ольріка підтримав Людвіг Шмідт, який вважав взагалі весь епізод війни Вінитарія з Божем мітом. Георгій Володимирович Вернадський також вважав антів аланами і вважав, що повідомлення Йордана про боротьбу антів з гострогетами і дані Амміана Марцелліна про війну гостроготів з аланами відображають одні і ті ж події. Підставою для таких припущень стала висунута самим Г.В. Вернадським гіпотеза, згідно з якою одне з позначень північнокавказьких аланів – ас походить від «ант»³³⁰. Однак

³²⁷ Сарбатів / сербів – змії, адже лат. «*serpa*» – змія, – П.Д.

³²⁸ Савроматським роксоланським, – П.Д.

³²⁹ Темно-червоношкірих русів-торків – нащадків як слов'янськомовних аланів-торків, так і теж слов'янськомовних караолгар і каракозар, – П.Д.

³³⁰ Адже провідні роди як грутуннів Амалі, так і каракозар походили від роду Ансів / Антів = Асів, – П.Д.

особливого пояснення вимагає те, що народ «анти» широко представлений у фольклорі адигів. Так, ще в першій половині XIX ст. Шора Бекмурзович Ногмов зазначив, що в його час у Кабарді старці замість самоназви всіх адигів «адиг» «вимовляють це слово схоже з колишнім його вимовою – антихо». Крім того, історик зафіксував у поезії адизьких народів³³¹ терміни, що містять етнонім ант... Але найбільший інтерес викликають збіги в сюжетах фольклору адигів і у творі Йордана (VI ст.) «Про походження і діяння гетів». За даними Ш.Б. Ногмова, адизька билина оповідає: «...На річці Баксан мешкав князь Дауо, що мав восьмеро синів і одну доньку. Старший син його, Баксан, був знаменитий Нарт своєї батьківщини. Кажуть, що він був убитий Готфським царем з усіма своїми братами і вісімдесятьма найшляхетнішими нартами... Однак чим же можна пояснити, що фольклор сучасних адизькомовних народів повторює в багатьох деталях сюжет Йордана, але при цьому володіння антив³³² локалізуються в районі Північно-Східного Надчорномор'я?» (О.Б. Бубенок, «Адиги в Північному Надчорномор'ї», [PDF] АДЫГИ – еКМАИР ekmair.ukma.edu.ua > [Bubenok Adyhy v Severnom Prychernomorye](http://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ)); https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ).

Таким чином, саме нащадки балтсько-слов'янськомовних аланів-торків, що вийшли зі Скандинавії, змушені були розтрощити Римську імперію через вторгнення на терени України споріднених їм переважно слов'янськомовних жунів = гунів і спільних з ними тунгузьких племен, що разом зі слов'янами входили пізніше до складу караболгар:

«Оскільки майже всі автори, блаженне перо яких донесло до нащадків історію слов'янського племені, стверджують і роблять висновок, що слов'яни вийшли зі Скандинавії, я вирішив на початку своєї праці коротко описати її розташування, щоб ті, хто є сьогодні з цього племені, особливо мешканці Далмації і Іллірику, знали, з якої частини світу вийшли їхні пращури... Отже, коли нащадки Яфета розмножилися настільки сильно, що велика Скандинавія вже не могла їх вмістити, вони пішли з неї (як повідомляють Мефодій Мученик, абат Прюмський у своїй «Хроніці», Йордан Алан в «Гетиці» (I), Павло Диякон і Франциск Іренікус (I, 46), і, покинувши в великому числі батьківські гнізда, підкорили всю Європейську Сарматію... Перший вихід слов'ян зі Скандинавії стався, як пише Альберт Кранц у 2-му розділі «Швеції», за часів Отніїла, іудейського судді, до епохи царів... У зазначений час вийшли зі Скандинавії готи і слов'яни, згідно з тим, що можна прочитати у Відукінда Вагрійського в I книзі «Германії» і у Іренікуса (I, 8), оскільки (як ми надалі покажемо) слов'яни і готи були одного племені» (Мавро Орбіні, 1601 р., Слов'янське царство (історіографія). «Опис Скандинавії, яка була батьківщиною слов'ян», <https://rodovich.org/blog/mavro-orbini-slavyanskoe-tsarstvo-istoriografiya-opisanie-skandinavii-kotoraya-byla-drevney-rodinoy-slavyan/>);

«Готи, що мешкали на південному березі Балтики, на думку віденського професора, мали не так багато спільного з їхніми «тезками», що утвердилися в Північному Надчорномор'ї, і ще менше – з втікачами, які вдерлися до Апеннін та Піренеїв. Рухаючись весь час на Південь, готи втягували у свою орбіту величезні маси населення, яке раніше з ними не зналося, вони нав'язували йому власну програму (verfassung). Зрозуміло, при цьому завжди зберігалось ядро традиції, представлене князями та елітою, головними носіями культурної своєрідності. На думку Вольфрама, для будь-якого успішного етногенезу в принципі необхідні три обов'язкові умови: військова перемога керманічазасновника; міт про загальне походження³³³; і вже згадуване traditionskern – «ядро традиції» – роль механізму, що підтримує даний міт, що передає його новим поколінням і тим самим забезпечує його життєстійкість» (Ігор Коломійцев, «У пазурах грифона // Ромул і склавини», http://kdet.ucoz.ru/index/glava_dvadcat_tretja_romul_i_sklaviny/0-327; <https://flibusta.site/a/33908>; <https://flibusta.site/b/632297>; <https://flibusta.site/b/632330>);

³³¹ Тобто у слов'янськомовної аланської шляхти адигів, – П.Д.

³³² Ослов'яненних яньцай = аорсів – пращурів аланської шляхти адигів, – П.Д.

³³³ Нащадків сарматів і аланів – балтськомовних і слов'янськомовних германців, – П.Д.

«Перша хвиля, що розтрощила Західну Римську імперію, була не германською³³⁴, а алано-слов'янською! Західні слов'яни-вандали і (такі ж слов'янськомовні, – П.Д.) сармати-алани заснували державу в Південній Франції, Іспанії і потім в Африці... Одоакр, що спирався на слов'янські племена герулів і ругів (плюс, безсумнівно, сарматів-аланів, оскільки герули тривалий час мешкали на Дону, в районі м. Танаїсу), позбавив деспотії останнього римського імператора в 475 р... Починаючи з 568 р. в Італії домінували західні слов'яни-вініли (лонгобарди)... Нарешті, знамениті готи, які довго панували в Італії та Іспанії, готи, саме ім'я яких перетворилося на символ «германства», насправді являли собою порівняно невеликий елітарний (балтсько- та слов'янськомовний, – П.Д.) прошарок скандинавського походження в ранньоалано-слов'янському світі. Річ у тім, що археологічний слід готської імперії у Надчорномор'ї – Черняхівська культура 3 – 4 ст. дає підставу вважати, що основну масу населення, яке залишило її, становили (слов'янськомовні, – П.Д.) алани-сармати, а також і слов'яни³³⁵. Ні археологічно, ні антропологічно власне «готська» компонента не простежується. З цього деякі дослідники роблять висновок, що готи³³⁶ – це взагалі міт... Але не можуть бути досконалим мітом повідомлення античних авторів про прибуття готів на трьох кораблях з «острова Скандзи», про підпорядкування на південному березі Балтики ругів та венедрів, про рух на південь, до Надчорномор'я у «родючу країну Ойюм» тощо; сучасним джерелам також слід довіряти. Ні, готи в Надчорномор'ї все ж таки були, але саме труднощі виявлення їх слідів показують, що виділити компоненту матеріальної культури, яка підтверджує іноземне походження тільки правлячої еліти, династії, практично неможливо. Адже саме таким шляхом хочуть довести «буття» норманів у 9 – 10 ст.» (Ніна Васильєва, «Русь і варяги», <https://coollib.net/b/169592/read>; <https://readli.net/rus-i-varyagi-si/>);

«Уже в 1827 р. український історик, фольклорист та етнограф М. Максимович указує на той факт, що українські заклиналильні пісні схожі на скандинавські. Славист І. Срезневський видає тим часом у 1833 р. збірку українських дум, пісень і легенд, уточнивши, що всі вони збереглися в пам'яті виконавців та їхніх нащадків, в усьому подібних до скальдів Скандинавії. Вони супроводжували запорожців у всіх їхніх походах, спонукаючи їх до битв своїми піснями, також зберігали для нащадків у піснях і думах подвиги хоробрих людей. Подальшим закономірним кроком після такого зіставлення мало би стати порівняння українського епосу зі скандинавським. Першим звернув увагу на подібність українських дум до скандинавських саг російський письменник, журналіст та історик польського походження О. Сенковський. Саме він відкрив саги звичайному російському читачеві й дослідникам історії, видрукувавши у своєму журналі 1834 р. переклад саги про Еймунда, наголосивши при цьому на потребі активніше вивчати скандинавські джерела. Поглиблене знайомство науковця з останніми невдовзі призвело до цікавих висновків після ознайомлення з українським фольклором. Так, О. Сенковський у відгуку на згаданий вище збірник українських дум І. Срезневського висловив припущення, що ці твори не збігаються в часі з описуваними подіями, але являють собою віршовані переклади старовинних дум у прозі. Українські думи, сформовані загалом на зразок римованої прози, безпосередньо нагадали йому романтичні саги стародавньої Скандинавії. Їх, на думку рецензента, слід було б назвати слов'янськими сагами, а бандуристів – спадкоємцями скальдів, що колись оспівували у тих самих місцях мовою норманів подвиги підкорювачів Києва. О. Сенковський був упевнений, що ця земля була справжнім осердям слов'янської Нормандії: тут зосереджені всі норманські звичаї та уклад, а подальші дослідження безсумнівно виявлять неперервний зв'язок між дніпровською Скандинавією русів та Україною Хмельницького. Необхідно також указати на разючу подібність між звичаями, способом ведення війни та морськими звичаями

³³⁴ Тобто не псевдогерманською, а слов'янською = германською і слов'янською = аланською, – П.Д.

³³⁵ Тобто алани та їх нащадки готи, що, звичайно, теж були переважно слов'янськомовними, бо сучасні германські мови на той час ще не утворилися, – П.Д.

³³⁶ Насправді ті ж самі слов'янськомовні алани, – П.Д.

запорожців і норманів X ст. Ще за Костянтина Багрянородного дніпровські пороги привертали увагу іноземців, їхні назви були відомі іншим народам. О. Сенковський вважав, що вже тоді ватаги нормано-русів траплялися на островах Дніпра і жили там незалежно від князів, займалися ремеслом балтійських витязів, яке згодом воскресло під грізним ім'ям козацтва. Дослідник не мав жодного сумніву в тому, що в X–XII ст. козаки вже існували на островах у гирлі цієї ріки, хоча ще не називали себе козаками і, вірогідно, говорили норманською³³⁷. Науковець покликався на свідчення арабського космографа Дімешкі: «Там є сім островів, що називаються островами русів: на них живуть розбійники й чинять безперервні набіги у всі сторони. На цих островах поселився народ, йменованій русами: вони християни, й мають на своїх островах міста, села, виноградні сади й стада: острови ці надзвичайно гористі та рясні лісами». Інші подібні ватаги були розташовані поблизу Судака. Важко не впізнати в описуваних арабським автором островах пізніші житла запорожців. На думку О. Сенковського, вони були лише одним із локальних спадків норманів, що перебував у тіні віків і варварства, тривалий час невідомий Європі, коли нарешті розгорнувся з новою силою в колишньому дусі, щойно обставини знову стали сприятливими. Дослідник пропонував порівняти морські експедиції норвежців на Захід у IX ст., київських норманів – на Константинополь, чорноморських русів XI–XIII ст. – на Трєбизонд та інші приморські міста тієї частини Азії з експедиціями запорожців у ті ж самі місця в XVI та XVII ст. для того, щоби впевнитися, що козащина, котру влаштував С. Баторій, тісно поєднана з норманською, чи варязькою, добою нашої історії, з її духом і звичаями. Науковець не сумнівався в тому, що початок українських дум слід шукати в ісландській словесності» (Михайло Рахно, «Мовностилістичні засоби реалізації слов'янсько-скандинавських відповідностей в епічному дискурсі»,

http://elcat.pnpu.edu.ua/docs/Rakhno_mono.pdf);

«Аларіху³³⁸ вдалося організувати сильне військо³³⁹ готів і аланів, з яким Аларіх виступив з Паннонії до Італії. У 410 р. вони захопили Рим... Норик та Реція були також втрачені римлянами. Ці провінції спустошували герули, аламанни, тюринги, ругії. Прикордонні міста зазнавали нападів племен з-за Дунаю. Життя міст проходило у сталій тривозі, у нестачі продовольства, у набігах варварських племен, які вели за Дунай безліч полонених. Походи Одоакра проти ругіїв за Дунай у 487 та 488 рр. призвели до того, що (балтськомовні, – П.Д.) ругії були розбиті. Частину населення Норіку було виведено Одоакром до Італії. Римське володарювання на Дунаї було втрачено...» (Ю. Колосовська, М. Штаерман, «Криза та загибель античного суспільства // Пересування племен і падіння Західної Римської імперії», http://sno.pro1.ru/lib/istoriya_evropy/25.htm#a3;

Ю.К. Колосовська, «Пересування племен і падіння Західної Римської імперії», http://kirsoft.com.ru/mir/KSNews_351.htm);

«Гостроготи (остготи, грейтунги) (лат. ostrogothae, східні готи), одне з готських племен, що завоювало Італію і утворило на її території своє королівство в 493 – 552 роках. У III столітті вони населяли Північне Надчорномор'я та Крим. У другій половині IV століття створили племінне об'єднання на чолі з королем Ерманаріхом, до якого входили інші германські племена³⁴⁰, а також слов'яни³⁴¹ з Наддніпрянщини (зокрема, з околиць Києва) та скито-сарматські племена³⁴². У 375 році, коли гуни вторглися в їхнє королівство, король Ерманаріх наклав на себе руки, а гострототи мігрували на захід. Значна частина гострототів оселилася в Паннонії, де вони користувалися заступництвом Римської імперії. У IV столітті гострототи, будучи римськими федератами, просунулися у Тракію і Мезію, а

³³⁷ Вочевидь, слов'янською норманською мовою скандинавів гунів гаутів – вількінів, що були спорідненими велетабам – фризам-русам, велетам – вільцям і волотам / волохам – уличам, – П.Д.

³³⁸ Ватажку (королю) вестготів, – П.Д.

³³⁹ Переважно слов'янськомовне і балтськомовневійсько, – П.Д.

³⁴⁰ Переважно слов'янськомовні, як і самі гострототи, та балтськомовні гуди, що частково були вже ослов'янені, – П.Д.

³⁴¹ Тобто слов'янськомовні алани-торки, – П.Д.

³⁴² Точніше обалтені скити і балтськомовні сармати, – П.Д.

потім, після голодних повстань проти Риму – в Паннонію. У 80-ті роки V століття серед гостроготів назріло нове невдоволення. Тоді візантійський імператор Зенон запропонував Теодоріху очолити похід в Італію і усунути узурпатора Одоакра, який скинув ще в 476 році останнього римського імператора Ромула Августула... Гостроготи набагато м'якше, порівняно з іншими варварами, поставилися до землевласників, задовольнившись однією третиною земель або лише третиною доходів із них.. Розселення гостроготів проводилося римськими чиновниками. Римляни Боецій і особливо Кассіодор зайняли чільне становище в управлінні королівством. Навіть знаменитий едикт Теодоріха Великого являв собою не запис звичайного права, але традиційний римський закон» («Енциклопедія мітології // Гостроготи», <http://godsby.ru/civilizations/ostrogoty.html>).

На перебування пращурів як грутуннів / українців, так і вільців / лютичів в Ютландії та Скандинавії вказує і подібність стародавніх технологій вироблення керамічних виробів як на південному, так і на північному узбережжях Балтійського моря:

«Слов'янську або «балтійську кераміку» виявляють у Сконі³⁴³ повсюдно і у величезних кількостях, так що вона з великим відривом переважає інші типи, у тому числі й місцеві скандинавські, яких, чим далі на північ, зустрічається все більше. Як зауважує В. Мартенс: «Балтійська кераміка відома практично з усіх археологічно досліджених місць у Сконі: з міст, сіл та інших місць знахідок усієї «вікінгської епохи» та раннього середньовіччя. У розташованих подалі від моря поселеннях також зустрічається і грубіший тип кераміки дуже поганої якості – так звана місцева традиція кераміки вікінгської епохи». У ще одному важливому датському місті, Лунді, слов'янська кераміка становить понад 90% знахідок у найдавніших³⁴⁴ і до 70% у пізніх шарах, а місцева «вікінгська» не зустрічається зовсім. Дослідники, проте, не пов'язують її з імпортом зі слов'янських земель, а припускають виготовлення їх у Сконі за слов'янським зразком. Вочевидь, що навички виготовлення якісної кераміки слов'янського типу були занесені сюди слов'янськими поселенцями з півдня Балтики, оскільки саме в Мекленбурзі зустрічаються прототипи форм, що виявляються у Сконі. Як таку слов'янську колонію в Сконі можна назвати острівне поселення в Меллехольмені, поряд сусіднім поселенням Хекен, які поки що є єдиними, що безпосередньо пов'язуються зі слов'янськими колоніями у Сконі. На користь цього свідчить як характерне для слов'ян південної Балтики острівне розташування поселення, так і сам спектр знахідок. Вся виявлена тут кераміка належала до слов'янських типів: Віпперів (41,9%), Тетерів (14,1%), Вардер (14,1%), Бобцин (15,9%), Менкендорф (11%), Гарц (2,6%) та Фрезендорф (0,4%). Безпосередній імпорт археологи пов'язують лише з однією слов'янською судиною з Меллехольмена, що відрізнялася обробкою та складом глини, а для інших передбачається місцеве виготовлення³⁴⁵. Однак судини з Мелленхольмену в той же час дещо відрізняються формою країв від інших сконських імітацій слов'янської кераміки і ближче до південнобалтійських прототипів, на підставі чого приймається, що перші слов'янські поселенці привезли з батьківщини слов'янські судини, за прикладом яких і стали виготовляти. Окрім «балтійської» кераміки у Швеції нерідкі і знахідки кераміки з Київської Русі, за аналогами із північно-західних регіонів, з яких у Швеції згодом почали виготовляти дублікати. Пізній рубіж датування балтійсько-слов'янської кераміки зазвичай приймається кінцем 12 століття, хоча у деяких регіонах Мекленбургу і на острові Рюген її виготовляли ще й у 13 столітті. Знахідки кераміки з Київської Русі датують періодом 1000 – 1300 рр.» (Андрій Пауль, «Слов'янський слід у Скандинавії та подвійні стандарти інтерпретацій», <http://pereformat.ru/2014/03/slavyanskij-sled-v-skandinavii/>).

³⁴³ У Південно-Західній Швеції, де раніше мешкали пращури українців готи грутунни, – П.Д.

³⁴⁴ Можливо, навіть, довікінгських готських часів, – П.Д.

³⁴⁵ Традиції якого були започатковані у Сконі ще пращурами як українців готами грутуннами, аланамі-торками та гунами ультинзурами / уличами / улахами, так і вільців вількінами / вільтинами – волотами / велетнями, – П.Д.

7. Українці – нащадки горян праіндоевропейців

І зовсім небезпідставно середньовічні європейські автори називали Україну Гардарікою (рейхом ютландських Гардів / Гарудів / Хоротів – горідів, горян) і країною скандинавів йотів / гьотів = гревтунгів – Гревтією (Грецією). Візантійці ж пращурів українців гревтунгів / грутуннів = хорутан називали хросами / росами³⁴⁶:

«У загальноіндоевропейській лексиці виділяється особлива група слів в значенні «гора», «скеля», «височина». Це, в першу чергу, основа *pher(kho)u- «гора», «гірський дубовий ліс», «скеля», яка виступає в поєднаннях з іншими назвами «гори», «скелі» в атрибутивній функції зі значенням «високий», «потужний»; далі – це основа *Hk'o(e/o)r-, що дає рефлекси за всіма головними стародавніми індоевропейськими діалектами, і похідні від *khel-, що збереглися в «давньоєвропейських» діалектах, анатолійському і грецькому; а також форми *(o)nt'- *mnoth-, що збереглися в крайніх периферійних індоевропейських діалектах. При цьому «гора» мислиться як «кам'яна громада, що досягає неба», вершина якої ховається в «хмарах». Природно допустити, що така розгалужена гірська лексика і пов'язані з нею уявлення могли виникнути лише в умовах мешкання у гірських регіонах...» (Т. Гамкрелідзе, В.В. Іванов, «Індоевропейська мова та індоевропейці. Реконструкція та історико-типологічний аналіз прамови і протокультури», Тбілісі, 1984, Т. 2, <http://ielang.narod.ru/>; <http://nevmenandr.net/scientia/ielang.pdf>);

«Перше, що можна стверджувати з достатньою впевненістю щодо індоевропейської прабатьківщини, це те, що вона представляла собою регіон з гірським ландшафтом. Про це свідчить, перш за все, численність індоевропейських слів, що позначають високі гори і височини³⁴⁷. Крім того, реконструюючи ландшафт, який оточував давнього індоевропейця і який він зафіксував у мові, можна зробити ще один висновок. Це – ландшафт з широким розповсюдженням гірського дуба і ряду інших дерев і рослин, що ростуть у високогірних місцевостях. З такою картиною високогірного ландшафту узгоджуються і дані щодо «гірських озер» (пор. *Og-up – «велике озеро», «море», пор. також і.е. *sal – «море або озеро, яке солоне») і «швидких, стрімких річок» (*Nar – «річка», «потік», *tek – «швидко текти»), а також дані про високогірний характер клімату з похмурим небом і частими грозами: *neles – «хмара», «небо», *Huent – «вітер», *Hkog – «гірський, північний вітер», *seu / *su – «дощ», *sneig – «сніг», *geim – «зима», *eis – «холод», «лід»)...» (Академік РАН В'ячеслав Іванов, «Міграції індоевропейців», <http://gordon0030.narod.ru/archive/17767/index.html?oprd=1>).

Високорослі й довгоногі праіндоевропейці, що мешкали в гірських улоговинах, вважали землю не пласкою, як кремезні мешканці рівнин, а вигнутою вниз подібно поверхні котла або ж чаші. В їх уявленнях краї ойкумени, аналогічно верхній кромці чаші, були піднесеними, а завдяки цьому і зливалися на обрії з небом. Вочевидь, укр. «обрій» сходиться до праіндоевроп. *uper – зверху > *b^her g^h – «височінь, гора» (грец. «υπεράνω» – вище, лат. «superus» – верхній). І не дарма ж у більшості й інших індоевропейських мов слова «край» і «кінець» походять від коренів слів «верхній» або «високий». Так, наприклад, якщо в багатьох мовах від пра-і.е. основи *b^h(e)rg^h в значенні «високий і великий» (кельт. «mag-» – великий) утворилася лише лексема гора³⁴⁸, то в слов'янських мовах від неї утворилася і лексема «brzeg» – беріг, що означає, як в польській, так і в українській мові не тільки беріг, а й край. Утворилася від неї ж і англійська лексема «marge», що теж означає не тільки беріг, а й край³⁴⁹. А лексеми гінді «b[h]arhata» /

³⁴⁶ Нім. «groß» – високий, великий; фриз. «grut» – «великий, крупний»; англ. «great» – «великий, відмінний, величезний, прекрасний, сильний»; д.-укр., блр. «груд» – височина; чес. «hrot» – «вершина, верхівка, кінчик», «hořejší» – «верхній, горній».

³⁴⁷ Та й сам їх етнонім орії / арії = *горії / *сарії = сармати – горяни; вірм. «sar / cap» – гора, – П.Д.

³⁴⁸ Дан. «bjerg», нідерл., норв., швед., нім. «Berg», фін. «vuogi» – гора, угор. «bérce» – «верх, вершина», ірл. «barr» – вершина; сrb.-хорв. «brdo» – «гора, пагорб».

³⁴⁹ Адже англійське слово «маргінал» означає людину, що має не просто завищені, а саме крайні погляди.

*бхарата, ісл. «barmug» і лит. «briauņa» означають теж край. Азербайджанською мовою колишніх сарматів слово «уса» означає вищий, а «ус» – «кінець, вершина». Грецьке ж слово «άκρο» (*оук-ро) означає, як «високий», так і «кінець» (край). Тоді, як грец. «άνθος» означає паросток і верх, то снскр. «antas» і англ. «end» означають край і кінець.

Отже, назви річок Морава < Марта, Муреш < Марош < Маріс, Марат, Мартан і Мургаб = *Маргаб < Бартанг, вочевидь, означають гірські, а країна Маргіана < Маргуш, що спочатку містилась в дельті річки Мургаб < *Маргаб, як і країна Фергана < Паркана < *Баркана, була країною горян³⁵⁰. Маратхі < марати, мадри < *мандраки та мад'яри < мандари³⁵¹ теж були раніше горянами. І взагалі всі нащадки праіндоевропейців були горянами = мужиками (прасл. «тозь» [«*mon-gio-»]³⁵², ст.-сл. «мжжь» [манж], блг. «мъжьт», нім. «Mann» < «Mensch» < *Манж, снскр. «mānuṣ», грец. *[M]ανδρός – «людина, муж, мужик», те ж саме і авест. «manuṣ-», гот. «manna», англ. «man», д.-ісл. *mandr / «maðr» [Фасмер]³⁵³). Горянами, можливо, були і племена мунда < *марда чи маніпурі < *маргіпурі, що, перенявши цей етнонім від індоаріїв, замінили (подібно китайцям) невикористовуваний ними звук «р» / «рг» на «н» або «нг» чи «нд» / «ньч». Саме споріднені племена монголоїдів маніпурі (Індія) і монів (Мьяма) прашури горян / маньчжурів < манджурів [manju] і монголів (монт < монд < монг), вочевидь, і принесли цей індоевропейський етнонім до теренів Північного Китаю. Перезапозичили ж в Індії у прашурів племен мунда чи маніпурі < *мандіпурі цю спотворену назву гори (рум. «munte», каталан. «muntanya», ісп., галіс. «montaña», італ. «montagna», англ. «mountain», франц. «mont», лат. «mons / montis», валл. «mynydd», баск. «mendia», груз. *mnta / «mta»), можливо, прашури італіків і кельтів, що спочатку принесли її на терени Ірану (нарид умман-манда – «воїнство *mounta»), а звідтіля і на терени Західної Європи. Звичайно ж, горянами = мужиками (срб. «мушкарац» – «людина, чоловік») були і мушки (бгріги / фригійці), і мосхи, і маскути (масагети), і місійці / мізи. Мужиками (але ж не горянами³⁵⁴) є навіть і мусковіти / москалі (росіяни). І все це зайвий раз підтверджує принципову можливість формування праіндоевропейської мови лише на теренах Гіндустану.

У жаркому кліматі Центральної Азії багато річечок і струмків влітку пересихали і не несли свої води далеко від передгір'їв. До того ж в передгір'ях і осідав гумус альпійських луків, що завжди змивається талими водами. Так що відроги гір і передгір'я були вельми благодатними як для терасового, так і для звичайного землеробства. Для ведення ж землеробства в більш віддалених від гір місцевостях було потрібним спорудження там підземних водогонів і кярізних колодязів. Тому-то селища прабалто-слов'ян у Центральній Азії і оперізували гори подібно вінцям, а самі прабалто-слов'яни називалися унами < гунами < жунами, венедями < венендерами < веньоуто, козарами < кузарами < *кударами < кідаритами, тервінгами < *тіарвінгами, ломбардами < *лімбардами, галіндами, гутіями = утигурами, мерсійцями = українцями³⁵⁵. І, отже:

³⁵⁰ Бурішів < бурушів < *пурушів < *маргушів, фригійців (брігів / бгрігів), бригантів, парканів < борканіів, бургундів, болгарів < бургарів, балкарців < малкарців, мардів, мордвинів, матієнів < *мантієнів, маннейців < *мантейців, мітанійців < *мінтанійців, мідійців / мадаїв < мандаїв (від і.е. *bark, нім. «berg», ст.-сл. «брдо»).

³⁵¹ Снскр. «puruṣa», гінді «puru», англ. «person», курманджі *mêrd / «mêr», ісл. *maður / «maður» – людина; тадж. «мард», лат. «magem», ісп. «vaçón», вірм. «agu» – «чоловік [горянин], самець»; франк., пізн.-лат. «vago» – «чоловік, барон»; снскр. «balin» – «воїн, сильний, мужній»; д.-в.-нім. «vago» – «войовничі, сильні люди».

³⁵² Хоча етноніми монголів і маньчжурів і є праслов'янськими, до складу відповідних їм спілок племен, як і до сяньбійців і жуаньжуанів, звичайно ж, входили в давнину не лише європеїди сармати, а і більш чисельні монголоїдні племена. Самі ж шляхетні сармати змушені були користуватися не лише рідною для них слов'янською мовою, а і мовами підкорених ними народів.

³⁵³ Венеди < вандалі < *мандали – «горяни, високі люди»; і.е. *mēnōt < *monōt, псевдотохар. А «mañ», нім. «Mond», лат. «mensis», гот. «mēna» / «mēnōPs», ст.-сл. «мѣсьць» – місяць [високий, горній, верхній].

³⁵⁴ Горянами були лише їхні прашури, що мешкали в Карпатах і були відомими переважно як тракійці.

³⁵⁵ Кит. «huāngāo» – «оперізувати, оточувати, навколо», кит. «guān, wāngguān», лит. «vainikas», угор. «koszorú», грец. «тіара», лат. «tiāra» – «вінець, корона, діадема»; англ. «limb», лит. «galūnė», слвн. «уд», грец. «άκρο» – «лімб, край, кінцівка, гілка»; чамалін. «гъун», лезг. «КунтI», яван., індонез. «gunung» – гора; евенк. «гуңукавэ» – «гірський хребет»; афг. «yund.əy» – «височина, пагорб».

«Ландшафт ранньоіндоєвропейської (PIE) прабатьківщини реконструюється на підставі PIE лексики, з якої випливає, що ранньоіндоєвропейське суспільство мешкало в горбистих місцевостях, можливо в передгір'ях, в яких не було великих річок, але річечки, протоки, джерела; ріки, незважаючи на швидку течію, не були перешкодою; переправлялися через них на човнах. Взимку ці річки замерзали, а навесні розливалися. Були й болота. Про це свідчать PIE корнеслова зі значенням: «гора, височіти, що нависає»; «здійматися, курган, піднятий, що означає пагорб, нерівну місцевість»; «болотниця, отруйний, гірчити на купині»; «болото, що повзе на палях»; «текти, що випливає, протоки, джерело, струмувати, сильно протікати»; «їхати на волокуші, вершником, на човні»... «Гірський ландшафт пізньоіндоєвропейської прабатьківщини підкреслювався рядом авторів, а після представлених Т.В. Гамкрелідзе та Вяч.Вс. Івановим доказів не викликає сумнівів. Складений ними список загальноіндоєвропейських слів переконує, що індоєвропейці були мешканцями гірських або передгірних регіонів: «вершина гори», «гора, скеля, камінь», «гора, височина», «високий» (про гору), «дуб, скеля», «гірський дуб», «гірський північний вітер»...» (В.О. Сафронов, «Індоєвропейські прабатьківщини», <http://www.istorya.ru/book/safronov/index.php>; <https://www.klex.ru/1hpg>; <http://histline.narod.ru/safron1-5.htm>; <https://read.in.ua/book5413/>);

«Стародавні слов'яни (і такі ж брахікранні балти, – П.Д.) були добре знайомі з горами. «Ці варвари, – пише про антів Прокопій Кесарійський, – краще за всіх інших вмiли битися в гористих і важких місцях»... В іншому місці, розповідаючи про один з перших великих нападів слов'ян на Візантійську імперію, цей же автор зауважує, що «раніше слов'яни ніколи не наважувалися підходити до стін [міст] або спускатися на рівнину». І трохи нижче знову: «Боячись його (римського полководця, – В.К.), ...вони [слов'яни] негайно припинили свій похід до Солуні і не наважувалися більше спускатися на рівнину, але, повернувши назад і пройшовши по горах всю Імперію, вони з'явилися в Далмації». Щось подібне повідомляє про слов'ян і Маврикій Стратег: «Битися зі своїми ворогами вони люблять в місцях, порослих густим лісом, в тіснинах і на обривах, з вигодою для себе користуються [засадами], раптовими атаками, хитрощами і вдень, і вночі винаходячи [до того] багато способів. Досвідчені вони також і в переправі через річки, перевершуючи в цьому відношенні всіх людей». І ще: «...Серед тіснин вони вмiють відмінно битися». Рекомендуючи своїм полководцям вести зі слов'янами не тільки оборонну, а й наступальну війну, Маврикій далі пише, що «необхідно і під час літа не зупинятися від нанесення їм (тобто слов'янам, – В.К.) шкоди і займатися в цей час пограбуванням більш рівнинних і безлісих місцевостей...» (Веніамін Кобичев, «У пошуках прабатьківщини слов'ян», <https://www.klex.ru/14f7>);

«Дослідники давно звернули увагу на те, що слов'янські топоніми на Балканах і в Греції найбільше поширені в гірських районах (Georgacas). Це свідчить про те, що слов'яни³⁵⁶ спочатку заселяли гірські райони» (Андрій Алексаха, «Походження слов'ян. Поступол. реконструкція», https://alexakha.ucoz.com/aleksakha-proiskhozhdenie_slavjan.pdf);

«Топонімічні матеріали свідчать, що в північній частині Балканського півострова пересування слов'ян проходили по річках і долинах, а в південній, де протидії візантійських гарнізонів і місцевого грецького населення були більш сильними, слов'яни переміщалися гористою місцевістю. Дослідники неодноразово звертали увагу на велику кількість слов'янської географічної номенклатури в гірських регіонах півдня Балканського півострова і Греції...» (Валентин Седов, «Слов'яни в ранньому середньовіччі // Розселення слов'ян на Балканському півострові і Пелопоннесі», http://www.archaeology.ru/Download/Sedow/Sedow_1995_Slaviane_v_rannem_srednevek.pdf).

Отже, слов'яни дійсно були нащадками горян сарматів і аланів:

«Сарматські племена, які досягли Кавказу в IV столітті до н.е., і пізніше трималися виключно в передгір'ях та прилеглих степах. Після гунського вторгнення великі групи

³⁵⁶ Можливо, від кельт., ірл. «sliabh» – «гора, гірський», – П.Д.

аланів, що прийшли в цей регіон зі степів низовин Волги, розділилися на дві частини: одні осіли в передгір'ях і змішалися з племенами сарматів, що з'явилися тут раніше, але більшість загинула далі в гори. Вони проникли у високогірні регіони Центрального Кавказу та заселили регіони, які до цього належали народам кобанської культури залізного віку» (Тадеуш Сулімірський, «Сармати. Стародавній народ півдня Росії», http://loveread.ec/view_global.php?id=75672; <http://lib.rus.ec/b/290590/read>);

«Підставу для такого твердження бачили у відомому повідомленні Амміана Марцелліна про аланів: «Алани, які отримали своє ім'я від гір (евенк. «эллэннэ») – круча, – П.Д.) частими перемогами помалу підкорили під своє володарювання сусідні народи і дали їм своє ім'я, подібно до персів». І далі: «Колись вони прийняли всі одне ім'я і називаються тепер аланами, тому що у всіх їх однакові звичаї, дикий спосіб життя та однакове озброєння». З цього повідомлення Амміана Марцелліна виникла думка, що назва алани означає взагалі горян і, зокрема, кавказьких горян. У зв'язку з цим дехто намагався пояснити походження самого терміну «алан». Так, Сестренцевіч-Богуш під ім'ям «Алан» приймає Алтайський хребет. Нейман утворює слово алани з маньчжурського «alin» – «гірський хребет». За твердженням Cahun Leon, давньотюркською мовою алани означають горян... А що алани³⁵⁷ не втратили своїх етнічних рис, про це свідчить сам Амміан Марцеллін, описуючи їх зовнішній вигляд (високий зріст, красу, темно-русяве волосся і т.д.) і цим як би підкреслюючи їх етнічну індивідуальність...» (З.І. Ванєєв, «Середньовічна Аланія», Р. 1. «Алано-Оська проблема і середньовічна Аланія», <http://osetins.com/2008/02/09/print:page,1,srednevekovaja-alanija.-glava-1.-alano.html>);

«...евенк. ala- 1, alakīt, alan 3; евен. алън- 1, алън 3; негідал. alan- 1, alaxīt 3; маньчж. alin 2; чжурчж. ali-in 2; нан. ala 3; удэг. ala 4, де: 1 – «перевалювати гору», 2 – гора, 3 – «гірський перевал», 4 – лощина, – «Порівняльний словник тунгузько-маньчжурських мов», відпов. ред. В.І. Цинціус, https://www.studmed.ru/cincius-v-i-otv-red-sravnitelnyy-slovar-tunguso-manchzhurskih-yazykov-tom-i-a-ng_c539edcde4b.html).

Горянами-верховинцями чи вершниками або просто як верховними, так і темношкірими, можливо, величалися також сівери / сіверці, саувіри / сувіри, савари / сувари, кабари / кавари і кабардинці³⁵⁸, а також і їхні можливі пращури кімери / кімерійці Гомера³⁵⁹. Сам же екзоетнонім кімерійці = гімірри = гомери подібно до екзоетноніму гянь-гуней гюйву (*küvir, *kümüg за Яхонтовим), можливо, вказує лише на темний³⁶⁰ або ж темно-червоний³⁶¹ колір шкіри панівних у кімерійському об'єднанні племен прабалтськокомовних (гіндсько-балтськокомовних) брахїкранних савроматів = *кауроматів / кауравів³⁶².

³⁵⁷ *Валани = валлони / волиняни та *палани = поляни = кшатрії; санскр. «Kshetram», бенг. «Kṣētra», тунг.-маньчж. *rāla-n, турец. «alan» – поле; ст.-сл. «ісполь, поленикъ, сполінъ» – велетень, – П.Д.

³⁵⁸ Вульг.лат. «superanus», франц. «souverain» – верховний, грец. «ουράνω» – вище; араб. «кабір» – великий; азерб. «qabatq» – «опуклість, вигнутість»; фін. «kupera» – опуклий, англ. «cavern» – порожнина, каверна; лат. «caballus», с.-тюрк. «käväl» – «кінь, мерін»; перс. «kaval» – «швидкохідний кінь»; гінді «savāra», тадж. «савора», узб. «suvogı», італ. «cavalcatore», англ. «cavalier», ісп. «caballero, caballista» – вершник; франц. «cavalier» – «вершник, зарозумілий».

³⁵⁹ Д.-япон. «kami» – верх, «kimi» – верховний; нім. «himmel» – небо, «kamm» – «хребет, гребінь»; д.-в.-нім. «kamb» – гребінь; комі «чемер» – «гребінь, оселедець, чуб, чуприна»; ассир. «gimigai», осет. «goumiry / gumeri», груз. «gmigi», вірм. «gmig» – «велетень, герой, богатир», «кумири» – «верховні божества»; «Гімалаї» – «верховина, піднебесся»; д.-ірл. «samn» – кривий; комі «комбиля» – вигнутий, угор. «homorú» – увігнутий.

³⁶⁰ Хмара; прасл. *хмуръ < i.e. *smour- відносно *смуръ – темний, – ЕССРЯ, фінік. «kamar» – темний; вірм. «севері» – «чорний, темношкірий»; індонез. «sabur» – тьмянний; вірм. «sev», осет. «saw / sau», д.-норв. «svatr» – чорний; вірм. «севері» – «чорний, темношкірий»; ісл. «svört» – «чорний, смаглявий»; англ. «swart» – «темний, смаглявий».

³⁶¹ Чув. «хәмәр» – коричневий; нах., карач.-балк. «кюмюш», кр.-тат. «kümüş», турец. і азерб. «gümüş» – «срібло, а в давнину, вочевидь, червоне золото».

³⁶² Франц. «saug» – «світло-коричневий»; грец. «кафэ», блг. «кафяв», бсн. «kafena», мкд. «кафена», турец. «kahverengi», північ.-тюрк. «kovur» – «карий, коричневий, кавовий».

«Уни розпадаються на дві гілки і живуть у різних країнах. Це алтціагіри³⁶³ та савіри³⁶⁴; інакше писали алтціагри, аулціагіри, аулціагри, а також вултціагіри, вултиціагри, уултціагіри (ultiziagri, uultiziagiri), що прямо вже вказує на ім'я наших уличів, з якими довго воював Олег. Савіри ж, безперечно, наші сівера, сіверці, східне плем'я наших слов'ян, вони ж і танаїти, чи донці. Притока Дону – Донець – і досі називається Сіверським [Донцем]...» (І.Є. Забелін, «Історія російського життя з найдавніших часів», ч.1: «Доісторичний час Русі», http://az.lib.ru/z/zabelin_i_e/text_0050.shtml; http://dugward.ru/library/zabelin/zabelin_istoriya_russkoy_jizni.html#gl6);

«Ім'я мідійського царя, в оригіналі Хува-Хшатра, грецька мова передає як Кіа-Ксар. Тобто іранське «ху-» передається грецькою як «кі-». А якщо врахувати, що іранський префікс «ху-» відповідає санскритському «су-», то санскр. «су-» = іран. «ху-» = у грецькій передачі «кі-». У той же час ассирійська форма імені Хува-Хшатра – Ума-Кіштар, де іранське «ва» передано як «ма». Тому, якщо взяти до уваги вищесказане, відповідність су-віри = ху-віри = кі-мери цілком можлива... Дослідник розкладає ім'я Сувір на «Су + вір», де «Су» – префікс, що надає основному слову високу якість і передає значення «дуже», «вкрай», «виключно». А «вір» – «чоловік, герой, богатир». Тому Сувір із санскриту означає «Справжній Чоловік», «Могутній Богатир». Так само пояснюється і етнонім сувіри. Тому сівери / кімери – «справжні мужі», «доблесні богатири», «могутні герої»...» (Сергій Наливайко, передмова до кн. Степана Наливайка, «Індоарійські таємниці України», <http://www.rulit.me/books/indoarijski-taemnici-ukraini-read-178747-4.html>).

Зі слов'янськими ж лексемами «пол» – беріг, «планина» – гора і «полонина» – «плоскогір'я, слабко горбиста гірська поверхня», можливо, пов'язані, як індонез. «*ralung*» – улоговина, так і найменування деяких стародавніх держав: «Полона» у Ферганській долині, «Полунік» у Стародавній Вірменії і «Полонія» – Польща.

Слов'янськомовні горяни не відразу стали селитися в наданих їм містах на землях Русі. В ті часи, коли їх усіх називали полянами-русами і чорними клобуками, вони вважали за краще мешкати за межами князівських вотчин і, перш за все, там, де були присутні гірські ландшафти. Для цього найкраще, і підходили околиці Росі і Тясмину:

«Видно Ведмідівку, Тясмин та узбережжя Дніпра... Місцевість – маленький Кавказ: гори, яри, все вкрите лісом... Вся місцевість дійсно нагадує Кавказ у зменшеному розмірі. Гори, вкриті лісами, роблять на обрії чудові візерунки, перерізані глибокими ярами. На хвилястих полях, куди не глянь – високі кургани-могили. Видно, що тут колись «бували справи» – було кого і ховати...» (Юрій Горліс-Горський, «Холодний Яр», https://www.e-reading.club/bookreader.php/1005025/Gorlis-Gorskiy_Yuriy_-_Holodniy_Yar.html).

Тому-то не тільки пращури словенців і чорногорян, а і пращури українців горяни грутунни / руси та алани-торки і оселилися після навали гунів переважно в гірських місцевостях. І саме це і дозволило зберегти українцям переважання як геному **R1a1a1b1a1** / **R1a1a7**, так і основних антропологічних і етнічних рис своїх пращурів сарматів і готоаланів, включно з мовною картиною світу та зі сформованою нею ментальністю.

І все ж таки антропологічно найбільш близькими до стародавніх грутуннів = русів (а, можливо, і до аварів) є, саме, чорногоряни. Хоча вони і втратили поступово чоловічі генетичні маркери своїх сарматських пращурів через змішані шлюби з антропологічно спорідненими тубільцями (**I2*** / **I2a** та **E1b1b**), але ж дуже схожі на чорнобрових українок чорногорянки все ж таки змогли зберегти не тільки слов'янську мову своїх сарматських пращурів, а і їхні основні антропологічні риси:

³⁶³ Нім. «alt», англ. «auld, old», вал. «oed», ст.-сл. «ветьхъ», іврит «ватик», евенк. «уту» – старий; іврит «атік», яван. «jadul», нідерл. «oud» – стародавній; таміл. «āṭiyāṇa» – «незайманий, чистий, стародавній»; англ. «eldest» – «найстарший»; ест. «kuld», англ. «gold» – «золотий, золотистий»; лат. «altus» – високий; англ. «ultra» – крайній; ран.-прасл. *uld, монг. «ард» / *нард – «люд, нарід», – П.Д.

³⁶⁴ Санскр. «su-varṇa, svarna, суварча» – золото, «суварчаса» – золотий, «сувіра» – мужній; «su-vīrya» – «мужність, доблесть, військо з героїв»; «sāvīrya» – «сильний, могутній»; евенк. «суверэ» – вершина, швед. «suverän» – найвищий», – П.Д.

Чорногорянське військо; Чорногорянка, Василь Поленов, 1874 р.,
<https://ru.wikipedia.org/wiki/Черногорцы>;

«Чорногоряни – напрочуд висока нація. Вони ділять перше місце у світі за зростом з голландцями. Середній чоловічий зріст у Чорногорії становить 185 см. Чорногоряни не лише високі, а й міцні. У них добре розвинена м'язова маса, вони відрізняються бездоганним здоров'ям. Майже у всіх чорногорян темні очі, чорне волосся, правильні, але трохи жорсткі риси обличчя» (Чорногоряни, <https://mymontenegro.org/info/chernogorcy>);

Велетенські довгоногі та кароокі нащадки грутуннів / рузарів / русів чорногоряни
 (Історія Чорногорії, https://ru.wikipedia.org/wiki/История_Черногории).

Але ж через відсутність на східних теренах України гірських масивів пращури українців і змушені були задовольнитися мешканням переважно на Середньоруській, Донецькій і Надазовській височинах. І отже, так званий Руський Каганат пращурів українців грутуннів = хросів / русів-торків існував саме у Подонні та Північному Надазов'ї (Салтівсько-Маяцька АК), а також і в Тамані (майбутнє Тмутораканське князівство), і в Криму (князівство Доро / Мангуп) задовго до виникнення об'єднання суверенних українських князівств у Наддніпрянщині.

І саме мешканці Салтово-Маяцької АК алани-торки / руси-торки після угорської навали перебралися з Подоння у Наддніпрянщину і стали відомими як поляни-руси. Існує також припущення, що після окупації Норику (Південно-східної Австрії) військами Карла Великого шляхетні роди грутуннів / хорутан не забажали йому підкоритися і теж

повернулися на батьківщину своїх пращурів та влилися в спільноту полян (зовнішніх племен для переважно балтськокомовних на той час племен Північної України). Але ж є можливим також повернення з Паннонії до Наддніпринщини частини нащадків грутуннів / хросів / русів і значно раніше, а саме після смерті Само (658 р.) і загибелі утвореної ним слов'янської держави:

«Загибель держави Само і утворення Другого Аварського каганату призвели до втечі частини слов'янського населення. Castellum у Кестхеї-Фенекпусті (Валкум – Вогастісбург) було зруйновано, багато могильників «ранньоаварського» часу припинили своє існування, неподалік городища з'явився кочівницький пізньоаварський цвинтар (Сєдов, 1995, с. 116). Християнське населення почало залишати каганат...» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«У 8 столітті король франків Карл Великий завоював ці землі (Норик / Хорутанію, – П.Д.) назад, і включив до складу своєї держави. Після цього земля Нижньої Австрії у низці західноєвропейських письмових документів 8 – 11 століть називалася Рузарамарка (земля Русів). Археологи встановили, що цими Рузарами – Русами були люди Аварської археологічної культури, що ховали своїх померлих за сарматським обрядом, і надалі їх прямі нащадки в якості Дунайської дружинної культури. Характерно, що після того, як Карл Великий завоював Нижню Австрію і вигнав звідти людей Аварської культури, то одночасно на землі нинішньої Чехії та Польщі прибувають Хорвати³⁶⁵ зі своєю правлячою династією Крока (засновника Кракова, – П.Д.), і називають себе вихідцями з Хорутанії³⁶⁶. Державність Польщі та Чехії, як і державність Іллірійських слов'ян, була тісно пов'язана з людьми Аварської Культури, а значить і з (ослов'яненями, – П.Д.) нащадками Роксолан³⁶⁷. У цьому сенсі середньовічні польські історики мали рацію, коли називали свою державність продовженням державності Європейської Сарматії – Роксоланії³⁶⁸. Одна з історичних земель Польщі називалася стародавнім ім'ям Куявія, за назвою племені сарматського³⁶⁹. Куяви, безумовно, були складовою сармат Роксолан. Столиця Русі місто Київ одного кореня та походження з назвою цього сарматського племені. Легендарний Кий мав типово сарматське ім'я і, отже, належав до Роксоланів і входив до військової шляхти східних слов'ян під назвою Анти³⁷⁰. Деякі дослідники припускають, що руський літописний Кий є реальним князем Антським, відомим у Візантійській імперії як Хільбудій, що як військовий найманець дослужився до військового правителя провінції Тракія. Анти мали своє досить потужне державне утворення³⁷¹ зі спадковим політичним врядуванням і вели організовані війни зі своїми сусідами на річці Дунай зі східними германцями Гепідами та Лонгобардами. У середньовічних хроніках (Лонгобардські аннали) державність Антів названа Антаїбом» (Олександр Чуприна, «Передісторія Стародавньої Русі // Про переселення та справи слов'янські» Глава V. Частина 2, <http://predistoriya-drevney-rusi.ru/o-pereseleniyax-slavyanskix/o-pereseleniyax-i-delax-slavyanskix-glava-v-chast-2/>);

«Київський митрополит Петро Могила називає Київську православну церкву «Церква Роксоланська». Митрополит Петро Могила у своєму літописі каже: «Православні Роксолани». То й же самий вираз застосовували і у державних висловлюваннях світських верств. Богдан Хмельницький у переговорах зі Швецією через посла Веллінга відстоював перед Шведським королем для державних козаків «права на всю Україну, або Роксоланію, де була грецька віра та мова (їх), що існує до Вісли». Гетьман Виговський у 1657 році,

³⁶⁵ Насправді хорутани = грутунни = хроси / руси, – П.Д.

³⁶⁶ А на землі колишнього Рейдготаланда у Наддніпринщині прибувають поляни-руси, – П.Д.

³⁶⁷ Та нащадками слов'янськокомовних гостроготів і аланів держави Германаріха, – П.Д.

³⁶⁸ Тобто держави Германаріха, – П.Д.

³⁶⁹ В античні часи, вочевидь, балтськокомовного, – П.Д.

³⁷⁰ Можливо, ослов'янені аланами-торками та грутуннами нащадки балтськокомовних аорсів Яньцай, – П.Д.

³⁷¹ Вочевидь, на Північному Кавказі, – П.Д.

продовжуючи ті ж переговори, вимагав визнання права «на всю Україну, або Роксоланію». У Бендерській конституції гетьмана Пилипа Орлика (1711 року) Роксолани³⁷² згадуються як прашури українців. Поляк Я. Смолінський описує посольство Хмельницького у 1648 році під Замостям і говорить про «шляхетного Роксоланина». Севастян Сакович (1543 – 1602 рр.) написав поему «Роксоланія», тощо. Отже, ясно, що «Роксоланами» називали південних Русів. Звичайно, їх так би не називали, якби не було для цього жодної підстави. Однак у науці ідентичність Русів та Роксолан «не доведена»? Вона «не доведена» і тому ще, що тоді треба відкинути «норманізм», а цього ніхто не міг зробити. Проте Роксолани боролися проти Ерманаріха (350 – 375 роки) під керівництвом свого князя Болеміра. Ім'я це, як і ім'я Божа, слов'янське³⁷³ (чи балтське або ж кельто-іллірійське, – П.Д.)» (Юрій Миролюбов, «Преісторія слов'яно-русів», т. 14, https://www.e-reading.club/chapter.php/131824/0/Miroljubov_14_Preistoriya_Slavyano-Rusov.html; <https://www.rulit.me/books/preistoriya-slavyano-rusov-read-169308-22.html>);

«Згодом із героїчного персонажа король Ерманаріх перероджується на антигероя. Це стає очевидним вже в «Сазі про Дітріха Бернського», але особливо в пізній німецькій баладі XVI ст. про смерть короля Ерменріха (“Ermenrichs Tod”). Сам факт, що в ранньосередньовічному епосі і, можливо, у зображенні на камені з Ардрі VIII, протягом півтисячоліття зберігалася пам'ять про трагічну загибель Великого короля, може розцінюватися як свідчення неординарних масштабів історичної особи Ерманаріха. Оскільки найбільший вплив на історичні долі народів надавали племінні вожді та королі, то їх діяння відкладалися в колективній пам'яті й надалі ставали об'єктом меморіалізації. З відходом ватажка, наділеного успіхом, здатністю забезпечувати багатство і благополуччя одноплемінників, із загибеллю короля-воїна, хоробрість і сила якого гарантувала безпеку соціуму, виникала загроза зовнішнього завоювання, що ставила під питання саме існування. Вочевидь, саме ці глибинні історичні причини і породили феномен Ерманаріха / Хейдрека / Ермунрекка, епічний образ якого більш ніж півтисячоліття пережив наймогутнішого гострогогоського короля. На думку дослідників, у цьому важливу роль відіграло і останнє його діяння – незвичайна для (античних, – П.Д.) германців смерть Ерманаріха. Але, пішовши з історії, він надовго став персонажем середньовічних героїчних легенд» (Ірина Зінківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на рубежі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>).

Отже цілком можливо, що не тільки Амали, а і більшість шляхетних родів гострогогів була антського (анського) і роксоланського походження. Але не виключено і те, що самі ці шляхетні роди янцай (антів) і роксолан, як і шляхетні роди царських усунів язаматів, походили зі слов'янськомовного Дома Джаову, що контролював торгівлю вздовж Шовкового Шляху. Те ж, що у літописах поляни величалися не лише русами, а і нарцями / норцями (тобто прибульцями з Норіку), можливо і відображено в легендах народів Північного Кавказу про велетнів Нартів:

«Ж. Дюмезиль звертає увагу на три функціональні роди в нартівському епосі осетин³⁷⁴. Кожен рід відрізнявся своїми якостями: одні були багаті хоробрістю, інші худобою, а треті – розумом. У генеалогічних переказах сучасних осетин також популярний сюжет про три роди. Ці факти можуть пояснити виникнення розповіді про три види і три місця русів в арабо-перській географії IX ст. – Арсанії, Славії і Куйабі³⁷⁵» (Олена Галкіна, «Таємниці Руського каганату», <https://www.litmir.me/br/?b=9373&p=62>;

³⁷² Ослов'янені аланами-торками чи гревтунгами / грутуннами, – П.Д.

³⁷³ Чи балтське або ж кельто-іллірійське, – П.Д.

³⁷⁴ А також і в нартівських епосах черкесів, кабардинців та адигів, і подібно до того, як це було у індоаріїв і у прабалто-слов'ян, – П.Д.

³⁷⁵ Відповідно – в Хорезмі / Арсанії, в Подонні-Кубані / Славії, де мешкали разом з грутуннами-русами темно-червоношкірі ас-сакаліба – караболгари та каракозари, і в Наддніпрянщині / Куйабії чи раніше навіть в Надбалтійській Куявії, де мешкали разом з гунами вількінами = русами-торками роксолани, – П.Д.

https://www.e-reading.club/chapter.php/13162/132/Galkina_-_Tainy_Russkogo_kaganata.html;
<https://unotices.com/book.php?id=6326&page=62>);

І саме у часи панування у Східній Європі слов'янськомовних козар більш цивілізовані прибульці з Норику хорутани = грутунни = хроси / руси, що стали головними пращурами українців, і вийшли на історичну арену:

«У вступній частині «Повісті минулих літ», намагаючись визначити місце слов'ян у світі, автор її наводить відому біблійну легенду про Вавилонську тисняву та поділ мов, серед яких, за його словами, і «були мовою словенською, від племені Афетова, нарці (різночитання: норці, нориці. – В.К.) що суть словене»... Прийнято вважати, що, незважаючи на введений літописцем легендарний сюжет, у уривку зберігся якийсь невиразний спогад про ім'я слов'ян – нарці (норці), що дійсно мало колись місце і походило від назви відомої придунайської провінції Норик. «Нарці, – пише Д.С. Ліхачов, – чи норики – мешканці Норику... У VI ст. тут уже мешкали слов'яни (слов'янськомовні гостроти гревтунги / грутунни = хорутани, – П.Д.). Тому, вочевидь, а може бути і внаслідок якогось переказу, норики і були ототожені в Русі зі слов'янами» (Д.С. Ліхачов, коментар у кн. «Повість минулих літ», т. 2. М., 1950, стор. 213). Друга згадка про нарців міститься в «Тлумачній Палей», в якій проти найменування окремих народів стоять пояснення: «авер – чи суть обізи», «румї, що звуться греці». Також і «нориці, або суть словінці» (там же; порівн. також стор. 341)...» (Веніамін Кобичев, «У пошуках прабатьківщини слов'ян // Оборотні тікають від змії», <https://www.klex.ru/14f7>).

Отже, пращурами українців були саме темно-червоношкірі горяни сармати та їх переважно чорняві та кароокі нащадки алани-торки, готи, гуни уличі, караболгари та каракозари, а зовсім не фінськомовні блідолиці степовики скити:

«Було встановлено, що всі досліджені гунські чоловіки мали карі очі і чорне або каштанове волосся, і мали змішане європейське та східноазіатське походження» («Походження гунів», https://ewikiuk.top/wiki/Origin_of_the_Huns; Андрій Непарацький [Endre Neparáczki] та ін., «Гаплогрупи Y-хромосоми кочових народів Карпатського басейну гунів, аварів та завойовників угорського періоду», <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC6851379/>).

8. Переважна фінськомовність більшості скитських, іллірійських і тракійських племен

«Ні стародавні елліни, ні стародавні перси і словом не обмовилися про те, що мова скитів нагадувала їм мову дійсно іранськомовних мідян і персів. Адже в той час відмінності гіпотетичної північноіранської говірки від власне іранської повинні були б бути настільки невеликими, що сприймалися б у давнину як єдина мова. Але цього-то і не було... Дуже важливо тут відзначити, що індоарійських паралелей у мові слов'ян значно більше, ніж іранських. Іранські ж можна вважати вкрай незначними. А якби скити були іранцями (а не фінами, – П.Д.), при настільки довгому сусідстві зі слов'янами ми спостерігали б прямо протилежну картину мовних впливів на слов'ян Наддніпрянщини. Крім того, навіть в іменослові богів скитів, який доніс до нас Геродот, сучасна дослідниця Н.І. Васильєва не без підстави бачить реліктові форми саме індоарійських мовних форм, але ніяк не іранських. За свідченням Геродота, скитський цар Іданфірс визнавав своїми володарями тільки верховних скитських богів: Папая і Табіті. Аналогій в іранському пантеоні іменам цих богів немає. Зате індійський матеріал надає нам можливість порівнювати скитську богиню вогню Табіті з дочкою індоарійського божества Савітара, Тапаті, що була у шлюбі з мітичним царем Самвараньєю. Говорячи про спроби визначити мову стародавніх скитів, потрібно враховувати, що мовознавці виділили пласт слов'янсько-іранських сходжень (ізоглос). Це – слова зі сфери моралі, права, медицини, побуту: Сварог, Хорс, Вій, Рарог, Симаргл, бог, див, ящір, віра, ірій, рай, небо, святий, ватра (вогонь), волати, ворожити, гадати, гатати (заклинати – близько до іранського «гата»), жертва, могила, писати, слово, чари, чаша, благо, зло, мудрий, сором, честь, – вет

(«ізвет», «віщати»), вина, рота (клятва), гой (здоровий), хворий, мир. Польські терміни «szatrzyc» (чаклувати) і «roszwaга» (потвора, чудовисько) також споріднені іранським ізоглотам³⁷⁶. Важливо, що всі ці ізоглоти загальнослов'янські. Деякі з цих слів відомі (в дещо інших формах) і в інших індоєвропейських народів. Все це говорить тільки про те, що й мови не може йти про запозичення цих «сходжень» у скитів. В іншому випадку паралелі могли бути тільки у східних та південних слов'ян. Ми ж спостерігаємо, що всі ці ізоглоти з'явилися явно за часів загальнослов'янської єдності, задовго до VIII століття до Н.Х., коли скити стали заселяти і обживати Південне Надчорномор'я³⁷⁷...» (Володимир Ларіонов, «Скитська Русь. Таємничий витік слов'янської раси», http://thelib.ru/books/larionov_vladimir/skifskaya_rus_tainstvennyy_istok_slavyanskoy_rasy-read-6.html);

«Наступний крок у висвітленні проблем, пов'язаних з походженням скитського звіриного стилю, зробив російський археолог Г.І. Боровка. Він стверджував, що мистецтво скитів не пов'язане скільки-небудь відчутно ні з грецьким (іонійським, VII – VI ст. до н.е.), ні з іранським мистецтвом, а має суто місцеве коріння. Зіставляючи скитські вироби з зооморфними речами з Сибіру і Надуралля, він прийшов до висновку, що їх спільні витoki лежать в культурах епохи неоліту і бронзи півночі Євразії, насамперед – племен мисливців і рибалок (тобто фіно-угорців і самодійців, – П.Д.). Словом, знову ми бачимо тут «сибірський слід» (Валерій Гуляєв, «Скити: розквіт і падіння великого царства», <http://iknigi.net/avtor-valeriy-gulyaev/54931-skify-rascvet-i-padenie-velikogo-carstva-valeriy-gulyaev/read/page-20.html>);

«Проблема генези пермського звіриного стилю далека від розв'язання, але навряд чи варто сумніватися в тому, що одним з його витоків був звіриний стиль у мистецтві іранськомовних³⁷⁸ степових племен Євразії, з мови яких і потрапило в пермське слово, що розглядається тут зі споконвічним значенням «дракон». Давність образу дракона в пермській традиції, таким чином, не підлягає сумніву, але при цьому немає жодної необхідності в умоглядних побудовах про самостійне складання цього образу у фольклорі комі на базі «тотема-ведмедя» (Володимир Напольських, «Кентавр ~ гандхарва ~ дракон ~ ведмідь»: до еволюції одного мітологічного образу в Північній Євразії», <https://core.ac.uk/download/pdf/235149815.pdf>);

«Поки прогресивні реформи Петра Великого не змінили хід розвитку країни, російське декоративне мистецтво зберігало багато рис скитського стилю. Хоча зооморфічні зрощування та оленячі мотиви були забуті, збереглося багато візерунків із птахів. Вони з'являлися як прикраси на різних виробах з металу та кераміки, вишивках та вогнепальній зброї. Деякі предмети домашнього посуду, найчастіше ложки та келихи для вина, зберегли скитські форми. На них, як і раніше, зображалися олені та візерунки у вигляді накінечників стріл, настільки характерні для скитської орнаменталії» (Тамара Т. Райс, «Скити: будівельники степових пірамід // Народ. Релігія», <http://www.bibliotekar.ru/skify/11.htm>);

«Змінюється характер зовнішнього оформлення рукописів. У київську епоху панує (у Залішанщині фінський, – П.Д.) «звірячий (тератологічний)» орнамент, з кінця XIV ст. він зникає і на його місці з'являється (там мусульманський, – П.Д.) орнамент рослинний або геометричний» (Микита Міщерський, «Історія російської літературної мови», р. 8 «Літературно-писемна мова московського періоду – мова великоросійської народності», http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Linguist/meshch/08.php);

«Вирішальне значення для етнічної ідентифікації скитів набуває вивчення їх поховального обряду. Він сильно відрізняється від того обряду, який був притаманний іранцям або індійцям, як, втім, і будь-якому іншому індоєвропейському народу. У

³⁷⁶ Лексичним сходженням, – П.Д.

³⁷⁷ Тобто ще в Північному Китаї, а ймовірно все ж таки, коли праслов'яни перебували на околицях Північного Ірану, прямуючи з Китаю до Європи, – П.Д.

³⁷⁸ Вочевидь, все ж таки прафінськомовних степових племен, – П.Д.

гробницю правителя містилися вбиті дружини і слуги, а навколо поховальної камери встановлювалися насаджені на палі опудала коней. Ці звичаї описані Геродотом, їхні сліди знайдено під час розкопок багатьох курганів, але вони абсолютно неарійські. Вони мають точні відповідності у кочівників Монголії³⁷⁹, яких ніяк не можна віднести до аріїв, причому вони існують у них на протязі багатьох століть, як було показано Міннзом. Він вважає скитів монголоїдними попередниками гунів, татар і печенігів, і це не викликає сумніву. Професор Ростовцев, який був останнім прихильником іранської гіпотези походження скитів, сам же і породив сумніви в цьому. Він переконливо довів відміну сарматів, які, поза всяким сумнівом, були іранцями³⁸⁰, від їх попередників скитів. У могилах сарматів не зустрічається ні масових поховань коней, ні убитих жінок і слуг, їх поховальний обряд був більш простим, хоча поховальний інвентар при цьому був значно багатшим. Їх поховальний обряд має аналоги і в інших індоевропейських народів. Притаманні їм гробниці нового типу раніше всього з'являються в східній частині Росії, в Оренбурзькому краї, в V столітті до н.е. і звідти поступово поширюються на захід, у глиб території скитів – до Криму в II столітті н.е. і в Наддунав'я приблизно до 50 року н.е. Після того, як стала ясною відмінність сарматів від скитів, зникли реальні підстави вважати останніх іранцями. Стало зрозумілим, звідки у них з'явилися іранські імена в римський час, а також іранські слова в мові сучасних осетин... Точно так само і спроба Хьюзінга довести європейське походження скитів виглядає абсолютно недоречною. Найбільш ранні скитські поховання спочатку з'являються в степах між Кубанню і Дніпром. Матеріали VIII – V століть до н.е., що виявляються на захід від Дніпра, вельми відрізняються від скитських і виявляють безсумнівні риси подібності з гальштатською культурою, що набула поширення в Центральній Європі. Тільки з VI століття до н.е. поховальні обряди і окремі предмети, більш характерні для східних регіонів, починають проникати в західну частину Росії і стають звичайними там тільки два століття тому. Насправді є археологічні свідчення проникнення скитів в Болгарію, Угорщину і східну частину Німеччину, але там вони були тільки загарбниками, які прийшли зі сходу» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Перша поява аріїв на сторінках історії», <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>, «Іранці в 1-му тисячолітті до н.е.», <http://www.istorya.ru/book/arii/08.php>);

«Власне кажучи, відомо всього два поховання, що належали скитським царям і відносяться до часу, наступному негайно за поверненням скитів з Азії. Це так звані Мельгуновський скарб – комплекс речей, випадково виявлених в Литому кургані біля Кіровограду [Кропивницького, – П.Д.], і жалюгідні залишки поховання у слободи Криворіжжя на річці Калитві в басейні Сіверського Дінця... В обох курганах подібна картина – поховання за допомогою трупоспалення³⁸¹ з підпохованням речей, уцілілих від вогню. Обидва поховання знайдені далеко одне від іншого: одне в межиріччі верхівій Інгулу і Інгульця, а інше на одній з лівих приток нижньої течії Сіверського Дінця, обидва в прикордонні степу з лісостеповою смугою і обидва, – ймовірно, залишені скитами, що ще не влаштувалися на певному місці і забезпечували своє існування за рахунок населення лісостепової смуги. Скити, які повернулися з Азії отримали назву «царських» – «саї», ймовірно, тому, що були об'єднані під деспотією царя, одного з уцілілих членів династії, яка очолювала їх в Азії... Скитам, що повернулись, тобто. скитам-царським, вдалося підкорити їх³⁸² тільки після того, як вони вийшли проти них не зі зброєю, а з батогами. Адже не скорені зброєю діти рабів не могли встояти перед батогами, в чому і позначилася їх рабська природа (Геродот, IV, 1-4). Звичайно, це тільки легенда, і до того ж створена в рабовласницькому середовищі, але в ній отримали відображення цілком реальні відносини між завойовниками і переможеними, якими в даному випадку були

³⁷⁹ А, можливо, і в уралоїдів самодійців, – П.Д.

³⁸⁰ Насправді, балто-слов'янами, – П.Д.

³⁸¹ Що взагалі є несумісним з притаманним іранцям поклонінням вогню, – П.Д.

³⁸² Нащадків своїх фінськокомовних холопів – психічно інфантильних добровільних рабів, – П.Д.

скити різної історичної долі. Скити-царські відтіснили скитів-кочівників до степового Криму (і далі на захід, – П.Д.), і зайняли степи Нижньої Наддніпряни» (Михайло Артамонов, «Кіммерійці і скити [від появи на історичній арені до кінця IV ст. до н.е.]», http://annales.info/skif/small/art_kis.htm);

«Не заперечуючи можливості окремих вторгнень скитів за Карпати, слід зазначити, що закарпатські пам'ятки зі скитськими елементами, як показала О.І. Мілюкова, залишені місцевим населенням, що було у зв'язках зі скитами. Появу цих речей, швидше за все, треба віднести на рахунок переселенців з північного боку Карпат³⁸³, витіснених звідти скитами-царськими, оскільки ці речі, що відтворюють ранні скитські форми, датуються в загалом, V ст. до н.е., коли північно-східна Румунія з Молдовою та Поділля були очищені від свого населення. Приєднавшись до спорідненого населення на південь від Карпат, ці переселенці, мабуть, злилися з тубільцями і, принаймні, швидко втратили й без того нечисленні ознаки своєї особливої культури... Його (Страбона, – П.Д.) дані не суперечать відомостям Геродота та інших про іранські³⁸⁴ звичаї, одяг та походження сігінів³⁸⁵, дають підстави пов'язувати їх зі скитами, що археологічно підкріплюється поширенням скитських речей у Середній Європі, переважно на території Угорщини. Таким чином, є всі підстави вважати, що агатірси³⁸⁶, сигіни та невідоме на ім'я населення Поділля були близько спорідненими зі скитами³⁸⁷... У Середній Європі розрізняються три регіони поширення пам'яток скитського типу: трансільванський, північноугорський та болгарський (нижньодунайський). Речі скитських типів раннього часу (кінця VI – V ст.) є характерними для двох перших з цих регіонів, в болгарському³⁸⁸ же подібні зі скитськими форми з'являються в пізніший час... Про роль скитського мистецтва в розвитку тракійського мистецтва можна судити за поширенням в останньому в IV ст. прикрас кінської вуздечки у вигляді ажурних орнаменталізованих фігур тварин та їх частин, зокрема ніг з копитами або пазурами, відомих у Скитії з V ст. до н.е. Безперечні відповідності їм є на Алтаї у складі ритуальних масок, які одягалися на голови коней, з лопатями, що звисали з боків голови, у вигляді задніх ніг будь-якої тварини, інша частина якої розміщувалася на лобі або на морді самого коня. Скитські та тракійські вуздечні прикраси є скороченими відтвореннями таких масок і могли проникнути у Тракію (до гетів) лише через скитів, оскільки в Передній Азії нічого подібного досі не виявлено» (Михайло Артамонов, «Кіммерійці та скити [від появи на історичній арені до кінця IV ст. до н.е.]», http://annales.info/skif/small/art_kis.htm);

«Вказуючи на зв'язок селищ та могильників стародавніх фіно-угорців з широкими річковими заплавами – базою їхнього скотарства, П.П. Єфименко звернув увагу на інвентар чоловічих поховань, що характеризує мордву та мурому I тис. н.е. як кінних пастухів, які трохи нагадують за своїм вбранням і озброєнням, а отже, і способом життя кочівників південноруських степів (тобто скитів, – П.Д.). Не можна сумніватися, – писав П.П. Єфименко, – що пастухівство, для якого використовувалися прекрасні луки за течією Оки, в епоху виникнення могильників набуває значення одного з дуже важливих видів господарської діяльності населення краю (П.П. Єфименко, «До історії Західного Надволжя у першому тис. н.е.», СА, 1937). Так само характеризували господарство надволзьких фіно-угорців і інші дослідники, зокрема О.І. Горюнова. На підставі матеріалів Дурасівського городища, дослідженого в Костромському регіоні і, що відноситься до кінця I тис. н.е., та інших археологічних пам'яток вона встановила, що аж до цього часу надволзькі фіно-угорські – мерянські племена³⁸⁹ – були переважно

³⁸³ Фінськомовних скитів та інших нащадків карасукців, – П.Д.

³⁸⁴ Насправді, давньоіндійські, тобто принесені до Північного Ірану з Гіндустану, – П.Д.

³⁸⁵ Індійських прашурів циган, – П.Д.

³⁸⁶ Прашури російських мерян, – П.Д.

³⁸⁷ Фінськомовними нащадками доліхокранних андроновців та карасукців, – П.Д.

³⁸⁸ Точніше в тракійському регіоні, – П.Д.

³⁸⁹ Нашадки переважно агатірсів [д.-грец. Αγαθηρσοι] і, можливо, споріднених їм масагетів [д.-грец. Μασσαγῆται, лат. Massagetae] акацирів [д.-грец. Ακατιρων, лат. gens Acatzirogum], – П.Д.

скотарями. Вони розводили головним чином коней і свиней, у меншій кількості велику і дрібну рогату худобу. Землеробство займало у господарстві другорядне місце поряд з полюванням і рибальством. Така картина й у дослідженого О.І. Горюновою Тумівського селища IX – XI ст., розташованого біля Муром (О.І. Горюнова, «Етнічна історія Волго-Окського міжріччя», МІА, 1961). Скотарський вигляд господарства тією чи іншою мірою зберігався у фіно-угорського населення Надволжя і в період Стародавньої Русі. У Літописі Переяславця Суздальського після перерахування фіно-угорських племен – інших язицей (мов, – П.Д.) – сказано: «Іспр'ва споконвічні данники та конокормці». – Термін «конокормці» не викликає жодних сумнівів. «Інші мови» вирощували коней для Русі, для її війська. Це була одна з основних їхніх повинностей. У 1183 р. князь Всеволод Юрійович, повертаючись до Володимира з походу на Волзьку Булгарію, коні пусти на мордву, що було, мабуть, звичайним явищем. Вочевидь, мордовське господарство, як і господарство інших надволзьких фіно-угорців – конокормців, суттєво відрізнялося від сільського господарства слов'янсько-руського населення. Серед годівель, згадуваних у документах XV – XVI ст., значиться міщерська кінська пляма – мито, що стягується з продавців і покупців коней [С.Б. Веселовський, «Феодалне землеволодіння в Північно-Східній Русі», М., 1947]. На такій своєрідній економічній основі, при переважанні скотарства, особливо конярства, у надволзьких фіно-угорців наприкінці I тис. н.е. могли скластися класові відносини лише примітивного, дофеодалного вигляду, хоча і зі значною суспільною диференціацією, схожі на суспільні відносини кочівників I тис. н.е.» (П.М. Третьяков, «Біля витоків давньоруської народності» // «На фіно-угорських околицях Стародавньої Русі»),

<https://e-knigi.com/nauchnye-i-nauchno-populjarnye-knigi/istorija/page-30-184521-petr-tretyakov-u-istokov-drevnerusskoi-narodnosti.html>; <https://history.wikireading.ru/383113>);

«...основою для складання прафінсько-угорських культур в Європейській частині (Надбалтика, Білорусь, західна частина Волго-Окського межиріччя, Україна), можна вважати синтез свідерської і аренсбургської культур, особливо помітний в басейні р. Німану. Зближення культур епохи мезоліту призвело до появи ряду постсвідерських культур – німанської, кундської і бутівської (Жилін, 1998; Сидоров, 1998; Кольцов, 1998)... В епоху бронзи, через заняття більшості територій індоіранськими племенами³⁹⁰, (насправді, теж фінськокомовними алтайськими племенами, і тому-то, – П.Д.) важко виділити фіно-угорський пласт. Однак досить чітко фіксується домішка значної уралоїдності на черепках зрубної культури, що може говорити якщо не про значний вплив, то про тривале співіснування даних груп населення. Необхідно відзначити, що черепки зрубної культури південних регіонів Східної Європи і Волго-Уралля відрізняються між собою, в бік переважання в останніх серіях помітної монголоїдної домішки. Думка ряду археологів щодо фактично безперешкодного просування індо-іранців по території лісостепового і лісового Волго-Уралля, не завжди виправдана» (Микола Щербаков, автореф. дис. «Формування фіно-угорських народів: епоха каменю – раннє залізо: Проблеми вивчення», <http://www.dissercat.com/content/formirovaniya-fino-ugorskikh-narodov-epokha-kamnya-ranee-zhelezo-problemy-izucheniya>).

На неіранськомовність більшості скитських племен вказує як наявність фінського форманта «ва» (вода) у назвах не тільки східноєвропейських, а і багатьох західноєвропейських річок (Дунава = Дунай, Драва, Сава, Недава, Орлява, Ілова, Неретва, Млава, Нішава, Ресава, Сучава, Тирнава, Тутова, Прахова, Бирзава, Молдова, Ондава, Житава, Рімава, Міява, Орава, Сазав, Іглава, Отава, Опава, Одрава, Бечва, Углава, Ослава, Влтава, Морава, Острава, Житава, Шумава, Плянєва, Плуґава, Свежава, Мурафа, Лядова, Боржава, Тересва, Іква, Льва, Унава, Росава) в місцях осідання скитів або ж їх фінськокомовних попередників чи нащадків (іллїрійців, тракійців, даків та інших), так і поява форманта «дон» (вода) в назвах деяких з них лише в сарматську епоху:

³⁹⁰ Насправді, теж фінськокомовними алтайськими племенами, – П.Д.

«Вважається безперечним, що більшість річок з закінченнями на «ва, га, ма, ра, са, ша» і «за» носить імена угорсько-фінські, які змінилися в устах пізніших слов'янських колоністів і втратили будь-який сенс, або перероблені для осмислення на слов'янський лад... Крім вищевказаних найменувань: Обша, Сопша, Емшан, на просторі між Західною Двіною, Торопою і Ловаттю ми виявляємо: Дапша, Перегва, Комша, Ока, Оліо, Альо, Насва. Навіть новгородська річка Шелонь носила колись іншу назву – Сухона. Якщо ми попрямуємо тепер вздовж течії Двіни, вздовж її північного берега, то зустрінемо імена: Їзма, Оша, Спастерей, Лосма, Перевза, Олола, Каруза, Іса, Орша. Нам залишається перейти на лівий беріг Західної Двіни і на правий беріг Дніпра. Здавалося б, що тут ми повинні потрапити на територію, чужу за своєю топографічною номенклатурою всякому фінізму. Дійсно, рідко, у вигляді поодиноких випадків, але, тим не менше, і тут трапляються аналогічні імена. Зустрічаються Цна, Волма, Олса, Жізма і Віжна...» (Петро Голубовський, «Історія Смоленської землі до початку XV століття», <http://lifeinbooks.net/read-online/istoriya-smolenskoj-zemli-do-nachala-xv-stoletiya-petr-golubovskiy/>);

«Наприклад, В.М. Топоров і О.М. Трубачов відзначали у О.І. Соболевського упереджену з точки зору іранської мови інтерпретацію гідронімів Верхньої Наддніпряни та суміжних регіонів. Розглядаючи аналіз О.І. Соболевським назв річок, озер і гір, не можна не відзначити, з одного боку, виняткову важливість виявлених ним закономірностей, до яких ми пізніше ще повернемося, але, з іншого боку, і значної кількості натяжок і припущень при спробі іранськомовного пояснення ним різних слів і назв...» (Юрій Яхонтов «Літопис слов'ян-русів з найдавніших часів до Рюрика / Іранськомовними чи були скити?», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111148.htm>);

«Осармачення боспорських територій зі сходу вторинне і відносно пізніше явище, тому ми можемо сказати, що і історичні, і етнографічні матеріали свідчать, в свою чергу, проти скитської мовної приналежності місцевих назв «Темагунда» – «Азовське море» і «Sinu-(s)»³⁹¹ – Дон... Відлунням такої назви Дону аж до відносно пізніх часів можна вважати позначення Синя Вода (1363 р.)...» (Олег Трубачов, «INDOARICA в Північному Надчорномор'ї», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111147.htm>).

Вочевидь, фінськомовні скити, іллірійці і тракійці тривалий час контактували в Західній Європі з витісненими ними далі на захід кельтами (кіммерійцями = кімврами, тевтонами і іншими):

«Наприклад, в кельтських мовах уральські елементи, що ясно простежуються, можуть відображати дуже давні контакти індоевропейців з гілкою уральської групи мов, пов'язаної в свою чергу з мовами основної зони утворення монголоїдної раси» (Аполлон Кузьмін, «З передісторії народів Європи», http://www.zlev.ru/59_45.htm).

До того ж і багато фахівців обґрунтовано заперечують іранськомовність скитів:

«Є і такі лінгвісти, які загалом заперечують іранськомовність скитів. Вже згаданий Віктор Петров наполягав на тому, що іранські слова прийшли до слов'ян за посередництва якогось народу, який трохи спотворив їхнє звучання. Таким ретранслятором він уважав скитів. Отже, на думку дослідника, вони говорили не іранською. Подібний різнобій думок викликаний насамперед тим, що науці насправді мало що відомо про мови цих впливових кочівників. Завдяки Геродоту та іншим античним письменникам до нас дійшло лише кілька десятків скитських імен, а також назв племен, зброї чи місцевостей. Російський іраніст Василь Абаєв, додавши до цього мізерного списку деякі написи, що не еллінською звучать з могильних каменів Ольвії та інших грецьких колоній Північного Надчорномор'я, спробував відновити скитський словник. При цьому він виходив з двох припущень. Перше: скити та сармати говорили двома діалектами однієї мови. Друге: осетинська мова близька до скитської. Але останнім часом обидва ці припущення викликають у лінгвістів

³⁹¹ Ест. «sinise», фін. «sinisen», морд. мокш. «šeñ», ерзя «señ», мар. «šinžiš» / «симсе», удм. «зангари» – синій. Тому не тільки Дон, а і річка Сан теж синя. Отже до савроматів від Сану до Дону мешкали фіни, – П.Д.

обґрунтовані заперечення. «Скитський» словник Абаєва затріщав усіма швами» (Ігор Коломійцев, «Народ-невидимка. Оновлена версія», http://kdet.ucoz.ru/index/glava_odinnadcataja_jazyk_i_baltija/0-163/);

«З давньої мови скитів, передбачуваної праматері всіх готських³⁹² мов, до нас дійшли кілька слів: «Εχαμραῖος» – «святищенні шляхи»³⁹³, «Ari[ma]»³⁹⁴ – одиниця, «Srou» – око, «Oior»³⁹⁵ – чоловік, «Pata»³⁹⁶ – вбивати, «Groucasum» – «білий від снігу» (Шерон Тьорнер, «Історія англосаксів», http://britanniae.ru/reconstr/sharon_turner/sharon-turner_2_01.htm#28);

«Нижче, в додатку «Скитська лексика за даними письмових джерел» наведено перелік, що містить близько двох сотень слів, походження яких античними авторами однозначно приписувалося скитам. Основу цього переліку становить лексика Припонтійської Скитії, що почерпнута зі скитської розповіді Геродота. До цього переліку, однак, не включалися слова, сарматського або аланського походження. Перелік цей анітрохи не претендує на повноту і, безсумнівно, легко може бути розширений при більш поглибленому вивченні творів античних авторів. Абаєв використовував трохи більше 30% від загального числа слів, що містяться в цьому переліку (ці слова підкреслені). Як уже згадувалося вище, Абаєв для своєї реконструкції відбирав тільки такий словниковий матеріал, який мав очевидне «іранське» походження. Ми бачимо, що такий підхід залишає за бортом близько 70% лексики, яка не має «іранських» коренів, але яка, безсумнівно, є скитською. Так з семи імен скитського пантеону богів, Абаєв посилається тільки на імена бога Папая і богині Табіті. З 60 імен скитських царів і шляхетних скитів, наведених в переліку, він згадує тільки 18 імен. Таким чином, намагаючись відтворити скитську лексику виключно на «іранській» основі, Абаєв, з одного боку, проігнорував значну частину дійсно скитських слів, а з іншого боку, інтенсивно використовував іншомовний ономастичний матеріал сарматського і аланського походження. Які ж висновки можна зробити в результаті критичного осмислення матеріалу, викладеного в нарисі В.І. Абаєва? Вочевидь, що скитська лексика, навіть в тому вигляді, в якому вона збереглася до наших днів, не вкладається цілком в прокрустове ложе уявлень про її виключно «іранське» походження. Ситуація зі скитською мовою виявляється більш складною, ніж це передбачають прихильники «іранськомовності» скитів. Оперуючи «іранськими» іменами з епіграфічних пам'яток Північного Надчорномор'я, Абаєву вдалося відтворити частину сарматської або аланської³⁹⁷ лексики. Однак немає жодних підстав називати словник, складений з отриманих таким чином лексем, «Словником скитських слів» (Георгій Дремін, «Скито-сарматські говірки і «скитський» словник В.І. Абаєва», <http://kladina.narod.ru/dremin/dremin.htm>; <https://www.twirpx.com/file/2473593/>);

«Таким чином, навряд чи серйозно можна говорити про будь-яку етнічну (навіть, якщо не йти у визначенні етносу далі мовної спільності) однорідність скитів, хоча на цьому час від часу намагаються наполягати деякі науковці... Хотілося б думати, крім того, що про іранізм кіммерійців і скитів (західних саків, – П.Д.) можна говорити лише стосовно до якоїсь частини племен, що носили ці збірні імена. Втім, зі сказаного в відповідних розділах випливає, що політична (а також, ймовірно, соціальна та військова) термінологія, як і деякі політичні встановлення і порядки, подібно значному загальнокультурному впливу, виходили переважно з Ірану³⁹⁸...» (скитолог Лев Єльницький, «Скитія Евразійських степів. Історико-археологічний нарис», Новосибірськ, 1977, <http://kronk.spb.ru/library/elniczky-la-1977.htm>; <https://www.twirpx.com/file/279102/>);

³⁹² Точніше, нинішніх псевдогерманських, – П.Д.

³⁹³ Угор. «pálya» – шлях, – П.Д.

³⁹⁴ Фін. «eräs» – один, – П.Д.

³⁹⁵ Лит. «vugu», лтс. «vīrs», ерзя «сōга», башк. «ір» – чоловік, – П.Д.

³⁹⁶ Ест. «tappa», фін. «tapraa» – вбивати, – П.Д.

³⁹⁷ Тобто запозиченої осетинами давньослов'янської сарматської або аланської лексики, – П.Д.

³⁹⁸ Насправді з фінськомовного Турану і з балтсько- та слов'янськомовних Таримської улоговини та гірських масивів Північного Китаю, – П.Д.

«Не можна ж серйозно сприймати факт перетворення одного з найчисленніших і могутніх народів землі (скитів, – П.Д.), за даними стародавніх письменників, в невеликий осетинський народ, який, за відомостями одного з основоположників іранськомовної теорії В. Міллера, на 1881 рік становив 111 тис. чоловік, займаючи територію всього близько 205 – 210 квадратних миль. Та й зовні між осетинами і скитами³⁹⁹, судячи з зображень, що дійшли до нас, нічого спільного немає. Однак думка щодо загальної іранськомовності скитів підтримується далеко не всіма дослідниками і сьогодні. Наприклад, в більш пізніх публікаціях О.М. Трубачов зазначає, що не всі матеріали укладаються в концепцію скитське = іранське. Там же щодо іранськомовності кіммерійців він справедливо робить висновок, що династи з іранськими іменами у кіммерійців – недостатній аргумент щодо приналежності всього етносу. Л.А. Лелеков пише, що належність скитів до іранськомовних народів поки ще не стільки аксіома, скільки гіпотеза, яка не пояснює задовільним чином цілого ряду фактів, таких, як імена Папай, Апі, Аргімаса в пантеоні, Анахарсіс, Іданфірс, Савл, Гнура, Скіл в ономастиці, назва намету і кочового возу в апелятивній лексиці, початкові s- і sk – в етнонімах «сінд», «скит», «сколот», «савромат», «сармат» і тощо... Проаналізуємо хронологію і територію поширення знайдених слів. Це знахідки на місці надчорноморських міст Танаїду, Ольвії, Горгіпії, Пантікапею, Фанагорії та інших, імен міщан, які жили в проміжку 700 – 800 років. Написи на каменях, знайдених в містах Південної Росії, крім зазначених вище досліджень, є також в роботах В.В. Латишева. Якщо подивитися на мапу території, зайнятої скитами і сарматами, то орієнтовні розрахунки показують, що територія надчорноморських міст, де були знайдені написи, становила менше сотої частки відсотка (0,01%) від загальної території Скитії і Сарматії. Причому територія специфічна, в цілому не скитського або сарматського населення. Математично оцінюючи результати лінгвістичного аналізу, зробленого за цією частиною, що становить менше 0,01% від усієї території і віднесена до всієї Скитії і Сарматії, можна сказати, що достовірність висновків прагне до нуля. Схожу думку мав і І.Є. Забелін, який писав, що імена на каменях абсолютно не вказують на мешканців всієї країни...» (Юрій Яхонтов, «Літопис слов'ян-русів з найдавніших часів до Рюрика // Іранськомовними чи були скити?», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111148.htm>).

З Поділля, Бессарабії, Буковини, Трансільванії, Мезії, Тракії та Добруджі хвилями міграцій на Північ і в Надволжя (вздовж Прип'яті і верхів'їв Дніпра), вочевидь, були захоплені як нащадки споріднених арізантам алазонів або ж ареатів / арсіетів⁴⁰⁰, фінськомовні корали (пращури корели = карелів) і черемошські племена (пращури волзьких черемисів), так і морісени (пращури марійців), мурешські агатірси (пращури мерян і муровлян = муроми), беси (пращури весі / вепсів) та фени / фіни, ім'я яких лише поширили на брахікранне населення Суомі / Фінляндії. На мешкання фінськомовних народів Півночі і Надволжя раніше в Іллірику та Тракії вказують і наступні відповідності:

«В окремих субкластерах об'єднані популяції греків і марійців (волго-карпатська гілка **R1a-Y2902**). Це на перший погляд незрозуміле об'єднання можна пояснити тим, що марійці, які вже є справжніми європеїдами, можуть бути близькими до стародавніх європеїдів, які ще за кілька тисяч років до н.е. мігрували до Європи, швидше за все, з Азії⁴⁰¹, – ахейцям, представникам Крито-Мікенської цивілізації, нащадками якої є греки (і марійці, – П.Д.)...» (А.Ф. Назарова, В.О. Асланішвілі, С.М. Алхутов, «Генетика та антропологія народів Кавказу, та проблема походження європеїдів», <http://srn.su/?p=108>);

«Російські грамоти XV століття називають п'ять родів карельських дітей, тобто окремі роди карел. Один із п'яти родів – Тиврульці, тобто Тивер, тиверці⁴⁰². Пояснення

³⁹⁹ Як і зі слов'янськомовними аланами-торками, – П.Д.

⁴⁰⁰ Можливо, тоді ще балтськомовних брахікранних прашурів ерзян = арісу.

⁴⁰¹ З високогірних улоговин Паміру та його передгір'їв, – П.Д.

⁴⁰² Вочевидь, корали, що входили раніше в тиверську спілку племен, але ж не встигли під впливом тиверців ослов'янитися, – П.Д.

зайві. Така згадка ні про що не говорила, якби не відомості про Тракію – їхню давню батьківщину. Повернемося до Йордана та його твору, який, як стає зрозумілим, є найважливішим джерелом з історії племен Черняхівської культури – слов'ян та фінобалтів. Гольтескити. Це останнє зі скитських племен. Після доби великого переселення скитів на Дніпрі просто не залишилося. Гольтескити – це голядь⁴⁰³, плем'я, що мешкало південніше прусів. З наступного буде ясно, що скити справді дали початок деяким племенам і народностям півночі, а їх боги були не забуті до прийняття християнства» (Володимир Щербakov, «Століття троянови», <https://coolib.net/b/43166-vladimir-ivanovich-scherbakov-veka-troyanovy/>; «Зустрічі з Богоматір'ю», <https://readli.net/vstrechi-s-bogomateryu/>; https://modernlib.net/books/scherbakov_vladimir/vstrechi_s_bogomateryu/read/);

«ППерм. (прапермська, – П.Д.) ж *гуз- відбиває форму мови-джерела з африкатом і, таким чином, невиводима ні з російської, ні з давньоруської, що було показано ще Х. Паасоненом, який пов'язував мордовську та пермську назви «жита» з трак. «βρίζα» – «вид злаку, жито», припускаючи, що пермсько-мордовський корінь сходиться до слова якоїсь іранської⁴⁰⁴ мови [Paasonen 1906: 2-5] (не виключено, що саме до фінсько-тракійської, зважаючи на колишнє мешкання фінськомовних скитів у тракійській Добруджі – Малій Скитії, а пращурів фінів Надволжя у Тракії та Іллірії, – П.Д.). Тракійське слово має надійні паралелі в арійських мовах: снскр. «vīthi-» – «рис, Getreide», перс. «birinj» – рис, каті «wtiç» – ячмінь і т.д., які сходять до праформ типу ар. *цгї(n)jhi- і є культурним терміном неясного походження [Maurofer III: 282]...» (Володимир Напольських, «Балтсько-слов'янський мовний компонент у Нижньому Надкам'ї в сер. I тис. н.е.», http://www.archaeology.ru/Download/Napolskich/Napolskich_2006_BS_component.pdf; <http://archtat.ru/content/uploads/2017/12/Napolskyh2.pdf>);

«Так само можна знайти грецькі запозичення у фінсько-угорських мовах. Наприклад, безперечно грецького походження, всупереч Серебрянікову, мокш. «ватракш» – жаба (грец. «βατραχος» те саме). Є ще кілька інших переконливих відповідностей: ерз. «візькс», мокш. «візькс» – сором (грец. «αισχος» – «сором, ганьба»), ерз. «нартемкс» – полин (грец. «ναρθηξ» – фенхель; обидві рослини мають гострий запах), мокш. «клек» – хороший (грец. «γλυκυσ» – солодкий), мокш. «стирь» – дівчина (грец. «στειρα» – ялова). Покорни відносить грец. «Πυδος» до і.е. *kuei – світити («leuchten»). Це слово має паралель у мові мокша «піндельф» – «блиск», ізольоване слово серед фінсько-угорських мов. Марійському «каля» – «миша» добре відповідає грец. «γαλη» – «куниця, ласка, тхір», мар. «лаку» – «яма» тотожно грец. «λαχη» від «λαχάινω» – копати. У надбалтійсько-фінських мовах є слова, походження яких є загадкою для фахівців. Наприклад, у етимологічному словнику сучасної фінської мови передбачається можливість стародавнього запозичення з німецьких мов фін. «hero» (зменшення від нього «hevonen»), ест. «hobu, hobune», вепс., карел. «hebo» – все «кінь». Однак при цьому зазначається, що навіть віддаленої подібності цим словам серед німецької лексики немає (Häkkinen Kaisa. 2007). Фінському лінгвісту не спало на думку привести у відповідність надбалтійсько-фінським словам грец. «ιπλος» – кінь, фонетично адекватне фін. «hero». Далі, фін. та вепс. «raimen» – пастух, ідентично грецькому «ποιτην» (те саме), але К. Хяккінен пов'язує ці слова з лит. «rietiuo» – пастух (там же) при тому, що фонетично грецьке слово відповідає їм набагато краще. Ще однією загадкою для фахівців є походження у надбалтійсько-фінських мовах назви кажана: фін. «lerakko», карел. «Yölerakko», вепс. «ölärakkoine». Фонетична різноманітність говорить про запозичення, але з якої мови? Вочевидь з давньогрецької, в якій слово «ἰέρᾱξ, -ᾱκος» означало «яструб, сокіл» і Фріск його пояснював як «високо літаючий». Можна також відзначити, що ест. «aug» – «пар» нагадує грец. «αηρ» – «повітря» (Валентин Стецюк, «Давні греки та італіки на території України та Росії», <https://www.v-stetsyuk.name/ru/Alterling/Greeks.html>).

⁴⁰³ Вочевидь, прашури голяді галінди, – П.Д.

⁴⁰⁴ Можливо, тоді ще балтськомовних брахікранных прашурів ерзян = арісу.

Перські племена, як і всі прадавні індоєвропейці, були горянами, а не степовиками. Тому не тільки європейські скити, а і споріднені їм азійські степові племена саків і масагетів (маскутів) принципово не могли бути індоєвропейцями а, отже, і іранцями. На теренах як Центральної так і Середньої Азії взагалі не має іранських гідронімів і топонімів, бо перські племена були нечисленними. А малочисленна індійськомовна фригійська шляхта мітанійської і мідійської держав тим паче була не в силах швидко оіндоєвропейити тубільців Ірану і Середньої Азії. Оіранення курдів і лише шляхти племен Середньої Азії могло відбутися лише на рубежі ер, коли населення Середньої Азії (Яньцяю і Кангюю) було вже переважно балтськомовним савроматським. В сиву ж давнину гідроніми і топоніми Середньої Азії могли бути лише фінськими. Але з приходом з Індії до гірських масивів Центральної і Середньої Азії прабалтсько-слов'янськомовних племен в цих регіонах з'явилися саме праслов'янські і прабалтські, в зовсім не іранські гідроніми і топоніми:

оз. Балхаш (лит. «bala» – болото; пол. діал. «bałka» – «маленьке озеро»; укр. «балище» – «місце, де раніше була низина», – Фасмер);

оз. Челкар (Шалкар) – тюркське переімення слов'янського відображення простору (в.-луж. «šěŕ», н.-луж. «šyŕ», полаб. «sar» – «шир, широчінь, простір»);

р. Зеравшан (шугн. «ziraw» – «гірський потік»; в.-луж. «žorŕo» – джерело; слвн. «žlêb», д.-чес. «žleb», слвц. «žl'ab», «žleb», пол. «złób» – жолоб; пол. «złogaw», в.-луж. «žeraw» / «žogaw», н.-луж. «žogawa» – журавель);

р. Матча – верхня течія р. Зеравшан (матиця, matka – «джерело чогось, місце його народження», – Даль);

р. Язгулем – «дуже (вкрай) сильний», «більший», «велике мілководдя» (лит. «ežė», діал. «ažià», прасл. *jězъ – «межа, край, кордон, грядка, мілководдя в затоці біля берега»; лтс. «eža» – «грядка, межа», д.-прус. «asy» – межа; срб. «jош», слвц. «viac» – більше; срб. «jako» – дуже; «аж» – «підсилювальна частка»; блг. «голям», срб. «гòлем», чес. «holemý» – великий; лит. «galià» – «сила, потужність»);

р. Гунт – «галаслива, шумлива» (лит. «gandai» – «гудіння, галас, шум»; прасл. *gound- – «гунути, тобто відгукуватися луною – лунати»);

р. Теджен (д.-іран. «Таґані»?) – річкова система стариць і каналів (лит. «tekėjimas», лтс. «tesėjums – течія; «дідуган» – «старий дід, старик»);

р. Нура – норівлива (пол. «nurt» – течія, ст.-укр. «нурт» – вир; «нурити» – пірнати; лит. «poras» – «прагнення, бажання»; прасл. *nogvъ – норів);

рр. Ілі, Іргіз, Іртиш – «ілісті, глинисті, мулисті» (ст.-укр. «іловай» – «низина, драговина, багно»; прасл. *jьль, слвц. «il», пол. «ił» – глина; лтс. «iļs» – «дуже темний»);

р. Ішим (лтс. «zems» – «низька, низовинна, тобто не гірська, а приземиста річка»);

р. Об, укр. р. Соб (лтс. «ure», лит. «urė», д.-прус. «аре» – річка; перс. «аб» – вода);

р. Сват – священна (свята);

р. Мургаб (Маргав), як і європ. рр. Муреш (Maris), Мулянка, Самур і Самара, – «каламутна, брудна» ст.-сл., ст.-укр. «мул» – багно; «мурий» – «темно-сірий, сіро-бурий»; прасл. «смуръ», ст.-укр. «смурий» – «хмурий, похмурий, каламутний, темний»; «маркий» – «такий, що легко забруднюється»; «марати» – бруднити; «замарати» – забруднити; «замарашка» – бруднуля; розм.-зниж. «замурзанний» – «брудний, неохайний»);

р. Харнаб / *Горнаб – гірська або лісова річка [вода] (пол. «górski» – гірський; д.-прус. «garian» – дерево, лит. «girià», діал. «girė» – ліс);

рр. Калгути, Кальджир, укр. рр. Калка / Кала, Кальміус – «каламутні, з непрозорою водою» (гінді «kālā» – чорний, дуже темний; «каламутна» – «дуже темно-мутна, непрозора»);

рр. Курчум, Куршаб / *Курт-апе; укр. р. Корсак – «короткі чи такі, що мають гірку воду» (лат. «curtus», нім. «kurz», цел. «кратък» – «короткий, куций»; лит. «kartus» – гіркий; д.-прус. «аре» – річка; річка курдів чи куршів?);

р. Атрек / *Отрог / *Отрок / *Абрек – «ріка, що тече вздовж відрогу, або ж віддалилася від моря, до якого добігає лише у період повені, і, отже, зріклася його» (рос. «отрог» – «відріг, тобто відгалуження основного гірського ланцюга»; отрок – «підліток, здатний вже зректися опіки батьків»; абрек – «людина, яка прирекла себе на вигнання»; обрій – «максимально віддалений»; опричний – «сторонній, окремий»);

р. Сумбар – сумбурна, бурхлива притока р. Атрек (сумбур – «хаос, безладдя, замішання»; литовський бог врожаю та пива Самбаріс);

рр. Узбой, укр. Супой – «заболочена заплава чи висохлі узбіччя» струмка, або ж ланцюг озерець» (від лит. «uz» – «поза, замість» [струмка]);

рр. Окс (Амударья), Вахш – «потоки з вершин / золотисті» (лтс. «augšā» – верх / лит. «auksas» – золото; Дар'я / Дарина – подарована [Всевишнім]);

р. Яксарт (Сирдар'я) – «дуже золотиста» (срб. «јак» – дуже; укр. «як зол[о]т[о]» – «як золото» або ж «як сард[онікс] / сердолік» помаранчево-червона вода);

рр. Бартанг, укр. Прут – «борзі, пруткі, стрімкі чи навіть брудні» (срб. «брздица» – «гірський потік, стрімнина»; пол. «bardzo» – дуже; лит. «burzdūs» – рухливий, живий; блр. «борздо» – швидко; ст.-сл. «прждьнь» – «пруткий, швидкий»; пол. «brudny» – брудний);

р. Кудара – правий виток Бартангу (ніби кудря – кучеря, що звисає з вершини гори);

р. Памір (помірний – «слабкий, тихий або не самий високий»);

р. Горган – верховинна або ж довга річка (горган – «верховина, вершина, хребет»; горголя – «дуже висока [довгонога] людина чи вкрай висока верховина»; блр. «гаргара» – «велика громіздка річ»; лтс. «garš» – довгий; лит., лтс. «garkājains» – довгоногий);

Гірканія / *Гірськанія (Горган) – гірська місцевість на півночі Ірану (лит. «guras», снскр. «giris» – гора; лит. «кьтк», срб. «гркљан» – «горло, гирло»);

Панджаб / Пяндж – «п'ять річок» (д.-прус. «аре» / *аб – річка);

Бадахшан – Верхів'я Вахшу / *Воксу [грец. «Оксу»] (від «бадилля» – «вершків рослини чи верхів'я гірського масиву»; пол. «biodro» – «стегно, верхня частина ноги»; тадж. «падар», ісп. «padre» – «батько, голова родини чи гір»; «бадьорий» – «той, хто перебуває у чудовому стані з відчуттям підйому сил і з піднятим настроєм»);

Копет-даг – «скопище вершин чи гір» (лит. «kāra», «kāre» – «дюна або ж довга, піднесена гряда», – Фасмер; лит. «kaupti» – «накопичувати, копити, збирати»; словц. «кора» – «копа, купа», «копиця» – копна; лит. «stogas» – «покрівля, дах»; нім. «dach» – «верх, дах»; евенк. «дугэ» – вершина; турец. «dağ» – «гора, обитель духів»; лит. «būstas» – будинок; лат. «habitatio» – «обитель, житло»; ст.-сл. «дохъ» – дух);

Паркана (Фергана) – «верховина, огорожена [горами]» (і.е. *b^her ġ^h – високий; берег – «піднесення над водою»; нім. «berg» – «вершина, гора»; снскр. «Parjñya-», хет. «Piruna-», лит. «Perkunas», сл. «Перунь» – «верховне божество»; «баркан / паркан» – «висока огорожа»);

Лона (Полоня) – «стародавня держава у Ферганській долині» (лоно; полонина – «гірська долина»; Полонія = Польща; блг. «планина» – гора; полон – видобуток);

Давань – «давня держава у Ферганській долині» (срб.-хрв. «Даван», словн. «Dávəp» – «давній, дуже старий»);

Самарканд (Мараканда) – «похмурий, що має сутінковий вигляд» (укр. р. Самара; морок – «сутінок, темрява»; мряка – «морось, туман»; словн. «somrak», мкд. «самрак» – сутінки; мара, марево – «густий туман, серпанок»);

Бухара / *Vakaḡu – «західна, багряна на заході сонця, багрова» (лит. «vakaḡu» – захід; лит. «vakarinis» – вечір; ст.-сл. «баг'рь» – «бурий, багрянний, багровий, темно-червоний»; словн. «вака», срб. «бакар» – мідний; Бугур / *Бухар – бугор).

До того ж академік РАН О.М. Трубочов показав, що майже всі виявлені у Європі прадавні написи, гідроніми і топоніми відповідають зовсім не іранській, а індоарійській мові, тобто санскриту. І, отже, враховуючи те, що найбільш близькими до санскриту з сучасних мов є балтські (більше 80% санскритських коренів саме у литовській мові), то можна вважати, що після кельтських племен до Східної Європи прибули з нащадків

праіндоевропейців саме балтськомовні брахікранні савромати, яких на теренах Росії частково асимілювали прийшли з заходу фінськомовні іллірійці, тракійці і скити:

«З огляду на етнічну строкатість скитського світу, логічно припустити, що й мова скитів вироблялася у ході послідовних відносно різнорідних лексичних напластувань. Швидше за все, скитська мова стала результатом асиміляції місцевим скотарським та землеробським населенням елементів культури зайвих кочових племен при впливі з боку периферійних осілих цивілізацій. Тут доречно згадати роботи акад. О.М. Трубачова, в яких він переконливо показав, що мова найближчих сусідів скитів: синдів, меотів, таврів була близька до індоарійської (прабалтської, – П.Д.) або прадавньоіндійської мови» (Георгій Дремін, «Скито-сарматські говірки та «скитський» словник В.І. Абаєва», <http://kladina.narod.ru/dremin/dremin.htm>; <https://www.twirpx.com/file/2473593/>);

«Говорячи коротко, відкриття полягає в тому, що на території південної частини Східноєвропейської рівнини виявлено присутність однієї з ранніх форм індоарійської мови і, відповідно, відповідного етносу. Кордони ареалу, в якому зазначені сліди цієї мови, – від Північного Кавказу на сході до Закарпаття, Дакії та Трансільванії на заході. Досі індоарійська мова в її архаїчній формі була відома за текстами, створеними в Індії та на підступах до неї із заходу, з одного боку, і за реліктами мови індоаріїв, виявленими на Близькому Сході в мітанійському локусі, з іншого. Тепер же відновлено третій, «західний», локус індоарійської мови, і тим самим намічено в загальному вигляді той ланцюжок індоарійських локусів, який запрошує до роздумів та реконструкції подальших пересувань індоаріїв. Мова «надчорноморських» індоаріїв дозволяє поглибити ведійсько-санскритську перспективу і поставити на порядок денний питання про решту невидимої частини «надчорноморської» індоарійської, точкою відліку та контролю якої є все-таки виключно ведійсько-санскритські (істотно рідше – пракритські) дані». (В.М. Топоров у кн.: О.М. Трубачов, «INDOARICA у Північному Надчорномор'ї», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111147.htm>);

«...дуже нечисленними, але й сьогодні переконливими в наших очах є докази Кречмера, хоча ми не можемо не відзначити, що не згаданий ним Ріттер за сто двадцять років до нього вже звернув увагу на індійську природу синдів, близькість назв Нураніс – «Південний Буг», Нураніс – «Кубань» та Нураніс – Нуphasis в Індії (Діодор Сицилійський XVII. 93). Більше того – Ріттер звернув увагу на те, повз що пройшли мимо і Кречмер, і всі інші дослідники, – це стародавнє будівництво штучних каналів у так званій Синдській Скитії (Scythia Sindica) – у низов'ях П. Буга та на північ від Криму, а також на нижній Кубані (за даними Плінія та Страбона), що передбачає давню осілість та високий рівень розвитку землеробства. Це вказує ще на одну ймовірну серйозну відмінність синдів від скитів і дає синдам характеристику, набагато більш опуклу та відмінну від тієї, яку дав їм Кречмер, який побачив у них лише індійських коноводів північнопонтійських степів» (Олег Трубачов, «INDOARICA у Північному Надчорномор'ї», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111147.htm>);

«Слов'яни рано стали користуватися відомою кельтсько-германською назвою *dunaj* / *dunavъ*, що належала до Середнього і Верхнього Дунаю, проте цікаво, що вони не знали стародавніх назв Нижнього Дунаю, наприклад «Istros». З поля зору стародавніх слов'ян випав таким чином тракійський сектор річки. Це відповідає переважним стародавнім зв'язкам між тракійською, данською і балтійською... Цікаво, що деякі індоарійські (праіндійські) ізоглоси (лексичні сходження, – П.Д.), можливо, виступають ще в Карпатському регіоні. Так, уже Соболевський зв'язав назву притоки Тиси Hornad з снскр. «*padī*» – річка; ми можемо додати ряд місцевих назв з елементом «-*pad*», відомих виключно в Трансільванії та Банаті: «Panade, Tasnad, Tusnad, Cenad». Відома Nitra у Словаччині знаходить тепер пояснення як пов'язана з давньою формою (*neitra*), снскр. «*netra*» – прохід» (О.М. Трубачов, «Етногенез слов'ян та індоевропейська проблема», Етимологія, 1988 – 1990, – М., 1992, <http://www.philology.ru/linguistics3/trubachev-92.htm>).

9. Причетність українців до дружинної культури сарматів і їх нащадків аланів-торків, античних германців і аварів

Вочевидь, дружинну культуру до Європи принесли з Центральної Азії слов'янськомовні да-юечжі та алани-торки і розповсюдили її їхні нащадки германці готи:

«Мені імponує думка О.О. Наглера та Л.А. Чіпірової у тому, що алани являли собою якусь воєнізовану групу кочівників, що не складала етнічної єдності [Наглер А.О., Чіпірова Л.А., 1985]. Цю ідею підтримав та розвинув М.Б. Щукін, а нещодавно до неї приєднався і О.В. Симоненко, внісши свої уточнення [Щукін М.Б., 1992; 1994; Симоненко О.В., 2003]. Вважаю, що ранні алани були невеликим, але потужним етнополітичним об'єднанням, яке прийшло з глибин Азії, з'ясувати точно, звідки зараз неможливо. Встановивши панування над частиною колишнього населення, яке раніше входило до складу аорсів, вони склали верхівку нового кочового об'єднання, що згодом отримало ім'я аланів. При цьому вони мали свою власну елітарну субкультуру, відмінними рисами якої були перераховані раніше новації в речовому матеріалі, і власною ідеологією, яка частково знайшла вираз у новому поховальному обряді. Така картина не є унікальною для давнини та середньовіччя» (І.В. Сергацьков, «Проблема становлення середньосарматської культури», <http://www.archeologia.ru/Library/Book/807fc56bdc96/page9>; http://www.bulgari-istoria-2010.com/booksRu/I_Sergackov_Pr_Sr_sarmat_Kultur.pdf);

«І справді, той самий Тацит, який розповідає про незначність князівського господарювання в Германії, говорить зовсім протилежно про тих (слов'янськомовних античних, – П.Д.) германських племен, які жили на Балтійському помор'ї; саме, він свідчить, що «готи суворіше, ніж інші германці, підпорядковані були князям», і що «ругії і лемовії і всі тамтешні германські народи відрізнялися своєю покiрністю королям». Таке переважання міцного підпорядкування у надбалтійських германців тоді, коли вся (кельтсько-, балтсько- та слов'янськомовна, – П.Д.) Германія ще жила незалежними сім'ями, показує, здається, прямо на панування у них дружинного устрою. За всіх цих свідочств імен, способу життя і побуту, ми можемо з майже повною впевненістю визнати, що (слов'янськомовними, – П.Д.) германськими племенами на Балтійському помор'ї були зайшли дружини, що підкорили там давніх мешканців, вендів, тобто слов'ян⁴⁰⁵» (Олександр Гільфердінг, «Історія балтійських слов'ян», <http://flibusta.site/b/333527/read>);

«Про германців розповідали ще Юлій Цезар, який зустрічався з ними в середині I ст. до н.е., та історик Тацит, який вивчав їх побут і звичаї наприкінці II ст. н.е. За часів Цезаря це були переважно скотарі, мисливці й рибалки, без розвинутого землеробства. Земля оброблялася спільно великими родовими групами, а продукти згодом розподілялися між собою. Ще через 150 років землеробство стало основним заняттям. Землю почали ділити між так званими великими сім'ями, які містили три покоління родичів. Землі було багато, і довгий час її браку не відчувалося. Виникає ремесло і ринки збуту. Незначні справи роду і племені вирішуються старійшинами. Для найважливіших справ скликаються народні збори. У германців такі збори припадали на «щасливі дні» – при повному чи новому місяці. Проходили озброєними, згоду чи незгоду висловлювали, потрясаючи зброєю. Усі дорослі обшинники були одночасно воїнами, наявність зброї була ознакою вільного, повноправного члена племені. Шляхетні й багаті часто збирали навколо себе дружину і, за висловом Тацита, «віддавали перевагу здобути собі кров'ю те, що іншим діставалося потом». Звісно, така дружина добиралася без огляду на належність дружинників до того чи іншого роду» («Держава франків», <https://studentu.info/gosudarstvo-i-pravo/istoriya-gosudarstva-i-prava-zarubezhnyh-stran/derzhava-frankiv>);

«Письменник С.В. Алексеев в книзі «Слов'янська Європа 7 – 8 століть» пише, що до складу Пен'ківської культури Антів⁴⁰⁶ входила локальна Мартинівська археологічна

⁴⁰⁵ Насправді тоді ще кельтсько- та балтськомовних вендів – протослов'ян, – П.Д.

⁴⁰⁶ Насправді нащадків як балтськомовних Роксолан, так і слов'янськомовних Грутуннів і Аланів-торків Черняхівської АК, а не північних кавказців Антів, – П.Д.

культура, яка була археологічним двійником військової і соціальної шляхти Антів у вигляді прямих нащадків сарматів Роксолан⁴⁰⁷. Авари розгромили військовий потенціал Антів⁴⁰⁸ і насильно включили переможених Дружинної Мартинівської культури до складу своєї дружинної культури, яка в науці отримала назву – Аварська археологічна культура. Авари (обри = ободріти, – П.Д.) з 7 по 9 століття створили в Східній Європі від річки Дунай до Південної Балтики свою імперію під назвою Аварський каганат. Російські (та українські, – П.Д.) археологи встановили, що Дунайська дружинна культура є прямим етнокультурним продовженням Аварської археологічної культури, як археологічного двійника Аварського каганату. Коли Аварський каганат зник з політичної мапи Європи, то на його місці відразу ж вкоренилася Дунайська дружинна культура. Більшість істориків і археологів називають людей Дунайської дружинної культури слов'янами, які дотримувалися сарматських поховальних обрядів, щоб підкреслити свій високий дружинний статус. В руських (давньоукраїнських, – П.Д.) літописах говориться, що слов'яни Київської землі Поляни прозвалися Руссю, а від них всі інші східні слов'яни. Самі Поляни є переселенцями «Норцями» (інша назва слов'янської держави Хорутанія у складі Аварського каганату). Ми вже знаємо, що російські (та українські, – П.Д.) історики і археологи встановили, що в Київську землю в 9 – 10 столітті переселилася слов'янська військово-дружинна культура під назвою Дунайська культура. Літописні Поляни – Норці⁴⁰⁹, що прозвалися Руссю, в археологічному плані були Дунайською дружинною культурою, яка дійсно зародилася на основі аварської культури на землях слов'янської держави Хорутанія на Середньому Дунаї» (Олександр Чуприна, «Передісторія Стародавньої Русі // Історія дружинної етнічної групи східних слов'ян» Розділ 3.1. Частина 3, <http://predistoriya-drevney-rusi.ru/istoriya-drevnej-rusi-2/istoriya-druzhinnoj-etnicheskoj-gruppy-vostochnyx-slavyan-razdel-3-1-chast-3/>);

«Ободритські городища⁴¹⁰ мають зовсім інший вигляд: невеликі, з потужними укріпленнями, вони розраховані на вузьке коло людей, племінну шляхту і дружини, в той час як основна частина одноплемінників мешкала поблизу на укріплених передградях або відкритих селищах. Поряд з балтійськими в IX ст. відомі ободріти⁴¹¹ на Дунаї, поблизу від Белграда: мабуть, саме тут була основна, вихідна територія цього племені, звідки частина ободритів (ймовірно, після аварського вторгнення 568 р.)⁴¹² переселилася на північ, до Балтійського моря...» (Йоахім Херрман, «Ободріти, лютичі, руяни», <http://historic.ru/books/item/f00/s00/z0000056/st056.shtml>);

«Перший каган жужанів на початку V століття носив ім'я Татар (кит. Датань), а самі жужані іменувалися в південнокитайських хронічках татарами (датань, тантань). Більшість дослідників згідна з тим, що жужані V – VI століть були пращурами європейських аварів, чие ім'я своєю чергою перегукується з назвою племені ухуань⁴¹³ у Маньчжурії [Кляшторний, Савинов, 2005, с. 55-57]» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«Зробив каган (жуань-жуанів / жужанів = авар / обрив, – П.Д.) і інше підприємство і підпорядкував собі людей племені отер⁴¹⁴. Це одне з найсильніших племен в силу своєї

⁴⁰⁷ І античних германців Гарудів = Грутуннів, – П.Д.

⁴⁰⁸ Насправді нащадків як балтськокомовних Роксолан, так і слов'янськокомовних Аланів і Грутуннів, – П.Д.

⁴⁰⁹ Нашадки протоукраїнськокомовних остготів гарудів / гардінгів = гревтунгів / грутуннів = хорутан і українських балтів роксолан – хороти = хроси / руси, – П.Д.

⁴¹⁰ Нашадків жуань-жуанів жунів-обрив а, можливо, і інкорпорованих ними нащадків таких же велетенських грутуннів хорутан, що суперничали і ворогували зі спорідненими їм велетнями гунами вільцями, – П.Д.

⁴¹¹ Нашадки слов'янськокомовних аварів / обрив, – П.Д.

⁴¹² Вочевидь, після розгрому аварського каганату франками і лонгобардами, – П.Д.

⁴¹³ А інша назва жужанів жуань-жуані перегукується з назвою племінного об'єднання гань-гунів (ганьсуйських жунів), що входило до складу племінної спілки юечжів = нюйчженів, – П.Д.

⁴¹⁴ Слов'янськокомовних *утіів / гутіів = тохарів = да-юечжі, споріднених готам ютам / йотам та гунам ультинзурам = геатам / гаутам; лат. «атра», прасл. *[o]тсерм' – «темний, чермний, чорний», – П.Д.

численності і завдяки військовим вправам у повному озброєнні. Вони мешкають на сході, там, де тече річка Тип (Тарим, – П.Д.), яку тюрки, звичайно, називають Чорною. ...кажуть, серед скитських народів плем'я аварів є найбільш діяльним і здатним» (Теофілакт Сімокатта, «Історія», https://azbyka.ru/otechnik/Istoriya_Tserkvi/istorija/; <http://xwap.me/books/8201/Istoriya.html?p=62>);

«Авари – нащадки хіонітів⁴¹⁵, що мешкали у пониззі Сирдар'ї, де ними були залишені «болотні городища», виявлені С.П. Толстовим. Хіоніти – нащадки сакського племені хіаона⁴¹⁶. Вони не підкорилися тюркютам і тікали від них на захід⁴¹⁷. Усього пішло 20 тисяч людей, до яких пізніше приєдналися ще 10 тис. угорців, розбитих тюркютами. Угорськими дослідниками зафіксовано, що 80% аварських черепів є європеїдними, а 20% належать до західносибірського⁴¹⁸ слабкомонголоїдного типу. Візантійські історики називали аварів (обрів) «вархонітами». Слово «вар» («бар») або «уар» – «річка» – «було епітетом до етноніму – хіоніти; мабуть, «вархоніти» означало «річкові хіоніти» (в сенсі «прибережні, що мешкають на берегах річки»), що дійсно мешкали на берегах великої ріки»...» (Ігор Антонов, «Р.Г. Кузєєв про проблему ранніх тюрків у Волго-Уральському регіоні», <http://vatandash.ru/index.php?article=2200>; <https://na5ballov.pro/lib/drevrus/5205-antonov-iv-rail-gumerovich-kuzeev-ob-etnicheskoy-istorii-volgo-uralskogo-regiona-v-epohu-srednevekovya.html>);

«Термін керміхіон дволексемий: кермі / хермі / ермі + хіон, він тотожний поєднанням «harməga haun» пазендського і «karmir huon» зороастрійсько-пехлевійських текстів. Слово «karmir» (і його варіанти) означає «червоний»⁴¹⁹...» (Ю.А. Зуєв, «Найсильніше плем'я», <http://s155239215.onlinehome.us/turkic/29Huns/Zuev/ZuevStrongTribeRu.htm>);

«Тюрки називали псевдоаварів племенем отер (єдиний раз у листі кагану) і завжди – вархонітами. Вони ж повідомили, що у племені отер⁴²⁰ два стародавні керманічі «були Уар і Хунні. Тому деякі з цих племен отримали назву уар і хунні». Отже, два племені або два роди – уар та хунні. З іншого боку, це були, мабуть, не племена в нашому розумінні, а великі об'єднання племен, бо трохи пізніше візантієць Сімокатта повідомляє, що втекло з тюркського полону ще три племені, числом 10 тисяч, і кожне мало своє ім'я, але «було родом з народу уар і хунні»... Самі псевдоавари називали себе уар, не інакше. Назву хунні практично не вживали. Чи маємо ми припустити, що уар – панівне плем'я⁴²¹, а хунні – підлегла меншість⁴²²? Братське, дружне, але все ж таки не рівне. Мабуть, так воно й було» (Ігор Коломійцев, «Гаємниці Великої Скитії. Нотатки історичного слідопита», <https://readli.net/taynyi-velikoy-skifii-zapiski-istoricheskogo-sledopyita/>; http://loveread.ec/read_book.php?id=74608&p=1).

Отже слов'янськомовні авари⁴²³, до складу яких входила і решта племен юечжі, були майже останньою частиною «змійного» етносу сарматів, що перебрався до Європи та частково до Бохаю і далі до Японії (так званий японцями народ-вершник; япон. «morite» – вершник). Ті ж нащадки слов'янськомовних сарматів, що залишилися в Північно-Східному Китаї були асимільовані спочатку тюркютами, а потім монголами, що відносять до головних своїх пращурів нірунів також і жужанів, нащадками яких вважаються тохурагуди (тохари-гуди / гуттії) і дулати. Отже, серед монголів Чингізхана були і

⁴¹⁵ Слов'янськомовних керміхіонів – «червоних жунів = чи-ді» та юечжів / отер / *готер, споріднених темно-червоношкірим псевдоаварам / обрам – жуань-жуаням, – П.Д.

⁴¹⁶ Насправді жунського племені хіаона, – П.Д.

⁴¹⁷ Разом з жуань-жуанями = обрами / псевдоаварами, – П.Д.

⁴¹⁸ Насправді належали до східносибірського тунгузько-маньчжурського, – П.Д.

⁴¹⁹ Точніше карміновий (темно-вишневий) колір шкіри горян гань-гунів (ганьсуйських жунів), – П.Д.

⁴²⁰ *Готер / гуттії = да-юечжі, – П.Д.

⁴²¹ Слов'янськомовне європеїдне плем'я, – П.Д.

⁴²² Тунгузькомовна слабкомонголоїдна меншість, – П.Д.

⁴²³ Насправді гань-жуни, етнонім яких пізніше був переосмислений як «жуань-жуані» – «ті, що повзають, як змії»; кит. «жуань» – «повільно повзти, плазати»; піньїнь «Ruǎnguān / Rúgú» – «звиваючись, корчучись».

європеїди, що стали шляхетними родами в Московії і запровадили в ній слов'янську мову своїх пращурів разом з нащадками слов'янськомовної шляхти волзьких булгарів:

«Не заперечуючи наявності монголоїдного⁴²⁴ елемента в складі населення аварського каганату, слід зауважити, що ці локальні групи вельми нечисленні і губляться в загальній масі європеїдного населення аварського каганату» (Тібор Той, Берта Фірштейн, «Антропологічні дані до питання про велике переселення народів. Авари і сармати», http://vib.lt/primo_library/libweb/action/dlDisplay.do?vid=LABT_VU1&docId=VUB01000444749&fromSitemap=1&afterPDS=true);

«Візантійські і західноєвропейські джерела (наприклад, Менандр, Павло Диякон) пов'язують аварів з гунами⁴²⁵, вказуючи (Менандр) на схожість аварів з гунами, в звичаях і мові, або на генеалогічний зв'язок аварів з гунами (Павло Диякон). Вражав візантійських істориків явно східний звичай носіння аварами кіс⁴²⁶... Їх стан, що ділився на дев'ять великих кіл обведених ровом і насипами⁴²⁷, «займає обидва боки Дунаю, звідки вони з лишком 250 років жахливим чином громили і тіснили навколишні народи»... Вся історія аварів – історія торгового або військового зв'язку їх з візантійськими провінціями, племенами і народами на околицях Дунаю, де вони в значній мірі асимілювалися місцевим населенням...» (Олександр Бернштам, «Нарис історії гунів», р. XII «Аварський каганат», <https://www.bookvoed.ru/files/3515/10/38/92.pdf>).

Вочевидь, співдружність двох галузей єдиного слов'яно-тунгузького суперетносу нірунів – слов'янськомовних сарматів і тунгузькомовних чжурчженів збереглася навіть до часів Чингісхана. Адже назву своєї спільної держави Золотої імперії (китайською мовою – Цзинь) вони перенесли і до Поволжя, утворивши там Золоту Орду. Метисовані нащадками сарматів значно менш численні нащадки чжурчженів поступово були ними і ослов'янені.

«[S 59] Частина розповідей про них буде наведена в історії про Добун-Баяна та Алан-Гоа. Ці племена монголів складаються з двох відділів: монголів [мугул]-дарлекіни та монголів [мугул]-ніруни. Під монголами дарлекін маю на увазі монголів взагалі, а під [монголами] нірун⁴²⁸ – тих, що походять із непорочних чересел, тобто з роду і чересел Алан-Гоа, оповіді про що є відомими та поширеними серед монголів. Розділ перший про тих, кого називають монгол-дарлекін. Вони є галузями і племенами, які ведуть своє походження від залишків монгольських племен нукуз і кіят, що колись пішли на Ергунзкун, [де] і розмножилися. Були вони [ще] до часу Добун-Баяна і Алан-Гоа. Розділ другий про тих, кого називають монгол-нірун. Вони є тими племена, що походять із роду Алан-Гоа після смерті її чоловіка Добун-Баяна. Алан-Гоа належала до племені куралас, що є однією з галузей монголів-дарлекінів. [Алан-Гоа], згідно з думкою і твердженням монголів, після смерті [свого] чоловіка завагітніла від променя світла, і від неї з'явилося на світ три сини; і тих, хто належить до роду цих синів, називають ніруни. Значення [слова] нірун є чересла. Вказівка на ці чисті чересла в тому, що вони [сини] походять від [надприродного] світла. Ті племена, що належать до роду Алан-Гоа та її синів, діляться на три частини в наступному підрозділі: Перша – ті, що походять з роду Алан-Гоа до шостого покоління, у якому був Кабул-хан. Усіх цих людей із [числа] синів, племінників та їхнього роду [уруг], незалежно називають нірун. Так само нірунами називають братів Кабул-хана та їх рід...» (Фазлаллах Рашид-ад-Дін, «Джамі Ат-таваріх», Р. 4, https://www.vostlit.info/Texts/rus16/Rasidaddin_2/knigal/frametext4.html).

Тому-то майже ніяких слідів як монгольської, так і чжурчженьської (татарської) мови і не тільки в українській, а і російській мові так і не залишилося. І ослов'янили

⁴²⁴ Вдавнину лише злегка монголоїдного тунгузько-маньчжурського елемента, – П.Д.

⁴²⁵ Фактично з тими ж самими жуань-жуанями – нащадками да-юечжі і інших слов'янсько- і тунгузько-маньчжурськомовних аланів-жунів / гунів, – П.Д.

⁴²⁶ Носіння кіс – тунгузькомовними, а оселедців або кіс – слов'янськомовними псевдоаварами, – П.Д.

⁴²⁷ Кіл, подібних січам українських козаків, – П.Д.

⁴²⁸ Вочевидь, нащадки жуаньжуанів – слов'янськомовних європеїдів сарматів (аланів) і співдружних їм тунгузькомовних монголоїдів дунху, – П.Д.

туранців Московії перш за все шляхетні татаро-монголи Аксакови, Аляб'єви, Апраксіни, Бердяєві, Булгакови, Буніни, Бухаріни, Годунови, Горчакови, Дашкови, Державіни, Єрмолови, Кадишеви, Карамзіни, Кутузови, Машкови, Нарішкіни, Огарьови, Пешкови, Радішеви, Растопчини, Рахманінови, Рязанови, Суворови, Тімірязєви, Тургенєви, Урусови, Чаадаєви, Шереметьєви, Юсупови і багато інших. Українські ж князі Глинські (Мамаї) були не споконвічно слов'янськомовними нірунами, а ослов'янившимися киятами.

Такщо «козацько-дружинна культура» русів-українців походить зовсім не від споріднених їм аварів чи нірунів, що розчинилися в різних як тюркських і німецьких, так і слов'янських народах, а саме від готоаланів, що були нащадками сермендів / германців:

«О. Кунік ... запропонував у 1875 р. інше пояснення: він вказав на можливість зв'язку імені Русі з епічним прізвиськом готів «Hreidhgotar», для якого він відновлює більш давню форму «Hrôthigutans» («славні готи») ... Думку Куніка розвинув у новому напрямі Будилович, у доповіді, читаній на московському археологічному з'їзді. Він і історично, і етнологічно ставить Русь у зв'язку з готами, а її ім'я – з готською основою «hrôth»⁴²⁹, намагаючись, таким чином, замінити «норманську» теорію «готською»...» (Ф.А. Брокгауз, І.А. Ефрон, «Енциклопедичний словник // Русь, походження назви», <http://www.bibliotekar.ru/ber/286.htm>).

В «Етимологічному словнику української мови» (гол. ред. О.С. Мельничук, http://litopys.org.ua/djvu/etymolog_slovnyk.htm) спорідненому етноніму «гревтунги» слову «гридь»⁴³⁰, що означає нижню верхівку княжої дружини (молодшу князівську дружину, Ушаков, <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ushakov/782970>), зіставляється, як близьке до нього за змістом, грец. слово "χάρις", що означає: 1) краса, витонченість, привабливість; 2) слава; 3) прихильність, люб'язність, доброзичливість, добровільність, милість; 4) благодіяння, милість, послуга; 5) радість, насолода, блаженство; 6) шанування, честь, повага; 7) подяка, вдячність; 8) нагорода, винагорода; 9) благодать (Давньогрецько-російський словник Дворецького // χάρις, https://wiki.lingvoforum.net/wiki/index.php/Книги/Древнегреческо-русский_словарь_Дворецкого/137).

І це слово є дуже близьким не тільки до лат. «gratia» та до авест. «xardnah» – «слава, велич, блиск, сяйво, харизма», але і до етнонімів: хорезмійці, хуруси / руси, кроати / хорвати та грейтунги / гревтунги / грутунни = хорутани. У грецькій мітології «харити», а в римській «грації» – «прекрасні за виглядом благодійні богині, що втілюють добрий, радісний і вічно юний початок життя».

Однак, можливо, що спотворений етнонім прашурів українців «русь» (як і їх візантійський екзоетнонім «хроси» і східний екзоетнонім «хуруси / уруси») теж є зовнішнім етнонімом, а саме балтсько-фінським екзоетнонімом (подібно до етнонімів жмудь, ямь, корсь, сумь, весь, водь, пермь і чудь):

«Це (Київська держава, – П.Д.) було досить ефемерне і аморфне утворення. Але керувалося воно з Києва через намісників, і всі вони були синами київського князя. Доріг не було, всі переміщення здійснювалися річками, взимку на санях, влітку на човнах. Від Києва до Новгороду шлях займав не менше двох місяців. Керувати такою державою було неможливо. Тому коли спочатку зникла печенізька небезпека, а потім поступово припинився шлях «з варяг до греків», це утворення почало розповзатися... І Київська Русь, і Давньоруська держава – це однаково коректні і однаково умовні назви для цього аморфного об'єднання. З'явилися ці найменування досить пізно. Різниця ніякої немає... Те, що центром держави був Київ, це безумовно. Київ був не тільки політичним, а й ідейним центром. Там була резиденція київського митрополита...» (Ігор Данилевський, з інтерв'ю Андрія Мозжухіна «Рюрик – це легенда», http://rusplt.ru/society/ryurik--eto-legenda-13348.html?utm_campaign=transit&utm_source=mirtesen&utm_medium=pad).

⁴²⁹ «Слава»; д.-укр., блр. «груд» – «височина, пагорб»; чес. «hrot» – «вершина, верхівка, кінчик»; фриз. «grut» – «великий, крупний»; нім. «groß» – «високий, великий», – П.Д.

⁴³⁰ Праукр. *Гъридинъ – горянин, адже ст.-укр. «гриди» – гряда, – П.Д.

І, вочевидь, екзоетнонім українців русини / рутени був переосмислений сусідніми народами вже в кінці темних віків Середньовіччя і став пов'язуватися з темно-червоним чи навіть коричневим кольором шкіри височенних хросів = русів-українців⁴³¹:

«На відміну від східних готів⁴³², що промовляли свій етнонім «червоніти(ся)» готською як [hrö:ðun], західні готи⁴³³ поступово перейшли на мову антів і стали вимовляти цей загальноготський (західнослов'янський, – П.Д.) етнонім на антській (південнослов'янській), тобто «цerv'ящii(ся)»⁴³⁴. Готською (західнослов'янською, – П.Д.) мовою цей варіант етноніма звучав як [θervin (ðervin)], оскільки в давньогерманській мові⁴³⁵ африкати «ц» не було і вона замінювалася міжзубною, яка в силу особливості давньогерманської мови вимовлялася напівдзвінкою, дець між [θ] і [ð]... Отже, чи не легендарна, а історична держава Рейдготаланд⁴³⁶ була створена в III столітті н.е. надчорноморськими готами, що називали себе [hrö:θ] (і відомі нам в іншомовній передачі як: hros / hrus, рос / рус, руді, 'ρως)⁴³⁷. На східнослов'янському ґрунті⁴³⁸ у [hrö:θ] неминуче повинен був відпасти відсутній в давньоруській мові (міському койне, – П.Д.) придих [h], а [θ] – перейти аналогічно грецькій мові в [s]: [hrö:θ] → [rö:s] → рос / рус. Тому можна з повною підставою стверджувати, що лінгвістичне перетворення в давньоруській мові етноніма грейтунгів [hrö:θ]⁴³⁹ в рос / рус є цілком закономірним» (Володимир Єгоров, «Русь і знову Русь», <https://flibusta.site/b/649535>);

«Тому можна з повною підставою стверджувати, що перетворення давньоруською (праукраїнською, – П.Д.) мовою етноніма грейтунгів [hroe:th] на «рос / рус» лінгвістично цілком закономірно. Державу грейтунгів, реальний Рейдготаланд Германаріха, можна назвати Руссю – Руссю Першою [В. Єгоров. «Русь і знову Русь»]...» (Вольфганг Акунов, «Оповідь про наших готських пращурів», <https://flibusta.su/book/64678-skazanie-o-nashih-gotskih-predkah/read/>);

«...я бачив русів, коли вони прибули у своїх торгових справах і розташувалися на річці Атіль. І я не бачив (людей) з більш досконаліми тілами, ніж вони. Вони подібні до пальм, рум'яні, червоні. Вони не носять ні курток, ні жупанів, але носить будь-який чоловік з їх числа кису, якою він покриває один свій бік, причому одна з його рук виходить з неї... Потім прийшла стара жінка, яку називають ангелом смерті, і вистелила на лаву все вищезазначене; вона ж керує шиттям і приготуванням його, вона також бере дівчину і я бачив її чорною (темно-червоною), товстою, з лютим виглядом...» (Авраам Гаркаві, «Сказання мусульманських письменників про слов'ян і русів», р. X «З записів Ахмеда ібн-Фадлана ібн-Аббаса ібн-Рашида ібн-Хаммада (що писав в 20-х роках X століття)», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Russ/X/Garkavi_mus_pis/10.htm).

Звичайно ж, не тільки вари, варіни, ободріти, вільці / лютічі, ломбарди і авари / обри, а й англї, і юти, і йоти / гьоти, і гуни гаути / вільтини = фризи-руси, як і всі інші нащадки прабалтсько-слов'янськомовних жунів, дісців, сарматів, юечжів / согдійців, аланів-торків і жуань-жуанів (див.: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/71361>,

⁴³¹ Лтс. «russys» – кроваво-червоний; д.-грец. «εῦ-χρως», нім. «rosig» – рум'яний; аккад. «hurāsu», фінік. «hrs», мікен. «ku-ru-so», д.-грец. «χρῦσός / χρσός», іврит «charutz» – «червоне золото»; грец. «φοῦσιος», лит. «gusvas», сrb. «руйан» – «темно-червоний, бурий»; лат. «russeus / russys», італ. «rosso», рум. «roșu» – червоний; англ. «russet», лтс. «rūsgans», лит. «gusvas» – червоно-коричневий; фін. «ruskea», лтс. «rusls» – коричневий; курманджі «геџ» – чорний.

⁴³² Хорватів = гельбідів / гепідів і хорутан = ґрутуннів / гревтунгів; хр'вт → [hroūθ] → [hrö:θ]; праїндоевроп. *h'reudh-o'-, *h'reudh-o- – червоний; снскр. «gaurá» – червонуватий, – П.Д.

⁴³³ Тервінги / *цerv'інги / цerv'яни / цerv'яни = серменди = *сербати / серби; сrb → [serv] → [θerv], – П.Д.

⁴³⁴ Сrb. «црвена» – чермний = *червовий = червоний; праїндоевроп. k^wr̥-mi-, сrb. «црв», латгал. «tuorps», лтс. «tārp» – «черв, черв'як», англ. «heart» – черви, – П.Д.

⁴³⁵ Тобто в західнослов'янській іові, – П.Д.

⁴³⁶ Reidgotaland, Reidgotaland, Reidgothland, Hreidgotaland або Hreiðgotaland / *Грейдготаланд, – П.Д.

⁴³⁷ Англ. «russet», лит. «gusvas», фін. «ruskea» – коричневі, – П.Д.

⁴³⁸ Пізньому слов'янсько-балтському ґрунті, – П.Д.

⁴³⁹ Або ж ґрутуннів [hru:θ], – П.Д.

http://dic.academic.ru/pictures/wiki/files/52/4_Gift_Bringers_of_Otto_III.jpg), мали аналогічно паміро-ферганцям, індоаріям, давнім персам, караболгарам і каракозарам дуже смаглявий (темно-червоний, темно-вишневий, малиновий, коричневий) колір шкіри:

«...візантійці називають їх русіяа, сенс цього [слова] – темно-червоні, руді» (ал-Мас'уді, середина X ст., «Арабські науковці про нашестя норманів на Севілью в 844 р.», http://www.vostlit.info/Texts/rus15/Ibn_al_Kutyja/text2.phtml?id=12427);

«XV. У північних краях є якийсь народ, який греки за його зовнішнім виглядом називають Ρονσιος (русіос), ми ж за їхнім місцем мешкання кличемо «норманами», так як тевтонською мовою це означає «північні люди»⁴⁴⁰...» (Посол італійського короля Беренгарія до Візантії в 949 році Ліутпранд Кремонський, «Книга відплати», http://www.vostlit.info/Texts/rus/Liut_Kr/frametext8.htm).

Тут явне переосмислення перекладачем «водних людей», якими були пращури варинів, гунів велетів / вільтинів / вількінів = вільців / лютичів, вільтинів = фризів-русів, донських аланів-русів, азово-чорноморських готів-русів та інших полян-українців, що мандрували переважно верхи на човнах, – варягів (укр. «вершників») = нарців / нартів (япон. «норіта» – вершник) = русів, в «північних людей»⁴⁴¹:

«...д.-ісл. «Njordr» [Ньорд] – морський бог, грец. «Νηρεύς» [Нерей] – морський цар, ім'я осетинських мітологічних героїв – нартів, ... снскр. «nârâs» – води, новогрец. «vêro» – вода, ... лит. «parsas» – «лють, мужність»...» (Вяч.Вс. Іванов, В.М. Топоров, «Індоевропейська мітологія», у кн.: «Міти народів світу: Енциклопедія». М., 1980. – Т. 1. – С. 527-533, <http://philologos.narod.ru/myth/indeurmyth.htm> <https://ru-sled.ru/indoevropijskaya-mifologiya/>).

Тому-то горянам українцям більш личить саме сучасний їх етнонім, що не пов'язаний з кольором шкіри їх пращурів і означає вищі та верховні.

10. Волелюбство українців і їх пращурів

Добре відомо, що добровільний раб держави (холоп) не здатен як до творчості, так і до інновацій:

«Я вважаю, що лише ті країни, що здатні до інновацій, будуть лідерами у майбутньому. Тільки ті, які здатні винаходити. Але інновація – це продукт культури. Більше того, певної культури, що не тільки заохочує освіту, а й заохочує підприємців до попиту на інновації – щоб перемогти в конкуренції. І це вимагає свободи. Невільні люди можуть лише запозичувати [інновації]... Так, існує дослідження, яке проводилося в шести країнах, у тому числі в Росії, в Україні та в низці європейських країн, і прийшли до висновку, що скрізь приватизування привело до збільшення ефективності, за винятком Росії...» (Інтерв'ю з Євгеном Ясіним: «Авторитаризм ми ще не видихнули», <http://www.liberal.ru/articles/4265>);

«Тут (в Україні, – П.Д.) є той дух свободи та надії, яким і не пахне на моїх рідних російських теренах та в душах моїх рідних співвітчизників. Тут нема рабства. Люди піднімають голови і тепер уже без страху. Це і є велике досягнення українського народу, до якого ми поки що навіть не наблизилися. І хоч би як сьогодні чи завтра не було важко, українці точно знають, що можуть викинути будь-якого чиновника з його місця, включаючи президента, якщо він діятиме не на користь людей. Вони довго терплять, а потім зносять все гівно до чортової матері...» (відомий російський музикант Олексій Лебединський, https://www.dialog.ua/news/130785_1505314248);

«В Україні точно немає такого жорсткого протиставлення, наприклад, інтелігенції та людей від землі. Там останні, найшановніші, бо земля завжди тебе прогодує, за будь-якого

⁴⁴⁰ Проте в оригіналі тексту «aquilenaes homines» – дослівно «водні люди», а зовсім не «північні люди»; лат. «aqua» – вода; каталан. «Aquil • les» – Ахіллес; Ахілл перед проникненням в Троянський епос був річковим або ж морським богом, – П.Д.

⁴⁴¹ Д.-київ. *нарвани / нарці = нормани від індоевроп. слова «нар» – води, що збереглося і в вепській мові у вигляді слова «narvaine / нарва» – «струміль, бурхлива течія, водограй, поріг».

режиму. І це – ґрунт для особистої гідності. Там ціннісний ресурс більший, ніж у нас. Є російське прислів'я: «Кохання за гроші не купиш». Але немає розуміння, що за гроші не купиш взагалі жодну цінність – свободу, життя, талант, дружбу...» (Психолог, письменник Ольга Маховська, з інтерв'ю Галині Мурсалієвій «Стан умів за вітряної погоди», <http://www.novayagazeta.ru/society/65495.html>).

І це все, як і більш значне збільшення ефективності виробництва в Україні, ніж у Росії, звичайно, викликано набагато більшою свободою та підприємливістю українців ніж психічно інфантильних російськомовних мешканців Росії:

«Щодо психічних функцій української і російської душі, ще варто сказати про так зване «найбільш вразливе місце» – психічну функцію, за якою особа найменше впевнена, схильна до спрощеного розуміння світу, діє прямолінійно, нетворчо. Для української душі це так звана чорна сенсорика – психічна функція, яка «спеціалізується» на таких аспектах, як вольовий тиск, деспотія, примус, підкорення, агресивність тощо. В результаті українці відчують відразу до будь-якої грубої деспотії, будь-який зовнішній вольовий тиск вони сприймають дуже хворобливо, і ця їхня риса простежується принаймні з часів Київської Русі. Тому й не дивно, що в українській мові відсутнє слово «пытка» – для цього вживається латинське «тортури». Зате є слово «поступ», якого немає в російській мові, тому росіяни користуються латинським – «прогрес». На відміну від українців, у росіян «чорна сенсорика» є «цінністю», бо виражається у «сугестивній» психічній функції, за якою інформація сприймається некритично, справляє ефект навіювання, гіпнозу. Як наслідок, росіяни найкраще сприймають тверду, рішучу деспотію, без якої їм загрожують анархія і хаос» (І.С. Білик, «Соціально-психологічні основи спілкування: «етика відносин» та «інтуїція здібностей» (мовне вираження)), <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/33635/141-Bilyk.pdf?sequence=1>, <http://dspace.nbu.gov.ua/handle/123456789/33635>);

Немає в українській мові і споконвічного еквіваленту чужорідному українцям слову «влада» – деспотія (грец. «δеспотία»; ст.-київ. «деспот» – «володар, господар [ст.-укр. господарь, гдърь]). У українців, що ніколи не були схильними до холопського способу життя, взагалі не було такого поняття, як «влада», доки опікуни російських холопів не нав'язали і їм старослов'янське «влада» з переосмисленим російськомовними холопами його значенням:

«Слід мати на увазі, що слово «володіння» під пером літописця означало щось інше, ніж пізніше феодальне або княже володіння. У слов'янській мові, не випадково (так само, як і у кельтській) одним словом були позначені і земля, і керування на ній: володіння (волесть). «Володіння» в цьому сенсі не означало ні панування, ні власності. Це була форма почесних та вигідних, але все ж таки обов'язків. На практиці, звичайно, володарі прагнули стати панамі та власниками. Тим не менш, княжа волесть ніколи не зливалася з державним володінням. Та, і в рамках домену власність князя була обмежена» (Аполлон Кузьмін, «Звідки відбулася Руська земля», ст. VI – X Кн. 2, <http://readli.net/otkuda-est-poshla-russkaya-zemlya-veka-vi-x-kniga-1/>).

Адже, українці споконвіку самі були власниками, а зовсім і не чиєюсь власністю а, отже, і не холопами, і не «бидлом», щоб ними хтось володів:

«У Великому Князівстві Литовському, особливо на українських землях, наявність селянина-власника було явищем дуже поширеним. Нахабне позбавлення селян своєї землі магнатами, що розпочалося в середині XVI століття, викликало лютий протест і спротив. Протягом багатьох століть, у притул до XX століття український селянин буде боротися за свою землю. Незважаючи на те, що перед Люблінською унією, норми права на українських землях були приведені до стандартів усієї Речі Посполитої, неможливо було негайно змінити менталітет. Селяни українських земель нарівні з іншими соціальними верствами століттями мали право звернутися до суду та розпоряджатися своєю землею. Та, і місцева шляхта бачила у своїх селянах, якщо і не таких, що дорівнюють їй, то все ж таки і не «бидло»... Зростання експлуатації з боку польської шляхти призводило до

масової втечі селян з західних та центральних регіонів України... Існування величезних незаселених територій на південному сході України створило унікальну можливість для появи слобідок вільних поселенців та початку процесу колонізування цих земель. Південна Київщина та Брацлавщина, а також територія так званого дикого поля, стали основними регіонами цього колонізування. У актових книгах польської адміністрації існують сотні справ про «втікачів», яких їх колишнім господарям майже ніколи не вдавалося повернути. Якщо у середині XVI століття на лінії Київ-Брацлав взагалі не існували села, то в першій половині XVII століття були вже сотні сіл і десятки міст. Особливо розростається Брацлавське староство, заселяється раніше спорожніла Умань, з'являється Чигиринське староство. Активізування козацтва, і в результаті зменшення татарської загрози, ще більше сприяє цьому процесу. В результаті колонізування кількість людей у східній Україні зросла майже в 20 разів. Це вже були абсолютно інші люди, не забиті кріпаки, а вільні поселенці, які звикли заробляти своїми руками та зі зброєю в своїх руках захищати себе та свої родини від татарських набігів... Формування менталітету мешканців прикордоння має стати однією з найважливіших передумов для майбутнього нового соціального утворення – козацтва. Багато поселенців мали наділи, які дорівнювали наділам шляхти або перевершували їх... Національна, духовна та релігійна криза, в якій опинилися українські землі у другій половині XVI століття, закінчилася так званим українським відродженням – незвичайним піднесенням, яке, з одного боку, було підтримане та захищене новою політичною елітою у вигляді козацтва, а з іншого боку – само надихнуло і посилює цю українську еліту, що народжувалася. Українське козацтво зовсім не відразу після свого виникнення виділилося в окрему соціальну верству з власними інтересами та менталітетом. Формування його розтягується понад сто років. Бажання втекти від гніту, придбати волю та незалежність породжує типологічно подібні явища в багатьох інших регіонах Європи: можна згадати донських козаків у Московській державі, граничар у Хорватії, гайдуків у Угорщині, тощо. Однак тільки українському козацтву було характерним прагнення не відокремитися у вільних краях, а керувати своєю країною. Тому їм вдалося очолити релігійну та духовну боротьбу України, щоб стати носіями національної ідентичності, і, зрештою, створити свою форму державності. Цьому сприяв цілий ряд економічних, політичних, військово-стратегічних та соціальних причин та передумов. Однією з причин, що пояснювала швидкий розвиток козацтва, була найширша соціальна база, що завжди оновлювалася та розвивалася. Школу козацтва пройшли за різні роки сотні тисяч представників різних соціальних верств українського суспільства, включаючи шляхту, селян та міщан. Що стосується козаків-землеробів, то їх дуже прогресивна форма вільної економіки вважається багатьма істориками як елемент буржуазного методу виробництва» (Ігор Данилевський, «Передісторія України», https://shron1.chtyvo.org.ua/Danilievskii_Igor/Istoriia_Ukrainy_ros.pdf?PHPSESSID=nii8o51e6fmlj030pdtaggi21; <https://flibusta.su/book/46936-istoriya-ukrainyi/read/>);

«Що впадає у вічі, коли зіставляються два світи – латинсько-германський, до якого відносяться західні слов'яни разом з українцями, та російсько-московитський? Багатство фарб, величність протягом всієї історії, рухливість народних мас, напруга у конфліктах, вільна гра сил, сильна роль великих особистостей, примат права та логіки – на Заході; монотонність, пригнічений стан особистості, безбарвність історичних подій, недиференційованість елементарних сил народу, надміру велика роль держави – в Росії» (Дмитро Донцов, «Дух Росії», https://chtyvo.org.ua/authors/Dontsov/Dukh_Rosii/).

І тому, на відміну від росіян, у українців як ніколи не було, так ніколи і не буде сакрального ставлення до чиновників (урядовців) і до будь-яких інших посадових осіб, включаючи і самих високопоставлених:

«Українці не поважають власну деспотію⁴⁴² так, як поважаємо її ми, вони не мають сакрального ставлення до верховної інстанції деспотії, а в нас воно ще й досі є... Я –

⁴⁴² Точніше, не поважають урядовців і інших «високопосадовців», бо будь-яка «влада» є неприйнятною для них деспотією, – П.Д.)

громадянин великої країни, Російської Федерації і якимось я не бачу, щоб я зміг чогось зробити для забезпечення захисту своїх прав та свобод на власній території, де я народився...» (Шульгін: політолог Станіслав Белковський, з інтерв'ю Марині Корольовій, <http://echo.msk.ru/programs/personalno/1262874-echo/>; <http://www.ej.ru/?a=note&id=31702>);

«В Україні ніколи не було царського двору чи сакральної шляхти. Лідера завжди вибирав народ, а не Бог. Причому ставлення до лідера завжди було скептичним. Щороку він мав доводити свою сміливість та лідерські якості. Існувала традиція: гетьман, якого обирали, має бути втоптаний у багнюку для того, щоб не забував, звідки вийшов, щоб пам'ятав, де опиниться, якщо не виконуватиме своїх функцій. І часто опинявся у бруді у прямому значенні цього слова. Те саме ми бачимо і зараз. Хоч би яким і не було господарювання в Україні, воно завжди буде непопулярним. Що б президент не робив, одразу «зрада» та «геть». Будь-який розсудливий українець знає, що якщо лідер не робитиме те, що має [робити], без проблем чи перевиберемо, чи змістимо, поставивши на його місце іншого...» (Олександр Стражний, «Мудрий, хитрий, толерантний. Хто такі українці – уроки самоідентифікації», <https://focus.ua/society/358317/>);

«Невід'ємним елементом українського менталітету є свобода. У прислів'ях це спостерігається на таких прикладах: «життя не має ціни, а свобода дорожча за життя», «вільному свобода не потрібна», «воля дає силу слабким». Більшість сприймає владу (деспотію, – П.Д.) як групу тих, хто переміг у громадській боротьбі, як тих – у кого воля сильніша. На рівні несвідомого всередині люди почуваються «вільними» (вільному свобода не потрібна) від держави. Саме тому в українців держава завжди сприймалася як щось обмежене, що не може зазіхати на їхню свободу. Звідти і походить феномен українського анархізму – об'єднання вільних людей, які не терпітимуть якихось громадських системних обмежень, навіть якщо ця держава – своя. Також це допомагає зрозуміти, чому українці не надто шанобливі щодо своєї держави. Україну – шанують! А українську державу – ні! Держава обмежує їхню свободу. Вона – видобуток багатих і сильних, вона – не заслуговує на особливу повагу. Прив'язка українців саме до країни, а не до держави, і дозволила зберегти їм для себе, як для нації, територію України та утримати її під своїм культурно-цивілізаційним впливом. Щодо демократії українці не мають особливих внутрішніх заперечень доти, доки вона не втручається безпосередньо в життя людей, не порушує їхню свободу. Тому, до участі у референдумах населення, загалом, ставитиметься позитивно. Оптимальною демократією для українців є та, яка допоможе їм звузити функції держави, мінімізувати їх лише до найнеобхідніших та забезпечити максимально вільний режим діяльності як у суспільно-політичній, так і в економічній та в інших сферах. Ймовірно, демократія по-українськи – це мінімізація врядування з його максимальною децентралізацією на користь регіонів. За такої формули, обов'язково підкріпленої рівністю законів для всіх та їх спільним виконанням, українці швидко усвоюють демократію та перетворяться на законослухняних громадян. Саме тому, з огляду на ментальні особливості українців, для них оптимальною є саме інтеграція з Європейською Спілкою, де Україна матиме максимальний суверенітет та децентралізацію врядування, де не буде жорсткого центру прийняття рішень та вертикалі деспотії як у Росії. Саме тому участь України в Євразійській Спілці навряд чи буде природною, широю та максимально комфортною для її громадян. Українці змогли вберегти свою свободу протягом останніх 5 сотень років, збережуть її і зараз, навіть якщо нинішнє українське керівництво має іншу думку» (Політичний аналітик Українського Фонду Демократії «Спочатку Люди» Роман Рукомеда, «Портрет українця», <http://www.euractiv.com/europes-east/portrait-ukrainian-analysis-509883>).

Як бачимо, українцям не потрібна жодна «влада» = деспотія, і тому-то нав'язаний їм імперцями старослов'янізм «влада», звичайно ж, доцільно замінити еллінізмом «деспотія». Адже будь-яка «влада» є деспотичною. Дійсно слово «влада» заворожує чиновників і прищеплює їм всездозволеність. Поки ми не усунемо це слово з українського лексикону, чиновники і не стануть слугами народу, а так і продовжуватимуть гнобити нас. Замість

«радянських» і російських органів «влади» в Україні мають бути лише органи врядування та самоврядування. Дуже знаменним є те, що у російській мові взагалі відсутні точні еквіваленти українських слів «врядування» та «самоврядування». Тому вони й перекладаються російською мовою лише суто умовно як органи «управления» (тобто керування) та «самоуправления» відповідно. Слово «влада» слід виключити насамперед із конституції України та з усіх інших державних документів, а російському слову «влада» у російсько-українських словниках зіставити еллінізм «деспотія». Усі державні та регіональні (крайові) органи керування мають стати органами «врядування» або «самоврядування», а не органами «влади». Відповідно до цього з лексики української мови повинні бути вилучені і старослов'янські «можновладець / можновладник / владоможець» та «самовладник». Замість них відповідно до контексту можуть вживатися такі їх синоніми як вельможа, сановник, плутократ, олігарх, володар, господар та навіть самодержець, государ. Церковнослов'янський «владика», що передбачає володіння тільки релігійною свідомістю і то лише своїх парафіян, а не всіх українців, можна ж залишити.

Регіони ж України слід називати не «областями», а краями (слвц., чес. «крај» – регіон): Київщина – Київський край, Черкащина – Черкаський край, Донеччина – Донецький край (подібно до Приморського, Хабаровського, Камчатського, Забайкальського, Красноярського, Алтайського, Краснодарського та Ставропольського країв Росії, заселених переважно брахікранними нащадками українців). Бо старослов'янський «область» для підсвідомості тотожний лексемам «волость» та «володіння»:

«...«область» – (об-власть) велика «влада», широка сила, право і міч. Якою «областю» це твориш, ким дана тобі «влада / (деспотія, – П.Д.)», звідки вона? «Область» бісів виганяти» (Володимир Даль, «Словник живої мови»); «область» – запозич. з ц.-сл., ст.-сл. «область»... Споконвічно д.-київ. «оболость» (Нестор, Житіє. Феодосія; див. Срезн. II, 533). З об- і *volstь (див. волость)» (Етимологічний словник Фасмера).

І, отже, лексема «область» провокує керівників регіональних органів самоврядування несвідомо ставати володарями регіонів (місцевими князьками). Було б доцільним і термін «держава» замінити в конституції та в усіх інших офіційних документах на термін «країна», адже українці споконвіку поважають лише свою країну, а не «державу», і їм абсолютно чужі як імперське мислення, так і імперська культура росіян:

«Деспотія в Росії має сакральний характер, і це – досить вочевидь. Деспотія є найвищим вираженням ідеї ієрархії. Вона не підконтрольна суспільству, лежить над законом, не пізнавана і т.д. ...Російська культура за своєю природою – імперська. Ідея імперії лежить у ядрі культури. Ми можемо спостерігати, як легко, і просто реставруються імперські сенси, як піднімаються імперські настрої, з яким ентузіазмом підхоплює ці настрої молодь. Ті, хто в нашій країні [Росії] називають себе націоналістами, насправді не є націоналістами. Це – імперські реставратори. Дане розрізнення важливе і суттєве. Сьогодні найнадійніший спосіб закопати російський народ і зруйнувати російську державність – реставрація імперії...» (Ігор Яковенко, «Культурні витоки тоталітаризму в Росії», <http://journalufa.com/6320-kak-dolgo-nam-esche-ostavatsya-stranoy-osoboy-sudby.html>)

«Я вважаю, що росіяни та українці не один народ, бо вони сформовані у абсолютно різних політичних культурах. Російський народ у монархічній культурі, де є ідея царя та монархічний ритуал як основа легітимності існуючої деспотії. Український народ цього не має. ...мешканці України, особливо за «пострадянський» час, і що корениться ще за старих часів, звикли, взагалі, до досить скептичного та світського ставлення до деспотії [високопосадовців]. Тоді як у російського народу ставлення до деспотії сакральне. Саме тому в Україні за останні 10 років відбулися дві революції, які Путін не зміг не лише ухвалити, а й зрозуміти. Просто банально зрозуміти, як людина...» (Політолог Станіслав Белковський, з інтерв'ю на «Ехо Москви», <https://lebed.com/2015/art6689.htm>).

Чиновники повинні служити не державі, а народу. І тому їх слід називати не державними службовцями, а народними службовцями і це має бути чітко відображено в

Конституції України. І в першій же статті Конституції, перш за все, має бути проголошено призначення всього, що вміщує у себе поняття Україна, саме на благо Людини:

«У першій статті польської Конституції зазначено: «Республіка Польща є загальним благом всіх її громадян». У першій статті Конституції України йдеться зовсім інше: «Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава». Тут Людини немає! І це ж і у першій статті Конституції Росії: «Російська Федерація – Росія є демократична федеративна правова держава з республіканської формою правління». Тут її теж нема! Зараз на наших просторах, за влучним висловом мого майже однофамільця економіста Олександра Йосиповича Пасхавера, відбувається важливий історичний процес: Україна залишає російський світ (вічного дитинства, – П.Д.). Добре б вирушити у бік Людини...» (Олександр Пасховер, «Україна покидає Російський світ. Куди далі?», <https://nv.ua/rus/opinion/ukraina-pokidaet-russkiy-mir-kuda-dalshe-17019.html>).

Волелюбні пращури українців, як і чорноволові пращури споріднених їм північних італійців (ломбардів), валлонів Бельгії, південних норвежців і німців (швабів, сорбів, вільців та інших) ніколи не прагнули до утворення не лише імперій, а і великих держав. Їх завжди влаштовувала співдружність князівств і, як і античних греків, – співдружність містечок (полісів) чи навіть хуторів:

«Пригадуючи тепер ці сільські сцени, я знову цілком переносюся в той далекий час, коли і на мою долю випадали хвилини повного, безтурботного щастя. Читаючи тепер, на відстані багатьох років, «Одіссею», я подумки живу з моїми милими хуторянами. У них є, принаймні, за часів мого дитинства були, риси, тотожні з первісною простотою і незіпсованістю героїв Гомера. Мені зрозуміліше, ближче стають образи Євмена, старого Лаерта, Телемаха, бабусі няні, коли я дивлюся на них крізь звичаї і звички моїх рідних малоросіян. Це слов'янське плем'я, як і більшість одноплемінників його, не змогло або не зуміло віддати себе незалежному існуванню, хоча і прагнуло до того сильно, принаймні, за часів Хмельницького. Але в них більше, ніж в північних слов'ян, збереглися корінні слов'янські особливості – любов до природи і мирні звичаї сімейно-землеробського побуту. Вони саме ті поляни, яких так привабливо описує Нестор» (Олександр Никитенко, «Моя повість про самого себе», Т. 1, http://az.lib.ru/n/nikitenko_a_w/text_0020.shtml).

Вочевидь, саме через це українці і не надають особливого значення античній державі своїх пращурів, завдяки нетривалому існуванню якої фактично і зародився сам етнос майбутніх українців. Бо українці досі так і не створили навіть належний їй меморіал і, отже, не увіковічили у своїй пам'яті події тої сивої давнини.

Можливо саме через волелюбність українців всі їх державні утворення і були неавторитарними і, отже, на той час і недостатньо стійкими:

«У цій первісній республіці не було і сліду аристократії; будь-яка повнолітня людина була діяльним громадянином; всі посади, від десятника до гетьмана, були виборними. Зауважте, республіка ця проіснувала з XIII століття до XVIII, безперестанку обороняючись від великоросів, поляків, литовців, турків і кримських татар...» (Олександр Герцен, «Старий світ і Росія. Листи до В. Лінтона, лист перший, 1858», у кн.: «О.І. Герцен про соціалізм», <http://gertsen.lit-info.ru/gertsen/public/russie-vieux-monde/russie-vieux-monde-staryj-mir-i-rossiya.htm>; http://az.lib.ru/g/gercen_a_i/text_1854_stary_mir.shtml; https://imwerden.de/pdf/herzen_ss_v_30_tt_tom_12_1957_text.pdf);

«...корманчів [запорізьких козаків, – П.Д.], яким доля не сприяє, позбавляють почесей і, якщо на них падає підозра у якомусь злочині, натовп їх вбиває...» (Історична дисертація про козаків, представлена в приміщенні філософського факультету на публічний розгляд під головуванням месіра Готфріда Вейса з Торуні в Пруссії. Автор Йоганн-Іоахім Мюллер // Київська старовина, – 1996 № 4-5. – С. 7б; середина XVII століття)», http://www.br.com.ua/kurs/History_of_Ukraine/105194-14.html);

«Гетьмани взагалі дуже суворі; але вони нічого не роблять без військової ради... Щоб уникнути опали, гетьманові необхідно мати надзвичайну обережність у своїй поведінці, особливо коли він веде козаків на війну, щоб не зазнати будь-якої невдачі: у

разі несприятливої зустрічі він повинен виявити винахідливість і відвагу, бо, якщо він виявить найменше боягузтво, його вбивають як зрадника, потім негайно вибирають іншого ватажка звичайним у них порядком, як я вже розповів вище. Посада ватажка і командира – обов'язок важкий і є справжнім нещастям тому, кому вона випаде. Протягом сімнадцяти років, які я провів на службі в цій країні, всі ті, хто обіймав цю посаду, нещасливо закінчили життя...» (Гільом Левассер-де-Боплан, «Опис України», <http://www.vostlit.info/Texts/rus12/Boplan/text2.phtml?id=190>);

«Неперевершений знавець як історії Запорізької Січі, так і її внутрішнього ладу Д.І. Яворницький, наголошуючи на демократизмі устрою Січі, писав: «В основі порядків запорізького устрою лежала громада, мир, товариство... Зовнішнім проявом цієї громади була рада..., народне віче. На цій раді могли бути присутніми всі без винятку січові козаки, починаючи від військової старшини і кінчаючи простою «біднотою», або простолюдом, «голоотою». Тут панувала повна рівність між усіма членами громади; кожен міг відкинути пропозицію іншого і запропонувати власні плани і міркування; проте коли рішення було прийнято більшістю голосів на раді, воно ставало необхідним і обов'язковим для всіх» [Дмитро Яворницький, «Історія запорізьких козаків», Т.1. – с. 149-150]... Відмовляючись визнати авторитет будь-якого правителя, запорожці здійснювали самоврядування згідно з тими звичаями та традиціями, які формувалися протягом поколінь. Всі мали рівні права і могли брати участь у досить бурхливих нарадах, у яких найчастіше перемагала сторона, що голосніше кричала. На цих стихійних зборах вибирали і з такою ж легкістю скидали козацьких ватажків – гетьмана, отамана, осавулів, писаря, обозного, суддю... Взагалі принцип одноосібної деспотії, військової диктатури, що виникав в умовах виняткової небезпеки, завжди боровся з принципом козацького народоврядування, згідно з яким здійснювалась виборність та колегіальність козацьких чинів. Звичайною була участь козацьких мас у їхній діяльності; козацька громада мала право будь-якої миті вимагати звіту, могла замінити нещодавно обрану особу іншою і вимагала від кожного суворой відповідальності. Ці республіканські принципи були вироблені в козацьких колах тривалим існуванням козацької республіки. Важливо, що гетьман обирався козацькою радою, яка, як і її прототип – давньоруське віче, жодних норм представництва не знала. У раді брали участь всі козаки, голосуючи кожен за себе... Всі установи, і духовні, і світські, займали виборні люди, і всі справи вирішувалися волею віча – козацької ради, чи сільської громади...» (Н. Матвеева, «Традиції Запорізької Січі та становлення сучасної української демократії», <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/pidruchnuku/21/9.pdf>).

Українці, як і інші спадкові слов'яни, хоробрість і волелюбність успадкували від своїх пращурів північнокитайських серів⁴⁴³. Тому-то українці, як і їхні пращури баньшунські мані – ба-ді⁴⁴⁴ та інші сармати-дісці⁴⁴⁵ за думкою стародавніх китайців є «божественним військом»:

«Хань-чжунський полководець Шан-цзі зробив одного разу наступну промову на захист ба-ді: «Ба-ді семи родів мають заслугу в тому, що вбили білого тигра. Ці люди – хоробрі, войовничі та добре вміють битися. Колись цяни, вступивши до округів та повітів Хань-чуань, зруйнували їх. Тоді нам на допомогу з'явилися ба-ді, і цяни були розбиті на голову і винищені. Тому-то баньшунських манів⁴⁴⁶ і прозвали «божественним військом». Цяни відчули страх і передали іншим родам, щоб вони не рухалися на південь. Коли ж згодом цяни знову вторглися з більшими силами, то ми тільки за допомогою тих же ба-ді кілька разів завдавали їм поразки... Що «ді» не були схильні до підкорення, найвище

⁴⁴³ Дісців, жунів, юечжів та інших.

⁴⁴⁴ Пращури європеїдів жуань-жуанів / жужанів = аварів / обрів та їх нащадків як шляхетних родів монголів і маньчжурів нірунів = ніра, так і волинян, і польської шляхти; кит. «жуань» – «повільно повзти, плазувати»; «жуань-жуань», піньїнь «Ruǎnguān / Rúgú» – «звиваючись, корчучись».

⁴⁴⁵ Чи-ді – червоні ді, бей-ді – білі ді, жун-ді – велетні ді, шаньжуни – горяни-велетні, юечжі – гутії.

⁴⁴⁶ Пра-і.е. *moung / *манд / *манж = ман – «горянин, мужня людина», – П.Д.

ставлячи особисту свободу, видно з того, що вони без вагання кидали свою поневолену батьківщину і розходилися – одні на північ, інші на південь, туди, де ще був простір, куди не добиралися китайці зі своїм державним устроєм, чиновниками та правилами гуртожитку. Так вони, з плином століть, дісталися з одного боку до басейну Брахмапутри, Іраваді та Салуїну, з іншого до Алтаю та південного Сибіру⁴⁴⁷. ...як північні, так і південні дісці⁴⁴⁸ відрізнялися одними й тими ж рисами свого племінного характеру: гарячим темпераментом, зневагою до смерті, рішучістю і надзвичайною відвагою; це були воїни за натурою, за покликанням: вони вступали у боротьбу заради самої боротьби і, дорожачи своєю особистою свободою, не виносили підпорядкування, в якій би формі останнє не виявлялося. Будучи рухливими, енергійними, діяльними і в той же час, не відрізняючись великою прихильністю до батьківщини, вони залишали останню, коли умови життя в ній змінювалися, і розходилися все далі у пошуках країн, де їхнє соціальне життя, у формі дрібної громади, керованої виборними старшинами, могло мати ще місце. Де б, проте, дісці⁴⁴⁹ не мешкали, їх головними і улюбленими промислами завжди були полювання і риболовля, які цілком задовольняли їх бродячі схильності, їх заповзятливу натуру, найвищою мірою самостійну та лицарську... Наскільки можна судити тепер за уривчастими звітками про релігію дісців, що дійшли до нас, ми повинні вважати, що у них одночасно існували всі три стадії релігійного мислення, а саме – поклоніння природі (тотемізм), шаманізм і, нарешті, поклоніння пращурам, яке не розвинулося до антропоморфізму, можливо, завдяки саме тій обставині, що діській громаді були тоді чужі монархічні принципи» (Г.Ю. Грумм-Гржимайло, «Чому китайці малюють демонів рудоволосими?», <http://archive.li/TPE47> https://rusneb.ru/catalog/000199_000009_004432794/ http://www.uhlib.ru/nauchnaja_literatura_prochee/russkaja_rasovaja_teoriya_do_1917_goda_to_m_2/p30.php; Павло Данильченко, «Божественне військо або Як українцям зламати хребет підступній варварській недоімперії», <https://pershyj.com/p-bozhestvenne-viisko-abo-yak-ukrayintsyam-zlamati-hrebet-pidstupnij-varvarskii-nedoimperiyi->).

А волелюбство як західних балтів (нащадків брахікранних язигів і західних роксолан), так і слов'ян (нащадків теж брахікранних античних германців, аланів-торків і ослов'янених східних роксолан), звичайно ж, не дозволяло їм підкорятися будь-якому авторитарному керманічу:

«16. ...Слов'яни суть з нащадків Мадея сина Нуха; до нього відносяться всі племена слов'ян і до нього примикають у своїх родовідах. Це думка багатьох людей обізнаних, які займалися цим предметом. Мешкають вони на півночі (буквально під Козерогом, – А.Г.), звідки простягаються на захід. Вони становлять різні племена, між якими бувають війни, і вони мають царів. Деякі з них сповідують християнську віру за Якобитським чином (за Несторіанським чином, – А.Г.), деякі ж не мають писання, не коряться законам; вони язичники і нічого не знають про закони (відвертої книги, – А.Г.). З цих племен одне мало раніше в давнину панування над ними, його царя називали Маджак (варіанти: Махак, Махал, Бабак (?) – А.Г.), а саме плем'я називалося Валінана... Згадане нами плем'я на ім'я Сарбін спалюють себе на багаттях, коли вмирає в них цар або голова: вони спалюють також його в'ючну худобу. Вони мають звичаї, подібні звичаям Гінду (Індії, – П.Д.); ми вже про це частково згадали вище в цьому творі, при описі гори Кабха і країни козарської, коли ми говорили, що в козарській країні мешкають Слов'яни і Русі і що вони спалюють себе на багаттях...» (Масуді, «Мурудж аз-Захаб ва Ма'адін ал-Джаухар», цит. за: А.Я. Гаркаві, «Сказання мусульманських письменників про слов'ян і русів [з половини VII століття до кінця X століття з Н.Х.]», СПб, 1870, С. 129 – 138, https://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Russ/X/Garkavi_mus_pis/11.htm);

⁴⁴⁷ І далі як до Тихого океану [маньчжури], так і до Скандинавії [алани-торки, готи грутунни = руси, гуни ультини та інші] і навіть до туманного Альбіону [англи, юти, гуни вільтини / фризи-руси та данці], – П.Д. та інші] і навіть до туманного Альбіону [англи, юти, фризи та данці], – П.Д.

⁴⁴⁸ Пращури чорноволосих і смаглявих слов'ян, германців, французів, іспанців і італійців, – П.Д.

⁴⁴⁹ Основні пращури українців, – П.Д.

«Перший перекладач ал-Масуді А. Гаркаві вважав, що арабський історик передав відомості VI ст. щодо панування племені волинян у дулібському об'єднанні, що закінчилося приблизно 560 р. у період аваро-дулібської війни, під час якої загинув король волинян Мезамир (Маджак). Цю думку підтримали М.Ю. Брайчевський та Б.А. Рибаків, а також (не приймаючи тотожності Мезамира та Маджака) В.О. Ключевський та Й. Маркварт. Л. Нідерле дійшов висновку, що ал-Масуді передав події 593 р., а король Маджак був керманічем антського (дулібського, – П.Д.) об'єднання, в якому панівним було плем'я волинян, і тотожним Мусокію, про якого писав візантійський історик Теофілакт Сімокатта» (Леонтій Войтович, «Східне Прикарпаття у другій половині I тис. н.е. Початкові етапи формування державності», <http://cyberleninka.ru/article/n/vostochnoe-prikarpatie-vo-vto-roy-polovine-i-tys-n-e-nachalnye-etapy-formirovaniya-gosudarstvennosti>);

«Панування «Валінана»⁴⁵⁰ ґрунтувалося на «шануванні» і «перевазі» і мало переважно культовий, а не політичний характер. «Маджак»⁴⁵¹ найімовірніше, періодично здійснював ритуальний об'їзд «підпорядкованих» земель і був чимось подібним до верховного жерця племінного культу (Перуна-Сварога?). На деяку умовність об'єднання дулібів у пору його складання вказує на повну відсутність даних про будь-яку слов'янську «монархію» в письмових джерелах того часу. Не виключено, що дуліби не мали загальноспільного віча, а єдність їх забезпечувалася лише ритуальним лідерством бужанського царя» (Сергій Алексеев, «Слов'янська Європа V – VIII ст. // Анти та дуліби», http://loveread.ec/view_global.php?id=73680, <https://nemaloknig.net/book-45042.html>).

У балто-слов'яноаріїв, як і в індоаріїв, була станова (варнова) структура суспільства. Поляни-руси, будучи аналогічно польській шляхті та царським сарматам (снскр. «шарман» – «покров, благополуччя, захист»; «шаури», «шура» – витязь; хет. «šagu» – «здобич, полон») військовою верствою, не мали морального права займатися не тільки ремеслами, а й землеробством. Вони були незалежними ні від кого воїнами-здобувачами і мисливцями-полювачами⁴⁵² і, отже, у мирний час промишляли, аналогічно половцям, полюванням і скотарством, використовуючи працю полонених. Найбільш підприємливі з них займалися також торгівлею і, подібно до їхніх нащадків козаків, запобігливими набігами на потенційних ворогів. Однак пізніше цей етнонім, вочевидь, поширився і на землеробів а, можливо, навіть і на ремісників, що проживали на їхніх землях (вочевидь, на вільновідпущеників або ж на всіх тих, що потребували захисту від агресивних прибульців). Тобто поляни стали озброєними землеробами-кшатріями. У літописах же сенс етноніму «поляни» було викривлено. І їх назву стали помилково виводити не від слова «поля» (не підконтрольні нікому зовнішні землі – оукраїни), а від слова «поле». І це стали робити, незважаючи навіть на те, що поляни насправді мешкали не в полях, а в лісах на горах:

«Отож опісля смерті братів цих поляни⁴⁵³ утискалися деревлянами та іншими навколишніми людьми. І знайшли їх козари осілими на цих горах у лісах, і сказали: «Платіть нам данину». Поляни, порадившись, дали від диму по мечу. І віднесли їх козари до свого князя та до своїх старійшин, і сказали їм: «От нову данину захопили ми». Ті ж запитали у них: «Звідки?». Вони ж відповіли: «У лісі на горах над річкою Дніпром»...» («Лаврентіївський літопис», 1377 р., http://expositions.nlr.ru/LaurentianCodex/Project/page_Show.php).

Не виключено насправді і те, що етнонім «поляни» взагалі походить від слова «полонина» – «плато, гірська рівнина чи навіть раніше і гора». Адже блг. «планина», як і нім. «berg», це є дійсно гора. І, отже, поляни, як і борани / *борани /

⁴⁵⁰ Точніше, пращурів волинян = білих хорватів – паннонських аланів-торків, герулів і бужан, – П.Д.

⁴⁵¹ *Магадук – Магараджа = Шахін-шах – Верховний Дук / Дух = Духовник, подібно до того як араб. «аль-маджус» – бібл. «магог», – П.Д.

⁴⁵² «Поля» – щось вільне за межами чогось; ест. «рõline» – «закоренілий, застарілий, стародавній»; цсл. «пол» – «беріг [верх], тобто ближня смужка землі за межами водної гладі річки»; д.-київ. «полон» – здобич.

⁴⁵³ Споріднені хорутанам = ґруннам-русам колишні мешканці Подоння, – П.Д.

воради (від ст.-сл. «брдо / *бардо / *бордо» – «гора, пагорб»), і ломбарди (від ст.-укр. «ломус» – силач [Грінченко]), взагалі були горцями, раз мешкали на горах.

Вочевидь, перекрученою була в літописах і легенда про те, що поляни раніше були лише федератами, а зовсім не підданими Козарії. «Дань мечами», звичайно ж, означала лише готовність полян захищати своїми мечами рубежі Козарського каганату та брати участь у його військових заходах за відповідну винагороду. Це аналогічно тому, що, прибивши свій щит на воротах Царгорода, Ігор фактично погодився взяти його під захист від варварів, а зовсім не захопив його, як цю легенду стали інтерпретувати літописці.

Неполітичним було панування як у слов'янськомовних вестготів (і, у тому числі, і у тарпетів = тервінгів = тервуян / черв'ян = сербів), так і у більшості інших слов'янськомовних античних германців:

«Слабкості класової диференціації вестготів відповідає відсутність у них очної політичної організації на початок V століття. Керманічі вестготів від Атанаріха до Теодоріха I були, по суті, військовими ватажками, які не мали постійного політичного панування. Основою політичного ладу вестготів був значною мірою їх військовий лад, що відображав той самий перехідний період від родових відносин до класового суспільства. Вестготи ділилися у військовому строю⁴⁵⁴ на тисячі, п'ятисотки, сотні та десятки. Цей же поділ зберігався й у мирні періоди життя вестготів цієї епохи, аж ніяк не знищуючи, однак, родових угруповань. З іншого боку вирішальною силою навіть у військових питаннях виступала старовинна сходка воїнів, що була осередком суспільно-політичного життя племені, починаючи з найдавнішої епохи родового ладу» (А. Бергер, «Держава вестготів і падіння Західної Римської імперії»,

<https://libmonster.ru/m/articles/view/ГОСУДАРСТВО-ВЕСТГОТОВ-И-ПАДЕНИЕ-ЗАПАДНОЙ-РИМСКОЙ-ИМПЕРИИ>);

«Після Амаларіха королем в Іспанії було проголошено Теода. Опісля того, як його вбили, на королівський престол звели Теодегізила. Одного разу, коли він бенкетував зі своїми друзями і від душі веселився, раптово згасли світильники, і він загинув, лежачи за столом, від меча своїх ворогів. Після нього королівську владу отримав Агіла. Адже готи⁴⁵⁵ засвоїли жакхливий звичай, що якщо хто-небудь з королів їм не подобався, вони піддавали його мечу і ставили королем того, хто їм був до вподоби» (Григорій Турський, «Історія франків», III, Пер. Савукової, https://www.vostlit.info/Texts/rus/Greg_Tour/frametext3.htm).

Суто представницьким, тобто подібним до обмеженої монархії, було і каганське правління у козарських слов'ян (каган урядував, але не панував) і князівське врядування у всіх інших пращурів українців, а також і у новгородських словен:

«З кінця VII ст. козари поширюють своє підпорядкування у всьому просторі від Волги до Дніпра. Слов'янське населення підпорядковується їм і знаходить під їхнім урядуванням безпеку. У державі козар ми зустрічаємо повну релігійну та національну терпимість. Це відомо. Під час своєї могутності вони вміли утримувати підпорядковані їм племена від ворожих сутичок. Кочівники угорці були залежними від козар, як це видно з розповіді Костянтина Багрянорідного. Ворожий рух у степах починається тільки в той час, коли Козарія послабшала у боротьбі з арабами, коли внаслідок цього їй довелося взятися за ту саму політику, якою користувалася у своєму безсиллі Візантія, – сварити сусідів, щоб утриматися самій. Початок цьому надала спілка козар із узами для приборкання печенігів у IX ст. Печеніги обрушилися на угорців, змусили їх піти до Паннонії. Козарія у відсутності сил була неспроможною впоратися з узами, що тіснилися половцями. Походи русів X століття підірвали її могутність остаточно і знищили цей оплот слов'янства на Сході. Але в період VII – IX ст. сила козар була ще міцна, і слов'яни під її охороною зберігали своє місцеперебування» (Петро Голубовський, «Печеніги, торки і половці до нашестя татар. Історія південноросійських степів IX – XIII ст.»),

⁴⁵⁴ Як пізніше і українське козацтво, – П.Д.

⁴⁵⁵ Як пізніше і нащадки слов'янськомовних готів, юечжів, аланів-торків, а також і роксолан, що ослов'янилися, – запорізькі козаки, – П.Д.

<https://profilib.net/chtenie/97626/petr-golubovskiy-pechenegi-torki-i-polovtsy.php>);

«Козари, самі собою, через свою нечисленність не могли створити могутню імперію від Ками, Оки, Волги до Дніпра. Головною основою – фундаментом її будови були народи «Касарії»: Касоги, Черкаси та горяни Північного Кавказу, які мешкаючи в Боспорському царстві /столиця Пандекопія – нинішня Керч/, у містах: Фанагорія, Беланджер, Таматарха тисячу років, вже мали великий державний досвід будівництва осілої держави. І на неписаній Конституції Федерації якраз і відчувалася воля місцевого населення, бо залежність племен від урядового володарювання виражалася лише невеликою даниною і військовою допомогою; у внутрішні ж справи народів уряд не втручався і вони користувалися повним самоврядуванням. Англійський етнолог Хаверт каже, у статті: «Черкаси та білі Кхазари», що Козарія зародилася на Північному Кавказі, тобто там, де керманичами місцевих народів були Черкаси, в особі Касогів, Кабардинців, Кабарів і ніхто інший не міг бути першим організатором Козарського царства, бо їхнє ім'я: Кассаки, Касоги, Касари співзвучне з ім'ям Козар⁴⁵⁶. Ім'я «Черкаси» в історії настільки злилося з поняттям Касогів, Казахів, Козаків, що часто в хроніках, без пояснень, не можна зрозуміти про які саме черкаси йдеться мова. Таким чином ім'я «Черкаси» для Північного Кавказу і Надазов'я (та України, – П.Д.), начебто було територіальним. Навіть літописець Нестор каже, що Козаки мають багато спільного і подібного до Черкас» (Генерал І.М. Коноводов, «Історико-географічний нарис буття козачого народу в епоху монголо-татарського володарювання», у кн.: «Козача старовина на мапах», https://vtoraya-literatura.com/pdf/konovodov_kazachyj_narod_ch1_1965_ocr.pdf; <http://kazvolnoe.narod.ru/page421.html>);

«У домосковській Русі князі «чоловіки» і «отроки» дуже схожі на західне лицарство, а удільні князі – на герцогів, графів та маркізів. Руські дружинники у «Слові про Ігорів похід» «нишпорять полем як сірі вовки, шукаючи собі честі, а своєму князю – слави». Саме особиста військова слава є найвищим стимулом до дії як у давньоруських, так і у західноєвропейських феодалів. Самі князівські імена – всі ці Ярославів, Святославів, Мстиславів, Вячеславів, дуже близькі до польських Болеславів, Владиславів, Мечиславів, – разом із прізвиськами на зразок Удалого, Сміливого чи Хороброго досить ясно говорили про найдорожчий для їхнього власника помисел. Подібно до західного шляхетного барона, що очолює своїх васалів і стурбований тим, як би хто інший не випередив його в атаці на супротивника, руський князь завжди попереду своєї дружини під прапором, у яскравому плащі, позолоченому шоломі, блискучих латах. Він, подаючи приклад особистої хоробрості, першим кидається до бою, відшукуючи серед ворогів рівного собі за становищем і за вдачею. У давньоруських князів меч сам вискакує з піхов, вони вкрай педантичні у питаннях честі, уразливі, самолюбні, але після доброї бійки легко миряться, виявляють великодушність до переможеного і нерідко разом з ним тут же, на полі бою, справляють тризну за вбитими. Угорський полководець XIII століття каже, що вони «охочі до бою, стрімкі на перший удар, але довго не витримують». Історія Західної Європи знає чимало прикладів того, як воїни, взявши нападом місто, грабують його і влаштовують при цьому страшну різанину, але їй невідомі «подвиги» Чингізхана та Тамерлана, які вже після перемоги холоднокрівно винищували все полонене населення і споруджували собі пам'ятники у вигляді пагорбів з черепів. Справа в тому, що європейський государ навіть у хвилини найсильнішого гніву проти курки, що несе йому золоті яйця, пам'ятав про те, що, зарізавши її, завдасть непоправної шкоди. Феодал же кочівник, вихований у традиціях степової війни за пасовища, традиціях, що передбачали повне – до немовляти в колісці, щоб не залишилося месника, – винищення племені чи народу-суперника...» (Федір Нестеров, «Зв'язок часів», <https://readli.net/svyaz-vremen/>; <https://coollib.com/b/124187-fedor-fedorovich-nesterov-svyaz-vremen/readp?p=6&cnt=9000>);

⁴⁵⁶ Курманджі «kesek» – людина; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; нідерл. «gezin», англ. «house», япон. «kazoku» – родина, – П.Д.

«Якщо ми візьмемо найосновнішу лінію розвитку Новгороду і Києва, Галича та Вільні, з одного боку, і Москви – з іншого, то нам стане досить вочевидь: і Новгород, і Київ, і Галич та Вільня створили у себе суто аристократичний устрій. І в Новгороді, частково і в Києві князі, тобто представники монархічного зачину країни, були просто найманцями, яких віче то запрошувало, то виганяло на власний розсуд. У Галичі князівську владу боярство взагалі з'їло. У Литовсько-Руській державі, аристократія тільки й чекала моменту, щоб утвердити свої вільності перед єдинодержавним володарюванням. Це їй і вдалося – ціною існування держави. У Києві «у XI столітті управління містом та регіоном зосереджувалося в руках воєнної старшини» [Ключевський]. «Віча волосних міст, у Києві та Новгороді, що з'являються за літописом, ще на початку XI століття, з часів боротьби Ярослава зі Святополком у 1015 році, все гучніше починають шуміти з кінця цього століття, роблячись повсюдним явищем, втручаючись у князівські відносини. Князі мали зважати на цю силу, приходити з нею до угоди, укладати «ряди» з містами, політичні договори. «Князь, сідаючи у Києві, мав зміцнювати старший стіл під собою домовленням із київським віче. Князі не були авторитарними государями землі, а лише військово-поліцейськими їх керівниками» (Іван Солоневич, «Народна монархія», <http://rus-sky.com/history/library/narmon3.htm>).

І все це мало місце навіть ще за часів, коли пращури слов'ян а, отже, і українців мешкали у високогірних улоговинах Північно-Східного Китаю разом з тунгузько-маньчжурськими племенами. Бо така ж форма народоправства збереглася і у мохеських племен (мукрі = *вукрі / букрін), і у споріднених їм інших сушеньських (сугдин = суксин / сушень / чосон), а пізніше – і чжурчженьських (чжушень = чоґду = чоґн / чусін / чосон) гірських племен, що запозичили світосприйняття у слов'янськомовних жунів дісців / серів, що були пращурами сугудів / соґдів = юечжів, і перейняли у них більшість своїх звичаїв:

«Суворо дотримувалося правило, за яким будь-який з членів роду міг без будь-яких побоювань висловити думку з питань, що обговорюються. Такі наради були свого роду народні збори рівноправних чоловіків-воїнів. У них керманічі та ватажки спілки племен питали поради, а у відповідь вислуховували найрізноманітніші думки. Навіть якийсь час після утворення імперії такий порядок залишався непорушним. Коли чжурчжені вирішували питання про якусь важливу справу, то учасники наради виходили в поле, влаштовували належне в таких випадках частування, окреслювали вугіллям коло і, посідавши, починали висловлювати думки. Першими говорили не начальники, а нижчі. Государ вислуховував «проекти» і вибирав той, який йому подобався більше за інших. Цікаво, що виконавцем обраного проекту призначався зазвичай той, хто його висунув. Коло після закінчення наради знищувалося, щоб, як вважалося, ніхто не чув людського голосу, а ворог не дізнався про прийняте рішення, і відомості про нього не вийшли за межі кола, де йшли розмови» («Аньчунь Гурунь: літописи про великих чжурчженів 10 – 12 століття»), <https://www.vostlit.info/Texts/rus11/Zinschi/vved2.htm>).

І це ж є тим же самим козацьким (сарматським) колом. Від нащадків слов'янськомовних сарматів да-юечжі (гутіів кідаритів = *каракудар / каракузар / каракозар) та кавказьких аланів-торків (русів-торків) – горян готів-тетракситів і таркасів / черкасів перейняли цей же звичай і горяни адиги:

«Черкесів (адизькі народи, – П.Д.) зазвичай уявляють як якість збіговисько розбійників, дикунів, що не мають ні віри, ні закону: ця думка помилкова. Нинішній (1839 р.) стан Черкесії викликає в пам'яті уявлення про цивілізацію часів перших королів у Німеччині та Франції. Це зразок феодальної, лицарської, середньовічної аристократії в античній Греції. Племена Кавказу представляють зазвичай рідкісний приклад тої сталості, з якою деякі народи зберігають свої давні звичаї: що робилося за тисячу років до нашої ери, те й зараз. Жодне з первісних племен не залишилося більш вірним своїм античним звичаєм, ніж черкеське... Усі князі, і навіть шляхта рівні між собою. Серед цього великого населення, здатного, як я вже казав, виставити до 100 тисяч воїнів, немає жодної впливової людини, яка могла б утворити коаліцію або виробити генеральний план наступу

чи оборони; кожен князь, кожен шляхтич, навіть кожен відпущеник – сам собі господар і підпорядковується тільки самому собі... Цей дух незалежності... позначається на їх звичаях, їхньому законодавстві, їхніх оселях...» (Фредерік Дюбуа де Монпере, «Історія черкеської нації», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Kavkaz/XIX/1820-1840/Dubois_Monpere/text4.htm);

«...найнезвичнішим явищем у житті адизьких народів була демократична форма правління у вигляді «народних законодавчих зборів». Саме цей момент виділяв адигів із навколишніх народів. Такі збори у них носять назву «хасе» або «хаса»...» (Михайло Крайсвітний, «Козаки та адиги – охоронці демократії», http://passion-don.org/kazak/kraisv_4.html).

Така ж сама форма народоправства була притаманна і багатьом слов'янськомовним нащадкам сарматів, включаючи і готів, і кангюців (канглів = пачинакітів / печенігів / баджанаків, що були пращурами слов'янськомовних паджо = чалдонів):

«В екстраординарних випадках Печеніги, як відомо з пізніших (XI ст.) джерел, збирали «сходку», що була, по суті, народними зборами – характерним органом військової демократії. Про неї згадують у своїх творах єпископ Бруно та Візантійська царівна Ганна Комніна» (Світлана Плетньова, «Половці», <http://Annales.info/step/pletneva/index.htm>).

Сармати фактично заклали і засади європейського лицарства. Лицарі Круглого Столу разом із королем Артуром стали найпопулярнішими персонажами у літературі Середньовічної Європи. Козацькому колу відповідає і сарматське (праслов'янське) слово «курінь»⁴⁵⁷:

«Значення слова «курінь» перський історик XIV ст. Рашид-ад-Дін визначає, як «кільце». У старовинні часи, коли якесь плем'я зупинилося на якомусь місці, на кшталт кільця, а найстаріший з них був подібний до точки в середині кола, це називали курінь» (О. Данкір, Г. Кочієв, С. Ходов, В. Юрив, «Козачий Порядник», <http://sites.google.com/site/olegdankir/Poriadnik/vse-formirovania/kuren>).

Отже, саме сарматські традиції своїх пращурів продовжили і українські козаки, які були справжніми лицарями. Лицарський дух фактично був притаманний і всьому волелюбному народу України, що покозачився. Адже ці традиції були притаманні і всім слов'янським племенам, нащадки яких і сформували український етнос:

«Письмова історія застає слов'ян з чітко діючою організацією управління. Б.А. Рибаків звернув увагу на те, що до IX століття слов'янські «племена», «землі», «князювання» займали величезні території, що перевищували землі більшості європейських королівств. По суті, це були держави атенського типу. У всіх них існувало вже відокремлене від суспільства, але ще не відірване від нього остаточно княже врядування. Повість минулих літ зберегла деякі дані про організацію врядування в деревлянській землі. На чолі стоїть князь, і князівське врядування є тут давнім, традиційним. У всякому разі, деревлянські послы, які прийшли до Ольги, протиставляють «добрих» деревлянських князів «русському» князю Ігорю, як правителів, стурбованих не просто збиранням данини, а й процвітанням землі. Деревляни обробляють ниви, пасуть стада, а «тримають землю», тобто керують нею, «кращі люди», які, проте, за підтвердженням прав повинні звертатися до «землі». В кінцевому рахунку саме «земля» і направляє їх в якості послів до Ольги... Відомості про Київ кінця X століття уточнюють типову картину. Населення міста і, мабуть, також і сільської округи поділялося на десятки, сотні, іноді також півсотні і півтисячі. У місті вершиною такої адміністрації був тисяцький. Але існувала тут і рада старійшин – «старців градських», які здійснювали керівництво народними зборами – вічем, а також стежили за виконанням прийнятих рішень... В літописі, як було сказано, з'єднані різні уявлення про початок Русі. Один з найдавніших літописців поставив на початку своєї праці три питання: «Звідки пішла

⁴⁵⁷ Д.-грец. «κορώνις» – вигнутий, переносно – «закінчення, кінець, вершина»; кит. «quānzī», д.-монг. «kugeyen», нідерл. «kring», угор. «korigong», казах. «ауқым» – коло, ісл. «hring», англ. «cogona», кит. «quānzī», ісп. «аго», вірм. «ōgh / ōğ» – кільце.

Руська земля», «хто в Києві начав вперше княжити» і «звідки Руська земля стала бути». Відповідь насамперед на ці питання і треба шукати в тексті. Він і справді є в літописі: русь – це поляни, колись вони, як і інші слов'яни, вийшли з Норику – римської провінції на Правобережжі Дунаю. Першими князями в Києві були Кий і його брати, після чого «рід їх» княжив у полян-русів. Літописець не знав точно, коли все це було, хоча до нього дійшли перекази про дунайські походи Кия, про приймання його якимсь візантійським «царем». Чи не знав він і про те, чому полян стали називати Руссю. Але він наполегливо підкреслював, що «поляни, яже нині зовомаю русь» – плем'я слов'янське, що разом з іншими слов'янськими племенами воно отримало початок християнства ще в Норику від апостола Павла (або навіть раніше на Північному Кавказі, де полян пізніше називали нарцями = нартами, – П.Д.)» (Аполлон Кузьмін, «Звідки пішла Руська земля», Століття VI – X, кн. 2, <https://readli.net/otkuda-est-poshla-russkaya-zemlya-veka-vi-x-kniga-1/>).

Самі ж поляни-руси можливо вже тоді величали себе українцями (високими, верховними). Адже від і.е. *ek¹⁰r – «вершина, височина» з переходом *ek до *uk-, *uc-, *uic-, *ouk-, *auk-, *aug-, *ak- в багатьох мовах утворюються слова, що означають «вищий, найвищий, верховний, старший»⁴⁵⁸. Так звані *вукри / букрі / мукрі чи «вакарай»⁴⁵⁹ можливо були спорідненими українцям пізньосарматськими мешканцями далекогосхідної держави Бохай жужанями (кит. «жуань-жуані» – ті, що повзають, як змії), відомими у Європі як авари:

«...теленбінські оленячі тунгузи українського роду...». У зв'язку з цим досить цікавим видається існування серед Олекмінських тунгузів роду Вакарай, що одержав назву Українського. Передбачається, що початок роду Вакарай дали Меркїти, які вступили в контакт з евенками: «Тому цікаво, що рід увакасіль або вокарай»⁴⁶⁰ у складі забайкальських евенків Г.М. Василевич та В.О. Туголуков пов'язували з мекрїтами або меркїтами. Серед тунгузів східного узбережжя Байкалу зустрічається Вакарайський рід, що включав як конярів, так і оленярів [Туголуков, 1980]. У евенків можна зустріти перекази про боротьбу з народом залізних богатирів «Бекрі» у яких і коні були закуті в залізо. Вони зазнали поразки і були асимільовані тунгузами-евенками [Туголуков, 1985]» (Василь Ушницький, «Зникле плем'я меркїтів (мекрїтів): до питання їх походження та історії», http://tyrk.ucoz.ru/publ/ischeznuvshee_plemja_merkitov_mekritov_k_voprosu_ikh_proiskhozhd_enija_i_istorii/1-1-0-11, <http://tyrk.ucoz.ru/publ/>).

Вочевидь, меркїти, як і варяги, це вершники (мерк = берг = верх) або торговці⁴⁶¹. Але на відміну від варягів, що переміщалися верхи на човнах (кит. «zhōu»), вони переміщалися верхи на мерилах (давньоісл. «merg» – кобила, монг. «mōgin, morin», калм. «mōᠩ» – кінь). На мерилах і верблюдах вони перевозили і товар (лат. «mercatura, mercatus») – переважно нефарбований (темний) шовк-сирець. Тому грец. «Σῆρες», лат. «sēres», а, отже, і англ. «silk» можливо утворилися не від назви Китаю, а від праслов'янського слова «сирий» чи «сірий» (подібно до слова «сірка»), бо саме нащадки індійських сураштрів

⁴⁵⁸ Тох. (б) «auki», «auks», тох. (а) «ok», «уук» – «зростання, розвиток, старшинство, сильний, переможець»; таміл. «исса» і турец. «yüce» – «вищий, верховний»; турец. «yücelik», узб. «буюклік» – величність; азерб. «уса» – вищий; япон. «saikō» – найвищий; норв. «juker» – «юкер / *джокер» [головний, вищий, верховний]; гінді «уусаа», турец. «jükar, jühar», карач.-балк. «ogaar», татар. «jugar*» – високий; кр.-тат. «ууqarı» – верховний; араб. «akbar» – «дуже піднесений, великий»; нім. «Hügel» – «бугор, пагорб»; япон. «ōkina» – великий, «ōkii» – «великий, крупний»; азерб. «уекә», тюрк. «бакур», «пакор» – великий; гот. «aukan», лит. «áugu», «áugti», лтс. «áugu», «áugt», швед. «ōka» – рости; нідерл. «kuijn», англ. «асте», япон. «сокі», кар.-балк. «чокь», «чукуй» – вершина; гінді «исса», азерб. «yüksäk», снскр. «agra» – «вершина, вістря»; каннада «agra» – верх; новогрец. «ἄκρο, ἄκρη» – «край, кінець, високий»; лат. «augustus», лит. «aukščiausio», бенг. «uccatā», лит. «ugis, aukštis» – висота; татар. «югарі» – старший; англ. «huge» – величезний; япон. «shūgi» – «вершина, кінчик»; евенк. «угі» – верх, «угу» – верхній, «укурі» – «височина, пагорб».

⁴⁵⁹ Снскр. «вакра» – «викривлений, кривий».

⁴⁶⁰ Нащадок слов'янськомовних юечжійських племен вокіл / уокіл / укіл = гревтунгів / кревтунгів / кревів = кривичів, – П.Д.

⁴⁶¹ Англ. «merchant», «marketeer», «bargainer» – «торговець, купець».

праслов'янськомовні сармати запровадили в Китаї шовкопрядіння і торгували шовком. Не виключено, що шовк-сирець чи шовкова нитка називалися праслов'янською мовою і словом *меркь, що походило від «меркнути» – темніти. Бо монг. «торго» – шовк теж значить «темний»⁴⁶². Від *меркь, вочевидь, походить слово «мережа», що спочатку значило «сплетена з шовкових ниток». І отже, саме від слів *меркь і «торго» походить слово торговець (англ. «merchant»).

Можливо, вакараями / вокараями (верховними) у чжурчженських племен, як і вукрами (хунгарами = гуно-аварами) у паннонських і польських слов'ян, був військовий прошарок вершників, нащадки якого пізніше стали шляхтою у підкорених ними племен:

«У Великому Князівстві Литовському за Окольським (Simon Okolski. Orbis Polonus. Krakow, 1642. Т. 3 стор. 306-310) герб Вукри, (пол. Wukry) належав роду, що об'єднав кілька прізвищ: Mokosiej-Denisko, Mokosiej, Mokosiej-Bakowieckie, Mokosiej-Gorajskie, Mokosiej-Nowosielskie, Mokosiej-Szybińskie. Там же у Окольського опис гербу і легенда, що зводить цей рід до нащадків молодшого сина Атілли, наскільки їй можна довіряти судити не беруся. Хоча за твердженням польських істориків старовинний рід Мокосіїв-Денисько, що мешкав на Волині, згадується в польських хронічках у 1068 році; в цьому році Болеслав II Сміливий пожалував грамоту власникові фортеці Кременець «Мокосію з роду Денисько» (документального свідчення ні в хронічках, ні літописах знайти не вдалося). В літературі згадується, що дарча грамота зберігалася до початку XVI століття на Волині в маєтку нащадків Мокосіїв-Денисько Бережи біля Кременця» (Ігор Шибєко, http://redbow.ru/gostevaya_kniga?p=1; [https://www.wiki-data.uk-ua.nina.az/Україна_\(герб\).html](https://www.wiki-data.uk-ua.nina.az/Україна_(герб).html));

«Не можна не звернути уваги на глибоку плутанину в джерелах і ранньої історіографічної традиції у зв'язку з визначенням етнічної природи гунів (жунів китайських хронічок, – П.Д.). Так, в «Норманській хроніці» (837 – 891 pp.) є свідчення, що розміщує «гунів»⁴⁶³ серед населення острова Сканзи (тобто Скандинавії). Відстоюючи традиційне норманістське положення про етнічну однорідність скандинавського населення, А. Стендер-Петерсен зауважив, що «анналіст, вочевидь, хотів блиснути своїми поверхневими знаннями і додав відсебеньки самої поганой якості». Пояснення явно також не кращої якості, тим більше що ще один автор говорить приблизно про те ж: Відукінд (X ст.) зазначає, що «гуни вийшли з готів, а готи, як оповідає Йордан, вийшли з острова за назвою Сульце... Є група джерел, яка зближує гунів зі слов'янами. Відомо, що назва «Хунгарія» – Угорщина стала результатом осмислення династії угорських королів в якості наступників Аттіли. У слов'янській же історіографії було поширене переконання, що «Хунгарія» – це слов'яни, які прийшли з Помор'я, від річки Вкра або Укра. Звідси в деяких випадках змішання «укран» з «унгарами». Сам Аттіла в середньовічній слов'янській традиції сприймався нерідко в якості першого короля Померанії або в якості першого правителя вандалів, яких зазвичай розглядали як прашурів слов'ян на території між Ельбою і Віслою. У цій іпостасі Аттіла розглядається в «Хроніці Великопольській», де також ставиться знак рівності між хунгарами і вандалами. У сазі про Тідрека Бернського «Гуналанд» розташовується на захід від Польщі і прямо ототожнюється з Фрисландією⁴⁶⁴. П. Шафарик привів велику кількість відомостей про пізніше змішуванні слов'ян з гунами⁴⁶⁵, причому навіть в XIX ст. німці іменували «гунами» групу слов'ян, що мешкали в Швейцарії. «Містом гунів» в деяких сагах іменується балто-слов'янський Волін, а етнічна назва «гунів» поширюється на вендів-венедів. З іншого боку, Адам Бременський (XI ст.) знав, що Русь, яка називалася варварами Данії Гострогардом, мала ще й іншу назву: Хунгард, оскільки тут спочатку мешкали гуни. Цей сюжет повторює і Гельмольд, схильний і передбачуваних нащадків гунів – угорців віднести до слов'ян (можливо через

⁴⁶² Пушту «tor», курманджі «tarī», тадж. «торик», ст.-англ. «deorc», англ. «dark», ірл. «dorcha» – темний.

⁴⁶³ Гунів ультинзурів = вількінів / велетів – прашурів уличів / улахів, вільців / лютичів і фризів-русів, – П.Д.

⁴⁶⁴ Фрисландією – країною споріднених роксоланам, франкам і прусам балтськомовних фіризів, на землі яких і переселилися слов'янськомовні гуни вількіни чи частина їх нащадків вільців / лютичів, – П.Д.

⁴⁶⁵ Тобто зі спорідненими прашурам слов'ян сарматам слов'янськомовними гунами / жунами, – П.Д.

те, що угорська шляхта у його часи була слов'янською, бо переважно мешкала у слов'янськоюмній Братиславі, – П.Д.)...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Гуни, без перебільшення, найзагадковіший народ, що пронісся над Європою в тому смерчі, який називають «Великим переселенням народів». У нас є два докладних описи гунів – праця римського історика Амміана Марцелліна (на ньому, власне, і базується нинішнє уявлення про гунів взагалі, про їх зовнішність і спосіб життя), і мемуари дипломата Пріска Панийського, який їздив до столиці Аттіли з візантійським посольством. Так от якщо викреслити з обох описів слово «гуни», то ніхто не здогадається за ними, що мова йде про один й той же народ. Гуни Амміана потворні, подібні «двоногим звірям». Пріск зазначає красу гунських жінок, а зустрівши елліна, що мешкав серед гунів, не впізнав в ньому земляка, поки той не заговорив. Гуни Амміана⁴⁶⁶ проводять життя у сідлі і в кибитці, боячись будівель, ніби гробниць, і все життя проводять в кочовищах, так що ніхто з них не знає, де народився. Пріск описує столицю Аттіли, як справжнє дерев'яне місто, описує і палац керманіча. Амміан стверджує, що гуни ніколи не доторкуються до сохи. Згідно Пріску, гунське простолюддя п'є напій з ячменю, а шляхта любить вино – і те, і інше без землеробства немислимо. Гуни Амміана одягаються в шкури і носять їх, поки ті не розвалюються. Гуни Пріска одягаються добре, а шляхта – навіть розкішно. Цікаво – особливо для нашої теми – те, що Пріск величає Аттілу «повелителем віддалених островів океану». Мова, швидше за все, йде про Балтійське море – до іншого «океану» володіння Аттіли не могли бути поширеними в принципі. Але ... яким чином їх «повелителем» міг би стати ватажок кінної орди кочівників, які, як це живописно змальовано у Амміана, спустившись з сідла, ледь можуть ходити? Ніяка кіннота і в більш пізні часи не доходила до балтійських берегів з Середньої Наддніпряни або Наддунав'я. Тим паче неможливо було це повтори тисячоліття назад» (Лев Прозоров, «Варязька Русь. Слов'янська Атлантида», http://loveread.ec/read_book.php?id=28109&p=9);

«М. Аліханов-Аварський, коментатор «Дербенд-наме», вважав: гун / хун / кхун мовою лаків або кумухів має те ж значення, що і «hun» і «hune» давньоівнічними говірками німецької мови, тобто «високий», «велетень». Авари (обри), цілком ймовірно, становили одне з гунських (сарматських, – П.Д.) племен...» (А. Салмін, «Савіри на Кавказі», http://www.kunstkamera.ru/files/lib/978-5-88431-239-5/978-5-88431-239-5_05.pdf).

Вельми знаменна давньогрецька лексема «ἄκρος», що є концептом (багатозначним поняттям): 1) вищий, верхній; 2) зовнішній, поверхневий; 3) крайній; 4) найкращий, чудовий, відмінний (Давньогрецько-російський словник Дворецького // https://wiki.lingvoforum.net/wiki/index.php/Книги/Древнегреческо-русский_словарь_Дворецкого/4).

І отже етнонім «оукри / укри» подібно етнонімам «угри», «югури» і «уйгури» не тільки означає крайні (грец. «ἄκρο» – кінець), але ще й верховні⁴⁶⁷, а також високі⁴⁶⁸ і навіть чудові, успішні⁴⁶⁹. І він фактично є всього лише калькою з етнонімів «арії»⁴⁷⁰, «хроси / руси», «грутунни» та «анти»⁴⁷¹. І, тому-то, українці, звичайно ж, є високими і успішними громадянами «Верховної й Успішної країни» – України. Адже як нинішні, так і колишні форми її назви: «Ус-ґанія», «Ук-ґанія» і «*Оук-ґанд / Оук-Райна» (новогрец. «Ουκ-ρανία») є складними (двокореновими) словами подібно до англійського топоніму Окленд⁴⁷². Слова ж «край» і «крайній»⁴⁷³ утворилися, вочевидь, від праіндоевропейської

⁴⁶⁶ Вочевидь, лише тунгузи, що входили разом зі слов'янськоюмніми гунами до орди Аттіли, – П.Д.

⁴⁶⁷ Д.-грец. «ἄκρος» – «крайній, зовнішній, вищий, верхній, верховний», кр.-тат. «ууцағи» – верховний.

⁴⁶⁸ Гінді «uśaa», лит. «aukštas», турец. «jükar, jühar, yüksek», карач.-балк. «ogaag», татар. «jugar* / югарі», узб. «ууқоғи» – «високий, вищий».

⁴⁶⁹ Грец. «ἄκρος» – чудовий, азерб. «uğur» – «успіх, удача, фарт».

⁴⁷⁰ Укр. «орії / горії» = «горнії» – «небесні, горяни, верховинці, верховні»; сарматськ. «орії / арії» – «крайні, зовнішні», – Татищев.

⁴⁷¹ Грец. «ἀντήρος» – вищий; валл. «anterth» – «пік, висотка»; монг. «өндөр» – високий.

⁴⁷² Ст.-англ. «Auck-land» – «верховна / висока земля».

основи *ek'og – «вершина, піднесеність» або ж безпосередньо від української основи *оукрай в результаті втрати початкового голосного *е або ж пізніше дифтонгу «оу» (переосмислення його в префікс) подібно до того, як від праіндоевроп. *uper – зверху⁴⁷⁴ утворилися ірл. «bar», лит. «viršų» і вірм. «vegev» – верхній і, звичайно, також і українське слово «верх».

І навіть прізвисько «хохол» українців, що є переважно нащадками «черняхівців» – височених грутуннів, означає теж саме. Адже воно походить від німецького слова «höher» – «високий, вищий»:

«С.П. Сегеда відзначає певну подібність одонтологічних характеристик черняхівської та давньоруської людності Правобережжя, що може свідчити про те, що слов'яни або асимілювали частину черняхівців, або входили до конгломерату народів, що створили цю культуру. Певні спільні риси він вбачає і у черняхівського та давньоруського населення Лівобережжя» (Т. Рудич, «Населення Середнього Подніпров'я I – II тисячеліття за матеріалами антропології», http://www.vgosau.kiev.ua/load_books/Rudych.pdf);

«Згідно з даними соматології, сучасній українській людності взагалі притаманні відносно високий зріст, брахікефалія, досить темний колір очей і волосся, середня ширина обличчя, пряма форма носа, середній розвиток третинного волосяного покриву. Відхилення від цього комплексу ознак спостерігаються у поліській зоні, в Карпатах, Буковині, Нижній Наддніпрянщині, що дозволяє виділити тут локальні антропологічні варіанти. Певні регіональні відмінності зафіксовані і за підсумками одонтологічних, дерматогліфічних і гематологічних досліджень. Одночасно можна констатувати, що українці більш однорідні в антропологічному плані, ніж, скажімо, італійці чи французи. Фізичні особливості сучасного населення України сформувалися на основі морфологічних рис літописних слов'янських племен, що мешкали на її території в епоху середньовіччя: полян, деревлян, тиверців, уличів, сіверян і, вочевидь, білих хорватів, які в свою чергу успадкували риси своїх попередників⁴⁷⁵» (Сергій Сегеда, «Антропологічний склад українського народу», <http://litopys.org.ua/segeda/se03.htm>).

Першою ж державою пращурів українців грейтунгів / грутуннів = хросів / русів і аланів-торків була держава Германаріха (лат. Hermanrich / Hermanaricus / Ermannich) Грейдготаланд (Hreidgotaland / Hreiðgotaland / Reidgotaland / Reidgotaland / Reidgothland / Reidgotland), якій відповідають ім'я-приставка hreið-⁴⁷⁶ (що означає «красива, велика, відома, славетна, шляхетна») і Черняхівська АК:

«Найважчою проблемою для Північного Надчорномор'я є питання перебування тут готів. Ф. Браун вважав його «одним з найважливіших в історії дорюриківського періоду руського життя та життя слов'янського світу взагалі». Історична доля готів у Північному Надчорномор'ї надзвичайно складна. Основний факт, що впадає у вічі кожному, – це відсутність конкретності в джерелах. Труднощі вивчення історії готів ускладнюється і тим, що з моменту становлення готської проблеми в дослідженнях утвердилося вкрай невизначене поняття «держава Ерманаріха». Воно має на увазі існування в IV ст. такого об'єднання племен, панування в якому було зосереджено в руках готських керманічів. Біля витоків найвищого піднесення цієї спільноти – regnum Йордану – стояв Ерманаріх. Могутність його тяглася від Волги до Карпат, від Чорного до Балтійського моря. Висловлювалася думка про те, що готи були своєрідним організуючим зачином суспільно-політичного та економічного життя ранніх слов'ян і що «держава Ерманаріха»⁴⁷⁷ була

⁴⁷³ Нідерл. «Kruin» – вершина; лат. «corona, coronam» – «крона, корона, вінець».

⁴⁷⁴ Нім. «ober», англ. «upper», «over» – верхній.

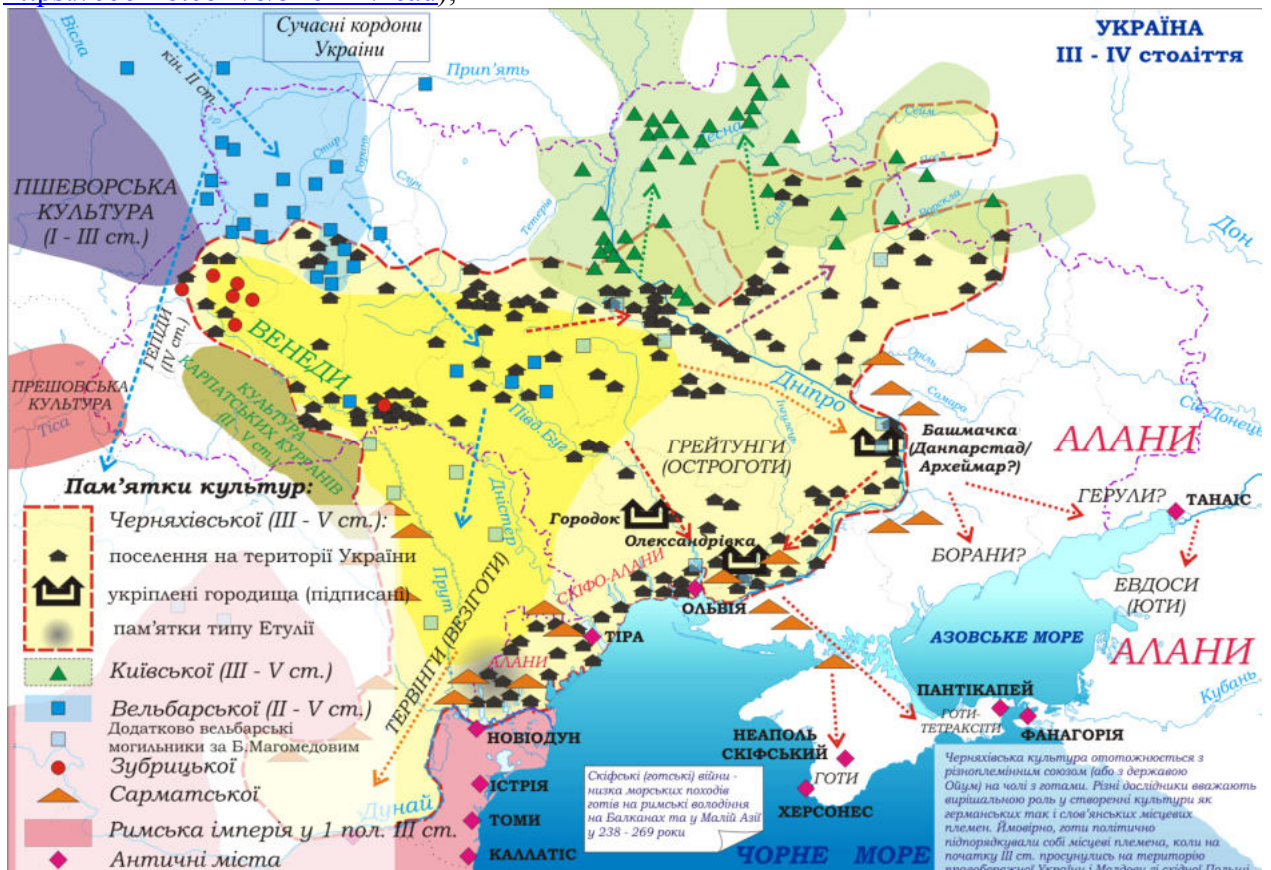
⁴⁷⁵ Роксолан, гревтунгів / грутуннів і їх пращурів сарматів, а також як аланів-торків Черняхівської, Пеньківської, Лука-Райковецької, Волинцевської і Салтівсько-Маяцької АК та Північного Кавказу, так і гунів ультинзурів, караболгар і каракозар, – П.Д.

⁴⁷⁶ Вочевидь, це переважно тунгузи а, можливо, і угорці, що входили разом зі слов'янськомовними гунами до орди Аттілі, – П.Д.

⁴⁷⁷ Адже не тільки поляни-руси, а і більшість інших українських племен були нащадками черняхівців – слов'янськомовних готів грутуннів і аланів-торків та балтськомовних роксолан, – П.Д.

прямою попередницею Київської Русі. До цього часу серед дослідників все ще немає єдності у питанні щодо реальності не тільки існування у Північному Надчорномор'ї якогось об'єднання готів з певним рівнем політичної організації та етнічної консолідації, а й перебування у цьому районі готів взагалі» (історик Віра Буданова, «Готи в епоху Великого переселення народів», https://www.studmed.ru/budanova-vp-goty-v-epohu-velikogo-pereseleniya-narodov_adedc37ec62.html; <https://coollib.com/b/419898/read>);

«Отже, міць Гостроготського королівства ґрунтувалася, перш за все, на авторитеті та досягненнях короля Ерманаріха, що спирався на дружину. Наступну експансію його королівства зараз пояснюють різними геополітичними, економічними та соціальними факторами: контролем найважливіших торгових річкових шляхів Східної Європи, службою в Римській імперії тисяч молодих варварів як федератів, що приносили «додому» досягнення провінційно-римської культури, іншими впливами пізньоантичної цивілізації. За своїм геополітичним становищем, поліетнічною структурою та роллю в ньому річкових магістралей держава Ерманаріха IV ст. певною мірою була предтечею Київської Русі IX ст., що також виникла на головних торгових шляхах Східної Європи, які пов'язували північ і південь. Цей висновок, вперше зроблений М.І. Ростовцевим майже сто років тому, незважаючи на деякий наліт модернізації, знаходить нові підтвердження не тільки в письмових, а й археологічних джерелах. Відомо, що одна з очевидних характеристик початку державності – це «ефект снігового кому»: якщо він почав рухатися, то рухається дедалі швидше. У сучасній культурній антропології це описується з допомогою поняття соціального ароморфоза. Справді, за мірками на той час утворення «держави» Ерманаріха відбувалося дуже стрімко, на очах одного-двох поколінь. Внаслідок вражаючих військових успіхів влада короля ставала дедалі сильнішою і незаперечною... У результаті на півдні Східної Європи складалася нова етнополітична співдружність, куди входили гостроготи, візиготи та інші племена, і щодо якої Йордан одного разу вжив термін «societas» (Get., 130)» (Ірина Зінківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на рубежі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

Археологічні культури 3 – 4 ст. н.е. Східної Європи (Археологія Української РСР, 1986);

Приблизне розповсюдження слов'янськомовних готів і аланів та балтськомовних венедеів і антів на теренах держави Германариха (за І. Коломійцевим, «Народ-невидимка. Оновлена версія», http://kdet.ucoz.ru/index/glava_odinnadcataja_jazyk_i_baltija/0-163).

Про те ж, що руси були нащадками гостроготів грутуннів а, отже, і слов'янськомовними германцями, добре розуміли в ранньому середньовіччі, що і відобразилося не тільки в українських епічних билинах, а і в північних сагах:

«Про Русь та її правителів цього ж періоду повідомлялося і в давньонімецьких оповідях про Тидрека Бернського, що увійшли до науки як Тидрексага. Це джерело, як відомо, передає епічну спадщину, яка сходить до подій V ст. – Війнам гунів на чолі з Аттілою і готів на чолі з Теодоріхом. Але крім гунського і готського правителів у ній фігурували Ілля Руський та руський король Володимир, який правив, згідно з Тидрексагою, у V столітті. Територія, підвладна, згідно з Тидрексагою, епічному Володимирі, включала землі від моря до моря, що простягалися далеко на схід, і перевершувала розміри Київської держави X ст. [Sagan 1830 – 1854]. Визначний російський історик С.М. Азбелев блискуче довів, що руський король Володимир з Тидрексаги збігається з образом епічного князя Володимира з руських билин, колишнього правителя Русі в період, коли вона зазнала навалу гунів [Азбелев 2007: 43]» (Лідія Грот, «Огляд сучасного норманізму. Частина друга. Міти норманізму та їхні витoki», ІФ, 2019, № 3 – 4, <https://independent.academia.edu/histformat>);

«Билинне суспільство виявляється на цілу епоху давніше за літописне! Це і багато іншого спонукає дослідників зрушувати датування історичної першооснови билин у глибину часу. «Його (билинного епосу, – Л. П.) зародження необхідно віднести приблизно до середини першого тисячоліття нашої ери»... Тут Азбелев звертається до матеріалів Тидрексаги та Йоакимівського літопису. Настільки очевидна подібність билинного Іллі та Іллі Руського із саги, настільки ж очевидна неподібність «Вальдемара, конунга русів» із саги та Володимира Святого. В Йоакимівському літописі Володимиром звать одного з легендарних прадавніх князів. Цікаво, що передують Володимирі у цьому літописі очевидні вихідці з мітичного епосу, герої-епоніми, прабатьки – Словен, Рус, Вандал, Волх

та інші. А після нього йде низка дванадцяти безіменних поколінь аж до майже історичного Бурівоя, батька знаменитого і вже, безумовно, історичного Гостомисла. «Явну співвідносність деяких суттєвих епізодів і водночас героїв у... билинах, у фольклорних джерелах Іоакимівського літопису й у середньовічних обробках германського епосу не можна пояснити грою випадку», – стверджує дослідник. Яким часом датує Сергій Миколайович час життя прототипів героїв билинного епосу? Якщо Володимир билин є тотожним «Вальдемару» Тідрексаги та Володимиру Йоакимівського літопису, то на це питання легко відповісти. Перший бився з готами і гунами, другий був пращуром у тринадцятому коліні Гостомисла, що помер, згідно з німецькими⁴⁷⁸ хронічками, в 844 році. Неважко підрахувати, що жив він близько V століття, якраз за часів готів і гунів. Тобто та сама «середина першого тисячоліття нашої ери», яку вважають часом зародження билин петербурзькі співавтори. Отже, як бачите, читач, представники різних шкіл різними методами дійшли висновку про формування епосу в середині першого тисячоліття нашої ери» (Лев Прозоров, «Пори руських богатирів. За сторінками билин – у глиб часів», Яуза, Ексмо; 2006, <https://studfile.net/preview/7036207/page/6/>).

І взагалі, як виявилось, всі «давньоруські» билини так званого «київського циклу» до подій у Стародавній Київській державі жодного стосунку не мають, оскільки описують події більш давнішого готоаланського і гунського минулого України-Русі, що частково відображені у «Тідрексазі»:

«Західні шляхи Іллі та західне позаросійське приурочення його, – писав Халанський, що ототожнював Іллю Муромця з князем Олегом Віщим «Мурманським» (тобто «варягом», «норманном») – було викликано зближенням його прізвиська Мурманський зі словом Муравський, Стародавній шлях з Моравії та Польщі до Києва міг прямувати а) Березиною і б) Прип'яттю. Перший варіант мається на увазі варіантом [билини] Рибнікова т. III № 4, де Ілля виїжджає з Крякова, тобто Кракова та села Березина. Другий шлях мають на увазі варіантом [билини] Рибнікова т. IV № 2, у якому йдеться про зупинку Іллі «у місті Тургові», тобто Тур'єві чи Турові на Прип'яті». Припущення М.Г. Халанського про зв'язок західних (Київських та білоруських) переказів про Іллю Муромця з Моравією та давнім торговим шляхом Прага – Краків – Київ (укр. «муравським шляхом», – П.Д.), отримує тим більше важливе значення, зважаючи на те, що Київські і взагалі західноруські легенди про Іллю Муромця мають більш давнє походження, ніж великоруські «муромські» билини, відомі нам за записами XVII – XX ст. Таким чином, лексичне значення всіх варіантів імені Іллі Муромця, відсутність згадок про нього у великоросійських регіонах до XVII ст., стародавність південноруських переказів⁴⁷⁹ про Іллю та їх географічна орієнтація на Моравію та Краків, говорить про те, що легенди про Іллю зародилися у Києві та спочатку пов'язували походження цього героя з Моравією, тобто містом Моравом руських літописів та билин» (Н.В. Філін, «Про історичний прототип Іллі Муромця», <http://histline.narod.ru/il01.htm>).

Поширеність московських пізніх записів цих билин лише на територіях, населених нащадками фіно-угрів, підтверджується наявністю в них запозичень із фінського епосу. Так, наприклад, билинний герой Самсон Коливанович це є ні хто інший, як Сампса Калевайнен. Цілком можливо, що «Соловей-розбійник» – це, лише, спотворена форма первісного «слов'янин-розбійник» (під впливом мокш. «salams» – красти, мокш. «salitśa», мар. «šolo» – злодій, фін. «sala» – таємне, – Фасмер). Адже і нинішнє фін. «rosvo» – «грабіжник, розбійник» асоціюється фінами з етнонімом «росіянин».

Як бачимо, жодної народної творчості, за винятком примітивних казок, у аутичних та психічно інфантильних московитів не було, та й не могло бути. Всі билини передавалися споконвіку від попереднього покоління до наступного у вузькому колі пригніченої московитами шляхти новгородських словен, до творчості якої етнос ослов'янених набагато пізніше московитів мав таке ж лише суто «споживче» відношення,

⁴⁷⁸ Тобто згідно з псевдогерманськими хронічками, – П.Д.

⁴⁷⁹ Тобто українських переказів, – П.Д.

яке нині російськомовні люди мають до творчості винищених їхніми пращурами іногородницького дворянства та іногородницької інтелігенції Царської Росії:

«...професор З. Шамбінаго у своїй статті в «Історії російської літератури» з подивом констатує дивний факт, що жодних історичних пісень і сказань російського народу, які стосуються найважливіших подій періоду від Івана Каліти до Івана Грозного, немає (М.Н. Тихомиров, «Московське царство Іоанна III», Праці з історії Москви, цит. за: Ярослав Кеслер, «Забута історія Московії. Від заснування Москви до Розколу ... // Московське царство Іоанна III», <https://history.wikireading.ru/82522>).

Пізніше ж ці епічні свідчення про існування античної України-Русі в наукових працях стали замовчуватися, бо визнання українців, як і західних та південних слов'ян, нащадками античних германців зовсім не влаштовувало ті сусідні народи, що лише запозичили індоєвропейську лексику також і у слов'янськомовних античних германців:

«...історичні свідчення фіксують етнонім росів (грец. «хросів», – П.Д.) як мінімум з VI століття, причому саме етнонім, оскільки майже у всіх наведених повідомленнях йдеться не про країну або державу, а лише про народ, який називається hros (hrus), роси (руси), роди⁴⁸⁰. Народ цей, що мешкає на «острові росів», але водночас десь біля Криму (Кавказу), а також у Північному Надчорномор'ї, нагороджується такими характеристиками: варварський, жорстокий та кочівний; відважний і звитяжний, що робить свої набіги тільки на кораблях; купецький, що не гребує работоргівлею; не іменитий, принижений і бідний, але досяг блискучої висоти і незліченного багатства. Іноді характеристики виглядають суперечливо, наприклад, роси не мають селищ і нерухомого майна, але при цьому є багато міст. І ніде, можливо, крім «Перського аноніма» з його «народом країни», ні слова про країну, державу росів! Невже цей народ, нагороджений такими яскравими, хоч і суперечливими характеристиками, не мав своєї держави? Виявляється, мав, але в далекому минулому. Більш того, держава цього незвичайного (українського, – П.Д.) народу могла в період розквіту вважатися великою державою, з якою був вимушений вважатися сам зарозумілий Рим. Але ніхто з процитованих вище свідків, включаючи раннього з них, Псевдо-Захарію, цієї держави вже не застав... Існування держави росів або, точніше, їхніх пращурів (грутуннів, – П.Д.) у першій половині першого тисячоліття нашої ери не сумнівні домисли, не фантазії, а факт широко відомий, засвідчений безліччю документів, надійно доведений археологічно, але чомусь завзято ігнорований у контексті походження Русі. Йдеться про готську надчорноморську державу III – IV століть, а також черняхівську археологічну культуру, яка нині пов'язана з готами більшістю археологів. Непросто окреслити межі цієї держави. Єдиний готський історик Йордан, праці якого сягнули нашого часу, стверджував, що імператору готів Германаріху підпорядковувалися племена, як відомі з наших літописів, так і інші невідомі. Загалом, за Йорданом, імперія Германаріха простягалася від Балтійського до Чорного моря з півночі на південь і від Вісли і Дунаю до Дону із заходу на схід...» Відновлення у правах оригінального етноніму /hrō:θ/ утворює формену метаморфозу: невиразні «корчувачі лісу» Тацита перетворюються на відомих грейтунгів, епічне Рейд-море виявляється реальним Чорним, а мітичний Рейдготаланд (що займав «весь материк») – цілком історичною імперією Германаріха, державою (пращурів українців, – П.Д.) надчорноморських готів, народу вершників і мореплавців» (Володимир Єгоров, «Русь і знову Русь», file:///C:/DOCUME~1/Anthony/LOCALS~1/Temp/Egorov_Rus-i-snova-Rus.649535.html; <https://flibusta.site/b/649535>);

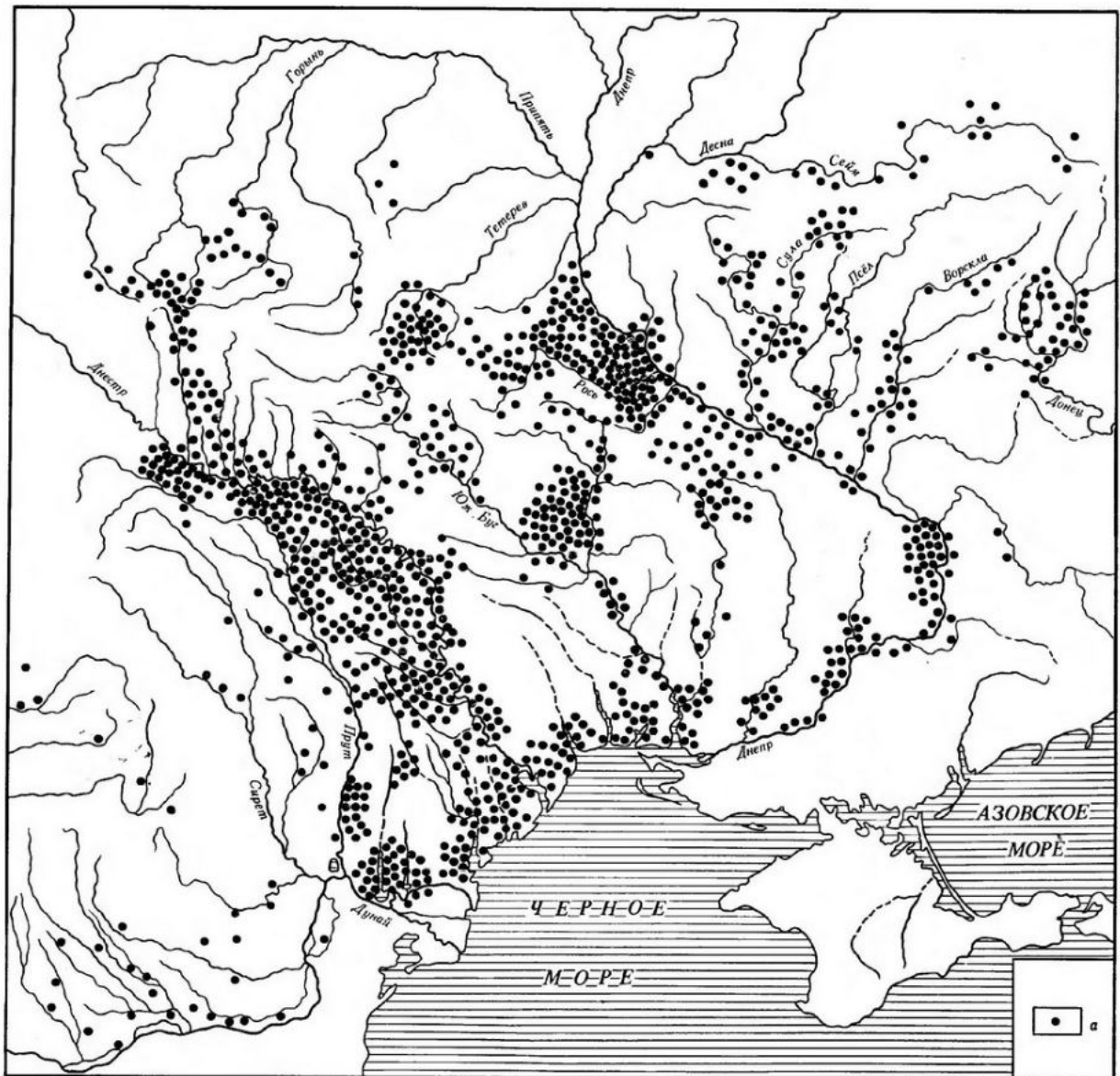
⁴⁸⁰ Гаруди [лат. Harudes / Arudes / Arachi], гардинги [лат. Gardiugi / Gardingi], хредготи [англосакс. Hredgotum / Hredgotan], гревтунги / грейтунги [лат. Greutungi / Greuthungi, англосакс. Hrádas] Γροθίγγοι / Hrō:θίγγοι / грутунги / грутунни [лат. Grutunni / Gruthunni] / гротуни [лат. Grotuni / Grotuni, гот. *Hrōthuns] / грутунці [лат. Grutunzi] арабські ал-урдуман'я, східне хуруси / уруси, візант. хрьоси / хроси = руси; англ. «gárdisták», фін. «kaarti», алб. «гоје» – «гвардія, охорона»; д.-сканд. «grīði, grīðmaðr» – «товариш, охоронець», – П.Д.

«Під тиском надійних фактів, що з'являються чи не щорічно, серед більшості російських та українських археологів до кінця ХХ ст. стверджується думка про належність Черняхівської культури до загальноєвропейського обрію культур пізньоримського часу ступенів С та D1 (приблизно 230 – 400 рр.). Хронологічно та територіально її розквіт відповідає культурі поліетнічного утворення, відомого у письмових джерелах як “regnum” Ерманаріха. Сьогодні вже не можна дорікнути археологів у тій строкатості думок щодо проблеми етнічного змісту Черняхівської культури, як це можна було зробити кілька десятиліть тому. Звичайно, деякі розбіжності залишилися, але тепер навіть археологи-слов'яни в оцінці Черняхівської етнополітичної спільноти тією чи іншою мірою визнають особливу роль у ній готів... У цьому сенсі дуже показово, що останнім часом деякі дослідники навіть пропонують відмовитися від традиційної археологічної назви «Черняхівська культура» та замінити її на «Черняхівську цивілізацію чи протоцивілізацію» («передцивілізацію») як на поняття, що більше відповідає рівню складності та стадії історичного розвитку що залишив її соціум. Так, М.Ю. Брайчевський в одній з останніх робіт вважав за можливе назвати Черняхівську культуру як одну з цивілізацій-сателітів Римської імперії. За рядом базових археологічних показників черняхівська культура справді не вкладається у рамки традиційних уявлень вітчизняних науковців про культури первісності» (Ірина Зіньківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на межі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

«...період приблизно від 280 до 350/380-х років, з піком у 330 – 360 роки, був епохою найбільшого розквіту Черняхівської культури. Саме до цього часу велика територія від східної Трансильванії до верхів'їв річок Псла і Сейму на Курщині Росії, на площі, яка трохи поступається всій Західній та Центральній Європі, виявилася покрита густою мережею поселень і могильників, напрочуд одноманітних за своїм культурним виглядом. Ці пам'ятки займають і всю територію Молдови та практично майже всю Україну. Кожен, кому доводилося проходити археологічною розвідкою бодай одну з ділянок цього простору, знає, що черепки блискучої сірої Черняхівської кераміки, яку ні з якою іншою не сплутаєш, можна знайти чи не на кожному зораному полі українсько-молдовських чорноземів. Сліди Черняхівських поселень іноді тягнуться на кілька кілометрів. Схоже, ми маємо справу з якимось дуже численним населенням, і щільність заселеності в IV столітті лише трохи поступалася сучасній» (Марк Щукін, «Феномен черняхівської культури епохи Костянтина – Констанція, чи що таке черняхівська культура?», <https://cyberleninka.ru/article/n/fenomen-chernyahovskoy-kultury-epohi-konstantina-konstantsiya-ili-chto-takoe-chernyahovskaya-kultura>);

«Однорідність більшості черняхівських пам'яток може пояснюватися однорідністю населення, що залишило їх і було переважно (протоукраїнськомовними, – П.Д.) готами – в минулому носіями вельбарської культури...» (Борис Магомедов, «Черняхівська культура. Проблема етносу», https://www.studmed.ru/magomedov-b-chernyahovskaya-kultura-problema-etnosa_3706de2733f.html);

«...села відрізняються своєю величиною, деякі простягаються більш ніж на кілька кілометрів, розташовані на терасах річки і складаються не менше ніж із сімдесяти будинків. Житла, з яких складаються села у Волині та Молдові, являють собою житлові будинки зі службовими приміщеннями. Садиба налічує від двох-трьох до десяти або більше будівель, кожна з яких має конкретне сільськогосподарське призначення: комору, зерносховище, стайню, хлів та інші. Прямокутні у плані будинки розташовувалися над землею і мали міцні стіни з обмазаних глиною лозин. Вони були щільно утрамбовані глинобитні підлоги, посилені дерев'яними настилами. Багато будинків склалися з двох кімнат, в одній – житловій половині – розташовувалося вогнище, в другій половині розміщалися стайні і кліті для тварин. Подібне планування є характерним і для помешкань германців. Довжина будинку [черняхівців] могла перевищувати 12 метрів» (Марія Гімбутас, «Слов'яни», https://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/gimb/02.php);

Черняхівські пам'ятки за Галиною Нікітіною;

«Вражає уяву науковців навіть не сам по собі прогрес, що раптово нагрянув сюди, але й те, як швидко його досягнення розходяться всією територією Готської держави. Наприклад, для виробництва скла в ту епоху підходили виключно деякі райони Прикарпаття, де були поклади сировини і росли дерева особливо твердих порід, що дають деревне вугілля, здатне підтримувати необхідну для лиття скляної маси високу температуру. Тим часом виробни карпатських складувів трапляються у всій Скитії й далі, аж до берегів Південної Балтики, данських та скандинавських меж. Про те, як вони цінувалися в ту епоху, свідчать латки із золотих пластин, які ставили на скляні кубки, що тріснули. Так само всюди поширюється чудова черняхівська кераміка, однакова зброя та прикраси, предмети побуту та знаряддя праці. Це означає, що існувала єдина держава, яка забезпечувала твердий порядок. Завдяки йому розцвіли товарно-грошові відносини і купці без остраху могли перевозити навіть найтендітніший товар у найвіддаленіші частини Східногерманської держави⁴⁸¹. При цьому на Сході Європи витончений посуд, виготовлений у спеціалізованих майстернях, практично витіснив з ужитку ліпні вироби. Тоді як у сусідній Німеччині, наприклад, значна частина посуду ще ліпилася вручну. А така велика кількість срібних римських монет, що виявляють у тутешніх скарбах і могильниках, не зустрічається археологам в жодному іншому європейському регіоні,

⁴⁸¹ Тобто античної української держави, – П.Д.

навіть на території самої Імперії. Часом складається враження, що цей метал весь, без залишку, від римлян пішов до східних германців, яких античні автори часто дорікали за «сріблoloлюбство»...» (Ігор Коломійцев, «Народ-невидимка. Оновлена версія», http://kdet.ucoz.ru/index/glava_odinnadcataja_jazyk_i_baltija/0-163);

«Отже, що ж таке черняхівська культура. Це одне з найбільш дивних і археологічно строкатих утворень на землі майбутньої України, частково Білорусі та Росії. Це величезна територія, що простягається від низин Дунаю до низин Дніпра, від Карпат до дніпровського правобережжя, а місцями і до Сіверського Дінця, і від верхів'їв Дніпра до узбережжя Чорного моря. Але, не дивлячись на свою вражаючу археологічну, а отже, вихідну етнічну строкатість, це – єдина культура, в чому археологи переконалися, розкопавши на цій площі понад чотири тисячі пам'яток, що їй належать. Це величезна кількість відкритих, нічим не захищених сільських селищ, від маленьких, в 7-10 житлових будівель, до величезних, де більше сотні житлових і господарських будівель. У багатьох з них стоять упереміж і наземні будинки – зруби, і напівземлянки різних будівельних традицій, явно занесених сюди різними народами⁴⁸². ...все доморосле ремесло, принесене сюди різними народами, було витіснено продукцією великих ремісничих центрів: виготовлена на гончарному крузі і прекрасно обпалена кераміка, з формами, притаманними римській провінції, чорна та кольорова металургія, ковальські і ювелірні вироби, зброя, тканини і т.д. Чому це важливо? Та тому, що говорить про наявність на цій величезній території регулярної системи зв'язків, яка перетворювала місцеве населення з дивного конгломерату чужих один одному людей різних культур, різних мов, в єдиний народ, пов'язаний як мінімум торгово-обмінними відносинами. Тут вже є чіткий поділ праці між сільськими господарями, ремісниками і воїнами. Безсумнівно, є і професійні торговці, що налагоджують обмін продукцією не тільки всередині цієї території, але і з Римською імперією: у селищах знайдені імпортні амфори і скарби римських монет (до речі, з датуванням матеріалів!). Військові дружини теж виділяються своїми похованнями зі зброєю, але мешкали вони ще в тих же селищах, що і всі інші» (Олексій Бичков, «Слов'яни, хто ви і звідки?» в зб. під ред. Анатолія Тараса «Передісторія білорусів з найдавніших часів до XIII століття», <https://coollib.net/b/377826-anatoliy-efimovich-taras-predyistoriya-belarusov-s-drevneyshih-vremen-do-xiii-veka/read>);

«І пшеворська, і зарубинецька, і черняхівська культури справді подібні за своєю структурою: у всіх великі могильники, «поля поховань», поховання з різноманітним та численним інвентарем, багато фібул, велика кількість лощеної та лощено-хруповатої кераміки. Усі ці культури «фібульні», «мискові», вони й справді становлять єдиний «культурний світ» (Щукін 1994). Тільки Одер не є його західним кордоном. За ним міститься ясторфська культура Німеччини, що теж відноситься до цього «світу». І відмінності пам'яток пшеворської культури з розташованими західніше навіть менш помітні, ніж з зарубинецькими⁴⁸³ та черняхівськими⁴⁸⁴. Виходячи лише з подібності культур, слов'ян⁴⁸⁵ довелося б «розселити» аж до Рейну та Південної Скандинавії...» (М.Б. Щукін, «Народження слов'ян», https://www.e-anthropology.com/Katalog/Istoria/STM_DWL_L38Y_ChPjiXKSxX4x.aspx);

«На даний час не викликає сумнівів факт участі (слов'янськокомовного, – П.Д.) сарматського населення II – III ст. н.е. в складенні південно-західного регіону Черняхівської культури. Цьому сприяв поступовий перехід сарматів до осілости, що привело до появи у них селищ, подібних черняхівським [Рікман, 1975], до посилення контактів і зв'язків сарматів і осілого землеробського населення, яке мешкало поруч з ними. Показовими є наявність схожих рис в поховальному обряді⁴⁸⁶ – існування однакових

⁴⁸² Різними народами, що були ослов'янені готами і аланами, – П.Д.

⁴⁸³ Балтсько-кельтсько-іллрійськими / венедськими, – П.Д.

⁴⁸⁴ Слов'янськими готоаланськими = сарматськими, – П.Д.

⁴⁸⁵ Нащадків слов'янськокомовних античних германців та кавказьких аланів-торків = таркасів / черкасів, – П.Д.

⁴⁸⁶ У поховальному обряді слов'янськокомовних гостроготів грутуннів і споріднених з ними аланів, – П.Д.

за формою і облаштуванням могильних ям з уступами (заплечиками і підкладкою – Переяслав-Хмельницький і ін.); поширення трун і колод та північне орієнтування похованих, характерні для пізніх сарматів і ранніх черняхівців; положення рук на тазі і грудях; наявність скорчених скелетів (Черняхів, Касанове і ін.). У селищі Леськи і в Маслівському Черняхівському могильнику виявлено сарматські дзеркала. До сарматських елементів поховального ритуалу в Черняхівських могилах слід також віднести червону фарбу, сліди баранячого м'яса, залишки кінської туші, ножі і т.д. Дані антропології, отримані при дослідженні південно-західних ареалів Черняхівської культури [Рікман, 1975, с. 321], свідчать, що поряд з готським антропологічним типом⁴⁸⁷ зустрічається і сарматський (брахікранний) тип. Природно, що в інших Черняхівських ареалах відсоток сарматського етнічного типу серед матеріалів Черняхівських могильників міг бути менш відчутним або ж зовсім відсутнім [Кондукторова, 1979, с. 67], як, наприклад, на Нижньому Дніпрі. Але в інших Черняхівських регіонах він виступає цілком виразно, як і внесок сарматської культури в створення черняхівської культури в цілому [Баран, 1981]» (В.Д. Баран, Є.В. Максимов, А.Т. Сміленко і ін., «Етнокультурна мапа території Української РСР в I тис. н.е.», <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0004329>);

«...під Готією в IV ст. мався на увазі не Крим і не Північне Надчорномор'я, а якийсь район на Балканах на північ від Дунаю, можливо східна частина Великої Валахії і Молдова, тобто ті місцевості на північ від Істра, які межували з провінцією Скитією. Імператор Констанцій завжди упорядковував кордон саме в цьому регіоні. Напис з Троєзма (нині Іглиця в Добруджі) свідчить про зміцнення «місцевості на ділянці кордону, де розташовувалися співвітчизники готів». Можливо gentiles Gothorum – це певна частина грейтунгів або тервінгів, не пов'язаних з імперією договором і які тому представляли для неї чималу небезпеку... Чим ближче підступали готи до кордонів Римської імперії, тим частіше вони потрапляли в зону значної щільності населення. Населення цієї зони, яка була названа римськими письменниками *Barbaricum solum*, складалося з дако-тракійських, іллірійських, кельтських, алано-сарматських і слов'янських племен. Саме тому, що готи були органічною частиною цього племінного світу, нічим вельми не виділялася, їх пересування на південь до Меотиди і на Балкани не викликали особливого занепокоєння. До появи готів автохтонне населення на відміну від імперії поставилося в цілому спокійно. Іноді сталі переміщення і рух призводили до зіткнень (наприклад, зі спалами, гепідами), однак вони носили локальний характер. В основі цих конфліктів лежало прагнення опанувати територією або тими благами, які племена отримували в різній формі від імперії. Твердження про те, що просування готів з півночі на південь супроводжувалося винищенням або підпорядкуванням племен, що зустрічалися на їхньому шляху, не знайшло в письмових джерелах ні прямого, ні непрямого підтвердження...» (Віра Буданова, «Готи в епоху Великого переселення народів», https://www.studmed.ru/budanova-vp-goty-v-epohu-velikogo-pereseleniya-narodov_adedc37ec62.html; <https://coollib.com/b/419898/read>);

«На час Прокопія Кесарійського соціальне, а в якійсь мірі, можливо, і етнічне відокремлення готської верхівки було вже настільки значним, що взаємини готів з іншими племенами, що населяли Північне Надчорномор'я, треба розглядати переважно в класовому аспекті. Сармато-аланська шляхта охоче об'єднувалася з готською, хоча, можливо, і виявлялася в підлеглому положенні. Трудовий же шар (слов'янськомовних, – П.Д.) готів, природно, вступав у взаємини і з плином часу злився з таким же шаром решти населення Надчорномор'я... «Готи» Прокопія обробляли землю «своїми руками», тобто не мали ні рабів, ні тим більше якогось шару залежних землеробів в своєму середовищі. Соціальною нерозчленованістю «готів» можна пояснити і їх неприязнь до замкнених фортечних споруд; яких вони, по-перше, при їх способі життя не потребували, а по-друге, подібні будови були, як правило, одним з наслідків і атрибутів сильно розвиненої

⁴⁸⁷ Насправді мезодоліхокрани скитського походження, що увійшли в готську спільноту разом з брахікранними грутуннами та аланами-торками, – П.Д.

соціальної нерівності. Патріархальний же рівень південнобережної готської громади є яким з усього, що говорить про них Прокопій, аж до зауваження про їх безмежну гостинність. Переконає в тому і стала готовність «готів» змінити орала на мечі...» (О.І. Домбровський, «Фортеця в Горзувітах // Загадка країни кримських готів», <https://qrim.org/?p=27359>; <https://valentin-nuzhdenko.ru/literatura-o-kryme/gorzuvity.pdf>);

«Власне київська культура⁴⁸⁸ охоплює Середню Наддніпрянщину по обидва береги річки аж до гирла Березини, Середнє і Нижнє Подесіння, весь басейн Сейму, на півдні тягнеться аж до гирла Росі і середньої течії Псла і Сули (Терпиловський, Абашина 1992; Терпиловський 1994), а на сході досягає Курська, верхів'їв Сіверського Дінця і навіть Дону. Значна частина цієї ж території в той же самий час (III – IV ст.) зайнята і пам'ятками черняхівської культури⁴⁸⁹, яка охоплює більше широкий ареал приблизно від Клуза в Румунії до Курська, а на Правобережжі Дніпра від лінії Луцьк-Київ аж до узбережжя Чорного моря. У зоні перетину цих культур на Лівобережжі спостерігається, однак, вельми цікаве явище: вони співіснують, мають деякі контакти, на київських пам'ятках є іноді домішка черняхівської гончарної кераміки, а на черняхівських – ліпної київської, але злиття не відбувається, оскільки кожна з культур займає свою екологічну нішу. Черняхівські тяжіють до чорноземів, а більшість київських розташовується на піщаних дюнах в заплавах річок. Я мав можливість спостерігати це явище в спільних розвідках з Е.А. Горюновим у басейні Псла. Іноді селища розташовані практично сусідньо, але топографія різна. Способи ведення сільського господарства і використання угідь у носіїв цих культур були різні, і вони могли співіснувати, не надто заважаючи один одному. Є, втім, і виключення, відносини носіїв двох культур не завжди склалися однозначно. Наприклад, у селищі Глеваха під Києвом шар київської культури перекритий черняхівсько-вельбаркським, перші, ймовірно, були витіснені другими. Спостерігається і загальний процес деякого зсуву населення в північному напрямку (Терпиловський 1989). Відбувалося все десь в межах III – IV століть, для більш точного датування поки замало даних. Не виключено, що це пов'язано з описаними Йорданом діями Германаріха⁴⁹⁰ проти (балтськокомовних, – П.Д.) венедев... Ще один елемент, який об'єднує київську культуру з пам'ятками глибинки лісової зони, – пряслиця з великим отвором, відсутні в черняхівській культурі і в старожитностях Центральної Європи. Можна було б згадати тут ще й залізні шпильки типу «пастушачої палиці», і деякі інші елементи. Здається, північний (фінський, – П.Д.) напрямок зв'язків київської культури просто ще недостатньо вивчено, ніхто поки не ставив перед собою мету зробити це цілеспрямовано. Більше приділялося уваги південним елементам на північних пам'ятках [Третьяков 1966; Митрофанов 1978; Фурас 1993]» (М.Б. Щукін, «Народження слов'ян», https://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/Article/schuk_rogdslav.php);

«А тепер ще про один вельми важливий надалі наслідок нашестя гунів. Після того як воно переросло в Велике переселення народів, археологічно відзначається цікава річ: мало того, що загинули всі ремісничі центри черняхівської і пшеворської культур, загинули їхні великі селища. Зник також весь військово-дружинний компонент в обох культурах⁴⁹¹. Хто ж залишився на території і черняхівської, і пшеворської культур? Схоже, тільки споконвічні хлібороби, орачі і скотарі, селяни, одним словом! І хоча ми говоримо зараз про криваві часи, про масову загибель людей різних мов, про загибель величезної держави – Західної Римської імперії, ми одночасно говоримо і про початок царювання слов'янської мови в Центральній і Східній Європі! Звісно ж, що тут ми стикаємося з головною слов'янською загадкою. До межі двох ер античні джерела – і грецькі, і ранньоримські –

⁴⁸⁸ Як окельтених або обалтених і пізніше ослов'ячених нащадків фінськокомовних тракійців і скитів – доліхокранних кривичів / кривунтів, так і балтськокомовних нащадків роксолан і верхніх аорсів – брахікранних спалів / спорів, борусків та інших венедев, – П.Д.

⁴⁸⁹ Античних прашурів полян-русів – слов'янськокомовних готоаланів – П.Д.

⁴⁹⁰ Керманіча прашурів полян-русів і хорутан – гревтунгів / грутуннів, – П.Д.

⁴⁹¹ Очевидно, крім Мартинівського осередка, – П.Д.

ніяких слов'ян взагалі не знали⁴⁹²» (Олексій Бичков, «Слов'яни, хто ви і звідки?», у зб. під ред. Анатолія Тараса «Передісторія білорусів з найдавніших часів до XIII століття», <https://coollib.net/b/377826-anatoliy-efimovich-taras-predyistoriya-belarusov-s-drevneyshih-vremen-do-xiii-veka/read>);

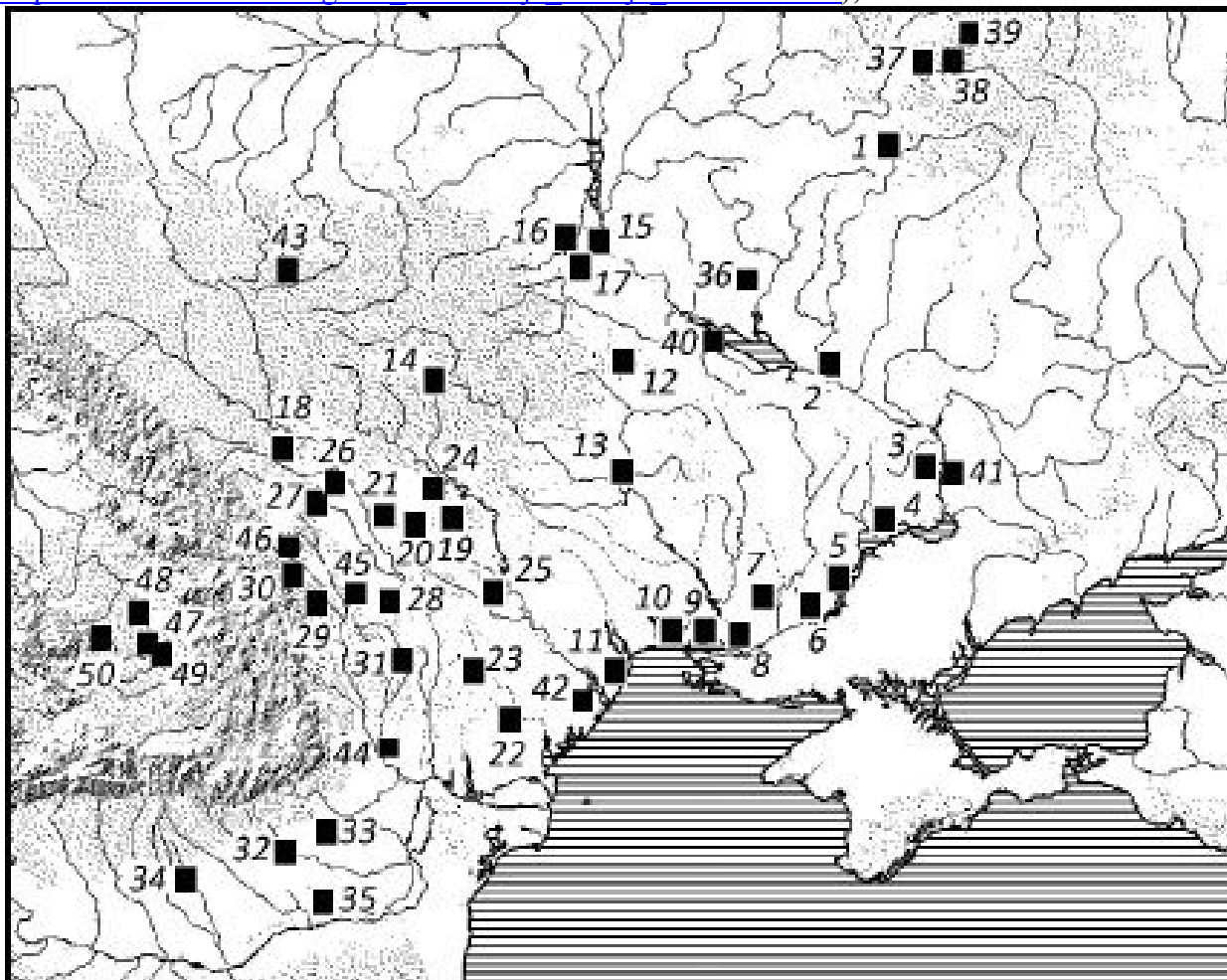
«Тим не менш, певна частина остготських племен після першого потрясіння все ще перебуває в Україні: «Вивчення черняхівських пам'яток гунського часу показує, що вони зберігають основні риси, які характеризують цю культуру в догунський час. При цьому деякі некрополі та поселення виникають у попередній час і продовжують функціонувати. Судячи з матеріалів могильників, що залишаються колишні поховальні обряди, не зазнає кардинальних змін і костюм». Водночас археолог Казанський зазначає певні зрушення на південь населення, яке раніше мешкало на просторах Польщі і навіть на берегах Балтики, в районі майбутньої Пруссії: «Можна припустити, що якась частина носіїв пшеворської культури мігрувала в черняхівську зону. У той же час у Наддніпрянщині та у Наддністрянщині з'являється серія балтських речей». Дослідник зауважує запустіння у володіннях сусідніх вандалів: «Цікаво відзначити, що на початку епохи переселення народів відбувається знелюднення Центральної та Північної Польщі, тобто зони пшеворської культури, хоча якимось населенням там залишається». Ймовірно, частина вандалів, разом із везіготами, біжить від гунів за Дунай, на імперські землі, але інші племена чомусь зміщуються на південь і опиняються на території колишньої Готії, де відтепер панують грізні кочівники. Тут же волею долі виявляються деякі західні балти. Але переміщення з Півночі виявилися не єдиними міграціями в Скитію, як повідомляє Казанський: «Інші речі, знайдені на пізньочерняхівських пам'ятках характерні для понто-кавказької зони. Це кераміка північнокавказького вигляду з Капулівки, металеві дзеркала з Борохтянської Вільшанки, Бизюка. Не виключено, що ці знахідки маркують появу якогось «південного» населення у зоні черняхівської культури»... Що ж відбувається у цей час у Готії? Очевидними є дві головні тенденції: з одного боку – втеча населення від гунів на територію Імперії, з іншого – концентрація всіх, хто залишився, на півдні колишньої держави Германаріха. Причому на береги Дніпра і Дністра потрапляють люди, які раніше жили в різних і дуже віддалених місцях: від Північного Кавказу до Балтійського узмор'я... Про долю своїх поневолених прашурів Йордан повідомляє наступне: «Про них відомо, що після смерті короля їхнього Германаріха вони, відокремлені від везіготів і підпорядковані владі гунів, залишилися в тій же країні, причому Амал Вінтарій утримав усі знаки свого панування. Наслідуючи доблесті діда свого Вультульфа, він, хоч і був нижче Германаріха за щастям і успіхам, з гіркотою переносив підпорядкування гунам. Потроху звільняючись з-під їхньої влади і пробуючи проявити свою силу, він рушив військо в межі антів і, коли вступив туди, в першій битві був переможений, але надалі став діяти рішучіше і розіп'яв короля їхнього Боза з синами його та з сімдесятьма старійшинами для залякування, щоб трупи розп'ятих подвоїли страх підкорених... Вінтарій у Йордана – не безумець, не самодур, що не вижив з розуму деспот, а, навпаки, постать героїчна і водночас трагічна. Історик не засуджує його бунт, але сповнений співчуття до родича. Отже, письменник вважає дії керманіча розумними і цілком виправданими ситуацією, що складається. Готський ватажок не дитя мале, він чудово знав, що його вчинок не сподобаються гунам, проте напав на антів⁴⁹³, бо думав – їхнє приєднання його посилить. І план Вінтарія майже спрацював. Хоч і не з першої спроби, він зумів підкорити впертих (балтськомовних, – П.Д.) антів, і, як впливає з подальшого контексту, це дало потужності готській армії і дозволило двічі розбити степовиків, доки трагічна загибель ватажка не поклала край цьому доблесному заколоту. Враховуючи всі ці обставини, багато західних науковців і вважають антів епохи Боза не мешканцями дніпровських лісів, а якимось аланським племенем з обоими гунів, що кочувало окремо від решти орди десь між Дніпром і Доном.

⁴⁹² Попри те, що слов'янськомовними були не тільки сармати і більшість германців, а і темношкірі аланитори, – П.Д.

⁴⁹³ Нащадків кит. «яньцай», що мешкали тоді на Північному Кавказі, – П.Д.

Крім того, з'ясується, що перші згадки про плем'я з назвою «анти» переносить нас на початок нашої ери і зовсім в інший регіон. Пліній Старший, а потім географ Помпоній Мела, спостерігають антів у I столітті серед народів далекого Кавказу. Щоправда, у різних списках праць Плінія це загадкове ім'я пишеться то окремо, то разом із сусідами. В одній редакції фігурують «кісії» та «анти», в іншій – «кісіанти». Географ Мела, тим не менш, поділяє два ці етноси. Втім, навіть якщо припустити, що Пліній писав назву народу разом, цей факт все одно нічого не змінює. Оскільки під «кісійськими горами» у його творах фігурують північно-східні відроги Кавказу. Значить, виходить «кісії» і поруч «анти», або просто «анти з кісійських гір». У будь-якому разі доводиться визнати, що спочатку ця назва спливла у світі кочівників Північного Кавказу. ...як пише білоруський історик Сергій Рассадін: «З одного боку, всі відомі зіставлення «Воз» зі слов'янськими мовними фактами вважають неправдоподібними, а з іншого – є дуже співзвучні імена германців: Восо, король Бургундії, Восос, франкський посол». Крім того, і у степових народів зустрічалися імена зі схожим корінням: Буз, Бузан... Мешканці Готії, всі без винятку, навіть нащадки скитів-землеробів і грецьких колоністів, вважали себе повноцінними германцями, дотримувалися загальних культурних традицій, займалися, переважно, землеробством і розмовляли, зрозуміло, східногерманськими мовами⁴⁹⁴» (Ігор Коломійцев, «Народ-невидимка. Оновлена версія»,

http://kdet.ucoz.ru/index/glava_sorokovaja_vremja_busovo/0-192);

Мапа черняхівських пам'яток гунського часу за Мішелем Казанським (дис. «Готи у Східній Європі в гунський час за археологічними даними: фінальна фаза черняхівської культури»).

Часткове запустіння земель, покинутих слов'янськомовними горянами гостроготами, що через навалу гунів перебралися на захід до більш звичних для них гірських регіонів,

⁴⁹⁴ Тобто східними діалектами слов'янської мови, – П.Д.

дозволило дніпровським балтам (тобто обалтеним нащадкам раніше фінськомовних скитів) повернутися з прип'ятських боліт до більш благодатних південних земель своїх пращурів, але ж ненадовго. Адже їх знову витіснили на північ спочатку нащадки слов'янськомовних насельників Богемії дулібів і черв'ян (сербів) – германці деревляни, а потім і нащадки слов'янськомовних насельників Паннонії та Наддністрянщини готоаланів та споріднених їм гунів і аварів – білі хорвати (волиняни) та черв'яни (бужани):

«Крім того, є знахідки в Наддністрянщини та верхів'я Пруту, які датуються найбільш ранніми датами празької культури⁴⁹⁵ – V ст. н.е. На цих пам'ятках ліпна празька кераміка поєднується з гончарною керамікою попередньої черняхівської культури. Крім того, у цьому регіоні виявлено найбільш раннє житло слов'янського типу – напівземлянки з піччю-кам'янкою... Згідно з третім законом резервуару, депопуляція і має супроводжуватися регресом. Справа не в специфіці празької культури, примітивної та бідної, а в об'єктивних законах розвитку. Разом з накопиченням щільності населення наступна стадія розвитку празької культури, культура типу Луки Райковецької, характеризується гончарною керамікою, численними знахідками металевих виробів, прикрас та імпортованих речей. Отже, розселення слов'ян на величезних територіях було можливо лише тому, що ці території запустили. Побачимо, як це було. Насамперед слов'яни із Наддністрянщини почали заселяти Волинь, що спорожніла після відходу звідси готів⁴⁹⁶ у IV ст. Потім слов'янські поселення з'являються на Поліссі. До того часу носії балтських культур – спершу київської, а потім генетично пов'язаної з нею колочинської – сильно просунулися на південний захід: на південь від Прип'яті, на Волинь і південне Полісся. Тут, крім давніх слов'янських гідронімів, виявлено великий масив балтських гідронімів [Трубачов 1968, с. 272-273, мапа 11]. Цікаво, що назви лівих приток Прип'яті повторюються на її правому березі. Підраховано, що всього повторюються 16 назв, причому всі ці назви балтські. Зрозуміло, це не може бути випадковістю [Седов 1963, с.123, 124]. Пояснення цьому знайдено вже давно: балти з лівого, північного берега Прип'яті перейшли на правий берег, залишений слов'янами⁴⁹⁷, та принесли із собою звичні їм назви річок [Рибаков, с. 190]. Переселення балтів на південь від Прип'яті, що зафіксоване в гідронімах, відповідає пам'яткам колочинського типу. Вони виявлені у басейні Тетерева, Вужа і на Случі, притоці Горині [Русанова, с.39]. Саме у цьому районі фіксуються балтійські гідроніми. Ймовірно, слов'яни перебували під впливом більшого критичного коефіцієнта, ніж балти, тому що їм вдалося знову зайняти свої споконвічні землі. Археологічні дані дозволяють побачити цей процес. На одному із поселень празької культура північного Полісся, в околицях якого немає виходів каменю, в найбільш ранньому житлі піч складена з обпалених глиняних вальків, що імітують каміння. За конструкцією піч така ж, як ранні печі-кам'янки в більш південних регіонах Наддністрянщини, де каміння достатньо. Отже, спочатку прибульці з півдня, тобто слов'яни, намагалися робити печі так, як це роблять у них на батьківщині, і тільки згодом навчилися робити глинобитні печі [Русанова, с.25]. Відносини з балтами були немирними, тому на Поліссі виникає одне з небагатьох городищ празької культури⁴⁹⁸ – Хотоміль. На сході, як я вже зазначав вище, слов'яни, завдяки тому, що частина пенківців-антів мігрувала на південно-захід, змогли вселитися в ареал їхньої культури, а згодом повністю їх асимілювати. Міграції антів, а слідом за ними і слов'ян на Балкани також відбувалися в умовах депопуляції цих місць внаслідок набігів варварських народів. Дослідники давно звернули увагу на те, що слов'янські топоніми на Балканах та в Греції найбільше поширені у гірських регіонах [Georgacas, s. 77]. Це свідчить про те, що слов'яни спочатку

⁴⁹⁵ Яка була археологічною культурою ослов'янених готоаланами, гунами і аварами фінськомовних та раніш обалтених тубільців Європи, що звикли користуватися лише саморобною ліпною керамікою, – П.Д.

⁴⁹⁶ Тобто після вимушеного навалю гунів тимчасового відходу їх пращурів слов'янськомовних готів до більш безпечних гірських масивів, – П.Д.

⁴⁹⁷ Тобто слов'янськомовними готоаланами і гунами, – П.Д.

⁴⁹⁸ Вочевидь, празької АК ослов'янених готоаланами фінів та балтів, що не знали гончарного кола, – П.Д.

заселяли гірські райони... В результаті вихідних міграцій Волинь та Наддністрянщина втратили майже все своє населення до VIII ст. В цей час тут було покинуто Зимнінське городище, майже не залишилося селищ. Центром формування власне східнослов'янської мови стає Середня Наддніпрянина⁴⁹⁹. Саме вона стала донором міграцій, внаслідок яких слов'яни асимілювали населення багатьох районів Східної Європи. Саме з Середньої Наддніпрянини слов'яни знову заселили спустілі Волинь та Наддністрянщину, які, таким чином, опинились у зоні східнослов'янських діалектів. Сталося це не раніше кінця IX ст. [Насонов, с.138], тобто тоді, коли східнослов'янська мова вже сформувалася⁵⁰⁰» (Андрій Алексаха, «Походження слов'ян. Поступологічна реконструкція», https://alexakha.ucoz.com/aleksakha-proiskhozhdenie_slavjan.pdf).

Тому-то в багатій українській мовній картині світу (МКС), що таким чином і уникнула потворного туранського впливу, будь-яка особистість і є непересічною та дійсно особливою. Проте при цьому вона і не сакралізується та поважається лише за своїми заслугами перед суспільством, а не за своїм статусом у суспільстві та державі. Саме через це українці й стають неабиякими особами, що мають почуття власної гідності і віддають перевагу максимально можливій свободі від держави:

«Ставлення до землі українського селянина межувало з її обоженням. Землеробський спосіб життя разом з близькістю до природи, взагалі, народжував як ліричність чи провінційну сентиментальність, так і почуття власної гідності, впевненість у своїх силах, певною мірою – індивідуалізм. У почутті власної гідності, значущості корениться гостре, навіть болюче почуття справедливості, ненависті до утисків, що штовхають українця до перманентного пошуку правди... Починаючи від східнослов'янського віча та козацької ради, український народ завжди тяжів до більш демократичних та республіканських форм правління, на відміну від інших європейських країн з їхніми ідеями «цезарепапізму». Але той самий індивідуалізм, який виступає зворотним боком демократизму, був однією з головних причин відсутності протягом тривалого часу власної державності» (Сергій Беляєв, «Загадка української душі. Особливості менталітету українців» <http://www.navigator.lg.ua/arts.php?mode=r&art=r0073>).

Проте така поведінка була притаманна споконвіку, як давнім слов'янам, так і всім іншим індоевропейцям – горянам:

«Афганські племена ворогують один з одним і між ними часто бувають криваві сутички. Коли Ельфінстон запитав про це афганців і порадив їм обзавестися королем, він отримав відповідь: «Нехай краще ворожнеча і кров, тільки не верховний правитель». Так міг би відповісти якийсь барон германського походження у франкській Франції. Афганці – приклад індоевропейського панівного шару. За часів Якоба Грима такими уявляли індоевропейців взагалі: воїнами-кочівниками. Але цей стан не міг бути споконвічним, оскільки саме іранська група індоевропейців спочатку мала характерні риси воїнів-селян, світогляд яких знайшов свій вираз у маздеїзмі» (Ганс Ф.К. Гюнтер, «Нордична раса серед індоевропейців Азії та питання про прабатьківщину та расове походження індоевропейців», www.jagannath.ru/users_files/books/PROROK_NORDI4ESKOI_RASY.doc; <https://velesova-sloboda.info/antrop/gyunter-nordicheskaya-rasa-sredi-indoeuropeytssev-azii.html>; <http://geum.ru/next/art-90585.leaf-15.php>; <http://textarchive.ru/c-1930427-pall.html>);

«...у хеттів царське врядування ніколи не було настільки деспотичним, як у вавилонян, єгиптян і асирійців. Семіти вважали царя божеством і поклонялися йому. Для персів і хеттів цар – набагато скромніша постать. Не бог, навіть не син і не родич бога. Це

⁴⁹⁹ Отже, саме тут, вдалині від балтського етнічного субстрату, і сформувалися майже остаточно давньоукраїнська мова і багатона українська мовна картина світу на основі як родинної мови нащадків гостроготів, що повернулися в Наддніпрянину після окупації Норика військами Карла Великого, так і слов'янських діалектів південних русів (готів-тетракситів) і аланів-торків з Північного Кавказу та з Салтівсько-Маяцької АК, – П.Д.

⁵⁰⁰ Але ж ніякої загальносхіднослов'янської мови не існує, бо російська мова сформувалася на основі солунського діалекту болгарської мови і біблійних текстів на цій церковнослов'янській мові, а українська мова насправді є більш спорідненою з західнослов'янськими мовами, – П.Д.

дуже типова арійська межа. Не відомий жоден арійський народ, який би обожнював своїх керманічів. І завжди арійці обмежували їхню деспотію радою старійшин, мудреців або членів правлячого роду. Ось і в хеттів цар Телепін в 1525 р. до НХ заповідав: «Завжди і навіки при тому, хто буде царем після мене, повинні збиратися його брати, сини, свояки, кровні родичі і воїни... Адже і в Парфянському царстві деспотія царів обмежувалася «радою родичів» та «радою мудрих і магів». І в Персії царя оточували родичі та маги. Зовсім не був священною істотою Дарій, обраний за жеребом. Зовсім не вважав царське врядування божественним Гобрій, котрий відмовився від корони... І хетти, та інші арійці вважали, що цар та його наближені вводять закони, щоб самим їх теж виконувати. «Цар перший із тих, хто дотримується закону» – вважали хетти» (Андрій Буровський, «Арійська Русь. Брехня і правда про «вищу расу»»),

http://thelib.ru/books/andrey_burovskiy/ariyskaya_rus_lozh_i_pravda_o_vysshey_rase-read-4.html);

«Варяги привносили із собою зовсім не монархічну систему, а щось на зразок атенського полісу. Найдавніші міста півночі, включаючи Надволжя, керувалися приблизно так само, як міста балтійських слов'ян. Кончанська система Новгороду близька до аналогічного територіального поділу Штеттіна. Навіть надзвичайно важливу роль архієпископа Новгороду ми зрозуміємо лише в порівнянні з тією роллю, яку грали жерці в житті балтійських слов'ян, принаймні деяких з них... Варязький тип соціально-політичного устрою – це, зрештою, той самий слов'янський (у всякому разі більш слов'янський, ніж власне російський), заснований повністю на територіальному принципі, на вічових традиціях і такий, що абсолютно не передбачає можливість централізації. Відмінною особливістю цього є велика роль міста взагалі і торгово-ремісничих верств зокрема. Саме високий рівень матеріальної культури та налагодженість громадського управління забезпечили переважання переселенців на великих просторах півночі Русі, а також швидку асиміляцію місцевого неслов'янського населення... Варяги та частково фризи⁵⁰¹, які включилися до колонізаційного потоку з кінця VIII століття, могли поповнити всі князівські дружини, але самостійної ролі таки не грали, а на півночі Русі саме вони вплинули на створення полісної системи, яка не сприймає централізації...» (Аполлон Кузьмін, «Звідки пішла Руська земля», Вік VI – X Кн. 2,

<https://readli.net/otkuda-est-poshla-russkaya-zemlya-veka-vi-x-kniga-1/>);

«Як правило, ніхто не сумнівається у європейському характері Києво-Новгородської, домонгольської Русі. Але існує поширена думка, що монгольське ярмо радикально змінило суспільний і політичний архетип російського народу слов'ян⁵⁰². Був європейський народ слов'ян⁵⁰³, а став – зовсім іншим. А далі починаються суперечки, який саме. Але чомусь іспанці залишилися іспанцями за 700 років арабського володарювання; греки, серби або болгари зберегли свою ідентичність після 400 років панування турецького, а росіяни (і лише росіяни!) перестали бути самими собою через те, що 250 років виплачували данину Золотій Орді! А тим часом, адже навіть окупації російської землі в ті часи не було, були лише епізодичні каральні набіги...» (історик російської церкви Лев Регельсон, «Самодержавію Івана Грозного передував абсолютизм європейського типу», <http://www.liberal.ru/articles/4534>);

«З'ясувалося, що християнство проникало на Русь щонайменше п'ятьма⁵⁰⁴ різними шляхами: з Візантії на південь Русі, з Болгарії туди ж, з Північного Кавказу⁵⁰⁵ теж на

⁵⁰¹ Вочевидь, зовсім не давні балтськокомвні фризи, а нащадки переважно слов'янськомовних гунів ультинзурів = велетабів / велетів, що були лише переселенцями на терени Давньої Фризії, – П.Д.

⁵⁰² Хоча, звичайно ж, тоді ніякого російського народу насправді ще й не було, а була тільки тартарська земля, населена в Залішанщині та в Надволжі переважно фіно-угорськими і тюркськими племенами і лише невеликою кількістю ослов'яненних нащадків цих же туранців, – П.Д.

⁵⁰³ Насправді переважно лише слов'янськомовний туранський, – П.Д.

⁵⁰⁴ Насправді шістьма, – П.Д.

⁵⁰⁵ Від кавказьких аланів і абхазів, а також і від слов'янськомовних темно-червоношкірих готоаланів = таркасів / черкасів та інших слов'янськомовних каракозар, – П.Д.

південь Русі, з Німеччини⁵⁰⁶ на північ та на південь Русі та з Ірландії на північ Русі⁵⁰⁷. Пам'яттю про множинність витоків руського християнства служать як розбіжності у влаштуванні церкви і церковної термінології у різних частинах давньої Русі, і невізантійські, західні терміни «поп» (від латинського «папа») і «церква» (від латинського «цирк» – коло; порів. німецька Kirche, англійська Church і т.д.; грецькою ж церква – «еклезія», звідки її назви у романських країнах: італ. Chiesa, франц. Eglise і т.д.). Перша церква, збудована у Києві Володимиром I після «хрещення», була названа Десятинною, оскільки на її утримання йшла десята частина князівських доходів. Але звичай церковної десятини був притаманний саме західній, католицькій церкві, і ніколи – візантійській⁵⁰⁸. Ще цікаво, що у Римі довгий час прославляли руського князя Ярополка – попередника Володимира «святого» – як «хрестителя» Русі...» (Ярослав Бутаков, «Сьогодні є наслідком минулого», <http://ehorussia.com/new/node/10666>).

Зовсім інша поведінка була притаманна слов'янофонним блідолицим нащадкам фіно-угорців (вепсів, мері, мокшан та ін.) і тюркомовних половців, що асимілювали, врешті-решт, нечисленних прийшлих темно-червоношкірих слов'ян Залішанщини (майбутньої Московії) і привили їм холопську ментальність задовго до нашестя татаро-монголів – ще за часів князювання Андрія Боголюбського:

«Згодом, коли аморфне утворення, зване умовно Київською Руссю чи давньоруською державою, розпадається, з'являються самостійні державні утворення: землі та князівства, кожне з яких так чи інакше розвиває [свою] вихідну основу. У результаті формуються три базові типи державності, причому все залежить від того, яка з перелічених сил стоїть нагорі трикутника врядування. «Республіканський» Новгород, а потім Псков і певною мірою Полоцьк основою беруть вічові збори, які запрошують князя з дружиною до виконання цілком певних військових функцій. На півдні та південному заході утворюється те, що умовно можна назвати ранньофеодальною монархією. Там, здавалося б, є досить сильна деспотія князя. Але врядування старшої дружини (боярства) її переважає. Бояри контролюють дії князя, причому дуже впевнено та успішно. Це їм робити тим легше, що вони очолюють вічові збори (у таких містах, як Галич). Боярство тут може навіть змусити «вищого» представника органів врядування у особі князя чинити всупереч його власним бажанням і планам. І, нарешті, третій тип державності, що склався на північному сході – той самий, який – на жаль! – розвивається в нашій країні⁵⁰⁹ вже протягом багатьох сотень років. Це деспотична монархія. Основу її закладає в XII столітті Андрій Боголюбський, який виганяє старшу дружину і залишається з тією організацією, яку ми до певного часу не бачимо. Це «службова організація». Грубо кажучи, обслуговуючий персонал, що складається з холопів, які до того займалися лише господарськими питаннями. Нове оточення, набране князем Андрієм з холопів, – це вже не товариші, а милостники, підручники. Мало того, він і зі своїми родичами починає поступати як із підручниками. Що, ясна річ, їх дуже ображає. Василь Йосипович Ключевський одним із перших дуже чітко зафіксував цю «самодержавну революцію» Андрія Боголюбського. ...особливість деспотичної держави у тому, що змінити її природу неможливо, і можна лише усунути деспота, на місце якого неминуче прийде інший деспот. Отож, якраз Андрій Боголюбський був першим, хто це на собі й зазнав. Згодом, до речі, картинка буде приблизно такою ж. Фактично всі спадкоємці Боголюбського, так чи інакше, випробували цю лінію поведінки у більш менш жорсткій формі. Ординська навала та включення північно-східної та північно-західної Русі у сферу впливу Великої Монгольської імперії лише забезпечили цьому процесу сприятливіші умови. А Іван Грозний просто доводить цю систему державного управління до логічного кінця,

⁵⁰⁶ Фризії та Вагрії, – П.Д.

⁵⁰⁷ І навіть з несторіанських громад Надволжя до Московії, – П.Д.

⁵⁰⁸ Що була більш деспотичною ніж латинська, – П.Д.

⁵⁰⁹ Росії, – П.Д.

ототожнивши себе зі Спасителем...» (Ігор Данилевський, «Деспотична держава виникла і почала відтворюватися на Русі з XII століття», <http://www.liberal.ru/articles/4534>);

«У мене вийшов третій том «Історії Російської держави». Називається «Від Івана III до Бориса Годунова». Перші два томи я писав у досконалій холоднокровності, ніби про якусь іншу країну (від тієї Русі справді нічого чи майже нічого не залишилося), а тут не залишало відчуття, ніби розглядаєш дитячі знімки когось добре знайомого. Це вже наша держава – та сама, в якій ми животіємо понині. Вона поки що в дитинстві, але очі, ніс, вуха не сплутаєш, та й деякі риси характеру розпізнаються. Мені свого часу на моєму історичному відділенні чомусь не пояснили очевидну істину: що Російська держава виникла не в дев'ятому столітті за Рюрика і Віщого Олега, а в п'ятнадцятому, за великого князя Івана Васильовича III. Так ми з того часу в цьому будинку і мешкали, тільки шпалери міняли, меблі переставляли, та іноді керуючих будинком у вікно викидали» (Борис Акунін, «Зима! Селянин, тріумфуючи», <https://borisakunin.livejournal.com/149183.html?page=5>);

«Використовуючи основну характеристику етнічної історії – рівень пасіонарної напруги, – легко узагальнити різницю між Київською та Московською Руссю, вказати на два різні потоки руської історії. Спробуємо уявити це як таблицю, де найбільш наочно видно, що етногенез Московської Русі – Росії лише у XX ст. підходить до тих фінальних фаз, до яких пройшла вся історія Київської Русі. Москва не продовжувала традицій Києва, як це робив Новгород. Навпаки, вона знищила традиції вічової вільності та князівських міжусобиць, замінивши їх іншими нормами поведінки, багато в чому запозиченими у монголів, – системою суворої дисципліни, етнічної терпимості та глибокої релігійності» (Лев Гумільов, «Від Русі до Росії. Нариси етнічної історії», М.: Екопрос, 1992, <http://gumilevica.kulichki.net/R2R/r2r03f.htm#r2r03chapter7>);

«У бесідах з Москвитянами наші, вихваляючи свою вільність, радили їм з'єднатися з народом Польським і також здобути свободу. Але росіяни відповідали: «Вам дорога ваша воля, нам неволя... Якщо ж сам государ подіє неправосудно, його деспотичне право: як Бог, він карає та милує. Нам легше перенести образу від царя, ніж від свого брата: бо він володар всього світу» (Самуїл Маскевич, «Щоденник», 1594 – 1621 р., <https://www.vostlit.info/Texts/rus12/Maskevic/frametext1.htm>);

«Російські публіцисти різних напрямів були згодні у цьому, що Бог – «цар небесний», а цар – «земний бог». Ця думка у XVI столітті мала широке, навіть повсюдне поширення, що підтверджується спостереженнями іноземних мандрівників. Німець П. Одерборн у памфлеті на Грозного (1585) помітив, що за життя цар – земний бог, одночасно імператор і тато для своїх підданих. Ще 1612 року, у розпал Смути, голландець Ісаак Масса писав, що московити вважають царя «майже земним богом». Щось подібне писав Грозному з кримського полону опричник Васюк Грязной: «Ти, пане, як Бог», ти робиш людину і малою, і великою. Це, звісно, слова порожнього бахвала та застільного блазня, діяча «історичного» у ноздрівському значенні. Але вони тим більше показові: значить, думка про «земного бога» стала розхожою, перейшла у спільне користування» (А. Панченко, у Діалозі: «Щоб свічка не згасла // Кумир їх – Брехня», <http://gumilevica.kulichki.net/TNEC/t nec03.htm>);

«Ісаак Масса вважав, що московити «вважають свого царя вищим божеством». З ним згоден Г. Седерберг: московити «вважають царя майже богом». І Йоган Георг Корб: «Московити корилися своєму государеві не стільки як піддані, скільки як раби, вважаючи його, швидше за бога, ніж за государя». У пізніший час, звичайно, і піддані Російської імперії усвідомлюють, що їхня офіційна релігія має цю дивну, не цілком християнську рису. Павло Флоренський прямо заявляв, що «у свідомості російського народу самодержавство є не юридичне право, а виявлений самим Богом факт, – милість Бога; а не людська умовність... Цікаве судження висловив Всеросійський помісний собор 1917/18 року: для імператорського періоду «треба говорити не про православ'я, а царслав'я»... На Московській же Русі вважають, що у спілкуванні з Богом проявляється людська природа

царя. У відносинах із підданими він – Бог...» (Олександр Бушков, Андрій Буровський, «Росія, якої не було – 2. Російська Атлантида // Обожнювання царя», <https://mydocx.ru/8-26403.html>);

«Уже за часів правління Івана III у російській державі складається система авторитарного врядування, що мало значні елементи східних деспотій. «Государ всієї Русі» мав обсяг врядування і авторитет, незмірно більший, ніж у європейських монархів. Все населення країни – від найвищого боярства до останнього смерда – були підданими царя, його холопами. На думку багатьох істориків, відносини підданства ввела в закон Білозерська статутна грамота 1488 року. За цією грамотою всі верстви були зрівняні перед державною деспотією. Широке поширення в нашій історичній науці набула точка зору, що в цей час між князем і всіма верствами суспільства, включаючи і вищі, встановлювалися чіткі службово-підданські відносини. У їх основі лежали не договірні відносини, що були притаманними країнам Західної Європи і фіксували як обов'язки і права і, навіть, привілеї тих чи інших соціальних груп, а жорстке підпорядкування і покірність волі великого князя. Припиняються від'їзди бояр від князя. Стверджується форма звернення бояр і князів до государя: «Я є хлоп твій», – немислима для відносин між сюзереном і васалом. Посол Німецької імперії Сигізмунд Герберштейн на початку XVI ст. зазначав: «На Русі (у Московії, – П.Д.) вони називають себе холопами, тобто рабами государя... Цей народ виявляє більше задоволення в рабстві, ніж у свободі... Засновані на захисті і довірі взаємні відносини між володарем і васалом, у яких володар надавав захист, а васал обіцяв зберігати вірність, суперечили духу московського самодержавства. Московські князь і цар, хоч і вимагали підпорядкування та клятви у вірності, але самі якщо і давали, то були вільні відмовитися від них. Принцип взаємності, що включав у собі на Заході також і право опору, не узгоджувався з московським самодержавством, за уявленнями якого панування виходило лише з одного центру, тому й могутні бояри залишалися «холопами»... Цікава думка одного голландця, що побував у Росії на початку правління Михайла Федоровича Романова, наведене істориком Костомаровим: «Сподіваюся, що Бог розплющить очі юному цареві, як це було з колишнім царем Іваном Васильовичем: бо такий цар потрібен Росії, інакше вона пропаде; народ цей благоденствує тільки під долонею свого володаря і тільки в рабстві він багатий і щасливий». Ця думка цікава і тим, що холопський стан як природний для російської людини відзначається вже тоді» (Георгій Кіреєв, «Зрозуміти Росію», http://samlib.ru/k/kireew_g_a/understandrussia-2doc.shtml);

«Згадаймо знаменитого публіциста тієї епохи Пересветова. Він казав, що Росію може врятувати лише «гроза». Приклади він наводив публіцистично-пристрасні: «Царські вельможі завдяки своїй підступності і диявольській спокусі додумувалися до того, що викопували щойно похованих покійників з могил, порожні могили засипали, а покійника, поколовши рогатиною або порубавши шаблею і вимазавши кров'ю, підкидали до будинку багача. Потім виставлять позивача-наклепника, що Бога не боїться, і, засудивши неправедним судом, розграбують двір його та все багатство. Нечисто багатіли вони диявольським спокусою, а царської грози на них не було». Тому й радив Пересветов малолітньому цареві, майбутньому Грозному, напустити на бояр «грозу». Заклики його звучали страшно: «Таких треба у вогні спалювати та іншим лютым смертям піддавати, щоб не множилися біди...» (Володимир Кантор, «У Росії не було жодної книги, присвяченої праву, яка прозвучала б так само сильно, як «Дух законів» Монтеск'є або «Філософія права» Гегеля», в кн.: «Європейський вибір чи знову «особливий шлях»?», <https://www.hse.ru/data/2011/01/13/1208022018/evrop.pdf>);

«Комунізм мав успіх у Росії в значній [мірі] завдяки національному характеру російського народу – завдяки його слабкій здатності до самоорганізування та самодисципліни, схильності до колективізму, холуйській покірності перед вищими верствами, здатності легко піддаватися впливу всякого роду демагогів та пройдисвітів, схильності дивитися на блага як на дар долі чи згори, а не як результат власних зусиль,

творчості, ініціативи, ризику. Внаслідок свого національного характеру⁵¹⁰ російський народ не зміг скористатися плодами своєї великої революції та плодами перемоги у війні над Німеччиною, не зміг завоювати привілейоване становище у своїй країні, виявився неконкурентоспроможним у боротьбі з іншими народами за найкращі позиції та блага. Російський народ не надавав підтримку своїм найталановитішим одноплемінникам, а, навпаки, всіляко перешкоджав їх виявленню, просуванню та визнанню...» (Олександр Зінов'єв, «Російський експеримент», <https://litlife.club/br/?b=199472&p=11>);

«Російський комунізм, – за вірним зауваженням г. Сиромятникова, – є споконвічний руйнівний зачин російського народу, є розтрата природних багатств його держави, розтрата природних багатств його природи. Вилікуватися від нього можна тільки вільною працею і твердим правом власності. Тоді, – каже він, – можливо, й буде здійснення мрії про мир між Європою та Росією. До того ж миру не буде, як би ми його не бажали, тому що елементи Росії і Заходу суть елементи різних епох людського розвитку, і Захід може тільки боятися нас, як руйнівної сили, або зневажати нас, як силу, що руйнується...» Цілком правильне міркування. «Дивовижний цей народ російський, – зауважив зі свого боку покійний А. Рубінштейн у своїх «Афоризмах», – він лінивий як тварина, найгірший п'яниця, хитрий до обману, набожний до дитинства, монархічний до рабства. Природа так дивно його пристосувала, що він до всього придатний... але він має характерну особливість, яка його губить і багато в чому йому шкодить. Він або підкорений до приниження «що я?», «та чи можу я?», «та чи смію я?», або вже сам чорт йому не брат «не підвертайся», «все можу, що захочу!» – називають це «широкою натурою». Точніше вважати це відсутністю виховання, витримки, залишками якогось кочового первісного стану. Скачуть же у нас стрімголов і інтелігенти Невським [проспектом], наче вони у себе в азіатському степу. Характерність цього скакання відзначив ще покійний історик Соловйов...» (Костянтин Скальковський, «Думки росіян про себе: Маленька хрестоматія для дорослих», С.-Петербург, 1905, <http://coollib.net/b/329712/read>);

«Марксистська опричнина – окремих випадок російської опричнини». – «Сталінське варварство – пряме продовження варварства Росії». – «Царизм і комунізм – той самий противник». – «Все перейшло до рук деспотизму не 1917, а 1689 р.» (інакше – в 1564 р.). – «Російський месіанізм під псевдонімом марксизму». – «Поділ російської історії на дожовтневу та післяжовтневу – під сумнівом...» – «Комунізм – ідеологічна раціоналізація російської імперіалістичної політики, – більш універсальна, ніж слов'янофільство чи православ'я». – «Немає зміни в російській політиці з 1917 року». – «Перебільшене ставлення до жовтневого перевороту: ...знищення початкової моделі (революції), повернення російської історії на круги своя». – «Насіння соціалізму загинуло в російському ґрунті» (Тут погоджуся: ґрунт виявився для соціалізму міцний, довелося киркою додавати). – «Як до революції панувало зло і придушувалося добро, і після революції». – «Між царизмом і «радянщиною» пряма спадкоємність у гнобленні, «якісна подібність» (Олександр Солженіцин, «Наші Плюралісти», <https://pereklichka.livejournal.com/911141.html>);

«...більшовицька революція – це історичний зрив, свого роду контрреформа, що перервала суперечливу російську модернізацію 1861 – 1917 рр.; сталінський соціалізм – це традиційне російське державне кріпацтво, лише вбране в марксистський одяг. Спадкоємність московської політичної культури та її автократичний характер підкреслювали такі західні історики та політологи, як Річард Пайпс, Едвард Кінан, Збігнев Бжезінський, Стефан Уайт. Зрозуміло, що такий погляд зумовлює песимізм щодо чергової спроби російської реформації. Близька до зазначеної позиції концепція А. Янова, за якою історія російської модернізації має стійкий, укорінений у структурі та культурі російського суспільства циклічний алгоритм: від реформ до контрреформ. Наприкінці 80-х років до думки про традиційне коріння більшовизму звернулося багато російських

⁵¹⁰ Точніше внаслідок своєї психічної інфантильності, що формується бидлотворною російською мовною картиною світу, – П.Д.

науковців і публіцистів (Ю.М. Афанасьєв, Л.С. Васильєв, В.І. Селюнін та інші, які або розмірковували про традицію державного та революційного деспотизму у дусі М.О. Бердяєва, або розглядали «радянський» (совєтський, – П.Д.) соціум як варіант азійського способу виробництва) (Михайло Афанасьєв, «Клієнтелізм і російська державність», <https://studfile.net/preview/6265025/>);

«Безпосередня мета революції у Росії полягала у знищенні буржуазії – «великої гниди земної кулі». Засобом був специфічний людський матеріал: «Лише декласовані, що виродилися зі свого класу, «ублюдки» історії і робили насамперед революції... Хай живуть безіменні «ублюдки» і всякі «покидьки» людства!». «Без мук не можна змінити суспільство: адже соціалізм отримав у спадок міщанство, сволоту («людей з вищою освітою – рахівників» і т.п.)... Страждання відітре з таких, розмеле їхній розум, від якого можна застрелитися в провінції». «Свідомість, не закріплена у почутті, це справді контрреволюція, тобто німецький стан». «Якщо не можна згуртувати людей на основі спорідненості, то можна їх поєднати на основі мучеництва». Насправді «велика гнида» і «ублюдки» зіграли роль історичного гною: «У революцію виграє «бічна сила», бо головні знищують один одного, а бічна залишається у здоров'ї і забуває все». «Міщанин, а не герой вивезе історію». Інакше кажучи, реальна революція в Росії виявилася мукою мас заради перемоги міщан під виглядом революційних перетворень... «...«Радянська» деспотія спирається на пристосувальні елементи, які пристрасно чіпляються за життя і готові на все...» (Андрій Платонов, «Дерев'яна рослина // Із записників», http://modernlib.ru/books/platonov_andrey_platonovich/derevyannoe_rastenie/read_1/, цит. за: Віктор Макаренко, «Російська деспотія і бюрократична держава», ч. 1, <https://hub.sfedu.ru/storage/1/754137/b44c7e11-cf0c-4d9c-afc6-58afab055366/>);

«Подібний етнос повинен мати деспотичне правління, він вимагає такого правління, як наркоман потребує наркотиків, таке деспотичне правління з природи подібного етносу, це по-перше, а по-друге, деспотичне правління автоматично спонукає подібний етнос перебувати в тому стані та вигляді, в якому він перебуває, органічно вимагаючи, знову ж таки, деспотичного правління» (Євген Гуцало, «Ментальність Орди // Раби рабів», або ж: «Яку Росію ми втратили?», <http://exlibris.org.ua/orda/r08.html>); «Суспільство, відмовившись від поняття добра як такого, винесло собі цим смертний вирок. Але зовні, у словесній формі це все ще виглядало легковажно, умоглядно. Проте виявилось, що мова – це і є основа світу. Її спотворення породило потворні думки, а потворні думки – криваві вчинки. Набоков показав нам не вчинки-події, і навіть не хвору думку, а суть – мертва мова. Мова, що вирізує ножицями брехні картонну реальність...» (Дмитро Галковський, «Нескінченний глухий кут», <https://www.6lib.ru/books/read/beskonehniy-tupik-227874/>);

«5. Інфантилізування народу. У більшості пропагандистських виступів, розрахованих на широку публіку, використовуються такі докази, персонажі, слова та інтонація, ніби йдеться про дітей шкільного віку із затримкою у розвитку або розумово неповноцінних індивідуумів. Чим сильніше хтось намагається ввести в оману слухача, тим більше він намагається використовувати інфантильні мовні звороти. Чому? Якщо хтось звертається до людини так, ніби їй 12 років, то через навіювання у відповіді або реакції цієї людини також буде відсутня критична оцінка, що характерно для дітей» (Професор мовознавства, філософ Ноам Хомський: «10 жахливих трюків, за допомогою яких контролюють маси», https://protocol.ua/ru/noam_homskiy_10_gutkih_tryukov_s_pomoshchyu_kotorih_kontroliruyut_massi/).

11. Найперші згадки про пращурів українців у Європі

Пращури українців і інших слов'ян меоти тарпети⁵¹¹ згадуються в Надазов'ї разом з сарбатами / сербами (грец. Σέρβοι, лат. Serboi / Sirboi; лат. «serpa» – змія) ще до нашої ери. Коли Геродот вперше (близько 450 р. до н.е.) згадує сарбатів / сарматів, він виявляє їх на Дону [10, IV: 19]:

«Землі сарматів починалися на захід від Кангюю, в районі Аральського моря. Сармати – загальна назва великого масиву іранськомовних кочових племен⁵¹², під якою вони були відомі грецьким та римським авторам. За походженням сармати були споріднені зі своїми східними сусідами – юечжами⁵¹³ та усунями⁵¹⁴. Протягом II ст. до н.е. – V ст. н.е. сармати кочували на величезному просторі степів від Аральського моря до Дунаю. З праці Страбона відомі назви та терени кочовищ окремих сарматських племен у II – I ст. до н.е.: у басейнах Уралу і Волги жили верхні аорси, на Дону – аорси, на Кубані – сіраки, землі між Доном і Дніпром займали роксолани, а трохи на захід від них мешкали язиги. У I ст. н.е. до Східної Європи з Внутрішньої Азії перекочували алани – сильний у воєнному плані рід чи клан. Під тиском аланів язиги перейшли Карпати і осіли в межиріччя Тиси та Дунаю, на межі римської провінції Паннонії. Сармати панували в європейському степу до середини IV ст. н.е., коли у 375 р. вони та співдружні їм готи опинилися на шляху нової хвилі східних кочовиків – гунів» (Олександр Симоненко, «Періодизування військової справи кочівників Евразії в епоху раннього заліза», https://www.ssc-ras.ru/files/files/Konf_Ar_voina2014.pdf);

«...ім'я сербів можна вивести тільки від одного дійсно існуючого народу. Йдеться про плем'я сяньбі, яке мешкало в степовій⁵¹⁵ Маньчжурії. У середині II століття н.е. сяньбійський каган Таншихай остаточно розгромив гунів⁵¹⁶ і створив степову імперію, що розпалася після 235 року. Вважається, що самоназвою цього племені було *särbi, sirbi, sirvi [Pelliot, с. 35; Гумільов, 1994, с. 4]. У «Природній історії» Плінія Старшого говориться: «Починаючи від Кіммерія, [у Меотійського озера] живуть меотики, гали [і] сарни, серреї, скізи, гніси⁵¹⁷» [Пліній Старший, «Природна історія», VI, 19; «Стародавня Русь», I, 247]. Птоломей поміщає сербів, чи сирбів, ще далі на сході, між Кавказькими горами і Волгою: «Сарматію займають... між Керавнськими горами (Кавказ) і річкою Ра (Волга) – оринеї, уали і серби» [Птоломей, «Географія», V, 9, 21; «Стародавня Русь», I, с. 195]... Оскільки серби та хорвати постійно згадуються як сусіди, можна припустити, що європейські сяньбі увійшли до складу племен сарматів. Яким чином їхнє ім'я було засвоєно слов'янами, сказати важко...» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етніміму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«І Пліній (79 р.), і Птоломей (170 р.) згадують сербів⁵¹⁸ біля Меотиди і адигів – зіхів⁵¹⁹. Виходить, що пращури українців і серболужичан сусідили 1800 років тому на Азові і за час Великого переселення народів пройшли звідти довгий шлях на захід до Сербії і Лужичанщини, зберігши мовні риси, спільні з мовою давніх сусідів – праукраїнською» (Костянтин Тищенко, «Правда про походження української мови», https://i.tyzhden.ua/content/photoalbum/2012/10_12/04/tyshenko/tyshenko.pdf).

⁵¹¹ Прабалт. *tarps, латгал. «tuorps», лтс. «tārps» – «черв / змія».

⁵¹² Насправді балтсько- і слов'янськомовних напівкочових племен, – П.Д.

⁵¹³ Праслов'янськомовні *утіі / гутіі = ютунги / юти = йотунги / йоти = готи / гети, – П.Д.

⁵¹⁴ Прабалтськомовні пращури франків язамати, язиги – П.Д.

⁵¹⁵ Насправді сяньбі (також кит. «шаньжуни») мешкали, як і інші слов'янськомовні сарматські / сермендські племена (грец. «сери»), в високогірних улоговинах Маньчжурії, – П.Д.

⁵¹⁶ Насправді розгромив не горян гунів / жунів, а степовиків сюнну (хуннів), – П.Д.

⁵¹⁷ Пліній Старший згадує там же [Природна історія. VI.50] народ Хроаси (Chroasai), нащадками якого, можливо, були гревтунги / грутунни = хроси / руси чи навіть є і сучасні кроати / хорвати, – П.Д.

⁵¹⁸ Сарбатів / сарматів та споріднених з ними тарпетів = тервінгів – тервуніотів / трєбінців / тервунян / церіван / черв'ян; латгал. «tuorps», лтс. «tārps» – черв, – П.Д.

⁵¹⁹ Що тоді мешкали значно південніше, – П.Д.

Про історію тарпетів [грец. Τάρπητες] свідчать кам'яні написи – титулари боспорського царя Перісада I [Берислава I / Бориса I] (348 – 309 роки до н.е.), в якому перераховуються підпорядковані йому народи, в тому числі і тарпети. Можливо, їх нащадками були не тільки готи, гаути і вермілани Скандинавії, а і античні герули⁵²⁰, борани / воради⁵²¹ та тореати / торети = торки:

«Торки – велике скитське плем'я⁵²², туранське за походженням. Воно увійшло до складу козацької народності та його основне скитське ім'я Коссака чи Кассака поширилося на племена козарських слов'ян. Їхня власна племінна назва Торети стала відомою на Кавказі дуже рано. У I – II ст. Торет знають географи Пліній Ст. та Птоломей; вони вказані в титулі боспорського царя Аспурга, як його піддані. Археологія датує їх поховання з конем ще ранішим часом. З V століття ці поховання зникають на Півн. Кавказі і з'являються у Заволжі; з X ст. вони переходять на Дон, Донець і поширюються далі на Захід до басейну Нижнього Дніпра. Так простежуються шляхи Торків доти, коли про них дізнаються руські літописці» (О.І. Скрилов, Г.В. Губарев, «Козачий історичний словник-довідник» // «Торки», 1970 р., <https://kazak.academic.ru/2076/ТОРКИ>; <http://interpretive.ru/termin/torki.html>).

Припущення О.М. Ременнікова про праслов'янську приналежність боранів ґрунтується на фонетичній подібності (на його думку) імен готських керманічів Респа [Respa], Ведука [Veduco] і Тарвара [Tharuaquoque] з давньослов'янськими іменами. І саме від боспорських правителів пращури українців запозичили свій герб – тризуб:

«Пліній і Птоломей згадують про присутність народу, іменованого анти, поруч з Азовським морем, на захід від Дону. Вочевидь, це був той же народ, що і (балтськомовні, – П.Д.) Яньцай китайських хронічок. Антів, які, швидше за все, були правлячим племенем, ототожнювали з аорсами. Назва «анти» також з'являється на пантикапейській стелі III століття, з чого випливає, що в цей час вони мешкали десь поруч з Боспорським царством... Іншим пізнішим аланським плем'ям були анти, яких Йордан вважає слов'янським народом⁵²³, додаючи, що «венди (слов'яни), хоча і походять від одного кореня, але носять три різних імені: венди, анти і склавини». Однак це не суперечить ідентифікації антів як аланів (асів): сармати⁵²⁴, вочевидь, утворювали на даній території правлячий клас, який поступово ослов'янився⁵²⁵. Цей процес, ймовірно, завершився не раніше VI століття н.е., хоча багато сарматських традицій збереглося. Серед них – тамги і пов'язані з ними вірування, які передалися скореному слов'янському населенню⁵²⁶. Герб старої руської правлячої династії Рюриковичів, чиєю столицею був Київ, утворився від тамги» (Тадеуш Сулімірський, «Сармати. Стародавній народ півдня Росії», <http://lib.rus.ec/b/290590/read>; http://loveread.ec/view_global.php?id=75672).

Вочевидь, перша хвиля навали високорослих сарматів / сермендів = германців⁵²⁷ відбулася задовго до початку нашої ери, можливо наприкінці IV ст. до н.е. чи в перші десятиліття III ст. до н.е. Інформація про це не зафіксована античними авторами з простої причини. Сармати, будучи горянами, лише ринули до гірських масивів Скандинавії (Скандзи), кліматичні умови мешкання в яких на той час були дуже сприятливими. І тому вони вернулися до осілого чину мешкання своїх пращурів, заселивши обидва береги сучасного Балтійського моря, яке саме через це і стало відомим в античності як

⁵²⁰ Грец. Αἰρούλοῖς / еркули / *геркули / *геркулеси – велетні = верли.

⁵²¹ Вірм. «vordi» – син; вірм. «vord», лат. «vermis», нідерл. «worm» – черв, що був тотожним змію у всіх праїндоевропейців а, отже, і у черв'ян = слов'ян.

⁵²² Насправді слов'янськомовне сарматське (зміїне) плем'я темношкірих нащадків горян; пушту «tor», тадж. «торік», ст.-англ. «deorc», англ. «dark» – темний, – П.Д.

⁵²³ Насправді балтськомовним склавинським народом; скальви (нім. Schalauer, прусск. Skalavo / Skalwa, лит. Skalviai) – балтськомовне плем'я, що, як і пруси і слов'яни, було в Середньовіччя червоношкірим, – П.Д.

⁵²⁴ Сарбати = серби і алани-торки, – П.Д.

⁵²⁵ Насправді сам ослов'янив разом зі своїми нащадками готами тубільців Європи, – П.Д.

⁵²⁶ Точніше, ослов'яненому населенню, – П.Д.

⁵²⁷ Слов'янськомовних юечжів / *утіів / гутіів = ютів = йотів / гьотів / ґрутуннів = готів.

Сарматське море. І, отже, Скитія загинула зовсім не через навалу сарматів, яким на той час була не цікавою рівнинна місцевість майбутньої Русі-України:

«Чи була тоді Скитія завойована новими прибульцями? Відомо, що степова Скитія після смерті царя Атея в 339 до н.е. занепадає і до початку III ст. до н.е. припиняє своє існування. Раніше це пояснювалося вторгненням до Скитії сарматів. Потім було з'ясовано, що сарматські пам'ятки біля колишньої Скитії, до середини II ст. до н.е., практично відсутні. Це явно не вкладалося у рамки колишніх уявлень про раннє масове вторгнення сарматів. Наскільки вплинула поява нового угруповання кочівників у IV ст. до н.е. на східних кордонах Скитії на стан справ у самій Скитії визначити важко. Складається враження, що основна їхня маса затрималася на Нижньому Доні. Джерела не містять достатньо переконливої інформації про те, наскільки далеко на захід від Дону нове угруповання контролювало території. Можна припускати, що поява нового етнополітичного об'єднання була одним із факторів, що призвели до послаблення Скитії. Наступний прилив нового населення в донські та волзькі степи відноситься до II ст. до нашої ери. Поява нових груп кочівників простежується на археологічному матеріалі, як це зазначено і письмовими джерелами. У матеріальній культурі сарматів відчувається вплив традицій культур, розташованих далеко на схід... Межиріччя Волги і Дону та Нижнє Надволжя, за уявленнями дослідників, у III – II ст. до н.е. було зайнято численним сарматським населенням, а степи колишньої Скитії у цей час, принаймні до середини II ст. до н.е., були порожніми і сарматами чомусь не займалися. Складається враження, що степи Дону та Нижнього Надволжя у III ст. до н.е. були заселені відносно слабо. Принаймні цю проблему можна остаточно вирішити лише після виділення сарматських комплексів III ст. до н.е., що дуже складно, у зв'язку з відсутністю опорних пам'яток цього часу в колишній Скитії та на суміжних територіях...» (А.С. Скрипкін, «Роль міграцій у становленні сарматських культур Дону та Нижнього Надволжя» / «Сармати і Схід», 2010, <https://volsu.ru/download.php?id=8e188c76%2034f0%2011e4%20d583%200025909acda2-1.pdf>);

«Хто і коли розтропив Скитію – одна з головних проблем в археології та історії скито-сарматського світу. У літературі існують чотири версії причин та подій, що спричинили розпад Скитії у III ст. до н.е.: «кельтська» (експансія кельтів з Балкан), «кліматична» (різке погіршення клімату з катастрофічними наслідками), «економічна» (занепад зернової торгівлі) та «сарматська» (навала сарматів зі сходу). У статті розглядається так звана «сарматська» гіпотеза з нової точки зору. Нечисленні, але виразні археологічні знахідки на території України, Молдови та Румунії (характерні бронзові налобники та пластини нагрудників, вудила з хрестоподібними «строгими» насадками, великі окучаті намистини-амулету) та їх аналоги на Північно-Західному Кавказі і в Надкубанні на початку III ст. до н.е. дозволяють припустити, що військова експансія сіраків та меотів⁵²⁸ призвела до витіснення скитів із надчорноморських степів у Придністров'я. Перелічені знахідки маркують просування їх носіїв зі сходу захід, до Дунаю. На Нижньому Дністрі досліджено скитські могильники другої половини III – середини II ст. до н.е., відсутні східніше і відомі у літературі як Тираспільські кургани. Зважаючи на археологічний матеріал, не виключено, що кавказькі завойовники були шляхтою скитської орди, представники якої поховані в Тираспольських курганах. Ритуальні депозити («скарби» чи «дивні комплекси») цього часу на Кавказі та у Північно-Західному Надчорномор'ї є пам'ятками військової еліти нового об'єднання. Можливо, її слід ототожнювати із сайями царя Сайтафарна з декрету на честь Протогена» (О.В. Симоненко, «Про сарматське завоювання Скитії», <https://elibrary.ru/item.asp?id=35250069>).

Отже: «Тема причини загибелі Скитії, яка багато років обговорювалася, залишається дискусійною і в даний час. Автором в останні роки з цієї проблеми опубліковано кілька робіт, у яких на підставі письмових та археологічних джерел обґрунтовувалася

⁵²⁸ Переважно тарпети = тервінги = тервуняни / черв'яни, відомі пізніше як сарбати = серби, – П.Д.

причетність сарматів до падіння Скитії наприкінці IV – перші десятиліття III ст. до н.е. Ця концепція висувалась раніше та іншими дослідниками. В даний час з'явилися роботи, що відстоюють інші версії, в яких робиться спроба довести непричетність сарматів до подій, які призвели Скитію до загибелі. Основні положення, що викладаються у цих роботах, зводяться до твердження про відсутність сарматських пам'яток III ст. до н.е. не тільки на території Північного Надчорномор'я, а й на схід від Дону. У зв'язку з цим стверджується, що поява сарматів у степах Східної Європи відноситься до часу не раніше II ст. до н.е. У пропонованій статті з урахуванням антропологічних та археологічних даних доводиться наявність у Волго-Уральському регіоні пам'яток сарматів з IV по I ст. до н.е. без будь-яких хронологічних розривів, обстоюється ідея поетапного освоєння східними кочівниками Волго-Донського та Північнонадчорноморського регіонів. На першому етапі відбувається дестабілізація політичної ситуації із середини IV ст. до н.е. у зв'язку з появою на Нижньому Дніпрі сарматів. Другий етап пов'язаний з завданням ударів по Скитії у першій половині III ст. до н.е. сарматами. Протягом більшої частини III ст. до н.е. основною територією проживання сарматів є землі, що розташовувалися на схід від Дону, звідси вони здійснюють набіги в Північне Надчорномор'я з метою пограбування чи збору данини. Ця концепція знаходить підтримку і у нових інтерпретаціях письмових джерел лінгвістами» (А.С. Скрипник, «До дискусії про причину загибелі Скитії», <https://elibrary.ru/item.asp?id=42336285>);

«Так, він [хіатус] існував. На жаль, або не на жаль, це були не сармати (точніше, не савромати, – П.Д.) – це були інші загарбники, і вони дійсно посунули скитську людність, але не винищили, як писав Діодор Сицилійський, до ноги, перетворивши більшу частину України на пустелю. Вони посунули, зруйнували скитську державність і відтиснули решту населення на захід. Бо якраз на Дністрі є поховання III – початку II століття [до н.е.]. Це скитські поховання – відомі Тираспільські кургани. Їх почало досліджувати ще подружжя Стемпковських у XIX столітті... Наші колеги з Росії останні десять років досліджують на північно-західному Кавказі, в передгір'ях, специфічні пам'ятки біля станиць Тенгінської, Новолабінської – це меоти. Але не ті меоти, які нам завжди були відомі, до яких ми звикли з університетів, тобто добрі, мирні землероби, що землю копали і з греками вино пили, – а нова культура, дуже войовнича, з кінськими могилами, з великою кількістю зброї, войовничі серйозні люди. І ось ці, будемо казати, «меоти» (бо не всі їх визнають меотами), скоріш за все, в спілці з сіраками й зруйнували степову Скитію. Вони посунули скитів, і їм належать найбільш ранні (бо є й пізніші) «дивні комплекси». Отже, Скитія впала під тиском зовнішнім, але не сарматів, а спілки меотів⁵²⁹ і сіраків, а останні і є сармати⁵³⁰. І археологічні докази цього – не тільки ранні «дивні комплекси» і відсутність скитських поховань, а й простежені руйнування на грецьких і варварських землеробських поселеннях, аж починаючи зі станиці Єлизаветівської і закінчуючи хорою Ольвії і Тіри, це північний Крим. Вони прокотилися такою хвилею. І всі ці пожежі на землеробських поселеннях синхронні й датуються, як довели пітерські науковці Юрій Виноградов і Костянтин Марченко, 70 – 60-ми роками III століття [до н.е.]. Якраз усе збігається: і скити зникають в цей час, і поселення хтось випалює, і «дивні комплекси» з'являються, і трошки згодом, в середині III століття [до н.е.], виникає Тираспільська скитська субкультура» (Олександр Симоненко про історію войовничих кочовиків: «Без сарматів не було б лицарства», https://zaxid.net/bez_sarmativ_ne_bulo_b_litsarstva_n1530415).

З цієї ж причини і наступна навала слов'янськомовних темно-червоношкірих сарматів, що відбулася у I ст. н.е., лише тимчасово потіснила населення, що мешкало на Східноєвропейській рівнині і не змусила його в подальшому мешкати в укріплених селищах:

«У середині-кінці I ст. н.е. зарубинецькі райони Середньої Наддніпряниці приходять в запустіння. На думку археологів, причиною цього є натиск сарматів. Дійсно,

⁵²⁹ Гарпетів = тервінгів = черв'ян, – П.Д.

⁵³⁰ Чи савромати, – П.Д.

археологічними розкопками виявлені сліди того, що на рубежі нашої ери дерев'яні укріплення деяких городищ середньої Наддніпрянщини були спалені, а на зовнішній стороні городищ були виявлені сарматські накінечники стріл. Однак опісля передбачуваного сарматського розгрому на місці спалених укріплень практично на всьому просторі правобережних зарубинецьких племен на городищах були споруджені нові, більш потужні укріплення. Час спорудження цих укріплень – перше століття н.е. Отже, зарубинецьке населення Середньої Наддніпрянщини натиск сарматів витримало, а пішло з рідних місць пізніше. Міграції з Середньої Наддніпрянщини були спрямовані в басейн Десни і в лісостеповий район на Південному Бугу, про що свідчить подібність в кераміці, оселях, залізних виробах. Можна припустити, що зарубинецьке населення дійсно пішло в лісову зону на Десну, рятуючись від сарматів. Але тоді незрозуміло, чому частина зарубинців пішла на Південний Буг, причому виникли тут селища не мали ні природних, ні штучних оборонних засобів. Чи не правда, факти говорять самі за себе – населення біжить від степовиків⁵³¹, переселяючись ближче до них, при цьому не намагається навіть оселитися у важкодоступному місці і ніяк не зміцнює свої селища! На своїй колишній території в Середній Наддніпрянщині населення, що залишилося, покидає укріплені городища і поселяється в маленьких незахищених селищах. Показово, що зарубинецьке населення, яке залишилося на середній Наддніпрянщині, продовжує мешкати не тільки на півночі від Росії, а й на сході (на лівобережжі) і навіть південніше в маленьких неукріплених селищах. Це теж мало схоже на втечу від степовиків» (Андрій Алексаха, «Походження слов'ян. Поступологічна реконструкція», https://alexakha.ucoz.com/aleksakha-proiskhozhdenie_slavjan.pdf).

Таким чином, саме те, що пращурів як гутів юечжів / *утів = готів йотів / ютів і аланів-торків, так і їх нащадків темно-червоношкірих середньовічних слов'ян (сербів / сорбів = сарбатів / сарматів, хорватів і інших) недолугі історики хибно вважають іранськомовними, а нащадків брахікранних сарматів / сермендів темно-червоношкірих античних германців вони ж блюзнірські вважають пращурами блідолицих доліхокранних псевдогерманців, і є головною причиною того, що формування суперетносу мезобрахікранних і брахікранних слов'ян (нащадків меотів тарпетів – вестготів тервінгів = тервуян / черв'ян = сербів та нащадків аланів-торків – остготів грутуннів = хросів / русів та і інших античних германців) ними ж лицемірно пов'язується з примітивними тубільцями Європи – блідолицими доліхокранними «пражанами» і відноситься лише до кінця I тис. н.е., незважаючи на згадки про їх пращурів в античних джерелах навіть ще до нашої ери:

«Загадка походження слов'ян полягає в тому, що вони з'являються на сторінках історії ніби звідкись. Найперша згадка імені слов'ян у писемних джерелах відноситься до 512 року. Раніше слов'яни згадуються лише під назвою венетів⁵³². Біда полягає в тому, що це плем'я відоме у таких місцях і в такий час, де історичних слов'ян бути просто не могло: у Галлії, Пафлагонії та Венеції. Однак нікуди не подітися від того, що західні сусіди слов'ян германці⁵³³ знали їх тільки під ім'ям вендів. Згідно з Тацитом, Плінієм Старшим і Птоломеем, венети жили десь на схід від Вісли, яка в той час розділяла Германію (Свебію) і Сарматію аж до узбережжя Балтійського моря (Сарматського океану). Де б не мешкали ці венети, їхні землі лежали на північ від Карпат. Водночас слов'янські перекази одноставно поміщають батьківщину слов'ян на південь від Карпат, на Дунаї, у римських регіонах Паннонії, Іллірику та Норіку, де в римські часи не відомі ні венети, ні тим більше слов'яни. На довершення всього слов'яни з'являються у VI столітті не одні, а у супроводі

⁵³¹ Насправді від звиклих до осілого чину життя біженців з високогірних долин Північно Китаю, – П.Д.

⁵³² Тобто хибно ототожнюються з північними кельто-іллірійцями та з обалтеними нащадками фінів, – П.Д.

⁵³³ Насправді псевдогерманцями, що лише привласнили етнонім пращурів слов'ян античних германців, як це зробили і туранці Ірану, привласнивши етнонім індійських аріїв, та туранці Росії, привласнивши етнонім пращурів українців, – П.Д.

народу антів⁵³⁴, який не відрізнявся від власне слов'ян нічим, крім імені, був чисельнішим і сильнішим за них і проте безслідно зник через 100 років на початку VII століття... У римській Дакії відомо кілька курганних могильників II століття, у тому числі найбільший з них Кашольц-Кальбор, що складається з більш ніж 300 насипів, 50 з яких були розкопані [Федорів, Польовий, 1973, с. 199-200]. Спочатку робилися спроби пов'язати цей могильник з корінним дакійським населенням, але незабаром з'ясувалося, що трансільванські кургани залишили переселенці з Норіка і Паннонії. При цьому мешканці Східної Паннонії селилися в Західній Дакії, а мешканці Норіка – здебільшого на сході (Трансільванії), у сільській місцевості [Історія Румунії, с. 54]. Похоронний обряд норіків та паннонців різко відрізнявся від ямних трупоспалень інших переселенців іллірійського та тракійського походження. Виділялися вони і своєрідним одягом з пальчастими фібулами норіцько-паннонського типу, і взагалі, порівняно зі своїми сусідами, особливо тракійцями, вони виглядають найменш романізованими [Історія Румунії, с. 75-76]» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/).

Отже ж, пращурів українців античні історики знали не тільки задовго до нашої ери, а і у пізньоантичні часи, як германців готів (йотів / ютів), насправді тотожних сермендам гутіям (юечжам / *ютіям):

«Оскільки Юти, які оселилися в Англії, не були ні норвежцями, ні данцями, як відомо в пізній період, вони повинні були бути за своїм походженням, за свідченням рунічних написів, виявлених в Кенті, або англами⁵³⁵, або готами⁵³⁶. Під час Пітея, в 4 ст. до н.е., і Птоломея, у 2 ст. н.е., готи, як уже говорилося, займали регіон на сході Балтики. Це ім'я там втрачено, але збереглося на острові Готланд і в провінції Готланд в Швеції. Традиція відносить цей балтійський ареал, до їх батьківщини, але в будь-якому випадку в дуже давній період вони, мабуть, мешкали на берегах Балтики. Стародавня назва Ютланд (Uitland) для частини східного берега Балтики нагадує нам про ютів. Так юти (Uuit), ймовірно, видозмінена форма від Юти (Jute) або Jewit, і в ютській (Jutish) частини Англії, такий як Гемпшир, ми зустрічаємо назви Uuit або Wit, Wihthland для острова Вайт (Wight). Тотожність деяких ютів готам показана подобою їх назв, і їх стародавнім поширенням по обидві сторони Балтійського моря; подібністю звичаїв, як буде показано вище; і в історичних джерелах, таких як Ассер (Asser), який, стверджував, що мати короля Альфреда походила з готів і ютів, фактично ідентифікує їх як один (чорнявий, – П.Д.) народ. У збережених пам'ятках з давніми готичними рунами в Кенті ми отримуємо підтвердження цьому. Біда згадує про подібність топонімів у багатьох частинах Англії і каже: «Імена пращурів і інші топоніми в Кенті та інших частинах Англії не дозволяють нам припускати лише народ ютів (Jutish)⁵³⁷». Доведене мешкання готів і фризіїв у Кенті, і поселенців цих же народностей у багатьох інших частинах Англії, мабуть, дає можливість відповісти на питання, ким насправді були люди, звані в Кенті і Гемпширі ютами – тобто, готами або готського походження. Роль народів Балтики, які брали участь в завоюванні і колонізуванні Англії, недооцінена. З таким значним центром торгівлі і мореплавання, що існував у Вісбі, хоча і меншим, ніж він став згодом, не можна сумніватися у зв'язку готів з усіма цими морськими експедиціями, і не тільки в якості перевізників. Час заселення острова Готланд канув у далекій давнині...» (Томас Вільям Шор, «Походження англосаксонського народу», <http://universe-tss.su/main/litstr/16067-proishozhdenie-anglo-saksonskogo-naroda-obnovlyatsya.html>);

⁵³⁴ Насправді у супроводі балтськокомовних нащадків аорсів яньцай / *антсай, що мешкали у готські часи на Північному Кавказі, – П.Д.

⁵³⁵ Спорідненими анкліям = оногурам / утигурам; лат. «anguis» – змії, – П.Д.

⁵³⁶ Спорідненими ютунгам та гунам ультинзурам = вількікам нащадками велетнів жунів хутталанів і інших гутіїв юечжів; хрв. «guja» – «аспид, вуж»; лтс. «odze», англ. «adder», чес., словц., ст.-луж. «had» – «вуж, гад, гадюка», – П.Д.

⁵³⁷ Споріднених *ютічам / *л'ютічам / лютічам / вільцям, – П.Д.

«Унгури⁵³⁸, за свідченням Псевдо-Захарія, прийшли на Кавказ із Согдіани, де їхні будинки були зруйновані землетрусом. Оногури⁵³⁹ були добре відомі на Кавказі задовго до навали гунів⁵⁴⁰. Збереглася старовинна легенда про битву велетня Хоногура з перським шахом. Коли він викликав шаха на поєдинок, виклик замість нього прийняв вірменський витязь Бабік Сюні. Він переміг страшного велетня і відвоював свободу рідної землі...» (Михайло Ромашко, «Таємничі оногури», <http://zagadki-istorii.ru/civilizacii-48.html>);

«Тільки Бакаф, колись побудований уннугурами, був зруйнований землетрусом і Согдіана зазнала на собі мору і землетрусу... Примітки: 28. ...Оногури спочатку селилися на узбіччях річок Сирдар'я, Або, Чу. Просуваючись на захід, частина їх осіла на Північному Кавказі, інші, пройшовши вздовж північних берегів Чорного моря, вторглися в Дакію, Мезію, Тракію» (Теофілакт Сімокатта, «Історія», кн. 7, https://azbyka.ru/otechnik/Istoriya_Tserkvi/istorija/);

«Згідно з сирійською компіляцією Захарії Рітора, авнагури / аунагури населяли степи на північ від Кавказу, ведучи життя кочівників. Однак Теофілакт Сімокатта повідомляє нам, що у них були міста – і в більш ранню епоху вони збудували місто Бакат⁵⁴¹. Точніше вказує місце проживання Космографія Равеннського Аноніма (Ravennatis Anonymi), який поміщає Patria Onogoria на північ від Понта на околицях озера Меотида (тобто Азовського моря). Судячи з деяких списків єпархій кінця VII століття або початку VIII століття, у VII столітті в готській єпархії існувало єпископство оногурське, що свідчить про досить раннє поширення християнства серед оногурів⁵⁴²» (Д. Димитров, «Протобулгари північного та західного Чорномор'я», Варна, 1987, <https://shejere.livejournal.com/45281.html>; <http://www.protobulgarians.com/Russian%20translations/Dimitro%20Dimitrov/Dimitro%20Dimitrov.htm>; <http://odnapllyazyk.narod.ru/protobul.htm>).

Також відомо, що:

«Геродот серед народів Малої Азії називає поряд тибаренів і мосхів, ймовірно, все тих же Таба і Муск або Тувал та Мешех. Країна Таба, як вважають дослідники, розташовувалася в районі стародавнього металургійного комплексу Східної Анатолії: там розташовувалося відоме в I тисячолітті до н.е. місто Тебрікі, де добували залізну руду. Можна припустити, що найменування Тебрікі, Тибар, Тувал мають між собою певну спорідненість. Ще один напрямок далеких зв'язків: за переказами одне з важливих шумерських допотопних міст⁵⁴³ називалося Бад-Тібіра, що зазвичай перекладають як місто мідників⁵⁴⁴. Ну а тепер, зв'язки зовсім далекі, і на них теж звернули увагу дослідники: цікаво, що в індоарійських «Ведах» Твастр – бог ковальства. Слова Тувал, Тібіра, Твастр здаються пов'язаними зі слов'янськими «творець», «творити», «творіння»⁵⁴⁵...» (Леонід Гомберг, «Дорога на Ханаан», <http://www.universalinternetlibrary.ru/book/29550/ogl.shtml>; <https://www.profilib.net/chtenie/56850/leonid-gomberg-doroga-na-khanaan-20.php>);

«Тиварьони (Тибар) – стародавні племена, що мешкали на південному узбережжі Чорного моря, між рр. Котіорой і Керасунт. Згадуються античними авторами (6 – 1 ст. до н.е.), які відзначали у тибаренів наявність скотарства як основного заняття. Деякі науковці

⁵³⁸ Оногури = анклії / ангуарії, споріднені англам та унгличам / уличам / улахам, – волоти / велетні, – П.Д.

⁵³⁹ Он-огузи = *on-oculi = an-guli / ан-гли = аримаспи – одноокі; скит. «арі» – одиниця; фін. «eräs», лат. «unus», італ. «uno», вал., ісп. «un», нідерл. «aon», англ. «one», кор. «han» – один; скит. « $\mu\alpha\sigma\lambda\omicron\varsigma$ »? лат. «oculi», арагон. «güello», гот. «augo», ісл. «auga», швед. «öga», чуваш. «куз», азерб., турец. «göz», казах. «козь» – очі; англ. «gaze», азерб. «göz» – погляд; кирг. «кара», італ. «guardare» – «дивитися»; чуваш. «кур», казах. «кору», узб. «кўрмоқ» – «бачити, дивитися»; ісл. «enskur», угор. «angol», кр.-тат. «ingliz» – англійська; італ. «inglese», румун. «englez», осет. «англис», лит. «anglas» – англієць, – П.Д.

⁵⁴⁰ Вочевидь, вперше оногури прибули на Кавказ на початку нашої ери у складі янтсай = антів або пізніше у складі ультинзурів, що контролювали торгові шляхи, разом з іншими аланськими племенами, – П.Д.

⁵⁴¹ В Європі ж ранніми поселеннями оногурів = утигурів = ясів були городища Салтово-Маяцької АК та поселення оногурів = русів на Тамані та в Криму, – П.Д.

⁵⁴² Споріднених аланам-торкам / аланам-русам, що залишилися у Східній Європі, – П.Д.

⁵⁴³ Заснованих переселенцями з Двараки / *Твараки в Ділмуні = Індії, – П.Д.

⁵⁴⁴ Лит. *tvaris / «varis», англ. «brazen» – мідний, – П.Д.

⁵⁴⁵ Снскр. «двар, двара» означає утворення – «отвір, пройму»; «двері, ворота, браму», – П.Д.

вважають, що одна з гілок тибаренів після падіння Хеттської держави переселилася до гірського регіону Східної Каппадокії. Ця частина тибаренів відома під назвою Тубала⁵⁴⁶» («Вел. Рад. Енци.», Т. 42, http://bse2.ru/book_view.jsp?idn=030307&page=405&format=html).

Тому не виключено, що пращурами українців можуть бути не тільки грутунни / хроси / руси, алани-торки і жуни / гуни (уличі / улахи / волохи), а і тиварьони / тибарени, що разом з кавказькими аланами-торками були пращурами тиверців / *тиврульців:

«...на території Верхнього і Середнього Дністра (де мешкали алани тиверці, – П.Д.) і на прилеглий до неї території Прикарпаття, в середовищі культур римського часу (черняхівської і карпатських курганів) археологічно фіксується процес формування певного типу житла – прямокутної споруди з піччю-кам'янкою в кутку. Слід особливо підкреслити, що якщо заглиблені житла різного типу, як уже згадувалося, зустрічаються на великій території у селищах ряду різних культур римського часу, то така суттєва деталь внутрішнього устрою помешкань, як піч-кам'янка, в першій половині I-го тисячоліття нашої ери відома тільки в зазначеному регіоні⁵⁴⁷. Як відомо, устрій житла є однією з найхарактерніших рис матеріальної слов'янської культури, а піч-кам'янка представляє собою, мабуть, саму істотну частину інтер'єру слов'янського житла, невідому за межами слов'янської території. Можна з упевненістю сказати, що наявність в поглибленому житлі печі-кам'янки виразно свідчить про слов'янську етнічність населення, яке залишило цю пам'ятку» (Л.В. Вакуленко, О.М. Приходнюк, «Місце і співвідношення слов'янських старожитностей I тис. н.е.», <http://194.44.152.155/elib/local/sk475252.pdf>);

«Останнє, втім, не наближало вирішення головного питання слов'янської археології – про походження класичної празької культури. Найраніші її пам'ятки виявлено в Прикарпатті, у верхів'ях Пруту та Дністра, де було знайдено найперші слов'янські напівземлянки з печами-кам'янками (Баран, 1983). Питання ускладнювалося тим, що цей регіон у пізньоримський час (III – V століття) був зайнятий пам'ятками провінційно-римських культур Черняхово та карпатських курганів, які за своїм виглядом суттєво відрізнялися від «бідної» празької культури наступного часу. В.В. Седов та В.Д. Баран пов'язували її походження зі слов'янським населенням, яке проживало тут під владою готів...» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«Слід особливо підкреслити, що така суттєва деталь внутрішнього устрою житла, як піч-кам'янка, в першій половині I-го тисячоліття нашої ери відома тільки на території Верхнього і Середнього Дністра. Печі-кам'янки представляють собою істотну частину тільки слов'янського інтер'єру, і їх наявність свідчить про присутність праслов'янського етносу в середовищі населення, що залишив ці пам'ятки... Таким чином, осілі землеробські племена на території Дністровсько-карпатських земель в I – початку III ст. були представлені культурами типу Поянешти-Виртішкої і Липицької, старожитностями Карпатських курганів. Всі племена, носії цих культур, в тій чи іншій мірі піддавалися впливу праслов'янських і сарматських народів» (Н.А. Чаплигіна, «Населення Дністровсько-карпатських земель і Рим в I – III ст. н.е.», <http://archive.today/J5U5#selection-149.1-149.77>);

«Декілька сезонів пішло на те, аби у 50-і роки XX століття розкопати залишки невеликого селища поблизу села Жовтневе на Харківщині... Печі мешканці споруд складали з місцевого вапняку і розташовували в кутку, зазвичай північно-східному, топкою на південь. Ці споруди розміром в середньому 1x1 м нагадують печі-кам'янки празької культури. Часом печі споруджували на останці, вирізаному з глини, – тоді вони підносилися над земляною долівкою на 30–40 см... Гончарі працювали безпосередньо у селищах. Знайдено групи споруд, серед яких розкопано і відповідну майстерні, причому з

⁵⁴⁶ Інша ж з гілок тибаренів, що мігрувала до Північно-Західного Кавказу і була асимільована аланами, можливо, відома як досвідчені та майстровиті металурги тиверці, – П.Д.

⁵⁴⁷ Інша ж з гілок тибаренів, що мігрувала до Північно-Західного Кавказу і була асимільована аланами, можливо, відома як досвідчені та майстровиті металурги тиверці, – П.Д.

двох'ярусним гончарним горном. Ще тут мешкали і працювали ковалі, які забезпечували сусідів всім необхідним інвентарем, – сапами, серпами, сокирами, не кажучи про дрібні вироби – ножі або цвяхи. Мешканці подібних селищ не кочували, а обробляли землю, розводили худобу на навколишніх пасовищах. Благо у лісостепу земельних угідь тоді вистачало. Знахідки залізних мотик відомі не лише з розкопок могильників, але і за знахідками у селищах. Зерна було багато, його зберігали у ямах і мололи на жорнах, знайдених серед решток помешкань. Кожне селище забезпечувало себе усім необхідним, а те, що не могли виробити на місці (бронзове литво, прикраси) вимінювали у містах. Життя було досить заможним, бо місцеві мешканці дозволяли собі купувати амфори з привезеним за багато сотень кілометрів вином. Селище поблизу Жовтневого не мало укріплень, отже, покладалося на певний захист, наявність неподалік надійного та безпечного сховища. Але період існування селища припадає на VIII – IX століття, часи посилення позицій каганату в цьому регіоні. Слов'яни – поляни і мешканці півночі не влаштовували нищівних набігів, а справно платили козарам данину» (М. Відейко, «Україна від антив до Русі», розділ 20 «Про селища Козарії», https://chtyvo.org.ua/authors/Videiko_Mykhailo/Ukrayna_ot_Antov_do_Rusy_ros/);

«Не можна сумніватися, що уличі [лат. Unlizi] і тиверці [лат. Aturezane] під час зародження держави у полян стояли за культурою вище інших слов'янських руських племен. Більшому культурному розвитку їх сприяло географічне положення займаної ними території. Завдяки їй вони рано повинні були стати учасниками в чорноморській торгівлі⁵⁴⁸: вони не були тільки «надрічковими» мешканцями, а й приморськими, і вплив місцевості був для цих племен анітрохи не меншим, як і на будь-який інший народ. «Неповороткі» готи стали завдяки сусідству з морем поворотними і громили своїми морськими набігами регіони Візантійської імперії. Адріатичні слов'яни також є майстерними моряками. Ми не маємо ніякого права заперечувати силу цього впливу на уличів і тиверців. Пригадаймо, що човни для морських походів, за словами Костянтина Багрянорідного, будували слов'яни, підлеглі Києву. Отже, якщо вміли будувати, то і плавали... Ми маємо повне право припускати, як сказано вище, що уличі і тиверці по культурі стояли вище інших русько-слов'янських племен. Тому вони з великим успіхом чинили опір домаганням Києва. Ми виявляємо навіть в літописі цікавий факт, що змушує визнати їх єдино самостійними племенами, тоді як інші платили данину кому-небудь. Літопис кілька разів повторює, що поляни, сіверяни, радимичі і в'ятичі були обкладені даниною на користь козар, але немає в ній жодної згадки, жодного натяку, що тому ж піддавалися уличі і тиверці. Одне за іншим без особливого опору підкоряються племена Києву, і тільки уличі і тиверці надають протидію. «І бе обладая Олег деревляни, – говорить літопис, – полянами, радимичами, а з уличі і тиверці імеяше рать». Ми зустрічаємо тільки раз участь цих племен у походах руських князів, і то в якості прибічників, а не підлеглих, саме в поході Олега 907 р., але і то тільки одних тиверців. Далі немає ніяких згадок ні про останні, ні про уличів. Вочевидь, вони не брали участі в загальноруському житті, своїми силами повинні були боротися з ворогами, що наринали» (Петро Голубовський, «Печеніги, торки і половці до навали татар. Історія південно-руських степів IX – XIII ст.», http://history.org.ua/LiberUA/PTPIst_1884/PTPIst_1884.pdf);

«Перший з слов'янських царів є цар Діра, він має великі міста і багато населену країну; мусульманські купці прибувають до столиці його держави з різного роду товарами. Біля цього царя зі слов'янських царів мешкає цар Аванджа⁵⁴⁹, що має міста і великі регіони, багато війська і військових припасів; він воює з Румом, Іфранджем, Нукабардом і з іншими народами, але війни ці нерішучі. Потім з цим слов'янським царем

⁵⁴⁸ Про що свідчить безліч знахідок східних дирхемів і римських денаріїв на Вінниччині, – П.Д.

⁵⁴⁹ *Аландж / *Валандж = Валинана – держава герулів та паннонських і волинських аланів-дунглібів = дулібів; ст.-англ. «dun, duning» – «темно-коричневий, чорний»; лат. «tenebris», нім., швед. «dunkel», нідерл. «donker» – темний; кор. «dunhan», турец. «donuk», карач.-балк. «тунакъ», англ. «dingy», лит. «dulsvas», фриз. «dull» – тьмянний, – П.Д.

межує цар Турка⁵⁵⁰. Це плем'я найкрасивіше зі слов'ян лицем, більше них числом і хоробріше серед них силою» (А.Я. Гаркаві, «Сказання мусульманських письменників про слов'ян і русів // з творів Абуль-Хасана Алі ібн-Хуссейна, відомого під прізвиськом Аль-Масуді (писав від 20 або 30 до 50-х років X ст. за Н.Х.)», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Russ/X/Garkavi_mus_pis/11.htm).

Переважно, саме, у аланів-тиверців (з усіх слов'янських племен) і була повсюдно поширена металургія заліза:

«Проте те, що північнокавказькі алани були відомі як видатні ковалі аж до XIII ст., повідомляє Гільом Рубрук: «І коли ми дісталися до описаного переходу, то із 20 [провідників, – О.Б.] у двох виявилися лати. Я запитав, звідки вони до них потрапили. Вони сказали, що купили лати у вищезгаданих аланів, які вміють добре виготовляти їх і є чудовими ковалями...» (Олег Бубенок, «Мадяри і козари у Північному Надчорномор'ї», https://shron1.chtyvo.org.ua/Bubenok_Oleh/Madiary_i_khozary_u_Pivnichnomu_Prychornomor_i.pdf?);

«Сама ж назва, тиверці, можливо, походить від назви фортеці Тура (Turga, Turris), в якій імператор Юстиніан I розмістив одне з антських⁵⁵¹ племен, мабуть, прашурів тиверців. Назва Тура, звичайно, певним чином пов'язана з античною назвою Дністра Тирас, який згадується Геродотом. Грецька літера (іпсилон), вочевидь, використовувалася, щоб передавати звук, чужий грецькій мові. Початкова назва⁵⁵² походить від іранського кореня (tur або tvr). Отже, тиверці (чи турці) були дністровським племенем» (Георгій Вернадський «Стародавня Русь», https://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/ver/);

«Розкопки показали, що в цитаделях мешкала не тільки шляхта, мешкали там і висококваліфіковані ремісники: зброярі, ювеліри, золотарі. Про це розповіли залишки їх майстерень, знаряддя праці, напівфабрикати і чудові вироби з срібла, бронзи, з сердоліку та інших каменів, із заліза та сталі, численні прикраси та зброя. А навколо цитаделей, в неукріпленій частини селищ, мешкали прості ремісники: ткачі, гончарі, ливарники, металурги – плавці заліза⁵⁵³. На одному тільки Алчедарському селищі район металургів займав площу понад ста гектарів. Це був дивовижний для того часу розмах металургійного виробництва. Тут знайдені сотні кілограмів залізної руди, шлаки, вугілля, сотні повітродувних керамічних сопел, десятки домниць для виплавки заліза, печей для збагачувального випалу залізної руди... Житла розташовані не рядами і не по колу, як в попередні періоди, а гніздами, в кожному з яких від двох-трьох до п'яти-шести осель. Число людей, що мешкали в них, дивним чином збігається з кількістю похованих в одному кургані. Якщо припустити, що кожне гніздо осель – патронімічна сім'я, то зрозумілим буде гніздове планування селища – це і є територіальна близькість членів патроніму родини. Усередині гнізда осель або біля них зазвичай розташовані одна або кілька домниць. Це господарська близькість. І кожен курган – усипальниця членів патроніму родини – теж прояв певної близькості між ними...» (доктор історичних наук Георгій Федоров, «Знайдено селище тиверців», Наука і життя, №9, 1963 р., <http://www.perunica.ru/arxeologia/1423-najdeny-poseleniya-tivercev.html>);

«У другій половині IX століття безвісний чернець одного з баварських католицьких монастирів склав опис європейських племен і народів. Його праця дивом збереглася до наших днів. Нині вона перебуває в Мюнхені. З келії свого монастиря, розташованого десь на лісистому гірському схилі, монах дивився пильно і бачив далеко. Згадуючи різні

⁵⁵⁰ Цар аланів-тіурків = турців / тиверців [лат. Aturezane] – творців [металургів і ковалів, що, можливо, були нащадками аланів-тибаренів Північного Кавказу], – П.Д.

⁵⁵¹ Тобто розмістив одне з кавказьких яньцайських = аланських племен, – П.Д.

⁵⁵² Чи навіть етнонім тиверців, як і етнонім металургів та ковалів жуань-жуанів тюркютів, походить від праслов'янського согдійського кореня «twrk» – творець, – П.Д.

⁵⁵³ Можливо, нащадки тибаренів і аланів-торків тиверці – творці; д.-київ. *тъвар' / *тъвър', укр. «твір» – «виріб, створення, творіння»; праукр. *добро – «виріб = творіння, товар»; согд. «twrk / тіурк» – «творець, металург, коваль?»; кит. «tiejiang», вірм. «darbin», ісп. «herrador», лит. «kalvis» – коваль; шор. «тебір / темір» – метал, – П.Д.

племена і народи, мюнхенський анонім давав їм коротку, але дуже виразну характеристику. Втім, ним, ревним католиком, всі люди, що не визнають врядування Папи, вважалися ворогами і породженнями пекла. Серед інших згадує монах і слов'янське плем'я тиверців. На своїй варварській латині він називає тиверців «популюс фероціссімус» – «лютий народ»⁵⁵⁴ і каже, що у них було сто сорок і вісім міст... Ми мали в своїх руках всі знаряддя праці, від важких молотів до волочила – складного інструменту для виготовлення дроту з срібла і бронзи, всі види зброї і побутових предметів, всі типи прикрас – від витончених набірних срібних сережок у вигляді виноградного грона до різного виду бронзових кілець, браслетів і скляних намистин. Ми могли на власні очі побачити і той загальноруський характер, який мала культура слов'ян Подністров'я, і ті її риси, які були характерні саме для тиверців... Це місто чорної металургії лежить біля притоки Дністра – річки Черн⁵⁵⁵. Багато назв, наприклад назви сіл, часто змінюються. Але назви річок дуже стійкі – вони зберігаються століттями. Давньоруське місто, що лежить в Подністров'ї між Білгородом і Хотиним на річці Черн, і є літописним Черном» (Георгій Федоров, «Денна поверхня», <http://www.sgtnd.narod.ru/wts/rus/Fedorov1.htm>).

Цікаво, що протобалтсько-слов'янську назву заліза (прасл. *žel-zo, кор. «cheol», евенк., сол., нег., ороц., уд., ульч, орок., ман. «сэлэ» – залізо, швидше за все, споріднену ст.-сл. «желы» – черепаха, пол. «głaz» – камінь з загальним вихідним знач. «камінь» [Трубачов]) запозичили навіть і тибетці, а не тільки корейці і тунгузо-маньчжури:

«До речі, цікавий факт. Тибецька назва для «заліза» («lсags» з більш давньої «с[а]lags»), мабуть, має загальне походження з балто-слов'янською (рос. «железо», лит. «геляжис» і т.п.) і не має жодних аналогій в інших індоевропейських мовах. Причому, мова йдеться саме про залізо, а не про метал взагалі чи руду, «та бронзу теж» і тощо. Сучасні індоевропейці в той же час в окремих статтях відзначають дуже цікаві паралелі між слов'янськими та тохарськими мовами. Отже, виходить, що все не так просто. Можливо, до складу народу Тибету влилася якась кількість носіїв протобалтсько-слов'янських мов? Тут ще багато чого не прояснено...» (Ігор Тоноян-Беляев, «Тибецька і слов'янська назви для заліза», в публ.: «Суперечка про праатьківщину індоаріїв», http://генофонд.рф/?page_id=3430).

12. Етногенез українців

До етносу ж українців увійшли не тільки горяни поляни-руси (алани-торки і споріднені їм гостроготи грутунни / хорутани), а і як черв'яни (церівани / тервуняни = тервінги = тарпети), волиняни (нащадки білих хорватів, дулібів і герулів / верлів), ультини / уличі (грец. «Ο'υλτίνοις», вірм. «улахи»⁵⁵⁶ = влахи / волохи / волоти – велетні) та тиверці (турці / *тиурці / тіурки / twrk – творці), так і нащадки слов'янськомовних караболгар, каракозар (включно з кавказькими аланами) та інших гузів / *гудів (жунів = гунів – велетнів), а саме чорні клобуки (ковуї, берендеї / барангури = борани / воради, яси⁵⁵⁷ / аси / *хази, торки⁵⁵⁸, таркаси [лат. Tarcasi] / черкаси – темні аси, що були нащадками темно-червоношкірих *троксолан / роксолан, аланів-торків / русів-торків, готів-тетракситів і гузів-торків) та інші нащадки слов'янськомовних сарматів, юечжів і аланів:

«Таким чином, можна прийти до висновку, що тамги групи «юечжі Дому Чжаову» (ще раз зазначимо, що ми умовно зберігаємо за ними цю назву), зустрінуті в Південно-Західній Монголії, Середній Азії, Центральному Казахстані і Північному Надчорномор'ї, показують шлях просування групи кочових племен⁵⁵⁹ від Монгольського Алтаю і

⁵⁵⁴ Вочевидь, все ж таки народ-металург, адже лат. «ferrī», «ferrum» – залізо, – П.Д.

⁵⁵⁵ Як бачимо, дан., норв. «jern» – залізо, як і сама чорна металургія, має цілком прозоре походження, – П.Д.

⁵⁵⁶ Отже, волох / влах / улах = тюрк. «улуғ» = дан. «Helgi / Halga» = Олег – «великий, велетень / волот».

⁵⁵⁷ Снскр. «yasas» – слава.

⁵⁵⁸ Тадж. «торік», пушту «tor», протогерм. *derkaz, ст.-англ. «deorc», англ. «dark» – темний; срб.-хрв. «црн», азерб. «чірклі» – чорний.

⁵⁵⁹ Насправді напівкочових прабалтсько- та слов'янськомовних племен, – П.Д.

Джунгарії через Казахстан і Середню Азію в Східну Європу. Було б дуже заманливо зв'язати це просування племен з широким розповсюдженням в останні століття до н.е. і особливо перші століття н.е. в Середній Азії і сарматських районах курганних поховань в підбоях з південним орієнтуванням похованого (це райони Західної Фергани, Согду, Хорезму, Північного Надкаспію і далі на захід). Належність сарматів, як і давніх правителів Хорезму, Бухари і Согду, до іранської групи племен⁵⁶⁰ не залишає сумніву в тому, що племена групи «юечжів Дому Чжаову» були іранськими⁵⁶¹. Чагангольський комплекс тамг, як уже зазначалося, виділяється серед відомих матеріалів з Монголії. Він дозволяє висунути дуже цікаве для історії не тільки західних районів, а й самої Монголії припущення про наявність в її південно-західних районах у другій половині I тисячоліття до н.е. групи іранських племен. Факт цей не повинен викликати подиву, оскільки аналіз мов тохарської і саксько-хотанської, писемні пам'ятки яких знайдені в Східному Туркестані, привів дослідників до висновку, що вони пов'язані за своїм походженням зі східноєвропейським ареалом індоєвропейських мов⁵⁶², від яких відокремилися до V ст. до н.е.» (Б.І. Вайнберг, Е.А. Новгородова, «Нотатки про знаки і тамги Монголії», <http://kronk.spb.ru/library/vainberg-novgorodova-1976.htm>);

«...Алани, що отримали своє ім'я від гір, частими перемогами мало-помалу підкорили собі сусідні народи і дали їм своє ім'я, подібно персам... Колись вони прийняли всі одне ім'я і називаються тепер аланами, тому що у всіх їх однакові звичаї, дикий спосіб життя і однакове озброєння». З цього повідомлення Амміана Марцелліна виникла думка, що назва алани означає взагалі горян і зокрема, кавказьких горян. У зв'язку з цим декотрі намагалися пояснити походження самого терміну «алан». Так, Сестренцевич-Богуш під ім'ям «Алан» приймає Алтайський хребет. Нейман виробляє слово алани з маньчжурського «alin» – «гірський хребет». За твердженням Cahun Leon, давньотюркською мовою⁵⁶³ алани означають горян... А що алани не втратили своїх етнічних рис, про це свідчить сам же Амміан Марцеллін, описуючи їх зовнішній вигляд (високий зріст, красу, темно-русяве волосся і т.д.) і тим самим як би підкреслюючи їхню етнічну індивідуальність...» (З. Вансєв, «Середньовічна Аланія», р. 1 «Алано-Осська проблема і середньовічна Аланія», <http://osetins.com/2008/02/09/print:page,1,srednevekovaja-alanija.-glava-1.-alano.html>);

«К. Мюлленхофф, праці якого заклали основу (Хибних, – П.Д.) уявлень про іранськомовність скито-сакських і сармато-аланських племен, вивчаючи етимологію слова «алан» прийшов до висновку, що воно походить від маньчжурського «alin» – гірський хребет... У Нижньому Надволжі на основі етнічного ядра савроматів складається ранньосарматська культура, представлена потужними племінними об'єднаннями аорсів і сіраків, а в Південному Надураллі на основі іседонського етнічного масиву формується Прохорівська культура ранніх алан⁵⁶⁴. ...простежується певна закономірність в поширенні подібних явищ в матеріальній культурі від Монголії через Середню Азію в степи Східної Європи. Причому хронологічно ця культурологічна хвиля збігається з просуванням зі сходу в Середню Азію юечжів, а потім з появою аланів в Північному Надчорномор'ї [Скрипкін, 1990, С. 200-207]... Палеоантропологічні матеріали з Туви, Гірського Алтаю і Західної Монголії дозволили з максимальною об'єктивністю підтвердити етнологічну достовірність стародавніх китайських історичних хронічок щодо європейського населення Центральної Азії – жунів, юечжів, усунів і дінлінів... до середини II ст. до н.е. асо-юечжійські військові кліщі зімкнулися над Середньою Азією: була підкорена територія

⁵⁶⁰ Насправді до прабалтсько-слов'янської групи племен, – П.Д.

⁵⁶¹ Насправді праслов'янськими пращурами племен готоаланів, – П.Д.

⁵⁶² Згідно Іванову 1958; Георгієву 1958; Порцигу 1964 саме прабалтськомовні савромати, а також і слов'янськомовні сармати, юечжі і алани, вочевидь, і залишили свій суперстрат в тохарських мовах, – П.Д.

⁵⁶³ Насправді ж тунгузько-маньчжурською мовою, бо згідно дослвджень Прицака тюркська мова на той час ще не утворилася, – П.Д.

⁵⁶⁴ Нащадки темно-червоношкірих горян, шкіра яких в низинах поступово зблідла; грец. «άλικος», блг. «алено», рос. «алый» – яскраво-червоний, – П.Д.

держави Кангюй (з якою, ймовірно, була утворена військова спілка), були завойовані Согд, Бухара і Хорезм. В ході цієї глобальної військової операції сформувалася єдина арійська ідеологія іранськомовних степовиків⁵⁶⁵, що гордо іменували себе, незалежно від приналежності до конкретного степового племені⁵⁶⁶ – «агуана». У скитському (сакському) лексичному морі, яке оточувало асів, це слово незабаром стало звучати як «alana» – «alan», що дозволило аським полководцям згуртувати різноплемінний, але пасіонарний людський конгломерат в жорстку і міцну військово-етнічну спілку, яка зі славою просувалася через століття і народи під грізним ім'ям великих аланів» (Микола Лисенко, автореф. дис. «Аси-Алани в Центральній Азії: Центральноазіатський аспект раннього етногенезу аланів», <http://www.dissercat.com/content/asy-alany-v-tsentralnoi-azii-tsentralnoaziatskii-aspekt-rannego-etnogeneza-allan>);

«Цікаво, що етнонім «ас»⁵⁶⁷, вперше з'явившись в формі «асії» на сторінках античних джерел у I ст. до н.е. (Тобто задовго до першої згадки про аланів), проіснував паралельно з етнонімом «алан»⁵⁶⁸ протягом усього історичного буття аланського народу, часом навіть заміщаючи це найменування в текстах історичних документів. Уже Страбон знає «асіїв», які в числі інших племен «відняли у греків Бактрію» [Strabo. XI. 8,2], це ж плем'я в формі «асаїв» ('Αδατοι / Яду, – П.Д.) відомо і Птоломею [Ptol. Geog. 5,9,16]. Помпею Трогу відомі «асіани», що стали царями тохарів [Pomp. Trog. Prol. 42]. А. Алемань вказує, що грузинські Oset'i і osi, в давніших формах Ovset'i і ovsi, є нічим іншим, як варіантом споконвічного етноніму *as-, в достатку задокументованого у східних джерелах як As, у монгольській мові у формі Asud (у множині), в китайських хроніках як Asu, а також в середньолатинських формах As, Aas, Assi, Azzi. Цей же етнонім відомий на івриті в формі Asia, а в давньоруських літописах багаторазово відбитий як етнічне найменування Яси [Алемань. 2003. С.33-34] (Микола Лисенко, автореф. дис. «Етногенез і військова історія іранських кочівників Євразії в період II ст. до н.е. – II ст. н.е.», <http://www.protobulgarians.com/Russian%20translations/Liysenko%20N%20N.pdf>);

«Салтово-маяцька культура (друга половина VIII – початок X ст.) є однією з найяскравіших культур Східної Європи періоду середньовіччя. Як було зазначено, населення, що залишило пам'ятки цієї культури, входило до складу Козарського каганату – держави, що займала великі території Східної Європи і проіснувала понад три століття – з середини VII ст. до другої половини X ст. Без звернення до матеріалів салтово-маяцької культури⁵⁶⁹ неможливе вирішення багатьох проблем у вивченні історії східноєвропейських народів» (С.І. Владіміров, автореф. дис. «Озброєння та військова справа населення Доно-Донецького лісостепу у другій половині VIII – початку X ст.: салтово-маяцька культура», <https://www.dissercat.com/content/vooruzhenie-i-voennoe-delo-naseleniya-dono-donetskoi-lesostepi-vo-vtoroi-polovine-viii-nacha>);

«Загалом, фактів, які свідчать про належність салтівських селищ аланам і в період козарського панування, і пізніше, так само як і про збереження ними своєї (слов'янської, – П.Д.) мови, так багато, що можна лише дивуватися, чому козарознавці їх ігнорують. При цьому треба мати на увазі, що будівельниками міст і творцями високої культури, включаючи писемність, були саме алани⁵⁷⁰, а не козари⁵⁷¹. Інший етнічний компонент,

⁵⁶⁵ Насправді обалтених степовиків і нащадків балтськомовних усунів = асіан: язаматів, язигів і роксолан, а також і нащадків слов'янськомовних горян жун-ді і юечжі: аланів-торків, античних германців, гунів ультинзурів, караболгар і каракозар, – П.Д.

⁵⁶⁶ Насправді до гірського племені оріїв / *горіїв / *саріїв / аріїв – горян; вірм. «sar / cap» – гора, – П.Д.

⁵⁶⁷ Снскр. «ahi- / aži-», авест. «aži-», грец. «ἄχις», н.-луж. «huž» – «змія, черв»; слвн. «kača», англ. «asp» – «гадюка, змія», грец. «ἄσπίς, -ίδος», укр. «гаспід / аспід» – «змій; злий дух, диявол»; прасл. *Qz' / *Qžь, пол. «wąż» – вуж; тадж. «хазідан» – повзати; турец. «asil» – шляхетний; турец. «as», англ. «ase» – «ас, видатний, досвідчений», – П.Д.

⁵⁶⁸ Каз., кирг. «жылан», азерб. «ilan», турец. «yılan» – змії, – П.Д.

⁵⁶⁹ Слов'янськомовних готоаланів, караболгар і каракозар, – П.Д.

⁵⁷⁰ Темношкірі і брахікранні алани-торки / алани-руси і споріднені їм караболгари утигури = яси, – П.Д.

представлений брахікранними (кулястоголовими) похованнями, згідно Турчанинову, виявився черкеським⁵⁷². У літописі «яси і касоги» часто йдуть у парі. Так вони згадані і в звістці про похід Святослава, що привів до загибелі Козарського каганату: «Іде Святослав на козари; почувши ж козари, іздоша супроти з князем своїм Каганом, і соступишася битися, і бувши брані, здолавши Святослав Козар і град їх Білу Вежу взяв. І яси переможи і касоги»... Березовець припускав, що саме від салтовців ім'я «Русь» перейшло і на наддніпрянські слов'янські племена. За цим припущенням слідувати немає необхідності, оскільки за джерелами відомо багато «Русій» (більше десятка) і на півночі, і на півдні, і на заході, і на сході (зведення цих звісток див. у кн. «Звідки пішла Руська земля», 1986, кн. 1). Проблема полягає в іншому: чому аланів Подоння східні автори називали «русамі»? І в зв'язку з цим постає питання щодо Надчорноморської Русі, яку також козарознавці ігнорують. Література про Надчорноморську Русь величезна, і в числі тих, що займалися цією темою науковців, було багато блискучих розумів (починаючи з Г. Еверса та В.Г. Василівського). По суті, і сперечалися лише тому, що шукали і не виявляли тут слов'янську Русь. А Русь спочатку всюди була неслов'янською⁵⁷³. Про те, що вона була такою в VIII – IX століттях в Криму, досить переконливо показав Д.Л. Таліс (стаття «Роси в Криму» http://historylib.org/historybooks/Fomin_Varyago-Russkiy-vopros-v-istoriografii/27 в журналі «Советська археологія», 1974, № 3). Таліс підтримав ідею Березовця і спробував знайти докази того, що і в Криму «росами» називали алан. Але археологічна і антропологічна близькість проглядається в могильниках південно-західного Криму і в брахікранних похованнях Подоння. Зазвичай вважається, що і тут, і там залишили слід болгари⁵⁷⁴, що мешкали тут раніше. Але ж захоронення в могильниках Криму практично не мали монголоїдної домішки (стаття Ю.Д. Беневоленський, «Антропологічні матеріали з середньовічних могильників південно-західного Криму» в «Матеріалах і дослідженнях з археології СРСР», вип. 168, Л., 1970)...» (Аполлон Кузьмін, «Козарські страждання», http://www.zlev.ru/39_12.htm);

«...Ступінна книга (офіційне історичне джерело Московського царства 16 – 17 ст.!) прямо заявляє, що: «За Іраклія царя ходиша Русь і на царя Хоздроя перського». Може йтися лише про візантійсько-перські війни середини 7 ст. н.е.; добре відомо, що спільником імператора Іраклія в цих війнах виступала Козарія, яка відправила свою армію в Закавказзя і Іран. Виходить, що Ступінна книга, оповідаючи про ці події, стверджує, що козарська армія – це руська армія!.. Ще в 16 – 17 ст. ніхто не сумнівався, що Козарія і є Русь; саме тому в історичних джерелах, що зазнали тотальної правки вже в пост-петрівські часи, в 18-му столітті, майже ніяких згадок про козар немає. Всі повідомлення про Козарію виявилися настільки «незручними», що їх просто усунули...» (Ніна Васильєва, «Руська Козарія», https://www.studmed.ru/vasileva-n-i-russkaya-hazariya_d5fea15b9a7.html);

«Не випадково араби знали тільки одних європейських купців, які плавали по Дону і Волзі, Чорному і Каспійському морях, а також відвідували Багдадський халіфат, – русів. Ці вихідці з «найвіддаленіших меж країни слов'ян» (тобто зі слов'янського Помор'я) везли на східні ринки рабів і хутро. До Багдаду руси⁵⁷⁵ добиралися на верблюдах. Перекладачами їм служили слов'янські слуги-євнухи. Цікаво, що на території халіфату руси видавали себе за християн і платили подушний податок (замість звичайної десятини), що, мабуть, сильно скорочувало торгові збитки від митних поборів... Етнічна приналежність русів була засвідчена арабськими письменниками з усією певністю: «Якщо

⁵⁷¹ І не блідолиці і доліхокранні масагети = акацири, які мешкали з ними черезсмужно, – П.Д.

⁵⁷² Насправді виявився слов'янськомовним черкаським і касожецьким етнічним компонентом, відповідним таманським готам-русам і іншим кулястоголовим горідам українцям, а зовсім не мезокранним понтідам адигам / черкесам, – П.Д.

⁵⁷³ Насправді Русь завжди була саме слов'янською протоукраїнською = готоаланською, – П.Д.

⁵⁷⁴ Тобто не монголоїдні слов'янськомовні горіди – алани-торки, які були основним компонентом всіх караболгарських і каракозарських племен, – П.Д.

⁵⁷⁵ Слов'янськомовні нащадки велетнів асів / аланів-торків = *утіів / гутіів / юечжив, – П.Д.

говорити про купців ар-рус, то це один з різновидів слов'ян» (Ібн Хордадбех, друга половина IX ст.)... Руси («слов'яни від ругів», за визначенням митного статуту) з'являлися в Баварській марці головним чином в якості купців. Їх торговий шлях пролягав з берегів Балтики вздовж Ельбі і Одери до Праги, а з неї Влтавою до дунайських міст Баварської марки – Раффельштеттена, Енса, Лінца, Пассау, Регенсбурга і ін. Наприклад, біля ободритського Велиграда (Мекленбурга) на Балтику виходила траса, яка вела на південь, у Наддунав'я через Шверін-Магдебург-Галле-Прагу. Ця траса за всією своєю протяжністю з побудованими на ній греблями і мостами вперше описана у 965 р. Ібрагімом ібн Якубом... Кінцевою метою «русських» купців були візантійські ринки. За свідченням Ібн Хордадбега, купці «ар-рус» «доставляють заячі шкурки, шкурки чорних лисиць і мечі з найвіддаленіших окраїн країни слов'ян до Румійського [Середземного] моря. Володар ар-Рума [Візантії] стягує з них десятину». Ці «окраїни» укупі з мечами («франкськими» мечами, як уточнюють інші арабські письменники, тобто перекупленими русами у франкських торговців зброєю з держави Каролінгів) досить ясно викривають в «купцях ар-рус» поморських русів⁵⁷⁶, що освоїли на той час центральноевропейський шлях «з варяг в греки». Через «країну слов'ян» (слов'янське Помор'я) вони піднімалися по Ельбі і Одери до Дунаю, де потрапляли під дію Раффельштеттенського митного статуту; рухаючись далі на південь, вони виходили до берега Адріатики і закінчували свою подорож в торгових центрах Греції або в самому Константинополі. Це і був справжній середньовічний шлях «з варяг у греки»...» (Сергій Цветков, «Стародавні руси – воїни і торговці», http://zaist.ru/news/proiskhozhdenie_rusov/drevnie_rusy_voiny_i_torgovtsy/).

В українській мові є таке поняття як «поля» (срб. «наполе», гінді «рāга», грец. «πέρας» – «поза межами»; англ. «bare», ест. «paljas» – порожній; тадж. «беруна», «берунї» – зовнішній; англ. «hollow», блрс. «поль» – порожнистий). Воно означає крайові зовнішні ділянки, що знаходяться за межами чогось (наприклад, частини капелюха, що облягає голову, або зони записів на аркуші зошита). Означало воно раніше і непідвладні князям українні землі, що розташовувалися біля краю підконтрольних їм територій. Тому й етнонім «поляни», подібно до етноніму «борани», є тотожним етнонімам «анти», «венеди», «юечжі» (єда, утії, асії), «утигури» (яси), «кутургури / кутригури» (*унгличі / уличі) та «українці». І, будучи узагальнюючим поняттям, він ставився в давнину до всіх прикордонних слов'янськомовних племен, що, хоч і не побажали відмовитися від свого суверенітету і стати підданими кагана чи князів, проте в якості їхніх федератів брали активну участь у життєдіяльності як Козарського каганату, так і пізніше Київського та інших князівств:

«У слов'янській фольклорній традиції «полянин (або «поляниця») – воїн-одинак, чужинець, але такий, що вільно спілкується зі слов'янами⁵⁷⁷ і мешкає на нічийній землі. Етнонім «поляни» з'явився на кордонах словенського ареалу з іншими слов'янськими (у широкому розумінні) групами населення – з антами⁵⁷⁸ на Середньому Дніпрі, з венедями⁵⁷⁹ на Віслі. Таким чином, можна зробити висновок про те, що «полянин» є представником слов'янськомовного, але не словенського племені. Для дуліба VI століття це, по-перше, ант⁵⁸⁰» (Сергій Алексєєв, «Слов'янська Європа V – VIII століття // Анти та дуліби», 2009 р., http://loveread.ec/view_global.php?id=73680, <https://nemaloknig.net/book-45042.html>);

⁵⁷⁶ Не лише балтійськоморських, а і чорноморських русів, адже саме Чорне море тоді називалося Руським морем, – П.Д.

⁵⁷⁷ Деревлянами, бужанами, сіверцями та іншими слов'янськими племенами, – П.Д.

⁵⁷⁸ Вочевидь з велетнями полянами-русами та аланами-русами, адже балтськомовні кавказьці анти не були відомими на Середньому Дніпрі, – П.Д.

⁵⁷⁹ Вочевидь з велетнями гунами вільцями, яких називали вендами, бо балтськомовні античні венеди на той час були вже асимільовані нащадками слов'янськомовних античних германців, – П.Д.

⁵⁸⁰ Для дулібів велетнями «полянами», вочевидь, були герули / *геркули і авари / обри, адже кавказьці анти в їхніх краях були невідомими, – П.Д.

«М.М. Тихоміров звернув увагу на те, що поляни тут (у ПВЛ, – П.Д.) «зближені» з руссю, яка відрізняється від варягів [Тихомиров, 1947. С. 70]: це і природно, бо русь⁵⁸¹ вже влаштувалася і «прозвалася» в Полянському Києві, а за варягами Ігор спеціально посилав за море, кличучи їх на греків. Той самий автор зауважив, що поляни не згадуються серед слов'янських племен – данників русі в трактаті «Про управління імперією» візантійського імператора Костянтина Багрянорідного, який писав у середині X ст. [Тихомиров, 1947. С. 77]: мабуть, процес злиття полян⁵⁸² і русі зайшов у цей час досить далеко» (В.Я. Петрухін, «Початок етнокультурної історії Русі IX – XI століть», http://krotov.info/library/16_p/et/petruh_00.htm);

«...загадка «полян», згадуваних поза цього панегірика, як можна охарактеризувати «легенду про полян», вміщену в недатованій частині ПВЛ, у власне літопису зводиться до того, що ними «володіє» Олег (ст. 6393 / 885 р.), їх тепер називають «руссю» (ст. 6406 / 898 р.), і хоча вони називаються «полянами», але говорять словенською мовою (там же), їх узяв із собою Олег під стіни Константинополя (ст. 6415 / 907 р.), їх бере у похід Ігор (ст. 6452 / 944 р.), після чого вони назавжди зникають зі сторінок ПВЛ... Підтвердження їхньої чужорідності слов'янському світу⁵⁸³ виявилось лише одного разу в поясненні «краєзнавця», що «ще й поляни звахуся, але словенська мова бо; полянами ж прозвалися, занеже у полі сядяху, а мова словенська бо їм єдина» [Іп., 20]. Все це змушує припустити, що справжнє походження киян для автора першої половини XII ст. залишалося невідомим, і ця прогалина в історії була ним заповнена шляхом адаптації текстів, здатних запровадити киян (нащадків готів-грейтунгів?), по-перше, до родини слов'янських народів через «полян-ляхів», і, по-друге, підвести їх до головної події їхньої дійсної історії – перетворення «словен»⁵⁸⁴ на «русь» («а словенська мова і руська [тобто українська, – П.Д.] одна: від варяг бо прозвана руссю, а спершу беша словене» [Іп., 20])» (Андрій Нікітін, «Підстави російської історії // «Повість врем'яних літ» як історичне джерело», https://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/nikit/04.php).

Отже, полянами-русами, вочевидь, на той час звалися і готи-тетраксити:

«Гуни (жуни, – П.Д.) ж зі своїм ватажком попрямували до себе додому, щоб там надалі жити одні. Коли вони опинилися поблизу Меотійського озера, то зустрілися там з так званими готами-тетракситами. Готи, відгородившись спочатку щитами, стали проти наступаючих з метою захищатися, сподіваючись на свою силу і на укріпленість місцевості. З усіх тамтешніх варварів вони є самими мужніми. Початок Меотійської протоки, де тоді мешкали готи-тетраксити, утворюючи місяцеподібну затоку і найкращим чином захищаючи їх, залишало для нападників тільки один не дуже широкий вхід до них. Пізніше ж, так як ні гуни не хотіли втрачати тут свого часу, ні готи не сподівалися протягом довгого часу протистояти безлічі ворогів, вони вступили один з одним в угоду, щоб з'єднавшись зробити спільно перехід і щоб готам оселиться на протилежному материка на самому березі протоки, де вони і тепер сидять, і щоб ставши на майбутній час друзями і спільниками утигурів, жити там з ними на вічні часи на одних і тих же правах. Таким чином ці готи влаштувалися тут (на «острові русів», – П.Д.)» (Прокопій Кесарійський, цит. за А.Л. Єрмолін, «Гуни-утигури і готи-тетраксити у творі Прокопія Кесарійського (локалізування місця протистояння гунів і готів, а також шлях їх руху через Керченський півострів у 3-й чверті V ст. н.е.)», <http://annales.info/step/hunny/ermolin.htm>);

«Що стосується відносин із племенами, насильно залученими утигурами (жунами / гунами, – П.Д.) до спілки, то, згідно з джерелом, обов'язки готів-тетракситів не були надто

⁵⁸¹ Слов'янськомовні грутунни = хроси, – П.Д.

⁵⁸² Слов'янськомовних велетнів аланів-торків / хросів, – П.Д.

⁵⁸³ Вочевидь нащадкам «празько-корчакців», «колочинців» і інших ослов'яненних дніпровських балтів, – П.Д.

⁵⁸⁴ Тобто спочатку велетенських нащадків слов'янськомовних грейтунгів / грутуннів = хорутан, чорноморських готів-тетракситів = хросів, донських алан-торків і караболгар = ясів, а також каракозар і хорасміїв = хурусів (від фриз. «grut», нім. «groß» – «високий, великий»), а потім через темно-червоний колір шкіри і всіх мешканців Русі = України – русинів / рутенів, адже італ. «grosso», рум. «goșu» – червоний; англ. «grusset», лтс. «gūsgans», лит. «gusvas» – червоно-коричневий; фін. «gruskea», лтс. «rusls» – коричневий, – П.Д.

обтяжливими: вони мали брати участь у спільних військових експедиціях і були настільки незалежними, що самостійно відправляли посольство до Візантії, щоправда, з релігійних питань. Можна пояснити відсутність відомостей, скажімо, про стягувану данину або будь-які інші тягарі, непоінформованістю Прокопія. Але також можна припустити, що його опис відповідав реальному, досить вільному, стану готів, оскільки вони не були розбиті і переможені утигурами, а вступили з ними в спілку в результаті переговорів, у ході яких зобов'язалися виконувати дві умови: переселитися на територію останніх і надавати їм військову допомогу, в іншому ж мати «...рівні і однакові права...» (В.П. Буданова, А.А. Горський, І.Є. Єрмолова, «Велике переселення народів. Етнополітичні та соціальні аспекти», <http://flibusta.site/b/493178/read>; <http://www.twirpx.com/file/1272777/>).

Дійсно, як балтськомовні гуди / язиги, троксолани / роксолани (гуди / узи = торки) і яньцай / *антсай = анти, так і слов'янськомовні нащадки юечжів / *утіів / гутіів алани-торки / алани-руси = готи (гревтунги / грутунни = хорутани, йоти = юти), гуни (геати / гаути = вількіни / велети / вільці), юецзи (хваліси / хорезміїці / хорасмії = хуруси / руси) та караболгари (утигури = яси-руси), змішавшись як з такими ж слов'янськомовними меотами ерулами / герулами / хоролами, боранами / ворадами, торетами / торками та тарпетами / тервінгами (тервунянами / черв'янами = зеруянами = сербами), так і з сірматами та сіраками, і стали родоначальниками багатьох слов'янськомовних народностей, саме які і відносилися словенами (слов'янофонними нащадками балтів) до слов'янськомовних полян-українців, що були спочатку лише федератами київського та інших князівств, як пізніше і торки та каракозари. Це, перш за все, нащадки ворадів / *варягів / боранів = *барангурів / берендеїв = баяндурів – словаків⁵⁸⁵, буртаси = бродас = бродники, варанги = варяги та споріднені, як їм, так і кавказьким баранджерам / беренджерам / баланджарам / беленджерам⁵⁸⁶ берендеї = перундеї, а також герули (хорали – горяни), каракозари (циркаси / черкаси), ковуї / коуї (касоги = кассаки / кашгари?) та інші високорослі горяни – каракозари і чорні клобуки, які були, як і зеруяни / черв'яни (склавини середньовіччя), нащадками слов'янськомовних сіраків, тарпетів = тервінгів = тервунян / черв'ян = сербів та інших сарматів, а також аланів-торків, утигурів та інших согдійців⁵⁸⁷.

Отже, середньовічні волиняни (білі хорвати, дуліби та бужани), вочевидь, були нащадками паннонських аланів / *валанів, боранів / ворадів та герулів / хоралів / верлів:

«Дослідник хорватського етногенезу Степан Крізі-Сакач крім Галичини включає в терени Білої Хорватії Чехію, Моравію, Шлезію й Словаччину. Відомий хорватський історик В'єкослав Клаіч ототожнював Білу Хорватію приблизно з територією Королівства Галичини й Володимирії, наголошуючи, що міста Перемишль, Бужеськ, Велинь, Червен, Пліснеськ і Радече – міста білих хорватів. Той самий Клаіч, посилаючись на московські архіви, вказує, що ще в ХІХ ст. жителі сіл довкола волинського міста Дубно називали себе білими хорватами. М.М. Чуріч, покликаючись на архівні дані, наводить точну цифру тих, хто себе ідентифікував, як білі хорвати – 17 228. Що більше, інший хорватський історик Мірко Відовіч твердить, що ще в ХІХ ст. мешканці сіл довкола Володимира Волинського називали себе хорватами. Клаіч твердить, що русини Галичини, Закарпаття, Буковини, а також Волині й Поділля є прямими нащадками білохорватського племені. Покликаючись на візантійського царя Константина VII Багрянородного, Клаіч підкріплює своє твердження, ідентифікуючи порфорогенетових Бойків з бойками в Карпатах, що надає йому можливість точніше встановити місце знаходження Білої Хорватії власне в

⁵⁸⁵ Нідерл. «woord», дан., англ. «word», нім. «wort» – слово; ст.-сл. «варити», рос. «ворчать» – «говорити, бурчати»; «баяти» – розповідати; герм. «guard, ward» – «варта охорона»; протоіндоевроп. *wrdhos, д.-перс. *wrda-, угор. «vörös» – червоний; перс. «ward» – троянда, укр. «варзія» – «назва червоної фарби», асоціюється з і.е. *b[h](e)g[h], ісп. «borde», гінді «barhata», лит. «briauna», ісл. «brún», «barmur», пол. «brzeg», укр. «беріг» – край; гінді «ṛigānā» – старий.

⁵⁸⁶ Асоц. з тадж. «баланд» – «високий, верхній»; хрв., бсн. «brdo», срб. «брдо» – «пагорб, гора».

⁵⁸⁷ Да-юечжі / великих юечжі, тохарів / пугурів, кушанів / кушанів / *кушаків = касогів, кідаритів / *кударитів / *кудар = *гузар / кузар / козар, юецзі = хвалісів / хорезміїців.

Галичині. Таким же ж шляхом йде і Домінік Мандіч, визнаючи порфорогенетових Бойків українською етнічною групою. І старіші хорватські історики, як, наприклад Фердо Шішіч ототожнював русинів Галичини з білими хорватами. Цікаво відзначити, що і російські історики, яких видавали в Хорватії, так само ідентифікують русинів Галичини і Волині з білими хорватами. Так Б.Д. Греков твердить, що сучасне українське населення Галичини і Волині, не є прихідцями на цій території, але автохтонними нащадками білих хорватів. Що більше, цей автор наголошує на тому, що союзництво білих хорватів і Київської Русі тривало, принаймні, від часів Київського кагана Олега до Володимира, який завоював східну частину Білої Хорватії. З іншого боку, пояснюючи виникнення і відносну стабільність Галицько-Волинської держави, М. Бранд пише, що ще в доруський період ці терени мали сильну традицію державотворення, будучи хребтом Білої Хорватії». Біла Хорватія згадується в Літописі попа Дуклянина (хорв. Ljetopis popa Dukljanina) і творах інших письменників, які іноді використовують цю назву і для Надморської Хорватії. За Леонтієм Войтовичем: «...у VIII – X ст. до приєднання до Київської Русі у басейнах Сяну та Верхнього Дністра, напевно, існували хорватські племінні князівства посян, теребовлян і поборан; на Середньому Дністрі і Верхньому Пруті – Східнотеребовлянське чи Галицьке хорватське князівство (а, напевно, і обидва); за Карпатами – Боржавське, Верхньотисянське, Земплинсько-Ужанське і Нижньотисянське хорватські князівства. Укріплення городищ, які збереглися, їх планування і забудова, ремісничі комплекси, як згадуваний металургійний комплекс у Рудниках, рівень технології виробництва дозволяють говорити про диференціацію суспільства в обох регіонах і його політичну організованість»... «Засновником Великої Хорватії був хорватський князь Самослав (якщо вірити Аль Масуду, це був волинський або дулібський князь на ім'я Маджак), який переміг у кривавому протистоянні аварів і франків, розширив кордони своєї держави до Кадан та Веймара на заході і Стільська на сході. У 662 р. він помер, держава розпалася, утворилося багато князівств, п'ять з них були хорватськими: Нетранське, де правили прямі нащадки Славника (нам відомі лише імена Прибини і Коцеля), Краківське, де панували нащадки Крака), Стільське (правителі невідомі), Хорутанське на території сучасної Австрії і Білохорватське в Богемії (Чехії), правителю якого, князю Славнику, в середині X ст. вдалося знову об'єднати Велику Хорватію в одну державу, яка, хоч і на короткий час (тому про неї так мало відомостей), стала однією з найбільших країн у Європі. Отже, Велика Хорватія існувала не тільки в сер. X ст., коли її описав Багрянородний, а в тому чи іншому вигляді мало не чотири століття (631 – 995 рр.), і процеси, що в ній відбувалися, кардинально вплинули на подальший розвиток не тільки руського світу, а й усього слов'янства» [Семенюк С. «Українські історико-етнічні землі (Польща, Угорщина, Румунія, Словаччина, Чехія, Австрія, Саксонія), 2011»]» (Андрій Байцар, «Україна та українці на європейських етнографічних мапах», https://geography.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2022/01/Baytsar-UKRAYINA-ta-ukrainsi-na-kartakh_book2021.pdf);

«Як впливає з розповіді Костянтина Багрянорідного, архонт Херсонеса Фарнак, опісля закінчення невдалої для Боспору війни (після 328 р.), переселив у суміжні з Херсонесом райони частину боспорського війська, серед яких були, мабуть, і представники «воїнства Меотиди» – герули. З другої чверті IV ст. на Боспорі та у Південно-Західному Криму поширюються багато в чому подібні могильники. Це близькоспоріднене боспоро-алано-герульське населення, розміщене на кордонах Херсонесу та Боспору, і стало, на мою думку, запорукою стабільної ситуації в Тавриці, аж до гунського вторгнення. Розселення на кордонах варварів у цей час знаходилося в руслі політики Костянтина Великого, основні риси якої копіювалися і на околицях, і в цьому немає нічого дивного. Нашадки цих двох груп населення, здається, стали основою для формування історичних готів країни Дорі (у Південно-Західному Криму) і готів-трапезитів (готів-русів, – П.Д.) – у Східному. Питання про співвідношення колишніх герулів і наступних «готів» у принципі вирішимо: сам Йордан зараховує герулів до «готського народу», а якщо так, то в уявленнях візантійців зіставлення тих та інших

взагалі могло здаватися природним. Не виключено, що тут далася взнаки і християнізація боспорських (слов'янськокомовних, – П.Д.) германців у зв'язку з «реанімацією» Готської єпархії. Справді, втративши свою сутність, герули, ставши федератами Боспору і Херсонесу, лише «компонентом населення», що «герулами» у старому значенні бути перестало. Зберігши пам'ять про свою початкову германську підоснову (а багато з них або їхніх «пращурів» справді могли бути вихідцями з остготського світу), герули цього часу вже повністю асоціювали себе з готами, ім'я яких, певною мірою, стало тепер уже, особливо у візантійців, загальним, як би синонімом [поняття] федерати, без особливого розбору їхнього дійсного етнічного складу» (В.Ю. Юрочкін, «Готи-трапезити на прикордонні Боспору», http://annales.info/blacksea/small/g_trapez.htm);

«Шопен пише, що про народ Герулів у «Слов'янській Хроніці» є слова (стор. 35, частина IV), з яких видно, що Верле був побудований Герулами (Хоролами). В іншому місці своєї праці Шопен говорить також, що місто Воллін було збудовано Герулами. Російська (як і українська, – П.Д.) назва «Воллін» може мати значення «Волинь», що доводило б перебування Герулів (Хоролів) свого часу на Волині. Це підтверджується у листі Богдана Хмельницького, де він вказує на Герулів (Хор[о]лів) як на один із народів, що були пращурами українського народу. Однак сам український народ є Київська Русь, що залишилася без князів...» (Юрій Миролюбов, «Матеріали до історії вкрай-західних слов'ян», <https://history.wikireading.ru/299976>; http://slava.ho.ua/pdf/miro_zapad.pdf);

«У слов'янській традиції існувало уявлення, що «хунгари» – це слов'яни, що прийшли з Помор'я, від річки Варта чи Укра. Звідси допускалося змішання украин з унгарями. П. Шафарик навів велику кількість відомостей про змішування слов'ян з гунами, причому навіть у XIX ст. німці називали «гунами» (кит. «жунами» – «високими, велетнями», – П.Д.) групу слов'ян, котрі жили у Швейцарії. Назва «гунів» іноді поширювалося на вендів-венедів, «містом гунів» у деяких сагах іменувався знаменитий слов'янський Волін, що у гирла Одери...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження російського народу // Сліди взаємодії Наддніпрянської Русі з Прибалтикою і Надчорномор'ям», <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Так, пояснення Адама [Бременського] про тотожність мекленбурзьких слов'ян вінулам та вандалам Гельмольд переймає (1–2), доповнюючи його вже своїми подробицями, зокрема тим, що плем'я гаволян – це плем'я герулів. Подальший опис Юмні⁵⁸⁸ (2–19 у Адама) Гельмольд також переймає, доповнюючи повідомленням, що руїни цього міста зберігаються ще у його час. З чого можна зробити висновок, що Гельмольд не просто цитував уривки Адама 2–18 та 2–19, а й замислювався над відповідністю цих описів реаліям другої половини XII століття і виправляв або доповнював те, що вважав за потрібне» (А. Пауль, «Варіни, яких називали ободритями», <https://e-knigi.com/nauchnye-i-nauchno-populjarnye-knigi/istorija/page-11-184567-andrei-paul-baltiiskie-slavyane-ot-rerika-do.html>; <http://pereformat.ru/2014/04/varini-obodriti/>).

Пращури ж лемків і гуцулів⁵⁸⁹, вочевидь, були балтськокомовними савроматами. Ослов'янилися ж вони, коли перебували разом з пращурами сербів тарпетами = тервінгами = тервунянами / черв'янами / церіванами / зеруянами у спілці античних германців вестготів⁵⁹⁰. Можливо до субетносів лемків і гуцулів увійшли й нащадки гельветів = гепідів / гелпідів = хорватів⁵⁹¹. Античні історики називали зміями саме пращурів українців савроматів і сарматів (змії витіснили зі Скитії кельтів неврів):

«Геродот також повідомляє, що неври за одне покоління до походу Дарія (тобто в середині VI століття до н.е.) змушені були переселитися зі своєї батьківщини в землю

⁵⁸⁸ Юліна / Волліна / Воліна», – П.Д.

⁵⁸⁹ *Гудсулів = гудів / язигів.

⁵⁹⁰ Лтс. «tārs», латгал. «tuogrs», прасл. *čьгьв, срб. «црв» – «черв, змії»; лат. «serpa», неаполітано-калабр. «servone», фін. «käärme» – змія; лит. «kirminas», тадж. «кірм» – «черв, хробак».

⁵⁹¹ Італ. «Chrobasia / Chrobatia» – Хробатія / Хорватія / Кroatія; укр. «хробак» – черв (табуйований змії).

будинів через «змій». Змія була тотемом у тракійських та балтських племен⁵⁹². Тому, можливо, у цьому повідомленні передано розповідь про витіснення неврів народами, у яких тотемом була змія («Ньоври», <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/427491>).

Влахами (волотами) хорвати і босняки зараз називають православних сербів, а мешканці Адріатичних островів – взагалі всіх мешканців материкової Далмації [Назін]. Уличів, принаймні вірмени, теж називали улахами (влахами / волохами) через високий їх зріст. Д.-укр. слово «волот» – велетень. Пращурами ж уличів / улахів / волохів, як і вільців / лютичів та велетабів / фризів-русів, були слов'янськомовні велетні жуни / гуни – альтцигіри / ультинзури / ультизури / ультини = вількіни / гаути (лат. «altum» – високий).

Щодо інших південнобалтійських і скандинавських слов'ян, яких як і верлів / герулів = гаволян, і гаутів / вількінів, і велетів / лютичів, і фризів-русів, і боранів / ворадів = варів / варнів / варангів, в Україні-Русі називали варягами, то вони швидко розчинилися у спорідненому їм українському етносі, а у своїй північній батьківщині поступово перемішалися з напівослов'яненими античними германцями / сермендами балтами і тубільцями (кельтами, кельто-тракійцями, кельто-іллрійцями, фінськомовними північними іллрійцями і іншими нащадками фінськомовних скитів). Саме через те, що вони володіли не тільки рідною для них слов'янською мовою, а і північними піджинами (протопсевдогерманськими діалектами «данської» і німецької мови), якими вони спілкувалися з тубільцями, поступово вони і онімечилися, слухаючи християнські проповіді на близьких до цього піджину саксонських діалектах німецької мови:

«Не можна не відзначити і культурний вплив південнобалтійського торговельного шляху на балтійських слов'ян. В силу низки обставин, а саме – спадкоємності балтійських слов'ян з більш давнім населенням півдня Балтики, культура якого була дуже схожа з культурою континентально- і північногерманських народів⁵⁹³, так і найтісніша взаємодія з сусідніми континентально- і північногерманськими племенами (саксами, фризами, данами і ін.). У період VI – VIII ст. це призвело до появи тут особливої культури, що досить сильно відрізнялася від культури інших слов'ян, які жили на континенті. Для ободритів, рюгенських слов'ян, помор'ян і навіть вільців був характерний так званий «скандинавський поховальний обряд»⁵⁹⁴ – поховання в човні, камерні поховання та кам'яні кладки біля підніжжя курганів. Також і велика кількість прикрас з «північною» символікою – в першу чергу, рівноплечих, овальних, дископодібних та інших фібул, як і трапецієподібних і «молотоподібних» підвісок, що в історіографії отримали назву «молоточки Тора», вказує на велику схожість культури півдня Балтики насамперед із північногерманськими народами. ...детальне дослідження приморських торгових центрів південнобалтійського шляху виявило місцеве виробництво багатьох з цих амулетів та фібул, як і слов'янську приналежність камерних та човнових поховань» (Андрій Пауль, «Балтійські слов'яни. Від Реріка до Старігарда», <https://e-knigi.com/nauchnye-i-nauchno-populjarnye-knigi/istorija/page-11-184567-andrei-paul-baltiiskie-slavyane-ot-rerika-do.html>).

Відмінність же поховального обряду шляхти у балтійських слов'ян і у пращурів українців грутуннів / русів від такого ж обряду у інших слов'ян пов'язана з тим, що пращури саме готів (ютів / йотів і грутуннів / русів) гутії (*утії / юечжі) практикували поховання своєї шляхти у колісницях і, можливо, були добре знайомі з поховальним обрядом у човнах, притаманним аустронезійцям, що мешкали на Тихоокеанському узбережжі були раніше сусідами їхніх пращурів:

«Рідкісні за розкішню поховальні колісниці V – III ст. до н.е., що виявлені в провінції Ганьсу на північному заході Китаю, були ритуальними візками і належать до поховального начиння. Таку думку висловили фахівці, які завершили попереднє вивчення археологічної знахідки. Про те, що ці колісниці не були повсякденним засобом пересування, катафалками чи бойовими машинами, свідчать практична відсутність слідів

⁵⁹² Савроматських, а також і у слов'янськомовних сарматських племен, – П.Д.

⁵⁹³ Точніше раніше слов'янськомовних північногерманських народів, – П.Д.

⁵⁹⁴ Що майже тотожний поховальним обрядам океанійців, аустронезійців і юечжів, – П.Д.

використання, розкішний декор та яскравий розпис по лаку. Вочевидь, що вони використовувалися в ритуальних заходах», – сказав археолог з Ганьсуського НДІ з культурних цінностей та археології Чжоу Гуанцзі, який керував розкопками на території Чжанцзячуань-Хуейського автономного повіту, де й були виявлені поховання періоду Чжаньго /Воюючих царств, 475 – 221 рр. до н.е./, що містять ці поховальні колісниці. Розкопано три усипальниці, у двох з них виявлено по 5 колісниць. Їхні дерев'яні конструкції встигли повністю розкластися за минулі два тисячоліття з лишком, проте декор із золота, срібла, міді і навіть агату все ж таки дає уявлення про розкіш цих поховальних візків» («Виявлені в Ганьсу поховальні колісниці V – III ст. до н.е...», <http://russian.china.org.cn/russian/276518.htm>).

Нащадками ж роксолан і інших аланів-торків були також і на той час вже слов'янськомовні гузи-торки / *гуди-торки, що увійшли в етнос українців разом з іншими слов'янськомовними сармато-аланськими племенами:

«Як свідчать міграції гузів і печенігів, затримка в зоні Східного Надкаспію приводила до «оевроплення» зовнішності матеріальної культури кочівників, внаслідок чого поява цих народів у Надволжі та Північному Надчорномор'ї вже не супроводжувалася появою тут нових «східних» елементів культури. Вочевидь, той самий механізм раніше зумовив помітне «оевроплення» культури болгар, носіїв «сивашівського» та «соколівського» типів. Регіони Південного Підуралля та Східного Надаралля виявляють тісний взаємозв'язок з кожною новою хвилею кочівників, що проникала у ранньому середньовіччі до Східної Європи, виступаючи не просто «коридором», а й своєрідним «трампліном» у формуванні «європейської» культури кочівників (нащадків горян Центральної Азії, – П.Д.)» (Олексій Комар, ««Азіатські» елементи культури кочівників Східної Європи VI – VIII ст.», <https://iananu-kiev.academia.edu/AlexKomar>);

«Ібн Місхвейх (1030 р.) пише, що тюрки (гузи) напали на Козарію в 965 р. Збіг дати цього нападу з розгромом Козарії Святославом давно вже давав привід вважати, що або тюрки⁵⁹⁵ у цьому повідомленні поставлені помилково замість Русі, або, що напади тих і інших були узгоджені між собою. Досить імовірно, що правим є Вестберг, вважаючи, що Святослав підбив гузів⁵⁹⁶ на війну з козарами, обіцяючи їм частину видобутку... Цілком ймовірно, з відходом Святослава саме язичницькі гузи господарювали в завойованих з їх допомогою козарських володіннях. Тому-то деякі арабські автори і виставляють тільки гузів як ворогів козар, зовсім не згадуючи Русь. Саме тому козари і просили у Хорезма допомоги не проти Русі, а проти гузів... «Іде Володимир на Болгари з Добринею уєм своїм в лодіях, а торки берегом приведе на конях; і переможи Болгари» [Повість минулих літ, I, с. 59]. Особливо слід відзначити, що Володимир діяв за прикладом свого батька у спілці з гузами, що, цілком ймовірно, продовжувала існувати з часу Святослава» (Михайло Артамонов, «Історія козар», <http://gumilevica.kulichki.net/AMI/ami124.htm>);

«Що (слов'янськомовне, – П.Д.) плем'я торків дійсно мешкало біля Дону, доводиться тою обставиною, що його залишки в першій чверті XII століття ведуть на берегах цієї річки відчайдушну боротьбу з половцями. Потім Костянтин Багрянорідний в одному місці робить дуже важливе повідомлення. «Повинно знати, – виявляємо у нього, – що в той час, коли печеніги⁵⁹⁷ були вигнані зі своєї землі, деякі з них за своєю волею і за взаємною згодою залишилися там і стали жити разом з так званими узами і до сих пір перебувають між ними»... Ця звістка вказує на дружнє спільне співжиття, а ніяк не на кочування тільки в одних і тих же місцевостях. Ця невелика кількість печенігів, що залишилися, могла бути

⁵⁹⁵ Насправді темно-червоношкірі слов'янськомовні алани-торки і ослов'янені нащадки балтськомовних гудів *троксолан / роксолан – гузи-торки = таркаси / черкаси, – П.Д.

⁵⁹⁶ Слов'янськомовних узів / гудів-торків, а аж ніяк не тюрків; кит. «chuse» – «чудовий, неперевершений»; ірл. «uasal», вірм. «azniv», осет. «уæздан», кавк. *гуздень / «уздень» – «благородний, шляхтич»; осет. «кад», англ. «kudos», лит. «guõdas», лтс. «gũods» – «гідність, честь, слава»; гінді «āḍara» / *gāḍara, лтс. «godu» – «гідність, честь», – П.Д.

⁵⁹⁷ Слов'янськомовні баджанаки / баджо / таджо – пращури паджо / чалдонів і, можливо, таджиків, – П.Д.

розпізнана від (таких же темно-червоношкірих, – П.Д.) узів тільки завдяки збереженню свого національного одягу, як повчає сина наш імператор-письменник. Перечитайте тепер всі наші літописи і переконайтеся, що печенігів серед половців не було...» (Петро Голубовський, «Печеніги, торки і половці до навали татар. Історія південноросійських степів IX – XIII ст.», <https://profilib.net/chtenie/97626/petr-golubovskiy-pechenegi-torki-i-polovtsy.php>; http://history.org.ua/LiberUA/PTPIst_1884/PTPIst_1884.pdf);

«Отже, печеніги⁵⁹⁸ і гузи (торки), що залишилися в степах після численних погромів, увійшли в половецьку етнічну співдружність. Однак частина з них, намагаючись зберегти (слов'янське, – П.Д.) етнічне обличчя, підкочувала до самих кордонів Русі – на р. Рось і пішла на службу до руських (київських) князів, утворивши прекрасний військовий заслон від половців. Землі Поросся були віддані їм під пасовища. Територія була невеликою, кожна орда мала власний наділ. Численні могильники, розкопані в Пороссі в кінці XIX – початку XX ст. Н.Є. Бранденбургом, є свідченнями повного освоєння цієї ділянки степу кочівниками⁵⁹⁹. Мапографування могильників з різною обрядовістю дозволило, як нам представляється, намітити ділянки, зайняті ордами, що належали печенігам і торкам. Крім них, в якості васалів Русі в літописах згадуються берендеї. Рід баяндур, відомий і у кипчаків, і у гувів. Вочевидь, баяндури⁶⁰⁰ входили в гузьку спільноту, а після розгрому торків відокремилися від них і в великій кількості перейшли на службу до руського князя. Їх було навіть більше, ніж торків і печенігівразом узятих. У всякому разі згадуються вони частіше, а значить політично були багато активніше. До середини XII ст. всі ці васальні орди об'єдналися в єдину спільноту Чорних Клобуків⁶⁰¹» (С.О. Плетньова, «Кочівники Середньовіччя. Пошуки історичних закономірностей», https://www.4italka.ru/nauka_obrazovanie/istoriya/189172.htm);

«Цікаво, що селькупи називають російських чалдонів «паджо». Так само називали росіян-самарців Каялових їх сусіди, коли вони мешкали на берегах теплого моря «за Доном». Європейська зустрічальність слова «паджо» відносно до росіян (паджо-рус) відзначається також В.П. Кобяковим. Разом з тим, поширення цього слова в центрі Азії у Хакасії (аджоа, ажо) відзначає Л.Р. Кизласов. Стародавні хакаси в 6 – 7 століттях титулом аджоа або ажо наділяли правителя, законодавця і верховного суддю в одній особі» (Микола Новгородов, «Томське Лукомор'я // Російський слід на Обі», <http://www.sibogni.ru/content/tomskoe-lukomore>);

Отже етнонімом «паджо» (баджо / баджанакми) називалися і нащадки слов'янськомовних сарматів кангли (кангюйці), більш відомі нам як печеніги (пацінаки):

«Як і всі кочові імперії – держава печенігів не була етнічно однорідною. Правлячі верстви розмовляли іранською мовою⁶⁰²; це з'ясувалося недавно, коли в 1958 р. М. Міщерський видав давньоруський переклад «Історії Іудейської війни» Йосипа Флавія. Там є порівняно стародавня давньоруська глоса «язык же Ясескш відомо є, яко від печеніженська роду народився, мешкаючи біля Тана [= Донець-Дон] і Меотського [=

⁵⁹⁸ Нащадки слов'янськомовних сарматів – баджо / баджанакми, – П.Д.

⁵⁹⁹ Точніше, змушеними кочувати горянами, – П.Д.

⁶⁰⁰ Ослов'янені бронзоволиці нащадки балтськомовних баянь = веньсу / веньоуто = вхндур / ванандур / венендерів = венедрів [грец. Οὐενέδοι] – берендеї в давньокиївській вимові; тунг. / евенк. «баян» – багатий; і.е. *bherg'hos, загальносл. «bergъ», укр. «беріг», тадж. «баланд» – високий; осет. «барæг» – вершник; темно-червоношкірі беленджери / *барангури = воради / борани = варанги / варяги, етнонім яких, можливо, походить і від і.е. *wrdhos, д.-перс. *wrda, угор. «vörös» – червоний, грец. «βερτζω» – рожевий, д.-укр. «варзія» – «назва червоної фарби»; перс. «ward» – троянда; перс. «birinj», лит. «varinis» – мідний; тадж. «бірінчй» – бронзовий, – П.Д.

⁶⁰¹ Відомі як слов'янськомовні таркаси / черкаси – «чорні аси», – П.Д.

⁶⁰² А, цілком можливо, розмовляли навіть і південнослов'янською мовою, що в Центральній і Середній Азії використовувалася тоді в якості лінгва франка. Адже алани-торки і караболгари / яси були нащадками як слов'янськомовних античних аланів-торків, так і споріднених їм гунів утигурів, а іранські ж осетинські говірки були лише нав'язані персами, що охороняли ущелину Дар'ял, зовсім не спорідненим аланам-русам кавказьким тубільцям овсам / осетинам значно пізніше, – П.Д.

Азовського] моря» (М. Л. 1958). Іранцями⁶⁰³ були також спільники печенігів (кангарів): «верхні Аси» (хваліси) і волзькі «р'ічкові Аси» (Фурдаси / Буртаси). Зате за мовою тюрками були Ічгілі (пізні секлери в Угорщині). Крім них, значну роль грали ще гуно-болгарські мовні елементи. Це видно, хоча б з того, що печенізька верхівка вживала протоболгарську мову і абетку (на грецькій основі), як про це свідчить відомий напис печенізького вельможі Бойіли Жупана з кін. 9 – поч. 10 ст. (т. зван. скарб з Nagy-Szent-Miklos). Тому Кашгарі (11 ст.) і арабські географи 10 ст. пов'язують печенізьку мову з болгарською⁶⁰⁴. На всій території, де колись мешкали печеніги, тобто від Середньої Азії до Балкан, знайдено багато написів рунічним письмом, яке науковці, мабуть, справедливо – приписують печенігам. Але спроби його розшифровки з тюркської (остання А. Щербака від 1959 р.) не дали задовільних результатів, головним чином тому, що написи дуже короткі» (Омелян Прицак, «Печеніги», http://shron.chtyvo.org.ua/Pritsak_Omelian/Pechenihy.pdf);

«Повинно знати, що пачінакити називаються також Кангар, але не всі, а народ трьох фем: Іавдірті (Явдіртім, – П.Д.), Куарціцур і Хавуксінгіла, як більш мужні і благородні, ніж інші, бо це і означає прізвисько Кангар» (Костянтин Багрянорідний, «Про управління імперією // Про народ пачінакитів»,

http://www.vostlit.info/Texts/rus11/Konst_Bagr_2/text37.phtml?id=6396);

«Плем'я Іртим (у розширеному варіанті – Іавдіртім) відповідає тюрк. «Йабди Ердім» – «відмінне заслугами»... Плем'я Гіла (розширений варіант – Хавуксінгіла) відповідає тюрк. «Кабукшин Йула» – «йула кольору деревної кори»⁶⁰⁵...» (Коментар до: Костянтин Багрянорідний, «Про управління імперією // Про народ пачінакитів»,

http://www.vostlit.info/Texts/rus11/Konst_Bagr_2/text37.phtml?id=6396);

«Слід вважати, що до таких «хоробріших і шляхетних» племен належали племена, що живуть у центральній частині європейської Печенігії, тобто на берегах Дніпра (округ Явдіртім сусідить з регіонами, підпорядкованими русам). ...звертає він увагу на ототожнення В.М. Татищевим печенігів із сарматами «за обставинами». Що тут мав на увазі автор: чи тільки кочовий спосіб життя цих двох народів, чи, спираючись на якісь, тільки йому відомі джерела, мав на увазі етногенетичний зв'язок печенігів з індоіранським світом⁶⁰⁶? Останнє представляє особливий інтерес, оскільки подібні припущення висловлювалися дослідниками вже в наш час на підставі ширшого кола даних лінгвістичних та антропологічних...» (Г.М. Гарустович, В.О. Іванов, «Огузи та печеніги в Євразійських степах», https://www.studmed.ru/garustovich-g-n-ivanov-v-a-oguzy-i-pechenegi-v-evraziyskih-stepyah_1e06024cf6f.html);

«Строго кажучи, якщо вірити Костянтину, народом, який перемиг мадьяр і змусив їх піти на схід, були так звані кангари, найхоробріші з племен печенігів. Грегуар ідентифікував кангарів із козарськими племенами, званими кабарями, наводячи правдоподібні причини цього феномена. Можливо, тоді після поразки кабарями близько 760 року саварти-асфали пішли до Персії? Хочеться думати, що «бунтівні дії» (апостасія) кабарів, які змусили їх піти з Козарії, як стверджує Костянтин, мали якийсь зв'язок з наверненням козарської верхівки до юдаїзму близько 740 року» (Дуглас Данлоп, «Історія козар-іудеїв. Релігія вищих кланів», <https://ratelib.com/books/309836-istoriya-hazar-iudeev-religiya-vysshih-klanov>);

«Проте про «Білу і Чорну угорщину» згадував у своїй «Хроніці» («Історії Франції») французький автор Адемар Шабанський (989 – 1054). Дуже цікаво, що Адемар про

⁶⁰³ Вочевидь, все ж таки балтами, поступово ослов'яненими кангарами чи волзькими булгарами, – П.Д.

⁶⁰⁴ Вочевидь, зі слов'янською болгарською, спорідненою слов'янській мові каракозар, – П.Д.

⁶⁰⁵ Де «йула» або «гіла» / *віла (ст.-сл. «віла» – змій), «дьюла» у мадьяр – посадова особа з дуже високим титулом; печен. «юла»; тюрк. «улуґ», каз., турец. «büyük» – великий від сарматського прасл. *velukъ; фінік. «катаг» – темний; нах. «комарійн» – малиновий; грец. «καφέ», блг. «кафяв», бсн. «kafena», мкд. «кафена» – «кавовий коричневий»; отже, «Кабукшин Йула» – «Коричневі Велетні / Кабари / Кавари», – П.Д.

⁶⁰⁶ Насправді з балто-слов'янським світом, – П.Д.

Угорщину пише в тій частині своєї «Хронічки», де йдеться про діяння Брунона Квертфурського: «Наслідуючи його приклад, єпископ Бруно попросив імператора, щоб той розпорядився присвятити його кафедру єпископа на ім'я одольрик, якого сам вибрав. Після того, як це було зроблено, він смиренно відбув у провінцію Угорщина, яку називають Біла Угорщина, щоб її можна було відрізнити від іншої – Чорної Угорщини, яка мала назву внаслідок того, що її народ⁶⁰⁷ темношкірий, подібно до етиопів» [Адемар 2015, 194]» (Олег Бубенок, «Козари в історії Східної Європи», <https://krymskiy.academia.edu/OlegBubenok>);

«У статті А.Н. Карсанова «Тюрксько-аланські зв'язки» Р.Г. Кузєєв виділив цілий абзац: «Біруні (973 – 1048) писав про надаральських і надкаспійських аланів, що «вони – рід аланів і асів, і мова їх тепер складена з хорезмійської і печенізької (слов'янської чалдонської, – П.Д.)». У «Іудейській війні» Йосипа Флавія є звітка про напад у 72 р. аланів⁶⁰⁸, що мешкали біля Танаїсу і Меотійського озера, на Мідію (Персію) і Вірменію. У давньоруському перекладі праці Флавія, зробленому, ймовірно, в XI ст., написано: «Мова ж ясеська (так на Русі називали алан, – А.К.) відомо є, яко від печеніженська роду родися, живуще біля Тану та Меотського моря. У той самий час совещаша ввійти на Мідську землю на воеваніє...» Свідощтва Біруні і давньоруського перекладача говорять про близькі, етнічні зв'язки між (слов'янськомовними, – П.Д.) аланами і печенігами». З цього приводу Р.Г. Кузєєв зробив приписку: «Добре доведено, що башкири – отуречені іранці (може бути аси, алани). А що таке хорезмійська мова? Алани і печеніги були тісно пов'язані»⁶⁰⁹...» (Ігор Антонов, «Р.Г. Кузєєв про проблему ранніх тюрків в Волго-Уральському регіоні», <http://www.ikuzeev.ru/sites/default/files/И.В. Антонов. Кузеев Р.Г..pdf>);

«До того ж виглядає дивною ситуація, при якій в сучасній слов'янській болгарській мові так мало пізніх (середньовічних) іранізмів. Скажімо, в українській і російській мовах їх значно більше, що має цілком прийнятні пояснення. Виходить, що поки рано говорити про збереження іранськомовного прошарку усередині болгарських племен у період козаро-болгарського конфлікту, що відбувся за розпадом Великої Болгарії Кубрата. Стало бути, неможливо припускати мовну ситуацію серед салтівського населення степового Подоння – Подонців'я в VIII – X ст... Тому поки неможливо сказати, якою мовою говорили донецькі яси на початку XII ст., коли вони опинилися в епіцентрі подій, пов'язаних з походами Володимира Мономаха і Ярополка проти половців⁶¹⁰» (О.Б. Бубенок, «Нашадки сарматів в степах Східної Європи (VI – XIV ст.)», https://chtyvo.org.ua/authors/Bubenok_Oleh/Potomky_sarmatov_v_stepiakh_Vostochnoi_Evrop_VIXIV_vv/);

«Літописним підтвердженням європеїдності надчорноморських печенігів є розповідь у «Повісті минулих літ» про облогу Києва печенігами в 968 р., коли якийсь киянин зумів вийти з Києва і викликати підмогу, прикинувшись печенігом. Цей випадок описується наступним чином: «він же вийшов з міста, тримаючи вуздечку, і побіг через стоянку печенігів, запитуючи їх: «Чи не бачив хто-небудь коня?». Бо знав він печенізьку мову, і його приймали за свого» [ПСРЛ. Т.1. Ленінград, 1926]. Безумовно дана розповідь передбачає, що зовнішнім виглядом киянин цілком міг зійти за печеніга. В 970 р. згідно з повідомленнями візантійських істориків Іоанна Скілиці і Льва Диякона печеніги беруть участь у військовому поході Русі на Візантію. Скілиця пише, що військо Святослава складалася з трьох етнічних елементів: руси + болгари, угорці й печеніги. Для печенігів цей похід закінчився невдачею – в одному з боїв під Аркадіополем візантійці заманили їх у засідку і практично повністю знищили [Лев Диякон. Історія, Москва. 1988]... Крім цього,

⁶⁰⁷ Вочевидь, прибульці з Хорезму каракозари кабари / кавари, – П.Д.

⁶⁰⁸ Темно-вишневі алани-руси, – П.Д.

⁶⁰⁹ І ті й інші були насадками спочатку балтськомовних, а пізніше слов'янськомовних кангюців / кангарів / канглів, – П.Д.

⁶¹⁰ Якщо ж це були не прашури осетинів – псевдоаланів, то вони, як і печеніги-кангари, вочевидь, були слов'янськомовними, а не іранськомовними, – П.Д.

Багрянорідний повідомляє, що кримські піддані Візантії наймають печенігів для виконання доручень в Русі (можливо, завдяки їх слов'янськомовності, – П.Д.) [Костянтин Багрянорідний, «Про управління імперією». Наука, Москва. 1991]. У другій половині X ст. арабський мандрівник Ібн-Хаукаль, характеризуючи взаємини Русі та печенігів, пише, що печеніги є бойовим «вістряем» русів і їх силою [В.В. Каргалов, «Зовнішньополітичні фактори розвитку феодальної Русі. Феодальна Русь і кочівники». Москва, 1967]» (Володимир Луценко, «Печеніги», <http://vlatut.livejournal.com/>, <http://archive.li/UqLIX>);

«Китайські спостерігачі завжди помічали, що звичаї і одяг кангюйців (кангарів, – П.Д.) не відрізняються від сарматів і аланів. У джерелах кангюйці розглядаються як кочовий народ, але разом з тим згадується наявність в їх країні міст. Говорячи про Яньцай, китайська історія епохи молодших Хань повідомляє, що «народ мешкає всередині глиняних стін». Це служить непрямим свідченням того, що і на території Кангюя, спосіб життя мешканців якого був схожий на Яньцай, так само були осілі селища. М.І. Філанович зазначила можливу правоту Б.А. Литвинського, що ототожнює Яньцай (в майбутньому Аланья) з Надараллям, припустивши, що йому може відповідати район Джетиасарів з його «глиняними стінами», тобто, потужним фортечним будівництвом. Аналізуючи китайські джерела, Л.А. Боровкова привела відомості, що свідчать про падіння колишньої могутності держави Кангюй до III – IV ст. н.е. Особливо цікаво, з її точки зору, вказівка на те, що в цей час кангюйці за виглядом, звичаями і одягом були подібні даваньцям, мешканцям держави Давань⁶¹¹, яка обіймала центральну і східну частину Ферганської долини. Даванці за повідомленням в «Ши цзи», повтореному в «Хань шу», були європеїдами, вели осілий спосіб мешкання і займалися землеробством. Отже, і канцзюйці були європеїдами. У II – I ст. до н.е. вони були кочівникам, а до IV ст. н.е. перейшли на осілий спосіб мешкання, але, судячи з опису, займалися відгінним тваринництвом. Племена, що споконвічно мешкали на території Кангюю, брали участь в етногенезі і формуванні алан. З точки зору деяких дослідників, саме Кангюй з'явився колискою народу, що більше сторіччя існував під ім'ям «алани». Утворення в низинах Сирдар'ї (балтсько-слов'янськомовної, – П.Д.) сармато-аланської етнокультурної спільності поклато початок поширенню її в Закаспії, Північному Кавказі та осідання сарматських груп на окраїнних територіях Хорезму, у Надараллі, північних районах бухарського і самаркандського Согду, про що свідчать матеріали вивчення могильників на кордонах Хорезму, Заузбойського плато, Бухарського і Самаркандського оазисів» (Г.А. Тернова, «До історії сармато-аланських племен Жетису і Південного Казахстану в кінці III – IV ст. (за матеріалами археології)», <http://www.iie.kz/wp-content/uploads/2014/02/2013262.pdf>).

Доліхокранні ж «праго-корчакці», «колючинці» та середньовічні германці Скандинавії, як і споріднені їм такі ж доліхокранні блондини Росії, взагалі, не увійшли до українського етносу:

«Оскільки мезокранія і відносна широколицість в середні століття виявляються тільки у слов'ян (луличани, деякі групи словаків і мораван, деревляни, тиверці і уличі), назвемо цю комбінацію власне слов'янською, хоча б відносно цієї конкретної епохи... Київський некрополь дає значний краніологічний матеріал, але так як він надходить з розкопок, проведених у минулому столітті, диференціювати його за обрядом поховання (в дерев'яних трунах, в ґрунтових могилах або в зрубних гробницях) зараз неможливо. Тому я була змушена зіставити сумарну серію з Київського некрополя з (середньовічними, – П.Д.) германцями. Це зіставлення дало вражаючі результати – жодна зі слов'янських груп не відрізняється в такій мірі від германських, як міське населення Києва. Таким чином, слід визнати, що в складі дружини київського князя норманів⁶¹² було надзвичайно мало, якщо ніяких слідів їх в антропологічному вигляді населення міста не виявлено. Що стосується сільського населення Київської Русі, то воно також не виказує рис зв'язку зі

⁶¹¹ Срб.-хрв. «Даван», слвн. «Dávən» – «давній, дуже старий», – П.Д.

⁶¹² Північних блідолицих псевдогерманців, тобто норманів не готського і не гунського вількінського – велетського походження, – П.Д.

скандинавами, відносячись до того ж антропологічного типу, що й міське» (Т. Алексеева, «Етногенез східних слов'ян за даними антропології», р. VIII «Деякі питання походження слов'ян», https://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/etnogenes_vost_slavyan/08.php);

«Ми простежили логіку основних подій етнічної історії Русі та Росії. Незавжди побачити, що виклад цієї логіки зовсім не схожий на розповідь про соціальну історію. Етнічну історію будь-якої країни, тобто історію народів, що її населяють, не можна розглядати так, як ми розглядаємо економічні відносини, політичні колізії, історію культури і думки. Не є винятком і історія Росії, викладена в етнічному аспекті: її неможливо уявити у вигляді лінійного процесу, що йде від Рюрика до Горбачова. Події етногенезів народів нашої Вітчизни становлять історичну канву життя принаймні двох різних суперетносів⁶¹³. Тому необхідно розрізняти історію Стародавньої Київської Русі (з IX до XIII ст., включаючи і історію Новгороду до його падіння в XV ст.) та історію Московської Русі (з XIII століття до наших днів)... Дійсно, якщо ми маємо на увазі культуру, тобто все, що є створеним людьми, то з тезою про спадкоємність із гріхом навпіл можна погодитись⁶¹⁴. Але якщо йдеться про етногенез, то до нього ця теза взагалі не застосовується. На відміну від культурної традиції, етнічна традиція – це не спадкоємність мертвих форм, створених людиною, а єдність поведінки живих людей, що підтримується їхньою пасіонарністю. Що ж до стереотипів поведінки людей у Київській Русі та в Московській державі, то вони, як ми переконалися, відрізнялися дуже суттєво» (Лев Гумільов, «Від Русі до Росії. Нариси етнічної історії», М.: Екопрос, 1992, с. 292-296, <http://gumilevica.kulichki.net/R2R/r2r03f.htm#r2r03chapter7>).

Шведський антрополог Лундман відніс українців, разом з черв'янами південно-східної Польщі до малої раси горідів (східних альпінідів):

«Церівани (zerivani) / зеруяни (zeruiani)⁶¹⁵ – це королівство (regnum) настільки велике, що з нього походять всі слов'янські народи⁶¹⁶ і ведуть, за їхніми словами, початок» («Баварський географ», http://www.vostlit.info/Texts/rus12/Bav_geogr/text.phtml?id=61);

«...«lingua seruiana» – сербська мова (в писемності Дубровника XV – XVIII ст.)» (Олег Трубаčov, «Мінливий світ і вічні слова», <https://app.box.com/s/sfqocgfgfy7ki24o89b010ivt9aec6qhf>).

13. Нетотожність малих юечжі, псевдотохарські літературні пам'ятки яких збереглися, пращурам справжніх тохарів – слов'янськомовних да-юечжі

Значний вплив праслов'янськомовних пращурів аланів великих юечжів (кит. «да-юечжі») на літературну мову малих юечжів (можливо оіндеоевропейських жунами і юечжами нащадків далекосхідних нівхів) відслідковується в Джатакамалі і інших буддистських пам'ятках на псевдотохарських мовах:

«До досить раннього періоду (частково можливо після відділення анатолійського) можуть бути віднесені численні тохаро-слов'янські загальні риси. Наприклад, якщо є дійсним припущення Адамса [Adams 1999: 661] про те, що тох. Б «äerška» несе у собі слід і.е. *swesorkikeH, то зв'язок з типом слов'янських зменшувальних, таких, як російська «сестричка», не викликає сумнівів. Давно помічено, що тох. Б «teki» 'слово, наказ' (A rake) тотожно прототипу ст.-сл. «рѣчь», але з таких ототожнень прямують безперечні висновки про стародавні зв'язки діалектів. У світлі цих відкриттів нового часу здається потрібним переглянути звичні уявлення щодо ступеня архаїчності слов'янських мов. У деяких відносінах архаїзм прямо їх пов'язує з найбільш давніми станами індоєвропейської

⁶¹³ Більш розвиненого і волелюбного брахикранного українського та переважно архаїчного холопського доліхокранного російського, – П.Д.

⁶¹⁴ Хоча ж вона може бути створеною переважно іноземцями, – П.Д.

⁶¹⁵ Seruiani / черв'яни = серби; слвн. «čřv», срб. «црв» – черв; лат. «serpens», італ. «serpe» – змія, – П.Д.

⁶¹⁶ Тобто нащадки *славів / свавів / свевів і інших античних германців, – П.Д.

прамови⁶¹⁷» (В'яч.Вс. Іванов, «Про співвідношення успадкованого («генетичного» в лінгвістичному сенсі) і ареального в структурі слов'янських мов», <https://inslav.ru/images/stories/pdf/ArealGeneticBook-fv.pdf>);

«В.В. Іванов сформулював гіпотезу про етнічну неоднорідність юечжійської племінної спільноти, в якій «на певному етапі поряд з тохарами входили і східно-іранські племена⁶¹⁸». З огляду на те, що в II ст. до н.е. аж ніяк не всі юечжі покинули Внутрішню Азію (згідно з китайськими джерелами, в Ганьсу і Східному Туркестані залишилися «малі юечжі»), В.В. Іванов допускає «факт відкочування на захід, в Середню Азію, саме східно-іранського компонента⁶¹⁹ цього (юечжійського, – С.К.) племінного об'єднання, що користувалося, поряд з іншими, також етнонімом тохарів⁶²⁰». Теза про етнополітичну неоднорідність юечжійської племінної спільноти отримала несподіване підтвердження в результаті петрогліфічних знахідок в Південно-Західній Монголії, де на скелях ущелини Цагангол (Гобіалтайський аймак), серед наскальних малюнків, містився комплекс тамгових знаків. Б.І. Вайнберг досліджувала можливі зв'язки цагангольських тамг і показала їх єдність за зображеннями і походженням з вельми специфічною групою тамг Середньої Азії і Надчорномор'я – з тамгами на монетах царів Хорезму, Согду і Бухари, а також з сарматськими тамгами. Ще раніше нею було встановлено, що родинні династії Согду, Бухари і Хорезму II – I ст. до н.е. вийшли з середовища кочових племен, які брали участь в розгромі Греко-Бактрії, але разом з тим вони ніяк не були пов'язані з кушанською династією. Б.І. Вайнберг іменує їх «юечжами Дому Чжаову». Саме з цим «Домом», згідно з китайськими джерелами, пов'язані всі правлячі «Доми», що створені юечжами на північ від Бактрії. Вочевидь, що та частина юечжійського племені, тамги якої зафіксовані в Гобійському Алтаї, а пізніше – в Согді, Бухарі і Хорезмі, не була ідентична південній кушанській групі юечжів. За своїми генетичними зв'язками північні юечжі тяжіли до сарматських племен Казахстану і Надуралля, аналогічні цагангольським тамги яких зафіксовані для III – I ст. до н.е. Цагангольський комплекс тамг свідчить про розселення в Південно-Західній Монголії, принаймні, в межах Монгольського і Гобійського Алтаю, «у другій половині I тис. до н.е. групи іранських⁶²¹ племен». Тим самим саме цагангольські тамги надійно підтверджують гіпотезу щодо юечжійської приналежності «пазирикців», висунуту С.І. Руденко, і, більш того, щодо їх сарматських (східноіранських) зв'язків⁶²². Етнополітичний поділ юечжійських племен і їх «вельможних Домів» у II – I ст. до н.е. на північну і південну групи відображає розпад, після важких військових поразок кінця III ст. до н.е., юечжійського (тохарського) багатоплемінного об'єднання, яке створило до того у Внутрішній Монголії архаїчну кочівницьку імперію, на чолі якої стояв єдиний правитель і яка мала у своєму розпорядженні військо до ста тисяч кінних воїнів. Сима Цянь про цей період історії юечжів пише: «У колишні часи (юечжі) були могутніми і з презирством ставилися до сунну» (С.Г. Кляшторний, «Юечжі і гуни», <http://lib.icr.su/node/2230>);

«Археол. к-ра С.⁶²³ на теренах від Уралу до Дону поділяється на 3 періоди: ранньосарматський (2 – 1 ст. до н.е.), середньосарматський (1 – серед. 2 ст.) та пізньосарматський (2-га пол. 2 – 4 ст.). Сарматська к-ра сучасної України має дещо ін. періодизацію: 1-й період (2 ст. до н.е. – серед 2 ст.) з фазами А1 (2 – 1 ст. до н.е.), А2 (1-ша пол. 1 ст.) та В (2-га пол. 1 – серед. 2 ст.) і 2-й період (2-га пол. 2 – 4 ст.) з фазами С1 (2-га пол. 2 – серед. 3 ст.) та С2 (2-га пол. 3 – 3-тя чв. 4 ст.). Єдиними археол. пам'ятками сарматської к-ри є курганні поховання. С. ховали померлих у переважно впускних похованнях у більш ранні кургани. Поховальне начиння яскраво демонструє розвинуте

⁶¹⁷ І, вочевидь, вказує на присутність до нашої ери праслов'янськомовних племен у Центральній Азії, – П.Д.

⁶¹⁸ Насправді прашури слов'янськомовних готів йотів / ютів, гунів гаутів / геатів / вількінів, утигурів і бугаритів / бугурів / пугурів – да-юечжі, – П.Д.

⁶¹⁹ Насправді не східно-іранського, а слов'янського компонента, – П.Д.

⁶²⁰ Слов'янськомовних тугурів = бугурів / пугурів – пагеритів = бугаритів = бургал / болгар, – П.Д.

⁶²¹ Насправді прабалтсько-слов'янських племен, – П.Д.

⁶²² Насправді балтсько-слов'янських зв'язків, – П.Д.

⁶²³ Сарматів / сермендів = да-юечжі / великих *утіів / гутіів, – П.Д.

соціально-майнове розшарування сусп-ва. Найбагатші гробниці з численними золотими та срібними прикрасами належали "царям" та "царицям" (за термінологією антич. авторів): Чугуно-Крепінка серед. 2 ст. (розкопки С.Санжарова), Соколова Могила серед. 1 ст. (розкопки Г. Ковпаненко), Весняне кінця 1 ст. (розкопки О. Симоненка), Ногайчикський курган 2-ї пол. 1 ст. (розкопки А. Щепинського), Пороги кінця 1 ст. (розкопки Б. Лобая та О. Симоненка), Михайлівка кінця 1 ст. (розкопки А.Добролюбського), Мокра серед. 2 ст. (розкопки Т.Щербакової). С. були кочовими скотарями з рухливим типом кочування. Склад череди – насамперед вівці та коні. У сарматських могилах як напутню їжу застосовували тільки баранину, а про розвиток конярства свідчать знахідки спорядження для їзди верхи, зброї воїна-вершника й слава С. у стародавньому світі насамперед як непереможних кіннотників. С. являли собою т. зв. народ-військо, де все чоловіче і частина жіночого (незаміжні дівчата) населення були воїнами. Гол. родом військ була легка кіннота, заможні кочовики складали панцирну кінноту. У С. існували традиційні для кочовиків ремесла: обробка металів (зокрема вир-во зброї і прикрас, у т. ч. із золота), обробка шкіри і виготовлення виробів із неї тощо. Знахідки прясел у жін. похованнях свідчать про наявність ткацтва. Безумовно, сарматські жінки виробляли повсті, обробляли шкіру та ін. продукти тваринництва...» (О.В. Симоненко, «Сармати», <http://www.history.org.ua/?termin=Sarmaty>);

«Грум-Гржимайло пропонує гіпотезу, згідно з якою гілка юечжів, що потрапила на Алтай, об'єдналася з тамтешніми дінлінами і в V ст., зруйнувавши Юебань, через Середню Азію пробралася в Тохарістан. Однак розкопки Пазирика показали, що алтайські європеїди не світловолосі дінліни, а чорняві арійці⁶²⁴...» (Лев Гумільов, «Ефталіти і їх сусіди в IV ст.», <http://gumilevica.kulichki.net/articles/Article30.htm>);

«Спочатку тохарські мови були віднесені до мов centum і поставлені поруч із західними індоєвропейськими. Нині в них відкрито більше ознак групи satem, ніж групи centum... За своїм становищем у розпаді індоєвропейської спільноти, який визначається граматичними і лексичними ізоглосами (van Windekens 1976; Adams 1984), тохари близькі до балтсько-слов'янських і германських мов (Іванов 1958; Георгієв 1958; Порциг 1964)... Георгієв навіть об'єднує їх з балтсько-слов'янсько-германською підгрупою в одну північну групу⁶²⁵ індоєвропейських мов (Георгієв 1958б: 277 – 282)...» (Лев Клейн, «Стародавні міграції і походження індоєвропейських народів», https://www.studmed.ru/view/kleyn-ls-drevnie-migracii-i-proishozhdenie-indoevropsyjskix-narodov_cf8f46fd5d1.html);

«Про досить стародавні паралелі до таких фольклорних (за витоками) побудов в слов'янських традиціях свідчить тохарський Б поетичного тексту Джатакамали 352а 2-3202, де в 2 рядках з'єднуються 4 подібні зменшувальні форми: «kokalyiškam yaḳwaskam» – «возички (і) конячки», «sāsūškam rjāiyūiškam» – «синків ніженьки» (всі 4 форми утворені від слів індоєвропейського походження і могли б бути стародавніми, хоча це не обов'язково; підкреслені мною зменшувальні тохарські суфікси типологічно, а можливо і генетично, подібні до слов'янських». Таким чином, можна цілком обґрунтовано стверджувати, що тохарська мова в ІЕ сім'ї є найбільш близькою слов'янським і балтським мовам, а швидше за все, якщо говорить прямо, вона має спільні з ними коріння» (Костянтин Пензев, «Арійська теорема / Цікава лінгвістика», http://www.uhlib.ru/istorija/ariiskaja_teorema/p6.php);

«У 2000 р. вийшла книга «Історична фонетика тохарських мов» (Бурлак 2000). У ній за збереженими словами обох мов реконструюється пращурова для них прототохарська, а вже вона зіставляється з праіндоєвропейською. З зіставлення її з праіндоєвропейською з'ясовується, що виділення прототохарської з праіндоєвропейської супроводжувалося низкою суттєвих перетворень (Бурлак, 2000: 180 – 181). Вся система приголосних перебудована, ларінгальні і гуттуральні відмінності зникли, у більшість сполучень

⁶²⁴ Слов'янськомовні темно-червоношкірі гяньгуни = жуань-жуані, – П.Д.

⁶²⁵ Точніше в минулому Північно-Китайську групу, – П.Д.

приголосних вставлені голосні, що їх розділяють⁶²⁶, і т.д. Це приводить до висновку про величезну роль субстрату, більш того – до ідеї, що прототохарська мова – це стороння індоєвропейська мова⁶²⁷, засвоєна місцевим неіндоєвропейським населенням, яке говорило на мові, що не мала ні скупчень приголосних, ні різноманітності гуттуральних і ларінгальних. Аналіз прототохарської фонетики не дозволив автору зближувати цей субстрат з угорським мовою. Неясно, де проходило засвоєння індоєвропейської мови іншим населенням – вже в місцях виявлення тохарських мов або десь ближче до праіндоєвропейської. Можливо, є надія ідентифікувати субстрат за неіндоєвропейським займенником першої особи в тох. А nāṣ (ч. р.) і ṅuk (ж. р.), тох. В ṅaś (ч. р.) і ṅiś (ж. р.). За люб'язною підказкою В. Кулешова, єдина територіально близька мова, в якій є схожий займенник, це нівхська – з її займенником першої особи «пуі». У нівхській також є термін для колеса kukuš, який можна пов'язати з тохарським kukāle «колесо» (пор. грец. κύκλος). Судячи з топоніміки, нівхи в минулому населяли велику територію на Далекому Сході – Надамур'я⁶²⁸ та Сахалін і, отже, цілком могли бути тим етносом, який послужив субстратом для тохарської» (Лев Клейн, «Стародавні міграції і походження індоєвропейських народів», https://www.studmed.ru/view/kleyn-ls-drevnie-migracii-i-proishozhdenie-indoeuropeyskih-narodov_cf8f46fd5d1.html).

14. Українськомовність донських і північнокавказьких аланів і їх нащадків полян-русів та п'ятигірських черкасів (жанінців)

Звичайно ж об'єднання аланських племен, як пізніше і об'єднання переважно слов'янськомовних аварських племен, до якого входили і монголоїдні тунгузо-маньчжури, не було моноетнічним. Окрім брахікефальних балто-слов'ян в нього входили і доліхокефальні прототюрко-германці сако-масагети (саки / сакси, мазкути, талиші і інші частково оіранені туранці), що були не темно-червоношкірими на відміну від слов'янськомовних нащадків сарматів і юечжів – асів, готів і інших слов'янськомовних античних германців, а лише яскраво-червоними, бо довго мешкали не в високогірних долинах, а на рівнинах. Вочевидь, саме через них європейці і називали аланами також і слов'янськомовних асів / ясів і інших брахікранних і темно-червоношкірих слов'ян і поступово ослов'яненних балтів. І, можливо, саме через цих доліхокефальних блідолицих алан, що поступово опсевдогерманілися або ж отюречилися, зараз і вважають хибно, що сармати, да-юечжі і алани-аси були не слов'янськомовними, а іранськомовними.

Вочевидь, саме в Кангюї, в якій мігрували да-юечжі слідом за балтськомовними усунями а, отже, і в Хорезмі⁶²⁹, що входив до його складу, остаточно і утворилася на балтському субстраті переважно слов'янськомовна аланська спільнота:

«Поява у II ст. до н.е. на території стародавньої авестійської «Кангхи, високої і священної» царства Канг, швидше за все, пов'язано з переселенням сюди частини юечжійських (тохарських) і сакараукських племен, які поділили з усунями колишні землі заяксартських і семирічанських саків. Однак справжня зміна етнічної, расової і культурної обстановки пов'язана з воістину епохальною подією – великим переселенням зі Сходу» (Сергій Кляшторний, «Держави і народи Евразійських степів: від давнини до Нового часу», <https://coollib.com/b/230553-sergey-grigorevich-klyashtornyiy-gosudarstva-i-narodyi-evraziyskih-stepey-ot-drevnosti-k-novomu-vremu/read>);

«Держава кангарів⁶³⁰ виникла в III ст. до н.е. в середній течії Сирдар'ї, в районі Кангхи. На чолі цієї держави стояв рід Уин, що походив з східносакського народу юечжів⁶³¹» (Т.М. Амінов, «Ранні державні утворення на території Казахстану»,

⁶²⁶ Дія закону відкритих складів, як і в праслов'янській мові, – П.Д.

⁶²⁷ Вочевидь, праслов'янська мова, – П.Д.

⁶²⁸ Де мешкали раніше черезсмужно з тунгузо-маньчжурами та слов'янськомовними горянами дісцями [чи-ді – «червоними ді» і бей-ді – «білими ді»], ба-ді, ді-жунами, шаньжунами і сербами [кит. «Xiānbēi / Сяньбі», маньчж. «Sirbi / Sirvi / Sarbi»]; бенг. «sarbōssa», гінді «sarvōssa» – найвищий, – П.Д.

⁶²⁹ Кит. Юегянь / Юецзянь – країна юецзи = да-юечжі / великих *утіів / ютіів / йотів / йотунгів.

<http://samzan.ru/35373>; <http://library.psu.kz/fulltext/buuk/a58.pdf>);

«Археологічний матеріал, таким чином, не дає підстав вважати, що (слов'янськомовні, – П.Д.) юечжі асимілювалися в середовищі хорезмійців (це найменування можна застосовувати до двох більш ранніх груп місцевого населення, які спільно мешкали в оазисі низин Амудар'ї до появи тут племен юечжів). За довгий час перебування в лівобережному Хорезмі (з рубежу IV – III ст. до н.е. до V ст. н.е.) вони теж «отримали право» називатися хорезмійцями⁶³², хоча і зберегли свою самобутність⁶³³. З цією юечжійською групою населення ми можемо пов'язувати і походження правлячої династії Хорезма, що карбувала монету з кінця I тис. до н.е. [Вайнберг, 1977]. У монографії по нумізматиці Хорезма я детально проаналізувала всі доступні в той час джерела (нумізматики, тамги, письмові свідчення), тому тут я не буду повторювати аргументацію, а викладу лише основні висновки дослідження. Династія Хорезму, що карбувала монету, походила з кочового племені, яке брало участь у розгромі Греко-Бактрійського царства. Зіставлення тамг на монетах дозволило імовірно виділити особливу юечжійську групу (умовна її назва «юечжі Дому Чжаову»), яка залишилася в Середній Азії після відходу основної маси кочівників за Амудар'ю і з якою, ймовірно, пов'язані і деякі місцеві династії більш пізнього часу (Согд, Бухара, Хорезм і ін.). Зіставлення тамг на монетах з широким колом подібних знаків, відомих на території від Західної Монголії до Надчорномор'я [Вайнберг, Новгородова, 1976], дозволило зробити висновок про те, що тамги поширювалися зі сходу з (балтсько- і слов'янськомовними, – П.Д.) племенами, які в широкому сенсі слова можна назвати «сарматами» (пор. ідею про східних сарматів у А.М. Мандельштама [1978])...» (Б. Вайнберг, «Етнографія Турана в давнину», <http://booksshare.net/index.php?id1=4&category=history&author=vaynberg-bi&book=1999&page=124>);

«З кінця I тис. до н.е. в Середній Азії з'являється велика кількість підбійних і катакомбних поховань, які, ймовірно, пов'язуються з племенами юечжі та усунів. Пов'язані з цим поховальним обрядом могильники відомі більш ніж у 140 пунктах, кількість вивчених курганів з підбоями та катакомбами досягає 1500, причому хронологічно ці могильники сягають V ст. – епохи «великого переселення народів». Визнано, що підбійно-катакомбний обряд поховання в Середню Азію привнесений ззовні і, швидше за все, є генетично пов'язаним з сарматами⁶³⁴. Середньоазіатські зв'язки аланів та їх перебування у глибинах Середньої Азії фіксуються не тільки у античну епоху, а й у середньовіччі. Так, С.П. Толстов описує в пісках Середньої Азії середньовічну фортецю Алан-кала, яка стоїть на великому караванному шляху з Хорезма до Східної Європи, що йде через безводне плато Устюрт. Назву фортеці він пов'язує з назвою народу алан. Там же С.П. Толстов пише і про роль аланів⁶³⁵ в етногенезі хорезмійців» (В.О. Кузнєцов, «Нариси історії аланів», http://iratta.com/alans/972-02_massagety_i_asii.html);

«Г.Ф. Дебець, зв'язавши антропологічні дані Д.К. Третьякова з певними типами поховань, прийшов до висновку, що, незважаючи на велику схожість всіх черепів (типові європеїди: похилий лоб і розвинені надбрівні дуги), можна пов'язати брахі- і мезокранні (сармато-аланські, – П.Д.) черепи з похованнями катакомбної культури, а доліхокранні (скитські, – П.Д.) – з похованнями ямного типу. Таким чином, відмінність давньоаміанських і катакомбних антропологічних ознак зводиться тільки до збільшення черепного показника у людей катакомбної культури. Г.Ф. Дебець вважає, що подібне явище треба пов'язувати з переселенням: «є дуже ймовірним припущення про те, що катакомбна культура,

⁶³⁰ Канг / Кангюй = Гунія / Жунія, – П.Д.

⁶³¹ Насправді з сарматського слов'янськомовного жунського / гунського народу юечжів, – П.Д.

⁶³² Хорасміями = хурусами / хросами / русами, – П.Д.

⁶³³ Та зберегли також і слов'янську мову і стали лише федератами Хорезму – полянами / українцями, тобто зовнішніми (венетами), – П.Д.

⁶³⁴ Точніше з нащадками да-юечжі аланами, – П.Д.

⁶³⁵ Насправді з сарматського слов'янськомовного жунського / гунського народу юечжів, – П.Д.

принаймні певна її частина, є не просто етапом розвитку суспільства, а пов'язана з розселенням якоїсь етнічної групи, яка включала в собі брахікранний елемент». Досліджені в невеликій кількості черепи з поховань на Північному Кавказі звертають на себе увагу порівняно високим черепним показником. Цілком ймовірно, на Північному Кавказі і був той центр відносної брахікранії, звідки могло проникати населення на територію північнонадчорноморських степів...» (Тетяна Попова, «До питання про походження катакомбної культури», [https://secrethistory.su/950-k-voprosu -o-proishozhdenii-katakombnoy-kultury.html](https://secrethistory.su/950-k-voprosu-o-proishozhdenii-katakombnoy-kultury.html));

«У середньовічному Пороссі, можливо, була присутність інших етнічних груп. Так, наприклад, на могильнику Яблунівка археологами фіксуються зв'язки з Північним Кавказом (Моця О.П., Покас П.М., 1998). Автори припускають, що це пов'язано з переселенням ясів, полонених у 1029 синами Володимира Святославовича (Ніконівський літопис). Якщо яси були аланами у широкому сенсі цього етноніма, то антропологічним виглядом населення Чигирини можливо зобов'язане і їм. Важливим у цьому плані є зафіксовані паралелі в топоніміці Черкащини та Кавказу (Коков Д.Н., 1966)» (Тетяна Рудич, «До питання щодо антропологічного складу населення України XVI – XVII ст.», <http://www.kaz-volnoe.narod.ru/page357.html>);

«У середні віки в Південно-Західній Тавриді переважало населення з брахікранним широколицим антропологічним типом, що поширився тут після того, як за часів козарського панування на півострів прийшли ранні болгари. Але разом з тим, як про те можна судити за письмовими джерелами і даними лінгвістики, в середньовічному Криму були присутні і готоалани. ... К.Ф. Соколова відзначає, що брахікранні вузьколиці черепи, які походять головним чином зі склепів Інкерманського і Чорноріченського могильників, мають аналогії на Північному Кавказі, що ще раз підтверджує аланське походження цих склепів» (І.С. Піоро, «Кримська Готія» (Нариси етнічної історії населення Криму в пізньоримський період і раннє середньовіччя), <http://qrim.org/?p=33554>);

«Про величезний ареал аланів, що тягнувся «від Істра до Ганги» писав Амміан Марцеллін (XXXI, 2, 16). Тип розселення аланів був черезсмужний: «між багатолюдними та великими племенами». Як видно з цього пасажу, у Амміана Марцелліна алани явно не етнонім. Він же спеціально відзначає і багатоплемінний склад аланів (XXXI, 2, 13). Отже, до III – IV ст. н.е. формується аланська спілка, яка спочатку була організована за типом чоловічих спілок з різко мілітаризованою спрямованістю, включаючи іноплемінний склад. А назва «алани» у цей ранній період їхньої історії означав назву чоловічої військової спілки⁶³⁶, військових дружин, а згодом трансформувалася в етнонім» (Марія Балабанова, «Реконструкція соціальної організації пізніх сарматів за антропологічними даними», <http://annales.info/sarmat/small/nav6b.htm>);

«Про походження аланів написав Петро Крусбер в своїй праці про північні народи, де він зазначає, що вони були венецьким, або слов'янським, плем'ям. Те ж саме стверджує і Матвій Меховський в 13-й главі I книги, де пише, що алани, вандали, свеви і бургунди були з польських земель і говорили одною і тою ж польською, або слов'янською мовою. Про це ж пише і Веремій Руський в своїх літописах. П'єрфранческо Джамбуларі і Іренікус (I) стверджують, що чехи (Воеті) походять від згаданих аланів, яких Карл Вагрійській (II) називає слов'янським плем'ям. Крусбер (I) і Альберт Кранц (I, 22) зараховують до слов'ян також і верлів. Карл Вагрійській (III) пише, що знайшов у Франкфурті рукописну книгу одного автора, який, викладаючи історію Німеччини, переконливо доводив, що верли були слов'янами; і автор цей жив в настільки давні часи, що, як було видно зі згаданої праці, міг застати онуків і правнуків верлів. Альберт Кранц в I книзі «Вандали» наводить кілька аргументів на доказ того, що верли, або герули, були слов'янами. Однак Гельмольд Пресвітер усуває всі сумніви, згадуючи в числі слов'ян, що мешкають на Венедському морі, і цих верлів, які, згідно за Рейнекцієм, мешкали біля

⁶³⁶ Тобто «змійної» жіночої військової спілки; «алани / аси» – «змії / вужі», – П.Д.

річки Гаволи. Деякі письменники називають їх герулами, але це неправильно, оскільки справжнім їх ім'ям було верли, що на слов'янській означає «неприборканий, жорстокий і гордовитий народ». Про те, що саме ці якості історики приписували верлам, піде мова...» (Мавро Орбіні, «Слов'янське царство // Походження слов'ян та поширення їх панування», <https://www.litlib.net/bk/44636/read>, <https://coollib.com/b/223948/read>);

«У розглянутому комплексі фольклорних мотивів, представлених як у переказах середньовічних хорезмійців (за аль-Мукаддасі й аль-Біруні), так і у фольклорі сучасних етнографічних груп у складі узбеків і каракалпаків (сарті Хорезму, узбеки-мітани долини Зеравшану, каракалпаки-мюйтени пониззя Амудар'ї), простежується певна історична послідовність. Цар Сходу (а Бактрія стосовно Хорезму – південний схід) чи цар Кияні вигнав гурт своїх підданців у віддалене пустельне місце (Хорезм був вельми віддаленим від хліборобських центрів півдня Центральної Азії й Ірану та відносно малозаселеним у цей період), і вигнанці заснували там державу Хорезм. Сіявуш (Сіваршана Авести), якого історико-епічна традиція відносить до династії Кеянідів (можливих царів Бактрії), – теж вигнанець, що становить додаткову лінію аналогій. Він приходить із півдня у ці майже незаселені місця й стає засновником першої хорезмійської династії Сіявушидів, яка царювала в Хорезмі аж до X століття н.е. [Толстова]. Вітчизняні сходознавці вже проводили паралелі між ним і легендарним ранньослов'янським князем Києм [Наливайко]... Отже, в українському історичному фольклорі в узагальнено-фантастичній формі знайшли відображення історичні долі стародавніх іранських народностей⁶³⁷, і мотиви, що оповідають про це, дійшли з глибини віків у споминах їхніх далеких нащадків – узбеків південного Хорезму та мюйтенів, етнографічної групи у складі каракалпаків і узбеків⁶³⁸» (Костянтин Рахно, «Легенда про походження запорожців та її східноіранські паралелі», <http://journalsofznu.zp.ua/index.php/philology/article/view/755/715>);

«Як відомо, Київ заснований Києм, першим князем київським. Що ж нам відомо про нього? Виявляється, Кий був вихідцем з Хорезму (справжнє його ім'я – Куйя; коваль? – П.Д.), після переселення частини хорезмійців-мусульман⁶³⁹ в Козарію, де вони були розселені в межах держави, Куйя став вазіром Козарії, ця посада після його смерті дісталася його синові – Ахмаду бен Куйя. Історик X століття ал-Масуді пише: «У цій козарській країні мусульмани є переважаючою силою, тому що вони становлять царську армію. Вони відомі в цій країні як Арсії (яси-аорси), і вони прибульці з країни Хорезм. У стародавні часи, слідом за появою ісламу, почалися в їх країні посуха і мор, і тому вони прийшли до козарського царя. Вони були людьми сильними і сміливими, і козарський цар покладався на них в своїх військах... Крім того, їм належить посада вазирів. В даний час вазир один з них – Ахмад бен Куйя... Мешканці Арсії мають також мусульманських суддів». Арсанія⁶⁴⁰ – адже це одна зі «слов'янських» країн, нарівні зі Славією і Куявією...» (Олексій Бичков, «Льодове побоїще та інші «міти» російської історії» / «Київська Русь. Країна, якої ніколи не було?: легенди і міти», <http://flibusta.site/b/389092/read>; <https://coollib.com/b/294764/read>);

«Наприклад, О. Пріцак прямо пов'язує літописного Кия з батьком козарського вазира (голови збройних сил Козарського каганату) Ахмеда бен Куйя, згаданого ал-Масуді в оповіданні про сталу найману армію козарських правителів. Що стосується «неминучості» висновку щодо ідентифікації літописного Кия і козарського (точніше, хорезмійського) Куйя, то тут, мабуть, правильніше буде прислухатися до згадуваної думки В.Я. Петрухіна. Однак саме визнання можливості іранського походження імені засновника Києва⁶⁴¹ досить цікаво» (Ігор Данилевський, «Передісторія України»,

⁶³⁷ Насправді стародавніх балто- слов'янських народностей, – П.Д.

⁶³⁸ А також і у хорватів / хрватів / кроатів з острова Крк, – П.Д.

⁶³⁹ Хоча, цілком можливо, що більшість з слов'янськомовних хорасміїв = хурусів / русів так і не встигли стати мусульманами, – П.Д.

⁶⁴⁰ Арсанія / *Хварсанія = Хварезм / Хорезм, – П.Д.

⁶⁴¹ Насправді слов'янського юечжійського походження імені засновника Києва, – П.Д.

https://shron1.chtyvo.org.ua/Danilievskii_Igor/Istoriia_Ukrainy_ros.pdf?PHPSESSID=nii8o51e6fimlj030pdtaggi21; <https://flibusta.su/book/46936-istoriya-ukrainyi/read/>);

«У Шумерському царському списку перші вісім царів, тобто всі царі, що жили до потопу, розподілені по п'яти містах. Про місто перших двох царів різні варіанти списку дають різні відомості. З трьох основних копій, що дійшли до нас, дві стверджують, що першим містом було Ерідуд, а третя копія, на думку найавторитетнішого експерта Т. Якобсона, першим містом називає місто Куара. Він же наводить аргументи на користь того, що варіантами вимови для Куара були також Кувар і Кубара⁶⁴². «Куара – кувар» виразно здається словом, пов'язаним з граматичним коренем «ков – куй», асоційованим з ковалями. «Куара» вельми схоже на «Куар» – вірменський варіант для імені «Кий – Каїн»...» (Борис Мойшезон, «Вірменоїди – аристократія давнини», <http://novarm.narod.ru/arch052006/armeno.htm>);

«Слід зазначити, що середньосарматський культурний комплекс поєднує нові риси, які мають східне походження, з ранньосарматськими⁶⁴³. Становлення цього періоду традиційно пов'язують з появою нової політичної сили на історичній арені аланів⁶⁴⁴, які прийшли зі сходу. Ця концепція не суперечить «відродженню» старих рис, які були характерні для пам'яток скито-савроматського періоду. В першу чергу до них можна віднести такі яскраві ознаки, як діагональний тип поховання, звіриний стиль і інші... Виділення пам'яток середини III – IV ст. н.е. в Волго-Донському межиріччі, на Нижньому Дону і в Північному Надчорномор'ї, головною відмінною особливістю яких є поховання в Т-видній катакомбі, характерній північнокавказьким аланам, ставить перед науковцями нові дослідницькі завдання. Крім того, в цих комплексах були зафіксовані і відмінності як у поховальному обряді, так і в елементах матеріальної культури, що дозволило деяким дослідникам виділити окрему культуру, пов'язану з переселеннями частини північнокавказьких алан на північ і північний захід і формування алан-танаїтів письмових джерел...» (Олександр Пилипенко, Степан Черданцев, Ростислав Трапезов, Матвій Томілін, Марія Балабанова, «До питання про генетичний склад сарматського населення Нижнього Надволжя (дані палеогенетики)», <https://cyberleninka.ru/article/n/k-voprosu-o-geneticheskom-sostave-sarmatskogo-naseleniya-nizhnego-povolzhya-dannye-paleogenetiki>);

«...тільки в слов'янсько-румунсько-грецькому обряді, як і в хорезмійському, слово «коляда» (colinda, qalandas) міцно пов'язується з назвою новорічної обрядової пісні і стає приспівом цієї пісні. Між Хорезмом і слов'янсько-румунсько-грецьким світом можна відзначити ще один, дуже важливий для нашого дослідження регіон, Західний і Північний Кавказ з народами, що населяють його і належать до православної церкви (грузини, абхази, осетини). У всіх цих народів поширені і обряд і термін. В Абхазії «Каланда» або «Калинди» – назва новорічного обряду і обрядового хліба. У гурійців Васильєв день називається «каландоба»...» (Сергій Толстов, «В зв'язку з історією хорезмійсько-козарських відносин», <http://groznejat.tripod.com/kalandas/>);

«Поряд з представленою інформацією, є і додаткова: «рус і козар були однієї матері і батька. Рус шукав і знайшов місце собі, острів не великий і не маленький, з болотистим ґрунтом і гнилим повітрям. Місце те лісисте і важкодоступне, і ніколи жодна людина не досягав того місця». Наведена характеристика місця розташування руса цікава не тільки тим, що відображає етнічну спорідненість руса і козара⁶⁴⁵, єдність південно-уральського походження⁶⁴⁶, але і те, що місце розташування «острова» – «смердюча» земля, яка перебуває в басейні р. Емби⁶⁴⁷. З іншого боку, цей опис наводить на думку щодо правоти

⁶⁴² Коубара = Кавара – кавовий / коричневий, – П.Д.

⁶⁴³ Тобто з балтськими та слов'янськими, – П.Д.

⁶⁴⁴ Тобто нащадків да-юечжі – слов'янськомовних хорезмійців юецзи, – П.Д.

⁶⁴⁵ Тобто таких же темно-червоношкірих, як і руси, каракозар, – П.Д.

⁶⁴⁶ Насправді східно-туркестансько гопоходження, – П.Д.

⁶⁴⁷ Арсія / Арсанія / Артанія / *Гарданія / *Харутанія, в якій перебували військові дружини хорасміїв = хурусів = *гардів / гарудів / хоротів, або ж в гирлі / гортані р. Кубань, де перебували військові дружини готів-русів / гревтунгів / гругуннів = хорутан, – П.Д.

Байера і Шафарика, які вперше звернули увагу на те, що в стародавній мові індоєвропейців слово «рос» означає також озеро, багно, сире багнисте місце, яке пізніше в Надазов'ї назвуть «елем». «Острів» русів міг бути алегоричним позначенням їх ареалу в середовищі інших, оточуючих цей етнос народів» (Володимир Кожухар, «Русь, яка була: витоки, генезис, міграція», <http://www.kaliningrad.wie.su/WiE-en/soderzhanie.pdf>);

«Селища наддніпрянських слов'ян навіть в X ст. не покривали Поросся⁶⁴⁸, а тим часом багато елементів Пороської культури ясно простежуються в слов'янських старожитностях цього часу. Природно припустити, що ця обставина є результатом масового проникнення носіїв культури⁶⁴⁹ Поросся в слов'янське середовище⁶⁵⁰. Антропологічні ж дослідження говорять, що «скито-сарматські» (тобто аланські / аські) риси, в фізичному вигляді київського населення стародавньої Русі, як міського, так і сільського, виражені настільки яскраво, що «ця подібність може бути витлумачена в плані неслов'янської приналежності⁶⁵¹ полян⁶⁵²» [Алексеева Т.І., «Етногенез східних слов'ян за даними антропології». М., 1973. В кн.: «Слов'яни і Русь: Проблеми і ідеї: Концепції, народжені трьохсотлітньою полемікою, в хрестоматійному викладі»]. Про присутність в «руських»⁶⁵³ дружинах київських князів численного іранськомовного контингенту⁶⁵⁴ досить ясно свідчать іранські божества⁶⁵⁵ Хорс і Симаргл в язичницькому Пантеоні князя Володимира. Хочу звернути увагу на те, що легенда про полянську данину, виплачену козарам мечами, належить саме ясьському населенню Наддніпрянщини. Згадка меча, як характерного предмета озброєння скито-сарматських народів, простежується в писемних пам'ятках з часів Геродота. Тим часом археологічні дослідження в Середній Наддніпрянщині говорять про те, що меч «не має місцевих коренів в культурі попередньої доби» [Цеглярів А.Н., Медведєв А.Ф. «Озброєння // Давня Русь: Місто, замок, село». М., 1985. (Археологія СРСР). С. 320], а масове озброєння мечами східнослов'янських ополчень відбулося не раніше X ст., тобто тоді, коли Київське князівство вже позбулося данинної залежності від козар. Отже, легенда про данину мечами виникла у народу, що оселився в Середній Наддніпрянщині в VII – VIII ст. і з давніх пір сповідував культ меча. Цим народом могли бути тільки (слов'янськомовні, – П.Д.) аси. У світлі наведених вище антропологічних даних щодо фізичного вигляду «полян», ця гіпотеза має твердий ґрунт. Виникнення Наддніпрянської Русі стало тією справжньою зустріччю слов'янського і іранського світів⁶⁵⁶, прелюдією до якої був тисячолітній період скито-сарматського панування в Північному Надчорномор'ї. З цього часу давньоруська культура відчуває сильний іранський вплив⁶⁵⁷. Давньоруський словник рясніє словами іранського походження⁶⁵⁸ – «сокира», «хата», «шаровари» та ін. Через посередництво асів давня Русь ознайомила з вавилонськими і пергамськими мірами довжини і ваги, загальноприйнятими в сарматський період на всьому Передньому Сході, на Кавказі і у Північному Надчорномор'ї. Так, давньоруська «велика гривенка» або «руський фунт» відповідає вавилонській міні, а «пуд» – вавилонському таланту; пергамський «палець» дорівнює руському «вершку», а «крок» – «аршину» [Вернадський Г.В., «Стародавня Русь»]. Руське (українське, – П.Д.) народне мистецтво прийняло багато іранських мотивів⁶⁵⁹. Найбільш яскравий з них – улюблений сюжет давньоруської вишивки: жінка на

⁶⁴⁸ Багнистого місця, що дало назву річці Рось, – П.Д.

⁶⁴⁹ Насправді носіїв слов'янської сарматської / аланської культури, – П.Д.

⁶⁵⁰ Насправді в кельтське і балтське середовище, – П.Д.

⁶⁵¹ Насправді некельтської і небалтської приналежності, – П.Д.

⁶⁵² Що були споконвічно слов'янськомовними, – П.Д.

⁶⁵³ Гревтунгських / грутуннських = хорутанських і хорезмійських / хвалиських = хуруських, – П.Д.

⁶⁵⁴ Насправді слов'янськомовного контингенту, – П.Д.

⁶⁵⁵ Насправді слов'янські сарматські божества, – П.Д.

⁶⁵⁶ Насправді, зустріччю кельтського і балтського світів з слов'янськомовним сарматським світом, – П.Д.

⁶⁵⁷ Насправді ж, вона відчуває сильний слов'янський сарматський вплив, – П.Д.

⁶⁵⁸ Насправді давньослов'янського сарматського походження, – П.Д.

⁶⁵⁹ Насправді слов'янських сарматських мотивів, – П.Д.

коні або між двома кіньми, під копитами яких, а також нагорі зображені по два знака свастики, – ймовірно, сонце в «верхній» і «нижній» півсфері небес. Шанування скитами Великої Матері відзначено ще Геродотом; цей культ був характерний і для алан. Давньоруські билини знають чимало випадків одруження київських витязів на богатиршах-«Поляницях», які виїжджають «в чисте поле полякувати, та шукати ж собі супротивничка». Причому, як правило, вони перевершують чоловіків-«супротивничків» силою, відвагою і бойовим мистецтвом. Ось Добриня тричі наїжджає на випадково зустрінуту в степу Поляницю Настасю, намагаючись збити її з коня ударами палиці по голові. На третій раз Настася, нарешті, звертає на нього увагу: «Думала ж, що руські комарики покушують, ажно руські богатирі поклацують!» А свою пропозицію одружитися з нею вона втілює в наступну форму: «Зроби зі мною заповідь велику, а не зробиш ти заповіді та великої – на долоню покладу, іншою зверху притисну, зроблю тебе я так з вівсяний млинець»...» (Сергій Цветков, «Сармати і слов'яни», http://zaist.ru/news/slavyane_v_antichnosti/sarmaty_i_slavyane/).

Споріднені полянам-русам слов'янськомовні північнокавказькі алани-торки (таркаси / черкаси – темні аси) неодноразово частково переселялися на нинішій землі України:

«Йдеться про одну з люстрацій (перепису, ревізії) Канівського та Черкаського замків, датовану 1552 р., де сказано: «Початок Черкасів і Канева. Від початку Черкасів і Канева відходи по всіх тих річках вільні були... ..бо князь великий Литовський Гедимін, завоювавши над морем Кафу і весь Перекоп і Черкаси П'ятигірські, і привівши Черкасів частину з княгинею їх, посадив їх там, де тепер Черкаси сидять, а Сніпородців посадив на Дніпрі у Каневі і сидячи Сніпородці на Дніпрі у Каневі, передбачивши батьківщини свої по річках іншим Сіверським уходити не стали» [Архів Південно-Західної Росії, 1886, с. 103]. Якщо врахувати, що Гедимін – великий князь литовський одноосібно правив з 1316 по 1341 рр., то виходить, що місто Черкаси було засноване у першій половині XIV ст. і своєю назвою завдячувало народу кавказького походження... До цього слід додати, що у лютому 1560 р. князя Д. Вишневецького було призначено Іваном IV воєводою у черкасів, куди московський цар відправив православних місіонерів. Д. Вишневецький успішно впорався з цією місією – черкаси прийняли православ'я⁶⁶⁰, а на дочці одного з князів Черкаських – Марії (до хрещення – Кученії) Темрюківні був одружений другим шлюбом сам цар [Запорізька січ]. Відомо також, що після 1560 р. Д. Вишневецький, невдоволений ставленням до нього Івана IV, повертається на Запоріжжя із відданими йому українськими та донськими козаками, а також черкасами з племені Жане [Дмитро Байда-Вишневецький]. ...академік Ф.І. Шміт зазначив, що церковне мистецтво Стародавньої Русі мало свої витoki не в Константинополі, а в Північно-Західному Кавказі [Шміт, 1919]. Крім того, Л.І. Лавров підкреслив, що існують «загальні риси в архітектурі найстаріших храмів Києва та Чернігова, з одного боку, і синхронних храмів Абхазії (особливо Моквінського) – з іншого» [Лавров, 1961]. ...Л.І. Лавров більш детально зупинився на багатьох аспектах цієї проблеми. Він, зокрема, наголосив: «Окремі риси побуту населення Київської Русі мали місце у побуті кавказьких народів. Наприклад, адиги⁶⁶¹, подібно до Святослава та запорожців, носили на голові оселедці, про що свідчили Юліан у XIII ст., Інтеріано у XV ст. і російський мандрівник 1890 р.» [Лавров, 1961]. Дослідник також наголосив на спільних рисах у будівельній техніці українців та адигів Північно-Західного Кавказу [Лавров, 1961]. Він також звернув увагу на одяг: «Відомо, що ряд елементів старовинного одягу українського козацтва (жупан, кунтуш, шапка «кабардинка» тощо), а також селянського (наприклад, постолі) має аналогії у старовинному одязі кавказьких горян, грузинів та вірмен» [Лавров, 1961]. Л.І. Лавров також наголосив, що важкий український плуг має аналогії з адигейським [Лавров, 1961]. Дослідник пояснював дані збіги різними чинниками, не виключаючи при цьому можливості міграції окремих груп кавказького населення на територію України в минулому» (О.Б. Бубенок, «Деякі паралелі

⁶⁶⁰ Насправді ж, вони православними були і значно раніше, – П.Д.

⁶⁶¹ Насправді, лише їх аланська шляхта – князі [ад. «пшиц»] і уздені [ад. «уерк»], – П.Д.

у матеріальній культурі населення української Наддніпрянщини і Півн.-зах. Кавказу», <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/171978/09-Bubenok.pdf?sequence=1>).

Вочевидь, слов'янськомовних північнокавказьких аланів витіснили зі своїх земель козарські кавказці разом зі східними курдськими племенами, що були переселені козарами з Вірменії безпосередньо до території Аланії або ж персами до сучасної території Південної Осетії (в останньому випадку з метою підтримки ними перського військового гарнізону, що охороняв «Дар'яльські ворота» до Закавказзя):

«Середньовічний грузинський історик Леонтій Мровелі, що жив, як вважає більшість дослідників, у XI ст. і користувався давньою історичною письмовою традицією, називає пращурів осетин «козарами». Як було показано ще в минулому столітті, під «козарами» давньогрузинських хронічок насправді ховаються скити⁶⁶², а ім'я «козар» в даному випадку є лише анахронізмом... Як пише Мровелі, в перший же свій похід цар скитів («козар») перевалив через Кавказькі гори і підпорядкував собі народи Закавказзя. Синові своєму Уобосу він виділив землю від р. Ломекі (Тереку) на сході до західних меж Кавказу, разом з бранцями з Вірменії (Сомхиті) і Східної Грузії (Картлі). «І оселився тут Уобос⁶⁶³. Нашадками його і є овси. Це і є Осетія (Овсеті), яка (територія) була частиною спадку Кавказу». Отже, згідно з Мровелі, осетини є прямими нащадками скитів⁶⁶⁴, що включили в свій склад також бранців з Вірменії та Східної Грузії. Непрямим доказом справжності цього генетичної зв'язку може служити, зокрема, позначення давньогрузинськими літописами етнонімом овси (осетини) як скитів, сарматів і аланів, так і сучасних осетин» (Ю.С. Гаглоїті, «Алано-Георгіка», <http://www.iriston.com/nogbon/news.php?newsid=1236>);

«Під 515 р. коміт Марцеллін говорить про напад гунів-сабірів на регіони Вірменії і Малої Азії. Ромеї намагалися змовитися з гунами, залучити їх на свою сторону, так як нанесений ними збиток важко відчувався провінціями... Таким чином, з відносною впевненістю можна говорити про те, що в епоху Анастасія (до 518 р.) Каваду довелося вести боротьбу на північних кордонах своєї імперії і не тільки на схід від Каспію, але і на західному його березі, на Кавказі. Боротьба ця велася і дипломатичним шляхом і з залученням військової сили. Прокопій Кесарійський стверджує, що саме Кавад опанував «Каспійськими воротами» після смерті Амвазука, «родом гуна». Останній пропонував передати охорону воріт ромеям, але Анастасій, нібито, не сподіваючись на військову силу, відмовився від цього, а Кавад прогнав дітей Амвазука і захопив ворота. Факт цей можна віднести до 507 або 508 рр., бо Прокопій повідомляє про нього до того, як була закінчена споруда фортеці Дари. Погоджуються з цим свідченням дані сирійської хронічки, яка повідомляє, що Кавад наполегливо вимагав від ромеїв суму в п'ять кентенаріїв золота, яке він отримував в якості оплати утримання перських військ, що оберігали ворота від гунів» (Н. Пігулевська, «Сирійські джерела з історії народів СРСР», <https://www.klex.ru/151q>; https://www.koob.ru/pigulevskaya_n_v/syrian_sources_history).

І це добре узгоджується як з тим, що антропологічно неоднорідні курди вважають також і осетинів нащадками своїх пращурів, так і зі значною подібністю між чоловічими і жіночими черепами середньовічних пращурів осетинів, а також і наявністю у осетинів і у курдів талишів як іранського, так і кавказького компонента в матрилінійній частині їх генофонду:

«Краніологічна характеристика. При описі черепної коробки як в чоловічій, так і в жіночій серіях, слід в першу чергу відзначити значну величину поперечних розмірів. В обох групах значення поперечного діаметра потрапляють в категорію великих величин (146,3 і 143,2 мм), тоді як для інших двох діаметрів характерні середні значення величин. Таким чином, ми можемо характеризувати черепи як помірно брахікранні за черепним

⁶⁶² Чого насправді не могло бути, бо царські скити паралати були індійцями (можливо, бригами / фригійцями) чи навіть кельтами (можливо, бригантами [лат. Brigantes]), а зовсім не іранцями, а скитське проронароддя взагалі було переважно фінськомовним, – П.Д.

⁶⁶³ Разом також і з курдськими бранцями, – П.Д.

⁶⁶⁴ Насправді ж, осетини є прямими нащадками козарських кавказців і бранців курдів, – П.Д.

вказівником, ортокранні за висотно-подовжньому, тапейокранні в жіночій і метріокранні в чоловічій серіях за висотно-поперечному вказівниками. Лоб в чоловічій і у жіночій серіях широкий за абсолютною величиною (100,3 і 98,1 мм) і середньоширокий щодо поперечного діаметра (за лобно-поперечним вказівником). Довжина основи черепа в чоловічій серії середня (102,5 мм), в жіночій – велика (99,3 мм). Детальні показники форми зводу (хорди і дуги) – середні. Форма черепної коробки за вертикальною нормою характеризується переважанням овоїдної форми і її брахікранного варіанту сфероїдної: 81,5% в чоловічій серії, 70,9% в жіночій. Для жіночих черепів характерно також значне поширення сфероїдних форм (20,8%), непритаманних чоловічим черепам... В цілому черепи серії з Верхньої Кобані представляються нам типово європеїдними. Звертає на себе увагу значний розвиток поперечних розмірів, особливо поперечного і вилицьового діаметрів, а також розмірів фізіологічно корельованих з ними. Слід зазначити, що подібність між чоловічими і жіночими черепами досить велика. У зв'язку з цим статеві діагностика за черепами дуже ускладнена... Керуючись принципом найбільшої інформативності та достатньої потужності, нами були відібрані для порівняння такі серії: серія з могильника у станиці Змійська (Північна Осетія), серії з аланських могильників Дуба-Юрт (Чечня) і Чир-Юрт (Дагестан) – дані могильники характеризуються катакомбним обрядом поховання і аланським виглядом інвентарю, зокрема кераміки, серії з могильників Верхньосалтівський і Зливкинський – ці могильники, хоча і відносяться до іншого регіону (Подоння), в культурному відношенні мають аланський вигляд, а також серії з могильників Харх (Північна Осетія) і Сіоні, які вважають належними місцевому гірському населенню. Для порівняння бралися тільки чоловічі черепи, бо жіночі серії чисельно недостатні. При порівнянні можна бачити істотну відмінність матеріалів з Верхньої Кобані від черепів з могильників Дуба-Юрт і Верхньосалтівський, причому особливо сильно розрізняються серії за черепним вказівником (80,6 на черепках з Верхньої Кобані і 72,4 і 75,3 – на дуба-юртських і верхньосалтівських черепках) і вилицьовим діаметром (137,1 на верхньокобанських і 132,8 і 131,3 – на дуба-юртських і верхньосалтівських черепках). Найбільшу близькість верхньокобанська серія виявляє з матеріалами з могильників, приписуваних місцевому населенню: Сіоні і Харху... Серія з Мощової Балки відрізняється більшою відносною масивністю діафізів, а осетинська – більшою довгоногістю, на що вказують індекси пропорцій. Нерозробленість питання про фактори та характер мінливості довгих кісток утримує нас від будь-яких остаточних висновків. Можна лише з твердою впевненістю сказати, що висока довжина і масивність кісток всіх трьох серій передбачає близькість до сучасних представників кавказької типу, для яких характерні високий зріст і масивність скелета» (Олексій Тихонов, «Середньовічне населення Північної Осетії [за матеріалами могильника Верхня Кобан]», https://journal.iea.ras.ru/archive/1990s/1994/no3/1994_3_062_Tikhonov.pdf);

«Патрилінійна частина генофонду талишів представлена 9 гаплогрупами Y-хромосоми – **P-M45, R1-M173, R1a1a-M17, R2-M124, F-M89, G-M201, J2-M172, I-M170**. Частоти гаплогруп Y-хромосоми у талишів виявляються в межах частот, зазначених у порівнюваних народів Кавказу, Передньої і Середньої Азії, за винятком гаплогрупи **R1-M173**, частота якої у талишів є вищою. Велика частина батьківських ліній (80%) у талишів представлена трьома гаплогрупами – **R1-M173, J2-M124 і F-M89**... За оцінками генетичних відстаней, розрахованих на основі даних про поліморфізм мтДНК, найближчими до популяції талишів виявилися іранськомовні етноси – курди, перси і осетини, тобто матрилінійна частина генофонду талишів несе яскраво виражений «іранський» компонент. Проте, «кавказький» компонент в матрилінійній частині генофонду талишів виражений досить чітко, бо в просторі генетичних відстаней кавказькі народи розташовані компактною групою в безпосередній близькості від талишів. Положення талишів в просторі генетичних відстаней по маркерами Y-хромосоми демонструє їх близькість до деяких народів як Кавказу, так і Передньої і Середньої Азії. Так, талиші близькі до вірмен, кумиків, туркмен, мазандаранців, гілянців, турків, тобто до

народів різної лінгвістичної і географічної приналежності. Це дозволяє зробити припущення про змішаний склад патрилійного генома талишів. За матрилійною і патрилійною частинами генофонду талиші зближуються з гілянцями і мазандаранцями, з якими їх об'єднує спільне походження» (Асадова Первін Шамсаддін кизи, автореф. дис. «Генетична характеристика талишів Азербайджану за даними про поліморфізм мітохондріальної ДНК, Y-хромосоми і імунно-біохімічних маркерів», <https://www.dissercat.com/content/geneticheskaya-kharakteristika-talyshei-azerbaidzhana-podannym-o-polimorfizme-mitokhondrial>);

«Субклад **R1a1a7-M458** був виявлений лише серед черкесів та шапсугів. Ця гаплогрупа має середню частоту на Кавказі всього 5%, але була виявлена у 20% черкесів⁶⁶⁵ та у 22% даргинців⁶⁶⁶, двох груп із протилежних частин Кавказу» (Генетика народів. Адиги [черкеси], <https://blog.genotek.ru/adyghes>).

На пізнє оіранення населення Північної Осетії вказує і відсутність на її території стародавніх іранських топонімів:

«Цікавим є той факт, що значна кількість географічних назв на території Осетії легко тлумачиться сусідніми кавказькими мовами. Це є свідченням та результатом тривалих та інтенсивних зв'язків у галузі господарства, побуту, матеріального та культурного життя осетинського народу з навколишніми кавказькими народами. Наприклад, на території Північної Осетії понад 120 географічних назв пояснюються адизькими, вайнахськими та картвельськими мовами» (Є.Б. Бесолова, Про «Словник лексичних спільностей етнокультурного ареалу Анатолія-Кавказ-Іран», <https://cyberleninka.ru/article/n/o-slovar-leksicheskikh-obschnostey-etnokulturnogo-areala-anatoliya-kavkaz-iran>).

Царі у алан називалися давньоукраїнською мовою «алдар / *валдар» – володар:

«У розділі 10-му своєї праці Костянтин (Багрянорідний, – П.Д.) говорить про народи, яких можна було б використати проти козар у випадку війни між останніми й Візантійською імперією. «...Також і правитель Аланії, оскільки дев'ять регіонів Козарії перебувають поруч із Аланією, ...може, якщо захоче, розорити їх, завдавши тим самим чимало шкоди й руйнувань козарам, оскільки саме із цих дев'яти регіонів Козарія черпає свій добробут і процвітання». У наступному, 11-му розділі, Костянтин говорить, що правитель Аланії може також напасти на козар, коли ті перебувають на шляху до Саркелу. Оскільки Саркел був побудований у 833 р., розділ 11-й, мабуть, описує ситуацію пізніше цієї дати, тоді як розділ 10-й відбиває ситуацію до 833 р. Згадування Саркелу є знаменним, оскільки він був побудований, щоб перешкоджати нападам русів на Козарію. Таким чином уявляється цілком ймовірним, що в розділі 11-му руси розглядаються як можливі противники козар, і розгляд цього розділу додає аргументів на користь припущення, що правитель Аланії може бути ідентифікований як руський каган. У ті часи, коли писав Костянтин, Київ уже став більш значимим руським центром, аніж Тмутаракань, а оскільки Костянтин приділяв чимало уваги Русі, у ряді інших розділів своєї праці він, можливо, зволів упустити назву «Русь» у розділах 10-му та 11-му, у яких йдеться про азовську територію, щоб уникнути плутанини. Назва Аланія використовувалася в цих розділах скоріше як географічний, а не етнографічний термін. Отже, якщо колись Козарський каганат мав потужні міста-фортеці переважно на південному сході, там, де його потенційним противником був Арабський халіфат, то в 30-х рр. IX ст. Козарія змушена була створити ціною територіальних поступок за допомогою візантійських військових інженерів і будівельників на північно-західних кордонах досить потужну для свого часу систему оборони, здатну стримувати натиск потужного сусіда – носіїв волинцівської культури. Ареал цієї культури поширювався на все Дніпровське лівобережжя. У районі Києва волинцівські пам'ятки відомі й на Правобережжі (між нижніми течіями рік Росі й Тетерева). На північному сході племена волинцівської культури поступово розселилися

⁶⁶⁵ Тобто лише у тих адигів, що є генетичними нащадками аланів і яких осетини тому-то і називають асами; у самих же осетинів цей аланський субклад взагалі не виявлено, – П.Д.

⁶⁶⁶ Тобто у тих даргинців, що є нащадками слов'янськомовних каракозар, – П.Д.

також у басейні Середнього Дону й на Верхній Оці. Коріння волинцівської культури виявляються і в Середньому Надволжі, де в IV – VII ст. існувала іменьківська культура, формування якої було обумовлено міграцією великої групи населення із Черняхівського ареалу у зв'язку з гунською навалою. Наприкінці VII ст. у результаті розселення в Середньому Надволжі кочових орд булгар основна маса слов'ян іменьківської культури змушена була залишити ці землі й повернутися в Наддніпрянщину, де й склалася волинцівська культура» (Віталій Чечило, «Київський каганат чи Київська Русь?», <https://maidan.org.ua/arch/hist/1112777771.html>);

«Коли цар Абас почув цей наказ, зібравши вірменську кінноту, з'явився до річки Кури і розташувався табором проти табору Бера⁶⁶⁷...» (Степанос Таронський [Емін], [https://ru.wikisource.org/wiki/Всеобщая_история_\(Степанос_Таронский;_Эмин\)/Книга_3._Часть_1](https://ru.wikisource.org/wiki/Всеобщая_история_(Степанос_Таронский;_Эмин)/Книга_3._Часть_1), «Загальна історія»).

Цікаво, що Абу Хамід ал-Гарнаті (1130 р.) відрізняє дві самостійні мови аланську⁶⁶⁸ і асську⁶⁶⁹ як від тюркської, так і від перської мов:

«Цей емір читав під моїм керівництвом «Задовільну книгу» ал-махам з фікху; а він – хай помилює його Аллах! – говорив на різних мовах, таких, як: лакзанська, і табаланська, і філанська, і закаланська, і хайдакська, і гумікська, і сарірська, і аланська, і асська, і заріхаранська, і тюркська, і арабська та перська. У мене на заняттях були присутні люди з цих народностей, і він пояснював [зміст цієї книги] кожної народності на її мові...» (Абу Хамід ал-Гарнаті, «Ясний виклад деяких чудес Магрибу», <http://www.vostlit.info/Texts/rus4/Garnati/frametext1.htm>).

Але ж сильний аланський вплив відбувся не лише на раніше не слов'янське населення України, Скандинавії і взагалі всієї Європи, а і на народи Козарії та Північного Кавказу і у тому числі і на лезгин, вірмен, чеченців (нахче / нохчій), осетин та народи Грузії, у яких дуже багато прадавніх лексичних запозичень зі слов'янської (алано-української) мови кавказьких аланів:

«Так, є вказівка перського автора XIII ст. Фахр ад-Діна Мубаракшаха про запозичення козарами писемності у русів⁶⁷⁰. Однак насправді деякі написи на речах, знайдених в козарських селищах, зроблені аланською мовою⁶⁷¹, інші – аланським письмом тюркською мовою (Турчанинов Г.Ф. Пам'ятки писемності і мови народів Кавказу і Східної Європи. Л., 1971). Отже, аланську і «руську» мови в Північному Надчорномор'ї часто сприймалися як синоніми... У поемі Нізамі Гянджеві «Шах-Наме» (XII ст.) згадуються «руські бійці з аланів і арків⁶⁷²». Нарешті, сирійський письменник XIII ст. Бар Гебра розшифрував термін «ар-рус» наступним чином: слов'яни, алани, лезгини...» (Сергій Цветков, «Таврійська Русь», http://zaist.ru/news/tavrisheskaya_rus/tavrisheskaya_rus/);

«Можна без коливань констатувати близькість географічного середовища пращурів слов'ян і вірмен з відповідною екологічною зоною (зокрема, збіги назв тварин і в ботанічних позначеннях). Даний висновок, заснований на лінгвістичному матеріалі, підкріплюється і екстралінгвістичними (зокрема, етнографічними) даними. Генетична спадкоємність проявляється в цілому ряді спільних рис культурної ролі рослин, що відображаються у вірменській та слов'янській мовних традиціях і що має велике значення як для етно- і палеолінгвістики, так і для етногенезу та ранньої передісторії вірмен і слов'ян» (Людвіга Сараджева, «Порівняльно-типологічне дослідження індоєвропейської ботанічної термінології у давньовірменській і слов'янських мовах»,

⁶⁶⁷ Аланський князь Ап'хазів Бер / Бар, вочевидь, «Верховний» – від алано-української лексеми «беріг / берг» – верх; укр. «бараліжний» – «той, що рухається не самостійно, тобто верхи на чомусь», – П.Д.

⁶⁶⁸ Вочевидь, алансько-українську мову черкасів-жанінців і черкаських узденів адигів, – П.Д.

⁶⁶⁹ Можливо, кавказько-слов'янсько-перський піджин, на ґрунті якого врешті-решт і утворилася осетинська креольська мова, – П.Д.

⁶⁷⁰ У хросів / грутуннів чи навіть у споріднених їм хурусів / хорасміїв з Хорезму, – П.Д.

⁶⁷¹ Тобто північнокавказькою словінською мовою, якою спілкувалися алани і каракозарські племена, – П.Д.

⁶⁷² Аорсів – іншого аланського племені, що мешкало в провінції Хорезма Арсанії; вочевидь, це хуруси / хорасмії – нащадки слов'янськомовних гутіїв / юєцзи / да-юєчжі, – П.Д.

https://archive.org/stream/B-001-004-138/etymology1979_djvu.txt);

«Досліджуваний в нашій роботі матеріал дозволяє вважати, що основна маса найбільш ранніх запозичень, що міцно увійшли в словниковий склад нахських мов, зобов'язана своїм походженням індоевропейським мовам, зокрема, слов'янським. Вплив індоевропейської лексики на нахську був, мабуть, не тільки найбільш раннім за часом, але і найбільш сильним за дією в процесі формування словникового складу нахської мови... За геофізичними ознаками до території контактування слід відносити в основному гористу місцевість (Північний Кавказ, Крим, Карпати, Балкани)... Деякі слов'янські лексеми, які традиційно відносять до запозичень зі «скитської», ймовірно, є запозиченнями з нахських мов... Багато класичних іранізмів, на яких ґрунтується висновок щодо іранськомовності скитів, при найближчому розгляді їх такими не є... Лінгвістика, топоніміка та етнографія свідчать про те, що між Східним Прикарпаттям, Дніпровсько-Дністровським басейном і Північно-Західним Кавказом з давніх-давен існували найтісніші і широкі зв'язки (Кобичев, 1973). Про широкі зв'язки карпато-дунайського світу з Північним Кавказом пише В.І. Козенкова. За її словами, між культурами двох цих регіонів так багато спільного, що цю спільність «навіть чи можливо задовільно пояснити тільки регулярними контактами мінового характеру. Слід вести мову і про якісь етнічні включення» (Козенкова, 1980)... В лексико-граматичному відношенні в слов'янсько-нахських ізоглосах (сходженнях, – П.Д.) представлено 35 іменників, 18 прикметників і 26 дієслів... Встановлено значну схожість фонетичних систем... Незважаючи на те, що дієслова в загальнотеоретичному плані – одна з найменш проникних галузей лексики, в слов'янських і нахських мовах нами виявлено близько тридцяти дієслівних ізоглос. Серед них 8 дієслів звучання, 7 дієслів трудової діяльності, 4 дієслова з семантикою горіння і 7 «різних» дієслів, що головним чином позначають рух. Для порівняння можна вказати на те, що серед 500 перських запозичень в лезгинській мові немає жодного дієслова (Ефендієв, 1997)... Кількість і якість ізоглос свідчить про тривалі і інтенсивні слов'янсько-нахські зв'язки з найдавніших часів. Неспроможна точка зору, яка вважає, що контакти чеченської мови з російською представляють пізніший етап в історії чеченської лексики дожовтневого періоду і що всі контакти вайнахів із зовнішнім світом відбувалися неодмінно за посередництва тюрків або алано-осетин... Отримані результати, безумовно, дають додаткову аргументацію гіпотези Вацлава Поляка щодо слов'янсько-кавказької мовної спілки. Серйозним аргументом на її користь є, на наш погляд, не стільки загальна кількість слов'янсько-нахських словникових подібностей, на цілий порядок переважаючих розглянуті В. Поляком зближення, скільки власне дієслівні ізоглоси, які з'являються зазвичай при змішуванні мов. Важливою обставиною в плані сказаного є також збіг у досліджуваних мовах деяких граматичних явищ, таких, як класні визначники..., спосіб вираження дієслівної дії..., чергування голосних кореня... серед розглянутої лексики розділу переважають характеристики гористого ландшафту. Це означає, що зона взаємодії слов'янських мов з нахськими, скоріше, представляла гірську або передгірську місцевість, ніж рівнину. З регіонів, що відповідають таким геофізичними характеристиками, можна назвати Північний Кавказ, Крим, Карпати і Балкани. Однак найбільш вірогідною з усіх зазначених територій в якості регіону ймовірної взаємодії слов'янських і нахських мов, насамперед, слід виділити зі зрозумілих причин Північний Кавказ⁶⁷³. Такий висновок, на наш погляд, підкріплюється і окремими слов'янсько-дагестанськими ізоглосами⁶⁷⁴...» (Арбі Вагапов, дис. «Нахсько-слов'янські лексичні ізоглоси»),

<https://www.dissercat.com/content/nakhsko-slavyanskije-leksicheskie-izoglossy>);

«На думку В.І. Абаєва, «особливо численні і значні ізоглоси (лексичні сходження / збіги, – П.Д.), що зв'язують осетинську зі слов'янськими мовами. Тут ми маємо не тільки лексичні, а й деякі важливі граматичні зв'язки, що вказує на особливу тривалість і інтимність контактів». Наприклад, осет. «*tajan*» примикає до ст.-сл. «*tajo*», укр. «танути», і

⁶⁷³ На якому мешкали слов'янськомовні алани / аси та каракозари, – П.Д.

⁶⁷⁴ Наприклад, лезг. «кака», укр. «коко» – яйце, – П.Д.

на індоіранському ґрунті корінь *ta- не розпізнається. Інший приклад: ос. «taḡxon» – «обговорення, судилище» невіддільне від ст.-сл. «t'lk'», укр. «толк, тлумачити». Має паралелі в литовській, германських, давньоіндійській, хеттській, можливо – етрусській, але іранських відповідників не відзначено. Інше слово, осет. «kug», зіставляється з елементом «kug» в українській: курносий, кирпатий, куций, краяти («обрізати»). Слово в осет. «kurd» – коваль В.І. Абаєв зближує з давньоруським «к'рчії»⁶⁷⁵ (Надія Ніколаєва, «Оіндевропеєння Кавказу за даними лінгвістики і археології»),

<https://cyberleninka.ru/article/n/indoeuropeizatsiya-kavkaza-po-dannym-lingvistiki-arheologii>;
<http://sun.tsu.ru/mminfo/000063105/his/16/image/16-119.pdf>);

«Важливі дані про мовні контакти племен «скитського світу» з пращурами слов'ян зафіксовані в осетинській мові – спадкоємниці скито-сарматських діалектів⁶⁷⁶. В осетинській виявлені характерні подібності з низкою індоєвропейських мов Європи – балтськими, германськими і деякими іншими. Збіги зі слов'янською, як зазначає В.І. Абаєв, який досліджував ці подібності, значно перевершують сепаратні зв'язки осетинського з будь-якою іншою індоєвропейською мовою» (Г.М. Бонгард-Левін, Е.А. Грантовський, «Скити і слов'яни: мітологічні паралелі», <http://historylib.org/historybooks/B-A--Timoshchuk-Drevnosti-slavyan-i-Rusi/21>; <https://bookin.ucoz.ru/load/17-1-0-5558>);

«Виявилося, що в осетинській мові містяться ізоглоси (мовні відповідності), зовсім чужі «іранськомовному» світу. Зв'язків з такими південними індоєвропейськими мовами, як грецька і вірменська (територіально близьких іранському ареалу!) взагалі не виявлено. Зате виявилися зв'язки осетинської з мовами народів Північної Європи і Сибіру – з германськими, латинською, балтійськими (литовською), давньосибірською мовою тохарів і головне, зі слов'янськими! Більш того, виявилося, що зв'язки осетинської (передбачуваного релікта скитської мови) зі слов'янською мовою набагато значніші, ніж з мовами інших європейських народів⁶⁷⁷... Отже, осетинська мова виявляє сліди глибоких зв'язків, перш за все, зі слов'янськими мовами! Власне, глянувши на сучасну географічну мапу, дивуватися цьому не варто: найближчими сусідами осетин є якраз слов'яни-росіяни; але з цього випливає дуже важливий висновок: те ж саме було і раніше, в самий період формування осетинської мови⁶⁷⁸...» (Юрій Петухов, Ніна Васильєва, «Велика Скитія», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111142.htm>; <https://www.lit-yaz.ru/literatura/17523/index.html?page=15>);

«Грамаітичні осетинсько-слов'янські ізоглоси (збіги, – П.Д.) виражаються в утворенні перфекта за допомогою превербів, як в осетинській, так і в слов'янських мовах... Із загальних осетино-слов'янських мітологем дослідниками згадані аналогії сюжетів про велетня Мукара з «нартського епосу» і Святогора зі слов'янських билин. Число аналогій може зрости за рахунок залучення паралелей з українсько-російських чарівних казок. Перш за все, це повне відтворення початку першої легенди про Нартів в казці про Жар-Птицю, Івана-царевича і Сірого Вовка. В саду Нартів, розповідають осетинські (і адигейські, – П.Д.) билини, росла яблуня, на якій дозрівало яблуко, від якого залежало життя Нартів, але птах із золотим оперенням повадився красти це яблуко. Два брата стали вартувати сад і підстрелили птицю. За її слідом вони доходять до моря, де мешкає Володар вод Донбеттир. Птах виявляється його дочкою. Один з братів спускається в царство Донбеттира і рятує царівну, віддавши їй її оперення. Ця частина легенди становить кілька змінений зміст другої російської⁶⁷⁹ (первинно алансько-української, –

⁶⁷⁵ Можна порівняти також з укр. «криця» – сталь; «криця» – свіжа брила вивареного з чавуну заліза, що йде під величезний водяний молот, для віджимання, проковки і обробки в смугове і інше залізо, – Даль.

⁶⁷⁶ Насправді іранських діалектів, бо скити і сармати були не іранськомовними, а переважно відповідно фінськомовними і слов'янськомовними, – П.Д.

⁶⁷⁷ Вочевидь, через мешкання пращурів осетинів поряд зі слов'янськомовними аланами та каракозарами і їх нащадками черкасами, – П.Д.

⁶⁷⁸ Тільки раніше це були, все ж таки, не ослов'янені росіяни, а сарматські і аланські племена, що принесли слов'янську мову до Північного Кавказу з Північно-Східного Китаю, – П.Д.

⁶⁷⁹ Первинно алансько-української, – П.Д.

П.Д.) народної казки про Морського царя і Василю Премудру, в якій говориться, що Іван-царевич викрадає оперення Василю Премудрої, щоб заручитися її підтримкою. Третій сюжет пов'язаний з наказом Дзерасси, дочки Донбеттира, своїм синам вартувати її могилу три дні. Через невиконання наказу відбулося народження Сатани, чарівного пса і народження чарівного коня. У російській казці⁶⁸⁰ «Сивко-Бурко» чарівний кінь є нагородою Івану, молодшому синові, який виконує наказ батька і сторожить могилу три дні. Четвертий сюжет в «нартському епосі» пов'язаний з Сосланом, Великим нартом, який доскакує на своєму чарівному коні до літаючої вежі, де мешкає Дочка Сонця, і одружується з нею. У казці «Сивко-Бурко» Іван виконує аналогічну задачу і одружується на царівні з вежі. П'ятий сюжет пов'язаний з одруженням іншого Великого нарта, Хамиця, на дочці Донбеттира, яка змушена переховуватися в жаб'ячій шкірі, або в черепащачому панцирі. Глузування Сирдона (зздрість, злі підступи) змушують її покинути чоловіка. У українсько-російській народній казці «Царівна-жаба» заздрисники спалюють жаб'ячу шкіру царівни, що призводить до подальших лихих пригод Івана-царевича і царівни-жаби. Шостий сюжет «нартського епосу» про чарівне військо, яке виходить або з Чорної гори, або з морських глибин, мають відображення в російській казці⁶⁸¹, обробленій нашим великим поетом А.С. Пушкіним⁶⁸², про військо, що «з вод чередою виходить ясних, і разом з ними дядько їх морський»... Дані археології, лінгвістики (дані картвельських і осетинської мов), мітології показують, що в Центральній Європі і на Північному Кавказі в давнину мешкали племена, що є спорідненими за матеріальною культурою, за мовою, і які мають схожі релігійно-мітологічні системи» (Надія Ніколаєва, «Етнокультурні процеси на Північному Кавказі в III – II тис. до н.е. в контексті давньої історії Європи і Близького Сходу», <http://saunje.ge/index.php?id=1856&lang=ru>);

«І, подібно до того як Тапаті, всупереч з прямим змістом свого імені, більше світить, ніж гріє, сліпуче блищить, але не пече, можна думати, що і Табіті – якщо не в її функціях Гестії, то в її відносинах з людьми – був притаманний не тільки жар, але і блиск; цю рису виявляє епітет (w) асугухс, стає власним ім'ям Табіті на останньому етапі її існування, коли вона перетворилася в художній образ. Такі скитські та осетинські дані, які, не маючи відношення до маздеїстського Ірану, примикають до індійського⁶⁸³ фольклору про Сурью і його дочку і підтверджують старовину цього фольклору; кольчуга, подарована Сонцем своєму зятю Сибалцю, нагадує панцирі – вроджену приналежність Сурьї і його сина Карни; дочка Сонця Ацирухс, яку шукає і отримує в дружини Сослан, відповідає Тапаті, що випромінює світло і яку шукає і отримує дружиною Самварана» (Жорж Дюмезіль, «Скити і нарти // Тапаті, Табіті, Ацирухс», <http://ebook.yap.az/pdf/oDBszcR3xG>; http://apsnyteka.org/452-Dumezil_skify_i_narty.html);

«Однак насторожує те, що кабардинський сюжет про Дракона нагадує більше не слов'янського Змія Горинича, а далекосхідного Дракона. Не варто забувати, що до адигів на Кавказ він міг потрапити не від слов'ян, а від тюркськомовних кочівників, які могли принести його з глибин Азії⁶⁸⁴. Як бачимо, багато сюжетів із героїчного циклу Стародавньої Русі мають чимало спільного серед зразків нартського епосу народів Північного Кавказу, насамперед осетин та черкесів: боротьба витязів із велетнями; спроба героїв досягти неба; добровільне одруження жінки з героєм; лікування хворої жінки за допомогою кинджала; боротьба витязя із драконом; пожвавлення померлої за допомогою чудодійного зілля тощо. Дослідники вже давно намагалися пояснити існуючі фольклорні паралелі. ...великі збіги між давньоруським та осетинським фольклором можна пояснити

⁶⁸⁰ Насправді в алансько-українській казці, як і в багатьох інших казках, запозичених росіянами (Юрій Вінничук, «Як у України Колобка поцупили», <http://tsn.ua/analitika/yak-v-ukrayini-kolobka-pocupili.html>), – П.Д.

⁶⁸¹ Насправді в алано-українській казці, – П.Д.

⁶⁸² Великим компільатором, що переважно запозичував літературні сюжети у інших народів, – П.Д.

⁶⁸³ І давньоалансько-українського фольклору, – П.Д.

⁶⁸⁴ Але ж з глибин Азії цей сюжет до кабардинців і адигів принесла все ж таки їхня слов'янськомовна аланська шляхта – уорки / уздені, – П.Д.

тим, що, відповідно до широко відомого факту, у VIII – X ст. по сусідству з сіверянами на берегах Сіверського Дінця вздовж північно-західного кордону Козарського каганату мешкали алани, які мали північнокавказьке походження⁶⁸⁵. Відомо також, що після середини X ст. частина цих аланів переселилися в середовище мешканців півночі. Про це можуть свідчити спостереження антропологів, згідно з якими в післякозарський час серед слов'ян-сіверян з'явилися носії особливого доліхокранного антропологічного типу⁶⁸⁶, поширеного раніше в лісостеповому Подонні. Що ж до великих збігів у фольклорі східних слов'ян і адигів, то це можна пояснити тим, що у XI ст. на Північно-Західному Кавказі поруч із землями адигів-касогів⁶⁸⁷ існувало Тмутараканське князівство. Як зазначалося, дані давньоруських літописів свідчать, що у 1022 р. разом із тмутараканським князем Мстиславом на землі Південної Русі переселилися касоги. Проте досі залишається проблематичним визначення напряму запозичень багатьох сюжетів» (О.Б. Бубенок, «Ади́ги в Північному Надчорномор'ї», ekmair.ukma.edu.ua > [Bubenok Adyhy v Severnom Prychernomore](http://ekmair.ukma.edu.ua));

«Ось що пишуть з цього приводу антропологи В.П. Алексеев і Ю.В. Бромлей: «Середньовічні алани відрізнялися від осетин настільки сильно, що різниця між ними відповідає різниці між крайніми варіантами європеїдної раси»... «З факту давнини і автохтонного формування кавказького типу вже був зроблений висновок, що осетини є нащадків місцевих етнічних груп, що населяли центральний Кавказ з глибокої давнини. Та обставина, що тип цей представлений у народів в основному картвельської, нахських і аваро-андо-дідойських мовних сімей, свідчить про те, що місцеві етнічні групи говорили на одній з місцевих кавказьких мов. Серйозні морфологічні відмінності між аланами і сучасними корінними мешканцями Осетії, відсутність специфічної подібності між ними і сарматами не дають можливості прийняти гіпотезу, згідно з якою пращурами осетин були іранськомовні народи. Як примирити ці факти, що твердо встановлені антропологією і не викликають сумнівів, з іранськомовністю осетинського народу? Єдине задовільне пояснення полягає в тому, що ми допускаємо перехід пращурів осетин з місцевої кавказької на іранську мову на якомусь відрізку їх історії. Всі інші пояснення не витримують критики з точки зору антропологічних фактів. Перехід пращурів осетин – місцевих племен, які говорили на кавказьких мовах, на іншу мову – мову прийшлого населення – не поодинокі події в історії народів Північного Кавказу. З аналогічним процесом ми стикаємося при розгляді походження балкарців і карачаївців – теж типових представників кавказької типу...» [В.П. Алексеев, «Історична антропологія та етногенез // Антропологічні дані і походження осетинського народу»]... До аналогічного висновку на основі аналізу об'єктивних генетичних даних прийшов і генетик І. Насідзе...» (Хусейн Чокан, «Популяційна генетика про проблему походження осетинського етносу», <http://vchechne.ru/archive/index.php/t-3008.html>);

«Черепи, вивчені В.В. Бунаком, дозволили йому зробити висновок про те, що переважаючим антропологічним типом населення ущелин Північної Осетії XVI – XVII ст. був понтійський, тобто відмінний від того, що притаманний сучасним осетинам. Серія же з розкопок Б.А. Куфтїна, на думку її дослідника М.Г. Абдушелішвілі, «явно не відповідає нашому уявленню про кавказькі типи взагалі і про осетинів зокрема». Хоча автор і не заперечує її подібності з іншими сучасними кавказькими групами. До цієї точки зору, що вважалася переконливою, схиляється і А.В. Шевченко. Він вважає, що дігорців і іронців за ознаками, що характеризують форму мозкової коробки, і шириною обличчя можна порівняти з адигами, тобто представниками іншого, ніж осетини, антропологічного типу. Особливості цих черепів такі, що змушують або засумніватися в приналежності скелів, звідки походять черепи, пращурам осетин, або визнати значне збільшення ширини обличчя і голови у сучасних осетин протягом двох останніх століть в результаті

⁶⁸⁵ А раніше і «черняхівське» українське походження, – П.Д.

⁶⁸⁶ Кавказького маскутського – сакомасагетського, а можливо і половецького доліхокранного типу, – П.Д.

⁶⁸⁷ Точніше поруч із землями пращурів їх шляхти – слов'янськомовних аланів-торків і готів-касогів, – П.Д.

розширення кола шлюбних зв'язків через зворотне переселення на рівнину. Висловлені іншими авторами сумніви в можливості співвіднесення особливостей склепових черепів з Осетії з особливостями будови голови і обличчя сучасних осетин В.П. Алексеевим не беруться до уваги... Таким чином, обличчя у середньовічних осетин⁶⁸⁸ було значно вужчим, ніж обличчя у сучасних і середньовічних балкарців і хевсурів. Не відзначаються склепові черепи «дігорців» і «іронців» і значним рельєфом. У всякому разі, за даними В.П. Алексеева, черепи натухайців, шапсугів і абхазів за ступенем розвитку надбрів'я перевершують черепи «іронців» і «дігорців»⁶⁸⁹. Ще одна характерна риса склепових черепів – це їх відносно невелика висота від базіону, що не типово для горян Кавказького хребта. Однак ця особливість залишається поза увагою дослідників. До недавнього часу єдиним матеріалом, який підтверджував гіпотезу щодо брахікранії і широколицьості місцевого населення і мав аналоги з брахікранним матуризованим варіантом, що виділяється у складі сучасних осетин, була невелика серія (4 чоловічих і 3 жіночих черепа) з кам'яних ящиків Херха в Дар'яльській ущелині. Більшість же відомих середньовічних серій з території Північного Кавказу походить з могильників, що належать (слов'янськокомовним, – П.Д.) аланам, які широко розселилися на теренах нинішніх Кабардино-Балкарії, Черкесії та Північної Осетії... Зіставлення досліджуваної серії з сумарними серіями з пізньосередньовічних склепів Осетії, які, як уже було сказано, вважаються безпосередніми пращурами осетин, іронців, дігорців і туалъців, показує її суттєву відмінність від них, а також від того краніологічного комплексу, який звичний кавказькому типу. Дзівгиські черепи відрізняються меншими розмірами мозкової коробки і лицьового скелету, а також пропорціями його, особливо значні відмінності від осетин-туалъців. У цьому ж напрямку йдуть відмінності і від черепів зі Змійського могильника: дзівгиські черепи дещо менші, з більш вузьким і низьким обличчям і, що особливо важливо, з низьким черепом. Найбільшою мірою ці черепи близькі до черепів з аланських могильників Західної Аланії, зокрема з-під скельних навісів на річках Уруп і Велика Лаба, а з більш пізніх – зі склепів Гізельдонської ущелини і дещо менше – Куртатинської... Проблема формування антропологічних особливостей сучасних осетин аж ніяк не зводиться до проблеми походження кавказького антропологічного типу. З великою часткою ймовірності можна сказати, що переважаючим антропологічним типом населення Аланії і Північної Осетії до моменту утворення алано-осської народності був понтійський. Антропологічні особливості похованих в дзівгиських і осетинських склепах, що датуються не пізніше XVIII ст., свідчать про значний вплив аланського компонента на формування фізіономічних особливостей осетин, які жили два століття назад» (М.М. Герасимова, «Палеоантропология Північної Осетії в зв'язку з проблемою походження осетин», https://journal.iea.ras.ru/archive/1990s/1994/no3/Gerasimova_1994_3.pdf);

«В IV – VIII століттях н.е. у центральному Передкавказзі мешкали і активно розвивалися кілька різних племінних об'єднань алан, що відрізнялися один від одного елементами культури і, зокрема, деталями поховального обряду та інвентарем⁶⁹⁰. Ці племінні об'єднання співвідносяться з місцями мешкання народів, відомих за літературними даними як «алани», «аш-тігори», «дігори» та «авсурки» [Коробов, 2009]. «Алани» асоціюються з археологічними пам'ятками верхів'їв Кубані, «аш-тігори» – з пам'ятками Кисловодської улоговини, «авсурки» локалізуються на території сучасної Інгушетії та центральної частини Чечні, «дігори» – співвідносяться з археологічними пам'ятками Кабардино-Балкарії і Північної Осетії. Тільки на околицях Кисловодська – Кисловодської улоговини відкрито та вивчено 146 ранньосередньовічних аланських укріплень [Коробов, 2012]. До середини VIII століття в Кисловодській улоговині фіксується згасання функціонування аланських катакомбних могильників. Цей процес

⁶⁸⁸ Точніше у слов'янськокомовних аланів-торків = таркасів / черкасів, – П.Д.

⁶⁸⁹ Тобто, насправді черепи не «осетин», а пращурів черкас, що мігрували пізніше на терени України, – П.Д.

⁶⁹⁰ І більшість з яких, що були мезабрахікранними, мігрувала в різні часи до Північного Надчорномор'я (алани-тибарени = тиверці) та в Подоння (алани-торки = поляни-руси), – П.Д.

асоціюється з міграцією частини північнокавказьких алан у лісостепову зону Донецько-Донського міжріччя та подальшим формуванням Салтово-Маяцької культури [Афанасьєв зі співавт., 2015]... Європеоїдний компонент чоловічої вибірки виявляє подібність із мезобрахікранними серіями з міських могильників салтово-маяцької культури та сарматами Надволжя та Подоння [Батієва, 2002]... Вивчення палеоантропологічних матеріалів аланських могильників дає уявлення різноманітності морфологічних типів серед представників носіїв однієї культури на початкових етапах її розвитку. Наприклад, поодинокі добре збережені чоловічі черепи, поховані в ранньосередньовічному (кінець II – перша третина VII ст. н.е.) аланському могильнику Брут 2, розташованому на території правобережного району республіки Північна Осетія-Аланія, є 2 різних морфологічних типа. Перший – масивний, з великими розмірами мозкової коробки та широким обличчям, а другий – з довгою та вузькою черепною коробкою, вузьким та дуже низьким обличчям, коротким та середньошироким носом [Герасимова у співавт., 2009]. Неподалік від могильника Брут 2 розташована ще одна пам'ятка – Бесланський могильник ранньоаланського часу, датований кінцем II – початком IV ст. н.е. Чоловіча вибірка з цього могильника представлена тринадцятьма черепами різної збереженості та характеризується великим розмахом значень більшості основних розмірів. Середні значення групи характеризують вибірку як таку, що володіє середнім поздовжнім, малим поперечним і великим висотним діаметрами. ...до VII століття н.е. за палеоантропологічними матеріалами, що походять з могильників з території Кавказу, спостерігається морфологічна різноманітність місцевих груп населення, на які накладаються морфологічно неоднорідні ранньоаланські серії» (Н.Я. Березіна, автореф. дис. «Ранньосередньовічне населення Центрального Кавказу за даними антропології (на прикладі вивчення могильника Мамісондон)», <https://istina.msu.ru/dissertations/146764735/>);

«Певна близькість кераміки Пастирського городища із салтівською відзначалася багатьма фахівцями. У літературі висловлювалася думка також про антропологічну близькість салтівців та полян. Сам собою цей факт значний, передусім, оскільки салтівці (що буде сказано нижче) у багатьох джерелах називалися «русами», і це явно був один із видів «русів», згадуваних східними джерелами. Але ці спостереження викликали сумніви і заперечення: салтівці ближче до аланського населення Північного Кавказу. Проте й культурні та етнічні контакти між Наддніпряниною та салтівцями були, мабуть, досить значними. У цьому плані має певний інтерес уточнення: з якими саме групами салтівців контактувало населення Наддніпрянини? Справа в тому, що до периферії салтівської культури примикав і регіон Надазовської Русі. Виділяючи специфічний регіон «давніх русів», Б.А. Рибakov підкреслював їх південні, надчорноморські зв'язки і не оминав західноєвропейських аналогів. «Старожитності русів, – зазначав він, – це особисті убори воїнів та їхніх дружин, що мешкали на кордоні степу і пов'язані сталими та міцними зв'язками з боспорськими містами, з південними різноплеменними військовими спілками, полем діяльності для яких були степові простори Надчорномор'я, Північного Кавказу Дунаю, рівнини Ломбардії, Середньої Франції та Іспанії. Стародавності русів⁶⁹¹ (хурусів = хоросан = когошко = хорутан = грутуннів / гревтунгів, – П.Д.) за своїм характером дуже близькі до речей передмеровінгського стилю Західної Європи, що пояснюється, зрозуміло, не готським чи лонгобардським походженням наддніпрянських фібул та поясних наборів, а давно доведеним формуванням цього стилю в Наддніпряниці... Розквіт Надчорноморської Русі має місце у VIII – IX ст., десь на початку X ст. порівняно висока осіла культура Криму та Надазов'я гине, мабуть, під натиском печенігів. Багато поселень запустіють, хоча на деяких життя продовжиться до XI ст. (насамперед уздовж східного узбережжя Криму та у прилеглому узбережжі Азовського моря). Мабуть, тоді ж руси опиняються на службі у різних володарів Кавказу та у Візантії. Ймовірно, брали участь

⁶⁹¹ Хурусів = хоросан = когошко = хорутан = грутуннів / гревтунгів, – П.Д.

вони й у походах на Каспій, хоча «найжджений» шлях туди був у салтівських аланів-русів. Притиснутим до моря росам нічого не залишалося, як підкоритися кочівникам, або шукати нових місць для поселень. Якесь частина їх виявляється і в Наддніпрянщині. Принаймні, в Наддніпрянщині є і археологічні, і антропологічні ознаки, що ведуть до Надчорномор'я і Подоння. У літературі висувалася думка і про прямий зв'язок салтівців та полян в антропологічному відношенні. Але може йтися лише про змішування різних за походженням груп. Прибульці, певне, були тут лише втікачами. Але вони приносили з собою культурні традиції, для яких тут був певний ґрунт...» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», https://statehistory.ru/books/Apollon--Kuzmin_Nachalo-Rusi-Tayny-rozhdeniya-russkogo-naroda/22; <https://flibusta.club/b/221162>; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi>);

«Цей погляд базується, насамперед, на вивченні поховальних старожитностей, представлених похованнями в катакомбах, що співвідноситься з поховальною практикою середньовічних алан. Виходячи з цього вважається, що аланські племена, мабуть, масово заселяють Кисловодську улоговину в середині V ст. н.е. і зникають із неї⁶⁹² в середині VIII ст. н.е., коли їх змінює населення що практикує обряд поховань під скельними навісами⁶⁹³, [Кузнєцов, 1962; Ковалевська, 1984; Афанасьєв, Рунич, 2001]» (Д.С. Коробов, «ПС-модельовання сільськогосподарських угідь епохи раннього середньовіччя у Кисловодській улоговині», <https://www.archaeolog.ru/media/periodicals/ags/AGIS-6/Korobov/page1.html>);

«Особливо показовими у цьому плані можуть бути артефакти матеріальної культури, пов'язані з побутовими особливостями народів регіону у минулому. Дослідники вже давно звернули увагу на те, що матеріальна культура населення української Наддніпрянщини та черкесів Північного Кавказу має чимало спільних рис, але пояснювали цей факт по-різному. Так, ще у першій половині XIX ст. на подібність одягу, житла та антропологічного типу українців Наддніпрянщини та черкесів вказав О.І. Ригельман. У XIX ст. А.Ф. Шафонський звернув увагу на схожість стародавньої монументальної архітектури південних українців та черкесів. Він також відзначив в обох народів однакові елементи одягу – шапки, черкески тощо. На початку XX ст. Федір Кіндратович Волков наголосив на спільних рисах у будівельній техніці українців та адигів. Зазначені дослідники бачили у цих паралелях результати міграції кавказьких народів на територію України в минулому, але не могли визначити час таких міграцій» (О.Б. Бубенок, «Адиги в Північному Надчорномор'ї»,

https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ; ekmair.ukma.edu.ua > [Bubenok_Adyhy_v_Severnom_Prychernomore](http://ekmair.ukma.edu.ua));

«...У 14 столітті, коли черкаси до тутешніх місць з Кабарди прийшли, в князівстві Курським, під врядуванням татар, зібравши безліч зброю, слободи населили та крадіжками промишляли, але через багацько на них скарг татарським баскаком на Дніпро переведені і місто Черкаси вони збудували, яке дотепер у тому ж місці й тією ж самою назвою називається, що перебуває на правому березі річки тої, нижче міста Канева, от чому все козацтво і вся Малоросія потім черкасами найменувалися, а зовсім не козарами... Що ж до козар, від яких запоріжці думали бути, звідкіля і які люди були, і чи можуть козаки своє походження від них мати наступними з ними коловоротностями, оголошує нам ясно взяте з грецьких літописців, російська Четья-Мінея, оповіданням своїм в місяці травні в 11 день, що козари, яких греки козарами, римляни ж газарами називали, був народ скитський⁶⁹⁴, мови слов'янської. Країна їх була поблизу Меотичного озера, яке і Мертвим морем називалося (нині ж Азовським іменується)...» (О.І. Ригельман, «Літописна розповідь про Малу Росію та її народ і козаків взагалі // Різна думка козаків про походження своє», <http://litopys.org.ua/rigel/rig02.htm>);

⁶⁹² Мігрують з неї до Надчорномор'я в нижню Наддніпрянщину та до Подоння, – П.Д.

⁶⁹³ Вочевидь, прашури осетин, – П.Д.

⁶⁹⁴ Насправді сарматський, – П.Д.

«Ми помітили, що більша частина царських будинків (шинків) близько Воронежа заселена була черкасами⁶⁹⁵. Люди ці дуже охайні і так само охайно утримують і свої будинки, взагалі вдачі вони веселої і живуть досить приємно, бавлячись завжди грою на скрипці та інших струнних інструментах. Такі музиканти зустрічалися нам у всіх будинках його величності до самого маєтку, або замку, князя Олександра. Вони відразу ж починають свої музику, як тільки хто-небудь приїде до них, і продають тут же мед і горілку; між ними є і жінки, які надають проїжджим різні послуги. Одяг у них особливий, зовсім не схожий на російський, особливо одяг жінок. Звичайне плаття жінок становить сорочка, підв'язана поясом, навколо якого пришивається смугаста тканина, що висить до самих ступень ніг на кшталт спідниці. Навколо голови у них пов'язана біла хустка, і частина підборіддя у них також пов'язана. Один кінець вказаної хустки витончено якимось пов'язаний з одного боку голови, а інші кінці його бувають особливим чином розпущені...» (Корнелій де Бруїн, «Подорожі до Московії», <http://www.vostlit.info/Texts/rus6/Bruin/frametext4.htm>);

«Чоловічий одяг черкасів такий самий, як у ногайців, тільки їхні шапки іноді ширші, і їхній верхній одяг, грубий плащ з овечої шкіри, зав'язується у ший шнурком, і оскільки він не настільки просторий, щоб закрити все тіло, вони повертають його навколо залежно від вітру та погоди. Чоловіки їх набагато приємніші, ніж ногайські, і жінки вкрай добре складені, з надзвичайно прекрасними рисами обличчя, привабливим чистим кольором шкіри, прекрасними чорними очима, які разом з їхнім чорним волоссям, що звисають двома локнами з кожного боку обличчя, надають їм дуже приємного вигляду. Вони носять чорний чепчик на голові, вкритий прекрасною білою накидкою, пов'язаною під підборіддям... Їхня мова спільна з сусідніми татарами, хоча їхні керманічі знають і російську мову» (Пітер Генрі Брус, Мемуари (1692-1757), «Кавказ. Європейські щоденники XIII – XVIII століть», <http://apsnyteka.org/646-kavkaz-evropeiskie-dnevniki-xiii-xviii-vekov-108-201.html>);

«Що за КУБАНСЬКІ КОЗАКИ в X ст.? Невже козаки (касак) = адигейці, як безсоромно пишуть деякі «коментатори»? Чому з такими зусиллями вони намагаються «поширити» малі народи Кавказу на північ, «заселити» ними російські степи? Етнічно ізольовані народи гір завжди утворюють спільноти, що є адаптованими до особливого природного середовища, і в інших умовах не живуть. Кавказькі народи не могли бути «маджусі», як араби іменували іранських зороастрійців, а також русів і слов'ян – носіїв арійської релігії. І чим могла вразити арабів зовнішність адигейців, що майже нічим не відрізняється від їх власної? Настільки сильне враження на них вироблялися не адигейки, а кубанські козачки⁶⁹⁶... Алани передкавказьких степів є не хто інші, як руси-алани, а кубанські «касаки» ... є просто кубанські козаки. Тобто два великих автономних регіони Козарського каганату, не рахуючи дніпро-донських полян і сіверян, були заселені русами⁶⁹⁷. Але є всі підстави вважати, що слов'янсько-руське населення становило основу взагалі у всіх регіонах каганату» (Юрій Петухов, Ніна Васильєва, «Євразійська імперія скитів [сарматів / аланів, – П.Д.] // Руська Козарія», http://www.e-reading.club/chapter.php/1002353/29/Vasileva_Nina_-_Evraziyskaya_imperiya_skifov.html).

На відміну від східно-північнокавказьких мов у західно-північнокавказьких мовах дуже мало стародавніх індоєвропейських запозичень (дивіться, наприклад, Сергій Старостін, «Індоєвропейсько-північнокавказькі ізоглоси», http://apsnyteka.org/1476-starostin_s_trudy_po_jazykoznanju.html). Адигейська мова була вже самодостатньою, коли слов'янськомовні алани-торки стали шляхтою у її носіїв. І тому аланам майже нічим було збагатити адигейську мову. До того ж вони приховували свою мову від пересічних адигів, щоб ті не розуміли про що говорить поміж собою їх нечисленна шляхта. Саме це і зберегло чистоту адигейської мови. Якщо в ній і є якісь слов'янські запозичення, то вони

⁶⁹⁵ Слов'янськомовними аланами-торками / таркасами – українцями північнокавказького походження, – П.Д.

⁶⁹⁶ Нащадками яких є саме довгоногі і чорноволосі українки, – П.Д.

⁶⁹⁷ Пращурами саме українців, а не росіян, – П.Д.

нечисленні і є переважно більш пізніми, бо проникли в неї не від алан, а від російських загарбників.

Наявність же в українській і в адиго-черкеських мовах слов'янської аланської лексики ще ніким не досліджена через хибне уявлення про іранськомовність кавказьких аланів. Наприклад, аланське походження може мати таке слово як «чагарь / чагарник», бо ад. «чъыг» – дерево. Адигейське слово «мытГыр» – «рослий, високий» можливо походить від слов'янського «матьорий».

Ад. «куаш» – куш, «маркЮ» – малина; «смородин» – смородина, «къамыл» – комиш, «бжьэ» – бджола, «ны» – «ненька, мати», «нэнэжь» – «ненька матері чи батька», «ты, ятэ» – «тато, батько», «тэтэжь» (каб. «дадэ») – «дід, дідусь», «делэ» – «телепень, дурень», «жьоркъ» – «жар, спека», «къарэ» – карий, «лъапэ» – «лапа, стопа, підніжжя [гори]», «мазэ» – місяць, «къуачІэ» – кут, «чылэ» – село, «пхъэІаш» (випадіння приголосної «л») – плуг (д.-київ. «плугъ»), «къужъы» – груша, «стэчан» – стакан (д.-київ. «достоканъ»), «піу, пів» – пиво, «оцхы» – дощ, «шичешин / шикешина / скрипкэ» – скрипка. Діалектне ад. «къартоп» – картопля. Ад. g^wəg^q [Абдоков 1973] / «гурыгъ» – шкворень (споріднене з алансько-укр. «голка»; псл. *jъbgъla). Убихське «хате» ('i/q'atc'3-y) – жито теж може мати аланське походження.

Ад. «цІыфы» (випадіння приголосної «л»), рос. «человек» – людина.

Ад. «шэ», каб. «пшэр» – жир.

Ад. «дагъэ» – жир (можливо споріднене з д.-чес. «dahněti» – «тліти, горіти» та слвн. діал. «dēgnem, dēgniti» – «горіти, випускати духа» [Плетершник])

Ад. «куп» – «група, гурт», «купышху» – натовп, тоді як укр. «купа» – «велика кількість», пол. «кура» – «велика кількість, натовп», блг. «купът», срб.-хрв. «куп» «з'їзд, збори».

Ад. «отэр» – «згряя, гурт», тоді як укр. «отара» – «стадо овець».

Ад. «темен» – «болото, плавні», тоді як укр. «твань» – «в'язке болото, бруд, рідке bagno». «Надвір вийдеш – дощ та твань, та туман непроглядний» [Панас Мирний, III, 1954] (Академічний тлумачний словник [1970–1980], <http://sum.in.ua/s/tvanj>).

Ад. «чэрэз», блг. «череша» – вишня, тоді як укр. «черешня» – «світла вишня».

Ад. «зэндэлэ чъыг», каб. «хуэрэджэ е хуэрэджей» – «абрикосове дерево», тоді як укр. «жерделя» – дика абрикоса / дзендзар (<https://uk.wikipedia.org/wiki/Абрикоса>).

Ад. «роз», блр. «ружа», бсн. «гуџа», чес. «růže» – «роза, троянда».

Ад. «къэрабэ» – кульбаба, вочевидь, є вторинним утворенням «на основі початкового *кульбава з псл. *[kulъbava (kvěťka)] «схильна до загинання (округлості) квітка» (пор. укр. [кульба́стий] «горбатий, загнутий»), де *kulъbava – жін. р. прикметника *kulъbavъ, похідного від «kuliti» – гнути (укр. [ку́лити])» (<https://goroh.pp.ua/Етимологія/кульбаба>).

«...В.Ф. Горленко, окрім уже зазначених збігів у матеріальній культурі українців та черкесів, наголосив і на інших рисах: «широке поширення в українців, як і у мешканців Кавказу, звичаїв побратимства»; «наявність у запорожців «черкеського» сідла» і т.п. Звернув увагу дослідник і на таку деталь: «Відоме на Лівобережжі слово «чукати» (дітей), тобто, граючи з ними, ритмічно качати їх уздовж вертикалі на кшталт руху вершника при верховій їзді в сідлі, має загальний корінь з адизьким словом «цикіу»...» (О.Б. Бубенок, «Адиги в Північному Надчорномор'ї»,

[https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ](https://www.academia.edu/40260809/АДЫГИ_В_СЕВЕРНОМ_ПРИЧЕРНОМОРЬЕ;);
ekmair.ukma.edu.ua > Bubenok Adyhy v Severnom Prychernomore).

Мають місце також і грузинсько-давньоукраїнські лексичні відповідності (див.: Г.А. Клімов, «Кілька картвельських індоєвропеїзмів», http://www.ruslang.ru/etymology_1979), що теж вказують як на тривале перебування стародавніх слов'ян на Північному Кавказі, так і на участь в етногенезі сванів (5% гаплогрупи **R1a**) слов'янськомовних аланів.

Не виключено, звичайно ж, і те, що стародавні слов'яни забезпечили своїм суперстратом не тільки пратохарську, пратюркську і континентальну праяпонську (пуйоську) мови, а все ж таки й мову адигів:

«Збереглася легенда, записана В.О. Потто, що всю місцевість і всі розливи поблизу гирла Кубані займало колись хегатське плем'я, що було найближчим до володінь кримських татар, а на південний схід від них мешкали жанінці – сильний і страшний для сусідів народ, який виставляв до 10 тисяч чудових вершників. Жанінське плем'я було колись на Кавказі сильним і могутнім, різко відрізнялося від інших черкеських племен своєю сміливістю, гордістю, духом незалежності і полум'яним характером. Жанінці⁶⁹⁸ сповідували майже не з перших століть нашої ери християнську віру і говорили слов'янською мовою. Власне це були не черкеси, а кубанські «черкаси» (темно-червоношкірі нащадки готів-тетракситів і аланів-торків таркаси, – П.Д.), давнє і сильне слов'янське плем'я, черкаське козацтво, про яке будемо говорити нижче. Хегатці і жанінці протягом декількох століть з відчайдушною завзятістю відстоювали свою віру і незалежність; частина їх раніше, в X, XI і XII ст., переселилася на Дніпро, а інші в кінці-кінців загинули в нерівній боротьбі з ворогами: залишки їх в сімдесятих роках XVIII ст. були винищені чумою. Запорожці на їх місці знайшли лише кілька бідних хатин, розкиданих на Кара-Кубанському острові. Про християнство давніх кубанських черкасів свідчать збережені до нині численні руїни храмів, шанованих, як святині, не тільки нинішніми черкесами-християнами, але навіть і мусульманами... Герберштейн на початку XVI ст. і досвідчений місіонер Крижанич, родом з Кroatії, що об'їздив за часів Олексія Михайловича всю Росію і навіть перебував близько 15 років на засланні в Тобольську, позитивно стверджують, особливо останній, що Кубанські Черкаси – слов'яни і що богослужіння у них відбувається слов'янською ж мовою» (Євграф Савельєв, «Історія козацтва з найдавніших часів до кінця XVIII століття», <http://passion-don.org/history-1/chapter-9.html>);

«Коли збираються, при настанні осені, зі своїми співучасниками, в набіги князі і шляхта⁶⁹⁹, вони спілкуються, бажаючи приховати зміст своїх промов від інших, абсолютно своєрідною мовою, званою ними «такобза»⁷⁰⁰ і не має ніякої схожості з черкеською, але народу не дозволяють говорити цією мовою. З усіх авторів тільки Рейнеггс [Reineggs, II, 248] наводить кілька прикладів цього жаргону, який, цілком можливо, являє яку-небудь оригінальну мову⁷⁰¹ і доводить, що в черкеському народі є різні елементи і що князі та шляхта – прибульці, що укорінилися тут силою і хитрістю [Jean Potocki. Voyge, etc., t. I, 168]...» (Фредерік Дюбуа де Монпере, «Історія черкеської нації», http://apsnyteka.org/648-dubua_frederic_de_monpere_puteshestvie_vokrug_kavkaza.html);

«Вони відразу визначають за зовнішнім виглядом стародавніх черкесів, прізвища яких ніколи не змішувалися з чужою кров'ю, і відрізняють їх від прізвищ, які з'явилися тут пізніше. Справжні, природні черкеси⁷⁰² добре складені, стрункі і красиві, мають виразне обличчя і гордий вигляд; нечистокровні ж, навпаки, зовсім схожі на татар і в них неможливо виявити і натяку на шляхетську гордість... Внаслідок того, що черкеську мову неможливо передати ніяким алфавітом і не може бути ясно і правильно переданою за допомогою якої-небудь іншої мови, кабардинці користуються татарською мовою, і користуються нею для листування. Але вони мають секретну або таємну мову⁷⁰³, на якій між собою говорять тільки князі і шляхта, а простий народ не наважується говорити цією мовою, навіть якщо і розуміє її. ...черкеси, або кабардинці, якщо розглядати в цілому, добре складені і сильні, енергійні, невтомні, активні, горді, добре поведуться зі зброєю як верхом, так і пішки. Вони голять голову і бороду, відпускають довгі вуса і ретельно доглядають за ними. Острів Кизил-Таш, утворений двома рукавами Кубані, називається

⁶⁹⁸ Жане, жаней – жуни / гуни, – П.Д.

⁶⁹⁹ Уорки / уздені, – П.Д.

⁷⁰⁰ *Даксоба – «східна, *таксоланська / роксоланська»; снскр. «daksa», лтс. «dekstera», тадж. «дуруст» – «право, права, східна», – П.Д.

⁷⁰¹ Вочевидь, аланську слов'янську мову, – П.Д.

⁷⁰² Тобто черкаси, – П.Д.

⁷⁰³ Можливо, близьку до староукраїнської готоаланську чи каракозарську мову, – П.Д.

зараз Тамань; Страбон називав його Сіракене⁷⁰⁴) (Якоб Рейнеггс, «Загальний історично-топографічний опис Кавказу»,
<https://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Kavkaz/XVIII/1760-1780/Reineggs/text3.htm>);

«Черкеська шляхта, тобто уорки-лицарі, складає найбільше п'яту частину, а на думку деяких знаючих росіян, мабуть, тільки десяту частину численного народу адиге... Тільки ці уорки і ще більш шляхетні представники княжих домів (пщи) можуть претендувати з повним правом на далеко поширену чутку щодо черкеської краси» (Моріц Вагнер, <http://adygi.ru/index.php?newsid=456>; <https://ru.pinterest.com/pin/1848--11751649013835124/>);

«Герберштейн Сигізмунд – австрійський барон (1486 – 1566). У рр. 1517 та 1526, був послом Німецького імператора у Московії. Свої враження описав у трактаті «*Regum Moscovitorum Commentarii*», де згадує П'ятигірських Черкас, християн, які говорили слов'янською мовою і в його час мешкали на Кавказі: «Цей народ, сподіваючись на неприступність своїх гір, не чинить послух ні Туркам, ні Татарам. Росіяни стверджують, що це християни, що вони живуть незалежно за власними законами, а церковну службу виконують за грецьким обрядом слов'янською мовою, якою вони власне і користуються головним чином у житті...» (О.І. Скрилов, Г.В. Губарев, «Козачий історичний словник-довідник» // Герберштейн», <https://kazak.academic.ru/372/ГЕРБЕРШТЕЙН>);

«Наша давня історія поки що відновлена тільки в схемі і тому не раз видається у спотвореному вигляді, іноді через незнання, а частіше за національними міркуваннями чужих нам істориків. Разом з тим, непохитною залишається стара точка зору, викладена в етнографічній праці професора Московського університету Е.Ф. Зябловського (Загальна географія Російської імперії. М. 1807, ч. 3) і в підручнику російської географії К.І. Арсенєва, де козаки вказуються в якості особливого слов'янського народу, що займає частину Росії, поряд з пануючими росіянами і підкореними поляками» (О.І. Скрилов, Г.В. Губарев, «Козачий історичний словник-довідник» // «Козаки», <http://www.cossackdom.com/enciclopedic/k.htm>);

«На початку ХХ ст. видатний російський лінгвіст-кавказознавець Л.Г. Лопатинський звернув увагу на ряд суфіксів російської мови, які збігаються з відповідними суфіксами адиго-черкеських мов, наприклад, «ко» в адизькій «син»⁷⁰⁵ і ряд інших (пор. українські прізвища типу Лисенко, дослівно «син лисого», Ткаченко – «син ткача», Шевченко – «син шевця» і ін.; пор. також топоутворення: Київщина, Полтавщина та інші при адизькому «щи» – «місце, округа, стоянка»). Підводячи підсумок свого дослідження, Л.Г. Лопатинський писав: «На мою думку, між черкеським і російським, і особливо південноруським (читай українським, – В.К.) «ко» існує історичний зв'язок» (Л.Г. Лопатинський, «Суфікси російської мови. Вплив кавказьких мов на їх утворення», в кн.: «Збірник матеріалів для опису місцевостей і племен Кавказу», вип. 31. Тифліс, 1902). Наведені лексеми Л.Г. Лопатинський вважав запозиченнями з кавказьких мов, але, скоріше, це прояв впливу стародавньої загальноєвропейської⁷⁰⁶ на кавказькі, в даному випадку адизькі мови...» (Веніамін Кобичев, «У пошуках прабатьківщини слов'ян», <https://www.klex.ru/14f7>).

Отже чорноволосі і брахікранні українці, що мають чоловічу Y-ДНК гаплогрупу **R1a1a7 / R1a1a1g** (субклад **M458**, що присутній і у адигів) і прізвище з суфіксами -енко або -енко (ст.-англ. «ing», люксембург. «jong», грец. «γιο / γιός», адиг. «кьо», кабард. «кьюэ»), снскр. «sūnu», англ. «son», фриз. «soan», нідерл. «zoon», укр. «синку» [клич. відмінок] – «син, синок»; япон. 子 / -ко – «дитина, син, маленький», снскр. «капа» – маленький) з великою достовірністю є нащадками саме північнокавказьких аланів-торків / таркасів / черкасів, що майже всі поступово мігрували до України чи асимілювалися іншими кавказцями. Бо

⁷⁰⁴ Островом сіраків = ціркас, – П.Д.

⁷⁰⁵ А в японській «дитина», – П.Д.

⁷⁰⁶ Але ж можливо, і стародавньоукраїнської черкаської, бо шляхетні роди адигів були готоаланського черкаського, тобто українського походження мови, – П.Д.

присутність основних гаплогруп сучасного населення Північного Кавказу у українців є дуже незначною:

«В українських популяціях дуже рідкісні варіанти гаплогруп **G-M201** та **J-M304**, що характерні для народів Кавказу. Субгаплогрупи **G-P303**, **G-P16**, **J1-M267*** та **J2-M67***, що досягають високих частот у кавказькому регіоні (Rootsi et al., 2012; Balanovsky et al., 2011; Дибірова та ін., 2010), менше 4% чоловічих родоводів в Україні (табл. 1). До того ж, альтернативним джерелом для **G-P303** та **J2-M67*** може бути шлях «Близький Схід – Балкани – Північне Надчорномор'я», що ще більше знижує потенційний кавказький внесок та вказує на відсутність генетично ефективних міграцій із цього регіону. Це вступає в деяке протиріччя з археологічними даними (що вказують на найтісніші зв'язки населення Північного Кавказу та Північного Надчорномор'я) і даними антропології про роль понтійського (західно-кавказького) антропологічного типу у формуванні антропологічних особливостей українців та південних росіян» (О.М. Утевська, А.Т. Агджоян, О.В. Балановська, Л.О. Атраментова, О.П. Балановський, «Витоки формування українського генофонду за даними щодо Y-хромосоми», [http://seriesbiology.univer.kharkov.ua/ukr/18\(2013\)/pdf/87.pdf](http://seriesbiology.univer.kharkov.ua/ukr/18(2013)/pdf/87.pdf)).

Але ж, якщо темношкірим кавказьким аланам-торкам (італ. «тарк-асам» / черкасам) дійсно була притаманна українська чоловіча Y-ДНК гаплогрупа **R1a1a7 / R1a1a1g**, то протиріччя не виникає, і тому принципово можливим було навіть і переселення їх на терени України:

«Таким чином, зникнення аланів із Надкавказької рівнини вже за часів хана Берке можна пояснити не винищенням і не вигнанням аланів на Захід, а чітко продуманою політикою монгольської верхівки поступового переселення аланів з Північного Кавказу в надчорноморські степи. У результаті, на Північному Кавказі назавжди була ліквідована загроза аланського сепаратизму, а в степах Північного Надчорномор'я дуже швидко з'явилося нове економічно активне населення... На жаль, існує помилкова думка, що етнонім «черкас» походить від етнічної назви черкес. Але у творі П'єр-Луї Карпіні «Історія монгалів», написаному ще в 40-ті роки XIII ст., серед завойованих монголами народів Кавказу вже згаданий народ Чиркаси. Навіть ще в XV ст. італійські автори Йосафат Барбаро та Георгій Інтеріано використовували форму Черкаси» (Олег Бубенок, «Політика монголів по переселенню народів на півдні Східної Європи у часи Олександра Невського», <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/171978/09-Bubenok.pdf?sequence=1>).

Вочевидь, окрім жанінців, які перебували на Північному Кавказі ще в часи Герберштейна і були християнами, більшість решти північнокавказьких аланів, що вижила після епідемії 1346 р., була змушена оселити на своїх землях в якості тяглогового прошарку інородців зихів, ставши у них шляхтою – уорками (ад. «уерк» – уздень) і поступово асимілювавшись їх нащадками адигами (черкесами), а також і змінивши разом з ними християнську віру своїх батьків на мусульманську:

«Відомо, що з XIV ст. місце аланів на Північнокавказькій рівнині зайняли адиги-черкаси⁷⁰⁷, що передбачало зміну їх довкілля та способу життя. Це пояснює збереження в них тих елементів культури, яка мала поширення серед аланів на Передкавказькій рівнині в передмонгольський період, тобто йдеться про запозичення багатьох елементів культури черкасами (зихами, – П.Д.) від їхніх попередників-аланів⁷⁰⁸. Виходить, що пращури українців могли запозичити ці пристосування для зберігання зерна від аланів або черкасів, що переселилися з Північного Кавказу, у дуже значний проміжок часу – з XIII по XVI ст.» (О.Б. Бубенок, «Деякі паралелі у матеріальній культурі населення української Наддніпряни і Північно-західного Кавказу», <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/171978/09-Bubenok.pdf?sequence=1>);

⁷⁰⁷ Зиги / зихи / джихи = чиги, – П.Д.

⁷⁰⁸ Насправді від своєї нової шляхти – аланів-черкасів, – П.Д.

«Прокопій Кесарійський зазначає, що у 6 столітті зихи мешкали в оточенні аланських племен, гунів-савірів та абазгів. Регіон, що населяв цей народ, називали Зихією. Головними містами зихів були Нікопсія та Зихополь. У четвертому столітті нашої ери зихи згадуються у книзі Руфа Феста Авієна «Опис земного кола». Одна з останніх згадок даного етноніму належить до п'ятнадцятого століття. Генуезець Джорджіо Інтеріано, який мешкав у той час на Кавказі, у своїй праці «Життя зиків, іменованих черкасами» писав, що даний народ називається «зихами» латинською та грецькою мовами; «Черкасами» його називають турки і татари, а самі себе зихи називають «адигами». У 16 столітті габсбурзький посол, письменник, історик Сигізмунд фон Герберштейн у книзі «Нотатки про Московію» називав цей народ «чиками» та «черкасами п'ятигірськими» (Історія варварських племен. Зихи, <http://the-barbarians.ru/varvari-vremen-rima/zichi.html>).

До того ж цілком можливо, що етнонім адиги спочатку був ендоетнонімом саме нащадків юечжі / *юе-джи = яду – кавказьких аланів-торків (тарк-асів / черкасів).

15. Споріднені українцям народи

Спорідненими українцям окрім південних австрійців⁷⁰⁹, південно-східних поляків⁷¹⁰ та словенців, словаків, чехів і чорногорян є такі ж височенні, брахикранні, чорноволосі і раніше слов'янськомовні англи, бельгійці (валлони), північні французи⁷¹¹, фламандці⁷¹², ісландці, данці⁷¹³, смугляві норвежці, південно-західні шведи Сконе⁷¹⁴, шваби⁷¹⁵ і лонгобарди⁷¹⁶:

«Ознайомившись із роботою цього англійського історика (Т. Шора, – П.Д.), я дійшов одного цікавого висновку, в якому немає нічого дивного. Всі ці англи, сакси, юти, гети, готи, дани, фризи, венди, лонгобарди, на початковому етапі своєї історії – суть, протослов'янсько-руські племена⁷¹⁷. Сьогодні вважається само собою зрозумілим, що венди-венеди-венети-вентичі – це в'ятичі⁷¹⁸ російських літописів. Ті ж англи – це унгли, або угли і далі – угличі. Сакси – це саки, що прийшли з Азії, одне із скитських племен. Фризи – це врязі, варяги і т.п. Ні в кого не може бути сумнівів, що пращурами так званого англосаксонського народу була велика кількість племен, які згодом і отримали цю узагальнену назву. Серед цих племен і багато є представників слов'янсько-руських народностей, об'єднаних ім'ям венедів. Говорячи про лінгвістичну ситуацію Т. Шор, не приховуючи впливу венедських (слов'янських) діалектів на англійську, проте, без жодних обґрунтувань, підкреслює, що вплив їх був «тільки дуже обмеженою мірою». Наголос, який Т. Шор робить на темнішу пігментацію деяких представників пращурів англійців, пов'язуючи її з венетами, а загалом зі слов'янами, не дивує...» (Б. Новицький, «Передмова перекладача» до кн. Томас Вільям Шор, «Походження англосаксонського народу», <http://universe-tss.su/main/litstr/16067-proishozhdenie-anglo-saksonskogo-naroda-obnovlyaetsya.html>; www.history-fiction.ru/get-book-file.php?id=2979);

⁷⁰⁹ Нащадків грутуннів = хорутан Норику.

⁷¹⁰ Поляків Польської Галичини – Краківщини, Сандомирщини, Люблінщини, Холмщини і Берестейщини.

⁷¹¹ Нащадки бургундів і аланів-норманів; осет. «xelun» – повзати; яван. «ula», евенк. «кулін», узб. «ilon», азерб. «ilan», башкир. «йилан», татар. «елан», кирг. «жылан», турец. «улан» – змія.

⁷¹² Нащадки гунів вількінів / велтинів / велетабів / вільців / [у]лютичів.

⁷¹³ Славні донці; татар. «дан», кирг. «данқ», казах. «данқ» – слава; с.-в.-нім. «dank» – «подяка, думка»; гінді «dhanuavaad», англ. «thank», нім. «danken», дан. «takke» – дякувати.

⁷¹⁴ Нащадки залишків гьотів, гаутів / геатів = вількінів. Питання про ступінь спорідненості гьотів з готами і вількінами суперечливе, так само як і ототожнення гьотів з гаутами, що згадуються в «Беовульфi» (під назвами «Geata» і «Wedera») та в скандинавських сагах. Адже всі ці етноніми стосуються велетнів і етимологуються дуже просто, як племена (панджабі «gōbī», лат. «gens» – плем'я; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; япон. «Hito» – народ; евенк. «хутэ» – нащадок; нідерл. «gezin», англ. «house» – родина).

⁷¹⁵ Нащадки алеманів та інших свебів / свавів / *славів.

⁷¹⁶ Лат. «longus» – високий, гот. «bards» – велетень; хрв., бсн. «brdo», срб. «брдо» – «пагорб, гора».

⁷¹⁷ Точніше, слов'янськомовні античні германці – нащадки сарматів, аланів-торків та інших юечжів, – П.Д.

⁷¹⁸ Насправді балтськомовні сармати і скити, що стали балтськомовними (обалтилися), ім'я яких пізніше лише перейшло і на фінськомовних доліхокранних в'ятичів, – П.Д.

«Там, де кінчається Полонія, ми приходимо до великої країни тих слов'ян, які в давнину вандалами, тепер же вінитами, або вінулами⁷¹⁹ називаються ... Інша річка, тобто Одра, що прямує на північ, перетинає землю вінулів, відокремлюючи помор'ян від вільців... За Одрою, що повільно тече, та за різними племенами помор'ян, на заході ми зустрічаємо країну тих вінулів, які називаються доленчанами та ратарями... Такі то ці племена вінулів, що розсіяні по землях, регіонах і островах на морі. Весь цей народ, відданий ідолопоклонству, завжди мандрівний і рухливий, що промишляє розбоєм, вічно турбує, з одного боку, данів, з іншого – саксів» (Гельмольд, «Слов'янська хронічка», <http://www.vostlit.info/Texts/rus/Gelmold/framegell.htm>);

І саме під впливом повноголосся стародавньої української мови пращурів вінулів-лонгобардів – гьотів та гунів геотів / гаутів італійська мова і стала такою ж мелодичною, як і українська:

«Народи 3 – 7 ст.(епоха великого переселення): вінули-лонгобарди (середня течія Ельби, до Везера; в Італії у 6 ст.) – слов'янські народи 8 – 15 ст. (Середні століття): вінули, вініти (тотожність вендам-венедам підтверджена Гельмольдом)...» (Ніна Васильєва, «Русь і варяги», <https://coollib.net/b/169592/readp>; <https://readli.net/rus-i-varyagi-si/>);

«Попереду інших розташувалися дикого виду високі люди⁷²⁰ з довгими списами і широкими мечами. Без сідел, вони міцно сиділи на своїх сильних конях. Їхній ватажок здалеку побачив Цетег, що під'їжджав, і стрілою кинувся до нього на своєму прекрасному коні... Цетег під'їхав до лав його воїнів. – Хто ви і хто ваш ватажок? – Запитав він. – Ми лонгобарди, – відповів один із них. – А наш ватажок – Альбоїн, син нашого короля. Він найнятий Нарзесом» (Фелікс Дан, «Боротьба за Рим», http://ruslib.do.am/publ/dan_feliks_borba_za_rim_stranica_17/1-1-0-3873);

«Коли чутка про численні перемоги лонгобардів поширилася всюди, Нарзес, імператорський секретар, який на той час керував Італією і тепер озброювався на війну проти Тотіли, короля готів, відправив посольство до Альбоїна і просив його, оскільки він уже й раніше був спільником лонгобардів, допомогти йому у боротьбі з готами. Альбоїн послав йому тоді добірне військо, щоб підтримати римлян проти готів. Лонгобарди, перепливши через Адріатичне море в Італію, з'єдналися з римлянами і розпочали війну з готами. Перемігши готів разом із їхнім королем Тотілою майже до повного їх винищення, вони повернулися додому переможцями, удостоєні багатих дарів. І весь час, поки лонгобарди володіли Паннонією⁷²¹, вони допомагали римській державі проти її ворогів... Збираючись у похід на Італію з лонгобардами, Альбоїн послав за допомогою до своїх старих друзів, саксів, бажаючи, щоб завойовників такої великої країни, якою була Італія, було якнайбільше. Понад 20 тисяч саксів, разом із дружинами та дітьми, піднялися зі своїх місць, щоб, за його бажанням, вирушити до Італії. Клотар та Сігіберт, франкські королі, почувши про це, переселили швабів та інші народи на землі, залишені саксами...» (Павло Диякон, «Історія Лонгобардів», кн. II,

http://www.vostlit.info/Texts/rus/Diakon_P/framefext2.htm);

«Лонгобарди, або ломбарди, на початку I століття мешкали на лівому березі нижньої течії Ельби. На початку V століття вони пересунулися в басейн середньої течії Дунаю. У 552 році, коли 5500 лонгобардів прибули до Італії як наймана кіннота у військо візантійського полководця Нарзеса, вони, вочевидь, помітили родючість місцевих земель та їх поганий захист. Потіснені аварами, що прийшли до Середньої Європи зі сходу в 557 році, лонгобарди в 568 році разом з групами інших германських і слов'янських племен, що приєдналися до них, почали вторгнення до Італії. І незабаром рівнини Північної Італії отримали назву Ломбардія... Саме армію лонгобардів вели Пипін, син Карла Великого, і Ерік, герцог Фріуля в кампанії, яка призвела до повного розгрому військ Аварського

⁷¹⁹ Фін. «vanha», ест. «vana», срб.-хрв. «даван», словн. «dávən» – «давній, стародавній, дуже старий»; в'янути = старіти; блр. «венджани» – «копчені, у сенсі смагляві, обпалені сонцем, засмагли, зів'ялі», – П.Д.

⁷²⁰ Волохи – волоти / велетні, – П.Д.

⁷²¹ Починаючи з 550 р., – П.Д.

каганату в Паннонії – військо аварів було переважно легкою кіннотою» (В. Норман, «Середньовічний воїн. Озброєння часів Карла Великого і Хрестових походів», http://www.xliby.ru/istorija/srednevekovyi_voin_vooruzhenie_vremen_karla_velikogo_i_kresto_vyh_pohodov/p3.php).

Про слов'янськомовність античних ломбардів свідчить не тільки наявність великої кількості слов'янсько-італійських ізоглюсів, виявлених переважно Віктором Мартиновим:

1) «bobъ» – біб (< д.-італ. «baba»); 2) «borsъno» – борошно (< д.-італ. *bharsina); 3) «detъ» – дитя (< д.-італ. «dhetos»); 4) «glъtъ» – «горло, глотка» (д.-італ. «glutos», італ. «gola»); 5) «golobъ» – голуб (< д.-італ. «galumbis»); 6) «goserъ» – гусак (< італ. «hanser», італ. «оса»); 7) «gъgnъ» – «горно, вогнище, піч, грубка» (< д.-італ. «ghurnos», італ. «forno»); 8) «jъgъla» – голка (< д.-італ. «jugula», італ. «ago»); 9) «kobyла» – кобила (< італ. «cavalla»); 10) «лѣто» – «літо, сприятлива пора» (< д.-італ. *laitos); 11) «matorъ» – «материй, старий, зрілий» (< д.-італ. «matoros»); 12) «molъtъ» – молот (< д.-італ. «malteos», італ. «martello»); 13) «ny – vy» – «ми – ви» (< д.-італ. «nos – vos», італ. «noi – Voi»); 14) «ogъlъ» – кут (< д.-італ. «angulos», італ. «angolo»); 15) «pastyъ» – пастух (італ. «pastor»); 16) «pгавъ» – правий (< д.-італ. «pravos»); 17) «sekyра» – сокира (< д.-італ. «sekura», італ. «scure»); 18) «kolaska» – коляска (< італ. «calesse, carrozza, corriera»); 19) *sedlo, *selo – «село, селище» (< італ. «sala» – «двір, дім»); 20) *червь – змія (< неаполітано-калабр. «servone» – змія). Цілком можливо, що частина цих слів потрапила до італійської мови і від слов'янськомовних гостроготів.

Про це свідчить і дія у пізній латині (і у ранньому періоді в історії італійської мови ломбардів) закону відкритих складів, який був характерним на той час у Європі лише слов'янським мовам сарматів і їх нащадків античних германців а, отже, і слов'янській мові пращурів ломбардів / лангобардів:

«Мовознавство, втім, дає непряме, але дуже вагоме свідчення тому, що слов'янська мова була широко поширена в дунайських провінціях у римській час. На це вказують виняткові за глибиною впливи зв'язку між пізньою латиною (романською) та слов'янською мовою. Справа в тому, що звуковий лад романської (до розпаду її на окремі мови) і слов'янської (до падіння редукованих звуків ь і ъ) повністю збігаються. Обидві мови являли собою мови з відкритим складом, подібно до японської. Ця мовна особливість дуже рідко зустрічається⁷²² на теренах Європи та взагалі серед індоєвропейських мов. Тому припущення про випадковість подібності (що є можливим по відношенню до систем голосних з відносно невеликим числом елементів, які до них входять) у цьому випадку практично виключено. Дж. Бонфанте, який дослідив цю проблему, дійшов до висновку про сильний вплив протороманської на слов'янську мову в умовах двомовності⁷²³ [Іванов, 1989, с. 25-27]» (Сергій Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/).

Адже більшість італійських слів навіть і зараз має відкритий останній склад (що закінчується голосною літерою), незважаючи на те, що відповідні їм латинські і французькі слова формально мають закриті останні склади:

лат. «concordia, concensus», франц. «accord», італ. «accordo» – акорд;

лат. «advocatus», франц. «avocat», італ. «avvocato» – адвокат;

лат. «obligatio», франц. «engagement», італ. «fianzamento» – зобов'язання;

лат. «rod, baculum», італ. «baguette» – «багет, прут, палка»;

лат. «talarium», франц. «ballet», італ. «balletto» – балет;

⁷²² Насправді ж, ця мовна особливість мала місце на той час у Європі лише в слов'янських мовах, що сформувалися на Далекому Сході Євразії під впливом аустронезійських і східнокитайських говірок, – П.Д.

⁷²³ Насправді ж, мав місце, навпаки, дуже сильний вплив слов'янських мов античних германців на протороманські мови, що утворилися на латинських мовних субстратах на основі піджинів, якими слов'янськомовні античні германці спілкувалися з латинськомовними тубільцями окупованих ними країн. Адаже в самій пізній латині не міг без стороннього впливу розпочати діяти закон відкритих складів, – П.Д.

лат. «convivium, epulum», франц. «banquet», італ. «banchetto» – банкет;
лат. «tessera», франц. «billet», італ. «biglietto» – білет;
лат. «armilla», франц. «bracelet», італ. «braccialetto» – браслет;
лат. «caesar», франц. «césar», італ. «cesare» / «чезаре» – кесар / цезар;
лат. «conceptum», франц. «concept», італ. «concetto» – концепт;
лат. «concentus», франц. «concert», італ. «concerto» – концерт;
лат. «contractus», франц. «contrat», італ. «contratto» – «контракт, договір»;
лат. «corset», франц. «corset», італ. «corsetto» – корсет;
лат. «libellum», франц. «livret», італ. «libretto» – «буклет, свідоцтво»;
лат. «fasciculus», франц. «paquet», італ. «pacchetto» – пакет;
англ. «quartet», франц. «quatuor», італ. «quartetto» – квартет;
лат. «effigies», франц. «portrait», італ. «ritratto» – портрет;
лат. «bassoon», франц. «basson», італ. «fagotto» – «фагот»;
лат. «glider», франц. «planeur», італ. «aliante» – «планер»;
дан. «silhuet», швед. «silhuett», італ. «silhouette» – силует;
лат. «legatus», франц. «ambassadeur», італ. «ambasciatore» – «посол»;
лат. «author», франц. «auteur», італ. «autore» – автор;
лат. «amateur», франц. «amateur», італ. «amatoriale» – аматор;
лат. «poacher», франц. «braconnier», італ. «bracconiere» – бракон'єр;
лат. «director», франц. «directeur», італ. «direttore» – директор;
лат. «detector», франц. «détecteur», італ. «rivelatore» – детектор;
лат. «doctor», франц. «docteur», італ. «dottore» – доктор;
лат. «donatoris», франц. «donneur», італ. «donatore» – донор;
лат. «gladiator», франц. «gladiateur», італ. «gladiatore» – гладіатор;
лат. «major», франц. «majeur», італ. «maggiore» – «майор, більший»;
лат. «minor», франц. «mineur», італ. «minore» – «мінор, неповнолітній»;
лат. «piastes», франц. «piastes», італ. «piastre» – піастр;
лат. «inceptor», франц. «pionnier», італ. «pioniere» – піонер;
лат. «soror», франц. «sœur», італ. «sorella» – сестра;
лат. «lupanar», франц. «bordel», італ. «bordello» – бордель;
лат. «vitriolum», франц. «vitriol», італ. «vetriolo» – купорос;
лат. «vasculum», франц. «creuset», італ. «crogiolo» – тигель;
лат. «channel», франц. «canaliser», італ. «canale» – «канал»;
лат. «baron», франц. «baron», італ. «barone» – «барон»;
лат. «baculum», франц. «bâton», італ. «bastone» – «батон, прут, палка»;
лат. «pessulus, fulmen», франц. «boulon», італ. «bullone» – «болт, штир»;
лат. «perron», франц. «perron», італ. «perrone» – «перон»;
лат. «petram», франц. «rocher», італ. «pietra, roccia» – камінь;
лат. «vexillum», франц. «bannière», англ. «banner», італ. «bandiera» – прапор;
лат. «corridor», франц. «couloir», італ. «corridoio» – коридор;
лат. «barometer», франц. «barometer», італ. «barometro» – барометр;
лат. «magyar», франц. «magyar», італ. «magiario» – мад'яр;
лат. «domini», англ. «master», італ. «maestro» – «власник, майстер»;
лат. «pistol», франц. «pistolet», італ. «pistola» – «пістолет, пищаль»;
лат. «populit», італ. «populista» – популіст.

Вочевидь, і довгоногі чорняві англи, як і українці, теж є нащадками гьотів:

«З населення Упланду⁷²⁴, що було відокремленим від гьотів⁷²⁵ і готського впливу горами і лісами, і потрапило в своєрідні життєві умови, виробилося особливе плем'я, більш відстале в торговій справі і в техніці, але зате більш войовниче. З причини частих

⁷²⁴ Можливо, доліхокранних нащадків прототюркськомовних сако-масагетів, кельтськомовних бастарнів та кельто-тракійців, а також і фінськомовних «північних іллірійців» та скитів, – П.Д.

⁷²⁵ Слов'янськомовних і брахійкранних пращурів українців, – П.Д.

зіткнень цього племені з тубільцями, лапландцями, воно звикло називатися «своїми» – «Suihones, Sviar, Svear», яке ім'я вперше зустрічається у Тацита. Взагалі, у цих свеїв сталося це звичаєм називати країну за мешканцями, в той час як в південній Швеції мешканці отримують свою назву від країни... До пори до часу гьоти не стикалися зі свеями. Це доводиться, між іншим, тим, що в Упланді, не знайдено слідів тваринної орнаментики, такої характерної для гото-гьотських зносин. Але, починаючи VI століттям, в Упланді відбуваються важливі зміни: Упсала стає центром країни... Археологічні знахідки, монети і рунічні написи вказують на найтісніший зв'язок Бірки з Готландом, тому ми в праві дивитися на Бірку як на крайній пункт гото-гьотської торгівлі. Це пояснило б перевагу культури Бірки над іншим Упландом того часу... Торгові експедиції гьотів в Меларн відкрили свеям очі на їх багатства і таким чином мирні зносини швидко змінилися ворожими. Ці війни гьотів⁷²⁶ і свеїв знайшли свій відгук у пісні Інґлінг-таль, яку Сноррі поклав в основу своєї Інґлінг-саги, що відкриває його історичну працю. Yngvi, за визначенням Сноррі, синонім Фрея; звідси назва царського роду Ynglingar... На противагу гьотам, котрі вважають Одіна (Gautr) своїм родоначальником, свеї виводили династію своїх конунгів від цього Інґві, вважаючи його своїм богом – Sviagud. Іншим джерелом для історії ворожнечі гьотів⁷²⁷ і свеїв є поема Beowulf. Шоломи й мечі, описані в англосаксонській поемі, мають ті ж характерні риси, як і шоломи і мечі, знайдені в курганах Упланду. Так як у «Беовульфi» і в оповіданні Сноррі паралельні епізоди освітлені однаково, то і Інґлінг-таль походить з гьотської традиції. Виходить, що в даних епізодах чується відгомін пісенної творчості гьотів, від якої збереглася лише одна строфа – та, що вирізана на Рьокстені... Взагалі, антагонізм свеїв і гьотів вилився як би в боротьбу⁷²⁸ двох світоглядів, бо свеї міцно трималися за язичництво, в той час як (нащадки слов'янськомовних донських аланів-торків, – П.Д.) гьоти⁷²⁹ вже давно прийняли християнство» (Карл Тiандер, «Датсько-російські дослідження // Готи, гьоти, свеї», Петроград, 1915, http://www.bulgari-istoria-2010.com/booksRu/K_Tiander_Datsko-RU_issledovania.pdf, <http://norroen.info/articles/tiander/11.html>);

«...«Беовульф» – це підстава для гордості сучасних англійців! Про що там? Якийсь витязь (або князь?) Беовульф народу геотів⁷³⁰, що мешкав у південній Скандинавії, де правив король Хігелак, йде рятувати данського князя Хродгара від страшного дракона Гренделя (Кренделя?). Чим же доводиться пишатися сучасним англійцям? По-перше, саме епічний твір відношення ні до англів з саксами, ні до Британії в цілому не має. По-друге, написаний цей епос через як мінімум 5 століть після описуваних подій (X ст.) християнським монахом на латинській мові (текст піддався літературній обробці християнського книжника). По-третє, хто такий народ геотів з Беовульфа – невідомо. Деякі науковці припускають, що це гьоти, які мешкали на півдні Скандинавії. Але їх сьогодні, скоріше, відносять до протослов'янських племен, але ніяк не до горезвісних (сучасних, – П.Д.), «германців». По-четверте, ім'я Бео-вульф англійці перекладають як «Бджола-вовк», або «шершень». Хоча бджола по-англійськи – це «bee (бі)», а шершень – це «hornet». Натяжки просто дивовижні. По-п'яте, якщо сучасному англійцеві дати текст оригіналу, написаний, нібито, на давньоанглійській, то цей текст здасться йому більш тяжким для розуміння ніж навіть китайська грамота. Жодного знайомого слова. Ось такий гумор. Виходить, що «англосаксонська мова» (7 – 12 століття) це не англійська зовсім! Ось, що з цього приводу пише лінгвіст Сокіл-Кутиловській: «У будь-якому випадку видно, що на Британських островах немає ні культурної, ні мовної спадкоємності. Навіть мову, яку британці тепер називають «давньоанглійською», вони приписали до германських мов.

⁷²⁶ Угор. «göte», бенг. «gōdhā» – тритон, – П.Д.

⁷²⁷ Слов'янськомовних родичів прашурів українців, – П.Д.

⁷²⁸ В якій свеї перемогли і могли б асимілювали слов'янськомовних гьотів та гаутів, якщо б ті поступово не емігрували на землі сусідніх слов'янських племен, – П.Д.

⁷²⁹ Нашадки слов'янськомовних донських аланів-торків, – П.Д.

⁷³⁰ Прашурів українців гьотів та гаутів, – П.Д.

Вкрасти чуже вкрали⁷³¹, але не знають, що з цим краденим робити, – читати-то на ній вони не можуть!» А ось «Бео-вульф» легко перекладається як «білий вовк». Так в сербській мові Білград звучить в оригіналі як «Бео-град»⁷³². Але це вже слов'янська мова, значний давній пласт якої, як ми відзначали, присутній в сучасній англійській. На сторінці 71 є одне цікаве зауваження щодо рідкості згадки імені шведів, що вказує на слабкість чи навіть нерозвиненість самої шведської держави. Бо держава геотів – це не держава шведів. А під ім'ям скандинави могли проходити і праслов'яни-руси⁷³³, що швидше за все...» (Б. Новицький, «Передмова перекладача» до кн. Томас Вільям Шор, «Походження англосаксонського народу», <http://universe-tss.su/main/litstr/16067-proishozhdenie-anglo-saksonskogo-naroda-obnovlyaetsya.html>; <http://urokirus.com/new/index.php/articles/708-thomas-shor>);

«Поховальні кораблі в Саттон-Ху та Снейпі тлумачилися як передбачуваний зв'язок між королівським будинком східних англів та вендельською династією⁷³⁴ у Швеції [Bruce-Mitford]» (Барбара Йорк, «Королі та королівства ранньої англосаксонської Англії», http://britanniae.ru/reconstr/barbara/barbara_01.htm).

Отже під тиском свеїв залишки гьотів та гаути, як і раніше споріднені їм слов'янськомовні англи, змушені були переселитися на південний беріг Балтійського моря. Але ж ще довго вони намагалися повернути собі землі своїх батьків у Південній Швеції:

«З помор'янського узбережжя Балтики в цей час були організовані подібні експедиції проти Готланду, Еланду і в південну Швецію. У другій половині X ст. місцеве населення відновлювало такі старовинні оборонні споруди, як у Екеторпі на Еланді; і тут нерідкими були поселення слов'янських військових дружин⁷³⁵. Відомий шведський дослідник М. Стенбергер дійшов висновку, що численні слов'янські елементи в матеріалах пізніх шарів Екеторпа можуть вказувати не тільки на торговельні зв'язки, а й на те, що Еланд у цей час був зайнятий слов'янами з південного узбережжя Балтики, про що повідомляють Саксон і датська «Сага про Кнютлінгів»...» (Йоахім Херрман, «Слов'яни та нормани в ранній історії балтійського регіону // Рік 793-й – походи вікінгів», у кн.:

«Слов'яни та скандинави», <http://historic.ru/books/item/f00/s00/z0000056/st012.shtml>).

Наявність як в англійській, так і в датській та в інших скандинавських мовах праукраїнської лексики з фонологією, що відображає перехід [o] в [i] у закритих складах, вказує на те, що чергування [i] – [o] відбулося у праукраїнській готоаланській мові ще до того, як слов'янськомовні англи перебралися з Ютландії до туманного Альбйону:

англ. «midge» – «мошка, комар, дуже маленька істота, дуже маленька річ», дан. «myg», норв. «mygg» – «комар» (попри нім. «Mücke», італ. «moscerino», порт. «mosquito», але подібно укр. «мілкота» – «маленькі, мілкі істоти чи предмети», «мілина» – «неглибоке місце у водоймищі»);

англ. «trifle», дан. «trifli» – «дрібниця, нікчемність, невеликий предмет», (попри гот. «gadraban» – «видовбати, вирубувати», лтс. «drapsnas» – «крихти, шматочки, відходи» [Max Vasmer], але подібно укр. «дріб» – «дрібні металеві включення набоїв вогнепальної зброї»);

англ. «jingle», дан., норв., ісл. «jingle, jinglen» – «дзвін, брязкіт» (при лтс. «zvana», але попри блр., рос. «звон»);

англ. «ridge» – «хребет, гірський хребет, коник, ребро, край, гірський кряж», дан. «ryg», ісл. «hryggur» (попри нім. «Grat» – «гребінець, хребет, ребро, кромка, грат, задирка», гот. «hrot» – дах, чес. «hrot» – «вершина, верхівка, кінчик», але при лит.

⁷³¹ А, можливо, і не вкрали, бо теж є нащадками прадавньоукраїнськомовних гьотів та гаутів, – П.Д.

⁷³² На давньокитайській мові «бей-ді» – білі, а «чи-ді» – червоні пращури / діди, – П.Д.

⁷³³ Слов'янськомовні нащадки жунів / гунів гаутів = вільтинів / вількінів – велетнів, – П.Д.

⁷³⁴ Гунською вількінською / вендельською династією, бо саме на пращурів вількінів – гунів ультинзурів, що оселилися на землях венедів, перейшов у Середньовіччя екзоетнонім венди / вендели, – П.Д.

⁷³⁵ Переважно нащадків жунів / гунів вількінів = гаутів – вільців, – П.Д.

«kraigas» – хребет подібно ст.-укр., русин. «хрибет» [Жит. 1583], блр. «хрыбет» – хребет; слвн. «hrīb», мкд. «рид, ридот» – пагорб; слвн. «grīb» – гриб);

англ. «hill» – «схил, пагорб, височина, гора, гірка, піднесення», норв. «hill» – пагорб (попри лтс. «kalns»), рос. «холм» – пагорб, але подібно до укр. «схил», «гірка»);

англ. «spit» – «загострений стержень, шпага, меч»; англ. «spear», дан., норв. «spyd», нідерл. «spies», нім. «Spieß» – спис (при с.-в.-нім, с.-англ. «spale» – «довга, пласка жердина» [Фасмер], попри нім. «Spucke» – шампур, швед. «spjut» – спис);

англ., норв. «stick» – «палка, палиця», с.-в.-нім. «stich» – «укол списом», рос. «стегать» – стібати, стег – «стібок (у шитті)» (при нім. «Stake» – «жердина, кіл, стовп», д.-ісл. «staki» – «жердина, спис» [Фасмер], рос. «стакан» – склянка, але попри д.-ісл. «stakkr» – «стіг сіна», рос. «стог» – стіг; дан. «stok», хрв. «štar» – палка);

англ. «stilt» – «стояк, опора, ходуля», дан., норв. «stilte», швед. «stylta» – «опора, ходуля» (попри нім. «Stand» – «стійка, положення, пост, стан, рівень, показання», але подібно укр.: стійка, стіл, стійло, стійма, стійкий);

англ. «wit», фриз. «witten», дан. «vide», нім. «wissen» – «відати, знати» (попри люксемб. «wëssen», від прасл. *vědti);

англ. «witch», пол. «wiedźma» – відьма, англ. «witcher», пол. «wiedźmin» – відьмак (при Водин / Вотан = Відьмак – «знавець / провидець і провідний»; «веду́, весті́» пов'язано чергуванням з «водити», – Фасмер);

англ., норв. «skin» – «шкіра, шкірка, оболонка, обшивка» (попри д.-прус. «skārdā» – шкіра при англ. «scale, squama» – луска, пол. «skóra» – кожа; укр. скорина, скоринка);

англ. «wind» – «вітер, дихання, дух, виток, оборот, повітряний струмінь», дан., норв. «vinden, vind», ісл. «vindurinn» – вітер (при лат. «ventum, venti», але попри люксемб. «wand», блг. «вягъра» – вітер, рос. «вонь» – сморід);

англ. «rise» – «зріст, зростання, підйом, початок, збільшення, схід», ісл. «rísa», нідерл. «rijzing» – «зріст, зростання» (попри пол. «wzrost», чес. «růstu», рос. «рост» – зріст);

англ. «white», дан. «hvid», норв. «hvit», ісл. «hvítur», нідерл. «wit» – білий (попри лтс. «balts», лит. «baltas», нім. «weiß», гот. «hweits» – білий, пол. «światło» – світло, але подібно укр. світло, світлий);

норв., дан. «dug» – тварина, нім. «Werk» – робота, лит. «tvėrti» – «схватити», лтс. «tverŕi» – «схватити, держати» (попри швед. «djur» – тварина, англ. «work» – «робота, праця, твір, справа», лит. «tvárstyti» – перев'язувати, лтс. «tvarŕstít», – «схватити, ловити», але подібно укр.: «твір» при «тварина», «утворення», «творіння», «потвора» від ст.-сл. «творити»);

англ. «kitten, kitty, kit» – кошеня, ісл. «kettlingur» – кіт (попри лат. «cattus», нідерл., фриз. «kat», люкс. «katz», рос. «кот»);

англ. «till» – «до, доки», дан., норв. «til» – до (попри нідерл. «tot» – доки, рос. «только» при укр. «тільки»);

англ. «stream» – «потік, текти, струмок, струмінь, течія, річка», ісл. «streymi» – струмок (попри нім. «Strom», нідерл. «stroom» – струм, дан. «strøm» – «сила, потужність», але ж подібно до укр. «струмок» – «стрімкий ручай»);

англ. «pile» – «вістря, стояк, паля, купа», д.-англ. «fil» – пилка (попри нім. «Pfahl» – «кіл, стовп, паля, жердина», але подібно укр. «опилки», «пилити»);

англ. «bliss» – «млість, блаженство, щастя» (попри д.-ірл. «mlāith» – «ніжний, гладкий, м'який», грец. «βλᾶζ» – «млявий, відсталий, дурний» [Фасмер]);

англ. «night» – ніч (попри нім. «nacht», дан. «nat», норв. «natt», ісл. «nótt», рос. «ночь»);

англ. «by» – «біля, близько, поблизу, поруч» (попри чес. «podle», рос. «возле, подле»);

англ. «with» – «від, з, разом з, незважаючи на, навкруг» (попри блг., рос. «от»);

англ. «bigger», пол. «większy» – «більший» (попри блр. «большы», рос. «больший»).

Як бачимо, процес падіння редукованих [ъ] і [ь] у слов'янських говірках античних англів і данів теж супроводжувався переходом у закритих складах [o] в [i], а [u] в [ə], причому таких переходів у мові англів сталося навіть більше, ніж у більш повноголосній українській мові, у більшості слів якої короткі голосні [ъ] і [ь] перейшли у голосні повного звучання:

англ. «mirk», д.-ісл. «myrkt», швед. «mörker» – морок (попри англ. «turky» – темний, похмурий, сумнівний);

англ. «child» – «дитина, син, малюк, немовля, нащадок», англ. «children», нідерл. «kinderen» – «діти, хлопці», англ. «kiddie» – «діточки», нім. «Kind», люкс. «Kand», лит. «kūdikis» – «малюк, дитина», блг. «чедо», д.-пол. «czędo» – чадо (від ст.-сл. «чъдо» – дитя, «челядь» – «рід, родина, рідня, домочадці»; срб.-хрв. «чѣдо», ст.-чес. «čad, čád» – «хлопець, парубок», – Фасмер);

англ. «herd» – гурт, нім. «Herde», швед., дан. «hjord», ісл. «hjórd, hjarðar» – «гурт, стадо, паства, натовп» (від ст.-укр. «гурє» – багато, укр. «гура» – «куча, груда, скупчення, маса, натовп» при і.е. *оугръ-, д.-грец. «ὄχλος» – «охлос, натовп, велике скупчення людей»);

англ. «grid» – «грати, мережа, енергосистема, модулятор, рашпіль», д.-в.-нім. «grintil» – «засув, балка, жердина», д.-ісл. «grind» – «корма, рама, остов, гратка, огорожа», ісл. «girding», норв. «gjerde» – «огорожа, тин», ісл. «rist» – «грати, мережа», дан., норв. «gitter» – грати (попри полаб. «gfoda» – «сідало, садова грядка», в.-луж. «hrjada» – «балка, грядка», чес. «hřada» – «балка, жердина; грядка», словц. «hrada», пол. «grzęda» – «жердина, сідало, грядка», – Фасмер);

англ. «chill» – «холод, озноб, кокіль, застуда, охолодження, прохолода» (попри англ. «cool», норв. «kjølig» – прохолодний);

англ. «rib» – «ребро, рубець, гострий край» (попри лит. «grobas», блр. «руб» – ребро, від хребет, гребінь);

англ. «wield» – «володіти, мати в руках» (від прасл. *voldētī, д.-київ. «володѣти»);

норв., дан. «kilde» – «джерело, колодязь» (попри швед. «källa» – джерело, гот. *kalding-, ст.-сл. «кладъсь», блг. «клáденец», срб.-хрв. «клáденац», словн. «kladénac» – колодязь від прасл.-гот. «kalds» – холодний, – Фасмер).

Можливо, від праслов'янських (сарматських, юечжійських) та давньоукраїнських (готоаланських) лексем походять, наприклад, і такі германські слова:

швед. «konung», норв. «konge», нім. «König» – «король, князь, володар» від прасл. *кънѣздо – гніздо [місто сидіння керманіча / володаря землі – князя] (прасл. *кънѣдзь, як і протогерм. *kuninga-, походить від ранньопрасл. *kūningŭ > *кънѣгъ);

швед. «lodja», дан.-норв. «lodje», ср.-нж.-нім. «loddie, loddige» – «вантажне судно», англ. «boat» від д.-київ. «лодь / лодья» – лодка (прабалт.-сл. *oldi-, ст.-лит. «aldija», лит. «valtis»), що походило від і.е. *aldh- – корито (укр. «лодва» – дошка, «лодя» – мощене місто під колесом водяного млина);

швед. «träsk» – «болото, трясіна» від сл. «тряска, струс, трясіння, трясти»;

швед. «moln» – хмара від прасл. *мълні, блг. «мълния» – блискавка;

англ., дан., швед., норв. «gnit / nit», казах., кирг. «нит» – гнида (від прасл. *gnida при лит. *gninda / «glinda»);

ст.-англ. «gob» – «рот, глотка, грудка» від прасл. *gouba; ст.-укр. «губа», блг. «гѣба» – рот; чес. «huba», стар. «húba», пол. «geba», в.-луж. «huba», н.-луж. «guba» – «рот, морда» [Фасмер];

швед., норв., дан. «hav» – море від д.-київ. «губа» – «бухта, невелика морська затока, гирло річки, схованка»;

норв., дан. «havn», нідерл., англ. «haven» – «притулок, гавань» (тиха гавань – схованка від шторму на морі) походить від прасл. *ховань, укр. «схованка, сховище» – «укриття, притулок» (д.-київ. «ховатиса» – «берегтися, триматися» [Фасмер], укр. «ховати», пол. «schować» – «ховати, приховувати» [спочатку в роті, за губу]);

ісл. «girðing», норв. «gjerde» – «огорожа, тин»;

д.-сканд. «tuna» – «огорожа, тин»; д.-англ. «tūn» – «огорожа, поле, двір, дім, житло, село, город»; суч. англ. «town» – місто від ст.-київ. «тупъ», укр. «тин» – «густі зарості, тин, огорожа», що походить від прасл. «стънь» [Семенов] – «стіна, тин, тінъ» або *туѣти – «густо рости» [Мартинів] (чи навіть має кельтське походження: вал. «dinas» – місто, ірл. «dun», гел. «daingneach» – фортеця, галл. «dun» – «пагорб, фортеця, місто» [Казанський]);

д.-сканд. «torg», швед. «torg», дан. «torv» – «ринок» від прасл. *търгъ [Фасмер], від якого походять укр. «відторгати» і монг. «торго» – шовк;

швед., норв. «gad», ісл. «göð» – «ряд, рядок, строчка, шеренга» від ст.-сл. «ръдъ» – «ряд, рядок, порядок» (при і.е. *ord-, лат. «ordo» – «ряд, порядок»);

д.-ісл. «hamarr» – «молот, скеля», фриз. «hammer», д.-в.н. «hamar» – молот [камінний] від ст.-сл. «ками» – камінь (попри і.е. *akmen-, лит. «akmuo» – камінь [Фасмер]);

англ. «length» – «відстань, довгість, довгота, довжина, протяжність, тривалість», швед. «längd», дан. «længd», ісл. «lengd» – «довжина, тривалість», лат. «long» – «довгий, довго, давно», кит. «changdu» – «довжина, протяжність» від пра-і.е. *dluhgho-, снскр. «dīrgha», авест. «darəga», прасл. *дорога / *дълогъ, блг. «дълго» – довгий (блр. «далечыня» – «далечинь, віддаленість, довжина»; лтс. «tālė», лит. «tolybė» – далечинь);

англ. «door» – «двері, дверцята, вхід, дім, заслінка, дорога»; бенг. «darajā», лит. «durys», лтс. «durvis», вірм. «durru» – двері від прасл. *дорога / *дълогъ;

д.-ісл. «myrk», д.-норв. «blakk», д.-англ. «blac» – «темний, мазкий»; гот. «maurgins», д.-в.-нім. «morgan» – ранок; англ. «mirk», швед. «mörker», ст.-сл. «мъракъ» – морок; чес. «mrkat», пол. «mrugać» – «моргати, мерехтїти, меркнути»; нім. «welken», лит. «blukti», пол. «blaknąć» – «блякнути, вицвітати, марніти»; прасл. *marati – «мазати, бруднити, робити темним»; «хмара» від прасл. *хмурь < і.е. *smoug- відповідно до *смурь – темний; фінік. «kamar» – темний; чуваш. «хăмăр» – коричневий; чеч. «комарийн» – малиновий;

д.-ісл. «kúla» – «куля, м'яч, шишка», норв. «kul» – глиба, «гуля» – шишка;

ісл. «stynja», дан. «stønne» – стогнати (від блг. «стон» – стогін);

ісл. «sigti» – «сито, решето» від прасл. *sěkti – сікти (споріднено лат. «secūris» – сокира);

швед. «halvö», дан. «halvø» – півострів від прасл. *хълтъ – «пагорб, голова»;

швед., норв. «hjulet», «hjólid» – колесо (пол. «koło», слвн. «kolo») від прасл. «коло, колода»;

швед. «*tvaror / varor», норв., дан. «vager», ісл. «vara, vörur» – «товар, витвір, виріб» від прасл. *tvoriti – «тримати, творити»;

швед. «nöd» – «необхідно, потрібно» від д.-київ. «надобѣ» – «надоба, нужда, потреба, необхідність»;

англ. «need» – «надоба, потреба, нужда, необхідність» від прасл. *doba (початкове значення д.-київ. «на добѣ» – «вчасно, в добрий час»; пол. «doba» – «доба, час»; блг. «дóба» – «час, пора»; чес. «období» – «сезон, час року, період»; слвн. «obdobje», хрв. «razdoblje» – «період, строк»);

ісл., швед., фриз., англ. «coddle» – кутати від прасл. *kōтъ – «кут, укриття»;

швед., норв., дан. «hav» – море від д.-київ. «губа» – «бухта, невелика морська затока, устя / гирло річки»;

фриз. «holle», нідерл. «hoofd», англ., норв. «head» – «голова, керманіч, лідер»;

фриз. «toer», англ. «tower» – «вежа, башта, твердиня, фортеця, підтримка, пілона» від ст.-сл. «тврѣдь», хрв. «tvrđava», срб. «тврђава», слвн. «trdnjava» – «твердь, твердиня, фортеця» і споріднено срб. «торањ», лат. «turris», лтс. «tornis» – «твердиня, башта»;

фриз., нідерл., нім. «ei», срб. «jaje», слвн. «jajce», пол. «jajko» – «яєчко, яйце» від прасл. *isto – яйце при лит. «inkstai» – бруньки;

фриз. «blīpe», англ. «blithe» – «веселий, життєрадісний, безтурботний», нідерл. «blīj» – щасливий, англ. «bliss» – «щастя, гаразд, блаженство, безтурботність» від ст.-сл. «благъ» – «благий, блаженний» [Фасмер]; блр. «балазе» – благо;

англ. «mercy» – «милість, милосердя, співчуття, пощада, щастя, прощення» від ст.-сл. «милъ» чи лит. «mielas, mylas» – «милий, люб'язний»;

англ. «top» – «верх, вершина, маківка», кирг. «дөбө», казах. «төбе», азерб. «təpə», турец. «tepe» – «пагорб, височина, вершина» від ст.-сл. «тѣма» – «тім'я, маківка»;

англосакс. *hrædas, англ. «ridge» – «хребет, гірський хребет, коник, ребро, край, гірський кряж» від чес. «hrot» – «вершина, верхівка, кінчик», д.-укр., блр. «груд» – височина, чес. «hořejší», блг. «горен» – «верхній, горній» або ж від д.-київ.-цсл. «грьда», блг. «гредá» – «гряда, грядка, балка»;

англ. «day», дан., нідерл. «dag», ісл. «dagur», нім. «Tag», лит. «dienà», лтс. «diena», д.-прус. «deinan», снскр. «dīnam», гінді «din», кит. «tiān», слвн. «dañ», срб. «дан» – день (можливо, від прабалт.-сл. *diāng);

англ. «stand», фриз. «stean», нідерл. «staan», нім. «stehen», дан., норв., швед. «stå» – стояти; англ. «stone», швед. «sten», нім. «stein» – камінь; дан. «sten» – «камінь, скеля»; бсн. «stijena», срб. «стијена» – «скеля, стіна», нім. «Stand» – «стан, стійка, стенд» від прасл. *stojati – стояти [Фасмер] (праіндоевроп. *sta- – «стояти, ставити»);

англ. «state», ісл. «ástand», нім. «Zustand», срб. «станье» – «стан, держава», блг. «стане» – вставати від прасл. *stojati – стояти та «становитися»;

англ. «scaug» – скеля, порів. д.-в.-нім. «scala» – «шкаралупа, лушпиння» від прасл. *skala, срб.-хрв. «скала», слвн. «skála» – «скеля, тріска» (колоти, сколювати); «Скеля – загальнослов'янське слово індоевропейського походження. Сходить до тієї ж основи, що й щілина, уламок. Вих. знач. – «прірва, ущелина» (Етимол. словник Крилова);

англосакс. *drugud / «dugud» – «випробувана частина світи» (моральність, хоробрість, щедрість, багатство) від «друг, дружина»;

англосакс. «tergan», англ. «jerk», блг. «дзергаць», пол. «dziergać» – «дергати, сипати, смикати» [Фасмер] від ст.-сл. «дръжж» – держати;

англ. «grumble» – грім (споріднено д.-прус. «grumins» – грім, лит. «grumėnti» – гриміти, грец. «ὑρόμος» – «шум, тріск, іржання», «ὑρόμαδος» – «скрегіт, шум» [Фасмер]);

англ. «rush» – «линути, нестися, ганяти» від «рух, рушити»;

англ. «root», дан., норв. «rotten», ісл. «rótin», лат. «radix» – корінь (можливо, від латини походить і прасл. *rod – род; слвн. «rōd», н.-луж., чес., слвц. «rod», в.-луж., пол. «ród»; пов'язано чергуванням голосних з цсл. «редь», слвн. «redíti, redím» – «кормити, ростити» [Фасмер]);

англ. «crou» – близький (з одного і того ж «кореня» – рода), д.-київ. «искрь» – близько, «искрьнь», ст.-сл. «искрь, искрьнъ» – ближній, блг. «іскрен», срб.-хрв. «іскрьнъ», слвн. «iskər, iskrnji» – поряд, «iskrè» – близький (ймовірно, від «is-» та основи «crou» [Фасмер]);

англ. «sheer» – «явний, істинний, чистий», гот. «skeirs» – «явний, ясний» (ймовірно, від «s-» та основи «keirs» – корінь): пол. «szczery» – щирий (пол. «korzeń» – корінь);

англ. «cheek», срб. «цхеек» – щока, пол. «szczeka, szczeka» – щелепа;

англ. «calash», «carrage» – «коляска, карета, каретка» від прасл. «коло, колесо»;

англ. «nest» – гніздо від прасл. *kъnędzo, пол. «gniazdo» – гніздо;

англ. «good», нім. «Gut» – «благо, добро, користь»; англ. «kudos», лит. «guodas», лтс. «gùods» – «честь, слава» від д.-київ. «годъ» – «час, строк», укр. «годі» – «досить, хватить», чес. «hodný» – «гідний, достойний, спроможний», пол. «godność» – «гідність, честь»;

англ. «sword», фриз. «swurd», нідерл. «zwaard», ісл. «sverðid», дан. «sværdet», норв. «sverdet», швед. «svärdet», нім. «Schwert» від прасл. *tverъdъ – «твердь, твердий»; пол. «twardy», в.-луж. «twjerdy», блр. «цвѣрды» – твердий;

англ. «severe» – суворий;

англ. «hard» – «коржавий, жорсткий, твердий»;

д.-англ. «méce», д.-сакс. «mâki», гот. «mēki», д.-ісл. «mækig», фін. «miekkä», ест. «mõök» – меч від прасл. *meць [Фасмер], що походить, як і «мітити», від прасл. аланоготського «maitan» – «рубати, різати»;

д.-англ. «streal» – стріла; д.-в.-нім. «strâla», словін. «střâula» – промінь;
 д.-англ. «bearu» – «ліс, зарослі», д.-в.-нім. «faro, baro» – «перелісок, ліс», д.-ісл. «borg» – «дерево, хвойне дерево» (від прасл. *boгъ – бір);
 англ. «pale», д.-в.-нім. «pfâl», лтс. «pālis», лат. «pālus» – паля (споріднені слова «палка», «палиця» [Фасмер]);
 англ. «dream» – «снитися, бачити у сні, уявляти, мріяти» від д.-київ., цсл. «дрѣмати» – дрімати;
 англ. «first», ісл. «fyrsta», дан., норв. «første», швед. «första», фриз. «earste», нідерл. «eerste», нім. «erste», блг. «първата», мкд. «првиот» – перший;
 англ. «brink», пол. «brzeg» – «беріг, край» від прабалт.-сл. *bъringъ – «верх, верхівка, вершина, кінець, край, беріг»;
 англ. «stranger» – «стороння людина, зайда, незнайомиць, чужинець, чужеземець» від пра-сл. *storna – «сторона, країна»;
 англ. «twice» – «двічі, вдвоє»;
 англ. «friend» – «приятель, подруга, знайомий, товариш, друг» від ст.-сл. «prijetī» – «прияті / прийняти»;
 англ. «wield», д.-англ. «wealdan», гот. «waldan», лит. «valdyti», ест. «valdama» – «володіти, мати в руках» від ст.-сл. «влодѣти», бсн. «vlastiti», чес. «vlastnit, ovládat», блр. «валодаць» – «володіти, мати»;
 англ. «bleach» – відбілювати (зробити вицвілим, збляклим, блідим) споріднено укр. «блекнути»;
 англ. *blaec – темний, «black» – чорний; н.-нім. *blāk – «копіть, сажа»; укр. «блак» – «смола, дьоготь»; укр. «блякнути, блекнути», пол. «blaknąć» – «вицвітати, блекнути» від прасл. *blъk- або ст.-сл. «облакъ», дисимільованого з *ob-volkъ – волочу [Фасмер];
 англ. «gadfly» – «гедзь, овід, сліпень»; англ. «gad», норв. «gand, gann» – «загострена палка»; гот. «gazds», полаб. «zǫdlü» – жало [Тележко, Фасмер];
 англ. «hit» – «бити, вражати, ударяти, ударитися, досягати, нападати» від прасл. *žędlo – жало, дисимільованого з *geldlo [Фасмер] (укр. «гатити» – «бити, гамселити»; «годзити, гудити» – «осуджувати, хулити»; «годі» – «досить, хватить»; пол. «godzić», срб. «погодити» – вражати; лтс. «gadįgs» – «здатний, поважний, тверезий», «gadī» – «потрапляти, придбавати, знаходити»; прасл. *gadъ – «гадюка, змія»);
 англ. «hut», дан., норв. «hytte», нім. «Hütte», швед. «hydda», срб. «хут», гінді «kutiya» – «хата, хати́на»;
 д.-англ. «ōdel», «eadele», д.-псевдогерм. «ódal», д.-в.-нім. «uodal», «uodil» – «спадкове сімейне володіння» (як і ст.-сл. «удѣл», укр. «наділ» від дієслова «ділити»);
 англ. «daughter», дан., норв. «datter», ісл. «dóttur», нім. «Tochter» – дочка від прасл. «dъkŕi», ст.-сл. «дъшти (род. в. «дъштере»)), болг. «дъщеря»; спорідн. лит. «duktė» (род. в. «dukteřs») [Фасмер];
 англ. «mother», дат. «moder», ісл. «móður» – матір від прасл. *matir, ст.-сл. «мати» (род. в. «матере»); спорідн. лтс. «mate», д.-прус. «mūti», лит. «mótina» [Фасмер];
 англ. «sister», дан., норв. «søster», ісл. «systur» – сестра від прасл. *sestra, ст.-сл. «сестра» (на відміну від снскр. «svásar-», авест. «Xvanhar-», д.-прус. «Swestro», літер. гот. «swistar» [Фасмер]);
 англ. «brother», ісл. «bróðir», дан., швед. «broder» – брат від прасл. *bratrъ [Фасмер] (д.-укр., чес., в.-луж. «bratr»; порівн. «братерство»);
 англ., дан., норв. «steppe», нім. «Steppe», ісл. «steppa» швед. «stärp» – степ;
 англ. «step» – «крок, шабель» (споріднено з укр. «стопа, ступня, ступати»);
 англ. «tag» – «гострий кут» (можливо, від д.-прус. «tagis» чи від ст.-сл. «рогъ» – ріг);
 англ. «while» – «проміжок часу», гот. «hweila», д.-в.-нім. «hwila» – «час, година мить» (укр. «хвилина», «хвиля» [Фасмер]);
 англ. «swish» – «свист, шелест, шарудіння, помах зі свистом, різка», «whistle» – «свист, свисток, глотка, горло, гортань», д.-ісл. «hvísla» – «шептати, свистіти, бушувати»,

ісл. «whistling» – свистячий, норв. «svísj» – «шелест, шуршание», слвн. «svíšk» – шипіння, пол. «swist» – свист (від прасл. *gveizd-; пол. «gwizdać», чес. «hvízdati», слвц. «hvízdat'», в.-луж. «hwizdać», н.-луж. «gwizdaś» – свистіти [Фасмер]);

англ. «apple» – яблуко від прасл. *ablъko; що утворено за допомогою суфікса -ъk – від пізньопраїндоевропейської основи *āblu – «яблуко» (до цієї ж основи сходять лит. «obuolys», лтс. «ābols», англ. «apple», нім. «Apfel», гал. «avallo», д.-ірл. «aball»);

англ. «whore» – повія, полаб. «chüöre» – «гидкий, брудний» (пов'язано з д.-в.-нім. «swēran» – хворіти, чес. «churavý» – «хворобливий, кволий», укр. «хворий» [Фасмер]);

англ. «gray, grey» – сірий, укр. «грязний» – брудний, слвн. «grêž» – «тина, трясина» (пов'язано з «грузь, грязь», «грузнути / грязнути» [Фасмер]);

англ. «grab» – «захват, рейфер, самозахват, черпак, привласнення, ківш»; «gow» – гребти – від прасл. *grebu – гребу (укр. «загарбник», «гребля», «гребувати», «граблі, грабіжник, гребінка, загробити, громити»);

англ. «flesh» – плоть від ст.-сл. «плъть» – «шкіра, колір шкіри» (подібно слову «пліш» – плішина);

англ. «glow» – «горіти, сяяти, виблискувати» від ст.-сл. «горѣти, горю, грѣти, грѣю»;

англ. «fall», швед. «falla» – «падати, знижуватися» від прасл. *падль – «палий, низький»;

англ. «sword», швед. «svärd», нім. «Schwert» – «меч, шпага, шабля, палаш, шашка, рапіра» від багаторазового згортання (рос. «сворачивания») металеві заготовки у процесі кування (прасл. *vьrtjь, *vьrtěti; *vьrtь, *versfī; *verteno; *vortь, д.-київ. «воротити», ст.-сл. «вратити» – крутити; снскр. «vartatē, vartati» – «крутитися, котитися»);

д.-англ. «slāw, slāw», англ. «slow» – «повільний, неквапливий, поступовий, тихий, млявий», англ. «slack» – «млявий, слабкий, несильний, недбалий, повільний, розслаблюючий», нім. «schlapp» – «в'ялий, млявий, слабкий, знесилений», «schlaff» – «млявий, розслаблений, слабкий, провислий, ненапружений, слаботягнутий», д.-київ. «слободний», сrb. «слободан» – «свобідний, ослаблений», блг. «хлябав» – слабкий від «хлябати» – «слабіти, ослаблювати, шататися, розхитуватися, розсихатися, стукати, брякати, від нещільної пригонки речі»;

англ. «all» – «все, весь, цілий, всякий, можливий»; швед. «hela» – «всі, весь, цілий, в цілому»; угор. «tele, teljes» – «цілий, повний» від ст.-сл. «цѣль» – цілий;

англ. «full», гот. «fulls» – повний від ст.-сл. «плънь» – повен;

англ. «same», дан. «samme» – «той же самий» від прасл. *soъmos – самотній;

англ. «that», фриз. «dat», ісл. «það» – той від д.-сл., д.-київ. «тъ» – так;

англ. «may», дан. «må», ісл. «má» – «може, майже», пол. «ma» – має;

англ. «must», нім. «müssen, muss», швед. «måste», блг. «мъст», чес. «mošt, by měl», бсн. «mora», слвн. «moraš, morajo», пол. «musi» – мусити, нім. «Muss» – «вимушеність, необхідність»;

англ. «love», гот. «lubo» – любов від ст.-сл. «люби», сrb.-хрв. «љуби» – любий;

англ., дан. «folk» – люди від д.-київ., ст.-сл. «плъкъ», блг. «пълк» – «народ, натовп»;

гот. «hlaifs», евенк. «колобо» – хліб (від прасл. «колобокъ», «коло»).

Не виключено, звісно ж, і формування протогермансько-тюркських говірок як аргі чи піджинів, якими спочатку спілкувалися лише поліетнічні військові формування, що здійснювали охорону торгових караванів вздовж Шовкового Шляху. Як доліхокранним сако-масагетським племенам, так і таким же скандинавам та іншим блідолицим північноєвропейським племенам спочатку нередукована і флективна протогерманська лексика, вочевидь, була нав'язана саме цими військовими формуваннями червонолицих та брахікранних слов'янськомовних сарматів / сермендів = германців, що їх підкорили:

«В. Манчак зробив кількісне порівняння обраних слов'янських (давньоцерковнослов'янських та середньоболгарських), балтійських (литовських) та німецьких (готських) текстів із Біблії. Підрахунок збігів між лексичними одиницями індоевропейського походження у цих текстах показав, що таких збігів між слов'янською

та германською більше, ніж між балтійською та германськими; звідси Манчак робить висновок, що слов'янська прмова була також і географічно ближчою до германської, ніж балтійська...» (Х. Бірнбаум, «Слов'янська прабатьківщина: Нові гіпотези (з нотатками щодо походження індоєвропейців)», <http://www.philology.ru/linguistics3/birnbaum-88.htm>).

До того ж прагнення до нової аглютинації є риса саме германських мов, що зближує їх із тюркськими мовами як представниками старої аглютинації:

«Германські мови, поки були тюркськими⁷³⁶, були аглютинативними мовами. Однак, як буде показано в наступній частині даного дослідження, вони потрапили в слов'янське мовне середовище і поступово стали флексивними мовами, як це і було характерно для слов'янських мов. Однак разом зі зникненням слов'янського субстрату⁷³⁷, тобто разом з винищенням оточуючих слов'ян⁷³⁸ або в міру їх огерманенню, зовнішній слов'янський тиск на германські мови припинився, і вони стали прагнути до свого первісного ладу – до аглютинативного, що лінгвісти і зафіксували, назвавши це «тенденцією до аналітизму». Зрозуміло, що якби лінгвісти назвали це явище «тенденцією до аглютинізму», вони змушені були б побачити неминучу мету такого розвитку у тюркські мови як якийсь ідеал; але до цього ні західні, ні радянські лінгвісти готові не були. Що ж до германських мов, то, залишаючись у своїй основі тюркськими⁷³⁹, вони в силу мовної гнучкості (лабільності) на якийсь період могли стати тимчасово флексивними, однак, як тільки тиск на них зник, вони поступово знову повернулися у вихідний стан і стали такими, якими були – аглютинативними» (Валерій Чудінов, «Вагрія. Варяги Русі Яру: нарис деполітизованої історіографії // Свідоства фонетики та граматики», <https://readli.net/vagriya-varyagi-rusi-yara-ocherk-depolitizirovannoy-istoriografii/>).

Гостроготи Теодоріха можливо вже були поліетнічним військом, хоча його особиста дружина і складалась переважно з родичів, що були балтського (анського) і слов'янського (амалського) походження:

«Гостроготи Теодоріха були поліетнічною армією⁷⁴⁰, що складається з «готів», які в свою чергу включали групи амалів, ругіїв, вандалів, аланів, герулів, скирів, тюрингів, свевів, сарматів, тайфалів, гепідів і алемманів, – див.: Pohl W. Conceptions of Ethnicity in the Early Medieval Studies // *Archaeologia polona*. Vol. 29. 1991...» (цит. за Андрій Шпірт, «Віденська школа історичної етнографії та проблема етногенезу в епоху раннього середньовіччя», <http://www.imomi.unn.ru/wp-content/uploads/2017/docs/Almanac-on-the-history-of-the-Middle-Ages-and-the-Early-Modern-Times-Issue-3-4.pdf>);

«Цілком забезпечити фінанси від розладу Теодоріху⁷⁴¹ не вдалося; але все-таки право обкладення державним податком всіх підданих, незалежно від походження, служило для Теодоріха важливою матеріальною основою врядування. Вищі і середні верстви населення півострова досягли при ньому помітного поліпшення свого добробуту. Мирна політика дозволила піднятися землеробству; торгівля, що зовсім впала з початку V століття, значно відродилася. Готські історики вихваляють процвітання Італії, де «навіть купці можуть вільно подорожувати, навіть золото і срібло можна покласти на дорозі і через довгий час по тому, знайти його недоторканим». В діях уряду помітно намагання встановити правосуддя і захистити населення від надмірних вимог фіску і від вимагань з боку чиновників. Захоплюючись роллю «батька своїх підданих» і не розраховуючи на сумлінність адміністрації, що вже звикла утискати керованих, король оголосив себе як би особистим опікуном і покровителем усіх слабких» («Теодоріх Великий / нім. Theoderich der Große», https://ru.wikipedia.org/wiki/Теодорих_Великий).

⁷³⁶ Точніше фінсько-самодійськими прототюркськими, – П.Д.

⁷³⁷ Насправді етнічного суперстрату слов'янськомовних античних германців, – П.Д.

⁷³⁸ Насправді витіснення чи асиміляції слов'янськомовних античних германців прототюркським, фінським та іншими північноєвропейськими субстратами, – П.Д.

⁷³⁹ І фінськими, – П.Д.

⁷⁴⁰ Але ж переважно слов'янськомовною армією, – П.Д.

⁷⁴¹ Керманичу гостроготів ґрутуннів, що були прашурами як хорутан = рузар, так і русів = українців. Д-кит. «рузіє» – юечжі [Ходжаєв], <https://www.gbv.de/dms/goettingen/734965265.pdf>, – П.Д.

Нормани, що підкорили Англію, теж були споріднені як українцям, так і англам:

«У перші місяці свого правління Генріх I⁷⁴² провів велику роботу з легітимізації свого врядування і завоювання довіри населення. Вперше в англійській історії король при коронації підписав хартію вольностей, в якій засудив методи управління свого попередника і пообіцяв керуватися виключно принципами справедливості і турботи про підданих. Він негайно звернувся до Ансельма, вигнаного архієпископа Кентерберійського, і запросив його повернутися в країну, обіцяючи задоволення його вимог... Генріх був вище людей низькорослих, але поступався високим; волосся чорне, поріділе від чола, очі з м'яким блиском, м'язисті груди, повне тіло... Якщо міг, здобував перемогу без кровопролиття, якщо не міг інакше – то малою кров'ю. В їжі не примхливий, він швидше задовольняв голод, ніж пересичувався різної їжею; ніколи не пив, але тільки тамував спрагу, осуджуючи найменше відхилення від стриманості як в собі самому, так і в інших»

(Норман / Лордман Генріх I, [https://ru.wikipedia.org/wiki/Генрих_I_\(король_Англии\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Генрих_I_(король_Англии)));

Чорнявими (чорноволосими) і кулястоголовими (брахікранними) як і алани-торки, нормани, данці, ломбарди, валлони, шваби і українці були також і англи. І до того ж переважно чорнявими і кулястоголовими були і англійські аристократи, що мали сарматське (юечжійське, аланське) походження.

Дочка поета Байрона графиня Ада Лавлейс в ранньому дитинстві мала трохи сплющений (менш рельєфний) профіль обличчя і, отже, була схожа на північну китайку сарматського (жунського) походження. Але ж, тривало і тяжко перехворівши, вона пододала всі свої слабко монголоїдні риси і перетворилася на типову довгоногу сарматку:

(Довгонога дочка поета Байрона графиня Ада Лавлейс, <https://www.chayka.org/node/5356>; <http://naoblake.com/pervyj-programmistom-v-mire-byla-doch-poeta-lorda-bajrona/>);

⁷⁴² Що був, як і король гостроготів Теодоріх, нащадком славетних донських аланів-торків, – П.Д.

Та й слов'янське сарматське походження завжди мала і має майже вся європейська аристократія (шляхта), бо була і є переважно чорнявою і кулястоголовою:

Карл Великий, Імператор Заходу (800 – 814 рр.),
<http://voprosy-pochemu.ru/wp-content/uploads/2014/09/karl-velikiy.jpeg>;

Жан-Луї Безар – Лотарь I, король Середнього королівства (843 – 855),
<http://www.liveinternet.ru/users/teanika/post257903662/>;

(Марія Софія Фредеріка Дагмар російська імператриця, дружина Олександра III (з 28 жовтня 1866), мати імператора Миколи II, <https://lenta.ru/articles/2006/09/26/funerailles/>, <http://www.lgsp.petrobrigada.ru/pic/MariyaF.jpg?from=http://www.lgsp.petrobrigada.ru/pic/MariyaF.jpg>; https://icdn.lenta.ru/images/0000/0095/000000959842/detail_1358527647.jpg);

(Ретроспектива: весілля кронпринцеси Мері і данського кронпринца Фредеріка, https://ru.hellomagazine.com/thumb/755x550_0/images/2014/march/katia/wedding17032014-anons.jpg, <https://gubdaily.ru/blog/news/v-petrozavodske-poyavitsya-novaya-ploshhad-video/>, <https://ru.hellomagazine.com/monarkhi/svadby-monarkhov/1964-svadba-kronprintCESSy-meri-i-kronprintca-frederika.html>).

Сучасним же українцям найбільш спорідненими як антропологічно, так і мовно, звичайно, ж є чорняві словенці:

«З точки зору руського літописця початку XII ст., «хорвати білі і серби, і хорутани» входили в одне коло давніх слов'янських племен. Але в описуваній час хорвати ближче стояли до хорутан, ніж до сербів. При всьому тому хорутани ще підтримували більш тісні, ніж хорвати, зв'язки з західними слов'янами⁷⁴³. Багато нових явищ в культурі і мові – загальні для східних, західних слов'ян і хорутан... З іншого боку, і в Хорутанії, і в Хорватії сильно відчувалася спадщина місцевого населення. І там, і тут таким місцевим населенням були іллірійці і кельти, що колись сприйняли від римлян романську мову і культуру. До початку VIII ст. ці стародавні мешканці повсюдно зливаються зі слов'янами, передаючи їм частину своєї культурної спадщини. Власна єдина культура Хорутанії (Карантанії) склалася до середини VIII ст. Це стало результатом тривалого змішування слов'ян, германців і місцевих романців в Східних Альпах. В результаті слов'янські племена хорутанської спільноти розселилися від Дунаю до Адріатичного моря. Основна їх частина мешкала в гігантському трикутнику між кордонами Баварії, Лонгобардського королівства і Аварського каганату. Однак на півдні вже в VIII ст. хорутани розселялися по Істрії і Фриулю, проникали по Саві в Хорватію. На заході окремі роди слов'ян осідали в землях Баварії, до околиць Зальцбурга і навіть західніше. Державні кордони не могли стати перешкодою для стихійного руху слов'ян, що страждали від малоземелля. Слов'яни-хорутани були нащадками як слов'янських переселенців⁷⁴⁴, так і тубільного населення. Часом вони і мешкали на місцях, освоєних уже здавна» (Сергій Алексєєв, «Слов'янська Європа V – VIII століть // Альпійські і паннонські слов'яни у VIII ст.»), http://loveread.ec/view_global.php?id=73680, <https://nemaloknig.net/book-45042.html>).

На те, що остготи гревтунги / грутунни = хорутани є загальними пращурами південних австрійців, словенців і українців, вказує лексична близькість гортанних словенських говірок не тільки до гортанної південнослов'янської мови аланів (якою, можливо, спілкувалися і пращури кавказців осетинів), а і до давньокиївської (давньоруської = української) мови України-Русі. Та й співучість мови словен подібна співучості мов українців і ломбардів:

«Але в цілому спілкуватися важко. По-перше, вимова. Як і у всіх південних слов'ян, вона гортанна (особливо звук «А»); «Ш» і «Ч» теж не наші (не російські, – П.Д.). Плюс тональні наголоси, що роблять мову «співучою». У підсумку: коли вперше чуєш здалеку словенську мову, здається, що говорять англійською... ні, італійською... ні, якісь знайомі слова чую: «hvala», «prosim», «dobro»... Якщо прислухатися (особливо коли словенець говорить повільно, що рідкість), то можна щось зрозуміти. Але не більше. А вже вони нашу російську і зовсім не розуміють – в основному через вимови, вже дуже вони у нас різні, навіть для однакових або схожих слів... У підсумку, помучившись трохи в пошуках спільної мови, [росіяни], що спілкуються, повільно переходять на одну з іноземних – англійську, німецьку чи італійську, якими тут цілком пристойно володіє багато-хто. До речі, дивився по телевізору хорватські і чорногорянські канали, спілкувався з сербськими колегами – розумів більше, ніж на-словенській (і на українській? – П.Д.)... Їхав я з великим жалем, не дивлячись на невеликі неприємності в аеропорту. Сидячи в залі очікування, я сумно оглядав навколишні «леталіщу» (укр. «летовищу», – П.Д.) гори. Я вже встиг полюбити Словенію. І сподіваюся ще туди повернутися – з сім'єю!» (Олексій Зуєв, «Словенія», <http://alexzuev.narod.ru/my/Slovenija/Slovenija.htm>).

І все це зовсім не випадково, судячи з численних сходжень ойконімів (топонімів та гідронімів) Словенії, включаючи і прилеглі до неї території, з ойконімами України, теж включаючи суміжні з нею території:

Авгуштине / Avguštine (Костанєвиця-на-Кркі) — Августинівка (Запорожчина)
Адамово / Adamovo (Велике Лаще) — Адамове (Житомирщина)

⁷⁴³ І з іншими нащадками донських аланів-торків, – П.Д.

⁷⁴⁴ Остготів гревтунгів / грутуннів, – П.Д.

Аксамс / Ahams (Австрія, Тіроль) — Оксамитне (Одещина)
 Андол / Andol (Рибниця) — Анадолъ (Донеччина)
 Андрейці / Andrejci (Моравське Топлице) — Андрійки (Полтавщина), Андрійківці (Хмельниччина)
 Ансфельден / *Антфельден / Ansfelden (Верхня Австрія) — Антопіль (Рівненщина, Вінниччина, Житомирщина)
 Армешко / Armeško (Кршко) — Армашівка (Одещина)
 Артиче / Artiče (Брежице) — Артищів (Львівщина)
 Артманя Вас / Artmanja vas (Требне) — Атманай / *A[r]тманай (Запорожчина)
 Астберг / Astberg (Австрія, Тіроль), Аштен / *Астен / Asten (Верхня Австрія) — Астей (Закарпаття)
 Бабичі / Babići (Копер) — Бабичі (Закарпаття, Львівщина, Черкащина, Полтавщина та ін.)
 Боденське озеро / Bodensee; Баден / Baden (Німеччина, Австрія), Батін (Герцоговина, Болгарія) — Батин (Івано-Франківщина)
 Баковці / Bakovci (Мурська Собота) — Баківці (Волинь, Львівщина)
 Балковці / Balkovci (Чрномель) — Балківці (Буковина)
 Бане / Vane (Велике Лаще), Баня Лока / Vanja Loka (Костел) — Баня Лисовицька (Львівщина), Баня-Березів (Івано-Франківщина)
 Бар / Bar (Чорногорія), Барі (Італія) — Бар (Вінниччина, Львівщина)
 Барізони / Barizoni (Копер) — Березань / *Барізань (Київщина)
 Барісловці / Barislovci (Видем) — Борислав (Львівщина)
 Барка / Barka (Дівача) — Баркове (Дніровщина), Баркасово (Закарпаття)
 Бартула / Bartula (Чорногорія) — Бартуха (Житомирщина)
 Бахманнинг / Bachmanning (Верхня Австрія) — Бахмач, Бахани / *Бах[м]ани (Чернігівщина), Бахмут (Донеччина)
 Бач / Ваґ (Ілірська Бистриця) — Бачів (Львівщина)
 Башель / Bašelj (Преддвор) — Башине (Рівненщина), Башилівка (Харківщина)
 Бедень / Bedenj (Чрномель) — Бедевля (Закарпаття)
 Бека / Veka (Хрпеле-Козіна) — Бекарівка (Запорожчина)
 Бела Церкев / Bela Cerkev (Шмарешке Топлице) — Біла Церква (Київщина)
 Белиця / Belica (Осилниця), Белиші (Чорногорія) — Білицьке (Донеччина), Біличі (Волинь, Львівщина, Київщина)
 Белсько / Belsko (Постойна) — Більськ (Полтавщина)
 Белтници / Beltnici (Помурський регіон) — Белз (Львівщина), Білижінці (Хмельниччина)
 Белца / Velca (Кранська Гора) — Більці / Бельці / Bălți (Молдова)
 Белчий Врх / Belčji Vrh (Чрномель) — Більчін (Хмельниччина)
 Бенете / Venete (Блоке) — Бене (Закарпаття)
 Бениця / Venica (Лендава) — Беница (Білорусь, Мінщина), Бенівка (Київщина)
 Беране / Berane (Чорногорія) — Бирине (Чернігівщина)
 Беринск / Berinjek (Літія), Беріняк / Berinjak (Видем), — Бориня (Львівщина)
 Беричево / Beričevo (Дол-при-Любляні) — Бирине (Чернігівщина)
 Берндорф / Berndorf (Нижня Австрія), Бернштайн / Bernstein (Австрія, Бургенланд), Берн / Bern (Швейцарія) — Бернове (Буковина), Бернадівка (Тернопільщина), Бернашівка (Вінниччина)
 Бецау / Bezau (Австрія, Форарльберг) — Бецилове (Одещина)
 Беч / Веґ, Бечає / Веґає (Церкниця) — Бечеве (Полтавщина)
 Бирна Вас / Birna vas (Севниця) — Бирине (Чернігівщина)
 р. Бистриця (права притока Дністра, Івано-Франківщина)
 Бистриця / Bistrica (Козє, Літія, Накло та ін.) — Бистриця (Закарпаття, Львівщина, Івано-Франківщина, Хмельниччина), Бистриця (Румунія)

Битне / Bitnje (Бохінь), Битня Вас / Bitnja vas (Мокроног-Требелно) — Битень (Волинь)
 Битиче / Bitiče (Літія) — Битиця (Сумщина)
 Біхльбах / Bichlbach (Австрія, Тіроль) — Бихів (Волинь)
 Бич / Bič (Требне) — Бичаль (Волинь)
 Биче / Biče (Гросупле) — Бичева (Житомирщина)
 Биш / Viš (Трновська Вас) — Бишів (Івано-Франківщина, Київщина, Львівщина), Бишки (Тернопільщина), Бишків (Львівщина), Бишкінь (Сумщина)
 Бишка Вас / Viška vas (Мирна Печ) — Бишляк (Рівненщина)
 Бібербах / Biberbach (Нижня Австрія) — Бібрка, Боберка (Львівщина), Бобрік (Чернігівщина, Полтавщина, Сумщина та ін.), Бобринець (Кропивниччина), Бобровиця (Чернігівщина)
 р. Бієла / Vijela (Чорногорія) — р. Біла (Львівщина)
 Бієло Поле / Vijelo Polje (Чорногорія), Біє / Vilje (Мірен-Костанєвіца) — Біє (Львівщина, Рівненщина, Харківщина), Біла (Буковина, Тернопільщина, Вінниччина та ін.)
 Біще / Višče (Домжале) — Біще (Тернопільщина)
 Благовиця / Blagovica (Луковиця) — Благівка (Луганщина),
 Благуш / Blaguš (Святий Юрій-об-Щавниці) — Блажів
 Блед / Vled (Верхня Крайна) — Блешня (Чернігівщина), Блідні (Хмельниччина)
 Блуденц / Bludenz (Австрія, Форарльберг) — Блудень / Блудзен (Білорусь, Берестейщина), Блудше (Чернігівщина)
 Бобен / Voben (Храстник) — Бобине (Сумщина)
 Бобово / Bobovo pri Ponikvi (Шентюр) — Бобове (Закарпаття)
 Бовше / Bovše (Войник) — Бовшів (Івано-Франківщина)
 Богиня Вас / Boginja vas (Метлика) — Богинівка (Дніпровщина)
 Божаківо / Božakovo (Метлика) — Божкове (Черкащина)
 Боларка / Bolarka (Хорватія) — Боярка (Київщина, Черкащина, Одещина), Боярка-Будаївка (Київщина)
 Болехнечиці / Volehnečici (Юрій-об-Щавниці) — Болехівці (Львівщина), Болехів (Івано-Франківщина)
 Болтія / Voltija (Літія) — Болотня (Львівщина, Київщина)
 Боричево / Boričevo (Ново Место) — Боричівка (Тернопільщина)
 Боровак / Borovak pri Podkumu (Загоре-об-Саві) — Борова (Харківщина)
 Боровніца / Borovnica (Осреднесловенський регіон) — Боровніця / Борівниця / Boroavnica (Польща, Люблінське і Підкарпатське воєвод.), Боровиця (Черкащина, Житомирщина), Боровеньки (Луганщина), Боровенька (Сумщина)
 Боровці / Borovci (Марковці) — Борівці (Буковина)
 Боршт / Boršt (Брежице, Копер, Метлика) — Боршів (Львівщина), Боршна (Чернігівщина)
 Боряна / Borjana (Кобарід) — Борятин (Житомирщина, Львівщина)
 Ботричниця / Botričnica (Шентюр) — Ботар (Закарпаття)
 Бохинь оз. / Bohinj jezera, Бóхинь / Bohinj (Північно-західна Словенія) — Бохня / Bochnia (Польща, Малопольське воєводство), Бохни (Хмельниччина), Боханів (Чернігівщина), Бохоники (Вінниччина)
 Бочаї / Bočaji (Копер) — Бочаниця (Рівненщина), Бочанівка (Полтавщина)
 Бочково / Bočkovo (Блоке) — Бочкове (Харківщина)
 Боянці / Bojanci (Чрномель) — Боянець, Бояничі (Львівщина), Бояни (Буковина)
 Браунау / Braunau-am-Inn (Верхня Австрія), Браник / Branik (Нова Горица) — Бранів / *Бра[у]нів (Рівненщина), Брани / *Бра[у]ни, Брунетівка / *Бр[а]унетівка (Волинь), Брунівка / *Бр[а]унівка (Полтавщина)

Брасловче / Braslovče (Савинський регіон) — Берислав / Бериславль (Херсонщина),
 Брацлав (Вінниччина)
 Братниці / Bratnice (Іванчна Гориця) — Братениця (Сумщина, Харківщина)
 Брваце / Brvace (Гросупле) — Бервиця (Київщина)
 Брдине / Brdinje (Равне-на-Корошкем) — Бердинове (Одещина), Бердянка
 (Луганщина, Харківщина), Бердянськ (Запорожчина)
 Брдице / Brdice pri Kožbani, Brdice pri Neblem (Брда) — Бердихів (Львівщина),
 Бердичів (Житомирщина), Бердичі (Донеччина)
 Брдо / (Домжале, Назаре, Нова Горица, Тржич, Шентюр) — Бердо (Чортків,
 Тернопільщина)
 Брег / Breg (Жировниця, Межиця, Севниця та ін.) — Берг (Рівненщина), Береги
 (Закарпаття, Львівщина, Рівненщина та ін.)
 Брегана / Bregana (Хорватія) — Бережанка (Волинь, Тернопільщина, Хмельниччина
 та ін.), Бережани (Тернопільщина)
 Брегенц / Bregenz (Австрія, Форарльберг) — Бригинці (Чернігівщина)
 Брежице / Brežice (Споднепосавський регіон) — Бережинці (Хмельниччина)
 Брезник / Breznik (Загоре-об-Саві, Чрномель) — Березники (Волинь, Закарпаття,
 Харківщина та ін.)
 Брезово / Brezovo (Літія, Севниця) — Березово (Закарпаття), Березове (Полтавщина,
 Київщина та ін.)
 Брест / Brest (Іг) — Брест / Берестя (Білорусь, Берестейщина), Брестів (Закарпаття)
 Бресте / Brestje (Брда) — Берестя, Берестечко (Рівненщина)
 Бринє / Brinje (Дол-при-Любляні, Шентруперт) — Бринь (Івано-Франківщина),
 Бринів (Рівненщина), Бирине (Чернігівщина)
 Брич / Brič (Копер) — Бреч (Чернігівщина)
 Брише / Briše (Загоре-об-Саві, Камник) — Брише (Волинь), Брищі (Рівненщина)
 Брод / Brod (Бохінь) — Брід (Житомирщина, Закарпаття), Броди (Львівщина)
 Броднице / Brodnice (Лашко) — Бродниця (Рівненщина)
 Брунн / Brunn, Брунн-ам-Гебурге / Brunn am Gebirge (Нижня Австрія), Брунк / Brunk
 (Радече), Бруна Вас / Bruna vas (Мокроног-Требелно) — Брунівка (Полтавщина),
 Брунетівка (Волинь)
 Брукк / Bruck an der Leitha (Нижня Австрія) — Бруски (Сумщина), Бруховичі
 (Волинь), Броска (Одещина)
 Бруханя Вас / Bruhanja vas (Добреполе) — Бруховичі (Волинь)
 Буданє / Budanje (Айдовщина) — Буданів (Тернопільщина)
 Будва / Будва (Чорногорія) — Буда (Київщина, Чернігівщина, Житомирщина),
 Будилів (Тернопільщина, Івано-Франківщина)
 Будігост / Budihost' (ст.-слвн.) — Бидгощ / Bydgoszcz (Польща), Будагощ (Білорусь,
 Вітебщина), Будиголош (Львівщина)
 Будинці / Budinci (Шаловці) — Буденець (Буковина), Будаївка (Київщина)
 Бузет / Buzet (Хорватія) — Бузаки (Волинь), Бузове (Харківщина), Бузівка
 (Черкащина, Дніпровщина)
 Буков Врх / Bukov Vrh (Гореня вас-Поляне) — Буків (Волинь)
 Буковець / Bukovec (Велике Лаще, Словенська Бистриця), Буковці / Bukovci
 (Марковці) — Буковець (Закарпаття, Івано-Франківщина)
 р. Буковиця (Чорногорія); Буковиця / Bukovica (Ренче-Воґрско) — Буковиця,
 Буковина (Львівщина)
 Бургау / Burgau (Австрія, Штирія) — Боржава (Закарпаття)
 Буртайші / Буртайши (Чорногорія) — Бурти (Київщина, Черкащина, Полтащина та
 ін.), Буртин (Хмельниччина)
 Буч / Buč (Камник), Буче / Buče (Козе) — р. Буча (ліва притока Ірпеня, Київщина);
 Буча (Київщина)

Бучечовці / Bučecovci (Крижевці) — Бучач (Тернопільщина)
 Бучка / Bučka (Шкоцян) — Бучки (Чернігівщина, Житомирщина)
 Бушиня Вас / Bušinja vas (Метлика) — Бушинка (Вінниччина)
 Вагна / Wagna (Австрія, Штирія) — Вага (Тернопільщина), Вахнівка, (Вінниччина),
 Вахнівці (Хмельниччина)
 Ваграйн (Понгау) / Wagrain (Pongau) (Австрія, Зальцбург) — Баглаї (Хмельниччина),
 Багрин (Київщина)
 Вайден / Weiden an der March, Вайдгофен / Waidhofen an der Thaya-Land (Нижня
 Австрія) — Байдівка (Луганщина), Байдакове (Кропивниччина), Байдаківка
 (Дніпровщина)
 Вайкендорф / Weikendorf (Нижня Австрія) — Байківка (Вінниччина, Дніпровщина),
 Байківці (Волинь, Тернопільщина)
 Вайтра / Weitra (Нижня Австрія), Вайтерсфельден / Weitersfelden (Верхня Австрія) —
 Вітрянкa (Буковина), Ватра / Vatra (Румунія)
 Вале / Vale (Комен) — Вали (Буковина)
 Вальхзе / Walchsee (Австрія, Тіроль) — Валки (Харківщина, Житомирщина,
 Чернігівщина, Сумщина)
 Ванг / Wang (Нижня Австрія) — Ванжулів (Тернопільщина), Ванжина Долина
 (Полтавщина)
 Варош / Varoš (Маколе) — Вараш (Рівненщина), Варюшине (Миколаївщина), Варяж
 (Львівщина)
 Варт / Warth (Нижня Австрія), Вартберг / Wartberg ob der Aist (Верхня Австрія) —
 Вартиківці (Буковина), Вараш (Рівненщина)
 Ваттенс / Wattens (Австрія, Тіроль) — Ватин, Ватинець (Волинь)
 Ваче / Vače (Літія) — Вачів (Хмельниччина)
 Вашца (словен. Vašca (Церкле-на-Горенськем) — Вашківці (Буковина)
 Веленьє / Veléne / Velenje (Веленьє) — Велин (Львівщина); Волинь; Велинь / Волинь
 (Польща, давнє червенське / черв'янське місто)
 Велике Поляне / Velike Poljane (Велике Поляне) — Велика Поляна / Vel'ká Poľana
 (Словакія), Поляна (Закарпаття, Львівщина, Вінниччина та ін.)
 Величане / Veličane (Ормож) — Величкове (Полтавщина)
 Вельм / Фельм / Velm-Götzendorf (Нижня Австрія) — Велимче (Волинь), Велин
 (Львівщина), Велюнь (Рівненщина)
 Вельс / Wels (Верхня Австрія) — Велин (Львівщина), Вєлицьк (Волинь), Велихів
 (Рівненщина)
 Вендлинг / Wendling (Нижня Австрія) — Вендичани (Вінниччина)
 Венс / Wennis (Австрія, Тіроль) — Венслави (Полтавщина)
 Вєргль / Wörgl (Австрія, Тіроль) — Вергулівка (Луганщина), Вергуни (Полтавщина,
 Черкащина)
 Верда / Werda (Австрія, Каринтія) — р. Берда (Запоріжжя)
 Вердич / Verditz (Австрія, Каринтія) — Бердичі (Донеччина), Бердичів
 (Житомирщина)
 Верфен / Werfen (Австрія, Зальцбург), Врхника / Vrhnika — Верхнів (Волинь),
 Верхня (Івано-Франківщина), Верхівня (Житомирщина)
 Відень [срб.-хрв. Беч / Веґ] — Беч / Biecz (Польща, Малопольське воєводство)
 Відень / Vienna {*Vi[н]день / Vindobona} (Австрія) — Видень (Житомирщина),
 Бідин (Чернігівщина, Львівщина), Видинів (Івано-Франківщина), Віднів, Відники
 (Львівщина)
 Візельбург / *Висельбург / Wieselburg-Land (Нижня Австрія) — Виселок
 (Хмельниччина), Виселка, Виселкове (Київщина), Визирка (Одещина), Визирівка
 (Сумщина)

Вільдон / Wildon (Австрія, Штирія) — Вильчики / *Вільтин (Чернігівщина), Вельтин (Польща)

Вінден / Winden am See (Австрія, Бургенланд), Віндігштайг / Windigsteig (Нижня Австрія), Віндішгарстен / Windischgarsten, Віндхаг / Windhaag bei Freistadt (Верхня Австрія) — Віднів / *Ві[н]днів, Відники / *Ві[н]дники (Львівщина), Вінтенці / *Вінденці (Полтавщина)

Виниця / Вініца / Vinica (Чрномель), Вініца / Vinica pri Šmarjeti (Шмарешке Топлице), Вініца / Виница (Північна Македонія) — Вінниця, Винники (Львівщина)

Винтарі / Vintarji (Рибниця), Винтаревець / Vintarjevec (Шмартно-при-Літії), Винтаровці / Vintarovci (Дестрник) — Винторівка (Сумщина)

Виня Вас / Vinja vas (Ново Место) — Винятинці (Тернопільщина)

Вир / Vir (Домжале) — Вир (Чернігівщина), Вири (Сумщина, Рівненщина)

Високо / Visoko (Іг, Шенчур) — Високе (Сумщина, Полтавщина, Запорожчина та ін.)

Витан / Vitan (Ормож), Витанє / Vitanje (Савинський регіон) — Витань (Івано-Франківщина), Витачів (Київщина), Витень (Волинь)

Витовле / *Витоуле / Vitovlje (Нова Горіца) — Витуле (Волинь)

Вихре / Vihre (Кршко) — Вихрівка (Хмельниччина)

Вичанці / Vičanci (Ормож) — Вичавки, Вичівка (Рівненщина)

Вишевца / Viševca (Церкле-на-Горенськем) — Вишевичі (Житомирщина)

Вінцендорф / Winzendorf-Muthmannsdorf (Нижня Австрія), Вінічка вас / Vinička vas (Ленарт) — Вінниця; Вінницьке (Крим), Вінинці (Київщина)

Водице / Vodice (Осреднесловенський регіон, Водице; Айдовщина, Добреполе) — Водиця (Закарпаття)

Волча / Volča (Гореня вас-Поляне), Волчанські Рути / Volčanski Ruti (Толмин) — Вовчанськ (Харківщина)

Ворхдорф / Форхдорф / Vorchdorf (Верхня Австрія) — Ворохівка (Чернігівщина), Ворохта (Львівщина), Ворчин (Волинь), Форголань (Закарпаття)

Врх / Vrh (Велике Лаше, Загоре-об-Саві, Лошка долина та ін.) — Верхи (Волинь)

Врхе / Vrhe (Ново Место, Загоре-об-Саві, Трбовле та ін.) — Верхове (Харківщина), Верхів (Рівненщина)

Врхуле / Vrhulje (Кршко) — Верхоли (Полтавщина)

Вршник / Vršnik (Кунгота) — Вершниця (Житомирщина)

Гааден / Гаден / Gaaden (Нижня Австрія) — Гадинківці (Тернопільщина), Гадяч (Полтавщина, Харківщина)

Гагенбрунн / Hagenbrunn (Нижня Австрія), Гагенберг / Hagenberg-im-Mühlkreis (Верхня Австрія) — Гогине (Харківщина)

Гадрес / Gadres (Нижня Австрія) — Гадяч (Полтавщина, Харківщина)

Гаєвці / Gajevci (Горишниця) — Гаївці / Гаєвці (Білорусь, Гродненщина, Мінщина), Гаївка (Волинь)

Гай / Gaj (Брежице, Словенська Бистриця, Шмарє-при-Єлшах та ін.) — Гай (Київщина, Житомирщина, Чернігівщина, Сумщина, Буковина та ін.), Гайки (Волинь, Полтавщина та ін.), Гайок (Львівщина), Гаївка (Волинь, Кропивниччина, Хмельниччина, Полтавщина, Одещина), Гаївці / Гаєвці (Білорусь, Гродненщина, Мінщина),

Гайнбург / *Хайнбург / Hainburg an der Donau (Нижня Австрія), Гайнберг / Geinberg (Верхня Австрія), Гайндл / *Хайндл / Hajndl (Ормож), Гайниче / Gajniče (Гросупле) — Хайнівка (Кропивниччина)

Гайшевці / Gajševci (Крижевці) — Гайшин (Київщина), Гайсин (Вінниччина)

Галліцін / Gallizien (Австрія, Каринтія), Галиція / Galicija (Жалець) — Галицинівка (Донеччина), Галицинове (Миколаївщина), Галицівка (Буковина), Галиця (Буковина, Чернігівщина), Галичина [Галиція / Galicja] (Україна, Польща), Галич (Івано-Франківщина, Тернопільщина)

Гальтюр / Galtür (Австрія, Тіроль) — Гальчин (Чернігівщина), Гальчинці (Хмельниччина)
Бад-Галль / Bad Hall, Гальнойкірхен / Gallneukirchen (Верхня Австрія) — Гальчин (Житомирщина, Чернігівщина), Гальчинці (Хмельниччина)
Гамінг / Gaming (Нижня Австрія) — Камінь (Житомирщина, Чернігівщина, Сумщина, Івано-Франківщина), Камінне (Полтавщина, Івано-Франківщина), Гамівка (Запорожчина)
Ганденберг / Gandenberg (Верхня Австрія) — Гандеровиця (Закарпаття), Гандрабури (Одещина), Хандобоківка (Чернігівщина),
Гаранас / Garanas (Австрія, Штирія), Гарс-ам-Камп / Gars am Kamp (Нижня Австрія), Горанець / Goranec (Хорватія),— Гориця (Чернігівщина, Хмельниччина), Горанці / Горанцы (Білорусь, Гродненщина), Гореничі (Київщина), Горянка (Миколаївщина), Горенка (Тернопільщина)
Гардег / Hardegg (Нижня Австрія) — Гардишівка (Житомирщина)
Гарт / Hart im Zillertal (Австрія, Тіроль), Гарц (Німеччина) — Гарт (Чернігівщина), Хартонівці (Тернопільщина)
Гаттендорф / Gattendorf (Австрія, Бургенланд) — Гатне (Київщина), Гатна (Хмельниччина)
Гарштен / Гарстен / Garsten (Верхня Австрія) — Гаршине (Крим)
Гатина / Gatina (Гросупле) — Гатна (Хмельниччина), Гатне (Київщина)
Герас / Geras, Герасдорф / Gerasdorf bei Wien (Нижня Австрія) — Гераськівка, Гераськівське (Луганщина), Геруси (Львівщина), Герусівка (Полтавщина)
Геретсберг (нем. Geretsberg) (Верхня Австрія) — Гертопи (Одещина), Гериня (Івано-Франківщина), Геронимівка (Черкащина)
Герлос / Gerlos (Австрія, Тіроль) — Горлівка (Донеччина), Гирло / Гърло (Болгарія)
Гербіх / Herbich (Верхня Австрія) — Гербине (Одещина)
Гермагор / Hermagor (Австрія, Каринтія) — Гермаківка (Тернопільщина), Германівка (Київщина, Харківщина)
Германці / Hermanci (Ормож) — Германівка (Київщина, Харківщина)
Гернштайн / Gernstein (Нижня Австрія) — Гериня (Івано-Франківщина), Гірне (Сумщина), Гірники (Волинь, Рівненщина)
Гершинг (Верхня Австрія) — Герсеванівка, Герсеванівське (Харківщина), Герца (Чернігівщина), Герцівці (Закарпаття), Гірсівка (Запорожчина)
Гётценс / Götzens (Австрія, Тіроль), Гётцис / Götzis (Австрія, Форарльберг) — Гетен, Гетиня (Закарпаття)
Гінцлінг / Ginzling (Австрія, Тіроль) — Гінці (Полтавщина), Гиньківці (Тернопільщина)
Гланегг / Glanegg (Австрія, Каринтія) — Гланишів (Київщина)
Гледніц / Гльодніц / Glödnitz (Австрія, Каринтія) — Глезне (Житомирщина), Глядин (Чернігівщина), Глядки (Тернопільщина, Хмельниччина)
Глинек / Glinek (Мирна, Шкофліца) — Глинець (Львівщина)
Глине / Glinje (Брасловче) — Глинне (Львівщина, Рівненщина)
Глобасніц / Globasnitz (Австрія, Каринтія), Глобел / Globel (Содражиця) — Глоби, Глобине, Глобівка (Полтавщина)
Гмюнд / Гмінд / Gmünd (Нижня Австрія) — Гуменці, Гумнище (Волинь), Гумницька (Львівщина, Тернопільщина)
Гнадендорф / Gnadendorf (Нижня Австрія) — Гнатенки (Полтавщина)
Гнезау / Gnesau (Австрія, Каринтія) — Гнезно / Gniezno (Польща), Гніздичне (Тернопільщина), Гніздище (Чернігівщина)
Гогенау / Хоенау / Hohenau an der March, Хое-Ванд / Hohe Wand, Гогенайх / Hoheneich (Нижня Австрія) — Гогине (Харківщина), Хохонів (Івано-Франківщина), Хохітва (Київщина)

Гозау / Gosau / Gosau (Верхня Австрія) — Козьова (Львівщина), Гусавка (Чернігівщина), Гошів (Івано-Франківщина, Житомирщина)
 Голлентон / Hollenthon (Нижня Австрія) — Голендра (Тернопільщина), Голендри, Голинчинці (Вінниччина), Голинь (Івано-Франківщина)
 Голлинг-ан-дер-Зальцах / Golling an der Salzach (Австрія, Зальцбург) — Голинь (Івано-Франківщина), Голінка (Сумщина, Чернігівщина)
 Голиця / Golica (Железнікі), Голице / Golice (Камник) — Голиця (Одещина)
 Голубіч / Golubić (Хорватія), Голубічі / Golubici (Сербія), Голубовці / Golubovci (Чорногорія) — Голубічі (Чернігівщина), Голубече (Вінниччина)
 Гольс / Gols (Австрія, Бургенланд), Гольцгаузен / Holzhausen (Верхня Австрія) — Голиця (Одещина), Голики (Хмельниччина), Холосне (Житомирщина)
 Гомила / Gomila (Дестрник, Мирна), Гомилці / Gomilci (Дестрник) — Гоміль [Гомій] (Білорусь), Гомельське (Дніпровщина)
 Гоняче / Gonjače (Брда) — Гонятичі (Львівщина)
 Гореня Вас / Gorenja vas (Требне, Канал), Горене / Gorenje (Кочев'є, Луковиця, Постойна) — р. Горинь (права притока Прип'яті); Горинь (Житомирщина), Гориничі (Рівненщина)
 Горичах / Goritschach (Австрія, Каринтія) — Горичів (Волинь)
 Горіца / Gorica (Італія), Гориця / Gorica (Моравче, Пуцонці, Радовлиця, Чрномель та ін.) — Гориця (Хмельниччина, Чернігівщина)
 Горішніца / Gorišnica — Горішні Плавні (Полтавщина), Горішній (Львівщина)
 Горн / Horn (Нижня Австрія) — р. Горинь; Горинь (Житомирщина), Гореничі (Київщина)
 Горяне / Gorjane (Козе) — Горяне (Харківщина), Горяни (Львівщина, Вінниччина)
 Гостинца / Gostinca (Подчетртек) — Гостинцеве (Львівщина)
 Граберн / Grabern (Нижня Австрія), Грабен / Graben (Рибниця) — Грабарівка (Полтавщина, Вінниччина), Грабина, Грабник (Львівщина), Грабняк (Житомирщина), Грабунь (Рівненщина)
 Градец / Gradec (Кршко, Півка), Граденц / Gradenc (Жужемберк) — Градське (Сумщина), Градениці (Одещина), Граддя (Волинь)
 Градішка / Gradiška (Кунгота), Градишко / Gradiško (Блоке) — Градиськ (Волинь), Градизьк (Полтавщина), Городисько (Львівщина), Городиська (Івано-Франківщина, Хмельниччина)
 Градішче / Gradišče — Городище (Житомирщина)
 Градніц / Gradnitz (Австрія, Каринтія), Градник / Gradnik (Семич), Градишица / Gradišica (Хрпелс-Козіна) — Градениці (Одещина), Городниця (Івано-Франківщина, Тернопільщина, Волинь, Черкащина), Городок (Львівщина, Хмельниччина)
 Грахово / Grahovo (Церкниця) — Гракове (Харківщина), Рахів / *Грахів (Закарпаття)
 Грац / Graz [слвн. Градец / Gradec] (Австрія, Штирія), Хардегг / Hardegg (Нижня Австрія) — Града (Тернопільщина), Граддя (Волинь), Городець (Житомирщина, Рівненщина)
 Грачище / Gračišče (Копер) — Грачівка (Харківщина)
 Гребене / Grebenje (Рибниця) — Гребені (Київщина), Гребенів (Львівщина), Гребінка (Полтавщина)
 Гредиг / Grödig / Grädig (Австрія, Зальцбург) — Гродзеве (Черкащина), Гродно (Білорусь), Груд (Житомирщина), Грудки (Волинь)
 Грештен / Gresten-Land (Нижня Австрія) — Христинівка / *Хрестинівка (Черкащина), Хрестівка (Херсонщина), Хрестище (Харківщина, Донеччина), Гришки (Полтавщина, Сумщина, Хмельниччина), Гришкове (Харківщина)
 Гросмугль / Großmugl (Нижня Австрія) [Висока чи велика могила] — Груд (Житомирщина), Грузьке (Сумщина, Дніпровщина, Запорожчина, Кропивниччина) / Могилів (Дніпровщина), Могилів подільський (Вінниччина), Могилатів (Полтавщина)

Грудниця / Grudnica (Толмин) — Груд (Волинь)
 Грушковец / Gruškovec (Циркулане) — Грушківці (Вінниччина, Хмельниччина)
 Губно / Gubno (Козє) — Губин (Волинь, Київщина, Хмельниччина, Тернопільщина),
 Губник (Вінниччина)
 Гуміш / Gumisch (Австрія, Каринтія) — Гумниська (Львівщина, Тернопільщина),
 Гуменці (Волинь, Хмельниччина)
 Гумнице / Gumnišče (Шкофліца) — Гумнице (Волинь)
 Гунскірхен / Gunkirchen (Верхня Австрія) — Гунча (Вінниччина), Гуничі
 (Житомирщина), Гуньки (Полтавщина)
 Гурк / Gurk / *Gurok (Австрія, Каринтія) — Огурцівка, Огірцеве (Харківщина),
 Гурівка / *Гурківка (Кропивниччина)
 Гуртен / Gurten (Верхня Австрія) — Гуртове (Запорожчина), Гуртовівка
 (Харківщина)
 Гутау / Gutau (Верхня Австрія), Гуттарінг / Guttaring (Австрія, Каринтія), Сан-Готард
 / San-Gotthard (Швейцарія) — Гут (Закарпаття), Гута (Київщина, Вінниччина,
 Хмельниччина), Хутори (Черкащина, Вінниччина) [готар – межа, кордон; хутір – виселок
 за межу селища]
 Гюрм (Нижня Австрія) — Гурине (Харківщина)
 Гюссинг / Güssing (Австрія, Бургенланд), Гусинье / Gusinje (Чорногорія) — Гусинка,
 Гусина Поляна (Харківщина)
 Далне Ніве / Dalnje Njive (Чрномель) — Дальне (Дніпровщина, Харківщина,
 Донеччина)
 Данковці / Dankovci (Пуцонці) — Данківці (Буковина)
 Дворяне / Dvorjane (Дуплек) — Дворянка (Миколаївщина)
 Дебро / Debro (Лашко) — Дебрі (Львівщина), Дебреве (Чернігівщина)
 Декани / Dekani (Копер), Дечани / Dečani (Косово / Чорногорія 1913) — Деконка
 (Дніпровщина), Диканька (Полтавщина), Дич (Сумщина)
 Деллах / Dellach (Австрія, Каринтія), Делач / Delač (Костел) — Ділок (Закарпаття)
 Десенці / Desenci (Дестрник), Десинець / Desinec (Чрномель) — р. Десна (ліва
 притока Дніпра), Деснянка (Чернігівщина)
 Дешен / Dešen (Моравче), Дешеча Вас / Dešeča vas (Жужемберк) — Дешки
 (Київщина, Чернігівщина), Дешичі (Львівщина)
 Диліці / Dilici (Копер) — Диліївка (Донеччина)
 Дрново / Drnovo (Кршко) — Дернове (Сумщина), Дерно (Волинь)
 Дімбах / *Димбах / Dimbach (Верхня Австрія) — Димине (Кропивниччина),
 Димівське (Миколаївщина), Димка (Буковина)
 Дітах / Ditaх / Dietach (Верхня Австрія) — Дитятки (Київщина)
 Добль / Dobl (Австрія, Штирія) — Дубляни / *Добляни (Львівщина, Рівненщина),
 Дублинки / *Доблинки (Житомирщина)
 Доберсберг / Dobersberg (Нижня Австрія) — Доброгірське (Дніпровщина), Добре
 (Миколаївщина, Волинь, Крим)
 Добовиця / Dobovica (Літія) — Добошівка (Львівщина)
 Добра / Dobra (Австрія, Каринтія) — Добра (Черкащина)
 Добрава / Dobrova (Австрія, Каринтія) — Добрівляни (Львівщина, Тернопільщина)
 Добровце / Dobrovce — Добровка, Добровець (Румунія), Добровці / Добровці (Росія,
 Липецька), Добровляни (Івано-Франківщина)
 Довже / (Мислиня) — Довженки (Миколаївщина)
 Доліна / Dolina (Австрія, Каринтія), Доленя / Dolena — Долина (Тернопільщина,
 Івано-Франківщина, Запоріжжя, Київщина, Полтавщина, Донеччина)
 Доленці / Dolenci (Шаловці), Доленьці / Dolenjci (Чрномель) — Долинка (Волинь,
 Вінниччина, Запоріжжя, Одещина), Долинівці (Хмельниччина)

Доманьшевці / Domanjševci (Шаловці) — Доманівка (Миколаївщина, Київщина),
 Домантівка (Київщина), Домантове (Черкащина)
 Домжале / Domžale (Осреднесловенський регіон) — Домажир (Львівщина)
 Дорен / Doren (Австрія, Форарльберг), Дорнава / Dornava (Подравський регіон) —
 Добрин (Хмельниччина), Дерцен (Закарпаття), Деренівка (Тернопольщина)
 Дорнице / Dornice (Водице) — Дарниця (Київщина, Миколаївщина)
 Драга / Draga (Шторе, Шкофя Лока, Лошкий Поток та ін.), Драге / Drage (Метлика)
 — Драгівка (Дніпровщина), Драгово (Закарпаття)
 Драгомель / Dragomelj (Домжале), Драгомило / Dragomilo (Шмарє-при-Єлшах) —
 Дрогомишль (Львівщина)
 Драгонья / Драгона / Dragonja (Піран) — Драгиня (Закарпаття), Дорогань
 (Житомирщина), Драганівка (Хмельниччина, Тернопільщина)
 Драженці / Draženci (Хайдина) — Велика Дражня (Житомирщина), Дражня
 (Білорусь, Гомільщина, Могилівщина), Деражня (Хмельниччина, Сумщина,
 Житомирщина), Деражне (Рівненщина), Дерезичи (Львівщина)
 Дрваня / Drvanja (Бенедикт) — Дерев'яна (Київщина)
 Дрново / Drnovo (Кршко) — Дрнове (Сумщина)
 Дрос / Dros, Дрозендорф-Цісерсдорф / Drosendorf-Zissersdorf (Нижня Австрія) —
 Дорос [Мангуп] (Крим), Доросині, Дроздні (Волинь), Дроздів, Дроздинь (Рівненщина),
 Дротинці (Закарпаття)
 Дубровиця / Dubrovica (Хорватія) — Дубровиця (Львівщина, Рівненщина)
 Єловец / Jelovec (Марибор, Севниця та ін.) — Нижній Яловець (Буковина), Єловец
 (Білорусь, Могилівщина; Росія, Брянщина)
 Єнс / Enns (Верхня Австрія) — Єньки, Єнківці (Полтавщина), Єньків (Чернігівщина)
 Жабляк / Жабляк (Чорногорія) — Жабелівка (Вінниччина), Жабоч (Житомирщина)
 Жабче / Žabče (Толмин) — Жабче (Волинь, Хмельниччина, Житомирщина)
 Жалец / Žalec (Савинський регіон) — Жалин, Жалянка (Рівненщина), Жалківщина
 (Сумщина)
 Жерьяв / Жеряв / Žerjav (Чрна-на-Корошкем), Жерявка / Žerjavka (Шенчур) — р.
 Жерів; Жерів (Житомирщина), Жерева (Київщина)
 Жеровинці / Žerovinci (Ормож) — Жеревці (Житомирщина)
 Житенце / Žitence (Святий Юрій-в-Словенських Горицях), Житковці / Žitkovci
 (Добровник) — Житинці (Житомирщина), Житне (Сумщина), Житники (Черкащина,
 Вінниччина)
 Житомир / Жітомір / Žitomiř (Хорватія) — Житомир
 Жихово Село / Žihovo selo (Ново Место) — Жихове (Сумщина)
 Жрнова / Žrnova (Раденці) — Жорнава (Закарпаття)
 Жужемберк / Žužemberk (Південно-Східна Словенія) — Жужеляни (Львівщина)
 Жуково / Žukovo (Рибниця) — Жуково (Закарпаття), Жукове (Дніпровщина,
 Одещина)
 Жупанє Ніве / Županje Njive (Камник), Жупанчичі / Župančiči (Копер) — Жупани
 (Львівщина), Жупанівка (Житомирщина)
 Забава / Zabava (Загоре-об-Саві) — Забава (Львівщина)
 Забреж / Zabraž (Лашко), Забрежник / Zabražnik (Жири) — Забереж (Закарпаття),
 Забережжя (Івано-Франківщина)
 Забрезниця / Zabražnica (Жировниця) — Заберізки (Тернопільщина)
 Загорье / Загоре / Zagorje (Козє, Півка, Святий Томаж) — Загір'я (Львівщина,
 Тернопільщина)
 Загреб / Zagreb (Хорватія), Загірб / Захриб / Zahrib (Церкниця) — Загребля
 (Рівненщина, Житомирщина, Полтавщина, Хмельниччина), Загребелля (Полтавщина,
 Сумщина, Чернігівщина)

Залисець / Залісець / Zalisec (Жужемберк) — Залисиця (Волинь), Залисся (Київщина, Вінниччина, Волинь та ін.)
 Залужье / Zalužje (Хорватія), Залог / Zalog (Крань, Стража), Залоше / Zalošče (Нова Горіца) — Залужья (Закарпаття, Львівщина, Рівненщина, Вінниччина, Сумщина)
 Зальбах-Хинтерглемм / Saalbach-Hinterglemm (Австрія, Зальцбург) — Залібівка (Рівненщина)
 Зальцбург / Salzburg (Австрія), Зільц / Silz (Австрія, Тіроль) — Соледар (Донеччина), Сіль (Закарпаття), Сільне / Сольне (Рівненщина), Сільце (Закарпаття, Тернопільщина), Селец (Житомирщина)
 Замостець / Zamostec (Содражиця) — Замостище (Полтавщина, Рівненщина)
 Замушани / Zamušani (Горишниця) — Замшани (Волинь)
 Зарече / Zarečje (Ілірська Бистриця), Заречиця / Zarečica (Ілірська Бистриця) — Заріччя (Закарпаття, Сумщина, Львівщина, Черкащина та ін.), Зарічне (Полтавщина, Сумщина, Одещина та ін.)
 Заттейнс / Satteins (Австрія, Форарльберг) — Затон (Полтавщина), Сатанів (Хмельниччина)
 Зілліан / Sillian (Австрія) — Жуляни / Желань / Желяне / Жіляни (Київщина), Зілове (Волинь), Зелене (Київщина, Житомирщина та ін.)
 Зірндорф / Sierndorf (Нижня Австрія), Зірнінг / Sierning (Верхня Австрія) — Зірне (Рівненщина), Зірниця (Запорожчина)
 Злато Поле / Zlato Polje (Луковиця) — Золота Поляна (Дніпровщина, Запорожчина)
 Златопілля (Кропивниччина), Златопіль (Запорожчина)
 Зобот [*Суобот] / Soboth (Австрія, Штирія) — Собич (Сумщина), Субіч (Хмельниччина), Собатин (Закарпаття), Суботів (Черкащина, Івано-Франківщина), Суботці (Кропивниччина), Забодаква (Полтавщина)
 Зоренці / Zogenci (Чрномель) — Зоринці (Вінниччина)
 Зубен / Suben (Верня Австрія) — Зубані (Полтавщина)
 Зульц / Sulz (Австрія, Форарльберг) — Жуличі (Львівщина), Шульське (Харківщина), Сульське (Сумщина)
 Золленау / Sollenau (Нижня Австрія) — Солоне (Закарпаття, Тернопільщина, Запорожчина, Дніпровщина та ін.), Солонів (Рівненщина), Солонівка (Чернігівщина)
 Зьолль / Söll (Австрія, Тіроль) — Зольня (Житомирщина)
 Зьольден / Sölden / Soelden (Австрія, Штирія) — Золоте (Рівнинщина, Крим), Злочів / Золочів (Львівщина)
 Есеніце / Єсеніце / Jesenice — Есень (Закарпаття)
 Івенца / Ivenca (Войник) — Івниця (Житомирщина)
 Іжаковці / Ižakovci (Белтинці) — Їжаківка (Полтавщина)
 Ізола / Izola (Обално-крашка), Ізвир / Izvir (Брежице) — Ізов (Волинь), Іза (Закарпаття)
 Ілірська Бистриця / Pirska Bistrica (Нотрансько-крашка) — Іллірія (Луганщина)
 Ілльміц / Ilmitz (Австрія, Бургенланд) — Ільмівка (Чернігівщина), Іллімка (Житомирщина), Ілемня (Івано-Франківщина)
 Іловка / Повка (Крань) — Ілів (Львівщина)
 Іловці / Повці (Лютומר), Іловца / Повса (Войник) — Ілавче (Тернопільщина)
 Іляшевці / Pjaševci (Крижевці) — Іляшівка (Хмельниччина, Вінниччина, Рівненщина, Житомирщина), Ілля (Одещина)
 Імст / Imst (Австрія, Тіроль) — Імстичове (Закарпаття)
 Ішка / Iška (Іг) — Ішків (Тернопільщина)
 Кавче / Kavče (Веленє) — Кавське (Львівщина)
 Кайндорф / Kaindorf (Австрія, Штирія) — Кайнари (Київщина)
 Кал / Kal (Півка, Семич, Толмин та ін.) — Каллів (Закарпаття)

Кальс-ам-Гросглоккнер / Kals am Großglockner (Австрія, Штирія) — Калуш (Івано-Франківщина), Калюсик (Хмельниччина)

Калше / Kalše (Словенська Бистриця) — Калчева (Одещина), Калуш (Івано-Франківщина)

Каменіца / Kamenica (Метлика, Севниця), Каменик / Kamenik (Шмаре-при-Єлшах), Камнік / Kamnik (Осереднесловенський регіон) — Камені (Житомирщина), Кам'яниця (Закарпаття, Рівненщина), Кам'янець-Подільський (Хмельниччина)

Капланово / Kaplanovo (Велике Лаше) — Каплани (Донеччина), Каплунівка (Полтавщина, Харківщина)

Каплъ / Kapl (Австрія, Тіроль), Капелльн / Kapelln (Нижня Австрія), Капла / Kapla (Табор), Капеле / Kapele (Брежице), Капля Вас / Kaplja vas (Преболд, Севниця) — Каплинці (Полтавщина), Каплівка (Буковина)

Капрун / Kaprun (Австрія, Зальцбург) — Каплунівка (Полтавщина, Харківщина)

Каштен / Kasten bei Böheimkirchen (Нижня Австрія) — Каштани (Крим), Каштаново (Крим, Закарпаття), Каштанівка (Крим, Запорожчина, Хмельниччина)

Квасиця / Kvasica (Чрномель) — Квас[ов]иця, Квасів (Волинь), Кваси (Закарпаття)

Кидричево / Kidričevo (Подравський регіон) — Кидрасівка (Вінниччина)

Кисовець / Kisovec (Загоре-об-Саві) — Кисівка (Харківщина)

Київ / Kijev (Хорватія), Кієво / Kijevo (Хорватія), Кіяні / Kijani (Хорватія) — Київ (столиця України); Київ (Миколаївщина), Київець (Львівщина), Київка (Херсонщина), Київське (Полтавщина, Миколаївщина, Дніпровщина, Запорожчина), Киїнка (Чернігівщина)

Клагенфурт / Klagenfurt am Wörthersee (Австрія, Каринтія), Клада / Klada (Шкофліца), Кладе / Kladje (Лашко, Гореня вас-Поляне) — Кладнів (Волинь)

Кленово / Klenovo (Лашко), Кленик / Klenik (Півка, Литія) — Кленове (Київщина, Харківщина, Чернігівщина, Вінниччина), Клен (Житомирщина)

Клиня Вас / Klinja vas (Кочев'є) — Клин (Рівненщина, Сумщина, Дніпровщина)

Клопце / Klorce (Жужемберк, Словенська Бистриця) — Клоп[отів]ці (Хмельниччина), Клопіт (Рівненщина)

Ключев[и]ця / Ključevica (Трбовле) — Ключ[ин]івка (Сумщина), Ключівка (Хмельниччина)

Кметі / Kmeti (Хорватія) — Кмитів (Житомирщина)

Кнежа / Kneža (Толмин) — Княжа (Черкащина)

Коблах / Koblach (Австрія, Форарльберг), Коболі / Koboli (Комен), Кoble / Koble (Словенське Коніце) — Кобло (Львівщина), Кobleво (Миколаївщина), Коблин (Рівненщина), Коблиця (Київщина), Кобеляки (Полтавщина)

Ковчице / Kovčice (Хрпеле-Козіна) — Ковчин (Чернігівщина)

Козарно / Kozarno (Брда), Козарище / Kozarišče (Лощка Долина) — Козари (Чернігівщина), Козарик (Луганщина), Козарівка (Черкащина, Вінниччина), Козаровичі (Київщина)

Козина / Kozina / Kozina (Хрпеле-Козіна), Козяне / Kozjane (Дівача) — Козина (Івано-Франківщина, Тернопільщина), Козятин (Вінниччина, Волинь, Сумщина)

Коколайнцак / Kokolajnsčak (Святий Юрій-об-Щавниці), Кокоричі / Kokoriči (Крижевці), Кокаре / Kokađe (Назаре) — Коколове (Кропивниччина)

Кокошнє / Kokošnje (Домжале) — Кокошинці (Тернопільщина)

Словенске-Конице / Slovenske Konjice (Нижня Штирія), Конушко / Konuško (Шмаре-при-Єлшах) — Конице (Волинь), Конищів (Вінниччина)

Коленча Вас / Kolenča vas (Добреполе) — Коленці (Київщина), Колінці, Колінки (Івано-Франківщина), Колінківці (Буковина)

Коловрат / Kolovrat (Загоре-об-Саві) — Коловерти (Рівненщина)

Команія / Komanija (Доброва-Полхов Градец) — Комань (Чернігівщина)

Комарниця / Komarnica (Церквеняк) — Комарицьке (Сумщина)

Комен / *Komen* (Обално-крашка) — Комини (Хмельниччина)
 Копер / *Koper* (Західна Словенія, община Копер) — Копелянка (Житомирщина),
 Копи (Миколаївщина), Копилів (Київщина)
 Копивник / *Korivnik* (Раче-Фрам) — Копи (Миколаївщина), Копилів (Київщина),
 Копилля (Волинь)
 Корачице / *Kogačice* (Святий Томаж) — Кораки (Житомирщина)
 Кореняк / *Korenjak* (Заврч) — Кореньок, Кореневе (Сумщина), Корінне (Крим,
 Луганщина)
 Коритно / *Koritno* (Блед, Брежице, Оплотниця) — Коритне (Буковина, Рівненщина,
 Одещина)
 Коритниця / *Koritnica* (Кршко) — Коритниця (Волинь)
 Корнойбург / *Korneuburg* (Нижня Австрія) — Корніїв (Чернігівщина), Корнів,
 Корнич (Івано-Франківщина), Корничі (Львівщина)
 Корошка / *Koroška* (регіон Корошка), Корошка Бела / *Koroška Bela* (Єсеніце),
 Корошка Вас / *Koroška vas* (Ново Место) — Коросно, Коростів (Львівщина), Корост
 (Рівненщина), Коростки (Житомирщина), Коростень (Житомирщина, Чернігівщина),
 Коростівці (Вінниччина), Коростова (Тернопільщина), Коростовичі (Івано-Франківщина),
 Коростувата (Буковина)
 Косеч / *Koseč* (Кобарід) — Косенки (Сумщина)
 Косовеле / *Kosovelje* (Сежана) — Косованка (Буковина), Косів (Івано-Франківщина,
 Тернопільщина)
 Костревниця / *Kostrevnica* (Загоре-об-Саві, Шентюр) — Кострина (Закарпаття)
 Коти / *Koti* (Ново Место) — Коти (Львівщина, Рівненщина)
 Котор / *Kotor* (Чорногорія) — Которини (Львівщина)
 Кошаки / *Košaki* (Марибор) — Кошаковські (Львівщина)
 Крайна / *Krajna* (Тишина) — Крайне (Закарпаття, Крим), Крайня Деражня
 (Житомирщина)
 Кралевці / *Kraljevci* (Святий Юрій-об-Щавниці) — Кролевець (Сумщина)
 Крамаровці / *Kramarovci* (Рогашовці) — Крамаренки (Полтавщина)
 Красинець / *Krasinec* (Метлика) — Красниця (Львівщина), Красенівка (Черкащина)
 Красна / *Krasna* (Польчане) — Красна (Закарпаття, Тернопільщина, Івано-
 Франківщина)
 Кремс / *Krems* (Нижня Австрія), Кремен / *Kremen* (Кршко), Кременик / *Kremenik*
 (Гореня вас-Поляне) — Кремеш (Волинь), Креמידів (Івано-Франківщина), Кремне
 (Житомирщина), Кременне (Вінниччина), Кременна (Луганщина)
 Кремениця / *Kremenica* (Іг), Кременца / *Kremenca* (Церкниця) — Кременець
 (Донеччина), Кременець (Волинь, Тернопільщина), Кременчук (Полтавщина)
 Кренгльбах / *Krenglbach* (Верхня Австрія) — Крені (Чернігівщина), Креничі
 (Київщина), Кренидівка (Сумщина)
 Крепле / *Kreplje* (Сежана) — Крепи (Луганщина)
 Крестениця / *Krestenica* (Канал) — Крестянівка (Крим)
 Кривиця / *Krivica* (Шентюр) — Кривиця (Рівненщина), Кривець (Київщина, Івано-
 Франківщина, Черкащина)
 Кривчево / *Krivčevo* (Камник) — Кривичі (Львівщина, Рівненщина)
 Крижанче / *Križanče* (Хорватія), Крижан Врх / *Križan Vrh* (Бистриця-об-Сотлі), Криж
 / *Križ* (Коменда, Сежана, Требне) — Крижанівка (Вінниччина, Одещина), Крижопіль
 (Вінниччина)
 Криже / (Ново Место, Брежице, Тржич), Крижевець / *Križevac* (Зрече), Крижевці /
Križevci (Горні Петровці, Крижевці) — Крижі (Тернопільщина), Крижик (Сумщина),
 Крижівка (Волинь), Крижовлин (Одещина)
 Крим / *Krim* / *Krim* — Крим, Кримок (Житомирщина), Кримне (Волинь, Рівненщина)

Крниця / Krnica (Горе, Копер, Луче) — Криниця (Хмельниччина, Тернопільщина, Львівщина, Черкащина, Полтавщина)

Крнче / Krnče (Рибниця) — Креничі (Київщина)

Кропа / Kropa (Радовлиця) — Кропи (Львівщина)

Крупа / Kupa (Семич) — Крупа (Волинь)

Крчевина / Krčevina (Ормож) — Корчів'я (Рівненщина), Корчівка (Хмельниччина, Львівщина, Житомирщина), Корчівці (Буковина)

Кршич / Kršič (Камник) — Коршів (Івано-Франківщина, Рівненщина, Волинь)

Кршко / Krško [*Крско / Krsko] (Нижня Крайна) — Крсно / Коросно (Польща, Підкарпатське воєводство), Криски (Чернігівщина), Корсів (Львівщина), Корсунь (Черкащина)

Кундль / Kundl (Австрія, Тіроль), Згорня Кунгота / Zgornja Kungota (Подравський регіон, Кунгота) — Куна, Кунка (Вінниччина), Кунча (Хмельниччина)

Куншперк / Kunšperk (Бистриця-об-Сотлі), Кунова / Kupova (Горня Радгона) — Кунівка (Полтавщина), Кунашівка (Чернігівщина)

Купшинці / Kupšinci (Мурська Собота) — Купчинці (Тернопільщина, Вінниччина)

Кутинці (словен. Kutinčiposelenja в общині Светий Юрій-об-Щавниці) — Кутин (Рівненщина)

Кютай / Kühtai (Австрія, Тіроль) — Кут (Буковина, Тернопільщина, Харківщина), Кути (Волинь, Львівщина, Чернігівщина, Черкащина), Кухче, Кухітська Воля (Рівненщина)

Лабан / Laban (Чорногорія) — Лабач (Львівщина), Лубни (Полтавщина)

Лавамюнд / Lavamünd (Австрія, Каринтія) — Лави (Чернігівщина)

Лавриця / Lavrica (Шкофліца) — Лаврівка (Кропивниччина, Вінниччина)

Лавровець / Lavrovac (Логатець) — Лаврове (Крим, Полтавщина), Лавриківці (Тернопільщина)

Ладендорф / Ladendorf (Нижня Австрія) — Ладинь (Волинь), Ладне (Харківщина)

Лаже / Laže (Дівача) — Лажева (Хмельниччина)

Лайбниц / Leibnitz (Австрія, Штирія), Лайбен / Leiben (Нижня Австрія), Лобніца / Lobnica (Руше) — р. Лобниця, Лобна (Волинь), Лубни (Полтавщина)

Лозенштайн / Losenstein (Верхня Австрія), Лазніца / Laznica (Марибор) — Лозниця (Житомирщина)

Лангау / Langau (Нижня Австрія) — Ланкове (Запоріжжя), Ланок (Хмельниччина)

Ландекк / Landeck (Австрія, Тіроль) — Ландарі (Полтавщина)

Ланише / Laniše (Камник, Гореня вас-Поляне), Ланище / Lanišče (Шкофліца) — Лани (Івано-Франківщина, Вінниччина, Львівщина, Кропивниччина, Полтавщина)

Ланц / Lanz (Австрія, Тіроль), Ланцендорф / Lanzendorf (Нижня Австрія), Ланцова Вас / Lancova vas (Видем), Ланцово / Lancovo (Радовлиця) — Ланцеве, Ланкове (Запорожчина)

Ласберг / Lasberg (Верхня Австрія) — Ласки (Житомирщина), Ласків (Волинь), Ласківці (Тернопільщина)

Латернс / Laterns (Австрія, Форарльберг) — Латірка (Закарпаття)

Лаксенбург / Лахенбург / Laxenburg (Нижня Австрія), Лахонці / Lahonci (Ормож) — Лахни (Полтавщина), Лахнівщина, Локня (Сумщина)

Мала Лахиня / (Чрномель) — Лахни (Полтавщина), Лахнівщина (Сумщина)

Лашко / Laško (Савинський регіон, община Лашко), Лашка Вас / Laška vas (Лашко) — Лашківка (Буковина), Лашуки (Чернігівщина)

Леваньці / Levanjci (Дестрник) — Левантівка (Одещина), Левенцівка (Полтавщина, Дніпровщина)

Ледина / Ledina (Севниця) — Ледне (Рівненщина)

Лединиця / Ledinica (Жири) — Ледянка (Хмельниччина)

Ленд / Lend (Австрія, Зальцбург), Лендава / Lendava (Помурський регіон, Лендава) –
 – Ленди (Київщина)

Ленцинг / Lenzing (Верхня Австрія) — Ленків (Чернігівщина, Львівщина), Ленівка
 (Хмельниччина), Ленківці (Хмельниччина, Буковина)

Лесковца / Leskovca (Лашко), Лесковец / Leskovec (Іванчна Гориця, Ново Место,
 Целе та ін.) — Лісковець (Закарпаття), Лесковец (Болгарія), Леськове (Черкащина),
 Леськівка (Харківщина)

Леобен / Leoben (Австрія, Штирія), Леобендорф / Leobendorf (Нижня Австрія)
 Либенау / Liebenau (Верхня Австрія) — Любинь (Рівненщина), Великий Любинь, Любинці
 (Львівщина), Любине (Минолаївщина), Любині (Львівщина)

Леондинг / Leonding (Верхня Австрія) — Леонідівка (Черкащина, Донеччина)

Лех / Lech (Австрія, Форарльберг), Лехен-на-Похорю / Lehen na Pohorju (Подвелка) –
 – Лехнівка (Київщина, Хмельниччина), Лешнів (Львівщина)

Лешниця / Lešnica (Ормож) — Лешнів (Львівщина)

Лисець / Lisec (Толмин, Требне) — Лисець (Хмельниччина)

Лінц / Linz (Верхня Австрія), Ліенц / Lienz (Австрія, Тіроль) — Лінці (Закарпаття,
 Вінниччина), Лінчин (Рівненщина)

Ліпа / Lipa, Zlatna lipa (Хорватія), Ліпа / Lipa (Белтинці, Добреполе, Зрече та ін.) —
 р. Ліпа / Ліпа [*Золота ліпа], Ліпа (Волинь, Рівненщина, Івано-Франківщина), Липно,
 Липляни (Волинь), Липове (Чернігівщина, Полтавщина та ін.)

Ліпіцах / Lipizach (Австрія, Каринтія), Липниця / Lipnica (Радовлиця) — Липняк
 (Сумщина), Липник (Львівщина), Липецьке (Одещина), Липецька Поляна (Закарпаття),
 Липецьк / Липецк (Росія)

Липовець / Lipovec (Рибниця, Семич, Шмаре-при-Єлшах) — Липовець (Вінниччина,
 Київщина, Львівщина, Закарпаття)

Літія / Litija (Осереднесловенський регіон, Літія) — Літиня (Львівщина), Літин
 (Вінниччина, Волинь), Літки (Київщина, Житомирщина, Хмельниччина), Лідин
 (Чернігівщина), Ліда (Білорусь, Гродненщина)

Літчау / Litchau, Лічау / Litschau (Нижня Австрія), р. Літава / Litava (Чехія) —
 Літвиця (Рівненщина), Літинка (Вінниччина), Літин (Волинь, Вінниччина), Литичів
 (Хмельниччина)

Ліцен / Liezen (Австрія, Штирія) — Ліщин (Житомирщина)

Ловник / Lovnik (Польчане) — Ловинь (Чернігівщина)

Лог / Log (Кранська Гора, Луковиця, Рогатець, Руше, Севниця) — Великий лог
 (Луганщина), Кам'яний лог (Білорусь, Гродненщина), Логвин (Київщина), Логвини
 (Полтавщина)

Логатець / Logatec (Осереднесловенський регіон, Логатець) — Логачівка
 (Харківщина)

Ложина / Ložina (Подлехник) — Лежино (Запоріжжя)

р. Ложниця / Ložnica (Савіня); Ложниця / Ložnica (Велене, Маколе) — Лозниця
 (Житомирщина)

Лозице / Lozice (Випава) — Лозичне (Хмельниччина)

Локавці / Lokavci (Горня Радгона), Локавець / Lokavec (Лашко, Айдовщина),
 Локовець / Lokovec (Нова Горіца), Локовиця / Lokovica (Превале, Шоштань) — Лукавці
 (Буковина), Лукашівка (Вінниччина, Чернігівщина, Сумщина, Харківщина)

Локвиця / Lokvica (Мірен-Костаневіца) — Локниця (Рівненщина)

Лосдорф / Лоосдорф / Loosdorf (Нижня Австрія) — Лоска, Лустівка (Чернігівщина),
 Лосяч (Тернопільщина), Лустун (Буковина)

Лохен / Lochen am See (Верхня Австрія), Лохача / Lohača (Постойна) — Лохня
 (Сумщина), Лохівка (Крим), Лохово (Закарпаття), Лохвиця (Полтавщина)

Луковець / Lukovec (Комен, Літія, Севниця) — Луковець (Житомирський район,
 Чернігівщина, Івано-Франківщина)

Луковиця-при-Домжалах / Lukovica pri Domžalah (Верхня Крайна, Луковиця) — р. Луквиця (права притока Лукви, Івано-Франківщина); Луковиця (Черкащина, Буковина), Лукавці (Буковина)

Лунц / Lunz am See (Нижня Австрія) — Лунка (Буковина, Закарпаття), Лонівка (Львівщина), Ланцеве (Запоріжжя)

Луція / Lucija (Піран) — Луці (Полтавщина), Луцьк (Волинь), Лучин (Житомирщина)

Лучине / Lučine (Гореня вас-Поляне) — Лучин (Житомирщина), Лучинець (Вінниччина)

Лютомер / Ljutomer (Лютомер) — оз. Людомер (Білорусь, Гомільщина)

Любінь / Ljubinj (Толмин) — Любінь (Рівненщина)

Любляна / Ljubljana (столиця Словенії) — Люблине, Любине (Минолаївщина), Люблинка (Херсонщина), Люблин (Польща), Любеля, Любині (Львівщина), Люботин (Харківщина, Волинь)

Любниця / Ljubnica (Витанє) — Любинці (Львівщина)

Майнинген / Meiningen (Австрія, Форарльберг) — Майнич (Львівщина), Майнівка (Чернігівщина)

Малинище / Malinišče (Осилниця) — Малинище (Львівщина)

Малин / Малін / Malin (Хорватія) — Малин (Житомирщина), Малиніці (Хмельниччина)

Малні / Malni (Блоке) — Малнів (Львівщина)

Мальніц / Mallnitz (Австрія, Каринтія) — Малинці (Буковина), Мальовниче (Вінниччина), Мальчиці (Львівщина), Мельниця (Волинь), Мельники (Черкащина)

Манк / Mank (Нижня Австрія) — Маниківці, Моньки, Манівці (Хмельниччина), Мантин (Рівненщина)

Манче / Manče (Віпава) — Манчичі (Сумщина)

Марковці / Markovci — Марківці (Хмельниччина, Вінниччина, Чернігівщина)

Марушичи / Marušići (Хорватія) — Марушівка (Житомирщина)

Мархегг / Marchegg (Нижня Австрія), Мархтрєнк / Marchtrenk (Верхня Австрія) — Мархалівка (Київщина), Марухи (Сумщина), Марфопіль (Запорожчина)

Марбах / Marbach an der Donau (Нижня Австрія), Marbach am Neckar (Німеччина, Баден-Вюртемберг) — Марухи / *Мар[б]ухи (Сумщина)

Маринча Вас / Marinča vas (Іванчна Гориця), Маринчки / Marinčki (Велике Лаще) — Мариничі (Буковина), Маринка (Львівщина)

Марібор / Maribor — Маріуполь (Донеччина, Кропивниччина), Маріямпіль (Івано-Франківщина)

Марково / Markovo (Камник) — Маркове (Донеччина, Кропивниччина, Крим)

Марковці / Markovci (Марковці, Шаловці) — Марковичі (Волинь)

Мартинє / Martinje (Горні Петровці) — Мартини (Львівщина)

Мартянці / Martjanci (Моравське Топлице) — Мартинці (Сумщина)

Матцен / Matzen-Raggendorf (Нижня Австрія) — Матків (Львівщина), М'ятин (Рівненщина)

Матяшевці / Matjaševci (Кузма) — Матяші (Полтавщина, Львівщина), Матяшеве (Донеччина)

Махничі / Mahniči (Сежана) — Махнівці (Львівщина)

Маховник / Mahovnik (Кочев'є) — Маховик (Харківщина), Маховики (Чернігівщина)

Мачки / Mački (Велике Лаще) — Мацьки (Житомирщина)

Мачковці / Mačkovci (Пуцонці) — Мацьківці (Чернігівщина)

Машель / Mašelj (Семич) — Машево (Чернігівщина)

Медведєк / Medvedjek (Требнє, Велике Лаще), Медводе / Medvode (Центральна Словенія, Медводе) — Медвідка (Вінниччина), Медведівка (Хмельниччина, Чернігівщина, Харківщина)

Медєр / Mäder (Австрія, Форарльберг) — Медєрове / Мердерове (Кропивниччина)

Медлінг / Mödling (Нижня Австрія) — Меделівка, Моделів (Житомирщина), Модричі (Львівщина)

Медно / Medno (Любляна) — Медин (Тернопільщина)

Меле / Mele (Горня Радгона) — Мелені (Житомирщина)

Мелинці / Melinci (Белтинці) — Меленці (Житомирщина)

Мельк / Melk (Нижня Австрія) — Мільки (Чернігівщина), Мельна (Івано-Франківщина)

Менишка Вас / Meniška vas (Доленьське Топлице) — Мена (Чернігівщина), Менчичі / *Меншичі (Волинь), Меньківка (Житомирщина)

Мерече / Mereče (Ілірська Бистриця) — Мерешів (Львівщина)

Метніц / Metnitz (Австрія, Каринтія), Метний Врх / Metni Vrh (Севниця) — Метенів (Тернопільщина)

Мигер / Mieger (Австрія, Каринтія) — Мигія (Миколаївщина)

Миголиця / Migolica (Мирна) — Мигалівці (Вінниччина)

Мизенбах / Мізенбах / Miesenbach (Нижня Австрія), Мизний Дол / Mizni Dol (Врхника) — Мизинівка (Черкащина), Мизове (Волинь), Мізюринці (Тернорільщина)

Микларі / Miklarji (Чрномель) — Миклаші (Хмельниччина)

Миле / Milje (Шенчур), Милава / Milava (Церкниця) — Мила (Київщина), Милове (Херсонщина)

Миличі / Miliči (Чрномель) — Мильці (Волинь, Полтавщина), Мильчиці (Львівщина)

Мирен / Miren (Мирен-Костанєвиця) — Мирин (Волинь)

Мирке / Mirke (Врхника) — Мирків (Волинь)

Миртовичі / Mirtoviči (Осилниця) — Мировичі / *Мир[т]овичі (Волинь)

р. Мислиня / Mislinja (Slovenj Gradec) — р. Мислин (ліва притока Бучі, Київщина)

Мислиня / Mislinja (регіон Корошка, община Мислиня), Мисличе / Misliče (Дівача) — Мислина, Мислині (Волинь), Мислятин (Хмельниччина)

Михаловці / Mihalovci (Ормож) — Михалківці (Хмельниччина, Рівненщина)

Михеля Вас / Mihelja vas (Чрномель) — Михля (Хмельниччина)

Мірніг / Mirnig (Австрія, Каринтія), Мирна / Mirna (Південно-Східна Словенія, община Мирна) — Мирне (Київщина, Полтавщина, Харківщина, Тернопільщина та ін.)

Млаке / Mlake (Метлика, Мута) — Млаки (Хмельниччина)

Млаче / Mlače (Словенське Коніц) — Млачівка (Київщина)

Млинсько / Mlinsko (Кобарід) — Млиниська (Львівщина, Тернопільщина)

Млинше / Mlinše (Загоре-об-Саві) — Млинице (Волинь, Житомирщина)

Модрич / Modrič (Лашко, Словенська Бистриця) — Модричі (Львівщина)

Мозире / Мозирье / Mozirje (Мозире), Мозель / Mozelj (Кочев'є) — Мозир / Мозырь (Білорусь, Гомільщина), Мόсир (Волинь)

Мойковац / Mojkovac (Чорногорія) — Мойка (Харківщина)

Мокрець / Mokrec, Мокриць / Mokric (Гросупльє) — Мокрець (Волинь, Київщина)

Мольн / Molln (Верхня Австрія) — Молниця (Буковина)

р. Морава / Marx March; р. Мура / Mura; Мурау / Murau (Австрія, Каринтія) — р. Мурава (Київщина), р. Мурафа (Вінниччина), Мурава (Білорусь, Берестейщина)

Мосбах / Moosbach / Mosbach (Верхня Австрія; Німеччина, Баден-Вюртемберг), Моосдорф / Moosdor (Верхня Австрія) — Мόсир (Волинь), Мосорівка (Буковина), Мошни, Мошурів, р. Мошурівка (Черкащина)

Мосте / Moste (Жировниця, Коменда), Мосте / Mostje (Лендава, Юршинці) — Мости (Львівщина, Рівненщина, Чернігівщина)

Мотовилці / Motovilci (Град) — Мотовилівка (Київщина, Житомирщина)

Мочиле / Močile (Чрномель) — Мочола (Закарпаття)

Мошне / Mošnje (Радовлиця) — Мошни (Черкащина)

Мошанці / Moščanci (Пуцонці) — Мощаниця (Волинь, Житомирщина, Рівненщина)

Мраморово-при-Лужарих / Mramorovo pri Lužarjih (Блоке) — Мраморне (Крим)

Мукендорф / Mukendorf (Нижня Австрія), Муггендорф / Muggendorf (Нижня Австрія) — Мукані (Львівщина), Мукошин (Волинь), Мукачево (Закарпаття)
 Мута / Muta (регіон Корошка, община Мута) — Мутин (Сумщина)
 р. Мура / Мур / Muhr (Австрія, Словенія, Хорватія) — р. Мурафа (ліва притока Дністра, Вінниччина)
 Мьодлінг / Mödling (Нижня Австрія) — Меделівка (Житомирщина), Медівка (Вінниччина)
 Мьонххоф / Mönchhof (Австрія, Бургенланд) — Моньки (Хмельниччина), Меньківка (Житомирщина), Минківка (Харківщина), Міньківка (Донеччина), Миньківці (Київщина, Хмельниччина, Рівненщина), Мінакове (Сумщина), Менчичі (Волинь)
 Мюльдорф / Mühldorf (Нижня Австрія), Мулява / Muljava (Іванчна Гориця) — Мульчиці (Рівненщина)
 Небло / Neblo (Брда) — Небилів (Івано-Франківщина)
 Неделище / Nedelišće (Хорватія), Неделиця / Nedelica (Турнище) — Недлище (Житомирщина)
 Немиле / Nemilje (Крань) — Немилів (Львівщина)
 Нивице / Njivice (Радече), Нивиця / Njivica (Крань) — Нивиці (Львівщина)
 Низка / Nizka (Речиця-об-Савинь) — Низк[івк]а (Чернігівщина)
 Ніверце / Njiverce (Кидричево) — Ніверка (Хмельниччина)
 Нікшич / Никшић (Чорногорія) — Нікішине (Донеччина)
 Нова вас / Nova vas (Блоке, Іванчна Гориця, Преддвор) — Нова (Чернігівщина)
 Новаке / Novake (Войник, Польчане, Тржич) — Новак[ов]е (Одещина)
 Нусбах / Nußbach (Верхня Австрія), Нускова / Nuskova (Рогашовці) — Носи, Носівка (Чернігівщина, Полтавщина), Носенки (Полтавщина), Носів (Тернопільщина), Носівці (Тернопільщина, Вінниччина), Носківці, Носиківка (Вінниччина), Носовичі (Волинь)
 Обрежье / Obrežje (Брежице, Радече), Обреж / Obrež (Средище-об-Драві) — Побережжя (Івано-Франківщина), Побережне (Вінниччина, Львівщина)
 Обров / Obrov (Хрпеле-Козіна) — Обрив (Крим)
 Обровац / Obrovac (Хорватія) — Обривка (Херсонщина)
 Обрше / Obrše (Луковиця) — Оброшине (Львівщина)
 Овсише / Ovsiše (Радовлиця) — Овсюки (Полтавщина)
 Огониця / Ohonica (Боровниця) — Огоньки, Вогневе, Вогні (Крим)
 Огулин / Ogulin (Чрномель) — Огульці (Харківщина), Огульчанськ (Луганщина)
 Оконица / Okonina (Любно) — Оконськ (Волинь)
 Олеще / Олеще / Olešče (Лашко) — Олещин (Івано-Франківщина), Олещенкове (Сумщина)
 Олиме / Olimje (Подчетртек) — Олине (Сумщина)
 Олшевец / Olševек (Шенчур) — Олішівка (Житомирщина)
 Ольсдорф / Ohlsdorf (Верхня Австрія) — Ольшана (Чернігівщина), Ольшани (Волинь), Ольшаниця (Київщина), Ольшанка (Житомирщина), Олешки (Херсонщина)
 Онек / Onek (Кочев'є) — Онок (Закарпаття)
 Оплотниця / Orplotnica (Оплотниця) — Оплітна / *Оплотна (Львівщина)
 Ореховець / Orehovec (Костанєвиця-на-Кркі, Шмарє-при-Єлшах), Ореховиця / Orehovica (Випава) — Оріховець (Київщина, Тернопільщина), Оріховиця (Закарпаття), Оріхівка (Полтавщина, Сумщина, Луганщина, Запорожчина, Хмельниччина та ін.)
 Орле / Orle (Шкофліца) — Орли (Дніпровщина, Черкащина)
 Орлек / Orlek (Сежана) — Орлик (Полтавщина)
 Орт / Orth an der Donau (Нижня Австрія), Орт / Ort im Innkreis (Верхня Австрія), Ортнек / Ortnek (Рибниця), Ортнице / Ortnice (Козє) — Ортиничі (Львівщина), Орчик (Харківщина)
 Орова Вас / Orova Vas (Ползела) — Орява (Львівщина)
 Острог / Ostrog (Чорногорія) — Острог (Рівненщина)

Павловці / Pavlovci (Ормож) — Павловичі (Волинь, Житомирщина)
 Пак / Pask (Австрія, Каринтія), Пако / Pako (Боровниця), Пака / Paka (Витанс, Добреполе, Мислиня) — Пакуль (Чернігівщина)
 Палче / Palčje (Пивка) — Пал[аги]чі (Івано-Франківщина)
 Пальтінг / Palting (Верхня Австрія), Пальтерндорф / Palterndorf-Dobermannsdorf (Нижня Австрія) — Балта (Одещина), Балтазарівка (Херсонщина), Бальківці (Хмельниччина), Пальче (Волинь), Пальчик (Черкащина), Пальчики (Чернігівщина), Пальчиківка (Полтавщина), Пальчинці (Тернопільщина, Хмельниччина)
 Панече / Paneče(Лашко), Панце / Pance (Любляна) — Панчеве (Кропивниччина)
 Папірниця / Papirnica (Шкофя Лока) — Папірня (Львівщина, Житомирщина, Чернігівщина, Сумщина, Хмельниччина)
 Парндорф / Parndorf (Австрія, Бургенланд) — Парне (Дніпровщина), Парневе (Луганщина), Парницьке (Полтавщина), Парнувате (Харківщина), Парня (Київщина)
 Паха / Paha (Ново Место) — Пахар (Дніпровщина)
 Пашинг / Pasching (Верхня Австрія) — Пашена Балка (Дніпровщина), Пашенівка (Полтавщина), Паш[к]ине (Сумщина), Пасинки (Вінниччина)
 Певно / Pevno (Шкофя Лока) — Певна (Житомирщина)
 Пекре / Pekre (Марибор) — Пекарі (Черкащина, Сумщина)
 Пелла / Pölla (Нижня Австрія) — Пеленківщина (Полтавщина), Пелинівка (Вінниччина)
 Санкт-Пельтен / Sankt Pölten (Нижня Австрія), Польче / (Брасловче) — Пільце (Львівщина), Пильки, Більчин (Хмельниччина), Білиця, Берки (Сумщина), Біличі (Волинь, Львівщина), Биличи (Львівщина), Білятичі (Рівненщина), Бельці / Більці / Bălți (Молдавія)
 Пенневанг / Pennewang (Верхня Австрія), Пеное / Penoje (Словенське Коніце) — Піни / Пени (Крим)
 Перг / Perg (Верхня Австрія) — Перга (Житомирщина)
 Перванг / Pergang am Grabensee (Верхня Австрія), Перовець / Peroves (Словенське Коніце) — Первенець (Миколаївщина), Пер[е]ва[ль]не (Крим), Перв'ятичі (Львівщина), Бервиця (Київщина)
 Перніц / Pernitz, Пернег / Pernegg, Пернерсдорф / Pernersdorf (Нижня Австрія), Пернице / Pernice (Мута), Перниця / Pernica (Песниця) — Перенівка (Івано-Франківщина), Перенятин (Рівненщина), Перун (Запорожчина), Бернове (Буковина), Бернадівка (Тернопільщина), Бернашівка (Вінниччина)
 Перово / Perovo (Рибниця) — Перове (Крим)
 Перценбойг-Готтсдорф / Persenbeug-Gottsdorf (Нижня Австрія) — Перчунове (Кропивниччина) / Хотиж (Житомирщина), Хотешів (Волинь), Хотів (Київщина), Гут (Закарпаття), Гута (Київщина, Вінниччина, Хмельниччина та ін.)
 Перчах / Пьорчах / Rörttschach am Wörthersee (Австрія, Каринтія) — Перчунове (Кропивниччина)
 Песе / Pesje (Кршко) — Песець (Хмельниччина)
 Пехларн / Röchlarn (Нижня Австрія) — Пехи (Волинь), Пихи (Львівщина), Похівка (Івано-Франківщина)
 Печ / Peč (Косово / Чорногорія 1913) — Печі (Чернігівщина), Печище (Сумщина)
 Пира / Purga (Нижня Австрія), Пиран / Piran (Обално-крашка) — Пила, Пиратин / *Пира-тин (Львівщина)
 Писарі / Pisari (Копер) — Писарівка (Вінниччина, Хмельниччина, Житомирщина та ін.)
 Пілліхсдорф / Pillihsdorf (Нижня Австрія) — Пилівка (Сумщина), Пильки (Хмельниччина), Пільце (Львівщина), Пелюхівка (Чернігівщина)
 Пінсдорф / Pinsdorf (Верхня Австрія) — Пінськ (Білорусь, Берестейщина)
 Піттен / Pitten (Нижня Австрія) — Підтемне (Львівщина), Піщане (Полтавщина, Херсонщина, Харківщина та ін.)

Плав'є / Plavje (Копер), оз. Плавське; Плав / Плав (Чорногорія) — Плав'я (Закарпаття, Львівщина), Плавське (Херсонщина)

Плес / Ples (Моравче) — Плесна (Хмельниччина), Плесецьке (Київщина)

Плеско / Plesko (Храстник) — Плескачі (Київщина), Плесківці (Тернопільщина)

Плетере / Pleterje (Кршко, Кидричево) — Плетн'ове (Сумщина)

Плеш / Pleš (Жужемберк), Плеше / Pleše (Шкофліца), Плешивець / Plešivec (Велене) — Плешевичі (Львівщина)

Плисковиця / Pliskovica (Сежана) — Плиска (Тернопільщина), Плиски (Чернігівщина), Плисків (Вінниччина), Плискунівка (Чернігівщина)

Плодршниця / Plodršnica (Шентиль) — Плодородне (Запорожчина, Крим)

Плужине / Плужине (Чорногорія) — Плужне (Хмельниччина), Плужники (Київщина)

Плуска / Pluska (Требне) — р. Плоска (права притока Південного Бугу, Хмельниччина), Плоска (Буковина, Львівщина, Житомирщина, Хмельниччина та ін.)

Побреж / Pobrež (Оплотниця), Побреж'є / Побреже / Pobrežje (Чрномель, Видем) — Побережжя (Івано-Франківщина)

Поводе / Povodje (Водице) — Поводи (Полтавщина)

Повчено / Povčeno (Лашко) — Повч, Повчине (Житомирщина)

Поггерсдорф / Poggersdorf (Австрія, Каринтія) — Погірці, Погар, Погарисько (Львівщина), Погарщина (Полтавщина)

Погоник / Pogonik (Літія) — Погоня (Івано-Франківщина), Погонівка (Харківщина)

Подбрдо / Podbrdo (Толмин) — Підгорб (Закарпаття)

Подгор'є / Подгоре / Podgorje (Апаче, Велене, Камник, Копер, Словень Градець) — Підгір'я (Івано-Франківщина, Львівщина, Волинь, Полтавщина, Миколаївщина)

Подгора / Podgora (Гореня вас-Поляне, Добреполе, Равне-на-Корошкешем, Стража та ін.) — Підгора (Полтавщина, Тернопільщина)

Подгорці / Podgorci (Ормож), Подгориця / Podgorica (Чорногорія) — Підгірці (Львівщина, Київщина, Рівненщина)

Поделе / Podjelje (Бохінь) — Поділля (Київщина, Полтавщина, Сумщина, Івано-Франківщина та ін.)

Подлипа / Podlipa (Жужемберк, Врхника, Кршко) — Підлипки (Рівненщина), Підлипці (Львівщина)

Подлюбель / Podljubelj (Тржич) — Підлуби (Львівщина, Житомирщина)

Подова / Podova (Раче-Фрам) — Подове (Дніпровщина, Запорожчина, Херсонщина)

Подолниця / Podolnica (Хорюл) — Подолянка (Миколаївщина), Подолянці (Житомирщина)

Подолшева / Podolševa (Солчава) — Подільське (Черкащина), Поділля

Подрече / Podrečje (Домжале) — Підріччя (Волинь)

Пожаре / Požarje (Загоре-об-Саві) — Пожарки (Волинь)

Пожег / Požeg (Раче-Фрам) — Пожежа (Тернопільщина)

Пожниця / Požnica (Лашко) — Пожня (Сумщина)

Познановці / Poznanovci (Пуцонці) — Познань (Рівненщина), Познанка [Перша, Друга] (Одещина)

Покоше / Pokoše (Словенська Бистриця) — Покошичі (Чернігівщина)

Поллінг / Polling im Innkreis (Верхня Австрія), Поленці / Polenci (Дорнава) — Польонка / Пал'єнка (Білорусь, Могилівщина), Полонка (Волинь), Полонки (Чернігівщина), Полоничі, Полонична (Львівщина), Поланка (Польща, Свентокшистське воєводство)

Полице / Police (Горня Радгона), Полиця / Polica (Гросупле, Накло) — Полиці (Рівненщина, Волинь)

Поляна / Poljana (Камник, Превале), Поляне / Poljane (Речиця-об-Савинь) — Поляни (Львівщина, Рівненщина, Тернопільщина, Хмельниччина)

Пониква / Ponikva (Шентюр), Поникве / Ponikve (Добреполе, Брежице, Сежана та ін.)
— р. Пониква; Пониква (Львівщина)
Поповці / Popovci (Видем) — Попівці (Вінниччина, Хмельниччина, Тернопільщина)
Постойна / Postojna (Нотрансько-крашка) — Постійне (Рівненщина)
Поттенштайн / Rottenstein (Баварія, Нижня Австрія), Поден / Roden (Костел) —
Подин (Чернігівщина)
Поток / Potok (Железнікі, Ідрія, Камник, Назаре та ін.) — Потік (Київщина,
Львівщина, Івано-Франківщина та ін.)
Похорье [*Погорье] / Pohorje (Циркулане) — Погорье (Білорусь, Гродненщина,
Берестейщина), Погірці (Львівщина)
Праше / Praše (Крань) — Прачі (Чернігівщина)
Првачина / Prvačina (Нова Горіца) — Перв'ятичі (Львівщина)
Првенці / Prvenci (Марковці) — Первенець (Миколаївщина)
Превальє / Превале / Prevalje (регіон Корошка, Превальє; Луковиця), Превале-під-
Кримом / Prevalje pod Krímom (Брезовиця), Превале / Prevale (Літія) — Перевальне,
Перевалівка (Крим), Перевали (Волинь), Перевальське (Дніпровщина)
Прегартен / Pregarten (Верхня Австрія), Прегара / Pregara (Копер), Прегаре / Pregarje
(Ілірська Бистриця) — Пригарівка / *Пригар[т]івка (Полтавщина)
Преддвор / Preddvor (Горенський регіон, Преддвор) — Передвір'я (Львівщина)
Прекоре / Prekorje (Целе) — Перекора (Хмельниччина)
Прелесе / Prelesje (Гореня Вас-Поляне, Літія, Чрномель, Шентруперт) — Прилісне
(Волинь)
Преска / Preska (Медводе, Севниця, Содражиця) — Приски (Рівненщина)
Преслава / *Пре[д]слава [Братіслава] / Preslava (Словакія), Прецлава / Preclava
(Ормож) — Переяслав-[Хмельницький] (Київщина), Берислав (Херсонщина), Брацлав
(Вінниччина), Броцлав (Польща)
Приходи / Prihodi (Єсеніце) — Прихід (Житомирщина)
Проттес / Prottes (Нижня Австрія) — Протеси (Львівщина), Проточі (Дніпровщина)
Пукінг / Pucking (Верхня Австрія) — Пуків (Івано-Франківщина)
Пустике / Pustike (Шмарс-при-Єлшах) — Пустинка (Волинь, Донеччина), Пустинки
(Чернігівщина)
Пухенштубен / Puchenstuben (Нижня Австрія), Пухенау / Puchenuau (Верхня Австрія)
— Бухни (Вінниччина), Бухуни (Полтавщина), Пухівка (Київщина), Пухова (Рівненщина),
Пухальщина (Полтавщина)
Раах / Raх / Raach am Hochgebirge (Нижня Австрія) — Рахни (Вінниччина), Рахия
(Івано-Франківщина)
Равне / Ravne (Айдовщина, Железнікі, Літія, Мирна та ін.), Равне-на-Корошкем /
Ravne-na-Koroškem (регіон Корошка) — Рівне (Рівненщина, Волинь, Львівщина,
Запорожчина, Херсонщина, Полтавщина та ін.)
Санкт-Радегунд / Sankt Radegund (Верхня Австрія), Радегунда / Radegunda (Мозире)
— Радехів (Волинь), Радихівщина, Радижеве (Рівненщина)
Раденці / Radenci (Помурський регіон) — Радошице [*Радошинці] / Radoszyce
(Польща, Свентокшиське воєводство / Лемківщина), Раденичі (Львівщина), Раденськ
(Херсонщина)
Радін / Radin (Австрія, Форарльберг) — Радін (Білорусь, Гомільщина), Радинка
(Київщина), Родинське (Донеччина), Раденичі (Львівщина), Раденськ (Херсонщина)
Радовичі / Radoviči (Метлика) — Радовичі (Волинь)
Радовиця / Radoviča (Метлика), Радовлиця / Radovljica (Горенський регіон,
Радовлиця) — Рад[к]овиця (Хмельниччина), Радолівка (Запорожчина)
Радовля / Radovlja (Шмарешке Топлице) — Радовель (Житомирщина)
Радуше / Raduše (Словень Градець) — Радошин (Волинь)

Раєць / Rajec (Брежице) — Рай (Тернопільщина), Райки (Хмельниччина, Житомирщина, Одещина), Раївка (Житомирщина, Дніпровщина, Луганщина)
 Райзенберг / Reisenberg (Нижня Австрія) — Райське (Донеччина)
 Райнгерс / Reingers, Райнсберг / Reinsberg (Нижня Австрія), Райндол / Rajndol (Кочев'є), Райнковець / Rajnkovec (Рогашка Слатина), Райновще / Rajnovšče (Ново Место) — Райнівка (Запорожчина), Райнова (Львівщина)
 Раке / Rake (Костел) — Раки (Сумщина)
 Ракитна / Rakitna (Брезовиця) — Рокитне (Рівненщина)
 Раковець / Rakovec (Брежице, Метлика, Шмарє-при-Єлшах) — Раковець (Львівщина, Івано-Франківщина, Тернопільщина)
 Раксендорф / Raxendorf (Нижня Австрія) — Рак[о]шино (Закарпаття), Ракша (Донеччина), Ракшівка (Дніпровщина)
 Рамзау / Ramsau (Нижня Австрія) — Ранжеве (Одещина), Рандава (Харківщина)
 Рандег / Randegg (Нижня Австрія) — Рандава (Харківщина)
 Ранквайль / Rankweil (Австрія, Форарльберг), Ранковці / Rankovci (Тишина) — Ранок (Чернігівщина)
 Рате / Ratje (Жужемберк) — Рата (Львівщина)
 Ратковці / Ratkovci (Моравське Топлице) — Ратівці (Закарпаття)
 Рачице / Račice (Ілрська Бистриця) — Рачи[н]ці (Хмельниччина)
 Раша / Raša (Сежана), Рашиця / Rašica (Любляна, Велике Лаще) — Рашівка (Полтавщина)
 Ребер / Reber (Жужемберк) — Ребрикове (Донеччина, Луганщина)
 Рева / Reva (Требне) — Реви (Сумщина), Реваківці (Буковина)
 Регау / Regau (Верхня Австрія), Ригель-при-Ортнеку / Rigelj pri Ortneku (Рибниця), Ригонце / Rigonce (Брежице) — Рагівка / *Ригівка (Київщина), Риги (Полтавщина), Рижове (Харківщина), Рижів (Житомирщина), Рижа (Буковина)
 р. Река / Река (Хорватія, Словенія) — р. Ріка (права притока Тиси, Закарпаття)
 Репище / Repišče (Видем) — Репище (Житомирщина)
 Ретече / Reteče (Шкофя Лока) — Ретик (Сумщина)
 Ретць / Retz (Нижня Австрія), Рете / Retje (Лошкий Поток), Реценяк / Resenjak (Ловренц-на-Похорю) — озеро Рит[е]ць (Волинь), Ретіч (Закарпаття), Рацеве (Черкащина)
 Рєшиц / Röschitz (Нижня Австрія) — Решуцьк (Рівненщина)
 Ржище / (Костанєвиця-на-Кркі, Літія), Ржише / Ržiše (Загоре-об-Саві) — Ржищів (Волинь)
 Рибек / Ribjek (Осилниця) — Рибник (Львівщина), Рибники (Тернопільщина)
 Рибниця / Ribnica (Південно-Східна Словенія, Рибниця; Брежице, Півка) — Рибниця (Молдова, Наддністров'я), Рибча (Тернопільщина), Рибчинці (Київщина, Хмельниччина)
 Рижана / Rižana (Копер) — Рижани (Житомирщина, Черкащина, Львівщина)
 Ритмерк / Ritmerk (Ормож), Рифник / Rifnik (Шентюр) — Ритні (Київщина)
 Рова / Rova (Домжале), Рове / Rove (Войник) — р. Рів, Рів (Вінниччина)
 Ровинь / Rovinj / Ruvigno (Хорватія) — Ровеньки (Луганщина), Рівне (Полісся)
 Рогашка-Слатина / Rogaska-Slatina (Савинський регіон, Рогашка Слатина) — Рогачинка (Херсонщина), Рогачин (Тернопільщина), Рогатин (Івано-Франківщина)
 Рогла / Rogla (Зрече) — Рогалі (Львівщина)
 Рогозніца / Rogoznica (Ленарт) — Рогізка (Вінниччина), Рогозянка (Харківщина), Рогозник (Польща, Сілезія)
 Розенау / Ружново / *Рожново / Rosenau-am-Gengstras (Верхня Австрія), Рожно / Rožno (Кршко), Рожанче / Rožanče (Блоке), Рожанець / Rožanec (Чрномель) — Рожни (Хмельниччина, Київщина), Рожнів (Івано-Франківщина), Рожнівка (Чернігівщина), Розничі (Волинь)

Рослайтен / Roßleithen (Верхня Австрія), Росалнице / Rosalnice (Метлика) — Росільна (Івано-Франківщина), Рославичі (Київщина), Русалівка (Черкащина)
 Рошня / Rošnja (Старше) — Рошняте (Івано-Франківщина)
 Ртиче / Rtiče (Загоре-об-Саві) — Ртищівка (Харківщина)
 Руде / Rude; Руда / Ruda (Італія) — р. Руда (Київщина, Житомирщина, Чернігівщина, Черкащина, Сумщина, Полтавщина та ін.), Руде Село (Київщина)
 Руден / Ruden (Австрія, Каринтія), Рудна Вас / Rudna Vas (Радече), Рудно / Rudno (Железнікі) — Рудня (Львівщина, Волинь, Житомирщина, Чернігівщина, Рівненщина та ін.), Руденка (Сумщина), Руденька (Житомирщина)
 Рунеч / Runeč (Ормож) — Рунне (Крим), Руня (Закарпаття)
 Русбах / Rußbach (Нижня Австрія), Росбах / Roßbach (Верхня Австрія) — Русів (Волинь), Русивель (Рівненщина), Росава (Київщина), Росівка (Житомирщина)
 Руст / Rust (Австрія, Бургерланд) — Ростань (Волинь), Ростов (Сумщина), Ростуче (Крим)
 Рут / Rut (Толмин), Рута / Ruta (Ловренц-на-Похорю) — оз. Рутка; Рутка (Буковина), Рута Дольна (Білорусь)
 Сабоне / Sabonje (Іпирська Бистриця) — Сабове (Кропивниччина)
 р. Сава, р. Савія (притока Сави, Целе); Савина / Savina (Любно) — р. Са[л]ва (Ліва притока Боржави, Закарпаття), Савин, Савинка, Савинки (Чернігівщина)
 Саг [*Заг] / Saag (Австрія, Каринтія) — Саги (Херсонщина)
 Сад / Sad (Іванчна Гориця) — Садів (Волинь)
 Самобор / Samobor (Хорватія) — Самбір, Самбор (Львівщина)
 Самоториця / Samotorica (Хорюл) — Самотоївка (Сумщина)
 Сапник / Sarnik (Костел) — Сап[а]нів (Тернопільщина), Сап[а]н[івч]ик (Рівненщина)
 Светинці / Svetinci (Дестрник) — Свитинці (Вінниччина)
 Селище / Selišče (Доленське Топлице, Толмин), Селищі / Selišči (Святий Юрій-об-Щавниці) — Селище (Буковина, Київщина, Хмельниччина, Вінниччина, Сумщина, Харківщина та ін.)
 Сеново / Senovo (Кршко) — Сінне (Полтавщина, Сумщина, Харківщина та ін.)
 Сенчак / Senčak (Святий Томаж) — Сенча (Полтавщина), Сенчиці (Рівненщина)
 Сеч / Seč (Кочев'є), Сеча / Seča (Піран) — Січинці (Хмельниччина)
 Сеянці / Sejanci (Святий Томаж) — Сіяньці (Рівненщина)
 Силова / Silova (Велене) — Сила (Миколаївщина), Силівка (Одещина)
 Скаковці / Skakovci (Цанкова) — Скаківка (Житомирщина)
 Скопо / Skoro (Сежана) — Скопівка (Івано-Франківщина), Скопівка (Кропивниччина)
 Славина / Slavina (Літія, Постойна) — Славна (Вінниччина, Тернопільщина)
 Сливниця-при-Марибору / Slivnica pri Maribogu (Хоче-Сливниця), Сливниця-при-Целю / Slivnica pri Celju (Шентюр) — Сливниця (Львівщина)
 Смолник / Smolnik (Доброва-Полхов Градець, Руше), Смолинці / Smolinci (Церквенок) — Смолин (Львівщина, Чернігівщина), Смоляний (Львівщина), Смоляне (Запорожчина), р. Смолянка (Чернігівщина, Сумщина, Тернопільщина), Смóлянка (Чернігівщина, Тернопільщина, Одещина), Смоленка (Дніпровщина), Смоленськ (Росія)
 Совиня Печ / Sovinja Peč (Камник) — Совинка (Сумщина)
 Соколичі / Sokoliči (Копер) — Соколинці (Вінниччина), Соколине (Сумщина, Крим), Соколище (Волинь)
 Солчава / Solčava (Савинський регіон, Солчава) — р. Сучава [*Соучава / Сочава] (Буковина), Сучава (Румунія)
 Сребрнице / Srebrnice (Ново Место) — Срібне (Рівненщина, Донеччина)
 Середне / Srednje (Марибор) — Середне (Закарпаття)
 Стан / Stan (Мирна), Станише / Staniše (Шкофя Лока) — Станин (Львівщина),

Станєвці / Stanjevci (Горні Петровці), Станетинці / Stanetinci (Церквеняк) — Станівці (Буковина)

Стара Гора / Stara Gora (Бенедикт, Мирна, Нова Горица) — Гора Стара (Закарпаття)

Стаховиця / Stahovica (Камник) — Стахорщина / *Стаховщина (Чернігівщина)

Стеблєвек / Stebljevek (Камник) — Стеблівка (Закарпаття, Рівненщина), Стеблянки (Сумщина)

Стоговці / Stogovci (Апаче) — р. Стоговець (Закарпаття), Стоговка (Росія, Смоленщина)

Стрелці / Strelci (Марковці) — Стрільцівка (Луганщина), Стрільцеве (Миколаївщина)

Стрмець / Strmec (Велике Лаше, Ідрія, Літія, Луче) — Струмок (Буковина, Житомирщина, Одещина)

Студенець / Studenec (Постойна, Севниця) — Студенець (Чернігівщина, Черкащина)

Студенице / Studenice (Польчане) — Студениця (Вінниччина, Житомирщина)

Суботиця / Subotica (Сербія), Мурска-Собота / Murska Sobota — Суботівка (Вінниччина), Суботів (Черкащина)

Суха / Suha (Шкофя Лока) — Суха (Закарпаття)

Сухадол / Suhadol (Лашко, Словенське Коніце), Сухадоле / Suhadole (Коменда, Літія) — Суходіл (Івано-Франківщина, Львівщина, Сумщина, Миколаївщина, Луганщина та ін.)

Сушиця / Sušica (Іванчна Горица) — Сушиця (Львівщина)

Табор / Tabor (Савинський регіон, Табор; Нова Горица, Сежана) — Табори (Житомирщина), Таборів (Київщина), Таборівка (Миколаївщина)

Тавжле / Tavžlje (Церкниця) — Тавезня, Тавільжанка (Харківщина)

Тадтен / Tadten (Австрія, Бургенланд) — Тадані (Львівщина)

Тайнах / Tainach (Австрія, Каринтія) — р. Тайна (Тернопільщина)

Танча Гора / Tanča Gora (Чрномель) — Танське (Черкащина), Танява (Івано-Франківщина)

Тарсдорф / Tarsdorf (Верхня Австрія), Трсек / Trsek (Копер) — Тарсалак (Запорожчина), Торське (Тернопільщина, Донеччина), Торосове (Одещина)

Тельфс / Telfs (Австрія, Тіроль); Телче / Telče, Телчице / Telčice (Севниця) — Тельчі (Волинь), Тельне (Чернігівщина), Теляж (Львівщина)

Темниця / Temnica (Мірен-Костанєвіца) — Темне (Сумщина), Темнівка (Харківщина)

Темліне / Temljine (Толмин) — Темирівка (Запорожчина), Темирівці (Івано-Франківщина)

Тенетише / Tenetiše (Крань, Літія) — Тенетники (Івано-Франківщина)

Тепане / Teranje, Тепанський Врх / Teranjski Vrh (Словенське Коніце) — Тепениця (Житомирщина)

Тепе / Тепе (Літія) — Теперівка (Хмельниччина), Тепениця (Житомирщина)

Тєрніц / Ternitz (Нижня Австрія), Тернберг / Ternberg (Верхня Австрія), Тер / Тер (Любно), Трне / Trnje (Півка, Требне, Чреншовці, Шкофя Лока), Трниче / Trniče (Старше) — Терни (Полтавщина, Харківщина, Дніпровщина), Тернів (Львівщина), Тер[е]нці (Житомирщина)

Тимелькам / Timelkam (Верхня Австрія) — Тимар (Вінниччина)

Тирнау / Thirnau (Німеччина, Баварія), Тирнау / Tugnau (Австрія, Штирія), Трново / Trnovo (Лашко) — Тернава (Львівщина), Тернавка (Львівщина, Хмельниччина, Буковина), Тернова (Харківщина, Хмельниччина), Тернівка / Терновка (Львівщина, Вінниччина, Житомирщина та інші), Тернопіль / Тарнополь, Тирново (Молдова, Болгарія)

Толлет / Tollet (Верхня Австрія) — Толе (Крим, зникле селище біля Севастополю)

Тотовец / Totoves (Хорватія) — р. Тетинець (Житомирщина)

Трагвайн / Tragwein (Верхня Австрія) — Драгово (Закарпаття), Драгівка (Дніпровщина), Торгів (Львівщина)

Траун / Traun, Траункірхен / Traunkirchen; оз. Траунзее [Трав'яне / Трав'янисте озеро] (Верхня Австрія), Травна Гора / Travna Gora (Содражиця), Травний Дол / Travni Dol (Ново Место) — Травкине (Чернігівщина), Травневе (Київщина, Тернопільщина, Харківщина, Донеччина та ін.)

Трбовльє / Trbovlje (Засавський регіон, Трбовльє) — Теробовля, Теробовль (Тернопільщина)

Трибей / Tribej (Дравоград) — Теребежі (Львівщина)

Трибен / Trieben (Австрія, Штирія) — Трибухи (Вінниччина)

р. Трієстінг / Triesting (Нижня Австрія), Трієст / Trst / Trieste (Італія) — Тристень (Волинь)

Трлично / Trlično (Рогатець) — Тирлівка (Вінниччина), Тирлова Балка (Кропивниччина)

Трговишче / Trgovišče (Ормож) — Торговище (Волинь)

Трновець / Trnovec (Кочев'є, Видем, Медводе, Метлика, Севниця) — Тарновець / Tarnowiec (Польща, Підкарпатське воєводство)

Трново / Trnovo (Лашко, Нова Горица) — Терново (Закарпаття)

Трновці / Trnovci (Святий Томаж) — Тарнівці (Закарпаття)

Тройбах / (Верхня Австрія), Тройно / Trojno (Лашко) — Тройняки (Полтавщина), Троїця (Івано-Франківщина), Троїцьке (Миколаївщина, Дніпровщина, Запорожчина, Донеччина та ін.)

Троповці / Troповci (Тишина) — Тропове (Вінниччина)

Трошине / Trošćine (Гросупле), Трщина / Trščina (Севниця) — Трошин (Черкащина), Троща (Вінниччина, Житомирщина)

Трояне / Trojane (Луковиця) — Трояни (Львівщина, Запорожчина, Миколаївщина, Полтавщина), Троянів (Житомирщина)

Трстеник / Trstenik (Бенедикт, Крань, Ормож, Шентруперт) — Тростянець (Вінниччина, Сумщина)

Трушке / Truške (Копер) — Трушки (Львівщина)

Тульн / Tulln an der Donau, Тульбінг / Tullbing (Нижня Австрія) — Тулин (Тернопільщина), Тулинці (Київщина), Тульчин (Вінниччина)

Туляки / Tuljaki (Копер) — Тулія (Чернігівщина), Тулуків (Івано-Франківщина)

Туніце / Tunjice (Камник) — Туники (Київщина)

Турє / Turje (Храстник) — Тур'є (Львівщина)

Тустань / Tustan (Хорватія) — Тустань (місто-фортеця, Львівщина)

Тухля / Tuhlja (Хорватія) — Тухля (Львівщина)

Тучна / Tučna (Камник) — Тучне (Львівщина, Сумщина)

Тушимля / Tušimlja (Сербія) — р. Тушемля (Росія, Смоленщина), Тушемля (Білорусь)

Тюрніц / Türnitz (Нижня Австрія), Турнище / Turnišče (Турнище), Турнше / Turnše (Домжале) — Туринка, Турича (Львівщина), Туриця, Турички (Закарпаття), Туричани (Волинь), Турчинка (Житомирщина), Турчинці (Хмельниччина)

Уде / Udje (Гросупле) — Уди (Харківщина)

Улака / Ulaka (Блоке) — Улакли (Донеччина)

Унець / Unec (Церкниця), Уніше / Uniše (Шентюр) — Уніж (Івано-Франківщина)

Усте / Ustje (Айдовщина) — Устя (Вінниччина, Хмельниччина, Івано-Франківщина, Тернопольщина, Львівщина, Рівненщина), Устечко (Тернопільщина)

Фала / Fala (Руше, Селниця-об-Драві) — Фалиш (Львівщина), Фалемичі (Волинь)

Фара / Fara (Блоке, Костел) — Фаринки (Волинь)

Фезендорф / Vösendorf (Нижня Австрія) — Фисуни (Полтавщина), Феськи (Харківщина)

Филовці / Filovci (Моравське Топлице) — Филинці (Житомирщина)

Фитіс / Vitis (Нижня Австрія) — Фитьків (Івано-Франківщина)

Фошт / Fošt (Словенська Бистриця) — Фошки (Буковина)
 Франковці / Frankovci (Ормож) — Франківка (Вінниччина, Черкащина), Франкопіль (Рівненщина)
 Фролех / Froleh (Света Ана) — Фроли (Чернігівщина)
 Фурт / Furth an der Triesting (Нижня Австрія) — Фуратівка (Одещина), Фурси (Київщина), Фурсове (Чернігівщина)
 Хабер / Haber (Австрія, Каринтія) — Хабарище (Волинь)
 Хайнсько / Hajnsko (Шмарє-при-Єлшах) — Хайнівка (Кропивниччина)
 Халлайн / Hallein (Австрія, Зальцбург) — Халявин (Чернігівщина), Халаїдове (Черкащина)
 Хард / Hard (Австрія, Форарльберг), Хартберг / Hartberg (Австрія, Штирія) — Кардаші (Чернігівщина, Сумщина), Гардишівка (Житомирщина), Хартонівці (Тернопольщина)
 Харє / Harje (Лашко) — Харенки (Полтавщина)
 Харіє / Harije (Гірська Бистриця) — Харівка (Сумщина)
 Харткірхен / Hartkirchen (Верхня Австрія), Гардек / Хардек / Hardek (Ормож) — Гарт (Чернігівщина), Хартонівці (Тернопільщина)
 Хвалетинці / Hvaletinci (Святий Андраж-в-Словенських Горицях) — Хвальки (Полтавщина)
 Хільм / Hilm (Нижня Австрія) — Холм / Хелм / Helm (Польща, Люблінське воєводство), Холмець, Холмок (Закарпаття)
 Хіршбах / Hirschbach im Mühlkreis (Верхня Австрія), Гершичі / Geršiči (Метлика) — Гірськ (Чернігівщина)
 Хлебче / Hlebče (Велике Лаше) — Хлепча (Київщина), Хлібичин (Івано-Франківщина)
 Хлевише / Hleviše (Логатець) — Хлівище (Буковина)
 Хмельчич / Hmeljčič (Мирна Печ) — Хмільник (Вінниччина, Закарпаття), Хмельовик (Київщина)
 Ходош / Nodoš (Помурський регіон, община Ходош) — Ходоси (Рівненщина)
 Хом / Nom (Шентруперт) — Хоми (Тернопільщина)
 Хомець / Nomec (Войник, Домжале, Речиця-об-Савини) — Хомець (Львівщина)
 Хорн / Horn (Нижня Австрія) — р. Горн (притока Сейму), р. Горинь; с. Горинь (Житомирщина)
 Хотемеж / Hotemež (Радеч) — Хотимир (Івано-Франківщина)
 Хотіза / Hotiza, Хутін / Hutin (Хорватія), Хотіза / Hotiza (Лендава) — Хотиж (Житомирщина), Хотин (Буковина, Рівненщина)
 Хотовля / Hotovlja (Гореня вас-Поляне) — Хотівля (Чернігівщина)
 Хотунє / Hotunje (Шентюр) — Хотуничі (Чернігівщина)
 Хорюл / Horjul (Осереднєсловенський регіон, Хорюл) — Хорол (Полтавщина)
 Хочевє / Hočevje (Добреполе) — Хочева (Київщина)
 Храсте / Hraste (Крань), Храстенице / Hrastenice (Доброва-Полхов Градець) — Хрестище (Донеччина, Харківщина)
 Хренова / Hrenova (Войник), Хренца / Hrenca (Марибор) — Хренів (Волинь, Львівщина)
 Хриб / Hrib (Преддвор, Шмарешке Топлице), Хриби / Hribi (Луковиця) — Горб (Закарпаття), Горби (Полтавщина, Тернопільщина), Хребтіїв (Хмельниччина)
 Хрибляне / Hribljane (Церкниця) — Горбалі (Львівщина)
 Хрпеле / Hrpelje (Хрпеле-Козіна) — Горбулів (Житомирщина)
 Хрушеве / Hruševje (Постойна), Хрушево / Hruševo (Доброва-Полхов Градець) — Грушеве (Сумщина, Полтавщина, Харківщина)
 Хрушевка / Hruševka (Камник) — Грушівка (Буковина, Львівщина, Волинь, Рівненщина, Миколаївщина, Дніпровщина, Запорожчина та ін.)

Худо / Hudo (Ново Место, Домжале, Тржич) — Худоліівка (Полтавщина, Черкащина)

Цветковці / Svetkovci (Ормож) — Цвіткове (Черкащина, Дніпровщина, Запорожчина, Кропивниччина), Квіткове (Тернопільщина, Херсонщина)

Цветль / Zwettl (Нижня Австрія), Цветль / Zwettl an der Rodl (Верхня Австрія) — Цвітне (Кропивниччина), Світле (Одещина, Тернопільщина, Луганщина, Донеччина та ін.)

Цвюльфаксінг / Zwölfaxing (Нижня Австрія) — Цвіле (Дніпровщина), Цвіліхівка (Вінниччина), Цевеличі (Волинь)

Цеберн / Цюберн / Zöbern (Нижня Австрія) — Цеберка (Житомирщина), Цебрів (Тернопільщина), Цюви (Полтавщина)

Цегелниця / Segelnica (Накло) — Цегельне (Харківщина)

Целль / Zell (Австрія, Каринтія), Цэле / Celje (Центральна Словенія, община Цэле) — Целіїв (Тернопільщина)

Церквище / Cerkvíšče (Чрномель), Церкниця / Cerknica (регіон Нотрансько-крашка, Церкниця) — Церковна (Івано-Франківщина)

р. Цетина / Cetina (Хорватія), р. Цетине / Cětinja (Чорногорія) — р. Цетиня (Польща)

Цетине / Цетиње (Чорногорія) — Цетине (Чехія), Цетуля (Львівщина)

Цикава / Cikava (Гросупле) — Цикова (Хмельниччина)

Цирє / Cirje (Кршко) — Цир (Волинь)

Цирсдорф / Ziersdorf (Нижня Австрія), Цирль / Zirl, Цирник / Cirknik (Австрія, Тіроль), Цирник / Cirknik (Брежице, Мирна), Циринга / Ciringa (Кунгота) — Цир, Циркуни (Харківщина), Сирники (Волинь), Сирниця (Житомирщина), Сіренки (Сумщина, Полтавщина), Сірнички (Волинь)

Церово / Cerovo (Гросупле) — Сирове (Миколаївщина)

Ціллінгдорф / Zillingdorf (Нижня Австрія), Целине / Celine (Кршко) — Цілинне (Крим)

Цлан [*Злин] / Zlan (Австрія, Каринтія) — Зла[з]не (Рівненщина), Злинка (Кропивниччина)

Чабак / Čabak — Чабак (Крим)

Чаковець / Čakovec (Хорватія), Чакова / Čakova (Святий Юрій-об-Щавниці) — р. Чаква (права притока Горині, Рівненщина), Чаква (Рівненщина)

Чепле / Čerlje (Кочев'є, Врансько, Літія, Луковиця) — Чепа (Закарпаття), Чепелі (Вінниччина, Львівщина, Харківщина)

Чепно / Čepno (Півка) — Чепине (Дніпровщина)

Чернихайм / Tschernheim (Австрія, Каринтія) — Черняхів (Житомирщина), Чернихів (Львівщина, Тернопільщина), Чернігів (Сіверщина / Чернігівщина)

Черможише / Čermožiše (Жетале) — р. Черемош; Черемошне (Вінниччина, Житомирщина, Волинь)

Чече / Čeče (Храстник) — Чечелеве (Полтавщина), Чечеліївка (Вінниччина, Кропивниччина), Чечельник (Вінниччина, Хмельниччина), р. Чечва (ліва притока Лімниці, Івано-Франківщина)

Чигінь / Čiginj (Толмин) — Чигин (Сумщина)

Чорна Гора / Črna Gora / Црна Гора (Чорногорія) — Чорна гора (Київ, Закарпаття), Чорногірка (Чернігівщина, Одещина)

Чрета / Čreta (Врансько) — Черетів (Івано-Франківщина)

Чрешкова / Čreškova (Войник) — Череш (Буковина)

Чрешневець / Črešnjavec (Войник, Словенська Бистриця та ін.) — Черешневе (Вінниччина, Запорожчина, Херсонщина)

Чрмошніце / Črmošnjice (Семич) — р. Черемош, Черемошна (Київщина, Івано-Франківщина)

Чрна Вас / Črna vas (Любляна) — Черна (Закарпаття), Чорна (Хмельниччина, Одещина)

Чрнець / Črnes (Рибниця) — Чернецьке (Чернігівщина, Сумщина)
 Чрнече / Črneče (Дравоград) — Чернече (Полтавщина, Дніпровщина, Одещина)
 Чрномель / Črnomelj (Південно-Східна Словенія, Чрномель) — Чорнобиль (Київщина)
 р. Шавник; Шáвник / Шавник (Чорногорія) — Савин, Савинка, Савинки (Чернігівщина)
 Шайббс / Scheibbs (Нижня Австрія) — Шайбівка (Тернопільщина)
 Шальхен / Schalchen (Нижня Австрія) — Салькове (Херсонщина)
 Шарндорф / Scharndorf (Нижня Австрія), Шарнштайн / Scharnstein (Верхня Австрія)
 — Шарин, Шарнопіль (Черкащина), Шаргород / *Шар[н]город (Вінниччина); р. Сарна; Сарнівка (Волинь, Львівщина, Житомирщина), Сарни (Львівщина, Рівненщина, Черкащина), Сарнів (Хмельниччина), Сарники (Івано-Франківщина), Сарновичі (Житомирщина), Сарнавшина (Сумщина)
 Шартен / Scharten (Верхня Австрія), Шратовці / Šratovci (Раденці), Шардине / Šardinje (Ормож), Шаред / Šared (Ізола) — р. Сарата (Молдова, Одещина), Сарата (Буковина)
 Швадорф / Schwadorf (Нижня Австрія) — Швадрони (Черкащина),
 Швац / Schwaz (Австрія, Тіроль), Швайггерс / Schweigggers (Нижня Австрія) — Швайківка (Житомирщина), Швайківці (Тернопільщина), Швачиха (Київщина)
 Шевле / Ševlje (Шкофя Лока) — Шевелівка (Харківщина)
 Шеки / Šeki (Копер) — Шеки (Полтавщина)
 Шенбриц / Šenbric (Велене) — Шенб[о]рн (Закарпаття)
 Шенегг / Šönegg (Верхня Австрія), Ше[м]ник / Šemnik (Загоре-об-Саві) — Шенгаріївка, Шенгури (Полтавщина)
 Шенковець / Šenkovec (Хорватія), Ше[м]н[и]к / Šemnik (Загоре-об-Саві) — Шенковиця (Македонія), Шинківщина (Полтавщина), Шимківці (Тернопільщина, Хмельниччина)
 Шент Янж-при-Радлях / Šent Janž pri Radljah (Радле-об-Драві) — Святе [Сент / Шент] (Рівненщина), Шендерів (Вінниччина), Шендерівка (Буковина, Вінниччина, Черкащина)
 Шепуле / Šepulje (Сежана) — Шепелі (Полтавщина), Шепель (Волинь)
 Шерово / Šerovo (Шмарє-при-Єлшах) — Шерове (Одещина)
 Шестдобе / Šestdobe (Раче-Фрам) — Шистів (Волинь)
 Шибелі / Šibelji (Комен) — Шибалин (Тернопільщина)
 Шибеник / Šibenik (Шентюр) — Шибене (Київщина)
 Шидльберг / Шідльберг / Schiedlberg (Верхня Австрія) — Шидлівці (Тернопільщина, Хмельниччина)
 Шильдорн / Шільдорн / Schildorn (Верхня Австрія) — Шили (Тернопільщина, Полтавщина), Шилівці (Буковина), Шилівка (Полтавщина, Донеччина)
 Шинков Турн / Šinkov Turn (Водице) — Шинківщина (Полтавщина) / Туринка, Турича (Львівщина)
 Шипек / Šipek (Чрномель) — Шипи[н]ки (Вінниччина), Шипинці (Буковина), Шипівці (Тернопільщина)
 Шире / Širje (Лашко) — Ширівці (Буковина)
 Шкале / Škale (Велене) — Шкилі (Полтавщина), Скалева (Кропивниччина), Скала (Вінниччина)
 Шкрабче / Škrabče (Блоке) — Шкроби (Волинь), Шкробове (Чернігівщина), Скребиші (Київщина), Скребелічі (Житомирщина)
 Шкрбина / Škrbina (Комен) — Шкроби (Волинь)
 Шмарє / Šmarje (Айдовщина), Шмарца / Šmarca (Камник) — Смаржинці (Вінниччина)
 Шматевж / Šmatevž (Брасловче) — Шматове (Сумщина)
 Шмигел / Šmihel (Нова Гориця) — Шмиглі (Полтавщина)

Шомат / Šomat (Шентиль) — Шом (Закарпаття)
 Шоллах / Schollach (Нижня Австрія) — Шолойки (Чернігівщина)
 Шоттвін / Schottwien (Нижня Австрія) — Шотівка (Херсонщина), Шутнівці / *Шутнівці (Хмельниччина)
 Шоштань / Šoštanj (Савинський регіон, Шоштань) — Шостаки (Полтавщина), Шостаків (Рівненщина), Шостка (Сумщина), р. Шостка (ліва притока Десни)
 Шпаннберг / Spannberg (Нижня Австрія) — Шпанів (Рівненщина)
 Шпиллерн / Spillern (Нижня Австрія) — Шпилі (Київщина), Шпиль, Шпилівка (Сумщина), Шпильчина (Львівщина)
 Шпиц / Spitz (Нижня Австрія), Шпичник / Špičnik (Кунгота) — Шпиків, Шпиківка (Вінниччина), Шпичинці (Житомирщина, Хмельниччина), Спичинці (Вінниччина), Спичувате (Чернігівщина)
 Шпринц / Šprinc (Разкриже) — Сприня (Львівщина)
 Шремс / Schrems (Нижня Австрія) — Шрамки (Полтавщина), Шрамківка (Черкащина)
 Шталцері / Štalcerji (Кочев'є) — Стальнівці (Буковина)
 Штанел / Štanjel (Комен) — Штанівка (Сумщина)
 Штатенберг / Štatenberg (Маколе), Штатенберк / Štatenberk (Мокроног-Требелно) — Стадня (Львівщина, Полтавщина), Стадня (Київщина, Вінниччина, Полтавщина, Львівщина та ін.)
 Штеген / Стеген / Steegen (Верхня Австрія) — Стегниківці (Тернопільщина)
 Штеттен / Щеттен / Stetten (Нижня Австрія) — Щетини (Сумщина), Щитинь (Волинь), Щецин / Szczecin (Польща, Західнопоморське воєводство)
 Штирія / Steiermark (Австрія), річка і місто Штайр / Steyr / Steia (Верхня Австрія) — р. Стир [струміль]; Стирти (Житомирщина), Стайки (Київщина, Полтавщина)
 Штокерау / Stockerau (Нижня Австрія) — Штукар (Миколаївщина)
 Шторово / Štorovo (Блоке) — Сторо[жо]ве (Полтавщина), Сторо[же]ве (Донеччина, Крим)
 Штратцинг / Stratzing (Нижня Австрія) — Стратин (Івано-Франківщина)
 Штрасбург / Straßburg (Австрія, Каринтія) — Страсне (Харківщина)
 Штрохайм / Stroheim (Верхня Австрія) — Строганівка (Херсонщина, Запорожчина), Строгонівка (Крим)
 Штурмовці / Šturmovci (Видем) — Штурмове (Луганщина, Крим)
 Штяк / Štjak (Сежана) — Стягайлівка (Сумщина)
 Шулинці / Šulinci (Горні Петровці) — Шуліківка (Луганщина)
 Шумник / Šumnik (Літія) — Шуми (Вінниччина), Шумин (Чернігівщина), Шумина (Львівщина)
 Шутна / Šutna (Крань, Кршко) — Шутнівці (Хмельниччина), Шутеньке (Кропивниччина)
 Щит / Ščit (Шмартно-при-Літії) — Щитинь (Волинь), Щитівці (Тернопільщина)
 Юрна Вас / Jurna vas (Ново Место) — Юринці (Хмельниччина)
 Юр'овці / Jur'ovci (Видем) — Юр'овці (Польща, Білостоцьке воєводство), Юрківці (Чернігівщина, Хмельниччина, Вінниччина, Буковина)
 Ябланиця / Jablanica (Ілрська Бистриця, Севниця) — Яблунця (Буковина, Івано-Франківщина), Яблуновиця (Вінниччина)
 Яворник / Javornik (Ідрія, Крань, Шторе) — Яворник (Польща, Підкарпатське воєводство), Явірник (Івано-Франківщина)
 Яворье / Яворе / Javogje (Велике Лаще, Гореня вас-Поляне, Хрпелс-Козіна, Шентюр) — Яворів (Львівщина), Яворек / Jawogek (Польща, Малопольське Воєводство)
 Ягнениця / Jagņjenica (Радече) — Ягнятин (Житомирщина)
 Ягоде / Jagodje (Ізола) — Ягодин (Волинь), Ягідня (Львівщина), Ягідне (Волинь, Вінниччина, Чернігівщина та ін.)

Якотина [Акотина] (Боснія) — Якотин (Переяславщина), Яготин (Київщина)
 Яковце / Jakovce (Сежана) — Яківці (Волинь), Якова (Одещина)
 Яма / Jama (Крань, Ново Место) — Ями (Київщина, Буковина, Луганщина)
 Ямниця / Jamnica (Превале) — Ямниця (Івано-Франківщина)
 Янкова / Jankova (Войник) — Яновка (Одещина)
 Ярки / Jarki (Хорватія) — Ярки / Ярки (Росія, Воронежчина), Ярки (Черкащина),
 Ярок (Закарпаття, Дніпровщина)
 Ярмовець / Jarmovec (Шентюр) — Ярмолинці (Вінниччина, Сумщина)
 Ярче Брдо / Jarče Brdo (Гореня вас-Поляне) — Ярчівці (Тернопільщина)
 Ясен / Jasen (Домжале) — Ясени (Буковина, Сумщина)
 Ястребці / Jastrebcі (Ормож), Ястребник / Jastrebnik (Шмартно-при-Літії) — Яструбці,
 Яструбки (Крим), Яструбинці (Вінниччина).

Серед цих ойконімів, що збігаються, дуже багато таких, які не мають слов'янського походження. А це означає, що вони були занесені слов'янськомовними племенами в Західну Європу саме з теренів України ще в часи нашестя гунів і, отже, могли бути притаманними вже селищам Черняхівської археологічної культури. Але ж не виключено і принесення пізніше декотрих із них, навпаки, на терени України з Норіку і його околиць. Виникнення ж багатьох ойконімів пізніше цих подій може бути пов'язано з їх багатовіковою спадкоємністю в цих регіонах, що були населені нащадками слов'янськомовних античних германців. Цьому значно посприяла і багатвікова спорідненість українській мові всіх західних слов'янських мов, включно з найбільш фонетично архаїчною словенською, що, позбувшись дії закону відкритих складів, так і не набула повноголосся. Звичайно ж, первісні форми більшості ойконімів могли і не зберегтися. Тому-то доводиться порівнювати лише похідні від них форми, що можуть відрізнитися як суфіксами і закінченнями, так і кореневими голосними або ж навіть і приголосними літерами. Наприклад в українських формах багатьох ойконімів замість літери «л» стала вживатися літера «в», а в словенських формах замість літери «с» («s») стала вживатися літера «ш» («š» / «sh»). При цьому треба враховувати і те, що австрійські ойконіми з закінченням на «-au» («-au») є зміненими за німецькою вимовою слов'янськими ойконіми з закінченням на «-ava». І до того ж в німецьких формах слов'янських ойконімів також можуть бути змінені і декотрі приголосні літери. Найчастіше замість літер «б» («b») і «в» («v» / «w») в німецьких формах ойконімів використовується літера «ф» («f»).

У Словенії, південно-східних регіонах Австрії (Каринтії та Штирії) і Нижній Австрії мешкають переважно альпініди та динаріді. І ці альпініди норикського типу дуже близькі антропологічно до горідів, що компактно мешкають тільки в Україні та в південно-східних воєводствах Польщі. Альпійська мала раса характеризується низьким і широким обличчям, крутим чолом із слабко вираженими надбрівними дугами, різкою брахікефалією, темною (від каштанової до чорної) пігментацією волосся та райдужки очей. За словами Вільяма Ріплі та Карлтона Куна, альпійська раса переважає в Центральній, Південній і Східній Європі та в деяких частинах Західної та Центральної Азії. В. Ріплі стверджував, що альпініди (нащадки слов'янськомовних античних германців та їхніх пращурів сермендів / сарматів) були вихідцями з Азії та поширилися на захід разом із виникненням та розширенням сільського господарства, яке вони вкоренили в Європі. До того ж нащадки осілих у Норіці остготів гревтунгів / грутуннів = хорутан – словенці та австрійці були, подібно до українців і ломбардів / лонгобардів переважно довгоногими і високорослими горянами⁷⁴⁵.

«З погляду руського літописця початку XII ст., «хорвати білі та серби, та хорутани» входили в одне коло давніх слов'янських племен. Але в описуваний час хорвати стояли ближче до хорутан, ніж до сербів. При всьому тому хорутани ще підтримували тісніші,

⁷⁴⁵ Лат. «лонг / long» – «довгий, високий», гот. «бард / bard» – «горянин, велетень», срб. «брдо / brdo», нім. «berg» – «пагорб, нагірря, гора».

ніж хорвати, зв'язки із західними слов'янами. Багато нових явищ у культурі та мові – загальні для східних, західних слов'ян та хорутан... Трьом масивам слов'янського населення – хорутанському, паннонському та хорватському – відповідають у VIII ст. три археологічні культури. За всієї мовної та культурної близькості хорутан і хорватів їхній побут та спосіб життя дещо відрізнялися... З іншого боку, спорідненість з іншими слов'янськими племенами відчувалася у культурі і, звісно, це становило чималу важливість у самосвідомості (нащадків грутуннів, – П.Д.) хорутан. Дослідники вже давно звернули увагу на один різновид жіночих прикрас слов'ян – скроневі кільця – як на своєрідний маркер племінної приналежності. У східних слов'ян, наприклад, жінки різних племінних спілок носили скроневі кільця різних типів. У хорутан та хорватів VIII ст.⁷⁴⁶ поширений один і той же тип скроневиx кілець – дротяні, з петелькою та гачком або двома гачками на кінці...» (Сергій Алексєєв, «Слов'янська Європа V – VIII століть // Альпійські та паннонські слов'яни у VIII ст.», <https://nemaloknig.net/book-45042.html>);

«Цікавий результат дає також вивчення лексики сучасних південнослов'янських мов. Наприклад, український дослідник О. Стрижак (О. Стрижак, «Серби й Україна // Україна. Наука і культура. – К., 1993) звернув увагу на наявність у сербській та українській мовах низки семантично майже тотожних слів, як-от: *vátra* (вогонь), *vúlićja*, *gínuti*, *golóta*, *gúška*, *díhati*, *žvákati*, *zbrka*, *kvóčka*, *lágoditi*, *lájati*, *ľudstvo*, *ľuľka*, *masnīj*, *mľivo*, *mochár*, *múľati*, *nápad*, *nástup*, *neuk*, *óbric*, *okrájati*, *ónde* (там), *pásha* (пасовисько), *plétivo*, *plínuti*, *pósluga*, *práľja*, *púzo*, *sebé*, *śirnik*, *slína*, *snagá*, *śuknja*, *tin* (кельтське «таун» – «огорожа, град / місто», – П.Д.), *túga*, *ulučiti*, *jariná* та багато інших. Вони свідчать про те, що в мові населення Середньої Наддніпрянщини й Прикарпаття (тобто праукраїнців), звідки пращури сербів і хорватів прийшли на Балкани майже 1500 років тому, всі ці слова вже були в V – VI ст. н.е. Щодо походження хорватів саме з цих місць сумніватися не доводиться: на це чітко вказують географічні назви на території нинішньої Хорватії: хрв. *Kijev*, *Kijevo* (зафіксовано 5 назв), *Kijani*, *Žitimir*, *Malin*, *Bolarka* та ін.» (Григорій Петрович Півторак, «Походження українців, росіян, білорусів та їхніх мов», <http://litopys.org.ua/pivtorak/pivtorak.htm>);

«Експансія готів поширилася на Крим, Балкани, Галію та Іспанію. На жаль, цей шлях їх зовсім не висвітлено антропологічними джерелами. Щоправда, відразу треба зазначити, що з усієї складності і багатогранності готської історії важко очікувати, що з готами пов'язані певні антропологічні риси. Судячи з далматинських хронічок, готи могли бути збіркою назвою. При описі взяття Соліна готами під проводом Тотіли (III ст.) готи одночасно називаються і хорватами... Якщо все ж таки припустити, що власне готи були досить представницькими в конгломераті племен, що виступають під цією назвою, і, отже, могли зберегти свій антропологічний тип, то і в цьому випадку в розпорядженні антропологів будуть вкрай убогі дані» (Тетяна Алексєєва, «Слов'яни та германці у світлі антропологічних даних», https://archive.org/details/slavyane_i_germantsy);

«Згідно Хомі Архідіакону, в Далмацію переселилися готи, яких «...і склавинами називають». К. Шегвіч, зазначаючи, що Хома «...зве хорватів то готами, то слов'янами аж до епохи угорських королів», робив висновок: «Хома називає хорватів готами в етнічному значенні до XI ст., пізніше вони тільки «Croati», а коли говорить презирливо, тоді він вживає слово «Sclavi»⁷⁴⁷... К. Шегвіч прийшов до висновку, що «Libellus Gothorum містить звістку, що хорвати суть етнічні готи, що прийшли під проводом Тотіли⁷⁴⁸ та його братів...». І з Хронічки Томи Сплітського, і з латинського тексту попа Дуклянина випливає, що для цих авторів імена Gothi та Sclavi могли бути тотожними поняттями. Це не може бути випадковим. Подібність між Дуклянином і Хомою Архідіаконом дуже велика, і це може вказувати на те, що обидва автори використовували одні й ті ж ранні джерела... Відомо, що готи Далмації і Лібурнії після падіння готської гегемонії в VI ст., не

⁷⁴⁶ Що мешкали раніше сусідньо в державі остготів на території України, – П.Д.

⁷⁴⁷ Темні / темно-червоні, – П.Д.

⁷⁴⁸ Бадуїли, – П.Д.

пішли з цих меж, тому що їх залучив на свій бік візантійський полководець Костянтин (за свідченням Прокопія Кесарійського)... Лінгвіст Й Вукович звернув увагу на результати досліджень словенського мовознавця Ф. Безлая, який стверджує, що одна з хвиль слов'янських переселенців⁷⁴⁹ могла прийти ще у II ст. до н.е. ... Хорвати на території Крбави, Ліки та Гацьки були, згідно Хоми Архідіакона, аріанами, що також вказує на тотожність готам або особливу до них близькість... Таким чином, сучасний хорватський народ виник як нова етнічна спільнота на Балканах завдяки етнічній сполучі та соціальній інтеракції військових контингентів «гото-склавинів», що прийшли з півночі, і різних популяцій більш численних автохтонів, що мешкали тут» (І. Мужич, «Sklavi(ni) – Σκλαβηνοι і формування хорватського народу на Балканах», <https://cyberleninka.ru/article/n/sklavi-ni-i-formirovanie-horvatskogo-naroda-na-balkanah>);

«Обидва народи дуже полюбилися один одному, тобто готи, а вони ж і слов'яни, і вулгари, а в основному тому, що обидва народи були язичниками і була в них та сама мова. Незабаром вулгари, тепер будучи вже в безпеці з усіх боків, збудували собі хутори та села і заселили зайняту ними країну аж до наших днів». (Туберо), а докладніше з 17-го ст. (Лучіч). Сам перекладач літопису зі слов'янської мови на латину у вступі «Автор до читача» називає його Записом (книжкою) готів (Libellus Gothorum), який латиною називається Regnum Sclavorum... 25. Ототожнення готів зі слов'янами за часів Дуклянина звичайне. Далматинські латиняни, наприклад, називали тих хорватів, які виборювали слов'янську літургію у церкві, готами. Навіть сплітський синод 1060 р. стверджував, що глаголиця це «готські письмена», які «винайшов якийсь еретик Мефодій»... 28. Подібно з Ш. (Хведро Шишичем, – П.Д.) те, що у VI і VII розділах сказано про переслідування християн язичницькими прийшлими слов'янами (ймовірно готами), що є історичною правдою, тому Ш. вважає, що це взято з якогось стародавнього рукопису...» («Літопис попа Дуклянина», <http://www.vostlit.info/Texts/rus6/Dukljanin/rametext.htm>);

«Нам зрозумілі слова життя про те, що Кирило розмовляв з людиною, яка читала псалтир і євангеліє слов'янською мовою (кримських готів, – П.Д.), оскільки Кирило сам був слов'янином; але як Кирило міг розмовляти з готом, не знаючи готської мови (якби та була німецькою, – П.Д.), залишається незрозумілим» (М.Н. Тихомиров, «Походження назв «Русь» і «Руська земля» // Рад. етнографія, Збірник статей, – М.-Л., 1947, – с.80, <http://litopys.org.ua/rizne/spysok/spys05.htm>);

«Дослідження показало, що ідеї про особливу близькість кримсько-готської до скандинавської (Е. Шварц) або західногерманської (О. Гренвік) не мають під собою реального ґрунту. Однак не підлягає сумніву, що, по-перше, ця східногерманська (протослов'янська, – П.Д.) мова або діалект могла відрізнитися значною своєрідністю порівняно з відомим нам східногерманським матеріалом, і по-друге, зазнала істотної трансформації через особливі умови побутування та специфічну письмову фіксацію» (Наталія Ганіна, автореф. дис. «Готські мовні релікти», <https://www.dissercat.com/content/gotskie-yazykovye-relikty-0>);

«М. Смішко стверджував, що «своєрідний характер дністёрської культури «полів поховань», особливо яскраво виражений на ранньому (липицькому) етапі його розвитку, дає підставу стверджувати, що вона належала окремій групі ранньослов'янських племен» – «пращурам літописних тиверців». Я. Пастернак вважав представників липицької культури «праслов'янськими племенами південного походження, що їх античні історики (Геродот, Арріян, Страбон) називали гетами, зближеними до даків, а Теофілакт Сімокатта назвав слов'янами. Його думку (Т. Сімокатти, П.С.) прийняло пізніше багато істориків і славістів, зокрема М. Орбіні, Сенковський, Д. Іловайський, Ф. Брун, Н. Леопардов, Е. Богуславський та В. Жукович...». І далі: «Цим гетським племенем могли бути, як здогадується М. Смішко, костобоки, які, за Птоломеєм, були найбільш на північ висуненим дако-гетським племенем, а за Л. Нідерле, були слов'янами» (П. Салевич,

⁷⁴⁹ Темно-червоношкірих слов'янськомовних германців, – П.Д.

«Давні поселення у витоках літописної річки Білки. Зарубинці та Звенигородці», 2016 <https://nz.lviv.ua/archiv/2016-4/19.pdf>);

«III.4. (7) [І ось] спалахнула і запалала війна між ромеями та персами. А гети або, що те ж саме, полчища слов'ян завдали великої шкоди регіону Тракії... (14) Отже, не давши відповіді на їхню зухвалість, [Пріск] сказав, що війну розпочато проти слов'ян: адже угоди та договори з аварами не скасовують війни з гетами» (Теофілакт Сімокатта, «Історія», <http://www.vostlit.info/Texts/rus16/Simokatta/frametext1.htm>).

16. Принесення до Європи слов'янської мови з Північно-Східного Китаю

Слов'янську ж мову принесли до Європи з високогірних улоговин Північно-Східного Китаю саме темно-червоношкірі сармати / серменди (сери античних, жуни – китайських авторів; д.-кит. «jun» – «високий, красивий, чарівний», д.-кит. *жун = шан, кит. «Zūnjìng» – шана, «zūnzhōng de» – шановний; кит. «сяньбі» – назва народу, що розгромив імперію хунну / сюнну; «сяньби» на маньчжурській мові вимовляється як «сербі»):

«Іранські, особливо скитські, переселення можуть бути хорошим прикладом далеких міграцій індоєвропейців на захід східним шляхом. Саме такий шлях передбачається більш раннього часу для західних індоєвропейських мов – кельтсько-італійських, іллірійських, німецьких, (і значно пізніше, – П.Д.) для балто-слов'янських. Всі ці мови виявляють ряд ізоглос (лексичних сходжень, – П.Д.), спільних з тохарською, що дуже важко пояснити без припущення спільних міграцій цих мов з тохарською. Тохари (і балто-слов'яни сармати, – П.Д.) з Центральної Азії прямують на Схід⁷⁵⁰. Інші західні мови прямують через Центральну Азію у західному напрямку до Європи. Цим пояснюються деякі лексичні зв'язки західної групи індоєвропейських мов з алтайськими (*mog-k- – кінь у германській та кельтській). При такому припущенні зрозумілі й численні індо-ірансько-кельто-італійські ізоглоси...» (Т.В. Гамкрелідзе, В.В. Іванов, «Проблема визначення початкової території проживання та шляхів міграції носіїв діалектів загальноіндоєвропейської мови», <http://www.philology.ru/linguistics3/gamkrelidze-ivanov-72a.htm>);

«Варто додати до вище зазначеного, що ряд сучасних дослідників зафіксували зв'язки між індоєвропейськими та стародавніми китайськими мовами. І хоча паралелей виявлено все ще порівняно мало⁷⁵¹, сам факт незаперечний – єдине питання – як його інтерпретувати. І якщо ви пригадаєте, що індоєвропейське плем'я тохарів справді мешкало поруч із чжоусцями, в районі сучасного Сінь-цзяна, то є всі причини не лише погодитися з ідеєю багатолінійності процесу генезису чжоусців, а і пов'язати його з проблемою генезису шанського осередку цивілізації. Адже аньянська фаза існування шанців – одна і та ж межа другої та третьої третини II тисячоліття до н.е., коли формувалося і структурувалося протодержавне утворення Чжоу. Як не погодитися з ідеєю Е. Паллібленка, згідно з якою мало що могло б утримати степовиків-індоєвропейців⁷⁵² «від того, щоб вторгнутися до Китаю і оселитися там, принісши з собою технічні досягнення Близького Сходу (і, перш за все, Індії, – П.Д.), які могли б закласти основи цивілізації з писемністю, металургією і тощо». Іншими словами, самі процеси, що привели до появи основи китайської цивілізації Шан, на її периферії могли відіграти роль у формуванні невеликої етнічної спільноти чжоусців, що згодом опинилася в сфері культурного впливу шанців» (Леонід Васильєв, «Стародавній Китай», Том 1. Шан-Інь, Західне Чжоу (до VIII ст. до н.е.)), <https://readli.net/drevniy-kitay-tom-1-predyistoriya-shan-in-zapadnoe-chzhou-do-viii-v-do-n-e/>);

⁷⁵⁰ Перші китайські запозичення з тохарської датуються 3 ст. до н.е., а з праслов'янської значно раніше, коли правителі Китаю стали величати себе індоєвропейським терміном «Ван», – П.Д.

⁷⁵¹ Насправді виявлено досить достатньо. Просто невдячне людство не бажає визнати, що майже всіма своїми цивілізаційними досягненнями воно повинно завдячувати, саме, нащадкам брахикранних людей-змій Гіндустану, що поступово розчинилися в ньому, – П.Д.

⁷⁵² Вочевидь, все ж таки горян-індоєвропейців, що мешкали також і в передгір'ях (товтрах), – П.Д.

«Але якщо ми подивимося на самі архаїчні форми Шан-Іньської писемності, то побачимо, що вони схожі не тільки на своїх віддалених нащадків – китайську ієрогліфічну писемність, а й на рунічну писемність європейських народів. Нагадаю, що схожість з рунічною писемністю має і писемність пелазгів, що мешкали на протилежному кінці Євразії. У наш час більшість науковців вважає, що рунічна писемність має досить пізні походження, але якщо комплексно оцінити писемність давнини і проаналізувати пам'ятки, що дійшли до нас⁷⁵³, то можна зробити сміливе припущення, що саме рунічна писемність була початковою писемністю індоевропейців – аріїв і мало змінившись збереглася у найбільш консервативних народів, в той час як в інших цивілізаціях руни зазнали трансформацію в різні типи письма від літерного фінікійського, до ієрогліфічного китайського... Знаки ворожильних написів були нагадувальними (мнемонічними) і понятійними (ідеографічними), тобто передавали поняття незалежно від звучання відповідного слова». І тому, говорячи про культуру Шан-Інь, ми не знаємо навіть чи дійсно держава називалася Шан⁷⁵⁴. Так що, цілком можливо, що Шан-Іньці⁷⁵⁵ говорили аж ніяк не китайською (а ранньопраслов'янською, – П.Д.) мовою» (Михайло Діунов, «Расово-пізнавальна історія цивілізацій: Стародавній Китай», <http://www.rus-obr.ru/idea/1828>);

«За словами китайського спостерігача VII ст. до н.е., у жунів «вищі зберігають простоту щодо нижчих, а нижчі служать вищим (тобто виборним старійшинам і керманічам, – С.К.), керуючись щирістю і відданістю» [Таскин]. Війна і набіг з метою захоплення здобичі – важлива сторона їхнього життя... Однак навіть за часів найбільшої слабкості дрібних китайських царств жуни ніколи не загрожували їм завоюванням. Набіги кочівників стримувалися або обмежувалися військовими заходами, дарами, підкупом керманічів, торгівлею» (Сергій Кляшторний, «Казахстан. Літопис трьох тисячоліть», <https://coollib.com/b/513246-sergey-grigorevich-klyashporniy-kazahstan-letopis-treh-tysyacheletiy/read>, <https://history.wikireading.ru/226783>).

До того ж ми маємо дуже переконливі факти, щодо слов'янськомовності шляхетних родів шанців. Правитель в Стародавньому Китаї називався індоевропейським терміном «Ван» (а це ж хорватський «бан» і укр. «пан»). Китайські часописи стверджують, що філософське вчення даосизм (кит. «дао», кор. «доло», япон. «доро», укр. «дорога» – шлях) китайці запозичили у східних інородців (тобто у пращурів українців, що мешкали тоді біля Тихого океану).

Приблизно в VII ст. до н.е. під впливом аустронезійських і китайських мов в праслов'янській мові відновив свою дію закон відкритих складів. В Європі ж та і в Західній Азії не мешкали у той час народи, мова яких могла б так вплинути на праслов'янську мову. Літера «л» в слові «Сонце» втрачена не лише в германсько-слов'янських, а і в тунгузько-маньчжурських мовах, в яких дуже багато праслов'янських запозичень. У евенків хліб називається «колобо» (колобок української казки), а сторони світу, як і в українців, називаються «північчю» і «півднем». До того ж у сушенів існувало козацьке коло.

Отже, саме далекі пращури українців індійці ядави / шурасени / сурасени (Матхура – сучасний регіон Брадждж в Їттар-Прадеші), саураштрийці / саураштри⁷⁵⁶ (південь сучасного Гуджарату) = сурожці⁷⁵⁷ та європеїдні північні китайці шани⁷⁵⁸ / сери /серменди = жуни⁷⁵⁹ і були біля витоків як давньоіндійської, так і давньокитайської цивілізацій:

⁷⁵³ Від сермендів / германців, що були відомими у Європі як виробники шовкових тканин сери, – П.Д.

⁷⁵⁴ Сян-бі / Сер-бі, – П.Д.

⁷⁵⁵ Або вірніше, спочатку аристократія і прошарок вчених людей Шан-Іньців, – П.Д.

⁷⁵⁶ Князівство Саураштра в епосі Магабхарата – одне з багатьох князівств, якими керують царі Ядава в центральній та західній Індії. Інші князівства в цій групі включають Князівство Чеді, Князівство Дасарна, Князівство Сурасена або Князівство Каруша, Князівство Кунті, Князівство Аванті, Князівство Малава, Князівство Гурджара, Князівство Анарта, Князівство Дварака, Князівство Відарбха, – П.Д.

⁷⁵⁷ *Саурави / гаурави / каурави; гуджараті «gaugava» – «високий, піднесений, величний»; гуджараті, маратхі «gaugava» – слава; гінді «gaugav» – гордість.

⁷⁵⁸ Д.-кит. *шани – «горці, шановні»; кит. «shān», кор. «san», ст.-вірм. «sag» – гора.

«Носії гаплогрупи **R1a1** – стародавні індійці⁷⁶⁰.

5. Інтерпретація Т. Ківісілда (Естонія), Сенгупти (Індія), Саха (Індія), С. Шарми (Індія). Естонський біолог Томас Ківісілд (Toomas Kivisild) показав у своєму дослідженні у 2003 р. максимальну різноманітність **R1a1 (M17 / M198)** на території Південної Азії. Ківісілд вважав, що джерелом гаплогрупи **R1a1** була Південна та Передня Азія. Це стверджують і індійські дослідники Сенгупта (Sengupta, 2005), Саха (Sahoo, 2006), С. Шарма (2009). Автори розраховали «різноманітність» гаплотипів гаплогрупи **R1a1**, і виявили, що вона дорівнює 0,52 в Індії, 0,40 у європейців і 0,32 у Середній Азії. Як відзначають індійські дослідники, питання походження гаплогрупи **R1a1** залишається не зовсім зрозумілим ще й тому, що виявлено дуже мало носіїв батьківських гаплогруп **R***, **R1a*** та **R1a***, як і субкладів **R1a1a**, **R1a1b** та **R1a1c**.

6. Інтерпретація П. Андерхілла та Ш. Мірабаль (США).

Пітер Андерхілл (2009), Regueiro (2006) показали, що **R1a** та **R1a1** походять з південноазіатських країн. Згідно з дослідженнями американських генетиків Пітера Андерхілла (Peter A. Underhill) та Шейли Мірабаль (Sheyla Mirabal) з Департаменту молекулярної та людської генетики та Міжнародного університету в Майамі (Флорида) у 2009 р., гаплогрупа **R1a1** є тепер **R1a1a**. Є два основні субклади – **R1a1a*** та **R1a1a7**. **R1a1a7** з маркером **M458 (R1a1a1b1a1)**, – П.Д.) – європейський маркер, та його епіцентр – Польща (нащадки готів гревтунгів / грутуннів – горіди польської Галичини, – П.Д.). У Європі представлені субклади **R1a1a*** та **R1a1a7 (M458)**, у Південній Азії – **R1a1a***, **R1a1a5 (PK5)** та **R1a1a6 (M434)**. Частка **R1a1a7** у Європі – до 70% гаплогрупи **R1a1** та її носіями є понад 30% населення в основних регіонах Східної Європи. За оцінками авторів, вік східноєвропейського субкладу **R1a1a7** становить 10700 років, а загальний вік **R1a1a*** у Європі – 11300 років. Загальний вік **R1a1a*** у Західній Індії – 15800 років. У зв'язку з цим автори висловлюють припущення про південноазіатське походження цієї гаплогрупи. Андерхілл також стверджує, що жодних давніх міграцій зі Східної Європи до Індії не було, оскільки в Індії відсутній східноєвропейський субклад **R1a1a7**. На його думку, може йтися лише про давню міграцію **R1a1a** з Азії до Європи, а субклад **R1a1a7** виник у Східній Європі⁷⁶¹ вже після періоду появи аріїв в Індії⁷⁶². Роботи цих дослідників є найсвіжішими та всеосяжними. Вони ставлять під сумнів вихід носіїв **R1a1** зі Східної Європи, про який пишуть інші дослідники. Йдемо далі. Дослідження П. Андерхілла та Ш. Мірабаль показали, що за оцінками всіх вікових варіантів свого походження слов'яни сформувалися вже після того, як **R1a1** розсіявся настільки широко, що зміг об'єднати Центральну Європу та Індію. Тож роль слов'ян як розповсюджувачів гаплогрупи не пояснює походження та розселення **R1a1** загалом. Чим більше даних, тим обґрунтованіше це припущення. Андерхілл і Мірабаль розраховали час виникнення **R1a*** і **R1a1** в Індії – відповідно 18478 та 13768 років, тобто набагато раніше, ніж виникнення там індоарійської мовної родини. У дослідженні висловлюється припущення автохтонності, тобто місцевого походження північних індійців і походження **R1a1** на Індійському субконтиненті... Таким чином, напрошується висновок про розселення носіїв **R1a1** задовго до початку експансії «індоевропейців» або «Аріїв», і все це наводить на думку про зв'язок **R1a1** з ностратичною спільністю» (Петро Олексенко, «Гіндустан – колыска людства чи перевалочний пункт у розвитку цивілізацій?», <https://history.eco/oleksenko-indostan-kolybel-chelovechestva/>);

«У Магабхараті згадувався давньоіндійський народ сураштра та країна Сураштра, які за часів Магабхарати розташовувалися на території Качського Раму та на півострові Сураштра (теперішній півострів Катхіявар в Індії, штат Гуджарат) на північному сході Арабського моря; Птоломей (7.1) називав цю країну Сурастреною [Syrastrena]; Страбон

⁷⁵⁹ Д.-кит. «jun» – «високий, красивий, чарівний», – П.Д.

⁷⁶⁰ Бхарати та їх пращури і нащадки, що були далекими пращурами і українців, – П.Д.

⁷⁶¹ Насправді виник у Північному Китаї чи Південно-Західній Монголії, – П.Д.

⁷⁶² Тобто після мігрування аріїв з високогірних долин Північно-Західної Індії в долину р. Сарасваті, – П.Д.

згадував прибережну індійську країну Сараосту (11.11.1), але неясно де вона була; у «Житті Мерліна» Гальфріда Монмутського (1216) згадується Сигейське болото в Індії, що, можливо, є болотом Качського Рама. Півострів Катхіявар був одним із вогнищ хараппської цивілізації (третє тисячоліття до нашої ери), де людські поселення розташовувалися в основному на берегах річок і на океанському узбережжі. Цікаво, що народ, який у Магабхараті називався шурасена [у буддійських авторів сурасена, – Г.М. Бонгард-Левін, «Індія у давнину»), мешкав у верхів'ях річки Сарасваті (трохи вище за сучасний Делі], тоді як сураштри мешкали в районі, де Сарасваті впадала в Арабське море» (Сергій Дарда, «Пояс світу // Катхіявар-Крим, або що означає ім'я Сергій», <http://beltofpeace.com/16-1.html>);

«Сураштра – давня назва півострова Катхіявар на західному узбережжі Індії і добре відома країна в Давній Індії, мешканці її – не менш відомі сураштри. Назву Сураштра (Сураатха, Сураатта, кит. Су-ла-чха) знають «Рамаяна», «Магабхарата» й інші джерела. Буддійські джатаки (повчальні оповідки про життя Будди) мовлять, що уздовж Сураштри текла річка Шатодіка, на берегах якої мешкали відлюдники, що перебралися сюди з інших місць. Назву Шатодіка складають шата «сто» + удака-удіка «вода», тож назва означає «Стовода», бо, очевидно, мала багато приток; її семантичний двійник – річка Шатадру «Стобіжна» в Панджабі-П'ятиріччі й українська Стохід, притока Прип'яті. Своім розквітом давня Сураштра завдячувала торгівлі, вона мала сангхову, тобто громадську форму правління (снскр. «сангха» – громада). Китайський прочанин Хуан Цзян пише, що столиця Сураштри лежала в узніжжі гори Юх-шан-га (снскр. Удджаянта)... Птолемей згадує країну Sygastrene, ототожнювану з Сураштрою, яка простягалася від гирла Гінду до затоки Кач і була в часи Птолемея однією з трьох частин Індоскитії. Після скитської експансії Сураштра потрапила під владу династії Гуптів, що підтверджує напис імператора Скандагупти (455–480 рр. н.е.). А печерний напис в Удайгірі «Удай-горі» (пор. укр. Удай-ріка та Одайпіль на Київщині, якому тотожний інд. Удайпур) повідує, що Скандагупта «день і ніч думав, як би його найпевніше уберегти Сураштру від ворожих зазіхань». Наскельний напис скитського царя Рудрадамана (II ст.) згадує Тушаспу, правителя Сураштри, і називає його яван-раджа – «грецький цар». Сураштрою в часи Скандагупти правили шакські (скитські) правителі, так звані мурунди. Давньоцейлонські хроніки терміном мурунда означають саків-скитів, вони ж мовлять, що мурунда – володар у скитів, він вважається земним утіленням бога Варуни... Синонім до назви Сураштра – Сураджд'я, де «раджд'я» – теж «край, країна, держава», а су – префікс, що надає слову вищої якості⁷⁶³. Тож і Сураджд'я означає «Добра-Гарна країна», тобто «Праведна-Доброчесна країна». Назва споріднена з давньоукраїнськими назвами Сурож (Сугдея, – П.Д.) у Криму й Сураж на Чернігівщині...» (Степан Наливайко, «Епічна Індія і Давня Україна – споріднені ареали: Гуджарат – Сураштра – Крим»,

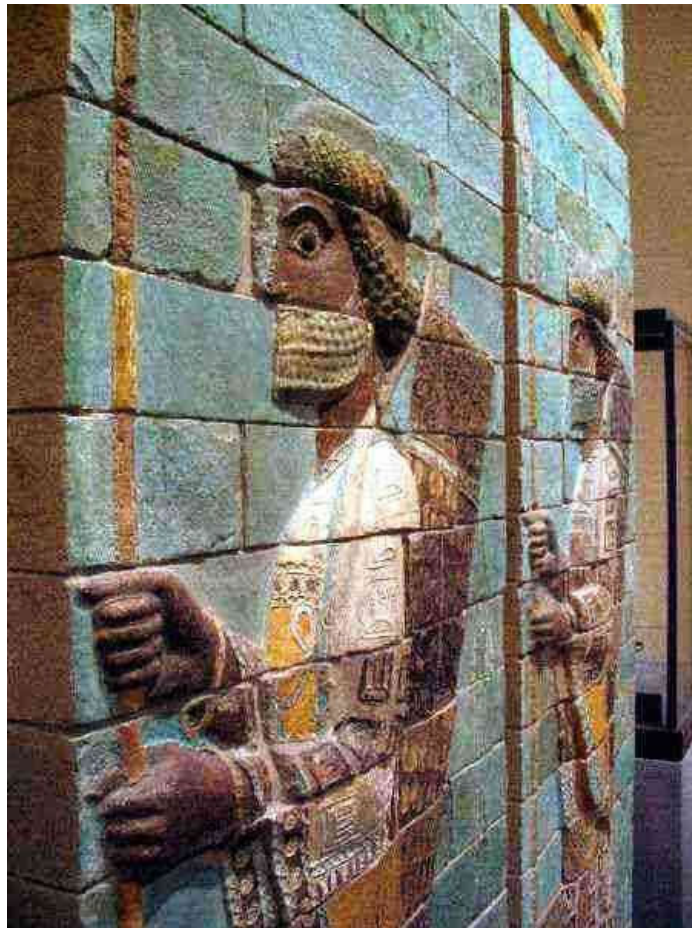
https://spadok.org.ua/books/Epichna_Indiia_i_Davnia_Ukraina_sporidneni_arealy_Gudzharat_Surashtra_-_Krym.pdf).

До того часу, коли нащадки блідолицих саків-бахліків⁷⁶⁴, що колись мешкали в Аратті на теренах Панджабу, – сакараваки, джати, кушани, гуджари, ефталіти і інші (які мали не арійську, а туранську чоловічу Y-хромосомну гаплогрупу **Z93 [R1a1a1b2]**) повернулися до Північного Гіндустану, його населення мало таку ж темно-вишневу (коричневу) шкіру як і боги Вішну (Крішна) та Шива (Кала-Рудра), а також і як дравіди та перси:

«Збереглися кольорові кахлі, що прикрашали стіни палацу перського царя Дарія I (VI століття до н.е.) у місті Сузи, на яких зображені воїни перської родової гвардії...» <http://v-rodyonov.livejournal.com/2543.html>; <http://www.historie.ru/civilizacii/drevnyaya-persiya/246-drevnie-persy-ot-plemeni-do-imperii.html>):

⁷⁶³ Як і в слові «сугуди» / *су-гуди = согди, – П.Д.

⁷⁶⁴ Доліхокранні дасья шака, що мешкали в Аратті, столицею якої була Шакала, – П.Д.

(<http://www.livius.org/pictures/iran/susa/susa-soldiers-relief/susa-soldiers-relief-4/>;
<http://sytycdism.com/palace-in-susa.html>, <http://archive.li/WOFJJ>, http://www.livius.org/su-sz/susa/susa_soldiers.html);

«Битва темно-червоношкірих Кауравів і Пандавів на полі Курукшетра», (Ілюстрація до рукопису Магабхарати XVIII (?) століття, <http://rushist.com/index.php/mifologiya/4658-makhabkharata-kratkoe-soderzhanie>; <https://en.wikipedia.org/wiki/Mahabharata>);

«Найдавніші легенди з історії Індії згадують дві (темно-червоношкірі, – П.Д.) династії, які тепер загубилися в темряві часів; першою була династія царів «сонячної раси», що царювала в Айодхі (тепер Уде); друга, династія «місячної раси», – в Праязі (нині Аллахабад)» (Олена Блаватська, «Розкрита Ізіда», т. 2, «Індія – колыска арійських народів. Темношкірі арійці», <http://hrist-commun.narod.ru/Indija.htm>);

«Магабхарата – героїчний індійський епос», <http://waking-up.org/religi-mira/mahabharata-heroycheskyj-yndyjskyj-epos/>;

«Магабхарата»: Зображення весільного кортежу раджи Немінати. У вольєрі зображені тварини, яких забивають на їжу на весіллі. Охоплений співчуттям до тварин, Неміната відмовився одружитися і зрікся свого королівства, щоб стати Шраманою, <https://en.wikipedia.org/wiki/Mahabharata>.

В середньовіччя ж опісля метисації (змішання з блідолицими туранцями саками) колір шкіри північних індійців значно посвітлішав:

«Танцюристка і музики». Аджанта. VII ст. (Шудрака, «Глиняний візок» у кн: «Класична драма Сходу», БВЛ, М.: «Художня література», 1976);

Тому-то на відміну від смагливих нащадків темно-червоношкірих праїндоевропейців і всіх стародавніх мешканців Індійського субконтиненту блідолиці нащадки прототюрксько-германськомовних сако-масагетів та фінськомовних скитів, іллірійців і тракійців (сучасні блідолиці германці і росіяни) дійсно мають спільний туранський ген світлої шкіри з індійськими блідолицими нащадками саків-бахліків / мадраків Аратти (туранців – сакараваків, джатів, гуджарів, ефталтів і ін.), що переважно мають туранську чоловічу Y-хромосомну гаплогрупу **Z93 (R1a1a1b2)**, а також і зі стародавніми лівійцями, лише яких з усіх середземноморців стародавні єгиптяни і відносили до білої раси:

«І ще в одному місці йдеться про світлошкірість жінок Аратти: «Один з гордовитих знатних бахліків жив у Куруджангалі [Джунглях Куру] і... співав: «Пишнотіла, ніжна діва в тонкій вовняній шалі згадує, вірно, засинаючи, мене, бахліка, у країні куру! Переправившись через річку Шатадруку, через миле серце Іраваті, я повернуся на батьківщину і побачу прекрасних жінок її з великими «раковинами», *світлошкірих* [вид. мною, – О.С.] дів з очима, подовженими полум'яно-червоним миш'яком, підчорненими сурмою» [Магабхарата. Карнапарва. Глава 30. Вірші 19-26]... Таким чином, носії індоарійських мов, що проживають на схід від долини Сарасваті в Північній Індії, споріднених ним за мовою⁷⁶⁵ мешканців Панджабу, що є також носіями традицій харапської цивілізації, сприймали як Варварів. При цьому їх принаймні антропологічний зв'язок з дравідами півдня Гіндустану виключається, саме, їх неодноразово згадуваною

⁷⁶⁵ Вочевидь, тоді спорідненими індоаріям за мовою були лише шляхетних родів бахліків / мадраків. Адже простонароддя бахліків Аратти тоді було переважно протофінсько-самодійськомовним як і його нащадки скити та сако-масагети, про що свідчать чисельні запозичення в фінських мовах зовсім не з іранських мов, а з санскриту та стародавніх індоарійських мов і навіть зі стародавніх дравідських мов, – П.Д.

світлою пігментацією шкіри. Тим часом якби прашури індоаріїв, що засуджують їх у цій частині поеми, просувалися в Південну Азію з північного заходу, як це передбачає міграційна теорія, саме регіон Аратти мав би стати прабатьківщиною всього індоарійського населення Індостану і не міг би іменуватися житлом варварів та розсадником «антикультури». З іншого боку, якби осередок індоарійської культури перебував у долині Сарасваті, то регіони на захід від неї аж до долини Кабула природно сприймалися б як *периферія і варварська окраїна* ареалу індоаріїв» (Олександр Семененко, «У Панджабі погані бахліки з Аратти – не арії, а якщо б міграція [була б] з півночі, то були б арії», в публ.: «Суперечка про прабатьківщину індоаріїв», http://генофонд.рф/?page_id=3430);

«Йохан Хансман пов'язує термін «Балоч»⁷⁶⁶ з Мелухою, назву якої, як вважають, було визначено цивілізацією долини Інду для шумерів (2900 – 2350 рр. до н.е.) та аккадців (2334 – 2154 рр. до н.е.) у Месопотамії. Мелуха зникає з месопотамських записів на початку другого тисячоліття до н.е. Тим не менш, Хансман стверджує, що слід її в модифікованій формі, як *Baluḫḫu*, був збережений у назвах продуктів, імпортованих асирійцями (911 – 605 рр. до н.е.). Аль-Мукаддасі (985 р. н.е.), який відвідав столицю Макрана Баннайбура, стверджує, що він був населений людьми на ім'я Балусі (Балучі), що спонукало Хансмана постулювати «Балух» як модифікацію Мелухху та Балухху. Аско Парпола пов'язує ім'я Мелухху з індоарійськими словами Млечча (санскрит), *milakkha / milakkhu* (палі) тощо, які зазвичай використовувалися для вказівки на «зовнішніх варварів будь-якої раси чи кольору», а також застосовувалися давніми індійськими королівствами для опису іноземців. Серед інших груп, званих млеччами, були саки, гуни⁷⁶⁷, йони, камбоджі, парфяни, бахліки та рішики. Амара-коша описав Кірати та Пулінди як млеччаджати. Індо-греки, скити були також млеччами... У перських джерелах землі нинішнього Белуджистану називалися Макою або Мекраном (д.-перс. Мака-, перс. *مکران*) і в давнину Мекран мав переважно неарійське⁷⁶⁸ автохтонне населення, яке, можливо, зберігалось аж до експансії белуджів. За словами дослідників белуджі є нащадками давніх мідійців і парфян, або є засновниками їх держав, і відрізняються великою домішкою сакських елементів... Масуді згадує балочів (*balōč*) поряд з кофічами (*kōfīč*)...» («Белуджі», <https://ru.wikipedia.org/wiki/Белуджи>).

З Ділмуну – Індії (Саураштри) племена темношкірих кауравів Місячної династії – чеді, сураштри та шурасени / сурасени (сурожці = сугуди / согдійці⁷⁶⁹) мігрували також як до Південного Сибіру, так і до високогірних улоговин Південної Монголії та Північного Китаю, де і стали відомими античним європейцям як сери (жуни) і пізніше як гутії = готи (кит. юечжі / *утії = юти). Про темношкірість інської шляхти шанців повідомляється в «Сюнь-цзи»:

«Як сказано в «Хронологічних таблицях» «Ши цзі», у період правління Шуня (5-го ді) у «Се народився (син – С.Д.) Чжао-мін» [«Ши цзі», гл. 13-та]. У «Сюнь-цзи» (гл. «Ченсян») повідомляється: «Темний правитель (кит. «сюань ван») Се породив Чжао-міна...». Після проминання часу, «після смерті Се на престол (на пост [глави роду Інъ] – С.Д.) вступив його син Чжао-мін» (2-е покоління роду Інъ) [«Ши цзі», гл. 3-тя, «Чжао-мін»]» (Дмитро Суровень, «Складне вождівство в стародавньому Китаї періоду Ся», ПІСДП, 2022, Вип. 18-й, <https://usla.academia.edu/DmitriySuroven>);

⁷⁶⁶ Якщо етнонім «балоч» є самоназвою добелуджського автохтонного блідолицеого населення, то не виключено, що нащадками його прашурів могли бути і отюречені пізніше половці (угор. «палоч»), – П.Д.

⁷⁶⁷ Насправді хунни / сюнну, бо слов'янськомовні евразійці гуни / жуни були не блідолицими, а темно-червоношкірими, як і індоарії, – П.Д.

⁷⁶⁸ Вочевидь, протофінсько-угорськомовне блідолице автохтонне населення, нащадками якого могли бути і прашури марійців фінськомовні греки ахейці = оксейці, – П.Д.

⁷⁶⁹ До племінних об'єднань яких, вочевидь, входили не тільки брахікранні індоєвропейці – прабалто-слов'яни, а й дравідські племена та бахліки Аратти, що стали етнічним субстратом доліхокранних прафіно-угорців і самодійців.

«Першовідкривач китайського неоліту Ю. Андерсон, узагальнюючи результати своїх досліджень, висунув теорію (що свого часу отримала значний резонанс) про те, що «протокитайці» – творці культури фарбованої кераміки – були мігрантами із заходу. Спочатку вони, просуваючись у східному напрямку, досягли Ганьсу, а потім проникли на територію Хенані [Andersson, 1925, 35-45]. Б. Карлгрен запропонував дещо іншу інтерпретацію фактів, отриманих Андерсоном: «протокитайці» мешкали в басейні Хуанхе ще в донеолітичний час, а згодом туди переселилися і змішалися з «протокитайцями» інші племена, які принесли з собою культуру фарбованої кераміки. Припущення Б. Карлгрена підтримали деякі японські археологи [Хамад Косаку, 31]. Ідею поширення культур фарбованої кераміки із заходу на схід розділяв китайський науковець Лян Си-юн, що відкрив у Шаньдуні культуру «луншань»⁷⁷⁰. В одній зі своїх ранніх робіт Лян Си-юн відтворює картину поступового поширення фарбованої кераміки з Ганьсу на схід, а чорної кераміки-з Шаньдуна на захід. Дифузія цих культур відбувалася, за Лян Си-юном, кількома хвилями. Рання хвиля поширення чорної луншаньської кераміки близько 2500 р. до н.е. досягла поселення Яншао, а потім продовжувала рух на захід і близько 2000 р. до н.е. прийшла в Ганьсу, де чорна кераміка змішалася із фарбованою. Пізня хвиля досягла лише Хоугана. Це сталося у 2300 – 2000 роках. до н.е., коли фарбована кераміка біля Хенані вже зникла. У свою чергу рання хвиля фарбованої кераміки докотилася до Хоугана, тоді як пізня – лише до Яншао, де, зіткнувшись із зустрічною хвилею чорної кераміки, втратила здатність до подальшого просування на схід, зникла або змінила напрям свого руху [Лян Си-юн, 97]... В одній з перших статей на цю тему Л.С. Васильєв наголошував на «вражаючій схожості» в орнаментативній кераміці типу «баньшань» і «мяодігоу», з одного боку, і «трипілля», а також «анау» – з іншого. Стверджуючи, що в Сіньцзяні, тобто на півдорозі між Анау та Ганьсу, були виявлені сліди розписної кераміки і що серед яншаоських черепів у Ганьсу Д. Блеком були виявлені три екземпляри, які свідчили про змішування західних та протокитайських рис, Л.С. Васильєв в такий спосіб реконструює передісторію формування у басейні Хуанхе культури «яншао»: «Археологічні матеріали свідчать про те, що на межі IV – III тисячоліть до н.е. з Ірану⁷⁷¹ в Середню Азію йшла інтенсивна інфільтрація землеробів, внаслідок чого на території Середньої Азії виникли помітні переміщення мас землеробського населення... Можливо, що в результаті цих зафіксованих археологією переміщень носіїв культури розписної кераміки Середньої Азії одна з племінних груп десь у районі сучасного Сіньцзяну вступила в контакт із місцевими доземлеробськими монголоїдними племенами, що населяли тоді Північний Китай, Монголію та ряд суміжних районів Азії. Внаслідок цього контакту і могла виникнути нова культура» [Васильєв Л.С., 1964, 132]... Пізніше Л.С. Васильєв відмовився від пошуків рис прямої подібності між «яншао» та «анау», звернувшись до культури «бурзахом» на території Кашміру [Васильєв Л.С., 1974]» (М.В. Крюков, М.В. Софронов, М.М. Чебоксаров, «Стародавні китайці: проблеми етногенезу», <https://coollib.com/b/334736-mihail-vasilevich-kryukov-drevnie-kitaytsyi-problemyi-etnogeneza/read>);

«Батьком Місячної династії вважається бог місяця (звідси його назва) Сома, або Чандра⁷⁷²... Так, нащадками Друхью називалися царі Гандхари на північ від Індії;

⁷⁷⁰ Не виключено, що носіями археологічної культури «луншань» були східні іногородці «І» = Каурави, що після поразки в битві з Пандавами і поглинання морем (бл. 3100 – 2500 рр. до н.е.) їхнього портового міста Двараки мігрували на Далекий Схід і принесли до Шаньдуна з Індії не лише технологію виготовлення чорної кераміки, а і філософське вчення, яке пізніше стало відомим як даосизм, – П.Д.

⁷⁷¹ Насправді інфільтрація землеробів не з Ірану, а з Кашміру і взагалі з Північного Гіндустану, в багатьох регіонах якого через землетруси, що призвели до загибелі Калібангану I (бл. 3000 – 2700 рр. до н.е.), повного обміління річки Дрішадвати (2600 р. до н.е.) і суттєвого зменшення водного ресурсу річки Сарасвати, стало неможливим продуктивне землеробство, – П.Д.

⁷⁷² Чандра / *Тантра; фінік. «Танет» – місяць; снскр. «тан» – «розповсюджуватися, розширюватися, рости вище, охоплювати»; укр. «танути» – «зменшуватися у розмірах [до серповидності]», – П.Д.

...нащадками Яду – племена хайхаїв⁷⁷³, бходжей, відарбхів, чеді (у Берарі та Декані), а також ядави – рід, у якому, за переказами, народився Крішна і столиця якого Дварака (Двараваті у Гуджараті) загинула разом із ними незадовго до його смерті, і т.д. Найбільшої слави й могутності досягли, проте, нащадки молодшого сина Яяті – Пуру, якому заповів своє царство батько. Серед нащадків Пуру (пауравів) індійські оповіді називають: племена бхаратів⁷⁷⁴ і панчалів, що згадуються ще в «Рігведі», царів Душ'янту, героя легенди про Шакунталу, Бхарату, Куру, Шантану⁷⁷⁵ – чоловіка богині Ганги, нарешті, Панду та Дхрїгараштру, чії сини – пандави та каурави» (Павло Грінцер, «Місячна династія» Енци. «Міти народів світу», https://gufo.me/dict/mythology_encyclopedia/ЛУННАЯ_ДИНАСТИЯ);

«Раджпути діляться на більш давню Місячну (Чандраванша або Чандра-бансі), менш давню Сонячну (Сурьяванша або Сурадж-бансі) і наймолодшу Вогняну (Агніванша, Агні-бансі або Агні-кула) династії. Місячна династія, що походить від ранніх аріїв, у свою чергу, ділиться на дві лінії – Ядавів⁷⁷⁶ і Пауравів (від останніх сталася славетна династія Матсья). Кшатрійськими царями, що керували на Ганзькій рівнині (тобто за межами початкової Ар'яварти), були вже представники Сонячної династії, що просувалися на схід від первісного арійського ареалу (хоча правляча сім'я князівства Мевар у Раджпутані – Сисодія – теж відносила себе до «сонячних» раджпутів). Існує ще невелика⁷⁷⁷ четверта, неканонічна Зміїна династія (Нагаванша або Нага-бансі)» («Населення Раджастхана // Раджпути», <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1836633>);

«Відомий індолог Ф. Сталь запитує: «Чому ніхто... не згадує індоарійську або кафірську як можливі мови мумій [Тариму]? Чому всі вважають, що їх мова повинна була бути тохарською або іранською? Хіба індоарійська і навіть кафірська не є, щонайменше, рівноймовірними кандидатами? Хіба індоарійська⁷⁷⁸ не є більш ймовірним кандидатом, ніж іранська, так як всі іранські мови, що поширилися на схід, відносяться до першого тисячоліття н.е.? ... Багато давніх мешканців Таримського басейну могли говорити не на іранській або тохарській, як зазвичай уявлялося, але на ранній формі кафірської або індоарійської⁷⁷⁹... За багатьма параметрами культура Гумугоу виводиться з Гіндустану і / або з культури РВ [Рігведи, – П.Д.] (культ лінгама і йоні; розведення корів, кіз і овець; вирощування зернових; стрільба з лука, застосування рослинної психоактивної речовини; символізм води / човна / корабля; жертвоприношення у стовпів; трупоположення (в дерев'яних трунах витягнуто на спині), численні прикрашені рогами поховальні стовпи; солярний культ з семеричною символікою; укріплені селища; іригаційні канали). Загальною виявляється і чоловіча гаплогрупа **Ra1a**. Але човнові труни таримців видають в них споріднену пращурам германо-балто-слов'ян групу, що після виходу з Південної Азії відхилилася на північний схід... Тарим був коридором проникнення індоєвропейської лексики в мови Далекого Сходу. У II тис. до н.е. індоєвропейці досягли Китаю, де були виявлені паралелі з РВ (блюдо-ПАНЬ – модель колісниці Ашвинів, Паньгу = Пуруша – Хіраньягарбха)» (Олександр Семененко, «Таримський слід виходу індоєвропейців з Індії», https://archive.org/stream/SemenenkoTarimskiiSledIshoda/Semenenko%20Tarimskii%20Sled%20Ishoda_djvu.txt, <http://scipeople.ru/publication/118584/>);

Саме стародавнім «родом Місяця» були і яду = гутії / *утії / юйчжі / юечжі⁷⁸⁰:

⁷⁷³ Можливо племена, споріднені хайкам – протовірменам, – П.Д.

⁷⁷⁴ Пагеритів / українців; гінді «fāhaṅ», д.-грец. «Ἰκρός», д.-укр. *оукръ – «зовнішній, наріжний», – П.Д.

⁷⁷⁵ Сян-ту – пращур, як кауравів Індії, так і їх нащадків шанців у державі Шан-Інь на теренах Китаю, – П.Д.

⁷⁷⁶ У тому числі і юечжі, що частково повернулися до Індії з Північного Китаю і яких індійці називали Яду / Ядавами, а їх метисних нащадків зараз називають джатами, – П.Д.

⁷⁷⁷ Невелика, бо більшість її племен мігрували на Далекий Схід Азії, де і ослов'янилися, – П.Д.

⁷⁷⁸ Чи навіть протослов'янська сарматська, – П.Д.

⁷⁷⁹ Чи навіть на ранній формі прабалтсько-слов'янської мови, – П.Д.

⁷⁸⁰ Пращури слов'янськомовних античних германців [гьотів, ютів, грутуннів, тервінгів, англів та ін.], аланів-торків = ясів, гунів ультинзурів = вількінів [вільців / лютичів і волохів / улахів / уличів], караболгар утигурів, каракозар та інші.

«У мітах стародавніх насельників Азії Сонце набувало образу червоного / рудого коня, здатного за один день подолати на небосхилі величезний простір від світанку до заходу сонця; місяць сприймався в образі білого коня, що проходить такий же шлях від заходу сонця до світанку. Ієрогліфи, що входять до складу транскрипції «юе-чжі», мають смислове навантаження: «рід Місяця», або «Місячна гілка»⁷⁸¹. Тому семиплемінність аргіпеїв [д.-грец. Ἀργυλλοῖοι, – П.Д.] і юечжі⁷⁸² пояснюється семинічними фазами нічного місяця, виділеними ще за палеоліту» (Юрій Зуєв, «Каганат Се-яньто і кімеки», <http://s155239215.onlinehome.us/turkic/20Roots/201Seyanto/ZuevSeyantoRu.htm>);

«Китайське посольство Чжан Цяня до юечжі у 126 році до н.е., печери Могао, настінний розпис» (<https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1218562>);

«Позначенням частини цього племені в північно-східному кутку Ордоса і на північний схід від нього було юйчжі (<ngiou-tie<uti) «рід нефриту / яшми», символу Місяця. Ці ієрогліфічні варіанти відбивають звучання «тіті» і містять інформацію про головну етнографічну межу самого племені: це «рід Місяця», тобто. Жінки – Цариці. Назва «Юечжі го», що зустрічається в джерелах, означає не тільки «держава Юечжі», а й «Держава Жінки-Цариці», генікократична держава. У цьому світлі є показовими слова літописця: «Коли цар великих юечжі був убитий хусцями (сюнну, 176 р.), царицею стала його дружина. Вона підкорила Дася (Бактрію) і панувала над нею» (Бань Гу, р. 61, с. 749)» (Юрій Зуєв, «Ранні тюрки: нариси історії та ідеології», https://www.studmed.ru/zuev-yua-rannie-tyurki-ocherki-istorii-i-ideologii_c2f6d254019.html);

Расселение племен в Средней Азии около VII в. до н. э.

⁷⁸¹ Стародавня або «Місячна» династія, – П.Д.

⁷⁸² А також і Баньшунських манів – ба-ді, – П.Д.

«Хоча Сима Цянь розташовує корінну територію (темо-червоношкірих, – П.Д.) юечжів в кінці III ст. до н.е. «між Дуньхуаном і Циляншаньом», тобто на північ від Нань-Шаню, в південно-західній частині провінції Ганьсу, більш широкий аналіз джерел дозволив Кадзуо Енокі стверджувати, що тут розташовувалися лише основні центри юечжів, прив'язані до давньої трансазійської торгової траси. Реальне панування керманічів юечжі і розселення їх племен поширювалися тоді на більшу частину Монголії, Джунгарію, Тянь-Шань, де вони були сусідами з усунями, а також на Таримський басейн і верхів'я Хуанхе⁷⁸³» (Сергій Кляшторний, «Юечжі і гуни», <https://history.eco/sergej-kyashtornyj-yuechzhi-i-gunny/>; <https://history.wikireading.ru/226785>);

«Грандіозний успіх китайського етнічної зсуву на північ був багато в чому зумовлений первинним успішним проникненням китайського елемента на всі поверхи державного будівлі імперії Чжоу, тохарської за походженням⁷⁸⁴ своїх перших володарів і такої, що спиралася спочатку на білі жун-ді⁷⁸⁵» (Микола Лисенко, автореф. дис. «Аси-Алани в Центральній Азії: Центральноазіатський аспект раннього етногенезу алан», <http://www.dissercat.com/content/asy-alany-v-tsentralnoi-azii-tsentralnoaziatskii-aspekt-rannego-etnogeneza-allan>);

«На більш стародавньому етнолінгвістичному матеріалі базується азіатсько-дніпровська теорія, яка шукає давню слов'янську прабатьківщину в Азії, в зоні лісостепу⁷⁸⁶ приблизно на півночі сучасного Казахстану і півдні сусідньої Сибіру. За цією гіпотезою, звідти слов'яни за кілька століть до н.е. рушили на захід (слідом за сарматами)⁷⁸⁷; і розселилися спочатку на просторі між Дніпром і Бугом» (Віктор Тітов, «Етногенез литвинів (білорусів) в слов'янському контексті», у зб. під ред. Анатолія Тараса, «Передісторія білорусів з найдавніших часів до XIII століття», <https://coollib.net/b/377826-anatoliy-efimovich-taras-predyistoriya-belarusov-s-drevneyshih-vremen-do-xiii-veka/read>);

«Словом, далеко не випадково дослідники, добре знайомі з історією культури давнини, нагадують про те, що іньська цивілізація багато в чому подібна до культури ряду напівосілих племен-степовиків, настільки помітних на політичній арені Західної Азії в тому ж другому тисячолітті до н.е. Як правило, ці племена, досить знайомі і з землеробством, і з бронзою, але воліли войовничу долю скотаря і мисливця і мали у своєму розпорядженні запряжених у бойові колісниці коней, нерідко вихором обрушувалися на території, що здавна обробляються місцевими землеробами, завойовували їх і потім осідали. Так було з хеттами, гіксосами, касситами⁷⁸⁸, аріями⁷⁸⁹» (Михайло Діунов, «Расово-пізнавальна історія цивілізацій: Стародавній Китай», <http://www.rus-obr.ru/idea/1828>);

«Стародавні китайські тексти згадують про поселення варварських народів у центрі китайської спільноти. «Жуни» та «І» займали території в Шаньсі, Хебеї та на узбережжі півострова Шаньдун⁷⁹⁰. Вони вважалися некитайськими тубільцями, але це не підтверджується реальними свідченнями. Народ «І» принаймні був дуже близьким

⁷⁸³ І навіть на Алтай і Саяни – ганьсуйці / *ганьжуни / гяньгуні, – П.Д.

⁷⁸⁴ Насправді праслов'янськомовної юечжійської за походженням, – П.Д.

⁷⁸⁵ Насправді на темно-червоношкірі європеїдні племена жун-ді, – П.Д.

⁷⁸⁶ Вочевидь, все ж таки у високогірних улоговинах, в яких завдяки високому рівню ультрафіолетового опромінення праслов'яни і зберегли темно-червоний колір шкіри своїх індоєвропейських пращурів, – П.Д.

⁷⁸⁷ Насправді, рушили слідом за балтськомовними савроматами аорсами і усунями (язаматами, язигами і ін.), бо самі брахїкранні сармати, звичайно ж, і принесли слов'янську мову до Європи, – П.Д.

⁷⁸⁸ Кассити = ядави / ятії; маратхі «Jātīcē», гінді «jaati», англ. «caste, genus» – «каста, походження, привілейований рід, клас», можливо, від кореня «кші / *каші» – «правити, керувати, володіти», – П.Д.

⁷⁸⁹ Так було також і з джоусцями / джоу = серами – сермендами / сарматами і з їх нащадками слов'янськомовними античними германцями, – П.Д.

⁷⁹⁰ Вочевидь, це стародавня індійська морська колонія на теренах Китаю, назва якої до її переосмислення, можливо, означала «священну обитель» Шантану – пращурою Шан Тана і Сян-ту, що «прославився славою великих заслуг, добрий порядок панував за морями навколо...» [Ши цзі] і який, можливо, був ототожненим пізніше з верховним володарем Шан-ді). Правитель царства Цінь, що виникло на її теренах, Цінь Ши Хуан-ді (*Жуан-ді; Хуан = Жуан = Ван) був бородатим метисом – напівєвропеїдним інородцем, – П.Д.

«китайцям», тобто мешканцям цивілізованих держав...» («Енциклопедія Китаю», Ч. 1, Р. 1 «Передісторія», <https://www.abirus.ru/content/564/623/626/12562/12971.html>);

«Крім того, як з'ясували дослідники, спочатку острів Шаньдун, особливо його північні та західні регіони), розвивався майже настільки ж інтенсивно, як і район Нижньої Янцзи. На Шаньдуні виникли політії (ранньодержавні утворення) самостійної цивілізації аустронезійського народу «східних І⁷⁹¹». Таким чином, згідно з найновішими археологічними даними, найбільш соціально-економічно розвиненими регіонами Східної Азії в III – на початку II тис. до н.е. були райони Нижньої Янцзи та Шаньдуна. Як встановили археологи, у III тис. до н. на Нижній Янцзи (у районі озера Тайху) і на півночі Шаньдуна з'явилися перші держави (китайського типу «міста-держави»), причому, в такій кількості, що, фактично, примикали одна до одної... Суспільно-політичний досвід культури Лянчжу в кінці III – початку II тис. до н.е. був сприйнятий найпізнішою неолітичною культурою Луншань (виникла на початку III тис. до н.е. на Шаньдуні), з якою наразі пов'язується процес утворення єдиного китайського етнокультурного субстрату⁷⁹². ...аналіз даних писемних пам'яток про Ся і шанців до Чен Тана дозволяє говорити лише про значну спільність їхньої ранньої історії. Ся – найменування великої етнічної спільноти, можливо конгломерату споріднених спільнот, що мешкали в районі Хуанхе, а шанці – частина її, що прагнула політичного панування у його рамках. Мабуть, як і багато народів, шанці переміщувалися в пошуках оптимальної ніші для родючих і погано заселених земель Великої Рівнини. Зрештою, вже в середній бронзі переміщення приведуть їх на північ від Стародавнього Надмор'я та сусідньої частини Великої Рівнини, де і виникне держава Шан... Дослідники вказують на те, що в додержавний період (період Ся) періодичні переселення були характерною рисою життя людей. Однак, ведучи осілий, землеробський спосіб життя з різних причин, вони неодноразово переміщувалися в межах трьох сучасних провінцій – Хенань, Хебей та Шаньдун. Джерела говорять про вісім переселень ... шанців. ... Деякі дослідники так намагалися пояснити причини цих переселень. На думку деяких науковців, неодноразові зміни столиці або ставки правителів відображають «напівномадський» спосіб мешкання шанців. ... Не випадково дослідники, які добре знайомі з історією культури стародавності, нагадують про те, що цивілізація Інь схожа багато чим з культурою ряду напівосілих племен-степовиків, що були дуже помітним на політичній арені Західної Азії в тому ж II тисячолітті до н.е. Як правило, ці племена, що досить знайомі були із сільським господарством і бронзою, але віддали перевагу воєвничій долі скотаря та мисливця і мали в своєму розпорядженні запряжених у бойові колісниці коней, часто вихором навалювалися на території, землі яких вже давно оброблялися місцевими землеробами, завойовували їх, а потім осідали. Так було з хеттами, гіксосами, касситами, аріями» (Дмитро Суровень, «Складне вождівство в стародавньому Китаї періоду Ся», ПСДП, 2022, Вип. 18-й, <https://usla.academia.edu/DmitriySuroven>);

«У похованнях міста Шан виявлені останки європеїдів. Дослідники вважають, що це військовополонені євразійці, захоплені китайцями і принесені в жертву. Однак можна висунути і іншу версію, яку, до речі сказати, висловлювали й інші науковці, що в місті Шан відкриті поховання європеїдів, які належали до правлячого класу – до місцевої родової аристократії. Тоді стає зрозуміло, яким чином в іньський Китай потрапили секрети виплавки металу, колісниці і інші винаходи індоевропейців. Петухов і Васильєва продовжують: «Написи пізнього Інь вказують, що на заході від цієї держави мешкає плем'я чжоу. Чжоусців називали «варварами». Є всі підстави вважати, що чжоусці –

⁷⁹¹ Саме у аустронезійсько- та праслов'янськомовних інородців «І», що мешкали разом в Шаньдуні, китайці і запозичили філософське вчення даосизм (кит. «дао», кор. «доло», япон. «доро», прасл. *дорґъ / *дорґа, пол. «droga» – «дорога, шлях» походить від «дор» – «продраний в хащі простір» чи від *дорити – «торити шлях, продираючись крізь хащі»). В «Хоу хань-шу» (глава Дун і чжуань «Опис східних інородців І») перераховується дев'ять видів «І», – П.Д.

⁷⁹² До якого входили не лише аустронезійські та праслов'янські, а і тунгузо-маньчжурські племена, – П.Д.

«варвари», які принесли з собою у Китай XI століття до н.е. черговий культурний імпульс, були представниками того ж найдавнішого європеїдного населення Центральної Азії, що і створило неолітичну культуру Яншао... Китайські джерела зводять походження чжоусців і їх родичів жунів до перших імператорів, Хуанді і Яньді, що правили в середині 3-го тисячоліття до н.е., у період світанку культур Яншао. Виявляється, що «варвари» чжоу і жуни походять безпосередньо від добродесних імператорів, що принесли до Китаю цивілізацію». Таким чином, ґрунтуючись на цьому тексті, можна припустити, що першими імператорами Китаю були білі люди⁷⁹³» (Олександр Белов, «Арійська минуле землі Руської. Таємничі коріння русичів // Куди їздили арії на своїх колісницях», <http://oldrushistory.ru/library/Ariyskoe-proshloe-zemli-Russkoy--Tainstvennye-korni-rusichey/26>);

«Є достатньо підстав вважати, що племінна спілка іньців, яка мешкала на цій порівняно невеликій території, відчувала себе до певної міри чужорідним тілом у тому етнокультурному середовищі землеробів неоліту, що її оточувала. При цьому йдеться не лише про різний рівень культури, а й взагалі про етнічні, навіть расово-антропологічні відмінності. Зазвичай у публікаціях сучасних китайських антропологів звертається увага головним чином те що, що зуби похованих іньців свідчать про їх монголоїдність. Але приналежність до монголоїдів ще жодною мірою не виключає можливості суттєвих расових відмінностей між іньцями, з одного боку, і місцевими землеробами неоліту – з іншого⁷⁹⁴, а ряд спеціальних досліджень підтверджує факт такого роду відмінностей. Зроблений Лі Цзі аналіз 135 черепів з Хоуцзячжуана (поблизу Аньяна) показав, що за всіма семи основними прямими вимірами іньські черепи відмінні від неолітичних, причому різниця (головний показник у іньців – 76,96) свідчить про помітне зростання брахікефального елемента в іньській популяції. Щоправда, при цьому Лі Цзі застерігається, що це ще не може бути сприйняте як свідчення «фундаментальних змін» в етнічній композиції іньців порівняно з епохою неоліту. Але нехай різні відмінності дійсно не «фундаментальні» – вони тим не менш є, і навіть дуже помітні. І якщо спробувати дати археологічне й історичне тлумачення цього факту, то воно зведеться все до тої ж тези про відому етнокультурну і навіть расову несхожість між племінною спілкою іньців і неолітичним середовищем, що оточувало її в басейні Хуанхе... Наскільки можна судити за наявними нині даними, під найменуванням Ся в іньський час малася на увазі вся та етнічна сукупність неолітичних племен, з якою пращури іньців зіштовхнулися і вступили у взаємодію, опинившись у басейні Хуанхе. У будь-якому разі, однак, саме протистояння Ся та Ін у китайській історичній традиції свідчить про ті етнічні відмінності між неолітичною периферією та компактною спілкою іньців, які у світлі всього наданого видаються досить очевидними... Якщо звернутися до написів на іньських гадальних кістках, які досить добре вивчені і систематизовані, то легко помітити, що найважливіше місце у практиці ритуалів займало принесення в жертву, нерідко у масових кількостях, полонених, тобто сусідів іньців. Нічого схожого в епоху неоліту, як про це свідчать поховальні обряди та розкопки могильників, не було. Звичайно, це «нововведення» можна пояснити тим, що іньці, на відміну від своїх попередників – луншаньців, були на іншому ступені соціального розвитку. Часто при цьому посиляються навіть на інститут рабства, хоча з логічного погляду ці посилення явно неспроможні: масове принесення, в жертву полонених іноплеменників могло означати лише те, що рабів колектив іньців, по суті, не потребував. Отже, зафіксована в писемних пам'ятках іньської епохи та підтверджена археологічними розкопками іньських поховань практика ритуальних людських жертвоприношень перебувала у явній невідповідності з тим, що було в басейні Хуанхе до іньців... І навряд чи появу такого роду практики у іньців можна віднести лише за рахунок соціальної еволюції землеробів неоліту басейну Хуанхе до племінної спілки епохи бронзи. Адже в тому й полягає суть питання, що іноплеменники приносилися в жертву іньським

⁷⁹³ Насправді темно-червоношкірі, як і всі інші нащадки праїндоевропейців, – П.Д.

⁷⁹⁴ Тобто між пращурами сушенів, з одного боку, і пращурами хуася – з іншого, – П.Д.

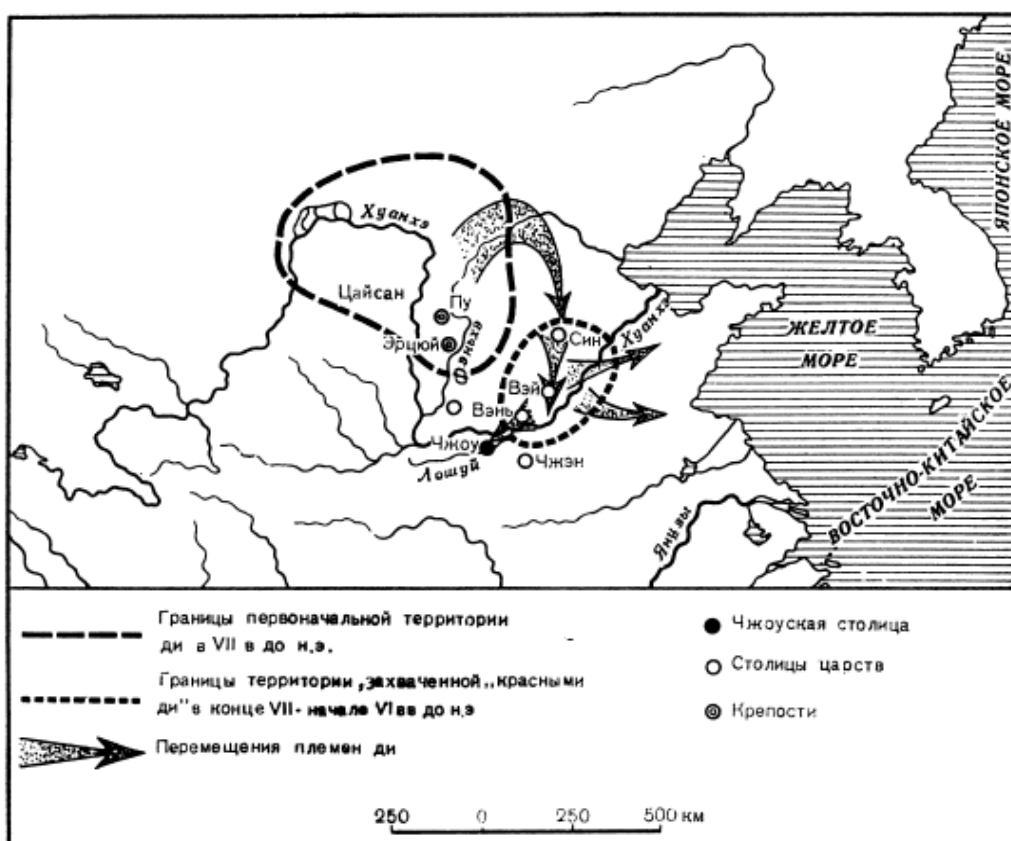
племінним вождям, насамперед покійним, на чолі з великим божественним першопращуром Шанді. Іншими словами, жертвами такого роду підкреслювалася етнокультурна різниця між іньцями і неіньцями, так само як і етнічна гомогенність серед самих іньців – нащадків великого Шанді... Тепер про історіографічну традицію. Згідно з найдавнішими історичними записами, зафіксованими ще в Шуцзін, династія Інь не була першою: першою і явно легендарною династією, що нібито правила в Китаї до Інь, вважається Ся. У Шуцзін у главі «Тан-ши» йдеться про те, що останній правитель цієї династії, Цзе, вирізнявся поганою поведінкою та недоброчинними акціями, внаслідок чого народ страждав. Саме цим, зокрема, аргументував своє рішення виступити проти нього іньський Чен Тан, який назавжди залишився в китайській історичній традиції одним із зразків високо-добродійного правителя, який виступив проти тирана і тим здійснив волю Неба: «Правитель Ся винен; побоюючись Шанді, я не смію не покарати його»... Скаковий кінь, бойова колісниця, бронзові втулки, ярма, начиння та зброя, які не мали прототипів у Китаї, але були аналогічними не китайським... Ці нововведення прийшли в іньський Китай через посередництво кочівників, швидше за все, в результаті серії спорадичних воєн... Зібрані воедино, 15 – 20 зображень іньців у расовому відношенні є різке строкатою картиною. Серед них можна виявити і беззаперечних монголоїдів, як континентальних, так і тихоокеанської гілки, і меланезоїдів, і близьких до них типів з негро-австралоїдною домішкою і, що найбільш цікаво у світлі проблем, що вивчаються нами, явно виражені європеїдні типи. Прямі, гострі, навіть трохи гачкуваті носи, дуже слабо виражені вилиці, очі з явно немонголоїдним розрізом, стислий рот з тонкими губами – ні в Чжоу, ні в пізніші епохи нічого схожого в китайській пластиці, камені та бронзі не зустрінеш... В окремих зображеннях європеїдний расовий тип представлений явно і беззаперечно, наприклад, голова з характерним довгим носом і вузьким обличчям, вироблена у вигляді навершя, або фігурка людини з великим носом з горбинкою та із загальним виглядом, що нагадує семітський... У розпорядженні китайських археологів і антропологів є багато сотень і тисяч ще не вивчених (або вивчених, але з якихось причин залишених неопублікованими) іньських черепів. Досліджені ж і опубліковані мізерні та суперечливі матеріали про расовий тип іньців лише підтверджують ті висновки, що вже були зроблені у зв'язку з аналізом іньського мистецтва і які збігаються з іншими викладеними вище даними: етнокультурна спільнота Інь сформувалася на китайському ґрунті в ході складного процесу синтезу компонентів, як місцевих, так і прийшлих... Плем'я, про яке може йтися мова, було в якомусь, нехай вельми віддаленому, ступені спорідненим з іншими степовими племенами тієї епохи, що сходили до спільного для них індоіранського кореня і використовували мову, що відповідала цьому ж кореню. Плем'я було знайоме із системою ієрогліфічного письма та астрологічного календаря, володіло навичками художньої майстерності. Принаймні, частина його пращурів належала до немонголоїдного антропологічного типу, про що свідчать і загальні дані антропологічного аналізу (брахікефальність іньців), і деякі зображення людських осіб на бронзі» (Леонід Васильєв, «Проблема генезису китайської цивілізації», https://www.abirus.ru/user/files/Ebooks/vasil_ev_1_s_problemy_genezisa_kitayskoy_tsivilizatsii_formi.pdf);

«Вочевидь, брахікранний європеїдний тип принесли з Китаю ді. Інший різновид ді – усуні (прабалтськомовні лаоцяни – старі цяни, – П.Д.) – також короткоголові [Г.Ф. Дебець, «Палеоантропология СРСР», М.-Л., 1948]» (Лев Гумільов, «Дінлінська проблема. Перегляд гіпотези Г.Ю. Грумм-Гржимайло в світлі нових історичних та археологічних матеріалів», http://gumilevica.kulichki.net/articles/Article26.htm#Article26note_13);

«Ді належали до числа автохтонів Китаю. Вони склали навіть ядро того народу, що в 1122 р. до Н.Х. опанував увесь Китай, давши йому династію Чжоу (1122 – 225). Слід додати, що іногородців яо-мяо китайці вважають нащадками чжоусців і що за таких же нащадків видають себе і іногородці вони... Засновник династії Хань (206 р. до Н.Х.) був також людиною не монгольського типу: «Гао-ді мав орлиний ніс, широкий лоб і був

обдарований великою кмітливістю», – читаємо ми про нього в «Ган-му»...» (Володимир Авдєєв, «Російська расова теорія до 1917 року», Т. 2, <https://www.profilib.net/chtenie/70473/vladimir-avdeev-russkaya-rasovaya-teoriya-do-1917-goda-tom-2-lib-174.php>);

«Досить сказати, що, коли в 318 р. до н.е. п'ять правителів найбільш великих царств вперше офіційно прийняли титул вана, який до того часу міг носити лише чжоуський Син Неба, в їх числі був правитель Чжуншань. Отже, нам порівняно добре відомий ланцюг політичних подій, учасниками яких були протягом VII – IV ст. до н.е. племена ді. На жаль, відомості про їхню культуру, спосіб життя, мову є фрагментарними. Це пояснює значні розбіжності в думках дослідників з приводу походження та етнічної приналежності ді» (М.В. Крюков, М.В. Софронов, М.М. Чебоксаров, «Стародавні китайці: проблеми етнологенезу», <https://coollib.com/b/334736-mihail-vasilevich-kryukov-drevnie-kitaytsyi-problemyi-etnogeneza/read>);

Карта 8. Племена ді в VII—VI вв. до н. э.

«Жуни займали територію, досить однорідну з ландшафту і монолітну: на північному заході вони населяли оазис Хамі, де межували з індоєвропейськими чешисцями⁷⁹⁵, що мешкали в Турфані; на південному заході вони володіли берегами озера Лобнор і Черчен-Дар'ї, приєднуючись до Хотану і гір Алтинтаг, де кочували тибетці – жокянь; жунам належало також плоскогір'я Цайдам, а споріднені з ними племена ді мешкали в північній Сичуані. Але головна маса жунських племен групувалася в Північному Китаї. У провінції Хебей мешкали племена: бейжун (вони ж шаньжуни), цзяші (відгалуження племені чиді), сяньлюй, фей і гу (відгалуження племені бейді), учжун. Загальна їх назва була – бейді. На заході мешкали племена, які отримали загальну назву жунді. Вони мешкали серед китайського населення, не змішуючись з ним, в провінціях: Шеньсі – дажуни⁷⁹⁶, ліжун,

⁷⁹⁵ Можливо, козарськими пращурами чигів = чехів, самоназва яких чеши [Češi] в епоху Хань вимовлялася як «ka-siǵ» – касрі / касір / касар = казір / козар, – П.Д.

⁷⁹⁶ Пращури да-юечжі і даваньців? – П.Д.

цюаньжуни; Ганьсу – сяожуни; Хенань і Шаньсі – маожуни, бейді, чиді, цяцзюжуни, луші, люсю і дочень. До жунських племен належали кочові племена леуфань і баянь⁷⁹⁷. Леуфань («старі» вани, – П.Д.), спочатку містилися у Шаньсі (на території сучасної Тайюань), але потім ми застаємо їх у Ордосі. Вочевидь, саме їх мав на увазі Птоломей, розповідаючи про народ серів, що мешкають сусідньо з синами – китайцями» (Лев Гумільов, «Історія народу хунну», <http://gumilevica.kulichki.net/HPH/hph02.htm>; <https://bookz.ru/authors/lev-gumilev.html>);

«Гірські жуни були проміжною ланкою між степами і цивілізованим Китаєм. Вони тримали у своїх руках широку смугу передгір'їв від оазису Хамі на заході до Хінгану на сході. Численні племена їх «розсіяно мешкали у полонинах, мали своїх государів і старійшин, нерідко збиралися у великій кількості родів, але не могли з'єднатися». Цілком ймовірно, що степовики-хунни іноді брали участь в походах своїх (прабалтсько-слов'янськомовних, – П.Д.) сусідів і тільки таким чином китайці дізнавалися про їх існування. Тому відомості про хуннів стародавнього періоду уривчасті. Останнє ж спричинило виникнення різних гіпотез, що ототожнювали хуннів то з хяньюнь і хуньюй, то з самими шаньжунами, причому забувалося, що хунни були степовиками, а не горянами. У зв'язку з усім сказаним розкривається загадковий етнонім жун... Докладний і ґрунтовний розбір цієї теми дав Латтімор, який приходить до висновку, що жуни і ді мешкали всередині Китаю і були осілі горяни, а не степові кочівники, тобто аж ніяк не хунни, але щодо расової їх приналежності він не говорить нічого» (Лев Гумільов, «Історія народу хунну // Жуни і хунни», https://www.e-reading.club/chapter.php/17527/8/Gumilev_-_Istoriya_naroda_hunnu.html, <http://gumilevica.kulichki.net/HPH/hph01.htm>);

«Згідно з «Цзо-чжуань», жуни відрізнялися від чжоусців одягом, їжею, мовою, звичаями і грошима. Але була і деяка схожість, серед жунів були з китайськими прізвищами Цзи і Цзян. Незважаючи на відмінності, китайці часто і тісно контактували з жунами, наприклад, Цзиньський Сянь-гун взяв собі за дружину жунську княжну. Жуни з'явилися поряд з китайцями в кінці династії Шан⁷⁹⁸. – початку Західної Чжоу. До кінця

⁷⁹⁷ Пращури баяндурів, венендерів = венедів – бани = фани = вани = веньоуто – П.Д.

⁷⁹⁸ Очевидно, держава Шан була державою пращурів зовсім не хуася, а тунгузо-маньчжурів Сушень, що були спорідненими пращурам шанів і монів сучасної Мьянми і були витіснені хуася і жунами в Пониззя

Західної Чжоу жуни були на піку могутності, зробивши свій внесок в її падіння. У період Чунцю жуни здійснювали набіги на серединну китайську рівнину, не боячись навіть найсильніших князівств Цзинь і Ци. Найбільший вплив жуни здійснювали на сусіднє з ними царство Цинь, яке через це вважалося напівварварським. Починаючи з середини періоду Чунцю царство Цинь підкорило безліч жунських племен, а після приходу до панування династії Цинь жуни були остаточно розбиті... Жуни вперше згадуються на ворожильних кістках з міста Ін, столиці царства Шан. Але чи йде мова про них, як про національність, поки невідомо. Мешканців західних околиць шанці називали цянами. Жуни витіснили народ Чжоу з землі Бін на рівнину Чжоуянь. Правитель Чжоу Гу-гун Даньфу керував переселенням. Він взяв собі за дружину Тайцзян з роду Цзян, який як мінімум частково має жунське походження. У всякому разі, частина чжоуських додинастичних поховань має жунські риси...» (Енциклопедія Китаю: «Жуни», <https://www.abirus.ru/user/files/Ebooks/PervPeriod.pdf>);

«Ймовірно, китайці вперше зіткнулися з жунами під час великих військових дій, що призвели до розгрому Західного Чжоу (771 – 770 рр. до н.е.). У ньому, крім жунів, брав участь народ ді (деякі дослідники вважають, що поєднання жун-ді позначає єдине угруповання кочівників). Спорідненість жунів і племен, що створили Чжоу, швидше за все, мітологічний сюжет, як і спорідненість жунів з тянами (цянами, – П.Д.) – племенами, які воювали з Ін у 2-й половині 2-го тисячоліття. Більш вірогідним є спорідненість жунів з династією держави Північна Цинь, яка пізніше створила імперію Цинь. У стародавній філософії часом ідеалізувались простота звичаїв і чесноти жунів, що протиставлялися «зіпсованим» китайцям» (П.М. Кожин, «Енциклопедія // Жуни», <http://knowledge.su/zh/zhuny->);

«За згадками географічних назв, так чи інакше пов'язаних з походами проти цянів, можна судити, що ці племена були західними сусідами Ін. Але цяни іноді називаються в написах «північними» (бей цян) [Ло Чжень-юй, Хуан Цзюнь]. Все це дозволяє припускати, що в кінці XIII ст. до н.е. цяни займали території, які колись належали інцям, – західну і центральну частину Хенань, а також, ймовірно, південну частину Шансі. Характерно й інше визначення, що нерідко додається до цянів в інських написах, – «кінські» або «багато розводять коней» (ма цян, до ма цян) [Хаясі Тайсуке, Го Мо-жо]. Зауважимо, що самі інці розводити коней не вміли. Потреби в конях для армії, головною ударною силою в якій були бойові колісниці, інці задовольняли за рахунок данини від західних і північно-західних сусідів... Цяни не згадуються в джерелах чжоуського часу. Проте є серйозні підстави вважати, що саме ці племена фігурують в більш пізніх письмових джерелах під ім'ям «жунів». У X – VI ст. до н.е. одна з груп жунів називалася «цзян-жун» або «жуни, що носять родове ім'я Цзян». Досить імовірно, що етимологічно Цзян походить від назви «цян», точно так само як цюаньжуни чжоуського часу, мабуть, безпосередньо пов'язані з племенами цюань інських написів. Як припускає Мен Вень-тун, перші правителі спадкового володіння Цинь, що виникло в X – IX ст. до н.е., були вихідцями з племені цюаньжунів [Мен Вень-тун]. Під ударами цюаньжунів у 771 р. до н.е. впала чжоуська столиця [Такігава Каметаро]... Аналізуючи результати археологічних розкопок на сході провінції Ганьсу, Ся Най висловив припущення, що енеолітичні культури, відкриті в цьому районі (зокрема, сива), пов'язані з етнічною спільнотою жунів. Підставою для цього йому послужила знахідка поховання культури сива з трупоспаленням. Як свідчать деякі джерела, такий звичай практикувався в Іцой [Моцзи іньде]. Хоча кремація – аж ніяк не єдиний спосіб поховання, зафіксований в могильниках культури сива, таке припущення є досить переконливим. Якщо воно вірно, пізня енеолітична серія давніх черепів, здобута Ю. Андерсоном в похованнях культур сива, шадін, синьдянь і описана Д. Блеком, є джерелом наших суджень про фізичні типи племен

Хуанхе. Шляхетні роди цих стародавніх шанів, вочевидь, мали індійське походження і були спорідненими слов'янськомовним шань-жунам (бей-ді) і чи-ді. А сама правляча династія Шан вела свій родовід від Сян-ту пращура Шан Тана і нащадка Шантану, що був правителем царства Куру в Хастінаपुरі, – П.Д.

західних жунів в першій половині I тисячоліття до н.е. У зв'язку з цим доречно поставити питання про ймовірну етнічну спорідненість жунів і чжоусців. Є підстави вважати, що за своїм походженням чжоусці були пов'язані з групою племен, що сформувалися на території сучасних провінцій Шеньсі і Ганьсу і говорили тибето-бірманськими мовами⁷⁹⁹. Відокремлення двох підрозділів цієї групи, одна з яких привела до формування цянів (жунів), інша – чжоусців, почалося, мабуть, ще в кінці III тисячоліття до н.е. Смутні ремінісценції цього процесу знайшли відображення в давньокитайських мітах, в яких племена східної частини цієї групи були персоніфіковані в образі «імператора» Хуан-ді, а західній – Янь-ді; обидва вони нібито були братами, але «Хуан-ді з'явився на р. Цзішен, Янь-ді – на р. Цзяншен; вони з'явилися і виявили різні чесноти, тому Хуан-ді заснував рід Цзи, а Яньді – рід Цзян» [Гоюй]. Цзи – це родове ім'я чжоусців; Цзян етимологічно ідентично найменуванню «цянь». Згідно з легендою, матір'ю першопращура чжоусців була Цзян Юань, тобто жінка з роду Цзян [Такігава Каметаро]. Таким чином, можна припускати, що чжоусці і цяни мали спільних пращурів. Пізніше, в результаті відокремлення чжоусців, з одного боку, і цянів (жунів) – з іншого, уявлення про єдність походження цих племен поступово відходить на другий план і затушовується політичним протиборством» (М.В. Крюков, М.В. Софронов, Н.Н. Чебоксаров, «Стародавні китайці: проблеми етногенезу // Цяни (жуни)», <https://coollib.com/b/334736-mihail-vasilevich-kryukov-drevnie-kitaytsyi-problemyi-etnogeneza/read>);

«Чотири роки грабували жуни⁸⁰⁰ беззахисний Китай, поки Вень гун, князь уділу Цзінь, домагався згоди імперського сейму на вручення йому повноважень на вигнання жунів та відновлення порядку. Тільки 632 р. він вигнав їх зі столиці і стратив зрадника, узурпатора – князя уділу Дай. Тоді ж циньській Му-гун (659 – 621) знищив 12 володінь жунів на заході і повернув Китаю землі Чжоу⁸⁰¹. Проте жуни не були розбиті, і боротьба тривала до 569 р., коли вони уклали мир із уділом Цзінь. У V ст. перевага схилилася на бік китайців. Чжао ван, князь уділу Цзінь, завоював царство ікюйських жунів у Шеньсі та східному Ганьсу... Як остаточна перемога дісталася китайцям, переконливо показано ними самими. Жуни займали величезну територію та ділилися на безліч великих та малих племен. «Всі ці покоління розсіяно мешкали у гірських долинах, мали своїх государів і старійшин, нерідко збиралися у великій кількості родів, але не могли з'єднатися» [Микита Бічурін (Іакінф)]⁸⁰². До тих пір, доки в самому Китаї панувала феодална роздробленість, жуни могли мати часткові успіхи, але як тільки володіння укрупнилися і князі стали царями, централізована сила перемогла хоробрих жунів. Кам'яні замки виявилися надійнішими притулками, ніж гірські ущелини» (Лев Гумільов, «Історія народу хунну», <http://gumilevica.kulichki.net/HPH/hph03.htm>);

«У ході військових зіткнень китайці не раз переконувалися в перевагах варварської кінноти, а іноді навіть переймали одяг і зброю своїх супротивників... В той же час самі китайці не тільки стримували жунів біля своїх кордонів, а й захоплювали їх землі. Перше таке повідомлення відноситься до 623 р. до н.е., коли правитель царства Цинь, Му-гун, напав на жунів і захопив «дванадцять їх володінь» [Таскін]. Радикальна зміна загальної ситуації в Центральній Азії сталася, згідно Сима Цяню, в період Боротьби Царств (463 – 222 рр. до н.е.). Замість колишніх жунів і ді⁸⁰³ на півночі і заході з'являються сильні об'єднання кочових племен сюнну (хуннів) і юечжів, а про дунху повідомляється, що вони

⁷⁹⁹ Вочевидь, все ж таки прабалтсько-слов'янськими, зважаючи на європеїдність ді та інших споріднених їм жунських племен, що стали відомими пізніше в Європі як савромати і сармати, – П.Д.

⁸⁰⁰ І в тому числі і сери = ді[сці], і серби / сянбї, і *утїї / гутїї / *готер / отер / юечжі – слов'янськомовні пращури готів / ютів / йотів, сіраків = зеруян = черв'ян / тервуян = тервінгів = тарпетів = сербів, утигурів = ясів, кідаритів = *кудар / козар та інших сарматських, аланських і согдійських гірських племен, – П.Д.

⁸⁰¹ Д.-кит. «чжоу», кит. «yu / go» – «територія, край, регіон»; лтс. «vaigs», франц. «joue», англ. «jaw, jowl», лат. «gena», італ. «guancia, gota», турец. «уапак» – «щока / бокова поверхня», – П.Д.

⁸⁰² «Збірник відомостей про народи, що мешкали в Середній Азії в давнину», Відділення І «Хунну», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/China/Bicurin/Sobr_sved_o_narodach/Tom_1/text11.htm, – П.Д.

⁸⁰³ Пращурів слов'янськомовних сермендів / германців, що вже мігрували до Європи, – П.Д.

«досягли розквіту» і у них з'явився єдиний правитель» (Сергій Кляшторний, «Держави і народи Євразійських степів: від давнини до Нового часу», https://coollib.com/b/230553-sergey-grigorevich-klyashtornyiy-gosudarstva-i-narodyi-evraziyskih-stepey-ot-drevnosti-k-novomu-vrem_/read; «Степові імперії: народження, триумф, загибель», <http://kronk.spb.ru/library/klashtorniy-savinov-2005-1-1-2.htm>).

Майже тисячоліття прабалтсько-слов'янськомовні горяни (дісці та інші жуни) були, як сталими постачальниками пасіонаріїв до чжоуського Китаю⁸⁰⁴, так і буфером, що захищав мешканців рівнин Китаю від тибетців та північних степовиків. Це забезпечило бурхливий розвиток та багатівікове процвітання Піднебесної (Чжунчжоу / Юйчжоу – Серединної держави / території) під скіпетром спочатку праслов'янськомовної недеспотичної діської династії Чжоу. Вигнання ж прабалтсько-слов'янськомовних жунів зробило Китай абсолютно беззахисним, і ним з тих пір правили деспотичні завойовники, що безперервно змінювали один одного (колишні степовики циньці, табгачі, сюнну / хунни, кидані, чжурчжені, монголи, маньчжури). Нав'язаний ними холопський спосіб життя поступово став цілком комфортним для населення Китаю (як пізніше і для населення Росії). Саме це і загальмувало подальший цивілізаційний розвиток китайського суспільства:

«Згідно з теорією Шан Яна, всі люди однакові у своїх низьких прагненнях і навіть заради малої вигоди здатні на злочини. Тому для наведення в країні порядку необхідні суворі закони та суворі покарання навіть за невеликі провини, що називалося «викорінення покарань через покарання». Стрункий і цілісний план Шан Яна був націлений насамперед на централізацію управління, зростання виробництва зерна та збільшення військової могутності держави, проголошені «Єдиними». Всі інші заняття, що відволікають народ від цього – розваги, торгівля, вивчення наук, музика тощо, були оголошені «паразитарними», що сприяли ослабленню, а то й загибелі держави і фактично підлягали переслідуванню. Характерно, що в деяких списках, які перераховували «паразитів держави», до них було включено навіть шанування прашурів і людинолюбство. Під керівництвом Шан Яна держава Цінь перетворилася на налагоджену машину, в якій були неможливі злочини та бунти, оскільки такі дії каралися нещадно і, як правило, дуже жорстоко – тоді в Цінь навіть смерть засудженого через обезголовлення вважалася легким видом страти! Виготовлення зброї в Ціні стало державною монополією, порушення якої каралося смертю. Все озброєння для ціньської армії, що розросталася, відтепер вироблялося в численних державних майстернях за єдиним стандартом і таврувалося за місцем виготовлення. Для повноти державного контролю як в армії, так і в усій країні була введена система колективної відповідальності, заснована на розподілі на п'ять і десять дворів у мирному житті та на п'ятірки та десятки воїнів в армії. Це змушувало всіх ціньців стежити за поведінкою своїх сусідів у мирному житті і соратників в армійському підрозділі, в якому вони служили. (Цей закон Шан Яна вплинув на історію Китаю, а система «п'ятірок» і «десяток» (шиу), яка пов'язувала взаємною відповідальністю, породила надалі систему кругової поруки у селі (баоцзячжиду), що проіснувала в різних варіантах до ХХ ст.). Навіть за недонесення про порушення закону будь-який підданий Цінь підлягав смертній карі⁸⁰⁵, тоді як за повідомлення про порушення закону ціньський підданий нагороджувався рангом шляхетності як за вчинення військового подвигу...» («Соціально-економічні реформи в Серединних царствах // Давній Китай: Реформи Шан Яна (IV ст. до н.е.)», [https://ru.wikipedia.org/wiki/Цинь_\(царство\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Цинь_(царство)); <https://helpiks.org/6-19765.html>).

На те, що діська династія Чжоу була індоевропейського походження, вказують як поява в Китаї, саме, разом з нею колісниць, шовкопрядіння та новітніх металургійних технологій, так і лише формальність централізованої системи відносин в епоху її недеспотичного правління. Ця система відносин була подібною до тих, які існували в

⁸⁰⁴ Крайнього / українського Китаю; д.-кит. «чжоу», кит. «yu / go» – «край, територія, регіон», – П.Д.

⁸⁰⁵ Як це мало місце за часів Сталіна і в СРСР, – П.Д.

Стародавній Греції та в Стародавній Київській державі. І тому вона цілком природно і повинна була призвести до розпаду недеспотичної держави, що дозволило суверенним князівствам, які утворилися пізніше, більш стрімко розвиватися в конкурентній боротьбі один з одним і знову об'єднатися на вищому рівні свого розвитку:

«Початку періоду Чуньцю передували події, пов'язані з ослабленням панування чжоуського вана. Імператор Ю-ван був повалений представниками чжоуської родової шляхти, зокрема і з участю правителів кількох володінь, які прагнули самостійності і повного суверенітету у землях. До подій були залучені степовики-жуни. Новим ваном було призначено старшого сина від відстороненої старшої дружини (дочки глави жунського роду Шень) Пін-вана. Центр панування було перенесено на схід із долини річки Вейхе в долину річки Лохе. Землі в долині Вейхе увійшли до складу напівжунського царства Цін, яке з цього моменту почало поступово посилюватися. Політична роль вана Чжоу різко впала. Отримавши обмежений уділ, Дім Чжоу насправді перетворився на таке ж удільне князівство, а ван став «першим серед рівних». Тим не менш, верховенство вана зберігалось ще тривалий час, спочатку реально, а потім все більш формально. Вани стрімко втрачали залишки реального панування, їхній вплив у сакральній сфері танув, але не так стрімко... Суспільна система в Китаї часів Чжоу полягала в тому, що імператор (ван) затверджував і призначав удільних правителів (чжухоу), які отримували титул гуна та хоу. На чолі багатьох удільних володінь було поставлено представників молодших ліній династії Чжоу, зокрема, на чолі князівств Лу, Старша (Мала) Вей, У, Цай, Цао, Цзін, Чжен. Удільними правителями ставали також правителі окремих царств, які визнавали гегемонію вана. Чжухоу мали регулярно приходити до двору і приносити дари, внаслідок чого отримували від вана також багаті подарунки. У разі слабкості чи неадекватності центрального уряду чжухоу переставали з'являтися до двору. Удільні правителі вічно ворогували один з одним, завойовували сусідні князівства, і нерідко влаштовували у своєму володінні систему, подібну до дому Чжоу. У 403 р. до н.е. правителі царств Чжао, Хань, Вей проголосили себе ванами, після чого формальна централізована система відносин порушилася, на вана чжоуського домену взагалі перестали зважати... Серед удільних князів у цей час стали виділятися гегемони, які потім формально утверджувалися ваном. Гегемони нерідко володіли більшим врядуванням і впливом, ніж ван...» (Алекс Грін, «Стародавній Китай», «Період Весни та Осені», [1 Перенос столиці Чжоу и правление Пин-вана, https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/340663](https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/340663))

Вочевидь, слов'янськокомовна согдійська (юечжійська) династія «Дім Чжаову», що поширила свій вплив і на Середню Азію та здійснювала контроль над торгівлею вздовж «Шовкового шляху», теж вела свій родовід саме від діської сяючої династії Чжоу:

«Дім Чжеу (Чжоу, – П.Д.) спочатку мав столицю в Бін-чен біля гір Ци-шань. Винь-ван, підкоривши уділ Чун, переніс свій Двір з Бін-чен у Фин – колишню столицю уділу Чун, і назвав це місто Цзун-чжеу. Ву-ван із Фин переніс столицю до Хао. Місто Хао лежало за 18-ть лі від Сі-ань-фу на північний захід; Фин розташовувався за 30-ть лі від у. м. Юй-хянь на схід. Хао лежав на східному березі річки Хао-шуй, а Фин на західному березі річки Фин-шуй, і відстояли один від одного на 25 лі. Хоча Двір мав перебування у Хао; але через те, що храм його пращурів був у Фин, то вел. князь як для жертвопринесення, так і для інших важливих випадків у тому храмі завжди ходив у Фин. Фин-чжеу, назва окружного міста, що у Ордосі у межах Заднього Прапора на правому крилі. Заснований був у 585 році. Від м. Фин-чжеу вважалося до Шен-чжеу 530 лі, на південний захід до Лін-чжеу 900 лі, на південний схід до Хя-чжеу 750 лі, на північний захід до м. Хе-сі 80 лі» (Микита Бічурін [Іакінф], http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/China/Bicurin/Sobr_sved_o_narodach/Tom_IV/text2.htm, «Збірник відомостей про народи, що мешкали в Середній Азії»).

17. Слов'янсько-китайські, -корейські, -тунгузько-маньчжурські і -японські ізогlossen

Тому-то до праїндоевропейських і праслов'янських слів дуже близькими є також і багато китайських, корейських і тунгузо-маньчжурських слів:

«Після довгої перерви, наприкінці 60-х років, розпочався новий період пошуків індоевропейських відповідностей до слів давньокитайської мови. У 1967 році Я. Уленброк писав, що кількість китайсько-індоевропейських відповідностей настільки велика, що настав час говорити про їхню мовну спорідненість. Однак у цій статті він навів лише 57 етимологій. У 1969 та 1970 рр. Я. Уленброк виступив із статтями, де він рішуче стверджував, що народи культури фарбованої кераміки говорили індоевропейськими мовами і прийшли із заходу на територію сучасної провінції Ганьсу між 3000 і 2500 роками до н.е. [Ulenbrook, 1968-1969; його ж, 1970, 595, 601]. У 1969 р. Т. Улвінг загалом підтримав погляди Я. Уленброка і навів близько двохсот нових етимологій [Ulving, 1968 – 1969, 945–951]. До думки Я. Уленброка приєднався також Л.С. Васильєв, хоч і не погодився з його історичною інтерпретацією лінгвістичних даних [Васильєв Л.С., 1976, 301-302]. У науковому обґрунтуванні китайсько-індоевропейської спорідненості далі всіх просунувся Е. Пулібленк. Він зазначив, що сучасні дослідники найдавнішого стану індоевропейських мов реконструюють такий етап їх розвитку, коли основні морфеми у цих мовах були суто складовими. У цій найдавнішій однокладовій формі вони можуть бути порівняні з давньокитайськими словами. З іншого боку, вже давно показано, що незмінність не завжди була властивістю китайської морфеми – так звані сімейства слів Е. Пулібленк розглядає як докази існування в давньокитайській мові морфології аблаутного типу [Pulleyblank, 503-504]. Переконливі китайсько-індоевропейські лексичні відповідності нечисленні, але Е. Пулібленк сподівається, що згодом їх кількість зростатиме. У числі безперечних відповідно він називає *k'iwʔn – собака, і.е. «kuon» і «ngiug» – корова, і.е. «guou». Ці два слова зустрічаються в багатьох сино-тибетських мовах, що означає їхню приналежність до найдавнішої лексики, що збереглася з часів сино-тибетської єдності. Е. Пулібленк звертає також увагу на те, що слова зі значенням «крутити» починаються на v-, а слова зі значенням «молоти» – на m- як у давньокитайській, так і в протоіндоевропейській. Однак Е. Пулібленк аж ніяк не вважає доведеним спорідненість китайської та індоевропейських мов, хоча й думає, що вона може бути доведена в майбутньому... Походження загальної лексики в протоіндоевропейській та давньокитайській мовах найпростіше може бути пояснено через запозичення. Однак у цьому разі негайно виникає питання про джерела запозичення. Загальна китайсько-індоевропейська лексика здебільшого перегукується з найдавнішою ностратичною, яка могла потрапити у китайську мову не тільки через індоевропейські, а й через інші ностратичні мови. В даний час цю лексику співвідносять з індоевропейською, тому що індоевропейські мови досліджені краще за інші ностратичні мови. Надалі ж, коли решта ностратичних мов буде досліджена так само детально, як індоевропейські, з'явиться можливість вказати й інші можливі джерела запозичень таких слів, як «ma» – кінь, і.е. «marko-»; «miet» – мед, і.е. «medhu» і т.п. Всі ці міркування підводять до висновку, що найдавніші контакти китайської мови з ностратичними не підлягають сумніву, однак лише в майбутньому можна буде з упевненістю сказати, з якими саме ностратичними мовами ці контакти відбувалися – з індоевропейськими чи з будь-якими іншими... Е. Пулібленк вказує спільні з протоіндоевропейськими слова «k'iwap» – собака і «nging» – бик, які зустрічаються також і в інших сино-тибетських мовах, що свідчить про їхню належність також до періоду сино-тибетської єдності. Інші ж ностратичні запозичення зустрічаються тільки в китайській і не зустрічаються в інших сино-тибетських мовах. Це означає, що вони були запозичені в пізніший час – опісля руйнування сино-тибетської мовної єдності» (М.В. Крюков, М.М. Чебоксаров, М.В. Софронов, «Стародавні китайці: проблеми етногенезу», <https://coollib.com/b/334736-mihail-vasilevich-kryukov-drevnie-kitaytsyi-problemyi-etnogeneza/read>);

«У 1967 р. Ян Уленбрук опублікував статтю про збіги сенсу та звучання 57 давньокитайських та давньонімецьких слів. Потім він опублікував ще дві нотатки, присвячені докладному етимологічному аналізу деяких слів: «ді» (молодший брат), «сую» (кров). Сенс цих нотаток зводився до того ж: у давнину звучання і значення обох слів були подібними, близькими в Китаї та індоевропейців. Ці положення було підтверджено іншим синологом-лінгвістом, Т. Улвінгом. Він писав: «Цей матеріал (мова йде про його статтю, – Л.В.) – побічний результат моєї роботи над зведенням даних «Gramma ta Serica Recensa» в алфавітний давньокитайсько-англійський та англо-давньокитайський словники, яку я зробив кілька років тому у зв'язку з вивченням корінних слів китайською мовою. Спочатку, збираючи матеріали, я не мав наміру виявити будь-які генетичні зв'язки між китайською та індоевропейськими мовами. Я й зараз ще дуже сумніваюся у цій спорідненості. Але яке б пояснення численним і безперечним збігам між китайськими та індоевропейськими словами не було дано, вони безперечно заслуговують на увагу. Ось чому, підбадьорений появою роботи Уленбрука, я вирішив запропонувати щось із моїх матеріалів. Оскільки половина зіставлень Уленбрука (йдеться про 67 слів із першої статті, – Л.В.) була і в мене, я їх тут не повторюю». Далі у статті йде зіставлення ще 150 – 200 слів. Отже, кількість збігів стала вже настільки значною, що навряд чи можна віднести з допомогою випадковості. Обережність формулювань та невпевненість загальних висновків у статті Улвінга цілком зрозуміла: ставлячи питання лише про мову, вона має замало підстав для сміливих гіпотез. Більше того, ця обережність цілком виправдана, що добре видно на прикладі робіт Уленбрука: на відміну від Улвінга він набагато рішучіший у висновках і, сміливо посилаючись на мітичного Фусі, легендарну династію Ся (яку він дуже впевнено зіставляє з епохою Яншао), робить дуже далекосяжні висновки про те, що індоевропейське коріння проникло в Китай швидше за все ще з розписною керамікою... Складне питання мови. Немає сумнівів, що багаторазове змішання сильно змінило і граматичний лад, і лексичний багаж нащадків тих племен, які, вступивши один з одним у взаємодію, започаткували іньську цивілізацію. Нова мова, що склалася на базі цього змішання, була унікальною, своєрідною, тобто тою, що згодом і стала китайською. Але в її найдавніших шарах можуть бути простежені деякі коріння, що зближують її з найдавнішими індоевропейськими мовами. Мабуть, щось таке трапилося і з іньською ієрогліфічною писемністю, і з астрологічно-календарними уявленнями, і з системою вірувань та ритуалів...» (Леонід Васильєв, «Проблема генезису китайської цивілізації», https://www.abirus.ru/user/files/Ebooks/vasil_ev_l_s_problemy_genezisa_kitayskoy_tsivilizatsii_formi.pdf).

Тайваньський дослідник Цун-тунг Чанг [Tsung-tung Chang] фактично показав, що багато сучасних китайських слів мають точні германські⁸⁰⁶ відповідники, бо утворилися, як і вони, завдяки редукції і втраті флексій одними і тими ж праіндоевропейськими лексемами (Юліус Покорний, 1959 р., «Індоевропейський етимологічний словник», Берн і Мюнхен: Франке видавництво, <https://www.proto-indo-european.ru/dic-pokorny/index.html>), якими спілкувалися з ними шляхетні прашури сарматів (чи-ді, бей-ді, жун-ді та інші):

«А Карл Карстієн (1936) дотримується думки, що «китайська найбільш ідеально відповідає гіпотетичному індоевропейському прототипу»⁸⁰⁷. Що стосується лексики, то існує разюча подібність в односкладовій структурі основних слів. У сучасній німецькій та англійській мовах усі слова повсякденного мовлення є односкладовими, а їхня стереотипна структура така: початковий(і) приголосний(і) + голосний(і) + кінцевий(і) приголосний(і). Така сама структура слова справедлива і для китайської мови. Вона принципово відрізняється від двоскладової структури алтайських слів і від триконсонантно-двоскладової структури семітських слів. Характерною для односкладової

⁸⁰⁶ Насправді ж, псевдогерманські відповідники, бо тотожні стародавньослов'янським античні германські лексеми на межі ер ще мали флексії, яких нащадки тубільців Європи поступово позбулися подібно до хуася.

⁸⁰⁷ Насправді прототипу нефлексійних примітивних мов тубільців Північної Європи, що на відміну від хуася заповнили значно більше індоевропейської лексики, позбавивши її флексій як і хуася.

структури слова є, крім того, комплексність ядра складу, що складається з різних голосних і груп голосних на відміну від монофтонального вокалізму багатоскладових слів. Іншим запереченням, висунутим проти порівнянь між китайською та індоевропейською мовами, є наявність тональних наголосів у китайській мові. Оскільки більшість сучасних індоевропейських мов мають лише експіраторні наголоси, китайська мова вважається дуже екзотичною. Проте навіть у китайській мові використання тональних наголосів як засобу лексичної диференціації є результатом порівняно недавнього розвитку довгої історії китайської мови, найдавніші пам'ятки якої датуються 1300 р. до н.е. (пор. Chang 1970, стор. 21). Про існування тональних наголосів у 5 столітті вперше згадав Шен Юе (Shen Yüeh, 441 – 513), про що не було відомо стародавнім китайцям. У середньокитайській (Mch.) було чотири категорії тонів: A P'ing-sheng 平 рівний тон (що розвинувся в мандариновий тон 1 або 2). B Shang-sheng 上 висхідний тон (мандариновий тон 3). C Ch'u-sheng &# 21435; зникаючий, тобто спадаючий тон (мандариновий тон 4). D Ju-sheng &# 20837; вступний тон із ефектом стакато, слово раптово припиняється кінцевим приголосним -p, -t, -k. (У ранній мандаринській мові слова цього тону втратили свій кінцевий приголосний і були розподілені відповідно між тонами 2, 3 і 4, відповідно до фонації початкових). У середньокитайській мові слова вступного тону були єдиною групою, яка все ще зберігала кінцеві зупинки і, отже, близьку складову структуру. Тому вони найбільше підходять для переконливих порівнянь з однокореновими індоевропейськими основами слів. Кінцеві зупинки -p, -t, -k вступного тону досі збереглися в повсякденному мовленні кількох діалектів Південного Китаю, а також у китайських запозиченнях у японській, в'єтнамській та корейській мовах. Як носій тайванського діалекту міннанського походження, я міг одразу ідентифікувати деякі індоевропейські основи з відповідними китайськими словами. Крім того, володіння японською та німецькою також було великою підмогою для цього навчання. У наступних списках я вибрав низку індоевропейських основ, які фонетично та семантично еквівалентні китайським словам. Відповідності в початкових і кінцевих приголосних відносяться до точок артикуляції, таким чином ми маємо рівняння: ІЕ labials = старокитайські labials, ІЕ dentals = dentals, ІЕ l, r = dentals (пор. стор. 31); Ø, i (кінцевий і медіальний) ІЕ velars = velars і laryngeals, i зрідка (так звані «сатемні»-форми) ІЕ velars = зубні шиплячі та африкати. Що стосується способу артикуляції, то між індоевропейськими та китайськими приголосними немає регулярних відповідностей, як закон Грімма, який до певної міри діє серед індоевропейських діалектів. Але це не дивно, оскільки в старокитайській мові чергування початкових у голосі було звичайним засобом створення нових слів з однієї основної форми. Правила вокальних відповідностей в індоевропейських діалектах досить складні. Як відомо з історії англійської вимови, голосні постійно змінюють свої якості від однієї мови до іншої, а також час від часу в межах однієї мови. Взагалі, вокалізм давньогрецької мови вважається стандартом для протоіндоевропейської мови. Старокитайські голосні майже відповідають їй (див. стор. 30), але подробиці реконструкції середньо- та давньокитайського вокалізму будуть розглянуті пізніше (стор. 26-30). На даний момент необхідно завчасно зауважити, що основою аблаутування германських дієслів є форма простого минулого часу (претерітуму) або речівника, а не форма інфінітива, як вважалося досі. Тому в деяких випадках я повинен трохи змінити основний голосний дієслівних форм, наведених у Покорни, щоб отримати кращу основу для порівняння. Оскільки давньокитайські дієслова не були флексійними, можливо, вони найкраще зберегли оригінальну голосну... Працюючи над дисертацією про родини слів у китайській мові, Ульвінг уклав для власного використання два словники: «Архаїчна китайська – англійська» та «Англійська – архаїчна китайська», і виявив таким чином 238 китайських слів, подібних до індоевропейських коренів. Однак, незважаючи на таку значну кількість словесних еквівалентів, пан Ульвінг занепав духом і, як він сказав мені у своєму листі від квітня 1986 року, припинив свої дослідження в цій галузі. Скептицизм, поширений серед індоевропейців щодо порівняльних досліджень з

іншими мовами, значною мірою базується на догматичній думці, що доречною є лише морфологія, але не лексика. Оскільки типологія китайської мови, здається, виключає спорідненість з індоевропейською мовою, вони схильні відкидати будь-які лексичні відповідності як просто випадкові чи оноματοпоетичні. Крім того, доісторичні контакти та суміші між цими мовами здаються немислимими, оскільки індоевропейці, як припускають, виникли в Північній Європі або, в кращому випадку, в степах Центральної Азії, за тисячі миль від Східної Азії. Отже, будь-які дослідження спорідненості між старокитайською та індоевропейською мовами були б марними з самого початку. Проте серед індоевропейців існують і протилежні погляди. Дослідження германських мов і найдавнішої індоевропейської мови, хетської, привели декотрих з них до критичного перегляду панівної концепції протоіндоевропейців. Герман Гірт (1934), наприклад, стверджує: «Індоевропейські мови мають відносно пізній розвиток, і його правильне розуміння може бути досягнуто, лише виходячи з часу нефлексії». А Карл Карстієн (1936) дотримується думки, що «китайська найбільш ідеально відповідає гіпотетичному прототипу індоевропейської⁸⁰⁸». Що стосується лексики, то в односкладовій структурі основних слів є разюча подібність. У сучасній німецькій та англійській мовах усі слова повсякденного мовлення є односкладовими та мають стереотипну структуру: початковий приголосний(і) + голосний(і) + кінцевий приголосний(і)...» (Цун-тунг Чанг, «Індоевропейська лексика в старокитайській мові», <https://publikationen.uni-frankfurt.de/frontdoor/index/index/year/2009/docId/7147>).

Новодавньо- (Nch.), середньодавньо- (Mch.) і стародавньокитайські (Ach.) та прасіно-індоевропейські (Pch-i.e.) односкладові кореневі основи колишніх і сучасних китайських (Ch.) слів:

Nch. «fu» [Chang] < **Mch.** pjuk [Chang] < **Ach.** puk [Chang] < **Pch-i.e.** *bhug [Pokorny, 100] < *bh[r]ug (**Ch.** fu / fù [Chang]) – «пузо, живіт, шлунок, утроба, черев» (від прасл. *bhrug – черев; нім. «Bauch», пол. «brzuch», в.-луж., н.-луж. «brjuch», д.-київ. «брюхо», маньчж. «duha» – черев; кит. «dùzi» / *pùzi, дан. «bug», швед. «buk» / *bhug, англ. «belly», лит. «pilvas» – «пузо, живіт»; лит. «pūžas» – йорж; грец. «πῦρή» – «задниця, дупа»);

«kie» < kīep < kēp < *ġep [Pokorny, 382] < *[*š]če[l]p- (t̥ɕja / jiá [Chang] // «hé» / «é») – «щелепа, щока» (від прасл. іменника *[*š]čelpь / *[*š]čelpa – «щелепа / відколотий шматок» чи від дієслова *ščelemti > *ščelēti > *ščoloti [лит. «skélti») – «сколотити, сколювати, розколювати», хоча і споріднено словам «скальп» від лат. «scalpere»⁸⁰⁹ – «скоблити / скромадити»; англ. «jaw», нім. «Kiefer», в.-луж. «čoło, čelesno» – щелепа; сrb. «цхеек», англ. «cheek» – щока, що походять від прасл. *sьlpь / *čělo – «чоло / верх або передня частина чогось»; ц.-сл. «челеснь» – «вищий, головний»; пра-і.е. *kel- – «бути нагорі», «підніматися вгору»; лат. «celsus» – «високий, що підноситься», «collis» – пагорб);

«khu» < khot < *kot [Pokorny, 586] < *kontg (khu- / ku [Chang] // yú) – «кут, куток, дупло, нора, барліг, ліжка» (від прасл. *kontg > *kōtь > *kutь – кут; англ. «kot» – ліжка; англ. «hole», кит. «ku» – «отвір, діра; дупло, яма, нора, лаз»; кит. «kōng» – «отвір, діра»; кор. «gagdo», япон. «kado, kōnā», кит. «yú» – «кут, куточок»);

«xie» < hīep < ha:p < *kalb [Pokorny, 554] (çie [Chang]) – «клопіт, турбота, допомога, сприяння» (від прасл. *kalbg > *klop[ot]ь > *hlopь – «клоп, клопіт, клаптик, хлоп'я, хлопець» чи від праоснови евенк. «хулукун» – малий; англ. «help» – «допомога, поміч, зарятунок, клопіт»; пра-і.е. *(s)kelp- – розтинати);

⁸⁰⁸ Насправді стародавня протокитайська мова відповідає позбавленому флексії праслов'янсько-тунгузькому підживу, на основі якого і сформувалися всі стародавні китайські діалекти. Цей піджив, як і всі інші переважно менш архаїчні кентумні підживи (на основі яких сформована Покорним кентумна версія праіндоевропейської мови) фактично утворилися на основі більш архаїчної ніж вони і санскрит сатемної праслов'янської мови, що сформувалася ще на теренах Гіндустану і в якій на той час закон відкритих складів ще не відновив свою дію. Адже відбутися це могло лише в Східному Китаї під впливом аустронезійських говірок.

⁸⁰⁹ Однак кентумні мови часто і втрачають первинну першу літеру «с». Так переосмислене англ. «lead» [д.-англ. «lædan», «līdan») – вести, можливо, походить від прасл. *slēdovati – слідувати (за лідером / *слідером).

«ku-» < kot < *kost [Pokorny, 616] (gǔ / ku- [Chang]) – кістка (від прасл. *kostь; срб.-хрв. «kôst»), лат. «costa» – ребро; япон. «kosshi» – скелет);

«хо-» < hât < huat < *k^wad [Pokorny, 645] < *h^wat (ху- / he [Chang] / shú) – «хто, що, котрий, чого» (від прасл. *h^wat > *h^wto > *къ-to – хто; *ch^wto – «що, хто»; лат. «qui, quis», англ. «what, who», дан. «hvem», нім. «wen», маньчж. «we», кит. «shú, shéi» – хто; лат. «quid», дан. «hvad», кор. «mwo» – що);

«lue» < luet < leut < *leud [Pokorny, 684] (lje- / lie [Chang]) – «ледь, ледве, мало, трохи» (від прасл. *le – «тільки, лише»; прасл. *ledva, пол. «ledwie», англ. «little», дан. «lidt», норв. «liten» – «мало, трохи, небагато»);

«ie» < iap < lop < *lobh [Pokorny, 690] (ie- / ye [Chang]) – «лупити, луб, лист, листок» (від прасл. *lupěmti > *lupęti > *lupiti – лупити; грец. «λέλος» – «луб, кора, шкірка»; лит. «lepetà» – лапа; мкд. «ливче», лит. «lāpas» – лист; словц. «lupeň», рос. «лепесток» – пелюстка; спорідн. «облупити, лупа, шкаралупа, лопата, лопать, лопух, лоб, лобок»);

«muo» < moat < mat / *mad [Pokorny, 694] < *mast- (muo / mo [Chang]) – «мостити, настил, мост, щогла, жердина» (від прасл. *mostěmti > *mostęti > *mostiti – мостити; *mostg > *mostь – міст чи від пра-і.е. *mast- – «жердина, дошка, настил»; «мастак» – «вміла й досвідчена в певній ділянці людина; майстер, митець»; ст.-укр. «мастерити» – «майструвати, якісно споруджувати чи робити щось»; «замашувати» – «мостити, настилати»; англ., дан., норв., швед. «mast», лтс. «masts», пол. «maszt», блг. «мачта», ст.-укр. «машта» – щогла);

«muz» < mot < *mor[t] [Pokorny, 735] (muo / mo [Chang]) – смерть (від прасл. *mor – мор; санскр. «māras» – «мор, смерть», лат. «mors», нан. «бурбури» / *мормури – смерть);

«ni-» < niek⁸¹⁰ < nak / *nak [Pokorny, 762] < *niak- (ni- / ni [Chang]) – «никнути, зникнути, потонути, випадково померти» (від прасл. *niaknomti > *niknoṭi > *niknuti – «никнути, схилитися, нахилитися, зникати»; пол. «niknąć» – зникати, словн. «nikniti» – зникнути, срб.-хрв. «нїкнути» – «поникнути; упасти на коліна», ст.-сл. «поникнѣти» – нахилитися; лит. «nūkti» – «зникати, хиріти», лтс. «nikt» – хиріти; хет. «ninink» – «підіймати, брати; збирати», <https://www.goroh.pp.ua/Етимологія/зникнути>);

«rau / ро-» < bāk < *pauk [Pokorny, 843] < *b[r]ak (pao / po // bao / bùzú [Chang]) – «брак / обмаль / нестатль, трохи / *брохи, замало, декілька, нестаток, дефіцит» (від прасл. *brak – «недосталь, нестаток, дефіцит»; кор. «bujog», швед. «brist» – «брак, нестача, недостача»; лат. «paucitas», англ. «paucity» – «мізерність, недостатність, нечисленність»);

«fa-» < बात < blot < *plot / *plod [Pokorny, 837] < *plotg (fa- / fa [Chang]) – «плисти / пливти / *плимити, пливемо / *плимо, пліт / *плот» (від прасл. *plotg > *plotь; англ. «float», швед. «flotte», нім. «Floß», лтс. «pluts» – «пліт, паром»);

«i-» < zjək < zeək < *regt [Pokorny, 856] < *rēngt (ṣṭ / shi [Chang] // rán) – «порядний, гідний, правильний, правий, найзручніший, слухний, справедливий» (від прасл. *rēngt > *rēd > *ryad – ряд та *rēngtěmti > *rędęti > *ryaditi – «рядити, упорядковувати, регулювати, судити»; англ. «range, rank», лтс. «rinda» – ряд; лит. «grandinė» – «ланцюг, ряд»; пра-і.е. *reg- – «випрямляти, правити»; нім. «richten» – «рихтувати, випрямляти, правити, судити»; лат. «rectus», англ. «right», кит. «rán, shi» – «правильний, правий, слухний»);

«lie» < liet < liət < *rist // *slid [Pokorny, 859 // 926] (lie [Chang]) – «розривати, роздирати, розділяти, розрізати [злитне, цільне]» (від прасл. *slid > slědь – «слід, колія [безперевний ряд відбитків стоп ніг чи коліс]» чи від *ščьljь – щіль або ж від *lijemti > *li[ję]ti > *liti – «лити, злити, зробити злитним [щільним, цільним]»; срб.-хрв. «лити, лијем», словн. «líti, líjem» – «лити, ллємо»; лит. «lįeju, líeti» – «ллю, лити»; англ. «slit» – «щіль, проріз»: асоц. зі «слід [від прорізу, розриву]», з «наслідок»);

«sau» < sāk < *zok / *sāg [Pokorny, 877] < *zo[гь]k (suo / zhǎo [Chang]) – «шукати, виявляти» (від прасл. *zogькъ – «зіркий, здатний розгледіти а, отже, і розшукати будь-що поглядом»; «визирати» – «шукати поглядом, очима кого-, що-небудь»; чес. «hledat,

⁸¹⁰ Вочевидь, праслов'яни проникли з Гіндустану на терени Північного Китаю декількома хвилями, принісши з собою до них і відповідні словозміни.

vyhledávat», слвц. «hl'adat'», лит. «siekti», англ. «seek», норв. «søke», дан. «søge», нім. «suchen», пол. «szukać», літ.-гот. «sōkjan», ст.-укр. «іскати» – шукати; слвц. «šukat'» – «метушитися, шукати»; спорід. «зазіхати» – «пристрасно бажати, намагатися захопити, привласнити що-небудь», «засікати» – «виявляти кого-, що-небудь, визначаючи місцезнаходження, розташування»);

«tʃi-» < tʃjup < tsop < *sap [Pokorny, 880] (tʃl / zhi [Chang]) – «життєві сили, живиця, сік, сапа; виснажувати, сушити» / «суп, вечеряти, їсти» (від прасл. *sarъ > *sorъ та *sorĕmti > *soręti > *sopiti – «сопіти; дути», пов'язаного чергуванням голосних із «sapatī» – «сопіти, пихтїти, шумно дихати»; срб.-хрв. «сапа» – «дух, дихання»; слвн. «sāpa» – «дихання, подих, вітерець»; д.-укр. «сопѣти / сапѣти», чес. «sopiti», срб.-хрв. «сòпити, сòпїм» – «пихтїти, сопіти»; слвн. «soręti, sòpsti, sòpem» – «шумно дихати, пирхати»; пол. «sapa[']c[']» – «сопіти, пихтїти»; в.-луж. «sapa[']c[']» – «сопіти, сапати, прискати, палахкотїти, вивергати»; н.-луж. «sapaś» – «палахкотїти, палати, пломенїти / полум'яніти»; спорід.: «сопло, сопель, сопілка»; хвороба «сап»);

«sie» < siet < siət < *stij / *skid [Pokorny, 921] < *staj- (çie / xie [Chang] // shī) – «гівно, лайно, навоз, гній, гидити» (від прасл. *staj:nja – стайня, що, як і прасл. *stoj-lo – стїйло, походило від пра-і.е. *ste-ie-tei – стояти; бсн. «stajnjak», срб.-хрв. «стаїњак» – «навоз, гній»; англ. «shit», нім. «Scheiße» – «гівно, гидота»; англ. «sit» – «сидїти, засїдати, перебувати, просиджувати, стояти, позувати»);

«tsje» < tsiap < tsiəp < *skip [Pokorny, 922] (tʃi / ji [Chang]) – «керівний принцип, кермо, руль, стерно, хвіст» (від прасл. *skipa – «скїпка, трїска» [може бути результатом контамінації форм типу «скибка, ска́бка, скопити і щєпа, щїпáти», <https://goroh.pp.ua/Етимологія/прискіпливий>]; ст.-укр. «скѣпище, оскѣпище» – «древко / ратище» [спис чи держак списа або прапора]; «оскѣпъ» – спис; «поскѣпани» – розколені; ст.-укр. «рòзскїп» – розщїп, «прискіпливий» – «такий, що виражає вимогливість»; пол. «skіпка» – «скїпка, скалка», «skіerіna» – щїлина; д.-англ. «scip», англ. «ship» – «корабель, судно, вантажити, перевозити, найматися»; «скїпетр» [д.-грец. «σκήπτρον» – «палка, посох, жезл», від д.-грец. «σκήπτω» – опираюся] – «стародавній символ володарювання», лат. «scіpio» – персонал);

«ki-» < kjup < kop < *kop / *[s]kop [Pokorny, 931] < *kop- (tʃi / ji [Chang] / jué) – «копати, гній, гидити» (від прасл. *koraĕmti > *kora[ę]ti > *kopati – копати; срб.-хрв. «кòпати, кòпáм», слвн. «kopáti, kopātm», чес. «kopati», слвц. «kopat'», пол., в.-луж. «копаś», н.-луж. «копаś», кит. «jué» – копати; англ. «to scoop» – «копати, черпати, колупати, видовбувати»; нім. «schaufeln» – «копати, рити, згрїбати, перелопачувати», «schöpfen» – «черпати, творити»);

«si-» < ziup < zleup < *sleubh [Pokorny, 963] < *s[k]leubg (çi- / xi [Chang]) – «прослизати, ковзнути, ковзати» (від прасл. *s[k]leubg > *sklǫz – «склизький / слизький, ковзкий»; *skleubg > *sǫlaving – «склизький, славний»; англ. «to slip into» – «прослизати, непомітно увїйти»; гот. «sliupan», нім. «schlüpfen» – «прослизати, ковзати, ковзнути, шмигнути, юркнути»; д.-в.-нім. «slofen» / *slaven – «робити ковзним, ковзьким, слизьким, гладким»; нім. «Schlange», дан., норв. «slange», нїдерл., фриз. «slang» / *s[k]la[vi]ng – «змїй, змїя»);

«tʃi-» < tʃæk < tiək < *stig [Pokorny, 1017] (tʃl- / zhi [Chang]) – «підїматися, підніматися, височїти, зростати, дїйти» (від прасл. *stog / *stig – стїг; пра-і.е. *(s)teg- – «жердина, кіл»; д.-ісл. «stakkr» – «стїг сїна», «staki» – «жердина [що здїймається над землею], спис»; від цьго ж кореня: прасл. *stǫga > *stǫzja – «стежка [що веде вгору]», «стег» – «стїбок [у шитї]»; «стежити», «стогін [спочатку зі зверненням до всевишнього]»);

«tu-» < dot < dut < *dat / *[s]tu[r]d [Pokorny, 1024] < *[s]da[em]t- (thu- / tu [Chang]) – «[ки]датися, [по]датися, рушити, піти, відправитися, нестися, рвонутися, падати» (від прасл. *dajemti > *da[ję]ti > *dati – дати чи *starajemti > *stara[ję]ti > *starati – «старати, добувати, діставати, придбавати»; здатися; недатися; податися – «рушити [переважно назад]; відправитися; поступитися = здатися; розширитися = «роздатися, роздутися»);

схуднути = здутися»; пол. «nadać» – «здуття живота»; мкд. «даде» – дав; мкд. «оди», серб.-хрв. «иди», словн. «pojdi» – «йти, йди»; нім. «stürze» – падати);

«tsu-» < tsuk < tsok < *tsuk / *stouk [Pokorny, 1032] < *tsu[r]k- (tsu- / zu [Chang]) – «наконечник стріли, стрілиця, розмірна стрілка» / «штука, шматок, частина чогось» (від прасл. *tsurka – «цурка / невелика паличка, обрубок» чи *sokъ – «сук / частина гілки дерева»; цурбан; лит. «stūngis» – «держак ножа»; італ. «zoccolo», франц., англ. «socle» – цоколь);

«taj» < dai < dæg < *d[r]egh [Pokorny, 227] < *dreng- (tai / dai [Chang]) – «дряхлий, трухлий, тухлий, в'ялий, непригожий» (від прасл. *dreng-s- > *dręg-s- / *dręxъ – дряхлий; можливо, пов'язане з *drengajemti > *dręga[ję]ti > *drigati – «тремтіти, смикатися» або з «трух́а»; словн. «dresel» – «сумний, похмурий»; д.-київ. «трухъ» – «прілий, трухлявий, похмурий»);

«tau // tu-» < dau // tou < do:g // to- < *dh[r]ogh // *dor [Pokorny, 257 // 278] < *do[r]g (tao / dao // tu- / du [Chang]) – «дорога, шлях, стежка» // «двері, дім, оселя, квартира, помешкання» (від прасл. *dorg > *dogъ – «розчищене місце» з пра-і.е. *dorgh- – «дерти, дєргати, смикати»; кит. «dàolù», кор. «dolo», япон. «dōro» – «дорога, довгий, далекий шлях»; маньчж. «gogo» / *doro – далекий; англ. «door» – «дорога, двері, дверцята, вхід, дім, заслінка»; бенг. «darajā», лит. «durys», лтс. «durvis», вірм. «durry» – «двері, вхід до чогось»; чес. «drhati» – «тріпати льон»; пол. «dziergać» – «зав'язувати, затягувати вузол»; блр. «дзергаць», англос. «tergan» – смикати; с.-в.-нім., н.-в.-нім. «zergen» – «смикати, тягнути, терзати, мучити, сердити»; спорідн. «дорогий», «торг», «торгувати», «вторгатися» «відторгати», «торити», «творити»);

«luəi» < luə < loag < *log / *logh [Pokorny, 658 / 659] < *lag- / *leng- (lei / lei [Chang]) – «лагодити, налагодити, лагідніти, лагода, лагідний, лад, ряд, порядок, принадність, приемність, задоволення» / «лог, пролог, лягати, ложити, лігво, ліжко, лежні, положення» (від прасл. *lagoda – «порядок, приемність» / *lengemti > *lęg[ę]ti > *lyagti – лягти; в.-луж. «lahoda» – «привабливість, лагідність»; н.-луж. «lagoda» – принадність; чес. «lahoda» – приемність; серб.-хрв. «ла́года» – «відчуття приемності, безтурботність»; лтс. «lāga» – «ряд, порядок»; лит. «logóti» – «складати, упорядковувати»; словн. «iz:ložiti» – вивантажити; гот. «lagjan», д.-ісл. «leggja», д.-в.-нім. «leggan» – «ложити, класти»);

«thi-» < thei < lhəig < *leig [Pokorny, 667] < *leg- / *lyag (thi- / ti [Chang]) – «лежень, труп, тулуб, тіло, небіжчик, покійник» (від прасл. *lengemti > *lęg[ę]ti > *lyagti – лягти чи *telo – тіло; гот. «lagjan», д.-ісл. «leggja», д.-в.-нім. «leggan» – «ложити, класти»; гот. «leik» – тіло);

«iu» < jiu < leug < *leugh [Pokorny, 687] < *lecki < *lensk- (jou / you [Chang]) – «ласкати, пестити, лестити, улещувати, приваблювати, манити, лестки» (від прасл. *lenskaemti > *leşka[ę]ti > *laskati – «ласкати, просити» чи *lecki – лестки; блг. «ласка́я» – «лещу, песчу», «ласкателство» – «лестоці, улещування»; пол. «łaskać» – «гладити, лестити»; нім. «bescon» = *lecon > locken – манити);

«ie» < ia < lo:g < *louk [Pokorny, 688] (ie / ye [Chang]) – «лука, луг, лаз» (від прасл. *louka – «мис, що утворений річкою; заливний луг»; чес. «louka», словц. «lúka», пол. «łaka», в.-луж., н.-луж. «łuka» – луг; болг. «лъка» – «вигин, луг, вигін»; серб.-хрв. «лу́ка» – «луг, гавань»; словн. «lōka» – «болотистий луг у долині»);

«ma-» < mea < mog < *mork [Pokorny, 700] (ma- / ma [Chang]) – «мерин, кінь» (від прасл. *morkъ – «морок, темнота» чи *mugъ – темний, що, можливо, пов'язане з «mug-» – «брудне болото» [Būga], або навіть від прасл.-тунгуз. *murin – «темний кінь»; евенк. «мурин», нан. «морин», маньчж. «mōgin», монг. «морь [moɣ]», кор. «mal», кит. «mǎ» – кінь);

«xai» < hai < mhəig < *me[r]g [Pokorny, 748] < *mo[r]g (xai / hai [Chang]) – «море, озеро» (від прасл. *morg > *morg'e / *merъ – море; пол. «morze», словн. «moɣje», в.-луж., н.-луж. «moɣjo», д.-в.-нім. «meri», нім. «Meer» – море);

«pu:» < bou < bog < *polg [Pokorny, 799] (pu: / bu [Chang]) – «нарід, натовп, військо, полк» (від прасл. *polg > *polkъ – «багато, повно, натовп, військо»; чес., слвц. «pľuk» – куча; лит. «pulkas» – «натовп, загін», алб. «plogu» – натовп; англ. «folk», нім. «Volk» – нарід);

«ʃl» < zjəi < ziæg < *zik / *sik^w [Pokorny, 898] < *zi[r]k- (ʃl- / shi [Chang]) – «зиркати, бачити, дивитися, оглядати, спостерігати, уявляти собі» (від прасл. *zirkaemti > *zirka[ę]ti > *zirkati – «зиркати, бачити»; срб.-хрв. «zàzreti, zàzrêm» – побачити; слвн. «zřéti, zřem» – подивитися; «зіркуватий» – «схожий на зірку; лит. «žėgėti, žėgiu» – «сяяти, світити», «žėgiuoti» – «палати, сяяти»; англ. «sight» – «зір, погляд, вид»);

«leu» < ljo- < liog < *kreuk [Pokorny, 938] < *greud (ly- / lü [Chang]) – «груд, гряда, гребінь, гірський чи спинний хребет, основа, суть, сила волі» (від прасл. *greud > *grōdъ – «груд / височина: підвищення на болоті, пагорбок» чи «gręda» – «гряда, грядка»; пол. «grōd» – «підвищення на [болотистому] лузі; підвищення, заросле лісом»; блрс. «груд» – «горб; сухий луг, суходіл»; слвц. «hruda» – «клаптик землі»; блг. «грєдá», срб.-хорв. «грєда» – «балка, мілина»; япон. «kairei» – «хребет, ребро»);

«li-» < ljəi < sliæg < *slīk [Pokorny, 965] < *sli^wk- (li- / li [Chang]) – «сливка, слива, терен» (від прасл. *slivъka – слива; в.-луж. «slowka / slěuka», н.-луж. «sliwa / sliuka», полаб. «slaiwó» – слива; д.-в.-нім. «slēha, slēwa», англ. «sloe» – терен; лат. *līvos – синюватий, «līvidus» – «синій, свинцевого кольору»; д.-іпл. «lī», кіпр. «līw» – «колір, блиск»);

«tsi-» < tseəi < tseæg < *dh[r]egh // *t[r]eg [Pokorny, 251 // 1032] < *d[r]ězg- // *t[r]ěsk- (tsi- / zi [Chang]) – «нечистоти, відброси, осад, відстій, каламуть, крихітка, шматочок» (від прасл. *drězga > *trěska – «крихітка, шматочок, тріска, скалка, скіпка»; пол. «drzazga», чес. «dřízka» – «скалка, скіпка»; слвн. «drīsk, drīst» – понос; прасл. *drězgaemti > *drězka[ę]ti > *driskati – дристати; блг. «дріскам», срб.-хрв. «дріскати, дріскам», слвн. «drīskati, drīstati», чес. «dřízdati, drīstati», пол. «dryzdać, drystać, drzysać», в.-луж. «dristać» – дристати; англ. «dirt» – «бруд, нечистоти» (з *drit), нідерл. «dreet», вестфал. «driət» – випорожнення [див. Фасмер, Маценауер, Сольмсен, Бернекер, Персон, Хольтхаузен]; аналогічно з прасл. *drězga > *brězga, слвн. «brizga» – бризка);

«fi-» < pui < pud < *bh[r]ud / *bh[r]u-t [Pokorny, 145] < *b[r]oud (fei / fei [Chang]) – «бродити, кипіти, вирувати, люсувати, пінитися, варити» (від прасл. *broud > *brodъ – брід та *broudemti > *brodęti > *broditi – «бродити; повільно чи хаотично пересуватися [переміщатися]; перебувати у стані бродіння»; срб.-хрв. «брòдити», слвн. «bródití», чес. «broditi», пол. brodzić, в.-луж. «brodzić», н.-луж. «broziś» – бродити; лит. «bradýti», лтс. «bradîti» – «переходити в брід», нім. «brodeln» – «кипіти, вирувати, клекотіти», англ. «yeast» – «бродити, дріжджі»);

«phuo» < phoa < pod < *bh[ɫ]d // *bho[r]st [Pokorny, 155 // 169] < *boud- (phuo / po [Chang]) – «вовтузити, шарпати, бити, розбивати, розколювати, лопнути, лупитися, тріснути, зламати» (від прасл. *bouduzemti > *bovtuzęti > *vovtuziti – «вовтузити, шарпати, бити, тискати»; «бовдур» – «рибальська жердина, бовт»; споріднено «бовтати, збовтувати, розбовтувати», «бовтанка» – хитання; нім. «platzen» – лопнути, «bersten» – «лопнути, тріснути, зламати»);

«fi-» < phui < pud < *plud / *plut // *bh[r]ust [Pokorny, 837 // 171] < *pe[r]d < *baird- (fei / fei [Chang]) – «персі / груди, височина» (від прасл. *pe[r]d > *perdъ – перед > *pъrsi – «персі / груди» чи прасл. *baírdo > *bardo > *brdo – «височина, пагорб», що є синонімом прасл. *grōdъ – «груд / височина», від якого походить термін «груди»; пол. «pięś», чес. «prsa», слвц. «prsník», слвн. «prsi» – «персі / груди»; пра-і.е. *bherg(h) – «високий край суши; гора; пагорб»; санскр. «bṛhant» – високий; блг. «бърдо / бырдо», срб.-хрв. «брдо», мкд. «брдото», бсн. «brdo» – пагорб; алб. «burg» – «гора, горний хребет»; гот. «bairgahei» – гори, «bards» – «велетень, горець», «baurgs» – «фортеця, місто»; франц. «bord» – край; пол. «burta / bort» – «борт корабля, берег каналу»);

«khi-» < khei < keb // ked < *gerbh // *gred [Pokorny, 392 // 405] (tchi- / qi [Chang]) – «гребти, шкребти / скребти, скоблити, краяти, кроїти, вирізати» / «гордувати, гидувати,

кривдити» (від пра-і.е. *(s)kerb(h)- / *(s)kreb(h)- – «шкребти, різати», похідне від *(s)ker- «різати»; прасл. *skrebĕmti > *skreb[ę]ti > *skrebtī – «шкребти, дряпати»);

«ean» < ŋean < gans < *ġhans [Pokorny, 412] < *gōs (jen / yan [Chang]) – гусак (від прасл. *gōs > *gōsь – гусак; пра-і.е. *ġhans-);

«lan» < lan < gland < *ġhland [Pokorny, 431] < *glād- (lan / lan [Chang]) – «блиск, сяйво, яскравість, глянець» (від прасл. *glādькъ – глādкий; д.-в.-нім. «glat» – «глādкий, блискучий»);

«tshan» < tshan < sland < *sl'ad / *ġhland [Pokorny, 431] < *sl'ud- (tshan / can [Chang]) – «блиск, сяйво, яскравість, глянець, слюда» (від прасл. *sl'uda; блг. «слюда», чес. «slída», слвц. «sl'úda, slieda» – слюда; д.-укр. «слуда» – «скеля; гора, урвище»; пра-і.е. *(s)lei-g- «слизистий»; лтс. «gl'otas», блг. «слуз», бсн., слвн. «sluz» – слиз; монг. «шүлс», лит. «seilės» – слина);

«xuj» < huai < hoad < *goad / *ġho[r]st // *kuat [Pokorny, 445 // 627] < *gydg (xuj / xuai [Chang]) – «гидкий, огидний, брудний, бридкий» / «сир [прокислий]» (від прасл. *gydg > *gydь – «нечисть, бруд; мерзотник; [огида]», *gydĕmti > *gyd[ę]ti > *gyditi – гидити; пра-і.е. *g^uēdh-, *g^uōdh- – «щось огидне, бридке»; лат. «caseus» – сир; снскр. «gūtha-» – кал; д.-в.-нім. «quat», нім. «Kot» – бруд);

«uaj» < ŋoaj < ŋoad < *ghost [Pokorny, 453] (uai / wai [Chang] // kè) – «гість, приїжджий купець, чужинець, чужеземець» (від прасл. *ghostg > *gostь – «гість, приїжджий купець»; блг. «гост», срб.-хрв. «ġost, слвн. «ġōst», чес. «host», слвц. «host'», пол. «gośc», в.-луж. «hósc» – гість; англ. «guest», гот. «gasts», нім. «Gast» – гість; англ. «stranger» – «стороння людина, зайда, незнайомиць, чужинець»; лат. «hostis» – «чужинець, ворог»; евенк. «устэк» / *[r]oстэк – ворог; кит. «kè, kèrén», япон. «kyaku» – гість);

«khei-» < kheji < kaid < *g^haid [Pokorny, 488] (tchi- / qi [Chang]) – «етер; атмосфера; обставини; погода; повітря; подув» (від прасл. *g^haidher > *vedrь > *vētrь – «погода; ясний, сонячний [день]; повітря; подув повітря; вітер»; снскр. «vātas», лат. «vēntus», д.-прус. «wetro», гот. «winds», пол. «wiatr», н.-луж. «wjetsь», блг. «в'ятър», срб.-хрв. «vjëtar», слвн. «vēter», чес. «vít», слвц. «vietor» – вітер; лтс. «vētra» – «буря, негода»; лит. «vētra» – буря; англ. «weather», нім. «Wetter» – погода);

«an» < ŋan < gand < *kanth [Pokorny, 526] < *kantg (an / an [Chang]) – «край; ребро; грань; кут; кант, кайма, облямівка» (від прасл. *kantg > *kantь > *kontь > *kōtь > *kutь – «кут; кант, край; ребро») та *kantaĕmti > *kōta[ę]ti > *kutati – «кутати, окутувати; укривати; затуляти; старанно загортати; [турбуватися, доглядати; виховувати (дітей); заспокоювати]», *kōtg > *kātь – «кут; край; ребро; круг; кант, облямівка»; блг. «кътам» – «бережу, ховаю»; пол. «kał», мкд. «кат», слвн. «kót», чес. «kout», слвц. «kút», срб.-хрв. «кѹт» – кут; споріднене з грец. «καυθός» – «куток ока», «καμπή» – «вигин, поворот»; лат. «campus» – поле; лит. «kampas» – кут, «kūtis» – «яма, вирита свиньми»; прус. «kūnti» – «доглядає, піклується», що зводяться до пра-і.е. *kam- (*kam-tho-), *kam-p- – згинати);

«xi-» < hei < hed / *ke[r]dh [Pokorny, 579] < *ge[r]d (çi- / xi [Chang]) – «гурт; стадо; табун; ватага; череда» (від прасл. *gerdĕmti > *gorodęti > *goroditi – «городити, обгороджувати, оперізувати», *gorda – «горожа, огорода», *gordь – горód; гурт – «група, компанія; натовп; стадо; (присл.) багато»; д.-ісл. «ġirða», д.-англ. «gyrdan», англ. «gird» – оперізувати; гот. «ġairda», н.-в.-нім. «Gurt» – «пояс, пасок; гурт»; д.-в.-нім. «hurt», н.-в.-нім. «Hürde» – «плетена огорожа для овець»);

«laj» < ļaj < ļad < *lod [Pokorny, 666] < *glod- (lai / lai [Chang]) – «ледар, ледащо; гультай, нероба» (від прасл. *glodaĕmti > *glodaęti > *glodati – «глодати, глидати; гризти», *glodать – «лотр, лóдар, ледар; ледащо; гультай»; ст.-пол. діал. «glodać», чес. «hlodati», слвц. «hlodať», в.-луж. «hłodać», н.-луж. «glodaś», блг. «глóждя», срб.-хрв. «глодати», слвн. «glódati» – глодати; блг. «лóдар» – ледар; кит. «lǎn», рос. «ленивый» – ледачий);

«muæi» < moi < mod < *mogd [Pokorny, 696] (mei / mei [Chang]) – «дівчина, діва мадмуазель; мадам; матрона; мати» (від прабалт.-сл. *mogde – жінка; ст.-лит. «mótė», лит. «moteris» – жінка; англ. «maid» – «діва; прибиральниця; служниця»; нім. «Mädchen» –

дівчина; франц. «madame», укр. «мадам, матуся, матінко», блг. «майка», нан. «мама» – «ввічливе звернення до літньої жінки»; нан. «мама», евенк. «атыркән» / *[м]атыркән – старуха; маньчж. «eme», кит. «mǔqīn», блг. «майка», італ. «madre»; англ. «mother» – «мама, мати, матір»; алб. «motra / motrë» – сестра; кит. «mei» – «молодша сестра»);

«phi-» < phəi < pəd < *perd [Pokorny, 819] (phi- / pi [Chang]) – «пердіти, пукати» (від прасл. *perdēmti > *perdēti > *perditi – «пердіти, пукати»; япон. «he» / *pe, кит. «pī» – «пердіти, пукати»);

«pha-» < phea < pogd / *porkt [Pokorny, 820] < *pongd- (pha- / pa [Chang]) – «пугало; переляк, страх» (від прасл. *pong[d]nomti > *pognoṭi > pugnuti – «пугнути, лякати»);

«tsl̥» < dzəi < zəib < *seb / *se[l̥]bh [Pokorny, 884] < *sebl- < *seb' (tsl̥ / zi [Chang]) – себе (від прасл. *seb'e > *seble; н.-луж. «seb'e», в.-луж. «sebje» / *seble, пол. «siebie», срб.-хрв. «сèбе», чес., слвн. «sebe»);

«tsi» < dzəi < zəid < *seid / *seit [Pokorn, 891] < *s[l̥]id (tsi / zi [Chang]) – «слід; повинен; треба; отже; відтоді; тому» (від прасл. *slid – слід; блг. «трябваше», бсн., срб.-хрв. «treba», пол. «powinién», чес. «by měl» sādāyati «слід; повинен; треба»; англ. «should» – «слід; повинен»; англ. «since», нім. «seit» – «відтоді; тому; оскільки»);

«tsuo» < dzoā < zoad < *sōd [Pokorny, 886] (tsuo / zuo [Chang]) – «садовити; сад; зад; сидіння, місце; посада» (від прасл. *sōdēmti > *sodēti > *soditi – «садити: саджати, садимо; садовити; сидіти, сидим»; снскр. «sādāyati», полаб. «sodě» – «[він] садить»; лит. «sodinti» – садити; пол. «sadzic», чес. «saditi», слвц. «sadiť», в.-луж. «sadžeć», н.-луж. «sajžaś», блг. «садя», срб.-хрв. «сáдити», слвн. «saditi», ст.-сл. «садити»; англ. «seat», нім. «Sitz», кит. «zuò» – сидіння; англ. «sitting», кит. «zuòzhe» / *zhuzhìng – «сидячий, сидячи»; прасл. *sēdimti > *sēdēti > *sēdēti, дан. «sidde», англ. «sit», нім. «sitzen», кит. «zuò», монг. «сууж, суу», япон. «suwari», кор. «eoullim» / *seoullim, маньчж. «tembi» / *[zuò]tembi, нан. «тэсиури» / *[сиу]тэри, евенк. «тэгэтчэ-мй» / *[сиу]тэгэтчэ-мй – сидіти);

«tsin» < tsin̥ < seənd < *sent [Pokorny, 908] < *ši[r] / *tsa[r] (t̥çin / jin [Chang]) – «поширити, поширювати; посилати, надіслати, відправляти; доставляти, постачати» (від прасл. *tsirēmti / *širēmti > *širēti > *širēti – «ширити, поширювати» чи від *tsarēmti > *tsarēti > *tsariti – «царити, господарювати»; срб.-хрв. «širiti» – поширити; прасл. *šir̥gь, полаб. «sar» / *tsar, пол. «szerz», в.-луж. «šěř», н.-луж. «šyř» – шир; гот. «sandjan», д.-ісл. «senda», англ. «send», нім. «senden», кит. «sòng» / *sòrg – «доставляти, постачати»; кит. «sànbù» / *sàrbù – поширення);

«tsi» < dziə < dziəd < *slid [Pokorny, 926] < *slit (tsi / zi [Chang]) – «щілина; пропіз; розщеплювати; розрізати вздовж; рватися» (від прасл. *lējō – ллю та *sliemti > *sli[ç]ti > *sliti – «злити, тобто з'єднати; щепити / зчепити; *щілити / *зчілити; щільніти / *зчілніти, що є антонімами слів «розлити; роз'єднати; розщепити, розчепити; *розщілити, *розчілити»; «злитний» – «щільний / *зчільний; цільний»; *злит – «щілина, тобто те, що було до злиття а, отже, і до виникнення стану щільності; нім. «Schlitz», д.-ісл., англ. «slit»⁸¹¹ – щілина; кит. «sī liè» – рвати);

«xaj» < hāj < hōd < *skoth [Pokorny, 950] (xaj / hai [Chang]) – «знищувати; занапастити; шкодити; шкóда; шкодá, жаль» (від прасл. *škodēmti > *škodēti > *škoditi – «шкодити; вадити, заважати»; пра-і.е. *skēth- / *skēth- / *skōth- – шкодити; пол. «szkodnik», слвн. «škodljivec», слвц. «škodca», чес. «škůdce» – шкідник; пол. «szkoda», чес., слвц., в.-луж., н.-луж., слвн. «škóda», срб.-хрв. «шкода», д.-в.-нім. «scado», нім. «Schade» – «шкóда; шкодá, жаль»; д.-ісл. «skaði», д.-англ. «sceaðu», англ. «scathe» – «шкóда, знищувати, занапастити»; кит. «Shānghài» – шкóда);

«sin» / si[l̥]n < suən / *suent [Pokorny, 1048] < *suənd- (çyn / hun [Chang]) – «сильний, стрімкий, швидкий, хуткий, спритний, хвацький» (від прасл. *suəndki – «сильний, спритний, швидкий, хвацький»; пол. «szwytki» – «спритний, влучний, хвацький»; гот.

⁸¹¹ Отже, це англійське слово має праукраїнське походження, що вказує на колишню українськомовність англів.

«swinþs», д.-англ. «swīð» – «сильний, спритний»; англ. «swingeing» – «величезний, сильний»; англ. «quick; swift», с.-в.-нім. «swinde», нім. «geschwind» – швидкий);

«tsin» < tsuən < tsuənd < *tsuend / *suent [Pokorny, 1048] < *tsueng (tʃyn / jun [Chang]) – «дзвін; звук / *[д]звук; сильний; гучний» (від прасл. *tsueng > *dzwonь – «дзвін; звук, голос»; пол. «dzwon», слвн. «zvōn», чеч., слвц., в.-луж., н.-луж. «zvон», срб.-хрв. «zvōно» – дзвін; лат. «sonus», д.-інд. «svanás» – звук; алб.-тоск. «zēh» / *dzēh, гер. «zah» / *dzah – голос [з пра-і.е. *ǵhvonos < *svonos < *tsueng⁸¹²]; англ. «sound» – «сильно, гучно, міцно»);

«suəi» < suei < suəd < *sue[r]d / *sue[r]th [Pokorny, 1050] < *su:verg / *suerd (suei / sui [Chang] // zuàn) – «меч соверена; суворий меч; будь-який меч; свердлити; шнек; алмаз» (від прасл. *su:verg / *su:varg / *su:barg > verh / b'reg – «соверен; варяг / вершник або від прасл. *suerd > s'verd'lo – «свердел / свердло»; верх; берег»; «суворий, сувора» – «верховний [наказ]; дуже значна зверхня [догана]»; снскр. «сувіра» – мужній; «su:viṛya» – «мужність, доблесть, військо з героїв»; «sávīrya» – «сильний, могутній»; евенк. «сувэрэ» – вершина, швед. «suverän» – найвищий; франц. «souveraineté» – верховенство; кит. «Zhǔchí rén», англ. «sovereign» – «соверен, правитель, господар»; д.-сканд. *váringr, «vætingr», д.-ісл. «væringjar», с.-грец. «βάραγγοι» – «варанги / верінги / варяги = вершники; англ. «warden» – «вартівник, правитель»; чеч., слвц. «svog», пол. «sworzeń» / *swordeń – «свірень / швóрінь»; англ. «sword», нім. «Schwert» – меч; кит. «zuàn» – «свердлити; шнек; алмаз», «zuàntóu» – свердел; кор. «song-gos» – «шило; свердел»);

«uəi» < uəi < uəid < *uald [Pokorny, 1112] (uei / wei [Chang]) – «царство, держава, володіння; волость, обдасть, терен, територія; потужність, міць» (від прасл. *uald > *vold' – «волость / *володь; володіння»; лтс. «vālstis» – держава; д.-ісл. «vald», д.-фриз. «wald», лит. «valsčius» – «волость; володіння»);

«tʃiu» < tʃu < dog < *dɔg / *dhog^{wh} [Pokorny, 240] (tʃou / zhou [Chang] / tiān) – день (від прасл. *dɔg > *diāng > *дънь – день; д.-інд. «dagh» / *dagh, срб.-хрв. «dān», слвн., полаб. «dan», гот. «dags» / *dags, нім. «Tag» / *Tag, ст.-сл. «дънь», снскр. «dīnam», лит. «dienà», лтс. «diena», кит. «tiān» – день; ірл. «denus» – «проміжок часу»);

«tʃa-» < tʃea < dzog < *dh[r]ogh [Pokorny, 276] < *dheur- (tʃa / zha [Chang] // shǎ) – «дурити, обдурювати; обманювати, вводити в оману; манити; ошукати; зводити, розчаровувати» (від пра-і.е. та прасл. *dheur > *durь [durьнь] – дур [дурня]; слвн. «dúr» – дикий; слвц. «durny» – «похотливий; злий»; кит. «shǎguā», евенк. «дулбун» – «глупий, дурний»);

«ləu» < læu < læg < *leg [Pokorny, 667] < *lēj- (lou / lou [Chang]) – «лити, текти» (від пра-і.е. *lē'i- та прасл. *lējom > *l̥jɔ > *l̥ju – «ллю, лити; текти»; в.-луж. «leć», н.-луж. «laś», блг. «лѣя, [лія]» – «хлинути; полити, хлюпнути», споріднене з лит. «lėju, lietì» – лити);

«u-» < ŋou < gog < *wog [Pokorny, 1117] < *wag- (u- / wu [Chang] // zhòng / héng) – «вага, увага, уважний, бодрий» (від прасл. *waga – вага; в.-луж. «waha», н.-луж. «waga», слвн. «vāga», н.-в.-нім. «Wāge», англ. «weight», кор. «muge» / *wuge – вага; н.-в.-нім. «wāgen» – зважувати; снскр. «vāhati» – «їде, везе»; нім. «wach» – прокинутися; похідні слова: вагатися, поважати, розважати, перевáжати, повáжитися, відважитися; важливий);

«ien» < ien < oan < *an [Pokorny, 39] (jen / yan [Chang]) – «на, наперед, уперед, далі, до; біля; близько» (від пра-і.е., р.-прасл. *an[o] > прасл. *na – «наверх, нагору»; лит. «ant» – на; кит. «ān» – сідло);

«pui» < poi < poi < *pol [Pokorny, 121] < *bhol- (pei / bei [Chang]) – «куля; булька, бульбашка; чаша, миска; кубок» (від прасл. *bhol- > *bul:j- – «пузир, пухир; гуля; жовно; куля, брила, грудка» та прасл. *bul- – «гуля, набалдашник»; пра-і.е. *bu-, *bhū – «надувати, роздувати; розпухати, набрякати; закруглятися, розширюватися» і його похідними *beu-, *bheu-, *bheul-, *bhul- – «пухнути, набрякати», *bheua – «рости,

⁸¹² Це переконливо вказує на незвучність і сатемність лексики праіндоевропейців. Ці особливості як праслов'яни, так і китайці, що перейняли від них лексику, довше всіх зберігали на східній периферії індоєвропейського ареалу.

збільшуватися»; в.-луж. «bul» – м'яч; блр. «бульдър» – «пузир; неродючий бугор»; лат. «bulla» – «пухир, прищ; брунька, опуклість; набалдашник»; нідерл. «puilen» – «пухнути, набрякати»);

«phi-» < pjiə < peia < *bhera [Pokorny, 136] (phi- / pi [Chang] // xióng) – ведмідь (від пратунгузького слова, від якого походить евенк. «бирин» – ведмедичка; англ. «bear», монг. «баавгай», нан. «мапа», кит. «xióng»);

«tʃhaŋ» < dʃaŋ < dl̥aŋ < *dlongh [Pokorny, 197] (tʃhaŋ / chang [Chang]) – «довгий; високий; протяжний, тривалий; давно, довго; завдовж; протягом» (від прасл. *dylgъ – довгий; кит. «zhǎng» / *chang – «довгий; великий; довготривалий; старовинний, старший»; маньч. «golmin» / *dolnin – довгий; нан. «даи» / *д[л]а[н]и – великий, «даидима» / *д[л]а[н]идима – старший);

«tʃeu» < tʃjou < tou < *drou [Pokorny, 214] (tʃu- / zhu [Chang] // chái / shù) – «дрова, дерево, деревина» (від прасл. *drou > *dervo – «дрова, дерево, деревина»; блг. «дърва» – дрова, «дърво» – дерево; срб.-хрв. «дрво», слвн. «drvo», чes. «drvo» – «дерево, деревина»; пол. «drzewo» – дерево, «drwa» – деревина; кит. «chái» – дрова; кит. «shù», япон. «tsugi», кор. «teuli» – дерево; евенк. «делгэ» – «дерева, що стоять поряд»);

«xuai» < hoi < huai < *k^wel // *wel [Pokorny, 639 // 1140] < *vert (xuei / hui [Chang] // zhuǎn) – «вертати; повертати, повернути, повертатися; обертатися, обертати; крутити» (від пра-і.е. *wer- і прасл. *vertēmti > *vьrteti > *vьrtěti – «вертати, обертатися»; блг. «вр'тя», срб.-хрв. «вр'јети», слвн. «vrtěti», д.-чes. «vrtět», слвц. «vrtet'», пол. «wiercieć», в.-луж. «wjerćić», н.-луж. «wjeršeś»; споріднені лит. «verčiù», «veřsti», лтс. «vėrst» – «повертати, крутити»; д.-прус. «wīrst» – ставати, «wartint» – звертати; лит. «vīřti» – «перекидатися, ставати», гот. «waifpan» – ставати, лат. «verto, -ere» – «повертати, звертати, крутити»; снскр. «vartatē» – повертається, «vartáyati» – обертає; англ. «change» – «змінити, зміна, заміна, поворот»; кит. «zhuǎn» – «вертати, передавати, переміщати, транспортувати, виверт, викрут, цикла, кільце, коло»);

«khiu» < gju < gleu < *gleu [Pokorny, 361] (tʃhjou / qiu [Chang] // xù) – клубок (від прасл. *gleu > *klǫbъ – «згорнутий або кулястий предмет», звідки постали значення «згорток, клубок» і «частина тіла кулястої форми» [https://goroh.pp.ua/], а також «коло; колобок; хліб»; блг. «кълбó» – «кулястий предмет, клубок, згорток»; лат. «globular» – кулястий, «glomus» – клубок; англ. «clew», «clue» – «клубок [ниток]; нитка; ключ; змотувати в клубок»; евенк. «колобо» – «печений хліб, коровай», тобто «колобок» від д.-сл. *kolo[bъ] – «куля; коло»; кит. «xù» – клубок);

«ku-» < kou < kou < *glōu [Pokorny, 367] < *zou- (ku- / gu [Chang]) – «сестра чоловіка» (від прасл. *zou- > *zъly – «золвіця / зовиця»; с.-блг. «зльва», блг. «зълва», з.-блг. «зóлва», срб.-хрв. «зáова», «зáва», слвн. «zólva», д.-чes. «zelva», пол. «zełwa», «zołwa»; кит. «gū», «sǎozì» – зовиця);

«xau» < hau < hau < *ghau // *kau [Pokorny, 413 // 535] < *zau- (hao / hao [Chang]) – «кричати, викликати, звати» (від прасл. *zaumti > *zъvemtí > *zъvęti > *zъvati – «звати, звемо; називати; кликати»; срб.-хрв. «звāти», «зóвѐм», слвн. «zvāti», «zóvem», д.-чes. «zvāti», «zovu», чes. «zvat», «zvum», слвц. «zvat'», «zvem», пол. «zwać», «zowę» – «звати, звемо»; авест. «zavaiti», снскр. «hávātē» – кличе);

«xau» < hau < hau < *ghau [Pokorny, 413] < *zvau- (hao / hao [Chang]) – «хвастати, хвалитися, базікати» (від прасл. *zvaumti > *xvastaemti > *xvasta[ę]ti > *xvastati – хвастати; срб.-хрв. «хвāстати», «хвāстāм» – «хвастати, базікати», слвн. «hvastāti», «hvastām», чes. «chvastat», слвц. «chvastat' sa»);

«iu» < njju < gou < *g^wou [Pokorny, 482] (njou / niu [Chang]) – «велика рогата худоба» (від прасл. *gou – «говядо / велика рогата худоба»; блг. «говѐдо», срб.-хрв. «гóведо», слвн. «govedo», чes. «hovado», слвц. «hovādo», в.-луж. «howjado», н.-луж. «gowēdo»; тадж. «гов», англ. «neat», кит. «niú», евенк. «инак», монг. «үнээ» – корова);

«khuai» < khoi < hoi < *koil [Pokorny, 520] < *tsoil (xuei / hui [Chang]) – «цілий, цільний, цілком, весь, здоровий, непошкоджений» (від прасл. *tsoil > *tsoilъ > *сѣль –

«цілий, здоровий, непошкоджений»; полаб. «cól», пол. «сау», слвн. «câl», блг. «цял», чес., слвц. «ceľý», в.-луж. «су́у», н.-луж. «сеуу», срб.-хрв. «цеò», ст.-сл. «цѣльъ»; кит. «zhěnggè, zhěng» / *zhě[ŋ]ng, япон. «zentai»/ *ze[r]ntai – «весь, цільний»);

«kheau» < kheau < hau < *kau [Pokorny, 535] (tɕjao / qiao [Chang]) – «колоти, рубити, сікти» (від прасл. *kauēmti > *kolēti > *kolati > *kolti – колоти; блг. «кóля», срб.-хрв. «клати, кóльем», слвн. «kláti, kóljem», чес. «kláti, koli», слвц. «klat'», пол. «kłóć», «kłuć», в.-луж. «kłóć», н.-луж. «kłójś»);

«khiu // eam» < khju // њeom < hoi // hóm < *kol[m] [Pokorny, 544] (tɕhjou / qiu // ien / yen [Chang] // shí) – «холм, пагорб» // «заплава; річний острівець; камінь; скеля; опора» (від прасл. *kolming > *golem – великий > *хълмъ – «холм, пагорб»; блг. «голям» – великий, срб.-хрв. «голем», чес. «holemy», д.-пол. «golemszy» – більший; блг. «хълм», срб.-хрв. «хѹм», слвн. «hòlm», чес. «chlum», слвц. «chlm», пол. «chełm», в.-луж. «khołm», н.-луж. «chółm» – пагорб; в.-луж. «kul'a» – «куля; гуля; брила; ядро»; маньчж. «alin» / *[k]alin, лит. «kalnas» – гора; япон. «ishi», кит. «shí» – «камінь, скеля»);

«hau» < hau < hо: < *kor [Pokorny, 583] (hao / hao [Chang] // kē) – «коржавіти, шкарубнути; коржавий, шкарубкий, жорсткий, репаний, грубий; щетина, жорстке волосся» (від прасл. *korgavimti > *korgavēti – «коржавіти, жорсткішати, твердіти»; блг. «корав» – «коржавий, жорсткий, твердий, тяжкий», слвц., чес. «krutý» – жорстокий; лтс. «grūts» – «грубий, тяжкий, складний»; франц. «fort», нім. «hart», норв., англ. «hard» – «коржавий, жорсткий, твердий»; евенк. «катан» / *ko[r]тан, япон. «katai» / *ko[r]tai, кит. «kē» / *ko[r] – «коржавий, жорсткий, міцний, суворий»; евенк. «корколй» – груба [про тканину]; «корунд, кора, корка, корж» – «істотно тверді / коржаві чи заскоружлі / зашкарублі утворення»; нан. «хорица» / *хор[т]ица – захист {як і «кордон», від прасл. *kortъ > *h[v]ortъ > *tv'rdъ – твердь [діалектне *хвортъ]; фортеця / *хвортеця = твердиця / твердиня}; коробити, короб, корабель; коротка [спочатку про жорстку щетину]; коротати [про час – використовувати певним чином, заповнювати якимсь заняттям]; англ. «short, curt», нім. «kurz» – «короткий, куций», нан. «хурми» / *кур[т]ми – короткий);

«muo» < moa < moa < *mol [Pokorny, 716] (muo / mo [Chang]) – «молоти, подрібнювати» (від прасл. *molemti > *melēti > *melti – «молоти, подрібнювати»; пра-і.е. *mel- / mol- – «молоти, розтирати»; гот., д.-в.-нім. «malan», д.-ісл. «mala», лтс. «malu», лит. «malù», полаб. «mлаht», н.-луж. «mlas», япон. «migu», кит. «мо» – «молоти, подрібнювати»; маньчж. «monjimbі» / *moljimbі – терти [молоти]; евенк. «боритча-мй» / *молитча-мй – «подрібнювати, ділити»);

«wu-» < mbjou < mo- < *mōra // *mor [Pokorny, 736 // 734] (u- / wu [Chang]) – «відьма; жіночий демон смерті; примара, привид; сновидіння» // «марати, збагнітувати, безчестити, ганьбити, порочити, паплюжити» (від прасл. *mōrak > *mogъ – «морок, туман, хмара» // *morēmti > *marēti > *marati – «марати, бруднити, збагнітувати, очорнити»; пра-і.е. *mer- / mog- – «чорнити, темна фарба»; прасл. *maga – привид; кор. «manyeo» / *ma[r]nyeo, япон. «majō» / *ma[r]jō, кит. «wū» // «wūró» – відьма; япон. «bōrei» / *mōrei – «примара, привид»);

«eu» < ?jo < o- < *ō [Pokorny, 772] (y- / yu [Chang]) – «про; о-» (від прасл. прийменника *ō – про [про що?] та префікса *o-, наприклад: «обережно; осторонь; околиця; огорожа; одержати»; ст.-сл., рос. «о»; «об», бсн., срб.-хрв., пол., чес. «о», англ. «of»; «on», япон., маньчж. «de», кор. «е», кит. «у́у» – про);

«fu-» < rjou < plo < *plo [Pokorny, 803] < *plē- / *blo- (fu- / fu [Chang]) – пліва (від прасл. *plēva > блр. «плява́» – пліва; пол. «błona», слвц. «blanka» – «мембрана, пліва, плівка»; спорід. прасл. *relva > н.-луж. «plowa» – полова [насінневі плівки];

«fi-» < rui < roi < *por [Pokorny, 817] (fei / fei [Chang]) – парити [летіти] (від прасл. *porēmti > *pareti > *pariti [pъrati, perq] – парити [летіти]; кит. «fei» / *poi[r] // «pīāoyáng» – летіти);

«fu-» < bju // bjou < biəu // biou < *pleu // *plou [Pokorny, 835 // 837] (fu- / fu [Chang]) – «плисти // плавати» (від прасл. *pleomti > *pleqti > *pleuti // *ploomti > *ploqti > *plouti –

«плисти // плавати»; пол. «pływać», чес. «plouti, plavati», ст.-чес. «plúti», слвц. «plut'», «plávat'», н.-луж. «přuwaś»; полаб. «plajě» [пливе], блг. «плувам, плавам», срб.-хрв. «плићи, пливати [плавати]», слвн. «plúti, plávati», ст.-сл. «плоути, плавати»);

«phuəi» < boi < bai / *p[r]āi [Pokorny, 844] < *b[r]āi- (phei / pei [Chang] // bū- / bū) – «плекати, леліяти, пестити, няньчити, виховувати, ростити, годувати груддю» (від прасл. *brāikamti > *blekati [блекотати, бляяти, бекати, немов вівця] > *plekati – «плекати, леліяти, пестити, як вівця ягнят» [подібно до: брикати > плигати – «підстрибувати, стрибати»; *брекати > брехати / блр. «брахáць»; *блекати > плекати > плакати]; нан. «пилкиори» – «пестити; плекати?»; евенк. «балдбдя-мй» – ростити [про дерева та тварин], «иргитчэ-мй» / *биргитчэ-мй – «ростити [дитину], виховувати»; «иргйде-мй» / *биргйде-мй – годувати [тварин], «блгатча-мй» / *блгатча-мй – няньчити; кор. «boyughada» – «годувальниця, няня»; кит. «bǔ» – годувати, «bǔrǔ» – «грудне вигодовування»; англ. «bait» – «годувати, приманювати»; «beau» [bō] – «залицяльник, кавалер, франт»);

«[iəŋ]» < çjaŋ < sãŋ < *song^{wh} [Pokorny, 907] < *tsueng^{wh} (səŋ / sheng [Chang]) – «дзвін; звук; голос» (від прасл. *tsueng^{wh} > *dzwonь – «дзвін; звук, голос»; пол. «dzwon», слвн. «zvōn», чес., слвц., в.-луж., н.-луж. «zvон», срб.-хрв. «звѡно» – дзвін; лат. «sonus», снскр. «svanás» – звук; алб.-тоск. «zëh» / *dzëh, гер. «zah» / *dzah – голос [з пра-і.е. *ǵhvonos < *svonos < *tsueng^{wh}]; англ. «sound», япон. «saundo», кор. «saundeu», кит. «shēngyīn», нан. «сиасин» / *сиандин – звук);

«sun» < son < suən / *sūn [Pokorny, 913] < *sūen < *siuem- (sun / sun [Chang] // zi / yīng < *siue[ng]) – «син; дитина; насіння; дрібниця, маленька річка» (від прасл. *siuenь – син, що походив від прасл. *siuemti – народжувати; авест. «hunami» / *sunami – народжую; блр. «сын», д.-укр., ст.-сл. «сынъ»; чес., слвц. «syn», пол., в.-луж., н.-луж. «syn»; блг. «синьт», срб.-хрв. сѣн / «sin», слвн. «sīn»; снскр., лит. «sūnūs», д.-прус. «souns», гот. «sunus», псевдотохар. А «se», В «soyā» – син; кор. «soin», япон. «shōni» – дитина [тобто народжена]; япон. «shōnen» – хлопчик [тобто син, народжений], «shounen» – «хлопець, парубок»; англ. «baby» ['bābē / бебі], кор. «jasig», япон. «ко-, kodomo», «otoko» / *ot[r]oko, кит. «zì» – «отрок; дитя, дитина; немовля; малеча, малюк, малюта»; [англ. *bigbē, нан. «пиктэ» / *бигбэ – «велике дитя»; англ. «big», евенк. «бугды», ст.-монг. «богдо» – великий; евенк. «бэ, бэбэ*» – «коліска з дитиною»]; англ. «child», кор. «jason», япон. «jidō», евенк. «хутэ», кит. «zhìzì» – «чадо, нащадок»; авест. «hūnu-» / *sūnnu-, англ. «young», нім. «jung», япон. «jushi / *ju[n]shi, yangu, seinen», маньчж. «juì» / *ju[n]i, кит. «yīng» / *siu[ng], «yīng'ér» – «юнак / *сюнак, юнкер, юнга, парубок, дитина, син»; япон. «yangu», евенк. «хунātкān» – «юначка, дівчина»; евенк. «хунāt» / *сюнāt – «юниця, дівця», ст.-укр. «юниця» / *сюниця – молодиця);

«siu» < siu < siu < *sjiū [Pokorny, 907] (sjou / xiu [Chang] // zhuī-) – «зшивати, зашивати; ремонтувати, відновлювати, виправляти» (від прасл. *sjiūemti > *sjiwēti > *sji[wa]ti > *šiti – «шити, зшивати, зашивати», що споріднено пра-і.е. *sjiū-, *sēiw-, *sjēw-; блр. «шыць», «шыю» – «шити, шию»; блг. «шия» – шию; пол. «szyć», «szyję», чес. «šít», «šiji», срб.-хрв. «шити», «шијем», слвн. «šiti, šijem» – «шити», «шиємо»; слвц. «šit'», в.-луж. «šić», н.-луж. «šyś», полабск. «sait» – шити; маньчж. «ufimbi» / *sijuvimbi, д.-в.-нім. «siuwan», гот. *siujan, лит. «siūti», «siuvù» – «шити, шию»; евенк. «илливун» / *шилливун – шиття; кит. «zhuīzi», евенк. «силгивун» – шило);

«xue» < huā < hoa / *skō [Pokorny, 951] < *sko- (çye- / хуе [Chang]) – «взуття [шкіряне]; шкіра» (від прасл. *skora – «шкіра, шкура»; пол. «skóra», англ. «skin», маньчж. «sukū», япон. «sukin» – «шкіра, шкура»; чес. «skot», блг. «скотове», евенк. «укусэл» / *c[укусэл, нан. «удин» / *x[удин – «скотина / велика рогата худоба»; «скорина» – «верхній затверділий шар чого-небудь»; д.-укр. «скорняк» – шкіряник);

«liu» < lju < sleu / *sreu [Pokorny, 1003] < *s[t]reu- (ljou / liu [Chang]) – «струменіти, текти, литися; струмок, річка» (від прасл. *streumeniēmti > *str[e]umeni[ē]ti > *strumeniti – «струменіти, струмувати, струмити»; прасл. *str[e]jumu / *strumeŋ, лит. «srautas» / *s[t]raumas, англ. «stream» – «струмок; потік, течія»; лтс. «strāva», лит. «srovė» / *s[t]rovė,

япон. «sutorīmu», англ. «flux», кор. «heuleum», кит. «líu» – «струм, потік»; прасл. *liemti > *li[ɛ]ti > *liti – лити; англ. «flow», кор. «heuleuda», маньчж. «eyembi» / *[l]eyembi, нан. «хулбури», кит. «líu», «xīlíu» – «лити, текти»);

«tshau» < tshau < tsəu < *steu [Pokorny, 1009] (tshao / cao [Chang]) – «керувати, спрямовувати, стелити» (як і прасл. *storna – сторона, від прасл. дієслова *steurēmti > *ste[u]r[ɛ]ti > *sterti – «стелити, слати; спрямовувати»; блг. «постилам», грец. «στόρνῦμι» – «стелю, стелемо»; лат. «sterno» – «стелю, розстеляю»; лтс. «stirināt» – «рухати, трясти»);

«[j]əŋ» < zjəŋ < zeŋ / *strenk [Pokorny, 1036] < *string < *stroung (ʂəŋ / sheng [Chang]) – «стрункий, струна; пасмо, вервечка, рядок» (як і *strougsnā? > *struna – «жила, тятива; струна; мотузка, стрічка» > англ. «string» – «струна; жила, тятива; нитка; ряд, рядок», походить від прасл. *stroung – «стрункий»⁸¹³; стрійний; строгий, жорсткий» > *string – стрійний [гарно одягнений; гармонійний]; прасл. «строжь» – «порядок, лад»; пра-і.е. *strei- – «тугий, твердий, жорсткий»; рос. «строен», блг. «стройна» – стрункий; рос. «строка» – рядок; мкд. «строј» – «устрій; лад»; «стрій» – «ряд; одяг, наряд»; «перестрій» – перебудова; пристрій; настрій; кит. «shéng» – «мотузка, канат»);

«tʃuaŋ» < tʃeaŋ / tʃeāŋ < tsāŋ < *strong [Pokorny, 1037] < *stro[u]ng (tʃuaŋ / zhuang [Chang]) – «строгий, суворий, сильний, міцний, дужий, могутній, можний, навальний, солідний, твердий, тривкий, чіпкий» (від прасл. *stroung – «стрункий; стрійний; строгий, жорсткий» > *stroгъ – «строгий, жорсткий»; блр. «строгі», пол. «srogі» – «жорстокий, лютий»; пол. *strog-, *strzeg-, (ст.) «strzegać» – «стерегти, охороняти, пильнувати; чатувати» (SW VI 373, 455, 474, 475); блг. «страж», чес. «stráž», пол. «strażnik», слвн. «stražar» – «сторожовий, сторож»);

«tseu» < tseo < so- < *sour [Pokorny, 1039] (tʃy- / ju [Chang]) – «кислий; рідкий; прокислий, огидний, поганий; сир, сироватка; киснути, заквашувати» (від прасл. *souroung > *surоvъ – «кислий, рідкий»; пра-і.е. *sū-ro- / sou-ro- – «кислий, солоний, гіркий»; блг. «сурова́тка», срб.-хрв. «сурутка», н.-луж. «surowizń» – сироватка; прасл. *sourъ > *суръ, чес. «sór», полаб. «sar» – сир; англ. «sour», япон. «sui» / sui[r] – кислий; евенк. «ириде-мй» / *сириде-мй – «киснути [про молоко]»);

«tʃin» < tʃəŋ < sən < *sun [Pokorny, 341] < *s[t]aŋ < *stang (tʃəŋ / zhen [Chang] // chéng» / *sténg) – «бути; стати; стан; істинний, правдивий, вірний, дійсний, певний, справжній» (як і іменник *stang > *staŋь – стан [тулуб, корпус, талія; верхня частина жіночої сорочки; стоянка; обставини; (іст.) адміністративно-поліцейський підрозділ; соціальна група (статус); технічний пристрій; станок] > норв., швед. «sann» / *s[t]ann – «правда, вірно», походить від прасл. *stanovēmti > *stanovēti > *stanoviti [se] – становитися [відбуватися]» та від *stavaēmti > *stava[ɛ]ti > *sta[va]ti – «ставати [бути]» > *stati – «стати [бути]»; блг. «ставам [бивам]», мкд. «станува» – «ставати [бути]»; пол. «stać» / «być» – бути при пол. «stać się; stawać się», чес. «stát se», слвц. «stat' sa», слвн. «postati» – «стати; ставати; постати»; фриз. «wurde» / *burde – «стати; ставати [бути]»; англ. «by» – бути, «stand» – стояти; бсн. «stajati», англ. «become», кит. «biàn chéng / chéngwéi» – «змінити стан; стати; ставати»; нім. «sein» / *s[t]ein, швед. «ange» / *[st]ange, рос. «состояние», кит. «chéng» / *sténg – стан);

«tʃaŋ» < tʃāŋ < tǎŋ < *tongh [Pokorny, 1067] < *tɔŋ (tʃaŋ / zhang [Chang] // zhu- / chù / tuō) – «туг, тугий; тужитися; потуга; тужити; туга; тягти, тягнути / тянути; натягувати; натяг; смикати, сіпати, шарпати» (як і «натяг» – «напружена деформація [лат. «tension» – напруження]», походить від прасл. *tɔŋ / *tɔŋŋ [tong / tongung] – «туг / тугий» та *tongēmti > *tɔŋēti [se] > *tugiti [se] – тужити[ся] > *tɔŋŋŋti – «тягнути / тянути» > *tɔŋti – тягти; англ. «pull», кит. «zhuāi» – «тягти, тягнути, тягати, розтягувати, натягувати»; англ. «tow», кит. «tuō» – «тягти, буксирувати»; англ. «twitch», кит. «chù» – «стягати, сіпати»; евенк. «тāнчэде-мй» – «тягати, смикати, сіпати, шарпати»);

⁸¹³ Отже, на відміну від більшості інших мов в українській мові, як і в евенській, слова «стрункий» і «струна» є спільнокореневими (евенк. «илгачй» – стрункий; «илгэн» – струна). І це також свідчить про подібність ментальності українців і нащадків стародавніх китайців евенків.

«thiəŋ» < thien [dhien] < teəŋ [deəŋ] / *tenk [Pokorny, 1067] < *təŋ (thiəŋ / ting [Chang] // táng) – «притягувати [до відповідальності], стягувати, стягати [через суд кошти]; тяганина, тяжба, впротяз, протягом, витяг» (від прасл. *tengnemti > *təŋnəti / *təŋnəti – тягнути; *tengaemti > *təŋa[ɛ]ti > *təŋ[a]ti – тягати > *təŋti – тягти; пол. «ciągnąć», в.-луж. «čahnyć», слвц. «ťahať, ťahnuť», чес. «táhnout», срб.-хрв. «потегнути», слвн. «potegniti» – «тягнути, потягнути»; «впротяз» – «один за одним у запряжці, цугом»; англ. «court», кит. «fǎtíng» – «суд, зал суду, курія, форум»; англ. «court», кит. «tíng» – «суд, двір, подвір'я»; англ. «court», кит. «táng» – «суд, зал, велика кімната»);

«tʃhəu» < dʒeu < dzeu < *treu [Pokorny, 1072] (tshou / chou [Chang] // уōи, suān / tòng) – «похмурий; сумний» // «жаль, журба, згризота, печаль, печалування, скорбота, смуток, сум» (від прасл. *treuēmti > *treuēti > *trajati / *trǣvati – тривати; «тримати» – «тривало мати»; англ. «durable» – «тривкий, тривалого користування, довгочасний, надійний, стійкий»; англ. «dreary» – «тривало похмурий, тривало сумний»⁸¹⁴; евенк. «хуркэйпчу» / *x[m]уркэйпчу – «печальний, сумний» / *похмурий; англ. «trouble» – «тривога [тривкий неспокій]; турбота, неприємність; біда, лихо, морока; тривожити [тривало непокоїти], турбувати, мучити»; лат. «turbāre» – «хвилювати, розладнувати, тривожити, турбувати», що пов'язане з «turba» – «тривале сум'яття, безладдя»; лат. «term» – термін, що походить, можливо, від прасл. *treuēmti-; англ. «sorrow», кит. «suān», «tòng» – «сум, смуток, журба»; англ. «sorrowfulness», кит. «уōи» – скорбота; англ. «woггу», евенк. «хивин» / *тривин, «хивйінмукāнде-мй», кит. «уōи», «уōихіп» – «тривога, тривожити»);

«uaŋ» < uāŋ < uāŋ < *wan[ak] [Pokorny, 1067] (uaŋ / wang [Chang]) – «ван / бан / пан, господар, верховний керманіч, володар; панувати» (від прасл. *wang – «пан, верховний керманіч» та *wanguēmti > *panuēti > *panuvati – панувати; маньчж., кор. «Wáng», кит. «Wáng / Huáng» [Ван / Хуан] – «монарх, господар, верховний керманіч»);

«rau» < reau < roug / *bok [Pokorny, 100] < *roug (pao / bao [Chang] // pan) – «пакування, упаковка, пакунок, пакет, пакувати» (від прасл.-маньчж. *roug – «мішок, пакунок» та *rouguēmti / *rouguēmbi > *raguēti > *rakuvati – пакувати; англ. «pack» – «пак, упаковка, швора, безліч, зграя, спорядження», «sack» – «сак, лантух, мішок, бурдюк, фаса, мантия, міх», «sac» – «сак, сумка, кіста»; англ. «bag», кит. «pán» – сумка; евенк. «хутакан», кит. «bāo» – «мішок, сумка»; італ. «baule» – «баул [bájǔl], чемодан, скринька для білизни»; «баўла» – «шкіряна сумка»);

«phau» < beau < boug / *bhōg // pok^w [Pokorny, 113 // 798] (phao / pao [Chang] // bāo / pēng) – «пекти; запікати; варити; випалювати; сушити» // «смажити; готувати; куховарити» (від прасл. *bhōg > *pekty – піч та *bhōgomti > *pekəti > *pekuti > *pekti⁸¹⁵ – «пекти; парити; варити; готувати»; англ. «bake» – «випалити, випікати, пекти, сушити, тверднути»; англ. «boil», кит. «bāo» – варити; англ. «cook», кит. «pēng» – «готувати [їжу]»);

«kho-» < kâ- < ka- / *kakra [Pokorny, 523] < *so- (khy- / ke [Chang]) – «соха; сук; гілка; кілок» (від прасл. *soxa [socha] – «соха; дерево з розвилкою»; срб.-хрв. «ха» – «жердина з розсохою»; слвн. «sôha» – «статуя; кілок»; англ. «soha», кит. «sū hā» – соха);

«keu» < kjo < kio(g) / *keug [Pokorny, 589] < *zhěug- < *zheog- < *tseonz- (tʃy- / ju [Chang] // zhì / zuò) – «присідати, сидіти» (від прасл. *tseonzemti > *zheogēti > *zhěugjati > *čičati – «чучверіти; присідати»; блг. «клякам», пол. «kucac», бсн. «čičati», срб.-хрв. «чучати», слвц. «čupiet'», англ. «crouch, squat», кит. «jù, zhì» – «чучверіти; присідати»);

«kau» < kau < ko- / *kōk [Pokorny, 589] < *khoch- (kao / gou [Chang] // gāo) – «високий, вищий, верх, верхівка, пагорб; чуб, хохолок; кінець снопа, пук» (від прасл. *khochol – «верхівка; пагорб; в.-луж. «khochol», н.-луж. «chochoł» – «верхівка, пагорб; чуб»; полаб. «chūchol», лтс. «сękulis» – «чуб, хохол, коса, махор»; англ. «high», нім. «hoch», нан. «гогда», евенк. «гугда», кит. «gāo» – високий; англ. «masго», кит. «hóng» – макро);

⁸¹⁴ Отже, це є різносенсні терміни, що пов'язані поміж собою лише першоосновою «тривало».

⁸¹⁵ Це теж може свідчити про проникнення праслов'ян з Гіндустану на терени Північного Китаю декількома хвилями.

«хеу» < khjo < hio(g) / *keuk [Pokorny, 589] < *ko[r]k < *këu[r]g (çy- / xu [Chang] // zhǒng) – «гірка; схил; пагорб, холм; височина; куча; курган» (від прасл. *këu[r]g > *ka[r]k – «карк, коркоші, потилиця, плечі», від якого походить і дієслово *kargavimti > *korgaveti > *korgaviti – «коржавіти, жорсткішати, твердіти», чи від *[š]këu[r]k > *ko[r]ka – «шкоринка, шкірка, трверда оболонка; омертвілий зовнішній шар у деяких рослин»; італ. «carcassa» – «скелет, каркас; жорстка основа»; англ. «tumulus», перс. «gūrxāne», пол. «kurhan», кит. «zhǒng» – «курган, могила»; англ. «slope», япон. «saka», кит. «xiélù» – схил; англ. «hill», вірм. «sar», кор. «san», кит. «shān» – гора);

«кәу» < kәu < koug < *kōg [Pokorny, 537] < *sog (kou / gou [Chang] // zhǎo / zhàng- / shù) – «кіготь; гак, гачок; клюка, крюк» // «сук; гілка; дерево; соха, плуг, орати» (від прасл. *song > *koḡъ > *kogъ – «кіготь, пазур» чи навіть від прасл. *song > *sog > *soḡъ – «сук, гілка»; англ. «claw», бсн. «kandža», монг. «khums», япон. «tsume», евенк. «осикта» / *хосикта, кит. «zhǎo» – кіготь; маньчж. «hitahūn», нан. «хосакта» – ніготь; пра-і.е. *keg-, *kek- – гачок; д.-англ. «hasod», в.-луж. «kocht» – «остюк, вусик [на колосі]»; н.-луж. «kochś», англ. «hook», евенк. «гоко», нан. «гохо», кит. «gōu» – гак; д.-япон. «kagi», суч.-япон. «hokku» – «гак, ключ»; япон. «kakkoī» – крутий, індонез. «kokot» – «вигнутий, гак»; лит. «at-šankė» – «гак, виступ на дереві, палка»; англ. «clasp», кит. «kòu», «kòuzi» – «пряжка, застібка, запинка, затискач»; англ. «obstacle», кит. «zhàng'ài» – «перешкода, перепона, завада, заковика»; санскр. «śaṅkūḥ» – «гострий кілок, дерев'яний гвіздок, кіл» [Фасмер]; япон. «shi» – «кінцівка, гілка, сук»; евенк. «сэктэ» [у хвойного дерева], нан. «сукту», кит. «shùzhi», тагал. «sanga»⁸¹⁶ – гілка; кит. «shù» – дерево; япон. «suk-» – «орати, чесати», «suki» – «лопата, плуг»; індонез. «sungkal» – лемех; япон. «saku» / *suku – «розчачнути, розсікти, розколоти», як і «соха», від «сук, кіл, дерево з розвилкою» [Фасмер]);

«ліу» < lju < liu / li^hu < *lik^w [Pokorny, 659] < *lish^w (liou / liu [Chang] // líng / -liàng) – «лишити, залишити; позбавити; втрачати; уникати» (від прасл. *lish^wemti > *lišeti > *lišiti – «лишити, залишити»; прасл. *lishom > *lišo > *lišu – «позбавлю; залишу, мину»; англ. «remain», лит. «išlikti» – залишатися; англ. «reserve», лит. «liėka», кит. «bǎoliú», «tíngliú» – «залишати, резервувати, бронювати»; англ. «excess», кит. «guòliàng» – «лихва, надлишок»; англ. «zero», кит. «líng» – нуль);

«хау / хо-» < hǎk < hǎuk < *grænug [Pokorny, 383] < *dzeraung (xau / he [Chang] // guàn) – «журавель, стерх» (від прасл. *dzeraung > *zeravjъ – журавель; англ. «crane», д.-в.-нім. «kranuh», люксемб. «Kranen», ест. «kraana», італ. «gru», лит. «gėrvė», д.-прус. «gerwe», лат. «grūs», грец. «γέρανος», япон. «tsuru», лтс. «dzērve, celtnis», угор. «daru», слвн. «žerjav» – кор. «keulein», евенк. «карав», кит. «guàn», «hè» – журавель);

«ea» < ?ea < ho- < *grā [Pokorny, 384] < *grak (ja / ya [Chang]) – «грак, галиця, гава, крак, крумкач, ворон, ворона» (від прасл. *grak – грак; англ. «crow», монг. «хэрээ», евенк. «кэрээ», «сбр», япон. «karasu», кит. «yā» – «ворон, ворона»);

«ку-» < kou < kog < *kog [Pokorny, 517] < *zieg / *saig (ku- / gu [Chang]) – «грак, галка, ворон, ворона» (від прасл. *saig / *zieg > *kog > *koza – коза; англ. «goat», грец. «αίγα», япон. «yagi», нім. «ziege», кит. «sè gui», «shānyáng»);

«хеaj» < hēaj < hōg / *kark [Pokorny, 531] < *karg (cje / xie [Chang] // páng) – «краб, карк, коржавий, жорсткий» (від прасл. *karg > *kark – «карк; коржавий, жорсткий» > *kogabъ – «короб, корабель, краб; коржавий, жорсткий»; блг. «корав» – «коржавий, жорсткий, твердий, тяжкий»; англ. «crab», япон. «kani», кит. «páng» < *kang < *karg, «xiè» – краб; від «páng» > «panzer» – «панцир, жорсткий»);

«wun» < muon < muon / *mun [Pokorny, 752] < *mu[r]ong (wun / wen [Chang] // mǎ, mǎyǐ, měng) – «мурандій, муравель, мура́х, мураха, комар» (від прасл. *murong > *mur[o]ug > *morg-j— «мурандій, муравка, муравель, мура́х, мураха»; англ. «ant», полаб.

⁸¹⁶ Саме наявність великої кількості сатемних лексем на далекій периферії сучасного ареалу мешкання індоевропейців переконливо свідчить не лише про гіндустанську прабатьківщину індоевропейців, а і про сатемність праїндоевропейської мови.

«morvě», пол. «mrówka», чes. «mravenec», евенк. «ирикта» / *мирикта, япон. «mushi», кит. «mǎ», «mǎyǐ» – «мураха, комаха»; англ. «gnat», япон. «ка», кор. «mogi», кит. «wén», «wénzi» – комар; англ. «midge», кит. «mèng» – мошка);

«ра-» < *pea* < *pog* < **pork* [Pokorny, 841] < **pors-* (pa- / ba [Chang] // xī / zhū) – порося (від прасл. **porse* – порося; англ. «pig» / **pi*[r]g, япон. «buta» / **pu*[r]ta, кит. «xī, zhū»);

«thun» < *don* < *duən* < **suwin* [Pokorny, 1038] (thun / tun [Chang] // shi / xī / zhū) – свиня (від прасл. **suwin* > **suin* > **svin*ja – свиня; англ. «swine», в.-луж. «swinjо», н.-луж. «swińa», полаб. «svaińǎ», італ. «suino», евенк. «сунюрин» / **cy*[и]нюрин, азерб. «donuz», кор. «dwaеji», кит. «shi» / **svi*, «xī», «zhū» – свиня);

«fī-» < *сjiə* < *sæg* < **suk* [Pokorny, 1038] < **[t]su[š]k* (ši- / shi [Chang] // xī / zhū) – «свиня, чушка» (від прасл. **tsuška* – «чушка, свиня»; англ. «pig», кит. «shi», «xī», «zhū» – чушка);

«lu-» < *luk* < *louk* / **roik* [Pokorny, 859] < **oulk* (lu- / lu [Chang]) – «олень, лось» (від прасл. **oulk* – «олень, лось» > **louk* > **los'* – лось; англ. «гоє»⁸¹⁷, нім. «Reh», лит. «elnias», мкд. «елен», евенк., нан. «орон», мал., індонез. «gusa», кит. «lù» – олень; англ. «elk», нім. «Elch», лтс. «alnis», італ., ісп. «alce», пол. «łoś», евенк. «лукучэн» [навесні], мал., індонез. «gusa besar», кит. «tuólù» – лось);

«fī-» < *seət* < *sit* / **sknid* [Pokorny, 608] < **sněd* (ši- / shi [Chang] // suān, zhà, kěn) – «гнида; гнітити, гнобити, томити, виснажувати, обтяжувати, мучити, засмучувати» (від прасл. **sněda*⁸¹⁸ > **hnida* – гнида, що утворилося, як і слово «снідати», від прасл. **snědaēmti* > **snědaēti* > **snědati* – «з'їдати; пригнічувати, гнітити, гнобити, томити, виснажувати, обтяжувати, мучити, опановувати, поглинати, обурювати»; англ. «nits», д.-англ. «hñitu», словц. «hnida», словн. «gnida», бсн. «gnjida», алб. «thëní» / **tsanid-*, ест. «ting» / **tsing*, тур. «sirke», с.-ірл. «sned» – гнида; прасл. **sněť* – «снит, колода», чes. «sněť» – сук; гот. «sneiPan» – різати; англ. «gnaw», евенк. «кэңиде-мй», кит. «кён», маньчж. «saimbi» – «гризти, згризати, роз'їдати, турбувати»; англ. «oppress», япон. «shītageru», кит. «zhà» – «пригнічувати, гнітити, гнобити, засмучувати»; англ. «pressure», япон. «shimetsu», кит. «zé, zhèn» – «гніт, тиск, натиск, утруднення»; англ. «weary», кит. «suān» – «стомлювати, назолити, набридати, варудити, зморювати»).

Давньокитайські слова:

«ді» / **di*[vdg] – 1) «верховний вождь»; 2) «правитель-першопращур», «пращури, прадавні правителі», 3) «молодший брат» [Уленбрук]; евенк. «дē» – 1) кровний родич; 2) чоловік, 3) товариш, друг; нан. «эди» – чоловік, «диа» – товариш (асоц. з «діди»; споріднено з дідик < **дівдъ* [та з похідними: «діввер, діва, дівчина, діти, дід, дядько»], зі ст.-укр. «дивий» – «дикий, вільний, несвійський», з снскр. «див / дев», гінді «dev», лат. «deus» – бог [можливо, спочатку першопращур], лат. «divus» – божественний, а також з кит. «da / da de», нан. «даи», кор. «dae», груз. «didi», лит. «didelis / didis» – великий, монг. «дээд» – «верхній, верховний»);

«пу» – родовід (асоц. з снскр. «*puḡāṇa*» – «прадавня булина / билина»);

«бай» / «бей» – «білі, північні»; «байді / бейді» / «бей-ді» – «білі пращури» (блг. «бял», срб. «бео» – білий, срб. «Београд» – «біле місто», англ. «Beowulf», блг. «Бял вълк», срб. «Бео вук» – «Білий вовк»);

«чи» – «червоні, південні?»; «чиді» / «чи-ді» – «червоні пращури» («чирва» – «масть у гральних картах, позначувана червоним сердечком»);

«ян» / **[c]ян* [sun] – «сонце, сонячні промені, сяйво, сонячна сторона» [Сима Цянь];

«жун» [jun] – «високий, красивий, чарівний» (кор. «gin» – високий; кор. «geoin», балтійське поморське «хун» – велетень; нім. «Hüne» – «гігант, богатир»; лакс. «гун / хун / кхун» – «високий, велетень»; франц. «géant», англ. «giant», швед. «jätte», курд. «hût»,

⁸¹⁷ Отже, англійська лексема «гоє» – олень фактично походить від праслов'янської лексеми **los'* – лось.

⁸¹⁸ І це теж підтверджує, що слов'янська мова під впливом говірок тубільців Європи насправді зазнала кентумізації, а зовсім не сатемізації, як це помилково зараз вважається.

гуджараті «Jāyaṅṭa» – гігант; баск. «handi» – великий; англ. «Genie», срб. «цин» – «Джинн, Дух»; монг. «Хүн» [Khün], хант. «хант» – людина);

«чжоу» [сучас. кит. «yu / guó / go»], д.-грец. «γῆ» / «γῆα» – «територія, край, регіон» (від і.е. *go / *ho⁸¹⁹ – поняття, що означає не лише територію, а і все сутнє для будь-кого; франц. «joue», англ. «jaw, jowl», лат. «gena», італ. «guancia, gota», турец. «yanak» – «щока / бічна поверхня»; словн. «hatág» – «готар, межа; країна»; срб.-хрв. «xătār» – «земельні володіння села»; «хутір» – «поселення за межою села»; англ. «house» – хата);

«чень» / *чинг – адміністратори (від прасл. *ching [чінг], д.-київ. «чинь» – «порядок, правило, ступінь, посада, збори»; «почин» – «починання, ініціатива»; «вчинок» – «окрема дія особи»; «чинити» – «робити, виробляти, влаштовувати», «зачинити» – «закрити [двері]»);

«хòу» [пін'їнь: hòu] – «господар [hospodar], володар»;

«ху» [пін'їнь: hú] – «племена, варвари» (гутії, гуди, гузи, готи; гінді «gōtrā», панджабі «gōtī» – плем'я; гінді «jāti» – «народ, етнос, раса»; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; лит. «guotas» – «група, компанія, натовп, стадо»);

«Ван» / «Хуан» [Wáng / Huáng] – «господар, верховний керманіч, монарх, пан» (від і.е. *[v]an[o] – угору і, отже, як і ст.-сл. «венти» – великий, має суто індоевропейське походження: від прасл. *wang, мікен. «wa-na-ka», фриг. «wanak / wanaktei», грец. «[F]άναξ» / «[F]ανακτος» – «керманіч, цар, володар»; хрв. «бан» – «пан, господар»; «шанобливе звернення до чоловіка в Україні, Чехії, Словаччині, Польщі і у лужичан; «панувати» – «мати переважне порівняно з чимсь поширення; безмежно поширюватися»);

«сі» – «старша сестра» [С. Цянь] (япон. «shisutā» / *shisut[r]ā, пол. «siostra» – сестра);

«бó» – «старший брат батька», «сташий з братів», «гегемон серед князів» [Сима Цянь], маньчж. «бейле» – князь (від прасл. *boili, ст.-сл. «боліи» – «більший, великий»; блг. «боіл» – «найбільший чин сановника», боляри / бояри – «найвища верства феодального суспільства в X – XVII століттях у Болгарії, Давньоруській державі, Галицько-Волинській державі, Великому князівстві Литовському, Сербії, Хорватії, Словенії та в інших державах»);

«бāн» – «суспільство, соціальний колектив, панство» (прасл. *банувати – панувати);

«бāнó» – «володіння, місто-держава» (від прасл. *бан – володар);

«мандарин» – «високий кит. державний чин» (через нім. «Mandarin» або інші мови з порт. «mandarin» – теж саме [зближено з «mandar» – наказувати] від санскр. «mantrī» [mantrīn-] – радник, міністр; [«mántras» – «порада, сентенція», – Фасмер]);

«Ман» – «жахливий змії, дракон»;

«мань» – «некитайські племена на півдні Китаю»;

«мінь» / *мань – народ (можливо, в давнину – індоевропейські племена чи індоевропейська шляхта в Північному Китаї та в Сибіру; англ. «mountaineer», ісп. «montañés», італ. «montanaro» – горянин; праностр. *mun-at'у – груди; д.-кор. *mīna – «жінка; самка» [Блажек]; *монт > *монд > *монг > ман – самоназва пращурів слов'ян і шляхетних європеїдних племен чи родів монголів, маньчжурів [mǎnzhōu] / *манж[ур], самодійців, мансі та башкирів [самод.*mong, мансі «mans, moans», башк. «мэндэ» – людина]; прасл. «можь» [«*mon-gio-], ст.-сл. «мжжь» [манж], блг. «мъжът», нім. *Манж / «Mensch» / «Mann», санскр. «mānuṣ», грец. *[M]ανδρός – «людина, муж, мужик»);

«маньчжури» / *маньчжури – «верховні [горні] чжурчжені [вовки, змії]» (курманджі «gûg» < *kûg, тадж. «гург» – вовк; д.-кор. [когурьо] «куре» – змія; д.-прус. «girmis», туркм. «gurt», азерб. «qurd», карач.-балк. «к'урт», татар. «корт» – «хробак, змія»; перс., укр. «джура» – «товариш, зброєносець, новоприйнятий молодий козак [вовчик, зміїчик]»);

⁸¹⁹ Пол. «gośc», в.-луж. «hósc» – гість, тобто той, хто має право отримати все суттєве для нього; ізгой – це ж той, хто втратив щось суттєве для його звичайного існування (права на володіння чимось або інші права чи чийсь опіку або навіть волю); загоїти – відновити щось суттєве, що було пошкоджене чи втрачене; прогаяти – втратити щось суттєве; гойдатися – періодично втрачати рівновагу чи щось інше суттєве; накоїти – позбавити себе чи когось іншого чогось суттєвого.

«сін» / *зь[р]інг [*xīng] – зірка (від прасл. «зъгѣти», лит. «žėgūoti» – «блищати, сяяти» подібно до «зіниця» / *з[р]іниця – «зрівка, зорок»);

«шан / шань» [Shān] – гора (кор. «san», вірм. «sar»; снскр. «sh'iras», тадж. «сар», курманджі «ser», гінді «sir», панджабі, непал. «siga», кор. «seondu» – «голова, вершина»; гуджар. «Śirōbindu», телугу «Śirṣamu» – вершина; япон. «Soga» – небо, монг. «сар» – місяць [небесний, високий, горній, верхній]; шанці / шани = сари / сери, шунганці, сяньбі = серби / сорби, шерпи, сорти / сарти, сортол / сартаул, шорці, саргати, сарагури, хорвати = сарбати / сармати / серменди = германці, серадзяни, сірмати, сіраки – «горяни, високі, верховні»);

«шан» – «вищий, верховний; старший, головний» (пол. «szanowany» – шанований; япон. «sonkei», евенк. «оңон» / *ш[о]ңон, кор. «jongyeong» – «повага, шана»);

*тян / *ган / *дон / *дун (tian / tang / dōng / dung) – «небесний, східний» (Тянь-Шань [Tian-Shan] – «небесні / божественні гори»; *Шантану = «Шаньдун» [піньїнь: Shāndōng] – «Схід гір», тоді як снскр. «Шантану» – благодатна [земля, країна]; д.-інд. *Тантра / Чандра, фінік. «Танет» – місяць; снскр. «тан» – «розповсюджуватися, розширюватися, рости вшир, охоплювати»; укр. «танути» – «зменшуватися у розмірах [до серповидності]);

«тянь» [Tiānkōng], д.-монг. *тангі [tengeri], евенк. «tineri», сол. «tener», фін. «taivas» / *ta[n]igas, ест. «taevas» – небо; дунху [піньїнь: Dōnghú] – «східні, небесні варвари»; тунгузи, тангути, дунгани – небесні [горні] племена (від і.е. основи лит. «dangus» – небо, прасл. *тангъ / *донгъ – «дош, небесні води»; *Дангъ-бог / Даж[д]бог, пол. «Dadžbóg» – «Бог неба»; р.р. Танаїс = Дон, Дніпро, Дністр, Дунай – «небесні води [горні ріки]»);

«де» – «карма; дійсність як відплата за діяння та слова» (як і «дійсність», і «дієслово» від прасл. «дѣйство» – «дія, дійство»);

«сюе»⁸²⁰ [Уленбрук], бірм. «sway», монг. «цусны», маньчж. «senggi», лат. «sanguis», італ., галіс., порт. «sangue», ісп. «sangre», катал., франц. «sang», рум. «sânge» – кров;

«н'юй» / *ю[н]юй [yung] – «юний, юнга» (нім. «jung», англ. «young», япон. «yangu»);

«kŭüen» – сувій (споріднено прасл. «къпига» < *кънгъ – книга);

«mi, mat» < *miet < пратох. *myat > тох. В «mit'» – мед [Гамкрелідзе, Іванов];

Сучасні китайські слова:

«Ménggǔ rén» [Монголи], «Mǎnzhōu rén» [Маньчжури] – «мужики, люди, горяни» (мансі «mans, moans», самод. *mong – людина);

«dangshi» – тоді (д.-київ. «тогда» / *то[н]гді, ст.-сл., рос. «тогда», – Фасмер);

«duō» – багато (пол. «dużo», лтс. «daudz», лит., жемайт. «daug» – дуже);

«tuózi» – «куча, грудка, брила» (асоц. з д.-київ. «туча» – «множина, безліч, хмара);

«mùxié» – могила;

«tóngyù» – честь (від «ранг», англ. «rank» – «ранг, звання, чин»);

«zhì» / *zhìng – «ранг, звання, чин, класифікувати» (чин, сан);

«cūn» – «сановник, вельможа, міністр...», – БКРС. Т. II. С. 766 (чин, сан);

«zūnjìng» – шана (япон. «sonkei», евенк. «оңон» / *ш[о]ңон, кор. «jongyeong»);

«zūnzhòng de» – шановний;

«zūnyán» – гідність (від шана, сан, чин);

«zuǒ», «liú gěi» – «шуя, ліва»;

«zhīdào» / *zh[n]īdào – знати;

«guān» / *ku[г]āng – «корона, діадема» (можливо, опосередковано через «гонор»; англ. «honor» – «гонор, честь, шляхетність»);

«wángguān» – «вінець, корона» (від прасл. *wang – господар, верховний керманіч);

«guānyuán» – «офіційна особа, чиновник» (безпосередньо від «guān» – корона; але ж, можливо, пов'язано з «гонорар» і з «гонор»; «гонористий» – «прізвисько чиновника»);

⁸²⁰ Те, що це сатемне слово, як і слово «жалість», збереглося у протилежних і дуже взаємно віддалених регіонах Європи, переконливо вказує не тільки на можливість виникнення його лише в дуже архаїчні часи у високогірних регіонах Центральної чи Південної Азії, а навіть і на сатемність праїндоевропейської мови.

«bàba» – «тато, батя, батько»;
 «dàyé» / *dà[d]yé – дядько (лит. «dėdė», грец. «θεῖος», ісп. «tío»);
 «hòudài» / *kòludài – «потомство, коліно / клан» (евенк. «халан / калан» – «родина, коліно / клан»; ірл. «cland / clan» – «потомство, рід, клан», снскр. «кула», лат. «clan» – «рід, родина, коліно»);
 «jiārén» / *kiālén – «коліно, родина, рід» (снскр. «кула», лат. «clan», евенк. «халан»);
 «zhìzì» – «чадо, нащадок» (англ. «child», кор. «jason»; д.-укр. «челядин» – «дорослий син, парубок; член родини; слуга»; блг. «челяд» – родина, срб.-хрв. «чельад» – «челядь, домочадці, люди», чес. «čeled» – «сім'я, челядь; сучас. прислуга», слвц. «čel'ad'» – «челядь», пол. «czeladź» «челядь, слуги», в.-луж. «čeledź», н.-луж. «celaź» – «челядь» прасл. *čel'adь);
 «zì, yīng» / *siu[ng] – син (слвн. «sīn», хрв. «sin»);
 «yīng'ér» – «юнак, юнга, дитина» (нім. «jung», англ. «young», япон. «yangu»);
 «г҃үнн'юй'» – «придворна дівиця, прислужниця» (евенк. «хунат» – «юниця, дівиця», ст.-укр. «юниця» – молодиця; евенк. «хунаткан», япон. «yangu» – «юначка, дівчина»);
 «yáng» – баран, «yánggòu» – ягня (від прасл. *yáng – ягня; асоц. з «янгол», «юний»);
 «chuse» / *chude – «чудовий, неперевершений»;
 «mírén» – чарівний (асоц. з «милий»);
 «měili de» – красивий (асоц. з «милий», «мальовничий»);
 «lè» – «радість, веселощі; задоволення, насолода, блаженство» (від прасл. «лѣпъ»);
 «rūtóu» – сосок (блг. «рѣт» – пригорок, срб.-хрв. «рѣт» – «вістря, вершина»; д.-київ., срб.-цсл. «рѣтъ» – «вістря, дзьоб»; звідси і «рот», – Фасмер);
 «liǎn» – обличчя, «liǎnjiá» – «ланіта, щока» (асоц. з д.-київ., ст.-сл. «ланіта», слвн. «lanita», чес. «lanitva» – щока, що походить з ранньопрасл. *olnita – «вигнута частина тіла», споріднено грец. «ὠλένη» – лікоть, лат. «ulna» – «ліктьова кістка», гот. «aleina», д.-в.-нім. «elina» – лікоть [Фасмер]);
 «cè» – «бік, сторона» (асоц. з срб. «чхеек» – щока; англ. «cheek» – «щока, боковина»);
 «fā» – волосся (с.-авест. «varəsa-», с.-перс. «vars», укр. «ворс / ворса»);
 «hóu» – горло (сходить до пра-і.е. *g^werw-; прасл. «kьrk»);
 «чен» / *стѣнь [*chéng] – «фортечна (міська) стіна, місто, *обнести стінами»;
 «zhōu» – човен (від прасл. *č^bl^hъ < *k^bl^hъ, що виводиться з пра-і.е. *kilmos, яке є похідним від кореня *(s)kel-, *(s)kol- [«рубати», «довбати»]; д.-київ. «челнь, челонь, чьлнь»; пол. «czółno», <https://uk.wikipedia.org/wiki/Човен>);
 «dàtǒng» – діжа / *до[н]жа (кор., індонез. «tong», гінді «taṅkī», англ. «tank»);
 «jìng» / *jìrg – дзеркало (від ст.-сл. «зъркати» – «дивитися»; слвн. «zřkalo» – зіниця);
 «rán» / *ránd – «рядовий, правильний, правий» (від прасл. *ránd – ряд);
 «jiāoyóu» – «живиця, смола, дьоготь»;
 «sōusuō» – «шукати, пошук»;
 «zhū / zhūzhu» – павук (асоц. з «жук», «жужелиця»; рос. «жужжать» – дзижчати);
 «jiā[n]ggū» – ягода / *я[н]года (загально-сл. «jagoda»).

Корейські слова:

д.-кор. (пекче) «коранъ» – темно-червоний (коричневий);
 д.-кор. (когурьо) «куре» – змія (снскр. «kr̥mī», лит. «kirminas», д.-прус. «girmis», азерб. «qurd», карач.-балк. «к'урт» – «хробак, змія»; нім. «kurve» – крива);
 д.-кор. «ханкі» – «князь / *к[о]нязь, хан» (від *kan, япон. «kuni» – «країна, князівство, ханство»);
 д.-кор. [когурьо] «utu» / *[p]utu, д.-япон. «itu» / *[p]itu – п'ять;
 д.-кор. [когурьо] «tok» / *deka, д.-япон. «тово» – десять;
 д.-кор. «поль» (seuteb) – степ (асоц. з «поле», «поля» – «зовнішні зони будь-чого»);
 д.-кор. [сілла, когурьо, пекче] «so» – золото;
 с.-кор. «саль» – жало;

«cheol» – залізо (прасл. *žel-zo);
 «salamdeul» / *salam[an]deul – «люди [сармати, змії]» (від прасл. і евенк. *салама / «сулама» – змія; лат. «salamandra» – саламандра, «serpens» – змія);
 «gong-gug» / *kong-gug – «герцогство, князівство / *конунгство»;
 «teuli» – дерево;
 «dolo» – «дорога, шлях»;
 «gada» – «ходити, йти»;
 «yang» – баран, вівця» (від прасл. *yáng – ягня);
 «laem» – ягня (англ. «lamb», норв. «lam», нім. «Lamm»);
 «ul» – вовна (бенг. «ula», блг. «vŭlna»);
 «seutaeg» – «куча, стіг» (прасл. *стогъ);
 «kal» – «клинок, меч» (від «clin»);
 «kalla» – ошийник (від «коло»);
 «songhyl» / *songkil – сокіл.

Вочевидь, тунгузо-маньчжурське походження мають такі українські, слов'янські та англійські слова:

амбал (маньчж. «amba» – великий);
 гаргара (нан. «гогда» / *го[р]г[а]да – високий);
 лук (евенк. «лукй» – стріла);
 мерин (маньчж. «mōgin», евенк. «мурин», нан. «морин» – кінь);
 колонок (евенк. «xolongo, solongo, šoiongo» [Фасмер]);
 кутька – щеня (евенк. «хутэ» – дитя);
 мамонт (евенк. «меменде» – «монстр, потвора, страшнисько, чудовисько»; «jamendi / ґамэндь» – ведмідь [Фасмер]);
 камса / хамса – маленька рибка (маньчж. «komsō» – мало);
 клаптик, клоп, хлоп'я, хлопець, клопіт (евенк. «хулукун» – малий);
 гарний (мкд. «áрен», блг. «хáрен» від нан. «улэн» / *арэн – гарний, якому споріднені тюрк. «у[г]лан» / «улан», азерб. «oulan» – «звитяжець, хоробрець, сміливець, молодець», а, можливо, і етнонім «алан»);
 алани / *xалани / *cалами / *cарами – «родичі зміїв, зміїні родовичі» (евенк. «халан / калан» – «родина, коліно / клан»; снскр. «kúlam» – «стадо, рій, рід», ірл. «cland / clan» – «потомство, рід, клан», снскр. «кула», лат. «clan» – «рід, родина, коліно»; лат. «colonia», англ. «colony» – «колонія, сім'я, поселення»; лит. «keltis / kiltis» – «плем'я, рід», «giminaitis» / *gi[r]minaitis – родич; лтс. «gimene» / *gi[r]mene, бенг. «paribāra» / *saribāra – «родина, сім'я / *ci[p]м'я»; кор. «salamdeul» / *salam[an]deul – люди; с.-в.-нім. «Slahte» / *S[a]langte – «рід, плем'я, шляхта», тоді як евенк. «кулін», «сулама» / *сама, лат. «serpens» – змія; ест. «saarnas» – «видра, водяна змія»; лит. «жалтис» [žaltys] / *гал[a]тис / *келтис – вуж; лит. «gyvatė» / *žylatė, кирг., казах. «жылан», татар. «елан» / *алан, азерб. «ilan», турец. «yılan», туркм. «ýyulan», нім. «Schlange», дан., норв. «slange», нідерл., фриз. «slang» / *s[a]lang – «змія, змії», що чітко відповідає саме славетним поколінням родовитих (шляхетних) нащадків «людей-нагів» / «людей-саламандр» – «сарматів / сермендів / германців = сербів / серпів = тервінгів / тервуян / черв'ян, кроатів / хорватів / хробатів / хробаків і кельтів / галатів / *г[а]ланів» = «родичів, родовичів»);
 худий / *ху[м]дий (нан. «хумду» – худий);
 теліга (евенк. «тэргэ*» – «підвода, віз»);
 видертися – «вилазити нагору, на високий предмет» (маньчж. «dergi» – верхній);
 дах, дашок (евенк. «дугэ» – вершина);
 ганок, пол. «ganek» (маньчж. «hanci» – «близький [до будинку]», сер.-в.-нім. «ganс» – «зовнішня прибудова»);
 хлів, ц.-сл. «хлѣвина», ст.-сл. «хлѣвъ» (евенк. «гулэ» [hule] – «дерев'яний будинок»);
 патик – «маленька палка, палиця» (евенк. «адыкан» / *падыкан – мало);
 головня, головешка – «обгоріле поліно» (евенк. «голо» – поліно);

пика – «обличчя, гола [безволоса] поверхня голови» (нан. «пика» – голий);
 пурга (евенк. «bōga, бурга*»), карельськ. «purgu», фін. «purku» – «хуртовина, снігова завірюха, дощ із сильним і холодним вітром»);
 тундра (евенк. «дунне» – земля; «дуннеди» – земляний);
 нині (маньчж. «inenggi, ināngä»), евенк. «иней» – день; «инэнмэн*» – сьогодні);
 жерделя (маньчж. «guilehe»), кор. «salgu», тадж. «зардолу» – жерделя, абрикос);
 диня (маньчж. «dungga[n]»), кит. «tiānguā» – кавун);
 таган, таганок, таганчик, таганець – «підставка для посуду на жаровні» (евенк. «тыгэ» – «посуд, посудина», «тыгэкэн» – чарка; нім. «Tiegel» – тигель);
 сорока / *с[т]орока, чес. «straka» (евенк. «турачан» / *с[т]урачан – сорока);
 сумбурна промова (нан. «умбури» / *сумбури – сказати);
 чирікати (евенк. «чиркуки» – «чиріця, чиренка, чірка, чирок», чес. «čírek» м., «čírka» ж., пол. «czyranka», н.-луж. «сугка», – Фасмер);
 талдичити – «кожен раз повторювати одне і теж, що вже давно відомо всім» (евенк. «тылде-ми» – «знати, відати»);
 бугай – «великий бик» (евенк. «бугды», ст.-монг. «богдо» – «винятково великий»);
 буханець – «велика хлібина» (евенк. «бугды», ст.-монг. «богдо»);
 прасл., перс. «Бог» (евенк. «буга» – 1) місцевість, країна, земля; ... 2) світ, всесвіт, світло; ... 4) небо, небосхил; ... 5) Бог, дух);
 рос. «рубаша» – сорочка (виникло завдяки метатезі у евенк. слові «урбакэ» – сорочка)
 рос. «неделя» – тиждень (евенк. «надалла» – «сім днів» від евенк. «надан», маньчж. «nadān» – сім);
 рос., мкд., блг. «лента» – стрічка (нан. «ёнто» / *[л]ёнто);
 рос. «путь», блг. «път», слвн. «prot» / *ро[k]t – шлях (нан. «покто»);
 рос. «утка» – качка (евенк. «откй» – качка-крохаль);
 рос. «сербать» – сьорбати (евенк. «серба» – «щи, юшка»);
 рос. «юг» – південь (евенк. «дюга» – літом; нан. «дэа» / *дэ[г]а, діал. олонец. «лето» – південь; діал. рос. «лётний» – південний, рос. прислівник «летее» – південніше [Фасмер]);
 рос. «Николай», «Никодим», «Никита» (евенк. «никун» – малий, клич. в. «никā» – «малюче, малече»⁸²¹);
 англ. «pawt, neat» – «велика рогата худоба» (нан. «удин» / *[н]удин, кит. «ніу» / *ніу[t] – худоба);
 англ. «bear» – ведмідь (евенк. «бирин» – ведмедиця);
 англ. «babe» – немовля, дитина, дитя (евенк. «бэ, бэбэ*» – «колиска з дитиною»);
 англ. «big» – великий (евенк. «бугды», ст.-монг. «богдо» – «винятково великий»);
 англ. «wood», ісл. «viður», швед. «ved», фін. «puu» ест. «puit», турец. «odun» / *wodun – «дерево, деревина» (маньчж. «моо», нан. «мо», евенк. «мō», монг. «мод», кор. «mogjae», япон. «uddo / *wuddo, mokuzai», кит. «mù, mùtou» – «дерево, деревина»);
 англ. «ten» – десять (евенк. «дян / дьяан», нім. «zehn», лат. «decem» – десять);
 англ. «saw» – «пила, пиляти»; «shove» – «сувати, сунути, пхати, штовхати» (евенк. «хувун, увун*» / *сувун – пила).

Багато ж евенкійських та маньчжурських слів мають сарматське [прабалтсько-слов'янське] походження («Словник рос.-маньчжурський», <https://ru.glosbe.com/ru/mnc>, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?title=File:Захаров_И_И_Полный_маньчжурско-русский_словарь_-_1875.pdf&page=44&uselang=ru):

«...ламути» – самоназва евенків, які були мешканцями як узбережних, так і гірських вузьких і довгих долин (чув. «lām» – вологість; прабалт. «lāma» – «вузька довга долина»; лит. «loma» – лог; лтс. «lāma, lāns» – низина; «лом» – «болото, заплашний луг з кочкарником і дрібноліссям» [Білорусь, північно-західні регіони]. Лом – «бурелом»,

⁸²¹ Як бачимо, в окремих тунгузько-маньчжурських мовах, як і в граматично споріднених їм окремих слов'янських мовах, досі зберігся кличний відмінок.

«завал поваленого лісу», «занос», «затор на річці». Псковське «ломина» – «заросле і заболочене місце, завалене суччям» [Мокієнко, 1962]. Сюди ж «лам, ламисте місце» – «вітровальні ділянки гарів або проходження шквалистого вітру» ... [Повідомлення А.Н. Формозова] Пор. «zalomek» – низина... Лома – «низина; вузька, довга долина; поглиблення, низьке місце на лузі»; «найнижче сире місце на ріллі»; «яма, болото»; «lama» – те ж [Невська, 1977] М. Фасмер [1967, 2] пов'язує з блг. «лам» – «яма, рів» [а в діалог. – «невелика височина»]; лат. «lama» – «калюжа, топ, болото». У Л.В. Куркіної [1969] читаємо про формально-семантичну відповідність рос. «лом» та лтс. «lama» – «калюжа, болото...» (Едуард Мурзаєв, «Словник народних географічних термінів», <http://www.protobulgarians.com/Polezni%20knigi/MURZAEV%20-%20Geographic%20terms%20in%20Russia.pdf>);

«булэ» – болото (ст.-сл. «бара», лит. «bala», лат. «palus», ірл. «portach»);

«мэгдын» – «пойма, беріг, луг, терраса» («відкрите місце, пустир у населеному пункті, місце біля будинку» [Важенин], що відповідає укр. слову «майдан» – «вільне відкрите місце, яке має біля себе будь-яка будівля») і можливо походить від дієслова «має» подібно до слів «маєток», «майно» і «майбутнє»);

«урэ́кэ́н» / *[б]урэ́гэ́н – пагорб, бархан (від евенк. «урэ», спорід. нім. «Berg» – гора);

«букача́н» (маньчж. «куру / хуру») – «бугор, пагорб, горб, сопка, височина»;

«бугар» – «сопка / бугор з горілим лісом» (від прасл. *gorěmti > *goręti > *goriti – горіти; «гар» – «запах горілого, викорчувана і випалена ділянка в лісі»);

«камни» – «ущелина, скеля» (тоді як і.е. *akmen- і *akmen-, наприклад, лит. «akmuõ», «-eĩs» – камінь [Фасмер]);

«камнига́» – «скелястий пагорб» (від «камінь»);

«уту» – старий, «этыркэ́н» – старик (і.е. *uētus-, *uētuso-, лат. «vetus / veteris», лит. «vėtušas», лтс. «veçs» – «старий, ветхий» [Фасмер]);

«утэ́лэ*» – давність (від прасл. *uťьь «бездонний», від якого утворилися: д.-київ. «утьль» – дірвий, «утьлина, утьлизна» – тріщина, ст.-сл. «ѣтьль» [Фасмер]);

«тымани́» – ранок (асоц. з притаманною ранку темінню, а також з туманом);

«да» – та (частинка-сполучник: «нуџан-да́» – «він та я»);

«данияды» – данський (а не рос. «датский»);

«халан», «калан» – «сім'я, родина, клан» (снскр. «kul», «kulah» / *salah; англ., італ. «clan», гельс. «clann» – «сім'я, родина, потомство»; с.-в.-нім. «Slahte» / «S[a]lahte» / *Salang – «рід, плем'я, шляхта» від д.-інд., прасл. *salang / *salamg – «рід, клан»);

«хутэл» / *готэ́р – «родина, сімейство» (споріднено гінді «gōtrā», панджабі «gōtī» – плем'я; лит. «guotas» – «група, компанія, натовп, стадо»; гінді «jāti» – «народ, етнос, раса»; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; нідерл. «gezin», англ. «house», япон. «kazoku» – родина; лат. «gens» – плем'я, «genus» – рід);

«хутэ» – «чадо, дитя, син» (споріднено *čęd- і čęstь зі значенням «спадкоємець; спадщина»; ст.-сл. «чадь» – «люди, челядь»);

«омолгйчан» / *о-молдйчан – хлопчик (від «молодий», рос. «мальчуган»);

«устэк» / *густэк – ворог (асоц. з англ. «guest» – «гість, чужеземець»);

«хэрэкэ» / *вэрэгэ – чужий (асоц. з «ворог» і «верінг» – варяг);

«бэр, бэркэ́н» – лук, «бэркэ» – хоробрий (споріднені з «берг / брдо» – «гора, пагорб», «берег» – височина [над водою], «баркан» – «високий тин»);

«эмңэ» – «просторий, широкий, великий» (відповід. укр. «емний» – «об'ємний, місткий, просторий, великий» та ст.-сл. «имѣти», «имамъ», утвореному від прасл. *jьmъ);

«халгарган» – «голінастий, довгоногий» (блр. «гаргара» – «громіздка річ», франц. «гаргантюа» – велетень);

«дюрй» – другий (маньчж. «дорогунь Ван» – «другорядний Пан [Набієв]);

«тыңнэ» – худий (тобто тонкий);

«инии» – іній (від д.-індо-сл. «ēnī» – блискучий [Фасмер]);

«дйвэ̄» – «дивуватися, вражатися»;
 «бурдук» – борошно (від ран.-прасл. *bor-g-si-no > прасл. *borхъно – борошно);
 «колобо» – «печений хліб, коровай» (тобто «колобок» від д.-сл. *kolo[бъ] – «куля; коло»);
 «котон» – хлів (*котара / «кошара» – хлів для овець; англ. «cote», лтс. «kūts») – «хлів, кошара, загін»);
 «утын» / *[x]утын – «хатина, будинок» (срб. «хут», бсн., англ. «hut», дан., норв. «hytte», нім. «Hütte», швед. «hydda», гінді «kutiya»);
 «урбан» – «стійбище з багатьох юрт» (лат. «urbanus», англ. «urban» – міський);
 «чэлкэ, чолко» – сідина (як і чолка у волоссі від слова «чоло»);
 «бэли» – «блідий, білолиций» (від ст.-сл. *бълъ, *бълый < прасл. *belъ < пра-і.е. *bhel- – білий);
 «сэлэмэ, хэлэмэ*» – серце;
 «икэгды» / *[г]икэгды – гикавка;
 «сади-» – садити [городину];
 «корме̄» – пола (нижня кінцева частина, що звіщується) розстібного одягу (корма – задня кінцева частина судна);
 «бэринэ*» – «перина, матрац»;
 «коро̄-» / *горо̄- – «сильно горіти», спалахнути (загорітися);
 «силгивун» – шило (шити);
 «тамга» – «тамга, тавро» (сарматське прасл. *тамъга від *tamanĕmti > *tamanĕti > *tamaniti [шкіру]; срб.-хрв. «таманити» – «пошкоджувати, руйнувати, калічити, окверняти, сатирувати»);
 «хутакан» / *хут[р]акан – «мішок, сумка» (можливо, хутряні);
 «сукунэ» – сукня (святковий жіночий одяг);
 «пулат» – шаль (укр., блг. «плат», пол. «płat» – «шматок тканини, полотна»);
 «пулаткан̄» – хустка (від ст.-сл. «платъ» – «кусок тканини»; рос. «платок»);
 «торга̄» – «тканина, матерія, ганчірка» (монг. «торго» – шовк; від «торг» – ринок; бо шовк і інші тканини були основним торгівельним товаром на просторах Євразії);
 «тыргй» – угода (від «торг» – ринок; первісно угода у торгівельних відносинах);
 «найман*» – торгівля (від «наймати»; торгівлею займалися переважно наймані купці і продавці – найманці / *наймани, саме від яких, можливо, походить і етнонім наймани);
 «тар» / *ta-г – той (< прасл. *тъ < пра-і.е. *to-) [Старостін];
 «минэ, миндук, миндū» – мені;
 «экун» / *ê-kūn < тунгузо-маньчж. *xia- (xaj-) < алт. *k'a(j) – «хто, що» (< сл. *къ-to < пра-і.е. *kwe- «цей, той») [Старостін];
 «бэру, боре» – баран (тоді як перс. «фарн»);
 «качикан̄» / *куцикан̄ – цуцик / *куцик (куцка – «пес чи щеня з коротким хвостом»);
 «сунюрин» / *свинюрин – свиня;
 «сэлі» – мамонт (слон);
 «лукучэн» – лось (навесні);
 «авдучан» / *[г]овдучан – корова (прасл. «говядо»);
 «салама / сулама» (діал.) – змія (лат. «serpens», неаполитано-калабр. «servone, serpe» – змія; лат. «salamandra» – «саламандра, хвостате земноводне»);
 «карав» – журавель (пол. «żuraw», англ. «crane»);
 «ари*» – олія (від прасл. «olĕjъ», д.-київ. «олѣи»);
 «печу» – «піч, кухонна плитка» (від «пекти, печу»);
 «сикивун» – тертка (від прасл. *sĕkĕmti > *sĕk[ę]ti > *sĕkti – сікти);
 «усй» – вузда (від прасл. «uzda» [Фасмер], утвореного від прасл. кореня «oda» [те, що вкладено до рота]: від і.е. кореня *ous- [уста = рот] та кореня «dhe» [діти]);
 «иллэ» / *[т]иллэ – тіло;

«кавка» – «ковтка, глотка, гортань» (від «ковтати», «ковток»);
«дасин» – «дах, кришка, покривало» (пра-і.е. *(s)teg- крити; д.-в.-нім. «dah» – дах);
«дасивун» – дах (де мешкає дух-покровитель родини);
«дулбун» [про людину] – «довбун, довбоніс, дятел, тупий» (від прасл. *долъбати – довбати);
«хавулан» – «говірливий, балакучий» (говорун, балакун);
«мудурэ́н», «мудэ́*» – хитрий (снскр. «mēdhā» – «мудрість, розум, розуміння, думка»; авест. «mazdra-», ст.-сл. «мждръ» – «мудрий, мудруватий, дивний»);
«тāнчэде-мй» – «тягати, смикати, сіпати, шарпати» (від прасл. *tegnōti – тягнути);
«хаватан» – «метушня, штовханина, клопіт» (від ст.-сл. «хватати» < прасл.*хытити – «швидко хапати щось»; «метушитися» – «хвататися за що прийдеться»);
«хактанчан» – «регіт, хохіт» (прасл. *hohotъ, *hohotaĕmti > *hohota[ĕ]ti > *hohotati, слвн. «hohotāti» – реготати);
«хороліңки» – колесо (від «коло»; нівх. «кілкус», швед., норв. «hjulet», «hjólíð» – колесо; тохар. «kukāle», грец. «κυκλός» – візок; лит. «kāklas» – шия; асоц. з «горло»);
«корколей» – груба [про тканину];
«катан» / *кo[р]тан – «коржавий, жорсткий, міцний» [про метал];
«болот*» – сталь, «болотмо*» – сталевий (можливо, безпосередньо від прасл. *bóľto – болото через виплавляння сталі з болотної руди, а не від перс. «pūlād» – «булат, сталь»);
«алтан*» – мідь (монг. «алт», англ. «gold» – золото від прасл. *zolto);
«чириктэ» – «червона / *чирвона мідь» («чирва» – «масть у гральних картах, позначувана червоним сердечком»);
«уннуде-мй» / *вуннуде-мй – «створювати приємний запах [благовоння]» (від прасл. *voňь / *[v]oňja; «уннучй» – «пахучий, запашний»);
«уннү» / *[v]уннү, нан. «ун», «пун» / *[b]ун – «воня / запах» (від прасл. *voňь / *[v]oňja; слвн. «voň», слвц. «vôň»; чес. «vůň» – «пахощі, аромат, запах»);
«урэ» / *[r]урэ / *[b]эрэ[r], нан. «хурэн», маньчж. «alin» / *[h]alin / *[b]erin[g] – гора [Старостін] (лит. діал. «gugas», пол. діал. «guga» – гора; алб. «gur» – камінь [Фасмер]);
«сагдан» – старість, «сагдагү» – старійшина; нан. «агди» / *[c]агди, маньчж. «sakda» – старий (прабалт.-сл. *su-gūdaī – «сугуди / согди; дуже давні»);
«гоко», нан. «гохо» – гак (від прасл. *soqъ – «сук, гілка»; снскр. «śaṅkūḥ» – «гострий кілок, дерев'яний гвіздок, кіл»);
«сэлли, сэллквун, сэлми, холми», нан. «сэлэсу[n]», негід. «сэлэза, сэлэсих», ульч., орок. «сэлэсу» – «кольчуга, панцир» [залізні] (від прасл. *žel-zo – залізо);
«тала» / *тада, нан. «таоси» / *таоди – туди;
«эрэктэ» / *[x]орактэ (діал.), нан. «хоракта» – кора (англ. «cork», болг. «корк», чес. «korek» – «корок, пробка»);
евенк., нан. «калан» / *каран, д.-монг. «qagum», тюрк., узб. «qozon» – «казан, котел, котелок [кастрюля]» (від пра-і.е. *[s]kora- [д.-інд. «kárman-», лат. «corium» – «шкіра, кора, скорина», тобто «те, що відрізається, віддирається», як і д.-грец. «χαλκίον», лат. «cortina», англ. «caldron» – котел; «корець» – кухоль; короб, коробка, корабель, короблення);
«сэктэ» [у хвойного дерева], нан. «сукту» – гілка (прасл. *soqъ – сук);
нан., евенк. «орон» – олень;
нан. «удин» / *[sk]удин – скотина;
нан. «дэ» / *дём – дом;
нан. «дэнгсэ» / *тсэргсэ – «ваги, терези» (від прасл. *čerslo – «чересло, перегородка», на яку спирається коромисло вагів; перс. «tārāzu»; турец. «terazi», блг. «терезія»);
нан. «сугдэ» / *c[v]угдэ – всюди (бсн. «svugdje», мкд. «секаде», блг. «навсаякде», нан. «насал» – око (франц. «nasal», блг. «назален» – носовий, тобто те, що біля носу);
нан. «гочиси» / *го[r]чиси – гіркий (блг. «горчица» – гірчиця);
нан. «балапчи» / *булапчи – «булий, колишній»;
нан. «гучи» – ще (мкд. «уште» / *[r]уште від «гуша», рос. «гуще» – густіше);

нан. «хэдун» – вітер (від «дунути»);
нан. «хэвэн» – «затока, гавань, морська губа» (англ. «haven», норв. «havn» від прасл. *gūbā – губа, *gībnōtī – «гибнути, гинути»);
нан. «биракан» – «струмок; потік води, що стрімко тече з верхів'я» (від праїндо-сл. *bergъ – «край, височина, беріг, верх»);
нан. «бирэл» – борт (від праїндо-сл. *bergъ – «край, височина, беріг», аналогічно франц. «bordure» – «бордюр, борт, край, кант, облямівка, обрамлення»; споріднене слову «перила» – «огорожа по краю сходів, балкону, мосту»);
нан. «маси» / *маш[т]и – «сильний, потужний, міцний» (від прасл. *mogti – «могти, мочи»; ст.-сл. «могъ, мошти»; рос. «мощный» – потужний);
нан. «масиди» / *мацати – міцно (від прасл. *makati – «м'яти, давити, мацати», що походило від прасл. *mogti – моті та *mos – «сила, міць»);
нан. «гогда» – високий (нім. «hoch» – «високий, сильний, великий, важливий, знатний, піднесений»; в.-луж. «khochoŕ», н.-луж. «chochoŕ» – «верхівка, пагорб, чуб»);
нан. «хорица» / *хор[т]ица – захист (від прасл. *kortъ > *h[v]ortъ > *tv^hrdъ – твердь [діалектне *хвортъ]; фортеця / *хвортеця = твердиця / твердиня);
нан. «балана» / *билина – давно (від «билина» – давнина);
нан. «тонгалаори» / т[р]онгалаори – «трогати, торкати»;
нан. «пилкиори» – пестити (асоц. з «плекати»);
нан. «пэкэси» – гарячий (асоц. з «пекти, пекельний»);
нан. «пэку» / *[с]пэку – спека (від «пекти»);
нан. «пэрэн» / *борон – поразка (від прасл. *borniti – «боронити, захищати»; н.-луж. «broń» – зброя);
нан. «пэргэн» – спроба (спорідн. «пράгнути» – «сильно бажати, жадати»);
нан. «сомалан» – сумка;
нан. «енгур» / *венгур – вовк (асоц. з «венгр» – угорець);
нан. «кэксэ» / *кэцкэ – «кицька, кішка»;
нан. «кучи» – голуб (н.-луж. «каса, каска» – качка);
нан. «гаса» – качка (асоц. з чес. «husa», слвн. «gos», пол. «geś», бсн. «guska» – гусак);
нан. «муйки» / *[з]муйки, монг. «могой» / *[з]могой – «змія, змійка»;
нан. «ун», «тун» / *[б]ун – прапор (англ. «banner», італ. «bandiera», ісп. «bandera» – «банер, прапор, знамено, стяг, майва»; прасл., тюрк. «бунчук» – «символ шляхетності»);
нан. «хурми» / *кур[ц]ми / *кор[т]ми – короткий (нім. «kurz», дан., норв. «kort»);
нан. «куцэн» / *ку[р]цэн – ніж [куций, короткий меч];
нан. «тэнг» / *[о]тэнг – дуже (від прасл. *очнь, що як і рос. «очень» пох. від «око»);
нан. «аон» / *[с]аон – сон (від прасл. *съпъ; бсн. «san», блг. «сън»);
нан. «мама» – старуха (англ. «mamma» – «старенька матуся», чому відповід. «баба»);
нан. «симата» – сніг (асоц. з і.е. *zim- – зима і авест. «zya^o, zimō» – «мороз, зима»);
нан. «долин» / *[у]долин – середній (походить від форми, спорідн. рос. «удельный»);
нан. «тэпэтэн» / *тэнэтэн – танець (можливо, походить від прасл. *търътати(sya) – «топтати(ся), тупати»; ст.-сл. «тъпътати», блг. «тъптя́», «тъпча», слвн. «teptáti»);
нан. «дамахи» / *табахи – табак;
нан. «дятон» / *[у]дятон – «удача, вдача» (від прасл. *dātī – дати);
нан. «мурунку» / *му[д]рунку – умний (асоц. з «мудрий»);
нан. «сэурэ» – шовк (япон. «shiruku», лат. «sericum», англ. «silk»);
нан. «хусэ най» – чоловік (англ. «husband» від «house» – сім'я; сорані «hoz» – плем'я);
нан. «сорин» – ссора (походить від форми, спорідненої срб.-хрв. «òsóran, òsórliv» – «різкий, грубий; запальний, дратівливий, зарозумілий», слвн. «osógən» (род. в. -na) – «непривітний, різкий, грубий»);
маньчж. «сухэ» / *сукэ[рэ], евенк. «сукэ» / *сукэ[рэ], нан. «сурэ» / *су[кэ]рэ – сокира (від прасл. *sēkti – сікти; споріднено лат. «secūris» – сокира);

маньчж., евенк., нан., сол., нег., ороц., уд., ульч, орок. «сэлэ» – залізо (від прасл. *želzo, швидше за все, споріднено ст.-сл. «желы» – черепаха, пол. «głaz» – камінь з загальним вихідним значенням «камінь» [Трубачов]);

тунг.-маньчж. *pāla-n – поле (тюрк. «алан» / *[п]алан);

маньчж. «do», «don» / *do[m], евенк. «дю̄» / *дю[мэ], нан. «дѐ» / *дѐ[мэ], ульч. «ᠵо», нег. «diu» – дім; евенк. «дю̄мй» – «великий дім, будинок» (прасл. *dumь, ст.-сл. «домъ», чes. «dům», д.-інд. «dāmas», грец. «δομος», лат. «domus» – «дім, житло» [Фасмер]);

маньчж. «tere» / *tete, евенк. «тар» / *тат, нан. «авой» / *[т]авой – той (англ. «that», бсн. «taj», мкд. «тоа»; чes. «který» – котрий);

маньчж. «bīga», евенк. «бираг» – річка (від праіндо-сл. *bergъ – «беріг, височина, край»; як і араб. «бахр» – «море, озеро, будь-яка водойма» буквально означає «водойма, оточена по краям височинами – берігами»; від праіндо-сл. *bergъ – край походять і «тороки по краю текстильного виробу» – бахрома [турец. «такрама» – «велика хустина з узорами», крим.-тат. «тахгата» – «вуаль для жінок» походять від арабського слова «maḥrama» – хустина, що було запозичено, вочевидь, у праіндо-слов'яноаріїв, тоді як пра-і.е. *bherg'hos – «високий, гора, скала» не пов'язують з краєм, а нан. «кира» – берег, навпаки, пов'язано зі слов'янською лексемою «край», що походить від прасл *krajaŋi – «краяти, кроїти, різати»);

маньчж. «sambi» / *s[n]ambi, евенк. «са̄де-мӣ» / с[n]а̄де-мӣ, нан. «саори» / *с[n]а[т]ори – знати⁸²² (від прасл. *znati; бсн. «znamo», слвн. «poznato» – знаємо);

маньчж. «namu» / *lamu, евенк. «ламу», нан. «намо» / *ламо, когурьо, кая, д.-япон. «нами» / *лами – море (і.е. *la:ma – «калюжа, болото»; грец. «λιμὴν» – «затока, лиман»);

маньчж. «juwe», евенк. «дюр̄» / З̄и-г < тунг.-маньчж. *Zube- < алт. *tiubu – два (< ст.-сл. *dъva < і.е. *duō-u – «цей, той») [Старостін];

маньчж. «šahūrun» / *ša-hūldun», евенк. «гилды*» – холодний [Старостін] (англ. «cold», дан. «kold», нім. «kalt», норв. «kald», фриз. «kâld»; чes. «chlad», слвн. «hladno» – холодно; від прасл. *holdъ < пра-і.е. *geldh-);

маньчж. «fulenggi», нан. «хоромса», евенк. «хулэптэн» – попіл [Старостін] (ст.-сл. «попель», «пепель» < пра-і.е. *perelъ);

маньчж. «usiha», нан. «хосакта», евенк. «осикта» – «зірка, око» [Старостін] (слвц. «hviezda», чes. «hvězda» < пра-сл. *gvězda < пра-і.е. *g^weizdh-);

маньчж. «šun», нан. «сиун», евенк. «сигун*» [siun] – сонце (прасл. *sungь, без літери «л» порівняно з лит. «saulė» та рос. «солнце»; р. Сунгарі – Сонячна);

маньчж. «aga» / *[d]aga[d], нан. «тугдэ» / *дуждэ, евенк. «тыгдэ» / *дыждэ – дощ (прасл. *дъжджь, слвц. «dážď», мкд. «дожд», блг. «дъжд», чes. «děšť»);

маньчж. «muke», нан. «муэ», евенк. «мү», кор. «mul» – вода (асоц. з «мокра», «макати»);

маньчж. «šolonggo, šulihun», нан. «сарби», ульч. «салби», сол. «серби» – гострий (д.-в.-нім. «sarf», нім. «scharf», англ. «sharp», нідерл. «scherpe» – гострий; лат. «sarpe» – обрізати; грец. «ἄρπην», осет. «xsyrf», фін. «sirppi», ест. «sirp» – серп);

маньчж. «gurun», евенк. «киру, кири, хули» – край; нан. «кира» – берег = край;

маньчж. «hitahūn» / *ki[s]takūn, нан. «хосакта» / *кос[т]акта, евенк. «осикта» / *[к]ос[т]икта – «кіготь, ніготь» (від прасл. *konsting > *koŋstęk > *kostjak – кістяк чи, як і лат. «constitutione» – конституція⁸²³ та «constantem» – сталий, від *konsting – «кістяний; твердий, сталий» > *kongtъ > *koŋgtъ – кіготь; бсн. «kandža», монг. «khums», япон. «tsume», кит. «zhǎo» – кіготь);

маньчж. «eniye» / *[n]eniye, нан. «энео», евенк. «энэ, энй, нене*» – «неня, мати»;

⁸²² Прикінцеві форманти в дієсловах «-mbi» маньчжурської мови, «-ми» евенкійської мови, «-ри» нанайської мови і «-nti» литовської мови є аналогами прикінцевого форманту «-mti» в дієсловах праслов'янської мови а, можливо, і форманту «-мти» в некодифікованих варіантах як старослов'янської, так і староукраїнської мови.

⁸²³ Отже, конституція дійсно є кістяком суспільства, що забезпечує йому гармонічний розвиток.

маньчж. «tuba» / ***tamo** – там (лат. «tibi» / ***[t]ubi**, срб. «ту», хрв., бсн. «tamo», мкд. «таму») – там; лат. «tibi», лтс. «tu», лит. «tave», чes. «tobě» – тобі);

маньчж. «gūwa» / ***dūwa** – другий (від прасл. ***dъva**);

маньчж. «jakūci» / ***jac[t]ūci** – восьмий (лат. «octavo»);

маньчж. «uуun» / ***[j]uуun**, евенк. «егин» / ***девин** – дев'ять (кит. «jǐu», лтс. «deviņi», лит. «devynios», гінді «nau», бенг. «naṣṭi», япон. «nain», нім. «neun»);

маньчж. «dara, darama» – талія (від прасл. «tъlo» – тло > ***tēlo** – тіло; снскр. «tālah» – «винна пальма»; вірм. «dalag» – «зелений, свіжий; зелень», алб. «dal» – «сходжу [про рослини]»; грец. «τάλις» – «доросла дівчина, наречена», «τέλος» – «завершення, виконання; мета; строк; податок; загін»);

маньчж. «golmin» – довгий (блг. «голям», срб. «гòлем», чes. «holemý» – «великий, довгий»);

маньчж. «suwayan» / ***suwa[t]yan** – жовтий (сатемна форма лит. «geltona»);

маньчж. «gurun», «куруні» – «країна, край»;

маньчж. «wang» – «господар, верховний керманіч, пан» (від прасл. ***wang**, фриг. «wanak»), що відповідає, як і снскр. «pandit», людині, яка опанувала чимось);

маньчж. «wang» – король (хрв. «ban» – «князь, пан»);

маньчж. «bujan» – ліс (від «буяти» – «буйно рости; бушувати, буянити»);

маньчж. «abka» / ***[n]abha** – «небо, небеса» (д.-інд. «nabhas» – «туман, пара, хмари», авест. «nabah-» – «небо, повітряний простір»);

маньчж. «tugi», евенк. «туксу» – хмара (д.-київ. «туча» – «множина, безліч, хмара»);

маньчж. «sahaliyan», нан. «сахарин» – «чорний, дуже темний» (слова, що утворено, як і нан. «сахарилā» – «темний, смаглявий», кор. «sukure» / ***su-kure** – «гнідий, каштановий», італ. «scuro» / ***s[u]-curo** – темний, япон. «sakuranbo», індон. «sakura» / ***saku-ka** – «вишня – дуже темна ягода», східне «сакаліба – дуже темношкіра [людина]», від підсилючого префікса «sa- / su-» та і.е. кореня «hal / kal / kur» – темний, від якого походять слова «кал, шкура, кора, карий, коричневий»; снскр. «Калаявана» – «чорний явана»);

маньчж. «dergi» / ***bergi** – верхній (прасл. ***bergъ** – «беріг, верх» від і.е. ***bherg'hos**);

маньчж. «talman», евенк. «тамнакса», авест. «dunman» – туман (з прасл. ***tъmъpъ** від ***tъma** – «темінь, темрява» [Фасмер]; снскр. «tāmas», лит. «tamsà» – морок; срб.-хрв. «tāma» – «морок, туман», «тамна» – темний; д.-япон. «dami / yami» – темрява);

маньчж. «tantambi» – вдаряти (гінді «ṭamṭam», блр., блг. «тамтам», слвн. «tamtām» – барабан);

маньчж. «sargan» – «жона, жінка» (асоц. з «жарга»);

маньчж. «suksaha» / ***s[t]ugsaha** – стегно;

маньчж. «laqu» – неуспішний (франц. «lacune» – «прогалина; провал; пробіл; розрив [у успішній діяльності]» від пра-і.е. ***laku-** – «стояче водоймище»);

маньчж. «šanggiyan» / **candgiyang** – білий (лат. «candida» – біла);

маньчж. «sakda», евенк. «сагды» – старий (прабалт.-сл. ***su-gūdaī** – «дуже давні»; «сугуди» – согди; «сагудати» – «стародавнє південнослов'янське плем'я»);

маньчж. «buraki» – «прах, пил» (від р.-прасл. ***bogъ**; д.-київ. «порохъ» – пил; прасл. ***bogъno** – борошно від р.-прасл. ***bog-g-si-no** з коренем і.е. ***bherg-** / **bhreg-** – дробити);

маньчж. «niyaha» / ***[h]niyaha** – гнилий (від прасл. ***gñiti**; блг.⁸²⁴ «гнияха» – гнили);

маньчж. «bethe», нан. «бэгди» – нога (від і.е. ***bhed(h)-**, прасл. ***bedro** – «бедро, стегно»; англ. «bottom» – «низ, нижня частина, основа»);

маньчж. «falanggū» / ***dalanggū** – «долоня – кінцівка руки з щільно зімкнутими пальцями» (д.-грец. «φάλαγξ» – «фаланга, суглоб пальця»);

маньчж. «dara» – талія (спорід. бенг., пандж. «dhaṛa», англ. «torso», япон. «torusō», евенк. «иллэ» / ***[д]илэ** – «тулуб, тіло», що поход. від «туліти» через прасл. ***tul-** [***toul-**]);

маньчж. «muse» – ми;

⁸²⁴ Вочевидь, болгары были не тюркськомовними, а слов'янсько-маньчжурськомовними гуранами.

маньчж. «мучжи» – «ячмень, пшениця», нан. «муди» – овес, япон. «mugi» – злаки, тагал. «munggo» – боби [Сиромятников] (асоц. з пол. «та́ка», чес. «mouka», слвн. «тока», рос. «мука» – борошно; з блр. «мучны», рос. «мучная» – борошняна);

маньчж. «макта» – сіяти (асоц. з мкд. «маак», угор. «mag» – насіння; з «мак», «маківка», «макати» [насіння у воду перед сіянням]);

маньчж. «djilun», хрв. «žaljenje» – жалість (від прасл. *džalь / žalь – жаль; жальний; лат., ісп. «dolor», італ. «dolore» – скорбота, англ. «doulour» – «смуток, скорбота, горе»);

маньчж. «gulduri» [гулдурі] – «труба, гирло?» (асоц. з в.-луж. «hordŕo» – «горлянка, горло, гирло»);

маньчж. «sukū» / *su-kū[ra] – шкіра (дан. «skind, англ. «skin», япон. «sukin» – «шкіра, кожура»; дан. «skrael» – кожура; дан., швед. «skal» – оболонка; чес. «kůra» – кора);

пратунгузо-маньчж. *sabu – черевик [Фасмер] (англ., франц. «sabot» [дерев'яний черевик], ст.-сл., д.-київ. «сапогъ» – чобіт від прасл. *цап'янь – сап'ян);

маньчж. «safīya» – сап'ян / саф'ян (прасл. *tsariyang [цап'янь], чес., слвц. safiàn, що спочатку означало добре оброблену шкіру лише цапа і, отже, походило від і.е. *kapro- – «цап» чи навіть безпосередньо від самого слова «цап». Адже це слово пов'язане зі словами «цапати» – «рвати, смикати, хапати, тягти», «поцупити [капусту в городі]» і «цупкий» – «який погано піддається стисканню чи розтягуванню: тугий, пружний, міцний, жорсткий [матеріал]»⁸²⁵ <http://sum.in.ua/s/cupkyj>; пол. «сара́с» – «хапати»; срб.-хрв. «цапати» – «кусати [про змію]» <https://goroh.pp.ua/Етимологія/цап> (також ст.-сл. «сапогъ» – чобіт; чес. «šuba» – шуба; пол. «czapła», н.-луж. «sapła» – чапля; «чапати, чапатися, чіпати»). Тому слово «сап'ян», вочевидь, відповідає саме слову «цупкий», а не близькому до нього перс. «sext» – «міцний, жорсткий» <https://goroh.pp.ua/Етимологія/саф'ян>);

маньчж. «juí» / *ju[n]i – «юний, юнак, отрок»;

маньчж. «muke», нан. «муэ», когурьо, кая «мэ», д.-япон. «ми» – вода (спорід. прасл. *mouknŕti – мокнути і *myti – мити; лит. «makù» – «вступити в болото»; срб.-хрв. «мијѐм» – миємо; блг. «мійя» – мию);

маньчж. «yali», евенк. «уллэ» – м'ясо (від «ялова» – «та, що безплідна»; яловичина);

маньчж. «edun» / *[v]ɛdun, нан. «хэдун» – вітер (від прасл. *vɛdung; і.е. *vēnto-, лат. «ventus», італ. «vento», англ. «wind», ст.-сл. «вѣтръ»).

маньчж. «jai», япон. «hai», кор. «ye» – «так, хай» (англ. «yea, yeah, yes», нім., нідерл., дан., норв., швед. «ja», ісл. «já», лтс. «jā», тадж. «ха», узб. «ha», хрв. «da», блг. «да»).

маньчж. «be, muse», евенк. «мит» / *mi-t – ми (< сл. *my < пра-і.е. *mo-) [Старостін]; лат., англ. «we», лит. «mes», лтс. «mēs» – ми);

маньчж. «eiten» – будь-який (англ. «either» – будь-який, нім. «jeden» – кожний);

В евенкійській, як і в більшості слов'янських мов (крім російської), південь ототожнюється з «полуднем», а північ з «полуніччю»:

евенк. «инэн» – 1) полудень, 2) південь; «тыргакакин» – південний; «тыргакакин дылача» та «тыргаксакин» šuba – південь; «долбонйткй», «долбортыкй» – 1) північ, 2) до ночі; «долбогида» – 1) нічний бік, 2) північний бік, 3) північ».

У багатьох індоєвропейських мовах однокореневими є слова, що відповідають лісу та горі; гілея – «полісся, вологий тропічний ліс» (снскр., бенг. «agaṇya», д.-грец. «ὑλη», лит. «gire, giria», лтс. «dziga», хрв. «goga», блг. «гора» – ліс тоді як снскр. «gṛiḥ», авест. «гайріш», грец. «ορεινός», англ. «hill», пушту «гар», чес. «hoга», пол. «goga» – гора):

«Праслов'янське «гора» означає і височина і ліс, що уможливило припущення про його давнє значення «пагорб, височина, вкриті лісом» (Федот Філін, «До проблеми походження слов'янських мов», <http://www.philology.ru/linguistics3/filin-72.htm>).

Те ж саме має місце і в евенкійській мові: «хұра*» – ліс; «урэ» – «гора, ліс на горі». І, отже, не лише праіндоєвропейці, а й тунгузо-маньчжури були горянами.

⁸²⁵ Те, що всі ці слова утворюють концепт (в якому не можливо визначити основне слово) саме в українській мові, підтверджує висновки Красуського про більшу архаїчність української мови ніж санскриту і латини.

Набієвим виявлено велику кількість близької лексики в російській та маньчжурській мовах. Однак багато запозичень маньчжурською мовою зі слов'янської (маньчж. «djilun» – жалість) і навіть із загальної індоєвропейської лексики він помилково розглядає, як запозичення російською мовою маньчжурської, а зовсім не української лексики, запозиченої раніше пращурами маньчжурів у пращурів українців сарматів:

«1. Присутність маньчжурських термінів у східноєвропейських мовах безсумнівна.

2. Зазначені терміни відносяться до державотворчої та інших соціально значущих сфер. У відомих мовах фіно-угорських народів, підкорених росіянами⁸²⁶ в XI – XVI ст., дані терміни не виявлено. У зазначений період ці терміни вже існували у російській мові⁸²⁷» (Рустам Набієв, «Булгар та Північна Європа», <http://islamrt.ru/book/bulgar.pdf>).

До того ж С.А. Старостін [*«Про доказ мовної спорідненості»*, <http://www.philology.ru/linguistics1/starostin-07.htm>] виявив велику кількість взаємних збігів у російській та у евенкійській мові навіть серед слів базисної лексики (п'ять збігів у 35-словній і шість збігів в 65-словній частинах списку Яхонтова, тобто 11% збігів у всьому списку базисної лексики Сводеша).

Можливо не тільки самі тунгузо-маньчжури, а і слов'янськомовні сармати, що мешкали черезсмужно з ними, принесли з Далекого Сходу до Східної Європи тунгузо-маньчжурські і праслов'янські назви гідронімів та інших ойконімів:

«Російські маньчжурологи ще на рубежі ХХ століття звернули увагу на разючу схожість низки далекосхідних та східноєвропейських гідронімів⁸²⁸. Одним із перших звернув увагу на разючу подібність гідронімів Далекого Сходу та Примор'я з назвами водойм європейської Росії А.В. Гребенніков. Він, зокрема, зіставляв із європейськими такі тунгузо-маньчжурські гідроніми, як Ангара, Ільмень, Уфа, Самара. Згодом фахівцями з ономастики на території східноєвропейської частини було виявлено назви річок, які могли мати тунгузо-маньчжурське (ТМ) походження. У 40-50-ті роки топоніми та гідроніми тунгузо-маньчжурського типу у Східній Європі виявляли А.І. Попов, М. Ряснен, Б.А. Серебренніков, Г. Василевич, А.К. Матвеев. Тунгузо-маньчжурські топоформанти в Закавказзі виявила на кілька років раніше за автора даної роботи філолог Р.І. Куряєва. Результатом глибоких досліджень стало виявлення маркерних ТМ-гідронімів, які широко поширені на просторах Східної Європи (Матвеев 2001, Набієв 2007, Хелімський 2007, 2008 та ін.). З'ясувалося, що низка європейських мов містить терміни, які можна оцінювати як тунгузо-маньчжурські та маньчжурські запозичення. Зазначається, що на початку ХХ століття одним із перших закордонних дослідників вийшов на проблему відповідності цілого корпусу термінів маньчжурської та європейських мов Дж. Едкінс (G. Edkins). Він, зокрема, зазначав, що «подібність маньчжурської мови до європейських мов безмежна». Він був одним з перших, хто застосовував її в етимології англійських термінів» (Р.Ф. Набієв, «Письменні джерела про тунгузо-маньчжурів у Східній Європі», <https://cyberleninka.ru/article/n/pismennye-istochniki-o-tunguso-manchzhurah-v-vostochnoy-evrope>).

На те ж, що шляхетні маньчжури у гіршому випадку були лише гуранами⁸²⁹, тобто незначно метисованими нащадками слов'янськомовних сарматів, вказує не лише наявність великої кількості слов'янсько-маньчжурських ізоглос, а і майже відсутність у них всіх типових монголоїдних рис (а саме, чорне, але не жорстке волосся, добре профільоване, а не сплющене обличчя, великий ніс, що не слабо, на відміну від монголоїдів, а навпаки дуже сильно виступає, відсутність азіатської розкості очей і смаглявість замість

⁸²⁶ Точніше спочатку пращурами українців русами, а потім і іншими шляхетними іногородцями Росії, – П.Д.

⁸²⁷ Спочатку в українській і лише потім і в російській мові, – П.Д.

⁸²⁸ Наприклад, річки Німань, Самарга та Сунгарі в Маньчжурії і відповідні їм за назвою річки у Східній Європі – Неман, Самара, Сунгирь (притока р. Клязьми), а також річка Ангара в Сибіру та в Криму, – П.Д.

⁸²⁹ Вдавнину гуранами / *уранами, вочевидь, називали нащадків монголоїдних матерів і європеїдних батьків горців. Адже праманьчж. *гура, евенк. «ур» – гора, а евенк. «гуран» – несвійський (вільний, гірський) козел.

жовтизни шкіри). Саме про це свідчить і опис вигляду китайської імператриці – вольової нащадки сарматів нірунки Цісі⁸³⁰:

«Всі дами увійшли до аудієнц-зали, в якій вже перебувала на троні імператриця, що овдовіла. Трон, що височів на помості, застеленому червоним килимом, був кріслом, обтягнутим жовтою шовковою тканиною; перед ним стояв невеликий столик, накритий також жовтою шовковою тканиною. За кілька кроків від Цісі, з лівого боку, на такому ж троні сидів імператор Гуансюй. Вона середнього зросту, добре складена, але тримається дещо сутулуватю. Її обличчя довгасте, чисте, смагляве, ненабілене і ненарум'янене. Очі чорні, невеликі, у них видно розум і проникливість, дуже живі й анітрохи не розкосі, а нагадують своїм розміром мигдалину. На голові типова маньчжурська зачіска, що складається з чорної перуки з широким поперечним бантом...» (Василь Сідіхменов, «Маньчжурські правителі Китаю», <http://maxima-library.org/opds/b/241458?format=read>).

Імператриця Цісі в молодості та Чжень Фей – улюблена наложниця імператора Гуансюя (<http://maxima-library.org/opds/b/241458?format=read>);

«Географ і лінгвіст, на ім'я Джон Берроу (John Barrow), що був, з 1792 до 1794 роках, у складі першої посольської місії Британії до Китаю, залишив після себе книгу «Подорожі в Китаї» (The Travels in China, 1804), в якій він описує свої враження від побаченого у китайській державі. Берроу пише: «Маньчжурські татари являють собою змішану расу. Серед них ми спостерігали деяких чоловіків і жінок, які були абсолютно білошкірими та рум'яними; деякі мали світло-блакитні очі, прямі та горбаті носи, буре волосся, величезні густі бороди і були схожі більш на греків, ніж на татар. Звичайно ж, не доведено, що греки Согдіани, чий нащадки, мабуть, змішалися із західними татарами, і з якими маньчжури були пов'язані, могли передати цей тип зовнішності. Чен Лунг, чий ніс був майже орлиним, а обличчя рожево-червоним, неодноразово вихвалявся своїм походженням від Чингісхана... Щодо розмовної мови маньчжурів, я зустрічав таку думку етнічного китаєця: «Їхня мова настільки відмінна від китайської, що різниця навіть більша, ніж різниця між англійською та гінді». Гарний приклад. Інший китаєць, пише про те, що пам'ять про маньчжурський етнос, ні-ні, та й проявить себе, коли хтось у Північному Китаї скаже: «Мій батько високий, тому що він наполовину маньчжур». Більшою мірою саме високий зріст характеризує сучасних маньчжурських нащадків, навіть у випадках,

⁸³⁰ Зі сарматського шляхетного племені Ніра = Нірун = Жуань-жуань, шляхта якого, як і Татари, Тадзани та Таджики = Сарті / Сорти = Сорби, була нащадками слов'янськомовних Манів і Сяньбі = Сербів = Серів, – П.Д.

коли високі люди називають себе етнічними китайцями. Будь-якого китайського дилду можна сміливо віднести до носіїв європеїдних генів, отриманих від маньчжурів або іншого подібного джерела⁸³¹:... Ще один приклад побутового посилення на маньчжурську спадщину, згаданий вище китаєць наводить, цитуючи вислів слабкої статі: «Ми, дівчата на Північному Сході, красивіші через те, що в нашій рідні були маньчжури». З твердженням про красу, китаєць висловлює згоду, додаючи: «Однак усі вони підтверджують, що почувуються китайцями...» (Володимир Янченко, «Маньчжури та Нанайці – Нащадки Непаріїв», <https://proza.ru/2021/06/01/637>).

Все це дозволяє зробити висновок про досить тривалий і тісний контакт праслов'ян у давнину як з тунгузо-маньчжурськими, так і з китайськими, і з корейськими племенами:

«Факти свідчать, що майже на порожньому місці виникла розвинена ієрогліфічна писемність, що за основними своїми параметрами є порівняно такою ж як і близькосхідна. Якщо додати до цього висновки деяких лінгвістів про паралелі між давньокитайською та індоевропейськими мовами та нагадати, що система календарного числення, включаючи членування року на 12 місяців з використанням додаткових вставних (7 на 19 років) та застосування 60-річного циклу для обчислення днів, також копіює давньовавилонську⁸³², як і система 12 знаків зодіаку (у Шан – 12 циклічних знаків), то важко утриматися від припущення, що не тільки бойові колісниці прикотили в Аньян з далекого Заходу... Крім писемності і календаря привертає увагу мистецтво, що виявилось насамперед у елегантному тонкому різьбленні, скульптурних зображеннях і бронзовому литті. Що стосується судин з бронзи, то вони були відомі і в доаньянські часи, причому в ерліганських майстернях їх виготовляли з дуже високоякісним орнаментом, який хоч і поступається за витонченістю та вишуканістю орнаменту на аньянських судинах. Аньянські судини з бронзи порівняно з ерліганськими – чи не вершина можливого, у чому легко переконатися, поглянувши на колекції таких посудин у музеях або хоча б просто ознайомившись з відповідними каталогами. Досконала форма, включаючи вироби у вигляді тварин (наприклад, слона), тонко витриманий стиль орнаменту, химерність різьблення – все це впадає у вічі і свідчить про високе мистецтво кваліфікованих майстрів бронзового лиття, які явно не даремно їли свій хліб. Аньянська кругла кам'яна скульптура, у тому числі з дуже твердих порід (мармуру та яшми), також демонструє високу майстерність та розвинений художній смак, що відточувалися століттями. Це відноситься до різьблення по дереву і кістці, до судин з білої глини, до архітектурних прикрас круп'яних будівель і т.д. Не торкаючись знову складної проблеми генези високоякісного мистецтва і досконалого художнього смаку шанських майстрів, будь-кому впадає в око: аньянський етап цивілізації Шан – не просто остання фаза спонтанної еволюції якоїсь етнічної спільноти, він знаменував собою різкий стрибок в історії Китаю. І цей різкий якісний стрибок у сфері витончених мистецтв, писемності та архітектури означав – незалежно від його витоків – кардинальне зрушення у духовній культурі мешканців протодержави Шан, у їхньому світогляді та менталітеті» (Леонід Васильєв, «Стародавній Китай», Том 1. Шан-Інь, Західне Чжоу (до VIII ст. до н.е.)), <https://readli.net/drevniy-kitay-tom-1-predyistoriya-shan-in-zapadnoe-chzhou-do-viii-v-do-n-e/>).

Цілком можливо, що шляхетними родами і корейського племені куре⁸³³, яке брало участь у вторгненні до Японського архіпелагу, були слов'янсько-тюркськомовні «зміїні» (сарматські / сербські / аланські) роди «плазунів» – нірунів⁸³⁴ (жуань-жуанів / жужанів). Адже казах., кирг. «жылан», азерб. «ilan», башкир. «йилан», татар. «елан», евенк. «сулама» < *салама, снскр. «sarpaḥ» < *sarmaḥ, маратхі «sarpa», італ. «serpe», кит. «ше» –

⁸³¹ Вочевидь, як і більшість європейців, переважно саме від сарматів, – П.Д.

⁸³² А, можливо, і попередню їй давньоіндійську, – П.Д.

⁸³³ Когурьо «куре», евенк. «кулін» – змія; снскр. «kṛmi», циган. «кермо», перс. «kirm», тадж. «кірм», лит. «kirmīnas», д.-прус. «girmis», курманджі «kurmeki», азерб. «qurd», карач.-балк. «к'урт» – «хробак, змія»; нім. «kurve» – крива.

⁸³⁴ Тих, що, хоча і вивозають з «нір», але ж є верховними і вершниками (япон. «norite»).

змія; кит. «жуань» – «повільно повзти, плазати»; кит. «жуань-жуань», піньїнь «Ruǎnguan / Rúgú» – «звиваючися, корчачися»; алб. «gjarpër / gjarpër», грец. «herpō», осет. «xelun», лат. «serpo» – «повзати / плазати»:

«За повідомленнями давньокитайських джерел, тотемом «східних іногородців», до яких належало і впливове плем'я куре⁸³⁵, була змія [Фань Веньянь]. Можливо, цей тотем і був узятий племенем як свою назву⁸³⁶ (Л.Р. Концевич, «Історичні назви Кореї», <http://www.libed.ru/knigi-nauka/868619-3-etnonimi-etnonimi-etnonij-i-etnonimi-etnonimi-akademiya-nauk-sssr-institut-etnolrafi-n-mikluho-mta-klaya-etn.php>);

«...мабуть, найоригінальніша гіпотеза належить перу відомого російського етнографа С.М. Широкогорова (поч. 20 ст.), який вважав праатьківщиною сучасних евенків ... східну частину Китаю, а саме – басейн річки Хуанхе⁸³⁷! На думку дослідника, зародження тунгузів як народу йшло на цій території ще в кам'яному віці, а потім вони поступово розселилися з півдня на Північ та Захід. Пізніше на південне походження евенків також вказував і М.Г. Левін, посилаючись на культ змії у північнобайкальських евенків (як відомо, культ змії був характерний для багатьох південних культур). Дослідник підкреслював, що евенкійські риси можна простежити у всіх тунгузо-маньчжурських народів – тобто, саме, евенкійська культура є своєрідною «червоною ниткою» у всій тунгузо-маньчжурській культурній традиції!⁸³⁸ Спираючись на археологічні матеріали, В.П. Алексєєв у певному сенсі повертається до старої точки зору С.М. Широкогорова про південну праатьківщину тунгузьких народів. На його думку, пращури тунгузів були землеробами, проте у зв'язку зі зростанням населення вони змушені були освоювати північні території і переходити до мисливського промислу» (Євгенія Воронкова, Сергій Становкін, «Таємниця походження евенків», <https://alllaguna.wordpress.com/2017/09/21/обычай-татуировкм-якутов-эвенкеитун/>; https://chgik.ru/sites/default/files/mat_konf_lazarevskie2013_1.pdf);

«На Сході культ змії загально визнаний. Втім, не лише там. У мітології та поглядах кельтів, наприклад, змія асоціюється з родючістю та лікуванням, ототожнюється з мудрістю. Навіть із красою! А в Японії, якщо чоловік хоче зробити комплімент жінці, то каже їй: «Шановна (кохана), ти виглядаєш як справжня змія!»...» (Олександр Левіт, Наталія Гармаш, «У Японії чоловік, який бажає зробити комплімент жінці, каже: «Ти виглядаєш, як справжня... змія!»...», <http://fakty.ua/158230-v-yaponii-muzhchina-zhelayuschij-sdelat-kompliment-zhencshine-govorit-ty-vyglyadish-kak-nastoyacshaya-zmeya>; http://poingettly.do.am/news/v_japonii_muzhchina_zhelayushhij_sdelat_kompliment_zh/2013-09-23-176).

І, вочевидь, саме нарід-вершник (червоношкірі «змії» жуань-жуані = ніруни) після розгрому киданями / китаєями держави Бохай приніс праслов'янську мову як до Кореї / Когурьо, так і на Японський архіпелаг:

«...до III – II ст. до н.е. самі когурьосці мешкали далеко від моря, в Маньчжурії⁸³⁹, на північ і північний захід від сучасної Кореї – у верхів'ях рр. Хуньхе та Ялу (Амноккан) (сучасні пров. Ляонін та Гірін / Цзілінь, КНР). Просування їх углиб півострова відбувається у першій половині I тис. н.е. (Воробйов М.В., 1994, с. 166, 167, мапи 1, 3, 4)» (І.Л. Кизласов, «Нові пошуки в алтаїстиці. II. Археологічні розробки», <https://nbdrx.ru/pdf/bx0000389.pdf>; <http://e-lib.gasu.ru/Drev/archive/02/Drev.pdf>);

«Частина жуань-жуанів побігла до Кореї та Північного Китаю⁸⁴⁰, інші – на захід, де вони стали відомі під ім'ям аварів. Включивши до складу своїх орд численні пізньогунські

⁸³⁵ Когурйд / когурьо, – П.Д.

⁸³⁶ Аджє кор. «salamdeul» – «люди» походить через евенк. «сулама» / *сарам – «змія» від снскр. «sarpaḥ» / *sarpaḥ – «змія, змії», – П.Д.

⁸³⁷ Де на той час мешкали черезсмужно з ними і праслов'яни сармати, – П.Д.

⁸³⁸ І навіть в японській культурній традиції, – П.Д.

⁸³⁹ А потім і у державі Бохай разом зі слов'янськомовними жуань-жуанями, – П.Д.

⁸⁴⁰ А пізніше з Когурьо до Японії, – П.Д.

племена⁸⁴¹ Надволжя, Надазов'я і Північного Кавказу, ці авари в 558 – 568 рр. прорвалися до кордонів Візантії, створили в долині Дунаю свою державу і не раз спустошували країни Центральної Європи» (Сергій Кляшторний, «Держави та народи Евразійських степів: від давнини до Нового часу», <https://coollib.com/b/230553-sergey-grigorevich-klyashporniy-gosudarstva-i-narodyi-evraziyskih-stepey-ot-drevnosti-k-novomu-vrem/read>);

«...Словом, одягнений танцюрист у типовий костюм когурьосців того часу. Зате на голові у нього химерний з тканини в червоний горох убір, що нагадує тюрбан, незвичайний для когурьосців. Ще більш несподіваним є обличчя танцюриста, зображене художником для більшої виразності у профіль, – вражає червоний колір шкіри обличчя, а також великий довгий ніс, не характерний для монголоїдів. Це дає підставу одним науковцям вважати, що зображений танцюрист у масці, а іншим – вважати, що танцюрист іноземного походження⁸⁴²» (Роза Джарилгасинова, «Когурьоскі гробниці та їх настінний живопис», <http://artyx.ru/books/item/f00/s00/z0000016/st002.shtml>);

«Гіпотеза про завоювання Хонсю народом-вершником археологічно аргументується японським дослідником Егамі Намію. У ранній курганний період врядування мало шаманський характер, а потім воно набула рис войовничості північноазіатського типу народів-вершників. Така істотна відмінність раннього та пізнього курганного періодів могла бути наслідком завоювання. Кочівники завоювали Південну Корею та Японію, тому японська та континентальна культури вершників ідентичні» («Історія Японії», Москва, 1988. С.23, <http://ifni.ru/topics/data/japan/japan03.htm>, <https://religionpeace.ru/drevnij/drevnij-mir-yaponiya.html>; «Японські скити» або культура Ямато);

«На початку 30-х років ХХ ст. у своїх лекціях Егамі вперше висловив основні положення, які лягли в основу його гіпотези: саме на початку IV ст. н.е. з Північної Азії до Японії через Південну Корею прийшов народ «вершників»... Щодо етнічної приналежності «вершників» Егамі Намію висловлював припущення, що вони були тунгузького походження – пуйоської лінії, споріднені пуйо і когурьо, а також правлячої династії Пекче» (Дмитро Суровень, «Розвиток Японії наприкінці IV – на початку V ст., https://www.studmed.ru/suroven-da-razvitie-yaponii-v-konce-iv-nachale-v-vekov_4c372de970a.html).

Народом «вершників»⁸⁴³, вочевидь, були як маньчжурсько- та корейськомовні нащадки мохе (уцзі) і чжурчженів (протоманьчжурів), так і прототюрксько- та слов'янськомовні нащадки поліетнічних племен жуань-жуанів / ньючженів = нірунів, пращурами шляхти яких були слов'янськомовні юечжі / юйчжі / *ньючжі⁸⁴⁴:

«Академік В.Є. Ларічев повідомляє: «У жертву їм (шляхетним чжурчженням, – К.П.) приносили улюблених слуг і служниць, а також осідланих коней. І тих та інших спалювали, а рештки поміщали до могили. Крім того, для небіжчика та його потойбічної подорожі чжурчжені приносили в жертву свиней та собак, яких також спалювали. Окрім їжі, у могилу поміщали судини з питтям. Весь цей урочистий церемоніал звався «варити страву для небіжчика». Тут прошу читача звернути увагу на те, що чжурчжені готували кутю чи коливо для проводів небіжчиків, що характерно і для слов'янських звичаїв. Про поховальні обряди чжурчженів у XI ст. також відомо таке: «Якщо людина вмирає, [близькі] розрізають собі шкіру на лобі, кров та сльози [під час оплакування] змішуються. Називають це проводами слізьми та кров'ю». Різання рук і обличчя було однією зі складових слов'янського поховального обряду... Історія Дому Цзінь описана в історичній хроніці «Цзінь ши», і вона про походження чжурчженів розповідає таке: «Династії Цзінь первісне ім'я ньючжі. Пращури ньючжийців походять із покоління мохе, яке раніше називалося уцзі. Володіння уцзі⁸⁴⁵ в давнину становило країну Сушень (Племінне об'єднання Сушень,

⁸⁴¹ І, вочевидь, включивши до складу своїх орд і тунгузькі, і навіть протокорейські племена, – П.Д.

⁸⁴² Жуань-жуанського – ганьгунського = ганьсуйського юечжійського походження, – П.Д.

⁸⁴³ Праяпон. *самура, гінді «savara», тадж. «савора», узб. «suvogі», франц. «cavalier» – вершник.

⁸⁴⁴ *Ньючжі – «золоті, шляхетні / благородні; кидан. «ньюй» – золото.

⁸⁴⁵ Уцзі / *уті = юечжі, – П.Д.

відоме за китайськими джерелами V – IV ст. до н.е., утворилося на теренах Північної Маньчжурії)» (Костянтин Пензев, «Князі Рос: Арійська кров», http://svitk.ru/004_book_book/6b/1443_penzev-krov.php);

«Володіння Угі⁸⁴⁶ лежить на північ від Гаогюйлі. Інакше називається Мохе. Кожне місто та селище мають свого старшину, незалежного від інших. Там люди міцного складу, відважні і між східними іноземцями вважаються найсильнішими. Мова їх зовсім відмінна від інших» (Іакінф Бічурін, «Збірник відомостей про народи, що жили у Середній Азії в давні часи // Оповідання про східних іноземців [Бейші або Північна історія, гл. 94]», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/China/Bicurin/Sobr_sved_o_narodach/Tom_II/text5.htm; http://az.lib.ru/b/bichurin_i/text_0210.shtml);

«Дуже цікаво те, що виявляються сходження між алтайськими (у т.ч. тюркськими), індоєвропейськими та індонезійськими мовами. Наприклад, тюркське «tik» – «шити, втикати», індонезійське «tikam» – «укол»... індоєвропейське *tekO- – «текти, тикати», японське «taki / tagi» – «бурхлива течія»: «tagit-u» – «струмитися» (сучасною японською мовою «taki» – водоспад: «tagig-u» – «вирувати», кипіти») ~ халха «даргіл» – «бурхлива течія», тагальське «takas» – утікач. Алтайське «pata» – поле, індоєвропейське pet(H) – «широкий, розстилатися», тагальське «patag» – рівний, яванське «patil» – «отруйні плавці»; індонезійське «padang» – «рівнина, поле», японське «pata» – «плавник (риби)», «pata» – «суходільне поле». – Загальне в семантиці – «пласка форма» [Сиромятников]. У цей же ряд, напевно, потрібно поставити евенкійське «сумна-» – «битися (про серце)», корейське «сум» – дихання, японське «sum-» – жити, індонезійське «sumprit» – «стріляти з духової трубки», тувинське «сымыраа-чы» – чаклун, японське «sumera» – правитель, індонезійське «sumigung» – привілейований; туркменське «сума:т-» – ховатися, евенкійське «сумет-» – «приховувати, укривати», корейське «сум-» – ховатися, японське «sum» – «внутрішній кут»; тюркське «süzük» – прозорий, маньчжурське «sumin» – глибокий, японське «sum-» – «прояснитися, стати чистим», індонезійське «sumur» – колодязь [Сиромятников], оскільки в білоруській та українській мовах є слово «сумно», що означає «журно, тяжко, важко, гірко, горісно; скорботно, тужливо». У зв'язку з тим, що О.Ю. Акулов стверджує, що слово «жити» дуже рідко запозичується, цікавий зв'язок між японським «sum-» – жити та білорусько-українським «сумно». Якщо слідувати логіці алтаїстів, то, відштовхуючись від цього зв'язку, можна наполягати на генетичній спорідненості слов'янських, індонезійських, японської, корейської, тувинської та інших мов» (Р.Р. Байтасов, «Тюркські мови: проблема спорідненості з алтайськими, малайсько-полінезійськими, індоєвропейськими та деякими іншими мовами Євразії», <https://cyberleninka.ru/article/n/tyurkskie-yazyki-problema-rodstva-s-altayskimi-malaysko-polineziyskimi-indoeuropeyskimi-i-nekotorymi-drugimi-yazykami-evrazii>).

Вже сама надзвичайна розмаїтість слов'янсько-японських паралелей і лексичних сходжень є досить знаменною і дозволяє підтвердити як зародження праслов'янських говірок на Далекому Сході, так і участь їх носіїв у формуванні не тільки тюркських і тунгузько-маньчжурських, а й стародавніх японських говірок. І це має місце, незважаючи навіть на те, що через неточне відновлення в 8-му столітті приголосного звуку «г» (що до цього заміщувався, як правило, звуками «s», «sh», «n» або «nr» [Сиромятников]) і заміни ним приголосного звуку «l» у запозичених у дописьмову епоху праслов'янських словах, багато з них дуже сильно спотворилися. Тому-то і відновлюваному тут в словах з показником (*) звуку (r) міг передувати на теренах Маньчжурії та Кореї, вочевидь, непритаманний стародавній японській мові звук (l). Найбільш же очевидними відповідностями японських лексем як праслов'янським, так і сучасним слов'янським, помітними інколи, навіть, і без відновлення архаїчних форм слів, є такі:

«ніппондзін / ніхондзін / *нірондзін» – японці = ніруни (жуань-жуані);
«ка» – питальна частка «га»;

⁸⁴⁶ Угі = букрі / мукрі / мохе – «кривичі», шляхетні роди яких бугури / пугури / вукри = вакараї були слов'янськомовними нащадками жуань-жуанів; снскр. «вакра» – «викривлений, кривий». – П.Д.

«chūi» – «обережно, увага» (вигук «чу» – остерігайся; англ. «hark» – «чу, слухай», вочевидь, походить від дієслова «чуй»);

д.-япон. «wog» / *bo[u]r? – бути (слвн. «во» – буде; нім. «worden» – було);

д.-япон. «su» (*hu, *ku) – «робити щось, або ж робити чимось» (полаб. «keuteit» – робити; кувати – «обробляти метал»; десницею – кудесничати; долонею / дланню – кудлатити; мозком – «кумекати, смекнути»; від ст.-сл. «ѣлда» – «куйовдити, елджити, каламутити, смітити, заводити лайку», – Даль; від ст.-сл. «обрѣтати» – «кубритати, чухати, шукати в голові», – Фасмер; від «воля» – «куволити, заспокоювати», – Фасмер; від «лепетати» – «кулепетити, говорити невиразно», – Фасмер; від «лупити» – «кулупнути, колупати», – Фасмер; від «ніга» – «куніжитися, розніжитися», – Фасмер; від «прати» – «*купрати, купарандатися, купатися, плескатися, борсатися у воді», – Фасмер; від «пóra» – «закупорити, відкупорити»; від «вир» – кувиркатися; від «таїти» – «кутати, укутувати, ховати», – Фасмер; чes. «kutiti», «kutati» – «копошитися, робити тишком-нишком», – Фасмер; від «кобіта» [дівчина, жінка] – «кукобіти, холити, плекати»; від «марити» – «кімарити, куняти»; від «бити» – губити, від ст.-сл. «вѣрати / варити» – «говорити, гуторити», а також: зустрічати, суміщати, супроводжувати, суперечити та інші);

д.-япон. «katar-u» / *gutar-u («tsutaeru» – розповідати) – говорити (діал. «гуторити»);

«go» – «говір, мова»;

«hōgen» / *go[u]ken – «говір, діалект» (від «гукати» – звати);

д.-япон. «kōwe» (koe) – голос (асоц. з «коверкати», «говорити»);

д.-япон. «mausu» / *moutu – мовити / *моути (ст.-сл. «мльвити», пол. «mówić», блр. «мовіць»);

д.-япон. «ti» – «тисяча, граничне число» (пол. «tys», чes. «ti-síc» – тисяча);

д.-япон. «putari» / *wutari – двоє (в.-луж. «wutory», ст.-сл. «вътогъ» – «вторий, другий», – Сиромятников; повтор);

д.-япон. «itu» (*pitu → *hitu → itu), когурьо «utu» (*putu → *hutu → utu) – п'ять;

д.-япон. «towo» (когурьо «tok» / *deka) – десять (грец. «δέκα», лат. «decem»);

д.-япон. «kanki» (kunshu) – «монарх, князь» (прасл. *kъnędзь, д.-київ. «конязь», д.-кор. «hanki» / *khanki, прапсевдогерм. *kuningaz, д.-в.-нім. «kuning»);

«Kensei» – «княжіння, царювання, панування», врядування;

«Sensei» – пан (кор. «Seonsaengnim», д.-київ. «Сеньор», італ. «Signor», франц.

«Seigneur» – пан; лат. «senior» – старший; д.-укр. «сінь» – «захист, заступництво»);

д.-япон. «sumera» / *[t]sumera – правитель, «samuray» – самурай (вульг. лат. «superanus» – верховний, швед. «suverän» – «найвищий, чудовий»; асоц. з «кумир», зі «смурий», з «чуприна»);

«subarashī» – «великий, звеличений» (асоц. як з «суворий», так і з вульг. лат. «superanus» – верховний, з лат. «superans» – «той, що високо здійснюється», «sublime» – піднесений; зі швед. «suverän» – «найвищий, чудовий»);

д.-япон. «mōgi» / *bōgi (mori) – «ліс, гай», «bāgi» – бор (і.е. *bhag- – «бор, хвойний ліс, гай»);

д.-япон. «тани» («dēgu» / *dolu), кая «тан» – «дол, долина» («д» → «т», «р/л» → «н»);

д.-япон. «nōbo» (jōbu) – верхній (асоц. з «ньообо / небо», «небеса / небо»);

д.-япон. «nōbo-s-u» – піднімати (асоц. з «небеса», «небо», «ньообо» – «те, що зверху»);

д.-япон. «urē» (jōbu) – верх (і.е. *ureg – зверху; гінді «ūraga» – верх; нім. «ober», англ. «upper», «over» – верхній; асоц. з «випари», індонез. «uap», англ. «varog» – пар);

д.-япон. «ро» – «колос, верхівка» (д.-укр. «пол» – беріг / верх; полонина – «висока / гірська рівнина», повінь – «висока вода»; пол. «ruřar» – стега, лит. «palėrė» – «верхній поверх, горище»);

д.-япон. «kami-re» – «верхів'я, верхня частина» (комін – «верхня частина димоходу»; комір – «верхня частина сорочки, верхня планка ярма», кобри – «вид козлів на солом'яній покрівлі для захисту від ветру»; коба – «капюшон, верхній убір для захисту голови від

дощу», кумир – «верховний, вишній, шанований»; кумирня / капище – «язичницький храм»);

д.-япон. «taka» / *[s]taka – високий, «takē» – «гора, висота, зріст» (від прасл. *sъtęti – стягувати [до кучі] через прасл. *sъtogъ, англ. «stack», кор. «seutaeg» – «стіг, куча, грудка»; асоц. з грец. «στῆγος, τέγος» – «дах, покрівля», нім. «Dach» – «дах, покрівля, верх», турец. «dağ» – гора);

д.-япон. «pīra» / *pīla – «рівне місце» (полонина – «рівнина, гірська долина», грец. «πλάξ», франц. «plateau» – «плато, піднесена рівнина»; асоц. з снскр. «práthas» – ширина, піл – «припічні дощаті нари»);

д.-япон. «para» (hara) – «поле, степ» (кор. *pəŋ(h)-, тунг.-маньчж. *pāla-n, пратюрк. *ala-n / *ala-ŋ, татар. «алан» – поле; «пара» – «парове поле»; д.-київ. «поль» – «відкритий, вільний, порожнистий»);

д.-япон. «pata» – «поле суходільне» (кор. «phat» – поле, і.е. *pet(h)- – широкий; падь – «чітко окреслена, глибока, неширока долина, яр чи річище, звичайно порослі лісом»);

д.-япон. «kub(w)o», праяпон. *kúmpriá – «западина, поглиблення, увігнутість» (д.-грец. «καμπύλος» – «зігнутий, кривий»; асоц. з «кумпол» – «купол, баня церкви, голова»);

д.-япон. «sir-u» (shiru) – «знати, розуміти [< зясовувати собі, – Сиромятников]» (асоц. з «зір» і з «прозріти» від ст.-сл. «зърѣти» – зріти);

«shiryoku» – зір (асоц. з «зір ока»);

«sōgyo» – «монах, преподобний» (асоц. зі «жрець», зі слвн. «rozogen», рос. «зоркий» – зіркий);

«zigi» – «знаючий, обізнаний» (асоц. з «зіркий» та з «жрець» і «прозрілий» – «той, що спіткав необхідні погляди, думки чи «точки зору» [рос. «воззрения», пол. «wyświetlenia», слвц. «pázory», тадж. «nazari» («нуқтаи назар» – точка зору)]»);

д.-япон. «siro» (shiro) – білий (асоц. з «сірий» – «позбавлений колірних відтінків, блідий, бідний»; з «сірома / сіромаха» – «бідолаха, сирота»);

д.-япон. «kura» – темний; «kuroi» – «карий, чорний» («карий» – «темно-коричневий, темний»; гінді «kāla» – темний);

д.-япон. «dami» / *tami, «yami» – темрява (срб.-хрв. «táma» – «морок, туман», «тамна» – темний; снскр. «támas», лит. «tamsà», прасл. *tъma – морок; асоц. з авест. «dunman» – туман, з «димка»; з гуджараті «daphana», гінді «dafana» – «поховання, захоронення»; з блр. «дамоўка» – домовина, гінді «tābūta» – «труна, домовина»);

д.-япон. «tōkōrō» – місце (асоц. з «ток» – «місце, куди стікаються, збираються», з «довкола»);

д.-япон. «kuda» / *gu[l]da – трубка (маньчж. «гулдурі» – труба; асоц. з «ковтка, ковтати» і з в.-луж. «hordŋo» – горло, а також з «кратер», «гортань»)

д.-япон. «kōi / kōju-gu» – мерзнути (асоц. з «коченіти»);

д.-япон. «kōg-u», «kōgōg-u» – «холонути, замерзати (япон. «kōgudo», бенг. «kōlḍa», нім. «kälte», грец. «κρύο» – холод);

д.-япон. «kama» – котел, «kamō» (*kann, *kabō) – кувшин (д.-укр. «ковьць» – ковш; д.-грец. «κάδος», грец. «κανάτα», нім. «kanne», англ. «can», «canister» – «каністра, жерстяний коробок»; грец. «κούφα», блг. «купа» – кубок; гінді «кара», малай. «sawan» – «чаша, кубок»);

д.-япон. «kimo» – хмара / *x[y]мора – «та, що робить морок» (від «суморок / *куморок» – «той, що робить морок»; фінік. «kamag» – «хмурий, темний»; фін. «hämärä» – «темний, суморок, сутінки»; нах. «комарийн» – малиновий);

д.-япон. «mag-ar» (magegu) – «вигинати, гнутися, бути вигнутим» ((від прасл. *mogti – могти; асоц. з «магія», «могутність»);

д.-япон. «kagi» (hokku) – «гак, ключ» (япон. «kakkoі» – крутий, індонез. «kokot» – «вигнутий, гак»; асоц. з прасл. *kogъtъ, бсн. «kandža» – коготь / кіготь);

д.-япон. «jugam-» / *dugam- – «бути дугастим [дужним = дюжим], кривим, вигнутим» (асоц. з ст.-сл. «дъга», блг. «дъгá» – «дуга, веселка», – Фасмер);

д.-япон. «kat-u» – перемагати (асоц. з «катувати»);

д.-япон. «koto» – «старинний музичний інструмент» (вочевидь, «кобза», тюрк. «кобуз»);

д.-япон. «puto-» / *pu[k]to- – «повний, товстий» (від *puhṇōti – пухнути; асоц. з «опухлий, опуклий»; тагал. «puktô» – пухлина);

д.-япон. «pire» – «плат, хустка» (від д.-київ., ст.-сл. «платъ», блг. «плат», пол. «płat» – «кусок ткани, полотна»);

д.-япон. «pukigō» – мішок (*архан. «пакуль» – «ковпачок, чохол»? – Даль; пакут, пакунок, пак);

др.-япон. «puj» – смердіти, «puk-u» – дути (асоц. з «пукати»);

д.-япон. «siri» – «срака, зад»;

д.-япон. «se» (senaka / *se[d]naka) – спина (асоц. з «задня»);

д.-япон. «posō» (heso) – пуп (тагал. «pusod»; асоц. з «пузо»; тагал. «puson» – «стегна, поперек»);

д.-япон. «ritari» / *rikari – лоб (асоц. з «пика»);

д.-япон. «kap(w)o», с.-япон. «káfō» – обличчя (асоц. з і.е. *g'ēbh-, *gēbh- – жабри);

д.-япон. «asi-kubi» (ashikubi) – щиколотка (д.-київ. «щиколка» / *щихолка – холка / *кобіка стопи? япон. «ashi» – стопа, а «kubi» – шия; кукобіти – холити);

д.-япон. «ragi» / *ra[l]gen – «нога, гомілка, кінцівка» (нанай. «палган» – ступня, евенк. «халган», сол. «алган» – нога; грец. «παλάμη» – долоня, д.-в.-нім. «folma», снскр. «rāñiṣ» – рука; асоц. з «палець»);

д.-япон. «kōmuga» – «м'язи гомілок, ікри» (асоц. з «гомілка»);

д.-япон. «te» – рука (асоц. з «теребити», «тримати»);

д.-япон. «tōr-u» (*bōr-u?) – беру (в.-луж. «bjegu»; асоц. з «тримаю»);

д.-япон. «tor-u» (*bor-u?) – «брати, хватати» (асоц. з «торкати», «торкнутися»);

д.-япон. «kar-» – «купувати, міняти» (нім. «kaufen» – «купувати», що походить від і.е. *khar-, лат. «carīō, -ere», д.-київ. «хапати» – «брати, хватати»; тюрк. «qar-» – «хватати, хитити»; таг. «karit» – тримання; асоц. з «охапка», «копна», «копити», «накопичувати»);

д.-япон. «tikara» / *jakara – сила (хрв. «jaka» – «дужий, сильний»; асоц. з «дикар»);

д.-япон. «tōki» – час (асоц. з д.-київ., ст.-сл. «токъ» [Остром.], блг. «ток», слвн. «tòk» – «потік, течія», з «доки», «чекати», «тікати»; з евенк. «тыкин» – зараз, зі ст.-сл. «тѣгда», блг. «тогава», лит. «taḡart», кит. «dangshi» – тоді / *тогді; зі ст.-сл. «текмо», срб. «тек» – тільки; з нім. «tag» – день);

«tsuide», «tsugini» – тоді / *то[г]ді;

д.-япон. «tōkō» – вічно (асоц. з срб. «дуго» – «надовго, на довгий строк»; з блр. «доўга» – довго);

«taiki» / *t[s]aiki – чекати (срб.-цсл. «чакати»; чес. «čáka» – чекання);

д.-япон. «sipo» (shio) – сіль (лат. «sal»; асоц. з «сипуча»);

д.-япон. «sumi» – «вугілля, чорнило» (асоц. зі «смола»);

«jushi» – «живиця, смола» (полаб. «žywica», слвц. «živica» – «смола, живиця»; кит. «jiāoyóu», лит. «deguto», тагал. «dagta» – «смола, дьоготь»; англ. «juice» – сік);

д.-япон. «tsudzu» / *tsuru (suzu) – олово (асоц. з «срібло»);

«shirubā», «gin» – срібло (прасл. «sъrebro» / *s[e]rbro; пекче «siri» – метал);

«sai» (пізньо-япон. «gōrudo») – золото (Сілла, Когурьо, Пекче «so»; монг. «алт» / *[з]алт, турец. «altın» / *[z]altın, тадж. «зар», курманжі «zêr»);

д.-япон. «kup-u» / *kum-u – їсти («гамати», «гамкати»; «вгамувати голод»);

д.-япон. «adi» – смак (асоц. з снскр. «ádhā», блг. «яда», д.-ісл. «át» – «страва, їжа»);

д.-япон. «sakē» (sake) – «рисова горілка, лікер, алкоголь» (асоц. з лат. «sucus», д.-київ. «сокъ» – сік; з в.-луж., н.-луж. «sok» – сочевиця; з малайськ. «sago» – саго);

д.-япон. «pa» / *name – ім'я (прасл. *jъmę, *jъmene з *ъnmen-, грец. «όνομα», англ. «name»);

д.-япон. «jak-» / *jag- (yak-, yakedo) – «жегті, горіти», «yaку» – пекти (прасл. *žego – жегти; снскр. «jañj» – «світити, горіти»; авест. «dažaiti», алб. «djek» – «зжигаю, спалюю»);
д.-япон. «pit-» – мокнути (снскр. «pá:ti» – пьє; асоц. з піт, пітніти, пити);
д.-япон. «sati» – стріла (лат. «sagitta»; пол. «stark» – «кіл, колючка»);
д.-япон. «tatak-u» – стучати (подібно до «тук-тук»);
д.-япон. «saba» (sōon) – шум (ст.-сл. «шоумъ»; асоц. з снскр. «svanás», лат. «sonus» – звук);
д.-япон. «sin-u» (shinu) – «згинути, вмерти» (від «згину»); пол. «zgon» – смерть);
«shibō» – «загибель, смерть» (від «згибнути»);
д.-япон. «tak» – сіяти, «tokume» – зерно (мкд. «маак», угор. «tag» – насіння; асоц. з «мак», «маківка» та зі словц. «тока», пол. «taка» – борошно);
д.-япон. «tugi» («tugi» – пшениця) – злаки (маньчж. «мучжи» – пшениця; асоц. з асоц. з пол. «така», чес. «touка», слвн. «тока», рос. «мука» – борошно; з блр. «мучны», рос. «мучні» – борошняні);
д.-япон. «sane» / *same – «ядро, кісточка» (асоц. з прасл. *sēmę – «сім'я, сім'ячко, насіння»);
д.-япон. «kusa» – трава (асоц. з «кусати», «косити»);
д.-япон. «kar-u» (karu) – косити (від «корнати» – зрізати під корень);
д.-япон. «kir-u» (kiru), «kiritori» – «краяти / кроїти, різати» (від *кърити – різати);
д.-япон. «rog-u» / *bor-u (horu) – «рити, порити» («порю, пороти»; асоц. з «пора» – «порожнина, ритвина, пробоїна, отвір», з «бурити», зі ст.-нім. «bohr» – «бур, свердло»);
д.-япон. «m[w]om-» / *m[w]on- (с.-япон. «móm-») – «мняти, стиснути, комкати» (від «мну» / *m[w]ну; цсл. «мьнж»);
д.-япон. «tagit-u» – струменіти, «tog-u» – точитися (текти; прасл. *točiti – «змушувати бігти, текти», кауз. від і.е. *tek, *tekq, *tekti);
д.-япон. «mē», «ma-» (me) – око, «mi-gu» – бачити (індонез. «melihat»; асоц. з «милюватися»; з снскр. «māṅciṣ, maṅcī» – промінь, «maṅcīkā» – «мареве, міраж»; з «мигати, мигнути, підмигувати»; «мірити»);
д.-япон. «ti» – «кров, молоко, жіночі груди», «chichi» / *titi – молоко (асоц. з «titi / циці» – «молочні залози»; тагал. «suso» – груди, «susuhin» – сосати);
д.-япон. «tipe» / *s[te]pe – «безліч шарів» (асоц. зі і.е. *step- / «стопа» – безліч регулярно укладених предметів, а також з «тип» – «атрибут безлічі об'єктів, що володіють певною загальною і характерною переважно лише для них особливістю»);
д.-япон. «to» (tobira), кая. «тор» – двері (прасл. *dvъrъ, слвн. «dúri», англ. «door»);
д.-япон. «mura» – «накопичення чи скупчення чогось» (від «мурувати» – «створювати, накопичуючи щось»; асоц. з «мур»);
д.-япон. «ikari» – якір (блр. «якар», швед. «akkarі», індонез. «djangkar» – якір; індонез. «tjakar» – «лапа з пазурами»);
д.-япон. «umi» / *[l]umi – море, «nami» (*lami) – хвилі (асоц. з і.е. *la:ma – «калюжа, болото» та з грец. «λιμὴν» – «лиман, затока»);
д.-япон. «uti» / *ut[ri] – «у нутрі, внутрішній» (д.-київ. «утроба», чес. «útroba» – «нутрощі, материнське черево»; прасл. *ǫtroba, що походить від *ǫtro – нутрo, – Фасмер);
д.-япон. «wata» – «шовкова вата»;
д.-япон. «kari» – гусак (чув. «хур», асоц. з чес. «kouga», пол. «kura» – «кура, куриця»; «gūsu» – «гусь, гусак» (можливо, запоз. англ. «goose», бо прасл. *zošъ, лит. «žąsis, žąši», лтс. «zūoss», д.-прус. «sansy», снскр. «haṁśás», – Крилов);
д.-япон. «twora» – тигр (асоц. з «тварь / тварина» та «потвора»);
д.-япон. «kake» (kokku) – «когут, півень» (д.-київ., ст.-сл. «кокотъ», срб.-хрв. «кoкoт», слвн. «kokoŭ», чес. «kokot / kohout», англ. «cock», – Фасмер);

д.-япон., кая «kuma», когурьо, пекчэ «кома» – ведмідь (асоц з грец. «κῶμα» – «глибокий сон, сплячка»; з япон. «kamin» – «кімарити, чутливо спати», з «жоманика» – «ведмежа ягода, ожина», з «кума» – ведмедиця?);

д.-япон. «usagi» / **[r]usagi*, когурьо «осагам» / **[p]усакам* – «русак, заєць»;

д.-япон. «wo-/-wo» – «самець, мужик, чоловік» (ворон, д.-укр. «боран» – «баран, самець вівці», ісп. «varón» – «самець, чоловік»; пізньолат. «bago» – чоловік);

д.-япон. «titi» – тато;

«otōsan» – «отець, батько»;

д.-япон. «me-/-me» – «самка, жінка» (асоц. з «ненька», бенг. «mā» – мати);

д.-япон. «papa» (haha) – «мати, мама» (асоц. з «папа»);

д.-япон. «di» (opodi) – «дід, дідусь»;

д.-япон. «nag-u» – плодоносити («umare» / **unare* – народжуватися) (евенк. «нираила» – народити, «нирэй» – новонароджений; асоц. з «нарід»);

праяпон. **mus* – «народжуватися, хлопчик, дівчинка» (асоц. з «мусити», «мучитися, народжуючи» та зі ст.-сл. «мъжь», слвн. «moški», хрв. «muškarac» – «муж, мужик, чоловік»);

«shōnen» – хлопчик (тобто син);

«shōni» – дитина, «shounen» – «хлопець, парубок», «seinen» – «юнак, молодь» (асоц. з серб. «сон» і нім. «sohn» – син);

«kodomō» – малюк, «jidō» – «чадо, діти» (ст.-сл. «чъдо», д.-пол. «czędo», блг. «чѣдо» – «чадо, тобто дитина у сенсі нащадок»; хрв. «dijete», «djeteta» – «дитина у сенсі малеча»);

«jōchi» – дитячий (пол. «dzieci», хрв. «djecu» – діти; пол. «dziecięcy», хрв. «dječji» – дитячий);

«jushi» / **ju[n]shi* – юнак (рос. «юноша»);

«musuko» – син («мужик» [мужи-ко] – незрілий «муж» або чадо чолов. статі, тобто син; асоц. зі слвн. «moški», хрв. «muškarac» – «мужик, чоловік»);

«tago» – онук (можливо, зменшувальне від «муж», асоц. з «махонький»);

«kohai» – «молодший за становищем» (буквально відповідає самому коханому в родині);

«koibito» – «подруга чи буквально – кохана [найбільше інших знайомих жінок]» (асоц. з пол. «kobieta» – жінка і з укр. «кобіта» – «молода жінка», «кукобити» – «лелеяти, опікати, дбати»);

«otoko» / **ot[r]oko* – «отрок, парубок»;

«on'na» – «жона, жінка» (італ. «donna», ісл. «kona»; «вона»);

«bijin» – «красива жінка» (асоц. з «богиня»);

«kireina» – «красуня, красива» (асоц. з карач.-балк. «чырайлы» – «чарівна, красива»);

«kessoku» – єдність, «kazoku» – «родина, сім'я» (асоц. з сорані «hoz» – «плем'я, нарід»; з «козак», «господар», «хазяїн»);

д.-япон. «kōri / **kōbi*» (с.-япон. «kōhi» → koi) – кохати (снскр. «kam»; лат. «coitus» – «з'єднання, злиття»);

д.-япон. «kigari» – «нелюбов, нелюбство» (асоц. з «коливання»; пол., в.-луж. «kolebać», н.-луж. «kolebaś» – **коліба́ти* / *коливати*, – Фасмер; індонез. «kirap» – «коливатися, підніматися та опускатися», – Сиромятников);

д.-япон. «karashi» (karasi) – гірчиця (блр. «гарчыца», асоц. з «кориця», «коричневий», «кора», «горіти»);

д.-япон. «ra» (ha) – листя (гінді «pattē»; асоц. з грец. «πέταλα», англ. «petal», блр. «пялёстка» – пелюстка; з норв. «bøk», нім. «buche» – бук, туркм. «ба:г» – дерево; з «пагони», «паростки»);

«keihi» / **kei[r]hi* – кориця;

д.-япон. «kare» («karegi» – засихати) – засихаючи (асоц. з «кора», «корка»);

д.-япон. «siba» / *[t]siba – «кущі, гілочки кущів, прути» (рос. «чубук / чублук», турец., кр.-тат., уйг., кипч. «субук» – «прут, тонка паличка, живець»; асоц. з блг. «чубер» – «чебрець»);

д.-япон. «isa-go» [*pisa-ko → *hisa-gō → isa-go] – пісок (де: «-go [= kō]» – «мілкий предмет» < «ко» – дитя, – Сиромятников; прасл. *rěsькъ, д.-київ., ст.-сл. «пѣськъ», індонез. «pasir»);

д.-япон. «kaza» (kaze) – вітер (асоц. з «козак» – «вільний як вітер»);

д.-япон. «midu» / *bidu (mizu) – вода (асоц. з «відро», «бідон», «бадя», «питво»);

праяпон. *pit, д.-япон. «pī» (hi) – «вогонь, сонце» (і.е. *p[h]ū – дути; д.-грец. «πῦρ» – «вогонь, полум'я»; кор. «bich» – світло, д.-кор. «піт» – «колір, світло [сонця]»; асоц. з беот. «πτεῖω» – зрошую, з снскр. «pītúṣ», блг., рос. «питание» – живлення [світлом сонця]; з «пиріг», «пихкати», «палати», «порос [розкалений попіл]»);

д.-япон. «ро-nō-ро» / *ро-rō-mo / *ро-lō-mo – полум'я;

«honō» / *ho[ŋ]nō / *ро-rō-nō – вогонь (асоц. з снскр. «ghṛnās» – «жар, спека»; з лат. «fornus» – пекти; з «горн», «гончар», «горіти», «горнутися»);

д.-япон. «susu» (sūto) – «сажа, кіптява» (прасл. *sadija, лит. «súodžiai»; фін. «susi» – вугілля);

д.-япон. «nōgaru-ru» (nigeyo / nigeru) – «рятуватися втечею, могти бігти» (асоц. з «нога»);

д.-япон. «furu» (furu) – «булий, колишній, дряхлий, старий» (від «перед»: *perdię → ст.-сл. прѣжде → «передже, переже»: асоц. з «порох», «брухт», з англ. «roog» – «плохий, поганий», з мкд. «поранешен», рос. «прежний», англ. «fogme», шор. «пурунфу» – колишній);

с.-япон. «kara» – «кора, раковина»;

«pan» – хліб (лат. «pane», кор. «ppang», кит. «bǐng» – хліб; асоц. з «пончик», з «панва» – сковорідка);

«jagu» / *jabu – «жбан, кувшин» (зах.-блг. «джибан / джубан»);

«kuraun» – корона (асоц. з «курінь», д.-монг. «kureyen» – коло);

«busshitsu» – речовина (блг., рос. «вещество»; ст.-сл. «вѣштъ», гот. «waihts» – речі);

«hōritsu» / *pōridsu – закон (асоц. з «порядок, порода», з «ряд, врядування», з «рід»);

«ōdā» / *ō[ŋ]dā – порядок (нім. «Ordnung», англ. «order», тюрк. «орда» – «лад, ряд, порядок»);

«meate» – «мета, призначення» (лат. «metam» – мета);

«mezasu» – «цілитися, прагнути» (пол. «zmierzać», рос. «метиться»);

«shūryō» – кінець («чур» – «кордон, межа»; міра, що виділяється на основі слова «черезчур»; див. Потебня, РФВ 3, 192, – Фасмер);

«heri» – «край, кромка» (*beri → *peri → heri; асоц. з «беріг» – край, а також з «перо»);

«kairei» – «хребет, ребро» (асоц. з «край»);

«tsuba» – край (асоц. з «чуб»);

«ke», «kami» – «волосся, верх» (д.-грец. «κόμη», лат. «capillo» – волосся; комі «чемер» – «чуб», «чуприна»; д.-грец. «κάμαρα» – «склепіння, склепінчаста кімната»; д.-київ. «комара, кумпол» – «склепіння, купол»; «камка» – «жіночий головний убір», «кабушка» – «маківка голови»; «капа» – покривало);

«kubiwa» / *kumiwa – «комір, нашійник» (асоц. з «хомут» і «кайма»);

«kubi» – шия (осет. «k'u-bal» – «шия, голова»; асоц. с д.-київ. «гъбноути» – «гнути, кривити»; з лат. «caput» – «ковбешка, голова»; з «гибка», «купол», «холка»);

«kābu» / *ku[ŋ]bu – крива (кор. «keobeu», ірл. «cam», тагал. «kurba», лат. «curvus», англ. «curve», срб. «цурве»);

«hachimitsu» – «бджолиний сироп, мед»; «mitsu» – сироп (кит. «mi, mat < *miet» і тохар. В «mit < *miät» – мед);

«hachi» / *bachi, «mitsubachi» – бджола (д.-київ., ст.-сл. «бъчела», лит. «bičiū», «bitė»; асоц. з «букашка»);
 «shāre», «sara» / *sa[t]ra – «страва, їжа, блюдо»;
 «hiaï», «hitan» / *hi[r]tan – горе (д.-пол. «gorze»);
 «hitsuна» – гіркий (утворено, подібно до українського «гіркий», від «hitan» – горе);
 «kajiya», «kaziya» – коваль (лит. «kalvis», лтс. «kalėjs»; прадрavid. *kol – «коваль, кузня, ковати», каннада «kulume», лит. «kalvė» – ковати; пол. «kuźnia» – кузня; алб. «djathtë», д.-в.-нім. «zēso» – «десниця, права рука»; снскр. «dākṣiṇas» – «слухний, спритний, правий, південний»; авест. «dašina» – правий);
 «porite» – вершник (асоц. з «нарід-вершник»);
 «musha» – воїн (асоц. з «муж» і з «мужністю»);
 «migte» – правий (асоц. з «могутній»; нім. «might» – могутність);
 «maito» / *ma[g]ito – могутність (від «могти»);
 «bujin» – «воїн, боєць» (асоц. з «буйний»);
 «buyū» – «звитяга, доблесть» (асоц. з буйністю, боєвитістю);
 «bīto» – бити;
 «batoru» – битва (лат. «battuere» – бити, пол. «batalja» – «баталія, битва»);
 «utsu» – удар (угор. «ütés»; асоц. з «тиск» та «утиск» – «пригнічення, насильне, несправедливе обмежування чийх-небудь прав та дій»);
 «herumetto» – шолом (д.-київ. «шелом»);
 «ken» – меч (асоц. з заст. «кинджал» – чингál; карач. «χindžal», груз. «xandžali»);
 «meitou» – «знаменитий меч», «іменний меч» (від «меч»; асоц. з «мітити», «мічений»);
 «katana» / *ko[r]tana – «коржавий, жорсткий, міцний довгий меч» з багаторазово [роз]катаної сталі;
 «naifu», «naihu» – ніж (лтс. «nazis», чес. «nůž», ест. «nuga»);
 «mesu» – «ніж для різання їжі» (нідерл. «mes» – ніж; асоц. з «меч»);
 «kō būtsu» – «чоботи, високі боти» (порів. «копито» – «високий під»; англ. «bottom» – «під, низ, основа»);
 «kabu» – «основа, нижній» (араб. «kab» – «п'ята, п'ятка»; асоц. з «каблук» – «нижня лука, дуга»; «облук» – «верхня лука», чес. «oblouk» – «дуга, арка, склепіння», – Фасмер);
 «hari», «harijō» – голка;
 «ro» – роса;
 «ho» / *[k]ho[dъ] – «плавати, вітрило» («ходити морем»; асоц. з «ховст» – полотно); діал. «vata» – море и діал. рюкю «bata» – затока (кор. «pada»; асоц. з «падъ», «вода»);
 «Wadatsumi» – «Бог моря» (Водяний);
 «teiku» – озеро (асоц. з «ріка»);
 «ji», «jimen» / *zemen – земля (ст.-сл. «земьнь», д.-київ. «земь», сучас. «наземь, óземь»);
 «niwa» – «нива, город, сад»;
 «daichi» – «земля, ґрунт» (асоц. з «дача», англ. «datcha», нім. «datscha»);
 «kami» – папір («камка» – візерункова тканина);
 «ganban» / *kanman – «камінь, скеля» (походить, як і евенк. «камни», айну «suma» і тадж. «санг» / *камгъ, саме, від прасл. *kamy / *kamingъ, бо снскр. «аста», авест., д.-перс. «asman», лит., лтс. «akmens», що походять від і.е. *akmen-, не зазнали метатези);
 «hon» – книга (прасл. *kьniga / *kьningъ; відповідно кит. «kŋüen» – сувій);
 «kana» – «складова азбука» (асоц. з «книга» та з кит. «kŋüen» – сувій);
 «bādo» – «птаха, птаха, пташка» (прасл. *ръта, тоді як англ. «bird»);
 «tsuru» – журавель (і.е. *ger(a), діал. «журка», тоді, як англ. «crane»);
 «sagi» / *[t]sapi – чапля (д.-чес. «сїерє», чес. «сър» – «лелека, бусел, чорногуз»; «чапáтися» – «брести похитуючись», «цапати» – хапати);

«karasu» – «крак, галиця, гава, ворона» (від прасл. *kъrakъ, пол. «kruk», блг. «гарван», бсн. «cъrow» – «крак, ворон», д.-київ. «галиця», блр. «галіца» – галиця);
 «gama» – жаба (прасл. *gēbā, д.-прус. «gabawo», тагал. «kabatsoy»);
 «hadaka» – гола (асоц. з «гадюка»);
 «yagi» – коза (грец. «αἴγα», нім. «ziege»; асоц. з «агнець», «ягня»);
 «gaba» – мул (асоц. з «раб / роб» – «робочий кінь»);
 «uma» / *[k]uma[n] – кінь (франц. «jument» – кобила; чес. «kůň», *komпъ від стародавнього *kobпъ; порів. «кобила, комонь», – Фасмер);
 «buta» – свиня (діал. укр. «паця», чес. «prase»);
 «koton», «kobuta» – «поросля – маленька свиня» (асоц. з «кабан»);
 «kuroten» – соболь (від «kuroi» – чорний; порівн. укр. «кріт»);
 «bībā» – «бібр, бобер» (нім. «biber», англ. «beaver»);
 «risu» – білка (асоц. з діал. «лісий» – «жовтуватий, рудий»);
 «kitsune» – лисиця (асоц. з «киця, кицуня»; подібно до англ. «fox» – «лисиця, кішечка»);
 «tara» – тріска (асоц. з «тарань» – висохлою рибою, що тріщить);
 «mushi» – комахи (асоц. з «мухи», «мушки», срб. «мушкарац» – «мужик, чоловік»);
 «ka» – комар;
 «sasu» – «жало, жалити» (асоц. з «оса» / *cosa; сосати [нектар]);
 «akairo» (*[s]akairo) – червоний (асоц. з «сакура» – «темно-червона ягода» та з «сакаліба» – «темно-червоношкіра людина»; нан. «сэгден» – червоний);
 «burū» – «блакитний, синій» (англ. «blue», нім. «blau»);
 «naito» – ніч (ст.-сл. «ноштъ», блг. «нощта», грец. «νύχτα», нім. «nacht»);
 «nitchū» – «денний час» (асоц. з «ніч»);
 «yōten» / *[s]yōten – «суть, сутність»;
 «dōri» – «істина, сутність, причина, основа» (кор. «doli»; асоц. з «дорога» – «життєвий шлях», з «доля», «дол» – низ, «дольний» – «нижній, земний»);
 «dōro» – «дорога, шлях» (кор. «dolo», кит. «dào»; грец. «δρόμος» – дорога; нім. «drang» – «потяг, прагнення»);
 «toreiru» – стежка (пол. «tor», рос. «тропа»; від «торити» – «прокладати дорогу, стежку, шлях»);
 «riku» / *[b]riku – земля (асоц. зі ст.-сл. «брегъ» – берег);
 «sunō» – сніг (кельт. *snig-, *snixt, англ., слвн. «snow»; праяпон. *sunsū-, д.-япон. «suzu-si», індонез. «sejuk» – прохолодний);
 «kōri» / *kōri[ngъ] – «крига, лід» (слвц. «kга», «kryha»; кар.-бал. «кърау» – іній; асоц. з твердими утвореннями: «корж», «кора»);
 «shimō» / *shi[r]mō – «іній, мороз» (блр. «шэрань», лит. «šarma» – іній; асоц. з авест. «zyā-(zim-), zimō» – мороз і з «зима»);
 «shikke» – волога (асоц. з «сік» від «сочитися» подібно воді і конденсованій волозі);
 «sora» – небо (асоц. з «зоря» та з епітетом неба «зоряне»);
 «san» – сонце (прасл. *sungъ, маньчж. «šun», евенк. «сиун» [siun]);
 «subaru» / *sutaru – стожари;
 «nishi» – захід (асоц. з «ніч», що приходить з заходу після заходу сонця);
 «azuma» / *asuna – схід (асир. «asu»; семіт. корінь «asu» означає сходження або світло; асоц. зі слвн. «jasno», срб. «јасно» – «ясно, чітко, чисто»; з прасл. *jěзь, спорідненим лит. «ežė» (ežią), діал. «ažià» – «межа, край, кордон» і з д.-япон. «aze» – «валик [на полі], межа»);
 «kure» – «сутінки (край денного часу), кінець року (край року»);
 «kōnā» – «кант, кут» (грец. «κανθός» – «кут ока»);
 «kuni», «kantōrī» – «країна, край» (маньчж. «куруні»; гінді «kināgē», азерб. «kānar» – край; «кан» – назва в давнину земель у Сх. Європі, на Близькому Сході, у Середній Азії та в Кореї);

«kunshu» – «монарх, князь, хан» (прагерм. *kuningaz, д.-в.-нім. «kuning», прасл. *kъnędзь, д.-київ. «конязь», д.-япон. «канкі», д.-кор. «ханкі»);
 «katasumi», «kado» – кут (пол. «kał», чес. «koutek»);
 «sā» – «сударь, пан, добродій» (індонез. «saudara», алб. «zotëri»);
 «satori» – «просвітлення, просвітлений» (асоц. з тими, що можуть мати значний досвід: «сударь», «сідий», «старий», «старець», «старійшина»);
 «shukun» / *shupun – володар (хрв. «župan» – «жупан, князь, старійшина»);
 «chōgō» – «старший, головний, зверхній» (асоц. з «чоло», з укр.-цсл. «челеснь» – «зверхній, вищий, головний»);
 «sawagi» / *sawa[r]gi – «хвилювання, безладдя, шум, метушня» (асоц. зі «сварка»);
 «hon» / *ho[r]n / *go[lu]n[g] – «тонкий, довгий, незламний предмет» (кор. «ganeun» / *galeun[g], гуджар. «thīna», пол. «cienki» – «тонкий, худий»; асоц. з кит. «zhēn», тадж. «сӯзан» – «голка»);
 «hari» / *galin[g] – голка (асоц. з кор. «gasi», тадж. «хӯша» – «колючка, шип»);
 «debu» – «товстий, гладкий, огрядний» (ст.-сл. «дебель» – дебелий; асоц. зі ст.-сл. «добль» – «доблий, доблесний» та зі слвн. «dóbəlj» – «здатний, придатний»);
 «gesuto» – гість;
 «umai» – розумний (від прасл. *umъ, ст.-сл. «оумъ» – розум);
 япон., когурё «па» – нарід (с.-кор. «pagan», кор. «pala»; снскр. «нарата» – людство);
 «hito» / *hi[r]to / *[k]ho[r]to – люди (блг. «хората», грец. «άνθρωποι», лат. «gente»);
 «oji» – дядько (слвц. «ujо»);
 «manuke» – «дурень, блазень» (асоц. з снскр. «mánuṣ», бенг. «mānuṣa» – людина; з вірм. «манук» – «манюня, малеча, малюк»);
 «sanbi» – «хвалити, хвала» (асоц. з «шановний», а також з етнонімами: «сяньбі / серби», «сармати», «слов'яни»);
 «ōgu» / *[h]ōgu – всі (асоц. зі ст.-укр. «гуре» – багато, з «гура» – «куча, грудка, скопище, маса, товпа»; «юрба» – «орава, гурт, товпа», «гурт» – «група, компанія, товпа, стадо»; з «горлати» – «орати, кричати»);
 «kumiai» – спілка (асоц. з «кум», «кумівство»);
 «kurēdōgu», «yurika go» – «колиска, люлька» (блг. «люлката», мкд. «лулка»);
 «kareshi» – приятель (асоц. з «жореш», «хороший»);
 «songen» – «сан, гідність»;
 «sonchō», «sonkei» – «шана, шанування, повага»;
 «kyūri» – огірок (ест. «kurk», діал. укр., блр. «гурок», асоц. з «гіркий»);
 «mosu» – мох;
 «konpon» / *kōpon – коріння;
 «gurō» – «жар, світло, свічіння» (асоц. з «горіти»);
 «shitai», «sitaï» / *sita[r]i – «струп, тіло» (д.-київ. «струпь» – «струп, рана, грих»; грец. «στρυφνός» – «стовбур, тобто твердий, жорсткий, міцний»);
 «chokku» / *chorku – чурка;
 «tsurī» – дерево (асоц. з «чурка», «чурбан»);
 «sutemu» – «стебло, стовбур» (англ. «stem», рос. «ствол»);
 «shiten» – «гілка, рукав, відділ» (асоц. з «щітка», з блг., мкд. «четка» – кисть);
 «shi» – «кінцівка, гілка, сук» (тагал. «sanga» – гілка; асоц. з прасл. *sokъ – сук, зближується з лит. «at-šankē» – «гак, виступ на дереві, палка» та з снскр. «saṅkūṣ» – «гострий кілочок, дерев'яний цвях, кіл», – Фасмер);
 «ki», когурьо «ку» – дерево (асоц. з «кіл», «кисть», з д.-прус. «kirno» – «кущ»);
 «asshu» – ясен (англ. «ash»);
 «obi» – «стрічка, смуга» (асоц. з «обід», «оборка», «обруч», «обрій»);
 «hachi» / *ha[r]chi / *ga[r]chi – горщик;
 «jūshin» – діжа;
 «waruku» / *baruku / *paluku – плохий (д.-київ. «плохъ»);

«baka» – універсальна образа («бьяка» – «дурне, погане, погана людина»);
 «hidoi» – «жорстокий, жадливий» (асоц. з «гидота», «гидкий»);
 «rui» / *rui[d] – «рід (genus), вид, тип»;
 «retsu» / *redsu – «ряд, колонка, стовпець»;
 «zō» – зображення (асоц. з пол. «wzół» – візерунок);
 «sōzō» – «творення, утворення» (рос. «созидание, создание» від со- + -здати, далі з прасл. *zъdati; слвн. «zídati» – «класти стіну»);
 «shire» – «сила, могутність» (прасл. «sila» споріднено лит. «síela» – «душа, дух, чуття», – Фасмер; асоц. з «чари»);
 «shiretsu» – «жорстокий, лютий» (кр.-тат. «sert»; асоц. з «сердитий», «сильний»);
 «haji» – ганьба («хай, хаяти» – «ганьбити, ганити»);
 «gōman» / *gōnar – гонор (асоц. з пол. «gomon» – «гомін, сварка, шум»);
 «hokori» / *pokori – гордість (кр.-тат. «ǧurur»; чес. «hrdý» – гордий; асоц. з з рос. «покорять» – підкорювати);
 «mura» – село (асоц. з рос. «мир» – «сільська громада»);
 «machi» / *mati – «селище, місто» (асоц. з д.-грец. «μητρόπολις» – букв. «материнське місто», з «материй», «мати», «матка»);
 «katei» – «хата, дім»;
 «kami» – бог («кумири» – язичницькі боги слов'ян);
 «hosoi», «usui» / *usu[k]i – тонкий (асоц. з рос. «узкий» – вузький);
 «tōbu», «atama» – голова (від «тім'я»; асоц. з «тяма», «тямущість», «притаманність»; атаман – ватажок; англ. «top» – «верх, вершина»; грец. «ἄτομο» – «персона, особа»);
 «umai», «sumāto» – «умний, розумний»;
 «omoi» – думаю (від ст.-сл. «оумъ» – «ум, розум»);
 «kamin» – «кімарити, куняти, дріматити»;
 «yume» / *[s]yune – «мрія, сон» (англ. «dream»; кар.-бал. «оюм» – «думка, намір»; асоц. з «дрімота», «ум», «дума»);
 «damatte» – мовчки (асоц. з «думати», «тамувати»);
 «dōbutsu» – «тварина, звір» (асоц. зі «здобич», «добути»);
 «horobosu» – «угробити, знищувати» (асоц. з «коробити»);
 «kōsa» – перетин (від «косити» – «перетинати рослини», асоц. з «косина», «косий», «косний», з блг. «докоснете» – трогати);
 «hasu» / *kasu – косий;
 «hiroi» / *[s]hiroi – широкий (алб. «gjerë»; асоц. зі «ширий»);
 «hiru» – «гірка, пагорб, гора» (мкд. «хил»);
 «kōchi» – нагір'я (асоц. з рос. «куча [гір]» – «купа, скопище [гір]», з рос. «кочка»);
 «kui», «hīru» / *kīru – «купа, кипа»;
 «kofun» / *korun – «курган, насип» (пол. «корієс»; асоц. з рос. «копна» – копиця);
 «saka» – схил (пол. «skłon», блг., рос. «склон»);
 «burisu» – блаженство (вірм. «bagi», д.-київ. «бóлого» – благо);
 «shibō» – «загибель, смерть» (блр. «гібель»; рос. «гибнуть» – гинути);
 «idō» – рухатися (асоц. з «іду»);
 «i~tsu» – іти;
 «mitsu» – щільний (асоц. з «міцний»);
 «furueru» – тремтіння (асоц. з лат. «fugere» – маячня; з «фóркати», «пурхати», «бурсуватися», «борхатися»);
 «doronuma» – «драгва, трясовина»;
 «okoru» – сердитися (асоц. з «корити»);
 «jinsei» – життя (і.е. *gīvotā, тайск. «chīwit», д.-київ., блг. «живот», блр. «жыщэ», рос. «жизнь», лтс. «dzīvi», лит. «gyvata, gyvenimo»; індонез. «jīwa» – душа);
 «hiwaina» – «гумно / гувно» (діал. «гувно́», блг. «гúвно»; стародавнє додавання з *gu- (див. гов'ядо, говно́) до «м'яти, мну», лит. «minù, minti» – давити [ногами], букв. «місце, де скотина мене, топче скошений хліб», – Фасмер);

«surudo» – гострий (англ. «sharp», нім. «scharf», сол. «сэрби», нан., ульч. «салби»; асоц. з «серп»);

«kibi» / ***tsimi** – «чумиза, просо»;

«awa» – просо (асоц. з блр. «авёс» і срб. «овас» – овес);

«sasū» / ***sa[r]su** – «жалити, колоти» (асоц. з «оса»);

«suk-» – «орати, чесати», «suki» – «лопата, плуг», індонез. «sungkal» – лемех (від «сук», як і «соха» [від праслов., що означає «сук, кіл, дерево з розвилкою»], – Фасмер);

«saku» / ***suku** – «розчахнути, розсікти» (від «сук»; асоц. з «сікти», «сікач»);

«osu» – жати (гот. «asans», дан. «hoesten» – жнива; асоц. з «осінь» – «час жнив»);

«ūru», кор. «ul», бенг. «ula» – «шерсть, вовна» (блг. «vŭlna», англ. «wool»; асоц. з чес. «vlna», рос. «волна»);

«motsure» – «моток ниток» (карач.-балк. «матау»; асоц. з «мотати»);

«ureshii» – «веселий, ура»;

«kara» / ***[s]kara** – «шкаралупа, оболонка» (чес. «skořárka»; асоц. з «кора», «шкіра»);

«kawa» / ***kaura** – «кора, шкіра» (турец. «kabuk» – кора; чес. «kůže», рос. «кож» – шкіра; асоц. з лит. «kaĩgas / kaurà», рос. «ковер» – килим; англ. «covering» – покриття);

«pora» – печера (асоц. з «пора» – «отвір на поверхні»);

«sukin» / ***suk[r]in[g]** – «шкіра, кожа»;

«shibō» – «сало, жир»;

«kugi» – ніготь (асоц. з «кіготь»);

«chīku» – щока;

«nōzu» – ніс (прасл. ***nosъ**, слвн «nosu / nos», пол., чес., спвц. «nos», блг., мкд. «нос»);

«bijon» – «бачення, зір» (слвц. «videní»);

«kurō» – «біль, мука» (асоц. з «корчі», «кара»);

«keiren» – «корчі, судоми, конвульсії» (нім. «Krämpfe»);

«suji» – м'яз (асоц. з «судомо [м'язів]»);

«se» – задній (асоц. з блг. «седни», чес. «sedni si» – сідати, з «сісти», «сідалище»; д.-київ. «задъ» – «спина, зад»);

«kuchi» – рот (асоц. з «кусати»);

«karada» – тіло (асоц. з «колода»);

«koshi» – стегно (лат. «soxae», асоц. з «кості»);

«ude» – рука (таг. «dako»; асоц. з д.-київ. «оудъ» – кінцівка, з пол. «ud» – ляжка);

«tamotsu» / ***ta[r]motsu** – тримати;

«utsu» / ***[b]utsu** – удар (від «буцати» – «бити потужно і інтенсивно»; асоц. з «бутси» – «взуття футболістів, призначене для виконання потужних ударів по м'ячу»);

«atsu» – тиск (асоц. «утиск», «натиск»);

«okonau», «okonawa» – «робити, виконав» (рос. «окончил» – виконав);

«rishi» – «інтерес, відсоток, користь» (д.-київ., ст.-сл. «лихва» – «корисний прибуток»; асоц. з «рештки», «залишки»);

«koto» – кобза (угор. «koboz», тюрк. «koruz» – стародавній сарматський щипковий струнний музичний інструмент, занесений до Японського архіпелагу жуань-жуанями);

«mopo» – річ (від «майно» – «власні речі особи»; «манатки» – «речі, пожитки», «манаття» – «пожитки, старий одяг»; «манатя» – білизна; «манаток» – маєток);

«nagai» – довгий (від снскр. «naga» – «гора, змія»; чес. «pohatá» – довгоногий);

«nise» / ***nise[nt]** – «хибний, підроблений [імітація, копія]» (від лат. «sentio» – «почуваю, розумію, думаю»; асоц. з «нісенітниця» – «те, що не має сенсу»);

«zubon» / ***zupon[g]** / ***zupa[kh]n** – «штани» (як і «розпашонка», від іменника «пах» чи дієслова «запахнути» – «закинути, нахлеснути одну полу одягу [розтібнутих штанів] на іншу» чи навіть від іменника «запонка» [від ст.-сл. «запати» – задержати]; асоц. з япон. «sutaddo / ***zubaddo** / ***zupando** – «запонка, шпилька», з франц. «jupon» – «спідниця, під'юбник», а також з «зіпун» – «селянський каптан» та з «жупан» – «старовинний верхній чоловічий одяг, оздоблений хутром»).

«Подібні слова нерідкі в ДЯМ, що підтверджує думку болгарського лінгвіста проф. Ст. Младенова про те, що в японській мові є не менше ста давніх коренів, спільних з індоєвропейськими мовами» (Микола Сиромятников, «Стародавньоапонська мова», https://books.google.com.ua/books/about/Древнеяпонский_язык.html?id=Zk1kQgAACAAJ&redir_esc=y).

До того ж, багато індоєвропеїзмів у японській мові все ж таки ближче до слов'янської лексики, ніж до англійської або до будь-якої іншої індоєвропейської. І цьому зовсім не варто дивуватися. Адже ще С.А. Старостін («Про доказ мовної спорідненості», <http://www.philology.ru/linguistics1/starostin-07.htm>) виявив велику кількість взаємних збігів у російській та у спорідненій японській евенкійській мові навіть серед слів базисної лексики (п'ять збігів у 35-словній і шість збігів у 65-словній частинах списку С. Яхонтова, тобто 11% збігів у всьому списку базисної лексики Сводеша). Це добре узгоджується з думкою Грінберга про спорідненість японської мови з індоєвропейською родиною мов.

Як і в українській мові, в японській мові має місце не лише повноголосність, а й «перехід «і» першого складу в «а» (або в інший голосний) під впливом голосного другого складу (так званий перелом голосного «і»)» [Микола Сиромятников, «Давньоапонська мова»]. Закон же відкритих складів, який поступово перестав діяти в слов'янських мовах, законсервувався в японській мові, вочевидь, через переважання відкритих складів як у колишньому аустронезійському субстраті японської мови, так і в численних запозиченнях із китайської лексики:

«Відкриті склади в давньоапонській мові – явище не споконвічне, а вторинне, пов'язане зі змішуванням мов, усуненням збігів приголосних під впливом субстрату» (https://books.google.com.ua/books/about/Древнеяпонский_язык.html?id=Zk1kQgAACAAJ&redir_esc=y, М.А. Сиромятников, «Давньоапонська мова»).

Як українською, так і японською мовами використовується аналогічний показник дрібного предмету. Так, наприклад, Musu-ko – син [мужичок], якщо ж «ісі» – камінь, то «іса-го» – пісок [де: -go (= -kō) – «дрібний предмет 子»]. Адже те ж саме має місце і в українській мові: «Андрій – Андрійко», «Панас – Панько», «Сергій – Сергійко», «Василь – Василько», «Остап – Остапко», «Марк – Марко», «Іван – Іванко», «Хведір – Хведько», «Юрій – Юрко», «відро – відерко», «стакан – стопка», «скло – склянка», «ступа – ступка», «колода – колодка», «паля – палка», «вила – вилка», «ложе – ложка», «нога – ніжка», «гуляння – гулянка», «муха – мушка, мошка», «дорога – доріжка», «гора – гірка», «хмара – хмарка». Вочевидь, -go (= kō) є індоєвропеїзмом, оскільки воно дуже близько до мікен. «ko-wo», грец. «κόρος», іон. «κουρος», дор. «κωρος» – «дитина, хлопчик, юнак, син», грец. «υιο / υιός», адиг. «кьо», снскр. «sūnu», англ. «son», фриз. «soan», нідерл. «zoop», ст.-англ. «ing», люксем. «jong» – син; снскр. «काना» – маленький.

18. Балтсько-таджикські та слов'янсько-таджикські ізоглоси

Також, цілком можливо, що і чалдони (паджо / *баджо = баджанаки / кангюїці) є залишками як неоіранених, так і неотюречених пізніше слов'янськомовних племен, споріднених не тільки слов'янськомовним баджанакам (канглам, печенігам), а навіть і слов'янськомовним пращурам таджиків (*таджо = тадзанс = веньоуто – венетам), відомим китайцям як сяньбі, а пращурам маньчжурів як сербі. Адже мова таджиків є зовсім не східно-, а західноіранським діалектом. І, вочевидь, вона була нав'язана їм разом із Кораном, прибулими до Согду з арабами західними іранцями та хорасанцями. А оскільки іранські діалекти не були рідними для їх брахикранних пращурів согдійців, то багато хто з таджиків (сартів / сортів = сорбів / сербів) і перейшли, врешті-решт, від них до тюркських діалектів нових прибулих загарбників, в яких теж були присутні прадавні слов'янізми.

Але ж в сучасній мові і неотюречених нащадків сяньбі / сербів / сорбів = сортів / сартів теж збереглося багато слов'янсько-таджикських і балтсько-таджикських лексичних ізоглов (сходжень):

«аз, ман» – «я, мене» (д.-блр. «азь», д.-київ. «язь»; снскр. «māta», авест. «mana»);

«ту» – ти (лит., лтс. «tu»);
 «мо» – ми (пол. «my», лит. «mes»);
 «онхо» – вони (пол. «one», лтс. «vīni»);
 «ду» – два (лит. «du», лтс. «divi»);
 «чахор» – чотири (лтс. «četri», лит. «keturi»);
 «хафтум» – *сідьмий / сьомий (прасл. *sedmь, словц. «siedmy»);
 «шаш» – шість (лит. «šeši», лтс. «seši»);
 «сад» – сто;
 «саддона» – сотня (прасл. *сътъня);
 «не» – ні;
 «нав» – новий (лит. «naujas», лтс. «jauns»);
 «бурхо» – бурий (лтс. «brūns»);
 «зър» – сильний (прасл. *silyнь(јь), д.-київ. «зълъ»; н.-луж. syła – сила);
 «хе» – дуже (ст.-сл. «sълъ», ст.-укр. «зело», словн. «zelô», д.-чес. «zielô»);
 «модар» – матір (пол. «macierz», лит. «motina»);
 «зода» – «чадо, дитя» (д.-пол. «czędo», ст.-сл. «чѣдо»);
 «бародар» – брат (нім. «Bruder», лтс. «brataritis»; лит. діал. «brotas» – коханець);
 «духтар» – «дочка, дівчина» (ст.-сл. «дъшти», род. відм. «дъштере», лит. «duktė»,
 род. відм. «duktėš»);
 «барра» – ягня (тоді як тадж. «гӯсфанд», перс. «фарн» – баран);
 «гов» – корова (лтс. «govs», ст.-сл. «говѣждь», блг. «говѣдо», д.-укр. «говядо» –
 «велика рогата худоба»);
 «букқа» – «бик, бугай, буйвол» (лит. «bulius»);
 «хурӯс» – «кур, півень» (ст.-сл. «коурь», лтс. «gailis»);
 «қоз», «ғоз» – гусак (прасл. *gъsь, словн. «gôš», лтс. «zoss»);
 «магас» – комар (нім. «Mücke»; асоц. з «муха»)
 «муши» – миша (прасл. *мушь, снскр. «mūṣ-», лат. mūs, д.-в.-нім. «mûs»);
 «муши паррон» – кажан (миша, що парить у повітрі; ст.-київ. «парити» – летіти);
 «паридан, парвоз кардан» – летіти (ст.-сл. «пърати» ст.-укр. «парити» – летіти);
 «мис» – мідь (пол. «miedź»; н.-луж. «mež» – латунь);
 «чӯян» – «чавун» (від «чавити / стискати [розплавлений метал]» – «ливарити під
 гнітом, тиском»; лтс. «čuguns»);
 ст.-тадж. «зар» – золото (лтс. «zelts»);
 ст.-тадж. «шараф», «шӯхрат» – слава (лтс. «slava», лит. «šlovė»);
 «шаън» – «сан, шана, честь, гідність» (пол. «szana», лит., лтс. «šana» – шана);
 «ғурур» – «гордість, гординя, зарозумілість, пихатість»;
 «дурӯғ» – хибний (асоц. з «дурним», рос. «дурак» – «дурень, тобто той, що має хибне
 світосприйняття»);
 «ковок» – порожній (блг. «кух»);
 «теппа» – «пагорб, височина, вершина» (ст.-сл., д.-київ. «тѣма», словн. «tēme» –
 «тім'я, маківка»; блг., мкд. «топката» – куля);
 «қулла» – вершина (пол. діал. «guga», лит. «guras» – гора; «горній» – верхній,
 «голова» – «верхня частина тіла», «горище»);
 «кунч» – кут (асоц. з чес. «konec», словц. «koniec» – кінець);
 «гӯшае» – «куток, куточок»;
 «кура» – куля (пол. «kula» – «куля, м'яч»; лит. «kulka» – «куля, ядро»);
 «кураи Замин» – «Земна куля»;
 «Замин» – Земля (ст.-сл. «земьнь», лтс. «Zeme», лит. «Žemė[s]»);
 «хушкй» – суша;

«санг» / *камгъ – камінь (походить, саме, від прасл. *kamy / *kamingъ, бо снскр. «аста», авест., д.-перс. «asman», лит., лтс. «akmens», що походять від і.е. *akmen-, не зазнали метатези);

«болои» – верхній (перс. «bala» – верх; ірл. «bag» – «верхній, вершина»; хет. «ragku» – високий; пол. «rułar» – стеля; д.-київ. «пол» – берег; «половоддя» – «півінь, висока вода»; лит. «palèrè» – «верхній поверх, горище»; асоц. з тим, що розташовується вище підлоги: «полок, полиця, балка», а також з «паркан / *баркан»);

«сохил» – берег (асоц. зі «схил»);

«ьярї» – «яр, яруга, ущелина»;

«ситора» – зірка (ст.-укр. «здрик» – зір, «здрячий», «здріти», «зздрити»);

«нуқтаи назар» – «точка зору» (слвц. «nazor» – думка);

«зимистон» – зима (лит. «žiema», лтс. «ziema»);

«барф» – сніг (гінді «barpha», алб. «bogë»; асоц. з прасл. *rogъ, д.-київ. «порохъ» – «пил, порох»; пороша – «перший сніг, що випав»; з «борошно»);

«борут» – порох (прасл. *rogъ, д.-київ. «порохъ» – «пил, порох»; асоц. з «борошно»);

«будан» – «бути, буду» (лит. «būti», лтс. «būt»);

«бўронї» – бурхвильний (рос. «бурный» від «буря»);

«бўрои» – буря (мкд. «бура»);

«бўрон» – буран;

«туман, низм» – туман (асоц. з «низ», рос. «низменный» – «низинний»; «пар, що стелиться в низинах»);

«буғ / бухор» – пар (асоц. з «пух» та з блр. «пах», чес. «pach» – запах);

«дуд» – дим (лит. «dūmai», лтс. «dūmi» від і.е. *dhūw- – димити; асоц. з «дути» / *дмути, з «дуда, дудка»);

«гарм / гармї» – жар (лит. «karšta», лтс. «karsts» – «жарко, гарячий»; асоц. з гаром і жаром, притаманними також і гарматі);

«рох / *де рох» – дорога (панджабі «Dē gāha» – «шлях, дорога», панджабі «Ṭaraika», англ. «track» – «трек, тракт, стежка»);

«дарозї» – довжина (прасл. *dъrgъ, ст.-сл. «длъгъ», асоц. з «дорога», «на дорозі»);

«калон» – великий (блг. «голям», срб. «голем», чес. «holemý» на відміну від перс. «bزرگ», «zyady», «wsy»);

«холї» – «пустий, порожній» (асоц. з «голий», «холостий»);

«берунї» – зовнішній (блг. «поли», срб. «наполе», гінді «pāga», грец. «πέραν» – «поля, тобто те, що зовні, за межами чогось»; «брїль» – «солом'яний капелюх», лит. «brylius», рос. «брылы» – «поля, краї / криси капелюха», лит. «paraštè» – «поля сторінки, аркуша»; англ. «bare», рос. «полюй», ест. «paljas» – «порожній, порожнистий»);

«гулў» – горло (прасл. *gъrdlo, пол. «gardło», лит. «gerklės»);

«ҳалқ» – «гортань, ковтка» (чес. «hltan», пол. «krtań», рос. «глотка», лит. «gerklų»);

«гўш» – «вухо, вушний» (н.-луж. «hucho» – вухо);

«абрў» – брова (срб. «обрва», слвн. «obrv», слвц. «obrv»);

«лабхо / лаб» – губи (лит. «lūpos», лтс. «lūpas»; асоц. з «лоб», «лобок»);

«пешона» / *плешона – лоб (лтс. «piere / pietī», асоц. з «плешина» – «частина шкіри голови без волосся»);

«ғуррї» – гуля;

«лаьнат» – «лайно, гівно» (блг. «лайно» – гівно);

«тир, тирча» / *стир – стріла (словин. «střaŭla» – «промінь»; ст.-укр. «торч» – «плетений паркан, огорожа»; асоц. зі «стирчати», «стрімка», «струмінь»);

«олат» – знаряддя (слвн. «ogōd», «ogōdje», рос. «орудие»);

«дафтар» – зошит (стар. «таградъ», с.-грец. «тетраді(ov)»);

«кофта» / *копта – копати (лит. «kasti»);
«соха» – поле (тобто, це «звільнена від дерев ділянка, що ореться сохою»; від праслов'янського, що означає «сук, кіл, дерево з розвилкою»);
«майдон» – «поле, майдан» (майдан – «поле, що придане до маєтку і теж є майном його господаря, тобто те, що я маю і, отже, все те, що моє»; англ. «demesne» – «власність, володіння, ділянка, що прилягає до будинку, маєток»);
«котеч» – «котедж, хата» (авест. «kata», перс. «kad», бсн. «kuća», мкд. «куќа», срб. «кућа», слвн. «hiša / hišo», нім. «Hütte», англ. «house» – «вкопана в землю будівля»);
«хўчаин» – «хазяїн, господар» (від «кут» чи прасл. *хуча, бсн. «kuća» – «хата / хижа / хижина»);
«кунч» – кут (лит. «kamras»; грец. «κωνός» – «кут ока»);
«гурўх» – «гурт, група» (бсн. «krdo», слвц. «krdel'»; слвн. «čred» – череда);
«ғизо» – їжа (блр. «ежа», пол. «jedzenie»; асоц. з «хижа» та зі ст.-сл. «хытити» – викрадати);
«хўрокї» – харчі (вірм. «kerakur»; лтс. «pārtiku» – їжа);
«харбуза» – диня (відпов. «гарбуз»; лит. «arbūzas», лтс. «arbūzs» – кавун);
«растанї» – рослина (блг., рос. «растение», слвн., слвц. «rastlina», чес. «rostlina»);
«чумиза» – чумиза (культурний підвид мишія);
«ревоц» – ревінь (блг. «ревен», слвц. «rebarbora», слвн. «tabarbara», лит. «tabarbarų», лтс. «gabarberī», англ. «ghubarb»);
«ангур» / *вангур – виноград (пол. «winogrono», лит. «vynuogė», лтс. «vīnogas», тоді як перс. «نارنگ»);
«дарахт» – дерево (снскр. «dāru»; «dru-» – «дерево [матеріал]», – Фасмер; лит., лтс. «darva» – смола; асоц. з «дрова», «дрюк», «дрючок»);
«чўбин» – дерев'яний (асоц. з лтс. «čūpiņa» – «чурбан» та з «дубина»);
«шох» – гілка (лит. «šaka»; слвн. «sōk» – сук);
«сало» – сало;
«хўрдан» – пити (киряти; блр. «жеріць» – «кутити, пити»; пол. «kirzyc» – «пити, мочитися», лит. «gerti» – пити);
«шўрбо» – «щерба / *сьорба, суп» (лит. «sriuba», лтс. «zura»; слово «щерба», вочевидь, походить від можливості щербатої людини лише сьорбати рідку їжу);
«ғалоғула» – «говір, говірка» (стар. «глаголити / галаголити» – говорити);
«гуфтуғу» – «розмовляти, говорити» (стар. «гутарити / гуторити»).

У слов'янських мовах при утворенні іменників від дієслів звук «т», як правило, перетворюється на звук «ч». Це ж має місце і при утворенні іменників, що позначають діяльність або професію: укр. «ткач, сіяч, орач, копач, поливач, збирач, прибирач, наглядач, випробувач, винищувач, видобувач, викладач, тлумач, сурмач», блг. «ковач, водач», рос. «врач, скрипач, палач». Останній склад «чи», що присутній у множині таких іменників, був запозичений з праслов'янської мови для утворення іменників, які позначають діяча або назву професії, не тільки пратюркською, а й таджицькою мовами: «колхозчи» – колгоспник, «тракторчи» – тракторист. Таджикицьке допоміжне дієслово «кардан», що означає «робити», вочевидь, є спорідненим слов'янському префіксу «ку», що означає «робити чимось» або ж «виробляти що-небудь»: «кудес[н]ити», «кудлатити», «кумекати», «кувати», «кукобити», «куняти», «куелдити», «кубритати», «кулепетити», «кулупнути / колупнути», «куніжитися», «купатися», «кувиркатися», «кутати», «закупорювати», «відкупорювати».

І ці запозичення зі слов'янських мов є значно ранішими ніж входження заселених таджиками регіонів до складу Росії. Адже серед них є багато таких, що на той час уже вийшли з лексикону російськомовного населення.

19. Стародавньослов'янська лінгва-франка у Центральній і Середній Азії та в Європі

До того ж стародавня праслов'янська мова, що сформувалася на протязі багатьох століть у Північному Китаї, дуже довго використовувалася і в якості «лінгва-франка» як у Центральній, так і в Середній Азії. Адже торгівлю вздовж «Шовкового шляху» здійснювали саме слов'янськомовні да-юечжі. Юечжійські роди з «Дому Джаову» були шляхтою не тільки у кушан і в більшості князівств Кангюю, а й у балтськомовних усунів і у верхніх аорсів (яньцай / антів). Тому-то іранські євреї, що мігрували до Хорезму і там приєдналися до торгівлі уздовж «Шовкового шляху», дуже швидко ослов'янилися:

«...до VIII ст. Хорезм (кит. Юецзянь, – П.Д.) був державою з винятково високою цивілізацією і культурою». Євреї в авангарді цього підйому і сам Хорезм заснований ними⁸⁴⁷ (насправді согдійцями да-юечжі / юецзі, що займалися торгівлею уздовж Шовкового шляху, – П.Д.). Автора приваблює епізод початку VIII століття, коли родич шаха Хуразад спробував захопити владу. Поєднавши думки узбецького історика Я.Г. Гулямова і Толстова, Кожинів пов'язав у цьому русі військовослужбову верству зі старим дехканством (в поясненні Кожинова «феодалів») та єврейську «інтелігенцію». Ті та інші якимось чином зійшлися на ідеях маздакізму, а цей рух «був соціалістичним або комуністичним за своєю спрямованістю», що переслідував «мету встановлення економічної рівності та спільності майна – аж до запровадження «колективної власності на жінок» (В. Кожинів, «НР» № 11, с.173). Боротьбою за владу в Хорезмі скористувалися араби. В результаті «комуністам» довелося тікати до Козарії. Якби вони дорогою заглянули до Горгану, то здобули б ще й Червоний прапор (під таким прапором проходило повстання у VIII столітті у Горгані). Але, захопивши владу в Козарії, єврейські «комуністи» не поспішали втілювати ідеали, що ними проголошувалися. «Необхідно відзначити, – прозоро натякає Кожинів, – що, вставши на чолі Каганату, юдеї аж ніяк не прагнули насаджувати маздакитський «комунізм», який потрібен був лише тоді, коли завдання полягало в знищенні наявної державної деспотії, – як в Ірані початку VI століття або, пізніше, в Хорезмі початку VIII століття. Так, у козарського кагана, повністю підлеглого цареві-каганбеку, був великий гарем, і на нього ніхто не робив замах...» ...Татищев вважав на основі матеріалів, що були у нього, що козари – ті ж слов'яни, оскільки київські іудеї говорили слов'янською мовою⁸⁴⁸. У козаро-єврейському листуванні сказано і про появу в Козарії ортодоксів, що наставляли правителів іудейському розуму. Вони, напевно, ускладнювали становище правлячого клану, але подолати прихильності шляхти до своєї тюркської генеалогії не могли» (Аполлон Кузьмін, «Козарські страждання», http://www.zlev.ru/39_12.htm);

«Наприклад, професор факультету лінгвістики Тель-Авівського університету Пол Векслер, висунув теорію, котра відносить ідиш / ідіш⁸⁴⁹ до групи слов'янських, а не германських мов (в статті «Ідиш – 15-а слов'янська мова» / Paul Wexler, «Yiddish – The Fifteenth Slavic Language», International Journal of the Sociology of Language 91, 1991). Пізніше, в книзі «Ашкеназійські євреї: слов'янсько-тюркський народ в пошуках єврейської ідентифікації» [Paul Wexler «The Ashkenazic Jews: A Slavo-Turkic People in Search of a Jewish Identity», Columbus: Slavica 1993], на основі величезного лінгвістичного, історичного і етнографічного матеріалу Векслер запропонував переглянути і всю теорію походження східно-європейського єврейства... Лише пізніше, разом з німецькою колонізацією західнослов'янських земель, східноєвропейські євреї разом з іншими західними слов'янами⁸⁵⁰ перейшли на німецьку мову і засвоїли елементи німецької культури. Тому-то в ідиші не вдається простежити наступність походження від якогось

⁸⁴⁷ Заснований насправді согдійцями юецзі, що займалися торгівлею уздовж Шовкового шляху, – П.Д.

⁸⁴⁸ Слов'янською мовою юечжів Хорезму (кит. «юецзі»), – П.Д.

⁸⁴⁹ Хорезмійський протоідиш – мову віндів – *[v]i[n]діш (нім. *windisch), – П.Д.

⁸⁵⁰ Тобто разом з пращурами швабів слов'янськомовними алеманами [алем. Alemanne, нім. Alamannen, Alemannen] та ослов'яненими кельто-іллрійцями і балтами віндами / вендами, – П.Д.

певного німецького діалекту...» (Міхаель Дорфман, «Як євреї походять від слов'ян», <https://coollib.com/b/178502-mihael-dorfman-evrei-i-zhizn-kak-evrei-proizoshli-ot-slavyan>);

«Єврейську мову у відображенні німецьких письменників відрізняють вкраплення габраїзмів (Bocher – хлопець, Shnoget – жебрак і т.д.) і особливий порядок слів (синтаксис ідишу зазнав чимало слов'янське впливів, і тому в ідиші, наприклад, в складових дієслівних присудках або в придаткових реченнях дієслово не ставиться в кінець фрази)⁸⁵¹» (Олександр Піперські, Олександра Полян, «7 фактів про ідиш та німецьку», <http://eshkolot.ru/library/text/39917>).

Нащадки довгоногих да-юечжі / отер⁸⁵² / *утіів / гутіів чорняві гуни гаути = вількіни / вельти / велети / вільтини / вільці стали шляхетними родами не тільки кельто-тракійців свеїв (шведів), а і споріднених прусам балтськомовних фризів. Саме вони разом з більш ранніми біженцями зі ставшої для них немилою Скандинавії – нащадками теж гутіів да-юечжі = готів йотів та ютів чорнявими грутуннами = русами-торками і стали відомі в Північній Європі як варяги-руси та фризи-руси. А, отже, і вони разом зі спорідненими їм слов'янськомовними донськими аланами-русами = полянами-русами, чорноморськими (тмутораканськими) готами-русами та хорезмійцями хорасміями = хурусами здійснювали торгівлю вздовж річкових і морських шляхів сполучення. Тому зовсім не дивно, що слов'янська торгова лексика залишила свій слід в скандинавських і в інших середньовічних псевдогерманських мовах.

До того ж і у всіх каганатах, що об'єднали слов'янські і ослов'янені племена і народи: Руському, Козарському і Аварському мовою міжетнічного спілкування була одна і та ж алано-гунська слов'янська «лінгва-франка», яка панувала до цього на просторах Центральної і Середньої Азії на протязі багатьох століть після того, як їх покинули балтськомовні савромати. Саме це і є основною причиною як досконалості майже всіх сучасних слов'янських мов, так і уявного «вибухового» зростання кількості їх носіїв і стрімкого їх поширення на теренах Середньовічної Європи:

«Досі так і не виявлено жодного археологічного свідчення вибухового зростання населення на території Поліської «білої плями» перед появою історичних слов'ян, що заповнили за лічені десятиліття всю Європу. Залишається зовсім незрозумілим, як мешканці кількох десятків постзарубинецьких хуторів, кожен по 10-20-30 дворів могли всього за кілька поколінь «розплодитись» у мільйонні орди історичних слов'ян, і чи могли взагалі. Тому гіпотеза про «білу пляму» поки так і залишається лише гіпотезою – однією з багатьох... 19 листопада 2012» (Володимир Єрьоменко, https://vk.com/wall-14813293_18729?reply=18733);

«У роботах ряду авторів висловлено думку, що слов'янська мова була lingua franca в Аварському каганаті, особливо на останньому щаблі його існування (Curta, 2004). Вочевидь, що це була та сама мова, з якого угорці, які змінили авар через 100 років після розгрому останніх франками (літописними «волохами»⁸⁵³), запозичили безліч слов'янських слів. На думку Е.А. Хелімського в угорській мові налічується від 300–400 до 600–650 ранніх слов'янських запозичень, що стосуються найважливіших сторін життя, у тому числі християнська, соціально-політична та землеробська термінологія (Хелімський, с. 404-435). Дослідник називає джерело цих запозичень панноно-слов'янською мовою. Мова ця, не співвідносна безпосередньо з жодною з сучасних слов'янських мов (там же, с. 408), за сукупністю фонетичних рис багато в чому близька південнослов'янським мовам: словенській і кайкавській, а також і середньословацькому діалекту (там же, с. 429), тобто є

⁸⁵¹ Вочевидь, це було і в давньослов'янському протоідишу, – П.Д.

⁸⁵² Д.-норв. «гаутар» – геат / гаут = *готер / отер – «вільний хуторянин», що мешкає за готаром і не є підпорядкованим ні самій громаді, ні будь-якій панівній в ній верстві і, отже, є козаком українцем; готар – межа, кордон; хутір – виселок за межу селища, – П.Д.

⁸⁵³ Насправді літописними волохами / *волотами – велетнями були не самі франки, а велетенські горці лангобарди, за допомогою яких і було розгромлене військо велетнів обрив / аварів, – П.Д.

саме тими слов'янськими говірками, носії⁸⁵⁴ яких називають себе «слов'янами» у вузькому значенні цього слова... Польські автори XVI століття називали «слов'янами» (Słowak, Słowak) південних слов'ян та нижньолужицьких сербів (Kuczerová, 1990, S. 212), тоді як верхньолужицьких сербів називали словом «Sarb» – серб... Як бачимо, серед усіх слов'янських мов «проблемними» у сенсі приналежності до своєї мовної групи є виключно ті, чії носії використовували як «племінну» назву ім'я слов'ян» (Сергій Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/);

«...до наших днів козачі діалекти вивчені мало, а питання про мову Кавказьких і Козарських Слов'ян все ще перебуває на стадії припущень. Деякі історичні дані говорять про те, що ця козака прарова була спорідненою мові давньоболгарській і що св. Кирило, відвідавши Козарію, ознайомився з нею ближче, а після у перекладах користувався її словами і деякими граматичними формами. Вирішення питання слід шукати в самих старовинних рукописних книгах на давньослов'янській мові. До оригінальних висновків дійшов, вивчаючи давньослов'янський переклад «Історії» Флавія, «радянський» філолог-гебраїст М.А. Міщерський. Він датує його серединою XI ст. і переконаний, що «переклад був зроблений на півдні Русі, найімовірніше на південному сході, близьк Чорного моря та Козарської землі». Там же і в той же час, на його думку, переведені «Естирь» і «Іосіпон», більш пізні історичні твори. XI ст. – епоха існування Томаторкані⁸⁵⁵, краю високої елліністичної культури. Там мирно мешкали місцеві Кавказькі Слов'яни, Греки і Євреї. Шістдесяті роки цього століття ознаменовані будівництвом там монастиря. Там, дійсно, могли перекладатися на слов'янську мову і з грецької [«Історія» Флавія], і з єврейської [«Іосіпон»]. «Невідомий обдарований майстер слова, досконало володіючи мовою оригіналу, володіючи неабияким талантом письменника, зміг не тільки виконати літературне завдання (...), але і створити справді художній твір» [Міщерський]. У більш пізньому дослідженні «Візантійсько-слов'янські літературні зв'язки» [Візантійський Тимчасовик, т. XVII, М. – Л. 1960] той же автор ще впевненіше говорить, що найраніші переклади на старослов'янську мову зроблені в Козарії⁸⁵⁶, а тому рясно виявляють зв'язки з мовою Північнокавказьких і Подонських Слов'ян: «Деякі мовні особливості вказаних перекладних пам'яток, – каже він, – як нами зазначалося в низці робіт, також можуть бути визнані свідцтвами про зв'язок їх з Козарською землею. Але якщо в Козарському каганаті іудейство було панівним віросповіданням, то ще раніше в ньому поширилося християнство, воно підтримувалося там протягом наступних періодів тісними стосунками з Візантійською Церквою. Серед християнських підданих Козарського каганату, безсумнівно, було дуже багато слов'ян і чи слов'янська мова не була, в результаті цієї своєрідності, загальною письмовою мовою для всього населення каганату». Не може бути сумніву і в тому, що у XI ст., що нас цікавить, слов'янська мова панувала також в Державі Томаторканській⁸⁵⁷ (О.І. Скрилов, Г.В. Губарев, «Козачий історичний словник-довідник» // «Мова козака», 1970 р., <http://interpretive.ru/dictionary/405/word/jazyk-kazachii>; <http://www.protobulgarians.com/Russian%20translations/Asi%20-%20predki%20kazakov.htm>);

«Мова чистих козар не схожа на мову тюркську, і з нею не схожа ні одна з мов відомих народів... Козари не схожі на турків. Козари чорноволосі, і їх два розряди. Одні називаються каракозари і вони смагляві, навіть майже чорні, подібно індійцям, а інші складають клас білий...» (Ібн-Хаукаль, з «Книги шляхів і царств». Вірменія, Арран і

⁸⁵⁴ Отже, носії цих говірок не є нащадками конкретних давніх слов'янських племен і, на відміну від чорногорян, не мають своїх родоводів на протязі багатьох поколінь. І тому-то вони, маючи різноманітне етнічне походження, і змогли згуртуватися в конкретну ослов'янену націю лише завдяки використанню не рідної для їх пращурів мови, що була дуже близькою до єдиної слов'янської лінгва франка, – П.Д.

⁸⁵⁵ Країни таманських торків італ. «таркасів» – черкасів = *ас-таркан / ас-тарханів – «чорних / темних асів»; подібно до пол. «karaczan / karakan», рос. «таракан», укр. «тарган / торган» [Фасмер] – «чорний / темний жук», – П.Д.

⁸⁵⁶ Точніше в Руському каганаті, – П.Д.

⁸⁵⁷ Тобто в Руському каганаті, – П.Д.

Адербейджан. II частина, https://antitopor.com/historical_documents/ibn-haukal.-iz-knigi-putej-i-carstv.-2-ya-chast.html);

«Козарська держава була багатоплемінною: до її складу входили болгари, тюрки, слов'яни, євреї та ін. Слов'ян тут було багато (пор. Надазовську і Надчорноморську Русь). З X ст. особливо енергійно стали проникати сюди слов'яни з Київської держави в зв'язку з переможними походами на козар Київського князя Святослава. До XI ст. Саркел став, у всякому разі, містом з переважно слов'янським населенням. Арабський науковець XI ст. ал-Бекрі (помер у 1094 р.) пише, що козари через змішання зі слов'янами говорили слов'янською мовою нарівні з іншими народами півночі, в тому числі з печенігами і русами. Костянтин Багрянорідний у своєму творі «De administrando imperio» між іншим пише про печенігів, що вони дають візантійським чиновникам клятви за своїми «законами», причому вживає тут в грецькому тексті чисто слов'янський термін «(ар.)». Такий же слов'янський термін «воєвода» застосовувався до керманічів мадярських. З цього приводу візантолог Вугу J.В. зауважує, що на півдні «слов'янська мова в цю епоху була взагалі свого роду lingua franca для неслов'янських народів по Дунаю і Дніпру». Сходознавець акад. Френ щодо історії козар висловився, що ця історія є частиною давньої історії Русі, настільки історії цих двох держав переплітаються...» (Борис Греков, «Київська Русь», <http://www.bibliotekar.ru/rusFroyanov/17.htm>);

«Дані арабських авторів про русів і слов'ян в Козарії ніяк не можна інтерпретувати в тому сенсі, що мова, мовляв, йде тільки про наддніпрянських полян і сіверян, які б сплачували, згідно київським літописом, «козарську данину». Навпаки, абсолютно вочевидь, що руси і слов'яни становили основу населення у самому центрі Козарського каганату, у надазовських, донських, кубанських і надкавказьких степах... Як і всі слов'янсько-руські держави, Козарський каганат мав федеративну структуру. Окремі регіони керувалися автономно, будучи майже суверенними «царствами»... Не доводиться сумніватися, що «алани» надкавказьких степів є не хто інші, як руси-алани, а кубанські «касаки»... є просто кубанські козаки. Тобто, принаймні, два великі автономні регіони Козарського каганату, не враховуючи дніпро-донських полян і сіверян, були заселені русами. Але є всі підстави вважати, що слов'янсько-руське населення становило основу взагалі у всіх регіонах каганату. Справді, коли арабські війська йшли воювати з Козарією, їм доводилося мати справу, перш за все, зі слов'янами... Вже говорилося про те, що арабський полководець Нарван, який прорвався через Кавказ у 737 р., взяв в полон на Дону 20 тисяч слов'ян, а не «простих козар», як, здавалося б, слід було. Втім, це не дивно, оскільки, за даними Масуді, основу війська козарського царя становили саме руси і слов'яни! Найцікавіше, що підтвердження цього факту збереглося і в руських літописах...» (Ніна Васильєва, «Руська Козарія», https://www.studmed.ru/vasileva-n-i-russkaya-hazariya_d5fea15b9a7.html);

«...Татищев вважав на основі наявних у нього матеріалів, що козари – ті ж самі слов'яни, оскільки київські іудеї говорили слов'янською мовою⁸⁵⁸. У козаро-єврейському листуванні сказано і про появу в Козарії ортодоксів, що наставляли правителів іудейському уму-розуму. Вони напевно ускладнювали становище правлячого клану, але подолати прихильності шляхти до своєї тюркської генеалогії не могли...» (Аполлон Кузьмін, «Козарські страждання», http://www.zlev.ru/39_12.htm);

«Згідно з деякими археологами, значні анклавні східних слов'ян здавна існували в межах козарського каганату, на території розповсюдження Салтівської археологічної культури, особливо в долині Сіверського Дінця і в Північному Надазов'ї» (Олександр Шапошніков, «Козарська мова // Книга пам'яті: зниклих мов Росії і суміжних країн», Енциклопед. словник-довідник, <https://ru.scribd.com/document/367111620/Al-Shaposhnikov-Qasar>, http://www.bulgari-istoria-2010.com/booksRu/Al_Shaposhnikov_Qasar.pdf);

⁸⁵⁸ Тобто говорили слов'янською мовою хорезмійських юечжів (кит. «юецзі»), – П.Д.

«Ймовірно, (слов'янськомовні, – П.Д.) авари привели з собою в Паннонію спільників – антів⁸⁵⁹ зі Східної Європи. Результатом цього симбіозу аварів і слов'ян, за деякими припущеннями [О. Прицак, Г. Лант], було поширення слов'янської мови як *lingua franca* і навіть консолідація праслов'янської етнолінгвістичної спільності...» (В.Я. Петрухін, Д.С. Раєвський, «Нариси історії народів Росії в давнину і ранньому середньовіччі // Слов'яни і кочівники в ранньому середньовіччі: проблема етнокультурного синтезу», http://stepnoy-sledopyt.narod.ru/history/slav_i_kochevniki.htm);

«Лант припустив, що до 750 р. в мові слов'ян⁸⁶⁰ не видно взагалі ніяких діалектних відмінностей в галузі фонетики, тоді як в морфології відмінності були не більшими, ніж між давньоцерковнослов'янською і давньоруською...» (Х. Бірнбаум, «Слов'янська прабатьківщина: Нові гіпотези (з нотатками з приводу походження індоевропейців)», <http://www.philology.ru/linguistics3/birnbaum-88.htm>);

«Наскільки «ослов'янена» була козарська еліта, видно з того факту, що греки називали одного з козарських каганів (початок 8 ст.): Ібузір ГЛАВАНОС. В останньому слові слід бачити, звичайно, слов'янське слово «голова» (в сенсі: голова адміністрації). Гарну відповідність цьому титулу дав Костянтин Багрянорідний: в його творі згадано, що козарські закони називаються ЗАКОНАСИ. Нарешті, як встановлено, писемність, що застосовувалася в Козарії, мала алано-сарматське походження; а деякі арабські автори прямо пишуть, що козари запозичили свою писемність у русів! Мимоволі виникає питання: якщо козарська армія складалася з русів і слов'ян, якщо «главаноси адміністрацій» писали свої «законаси» руськими письменами⁸⁶¹... то хто ж все-таки правив у Козарії і якою мовою говорила її еліта? Схоже на те, що навіть представники верховної верстви⁸⁶², тюрків за походженням, були «руськомовними»⁸⁶³!. У будь-якому випадку, безсумнівно, що «прості козари» епохи раннього середньовіччя – це ті ж самі руси-алани, котрі займали волго-донські степи і в античні часи, і що слов'янсько-руське населення в Козарії переважало...» (Ніна Васильєва, «Руська Козарія», https://www.studmed.ru/vasileva-n-i-russkaya-hazariya_d5feal5b9a7.html);

«Руси грамотні. Згідно з ібн-ан-Надімом з Багдада, що приводить у своєму трактаті «Фіхрист» («Каталог») відомості про письмена та писемність неарабських народів, у тому числі і ар-рус, «вони мають письмена, що вирізуються на дереві» [Гаркаві 1870; Зайцев, Морозов 2007; Калініна 2019]. Те, що у русів є писемність і вони пишуть на надгробку «ім'я чоловіка та ім'я царя русів», засвідчив ібн Фадлан [Ковалевський 1956]. У XII столітті автор «Моджмал ат-таваріх» також фіксує уявлення про русів як про народ, що має писемність [Гедєонов 1876; Новосельцев 1965]. Перський історик Фахр-і Мудаббір Мубарак-шах на початку XIII століття писав про козарську писемність таке: «У козар теж є письмо, що походить від руського; гілка народу румійців (греків), яка мешкає біля них, вживає це письмо, і вони називають румійців русами. Вони пишуть ліворуч, літери не з'єднуються між собою. Букв всього 22; [більше літер немає]; більшість цих козар, які використовують це письмо – юдеї» [Бартольд 1968]. За іншим перекладом, «у козар існує писемність, що має відношення до русів, народності Візантії (Рум), яка близька до козар і пише цим письмом. Цих русів називають Рум-Рус. Вони пишуть ліворуч, літери одна з одною не з'єднуються. Вся їх абетка складається з 21 літери (слід 22): а, б, дж, д, һ, в, з, х, т, і, к, л, м, н, тс, т, ш, р, до, ф, айн, с. Народність у складі козар, що пише цим письмом, здебільшого – євреї» [Семенов 1953]. Писання зліва направо справді має вказувати на грецький вплив. Разом з тим, Масуді згадує про записи пророцтв у язичницьких храмах

⁸⁵⁹ А також могли привести з собою і як азово-чорноморських готів-русів, так і донських аланів-русів разом з такими ж слов'янськомовними караболгарами і каракозарами, – П.Д.

⁸⁶⁰ Нащадків античних германців, аланів-торків, а також гунів ультинзурів, караболгар і каракозар, – П.Д.

⁸⁶¹ Точніше писали південноруськими – протоукраїнськими письменами, – П.Д.

⁸⁶² Вочевидь, представники слов'янськомовних сарматів за походженням, що були шляхетними родами у тюркютів, – П.Д.

⁸⁶³ Точніше слов'янськомовними, бо російська мова була сформована українцями та тюрксько-і французькомовними вельможами Росії набагато пізніше, – П.Д.

слов'ян [Антологія 1961; Гаркаві 1870]. Ібн Міскавейхом згадується якийсь «шматок глини з печаткою», що руси давали мусульманам, які сплатили за себе викуп [Якубовський 1926; Флоровський 1927], але незрозуміло, чи був на печатці якийсь особистий знак власності чи було написано ім'я руса» (К.Ю. Рахно, «Арабсько-перські звістки про слов'ян і русів і проблема виникнення козацтва», ІФ № 1 / 2022, <https://independent.academia.edu/histformat>);

«Мовою єврейсько-козарських купців була слов'янська, що відзначено в повідомленні перського чиновника 9 ст. Ібн Хурдадбіха про раданитів. Про використання козарами слов'янської мови повідомляє єврейський купець з Іспанії Ібрахім Ібн Якуб в середині 10 ст. На території Козарії, особливо в її столиці Атілі (Ітілі), склалися великі колонії мусульманських і слов'янських купців. Мито з іноземних купців було однією зі статей доходу правителів Козарії» («Електронна єврейська енциклопедія // Козарія», http://www.ejwiki.org/wiki/Хазарський_каганат; <http://kievrus-ua.com/article/381/>);

«Шлях єврейських купців ар-Разанія, що говорять на арабській, на перській, на румійській, на франкській, на андалузській, на слов'янській мовах... Якщо говорити про купців ар-Рус, то це один з різновидів (джинс) слов'ян...»(Ібн Хордадбіх, «Книга шляхів і країн», <http://www.vostlit.info/Texts/rus2/Hordabeh/frametext8.htm>);

«...слов'янська мова в той час, IX – XI століття, була загальноживаною і навіть інтернаціональною мовою, що, до речі, підтверджує Л.Н. Гумільов: «Тюркська мова поширилася як міжнародна і загальноживана лише в XI ст. завдяки половцям, причому витіснила зі степу давньоруську, що панувала в X – XI ст.» [Л. Гумільов, «Давня Русь і Великий степ»]. Тут я змушений не погодитися з Л.М. Гумільовим. Тюркська мова не витіснила давньоруську⁸⁶⁴. Вона її, якщо так можна висловитися, «потіснила». Швидше за все, населення Козарського каганату, під час його існування і після падіння, було двомовним і легко спілкувалося як давньоруською⁸⁶⁵, так і тюркською мовою...» (Костянтин Пензев, «Хан Рюрик: початкова історія Русі», <http://fibusta.site/b/204862/read>; <https://unotices.com/book.php?id=109182&page=44>; <https://history.wikireading.ru/104543>);

«Панування слов'ян-вендів⁸⁶⁶ в балтійській торгівлі залишило слід і в скандинавських мовах. Олена Мельникова налічує дванадцять слов'янських запозичень в них (нагадаємо, що скандинавських запозичень в давньоруській мові дослідники, зовсім не чужі норманізму, налічують від десяти до шести). І більшість з них відноситься до торгівлі. Слов'янські купці приїжджали на торг (torgh) на лодях (lodhia). Цікаво, що жодне слово з багатющого морського словника норманів в слов'янські мови не потрапило. У слов'ян були свої слова для морської справи, що з'явилися до епохи вікінгів, в ті часи, коли плавання легендарного конунга Хрольва Жердинки⁸⁶⁷ з Данії до Швеції було для скандинавів мандрівкою на край світу. Судна Олега Віщого літопис називає не «Драккар» або «Кнорр», а «кораблями», від вендського korab. Можливо, до речі, що звучить в новгородських билинах «кораб» – це не «неправильна вимова», а саме вендське слово⁸⁶⁸. Втім, слов'янські купці могли приїхати і верхом, в сідлах (sadul) з високими луками (loka), везучи товар в сідельних мішках – кошах (katse). Приїхавши, вони влаштовувалися на лавах (lava), і витягували безміни (besman) і товар: шовк (silki), разом з арабським сріблом, що приходило зі сходу, і соболів (sobel) з російських лісів. Їхній шлях, важкий і небезпечний, пролягав через безліч кордонів / границь (graens), і купці були раді після торгу відпочити і закріпити угоду ковшем пива з хмелем (humle). До ще більш раннього часу відноситься запозичення слова «скот» в значенні «гроші»: гот. «Skatts» – монета, гроші, нім.. «Schatz» – багатство, д.-сакс. «Skat» – монета, набуток. Цілком зрозуміло, що

⁸⁶⁴ Тобто давньоукраїнську, – П.Д.

⁸⁶⁵ Точніше хорезмійською слов'янською, – П.Д.

⁸⁶⁶ Тобто як ослов'яненних кельто-іллрійців і балтів, так і споконвічно слов'янськомовних гунів вількінів / вільців, а також і готів йотів та ютів і інших слов'янськомовних античних германців, – П.Д.

⁸⁶⁷ Хрольф Краки [Hrodulf Krage] – можливий засновник Кракова, що мав хорутанське походження, – П.Д.

⁸⁶⁸ Насправді ж, це запозичене грецьке слово «καράβιον / κάραβος» – «краб, судно» [Фасмер, Крилов], – П.Д.

давніше це слово в мовах тих народів, у яких, крім грошей, позначає найперший, догрошовий, так би мовити, показник багатства, спроможності, благополуччя – худобу, домашніх тварин. Чому «скот» став позначенням грошей, зрозуміти легко. Зворотне перетворення було б неможливо пояснити» (Лев Прозоров, «Балтійська Русь. Слов'янська Атлантида», https://www.e-reading.club/bookreader.php/1003627/Prozorov_Lev_-_Varyazhskaya_Rus_Slavyanskaya_Atlantida.html);

«Знаменно, що колонії балтійських слов'ян у Скандинавії часто виявляють близький зв'язок цих колоністів з Київською Руссю і, вочевидь, вказують на те, що колонізація Скандинавії здійснювалася групами балтійських слов'ян, які підтримували активні зв'язки з Руссю і часто плавали в Східну Європу. За аналогією типів кераміки археолог Р. Кельм пов'язував заснування селищ в Мьоленхольмені і Хьокьоні зі слов'янськими колоністами з північно-східного Мекленбургу, гирла Одри: «Комплекс Мьоленхольмен-Хьокьон, який мав виняткове становище серед археологічно відомих одночасних з ними місцевих селищ за матеріалом знахідок і розташуванню на місцевості, вочевидь, вказує на більш-менш однорідну частину слов'янського населення. Переселення цієї групи північно-західнослов'янських поселенців, що ймовірно відбувалися з прикордонного регіону вільців і помор'ян в гирлі Одри, можна датувати другою чвертю 11 століття» (Андрій Пауль, «Слов'янський слід в Скандинавії і подвійні стандарти інтерпретацій», <http://pereformat.ru/2014/03/slavyanskij-sled-v-skandinavii/>);

«...«Рід руський», відомий за договорами, в більшості, мабуть, складався з прибульців з півночі⁸⁶⁹, хоча в числі дружинників і купців було багато носіїв імен, характерних для Іллірії та Наддунав'я, а в князівській династії переважали слов'янські імена. Але прибульці з півночі⁸⁷⁰ всупереч думці норманистів не тільки самі не були шведами, але навіть ще і до складу дружини їх практично не включали. Адже навіть після прийняття християнства, до кінця XI століття, у шведів⁸⁷¹ панувало багатожонство, тоді як у полян-русів⁸⁷² була моногамія. Не було у шведів і спадкової королівської гегемонії. Іван Грозний навіть в XVI столітті дорікав шведського правителя Юхана III в тому, що він некоролівського роду і що в Швеції взагалі ніколи не було королів, а тому нібито і не могла шведська сторона претендувати на рівний з московським царем дипломатичний етикет. Зрозуміло, з того, що шведські конунги аж до XIV століття обиралися племінними зборами, ніяк не може слідувати висновок, подібний до того, що зробив Іван Грозний. Якраз така система була ознакою не «відсталості», а доцільності. Вона була ефективною практично в усі часи» (Аполлон Кузьмін, «Звідки пішла Руська земля», Століття VI – X, Кн. 2, <https://readli.net/otkuda-est-poshla-russkaya-zemlya-veka-vi-x-kniga-1/>).

20. Антропологічні риси українців і споріднених їм народів

На відміну від російських нащадків доліхокефальних скитів і половців українцям, як і їх пращурам сарматам, аланам-торкам і античним германцям, переважно характерна брахікефалія:

«У багатьох місцях в слов'янських похованнях були знайдені брахікефальні черепи, залишки темного або чорного волосся; з іншого ж боку, необхідно визнати, що сучасна соматологічна будова слов'ян дуже складна, і свідчить лише про загальне переважання темного і брахікефального типу, походження якого пояснити важко. Не можна вважати, що це перевага була зумовлена середовищем, його також не можна задовільно пояснити більш пізнім схрещуванням» (Любор Нідерле, «Слов'янські старожитності», р. I

⁸⁶⁹ Нащадків як слов'янськомовних жунів / гунів вількінів = вельтинів / вільців і інших юечжів, так і аланів-торків – данів, ютів = гьотів / йотів та інших слов'янськомовних античних германців, що поступово опсевдогерманілися, як і більшість балтійських слов'ян, – П.Д.

⁸⁷⁰ А також і з півдня – Хорезму, Північного Кавказу, Кубані й Дону, – П.Д.

⁸⁷¹ У нащадків лише кельто-тракійців свеїв, – П.Д.

⁸⁷² Як і у інших нащадків сарматів а, отже, і у давніх мешканців Швеції гунів ввлькінівів і гьотів, – П.Д.

«Походження слов'ян», http://historylib.org/historybooks/Lyubor--Niderle_Slavyanskie-drevnosti/1 http://www.rodnovery.ru/attachments/article/414/Niderle_slavyanskie_drevnosti.pdf

«...савроматське і ранньосарматське населення (VI – I ст. до н.е.) мало краніотип широкоголових європеїдів з брахікранною формою черепної коробки. Обличчя в них було широке, середньовисоке і помірно профільоване на рівні назомалярних точок, а ніс і перенісся високі і такі, що різко виступають» (Марія Балабанова, «Реконструкція соціальної організації пізніх сарматів за антропологічними даними»,

<https://www.elibrary.ru/item.asp?id=35635103>; <http://Annales.info/sarmat/small/nav6b.htm>);

«У другій половині V століття до н.е. в степових районах Південного Уралу з'явився новий расовий елемент – паміро-ферганський тип, притаманний Центральній Азії, аналогічний «вірменоїдному» типу західних антропологів. За період з III століття до н.е. до III століття н.е. він, як свідчать могильники, поширився від нижньої Волги на південь, від Волгограду до Манича. Пізніше, до кінця дохристиянської доби, брахікефальний тип, притаманний лісовим зонам Західного Сибіру, і монголоїдні риси поширилися до низин Волги. Ці зміни і поява східних расових рис на заході, де вони до цього не відзначалися, відображає процес переміщення сарматських племен... Прохорівська культура втратила «скитський» характер своїх попередників і придбала західносибірські (Центральний Казахстан) і центральноазіатські риси, хоча і увібрала в себе багато елементів давньої савроматської культури. ...до кінця IV століття до н.е. її впливом була охоплена майже вся савроматська територія... Розрізняють дві основні групи Прохорівської культури, приблизно відповідні поділу, що існував в савроматській культурі: саратовська група на нижній Волзі і більш значуща Оренбурзька група в степах Південного Уралу і далі на південь. Формування цих двох груп, вочевидь, пояснюється включенням савроматських елементів, притаманних конкретній місцевості і таких, що в якійсь мірі відрізнялися один від одного. Дві ці групи, а також змішані челябінська і башкирська групи, вочевидь, відповідають різним сарматським народностям. Саратовську групу ототожнюють з роксоланами⁸⁷³, а Оренбурзьку – з аорсами⁸⁷⁴...» (Гадеуш Сулімірський, «Сармати. Стародавній народ півдня Росії», http://loveread.ec/view_global.php?id=75672; <http://lib.rus.ec/b/290590/read>; http://historylib.org/historybooks/Tadeush-Sulimirskiy_Sarmaty-Drevniy-narod-yuga-Rossii/19; <https://history.wikireading.ru/106499>);

«Кілька століть раніше, у VII – VI століттях до н.е., у самому басейні Хуанхе китайці вели боротьбу з європеїдними племенами ді (давня вимова, за Карльгреном, Пулібленком і Яхонтовим, «дьок» (d'iok), а ще раніше, можливо, «льок»)» (Лев Клейн, «Стародавні міграції та походження індоевропейських народів», https://www.studmed.ru/view/kleyn-ls-drevnie-migracii-i-proishozhdenie-indoevropskikh-narodov_cf8f46fd5d1.html);

«У 1959 році у Віснику Всесоюзного Географічного товариства СРСР (№ 1) Гумільов Л.М. опублікував статтю, в якій на основі даних палеоантропології та історії провів ревізію гіпотези Грум-Гржимайло. Прочитуємо уривок із неї: «Дебець вважає доліхокефальний південносибірський тип, тобто. динлінів, протоевропеїдним, «близьким до кроманьйонського», а подібність його з «північним» пояснює конвергенцією. Справді, тип цей сягає глибокої давнини, передуючи за часом формуванню арійської мовної єдності (середина III тисячоліття). Разом з цим він наголошує на європеїдному брахікранному типі, змішаному з монголоїдним вузьколицим типом, причому ця суміш потрапляє до Сибіру з Китаю приблизно в XVII ст. до н.е. («Карасукці»). У цей час китайська історія констатує виселення з Китаю на північ прихильників скинutoї династії Ся. У 1764 р. до н.е. царевич Шун Вей та його супутники оселилися з кочівниками і прийняли їхній спосіб життя. Легенда підтверджується археологією, але обидві вони підтверджують гіпотезу Грум-Гржимайло. Вочевидь, брахікранний європеїдний тип

⁸⁷³ *Троксоланами, що можливо були пращурами балтськомовних іменьківців, гузів-торків, спалів і інших балтів, ослов'яненних гревтунгами і аланами-торками, – П.Д.

⁸⁷⁴ Балтськомовними верхніми аорсами – янтсай = антами та іншими, – П.Д.

принесли з Китаю ді. Інший різновид ді – усуні⁸⁷⁵ – також короткоголова»... Народ ді сусідив з китайцями протягом багатьох століть, він ділився на безліч різних племен. Як припускав Гумільов Л.М., ді в грецьких джерелах називався серами⁸⁷⁶: «Птоломей на території сучасного Китаю поміщає два різні народи: сини та сери. Сини поміщені на південь від серів... Істотно інше: сини, безперечно, справжні китайці імперії Цінь, і вони не ототожнюються з серами, які постачали шовк-серікум до Парфії та Римської імперії. Сери згадуються раніше, ніж сини, й у іншому зв'язку: греко-бактрійський цар Евтідем близько 200 р. до н.е. розширив свої володіння на сході «до володінь фаунів (цянів) та серів...» Згодом, коли встановилася торгівля шовком Великим караванним шляхом, назва «сери» застосовувалася до постачальників шовку в басейні Тариму, а не до самих китайців [Лев Гумільов, «Історія народу Хунну», <http://gumilevica.kulichki.net/HPH/hph01.htm>]» (Жаксилік Сабітов, «Арійський слід серед тюркомовних народів», http://kghistory.akipress.org/unews/un_post:687);

«Наддніпрянський комплекс (або центрально-подніпровський, за Дяченко, 1965) поширений в середній течії Дніпра і на його притоках Десні, Сулі, Пслу, Ворсклі, Тетереві і Росі, а також на Сейму і в верхів'ях Сіверського Дінця. Простежується він і в верхній течії Південного Бугу, Стиру, Горині, Случі і Збруча. Найхарактерніші представники його – українці⁸⁷⁷. Цей комплекс складається з таких ознак, як високий зріст, брахікефалія, порівняно темний колір волосся і очей, відносно широке обличчя, середній розвиток бороди, переважно пряма спинка носа. Схожа комбінація ознак відома під назвою альпійської раси (Deniker, 1898). За межами Східної Європи ця комбінація відзначається на півночі Балканського півострова, в Угорщині, Швейцарії, на півдні Німеччини і на Півночі Італії (Сооп, 1935; Попов, 1959). Альпійська раса відрізняється широким розповсюдженням і великою різноманітністю. В.В. Бунак запропонував крім власне альпійської виділити східноальпійську, або карпатську (Bunak, 1932. Neues Material...). М.М. Чебоксаров схиляється до думки про виділення підгрупи (Вітос, Марк, Чебоксаров, 1959) у складі атлантико-чорноморської групи. Українці можуть бути віднесені до цієї підгрупи. Для російського населення такий тип не характерний» (Тетяна Алексеєва, «Антропологічний вигляд російського народу» в кн.: В.О. Олександрів, І.В. Власова, М.С. Поліщук, «Росіяни», 1997, http://www.booksite.ru/ancient/reader/human_1_04.htm);

«На додаток до сказаного не можу не звернутися до даних, отриманих на основі узагальненого мапографічного аналізу матеріалів російської антропологічної експедиції, зробленого Ю.Г. Ричковим і Є.В. Балановською (1988). Цей метод, в основі якого лежить уявлення про «ядерні структури» в антропологічному складі тих чи інших народів, що фіксуються на географічних мапах, як про згустки генетичної інформації, є досить перспективним. На думку авторів цього дослідження, метод безперервного мапографування чітко виявив в складі російського населення три ядерні структури – західну, східну і центральну. Східне ядро відображає дослов'янський субстрат у формуванні антропологічного складу росіян, центральне – тривалу і інтенсивну метисацію, що за своїми наслідками наближається до панміксії (нічим не обмеженого змішання представників різних генотипів), а західне⁸⁷⁸ – пов'язане власне з літописними слов'янами (Сєдов, 1979)» (Тетяна Алексеєва, «Антропологічний вигляд російського народу» в кн.: В.О. Олександрів, І.В. Власова, М.С. Поліщук, «Росіяни», М.: Наука, 1997, с. 57, http://www.booksite.ru/ancient/reader/human_1_04.htm);

«Археологічні матеріали досить переконливо свідчать про те, що етнічна історія східних слов'ян не була єдиною. Південно-західний і західний напрямки руху слов'янських племен на схід передбачають участь у генезі східних слов'ян не тільки

⁸⁷⁵ Пращури балтськомовних царських савроматів язаматів лаоцяни – старі цяни, – П.Д.

⁸⁷⁶ Сірмати, серменди / сармати / сарбати, сіраки, тарпети = тервінги = тервуняни / черв'яни = зеруяни / серби, сяньбі = сорби / серби, алани та інші; д.-кит. «сянь / шань», вірм. «сар», маньчж. «alin» – гора, – П.Д.

⁸⁷⁷ Нащадки ді / дісців, серів та жунів / гунів, – П.Д.

⁸⁷⁸ Поляни-руси = черкаси і інші брахікранні представники українського етносу, – П.Д.

представників різних культур, а й різних антропологічних типів. Остання обставина дає ще раз можливість розглянути роль антропологічних даних в якості історичного джерела і зробити спробу реконструкції етнічної історії східного слов'янства на основі суміжного з археологією джерела... Закономірна географічна приуроченість цих комплексів і різне відсоткове співвідношення їх дозволяє зробити висновок про переважання в крайніх східних групах слов'ян (в'ятичі, ярославські, костромські, володимирські кривичі) антропологічних рис, притаманних угорсько-фінському, мабуть, давньомордовському населенню Волго-Окського басейну. Географічна локалізація довгоголового, з сильно виступаючим носом, порівняно широколицевого комплексу змушує шукати йому аналогії на більш західних територіях. Серед східних слов'ян в найбільш чистому вигляді він проявляється у волинян, деревлян і полоцьких кривичів, а в мезокефальному варіанті – у слов'ян Подністров'я [Великанова, 1964, 1965]. Схожа комбінація антропологічних ознак характеризує деякі балтійські групи – латгалів [Knorre, 1930; Licis, 1939; Дайга, 1957; Алексеев, 1963; Денисова, 1975], земгалів [Licis, 1939], жемайтів [Zilinskas, Masalskis, 1937; Бітов та інші, 1959; Чесніс, 1986]. Дещо особіно стоять поляни, в яких відсоток слабого виступання носа дуже невеликий, до того ж тут не спостерігається поєднання зниження виступання носової зони з великим черепним покажчиком. Переважним комплексом серед полян виявляється мезокефалія⁸⁷⁹, сильне або середнє виступання носових кісток в поєднанні з середньошироким обличчям. Мабуть, формування антропологічного вигляду полян⁸⁸⁰ дещо відрізняється від інших етно-територіальних груп слов'ян, що входять в південно-західну хвилю колонізації» (Тетяна Алексеева, «Антропологічна характеристика східних слов'ян епохи Середньовіччя в порівняльному освітленні», в кн.: «Східні слов'яни. антропологія і етнічна історія», http://historylib.org/historybooks/pod-red--TI--Alekseevoy_Vostochnye-slavyane--Antropologiya-i-etnicheskaya-istoriya/20);

«У населення України в середньовічну епоху розрізняються два типи лицьового відділу: масивний – у тиверців, уличів, деревлян, волинян і грацільний – у полян.... Факт великої європеїдності таких племен, як тиверці, уличі, деревляни і волиняни, свідчить на користь більш пізніх зв'язків цих груп з територією сучасної України, ніж полян⁸⁸¹» (Тетяна Алексеева, «Етногенез східних слов'ян за даними антропології», https://www.gumer.info/bibliotek/Buks/History/etnogenes_vost_slavyan/06.php);

«Алексеева називала речі своїми іменами: вона вказала на дуже велику роль фінського субстрату у формуванні антропологічного складу російського народу, писала про те, що росіяни і білоруси належать до кола північних, а українці – південних європеїдів. Російська дослідниця погоджувалася ... з висновком Вовка про переважання на теренах України носіїв брахікефального темнопігментованого високорослого антропологічного типу, який вона називала «наддніпрянським», наголошуючи, що він властивий більшості українців і не зустрічається серед інших східнослов'янських народів» (Сергій Сегеда, «У пошуках предків. Антропологія та етнічна історія України», https://chtyvo.org.ua/authors/Seheda_Serhii/U_poshukakh_predkiv_Antropolohiia_ta_etnichna_i_storiia_Ukrainy/);

«До сарматських серій України тематично примикає група черепів з могильників Інкерман і Чорноріччя II – IV століть в Криму. Появу цих могильників пов'язують з приходом до Криму аланів спільно з готами. Саме з аланами пов'язують поховальну традицію поховання в катакомбах на цих могильниках, а також в підбоях, (балтськомовним, – П.Д.) германцям приписують кремації... Таким чином, підбиваючи підсумок короткого огляду сарматського матеріалу можна відзначити: сарматські групи

⁸⁷⁹ За твердженням інших авторів суббрахікефалія (мезобрахікефалія) і навіть брахікефалія в деяких регіонах і особливо в містах, – П.Д.

⁸⁸⁰ Нашадків готів і їх пращурів брахікранних сарматів і аланів-торків, – П.Д.

⁸⁸¹ Пращури яких височенні алани-торки і їх нащадки грутунни = хроси / руси мешкали в селищах Черняхівської АК і, отже були причетними до античної держави українців – держави Германаріха, – П.Д.

України і прилеглих територій належали різним племінним об'єднанням (роксолани, аорси, язиги, алани). Для них був характерний різний тип і орієнтація поховальних споруд. Антропологічно вони не були однорідні, але домінуючим у них був брахікранний широколиций європеїдний тип з помірним верхнім поземним профілюванням обличчя... На могильниках України, які пов'язують з аланами, хронологічно більш ранніх або синхронних черняхівській культурі (Усть-Кам'янка, Чорноріччя, Інкерман) домінує брахікранний і широколиций (сарматський) тип. Він же характерний для населення межиріччя Волги і Дону середньосарматського часу, в якому бачать аланів» (Тетяна Рудич, «Населення черняхівської культури Дунайсько-Дністровського межиріччя за матеріалами антропології», <https://cyberleninka.ru/article/n/naselenie-chernyahovskoy-kultury-dunaysko-dnestrovskogo-mezhdurechya-po-materialam-antropologii>);

«У південній та південно-східній частині черняхівського ареалу переважає мезокранний, середньошироколиций, з більш високими орбітами і середньопрофільованим обличчям, антропологічний тип, який виявляє деяку схожість з фізичними рисами сарматів. Значна частина черняхівських серій, мезоморфних за своєю будовою, на думку С.Г. Єфімової (р. XVI), схожа із середньовічними серіями вестготів Кастилії, середньовічною серією з о-ва Готланд, з деякими серіями вельбаркської культури, яка визначається археологами як готська [Roznowski, 1985]. Інша, більш граціальної будови, подібна до вестготів Португалії, скандинавської серії голштадського часу, вельбаркської культури долини Вісли і з більш пізніми краніологічними матеріалами з Мекленбургу. Таким чином, дослідження недавнього часу антропологічного складу черняхівців цілком переконливо показали роль готського етносу⁸⁸² в їх етногенезі. Що стосується прояву фізичних особливостей європейських скитів в антропологічному вигляді населення черняхівської культури, то, в світлі нових даних, вони виявляються незначними. С.Г. Єфімова (р. XVI) показала, що за пропорціями обличчя і черепа черняхівців ближче до синхронних європейських груп, ніж до скитів. До останніх близькі тільки серії з Коблева і Маслово, інші ж характеризуються значно вужчим і низьким обличчям, а також більш граціальним черепом. ... Прояв так званих неопонтійських рис у фізичному вигляді східних слов'ян може бути пов'язаним не тільки з черняхівцями, а і з іншими етнічними групами попереднього часу. Перш за все, зі значним пластом аланського населення Верхнього Дону VIII – IX ст. н.е., ранні пращури⁸⁸³ якого в своїй генезі тяжіють до Кавказу (р. XI). ... На території полян, які стали згодом антропологічною основою українського народу, в епоху середньовіччя виявляються риси іранськомовного населення⁸⁸⁴, відомого за могильниками алан і деякої частини населення черняхівської культури. У південній частині ареалу росіян і в південно-східній – українців, що впливає з дослідження середньовічного і сучасного населення цих територій, виявляються антропологічні риси, висхідні до савромато-сарматської етнокультурної спільноти» (Тетяна Алексєєва, р. XVII «Етногенез і етнічна історія східних слов'ян за даними антропології» в кн.: «Східні слов'яни. Антропологія і етнічна історія», https://historylib.org/historybooks/pod-red--T-I--Aleksseevoy_Vostochnye-slavyane--Antropologiya-i-etnicheskaya-istoriya/43);

«Населення, яке поховане на християнських могильниках що датуються 15 – 18 ст., належить до великої європеїдної раси. Усі серії (міські та сільські) неоднорідні на внутрішньогруповому рівні, але усі вони характеризуються брахікранією та широким або відносно широким обличчям. Тобто, на міжгруповому рівні населення регіону не є вже таким строкатим, як у давньоруський час. На антропологічних матеріалах Середнього Подніпров'я у добу пізнього середньовіччя відзначаються суттєві зміни у порівнянні з давньоруським часом. Серед населення Середнього Подніпров'я козацької доби широколиці морфотипи, які мали витоки у давньоруських серіях древлянсько-

⁸⁸² Точніше готоаланського протоукраїнського етносу, – П.Д.

⁸⁸³ Тобто алани-руси і чорні клобуки, – П.Д.

⁸⁸⁴ Насправді ж слов'янськомовного сарматського населення, – П.Д.

волинських, тиверських та частково галицьких земель переважають. Генетичні лінії, що пов'язують частину пізньосередньовічного населення цієї території з більш грацильними групами полянських земель ще читаються, але переважно на жіночих черепах... Окремі дослідники антропологі, які вивчають сучасне населення України, схильні розглядати його як таке, що належить переважно, до одного антропологічного типу – центральноукраїнського. Поява нового антропологічного матеріалу доби пізнього середньовіччя дозволяє стверджувати, що цей європеїдний брахікранний відносно широколиций тип у 15 – 17 ст. уже був сформований та домінував на землях Середнього Подніпров'я (Тетяна Рудич, «Населення Середнього Подніпров'я I – II тисячоліття за матеріалами антропології», http://www.vgosau.kiev.ua/load_books/Rudych.pdf).

Саме темно-червоношкірі і брахікранні «салтівці»⁸⁸⁵ і каракозари / чорні клобуки – черкаси / таркаси⁸⁸⁶ були споріднені літописним полянам⁸⁸⁷, бо відповідали їм за багатьма антропологічними ознаками:

«Наявність такого своєрідного східного компонента у складі окремих слов'янських популяцій можна пояснити стосунками останніх з сусідніми племенами Салтівської культури [Кондукторова, Сегеда, 1987, 1990]. У популяції з Липового майже повністю представлений весь одонтологічний комплекс останніх, наприклад, в Дмитрівській краніологічною серії. Цей же одонтологічний компонент, лише з ще більш посиленними східними ознаками, виявляється і серед кочівників, які залишили могильник Кам'янка. Вищевикладене підтверджується обчисленими за всім одонтологічним комплексом показників середньої таксономічної відстані (СТВ), які фіксують найбільш виражену схожість популяції Липового з сармато-аланськими племенами і кочівниками (0,50-0,56). Подібні показники виявляються і між останніми і полянською популяцією з Казаровичів (0,42-0,56)» (Р.У. Гравере, «Одонтологічний аспект етногенезу та етнічної історії східнослов'янських народів», у кн.: «Східні слов'яни. Антропологія та етнічна історія», http://historylib.org/historybooks/pod-red--ПІ--Aleksseyevoy_Vostochnye-slavyane--Antropologiya-i-etnicheskaya-istoriya/23);

«Чоловіча серія відзначається поздовжнім діаметром середніх розмірів (178,38) і великим поперечним (145,33 мм) діаметром. В середньому виражені чоловічі черепи як брахікранні (81,36), але мають досить великий розмах варіацій (73,54 – 87)... За висновком антропологів, населення середньовічного Чигирин⁸⁸⁸ мало близьку подібність з так званим кавказько-балканським антропологічним типом. Це високий зріст, широке, середньовисоке обличчя, сильно виступаючий ніс з горбинкою, темні очі і темне волосся. До цього типу також відносяться деякі народи Північного Кавказу (балкарці, черкеси та інші). Чигиринська група населення взагалі більше схожа на сарматів, поховання яких досліджені на території Запоріжжя та Херсонщини. Ця схожість є навіть більшою, ніж з населенням Центральної України, що підтверджується статистичними методами в дослідженнях антропологів. Обидві групи, Чигиринська та Суботівська, з населенням більш ранніх епох, виявляють найбільшу схожість зі збіркою групою сарматів України: Чигиринська серія (93/94 року) – 0,162, Суботівська – 0,1071 (за Пенроузом). Ці групи тяжіють до стародавнього населення сарматсько-пізньосалтівського типу (брахікранні європеїди з широким незначно сплющеним у верхній частині обличчям). Цей тип, окрім українських степів, з незначною монголоїдною домішкою був характерним для деяких районів Північного Кавказу, для південних болгар, для населення Козарії, середньовічних

⁸⁸⁵ Нашадки да-юечжі / гутіів / *утіів – алани = руси-торки, слов'янськомовні караболгари – утигури / утригури / утургури / оногури = яси.

⁸⁸⁶ Можливо, не тільки готи-руси і жанінці / жане = жуни, а й ослов'янені нашадки Волзько-Камських і зауральських балтськомовних *троксолан / роксолан – торки = таркаси, нашадки слов'янськомовних боранів – барангури = берендеї, слов'янськомовні касоги, ковуї та інші каракозари / каракузари / *каракудари.

⁸⁸⁷ Укр. «поля», блг. «полі», сrb. «напольє», гінді «рāга», грец. «περάων» – «поза, за межами»; тадж. «беруні» – зовнішні; лат. «сігсит» – навколишні.

⁸⁸⁸ Слов'янськомовні черкаси – українці, – П.Д.

міст Криму» (П.А. Горішний, «Козацьке кладовище в Чигирині: поховальний обряд, антропологія, археологічний матеріал», http://zhurnal.lib.ru/h/harin_e_a/chigirin.shtml);

«В археологічному плані, частина могильників, які увійшли в один кластер з Чигирином, відносяться до Салтівської культури або несуть на собі сліди значного впливу останньої... Як уже зазначалося, серія чоловічих черепів з Чигирини морфологічно близька до збірної серії сарматів України. При зіставленні середніх величин нашої групи із середніми величинами серій I – II тисячоліть нової ери за допомогою популярного в антропології методу Пенроуза (Penrose L., 1954), (за 14 найважливішими ознаками: подовжньому, поперечному, висотному діаметрами, висотою і шириною обличчя, орбіт, носа, шириною чола, кутами поземного профілювання обличчя, кутами нахилу лоба, загальнолицевими кутами, кутами виступу носа, сі-мотичною висотою і шириною) збірні сарматів України виявляється статистично самою близькою до чигиринців. Теоретично можна говорити щодо їх прямої наступності, хоча хронологічний розрив між серіями є досить значним... Серія з Чигирини проявляє близькість і до збірних серій українців, в яких переважають матеріали XIX – XX ст. (Алексєєв В.П., 1972), особливо Центральної та Південної України... У випадку з чигиринською серією можна говорити про деяку сплюсненість обличчя на назомалярному рівні та значну ширину обличчя. Однак ці ознаки не складаються у монголоїдний комплекс. Не тільки вся серія в середньому вираженні, а й обидва основні компоненти, що становлять серію, відрізняються сильним виступом носа, добре профільованим переніссям і невисоким обличчям. Серія відноситься до брахікранного широколицевого європеїдного типу. Як мовилося раніше, брахікранний широколиций тип попередніх епох був характерним для багатьох народів, які населяли степи Європи: сарматів, давніх болгар, авар, угорців, основного населення Козарського каганату. Цей тип, з деяким сплюсненням обличчя на назомалярному рівні, в антропологічній літературі, як уже говорилося вище, іноді називається пізньосарматським зливкінським типом [Герасимова М.М., Рудь Н.М., Яблонський Л.Т., 1987]... Теоретично своєю підосновою чигиринці можуть бути зобов'язані і спільці Чорних Клобуків⁸⁸⁹, що існувала у Пороссі. Ця напівкочова спільнота була утворена у XII столітті⁸⁹⁰ печенігами, торками, берендеями, проте цим, вочевидь, не вичерпувався її етнічний склад. Чорні Клобуки несли васальну службу у київських князів...» (Тетяна Рудич, «До питання щодо антропологічного складу населення України XVI – XVII ст.», <http://www.kazvolnoe.narod.ru/page357.html>).

Археологічно-антропологічна «невловимість» в пам'ятках Черняхівської АК слов'янськомовних брахікранних сарматів / сермендів і їхніх нащадків слов'янськомовних готів і споріднених їм інших слов'янськомовних античних германців пов'язана з тим, що навідрізу від доліхокранних пращурів східних і дніпровських балтів, а також і сучасних псевдогерманців (пізніх фінськомовних скитів і споріднених їм тракійців, а також і обалтених савроматами ранніх скитів і кельто-тракійців) пращури пересічних слов'ян практикували замість труположення трупоспалення. Саме з цим, вочевидь, пов'язані також і як парадоксальна уявна відсутність слов'ян навіть в усьому Античному Світі, так і раптовий масовий вихід їх на історичну арену в Ранньому Середньовіччі:

«На іншій основі склався антропологічний тип давньоруського населення Середньої Наддніпряни, де напередодні утворення Київської Русі існувала полянська племінна спілка. Як і всім іншим східнослов'янським групам, йому були притаманні специфічні пропорції лицьового скелета (відносно низьке лице з низькими орбітами і досить широким носом), за якими воно відрізнялось від своїх попередників – більш високолицих, високоорбітних і вузьконосних носіїв черняхівської культури. Поряд з цим згадані відмінності в Середній Наддніпряни виражені менш чітко, ніж у більшості інших регіонів України. Більше того: за рядом важливих краніологічних ознак, а надто [за]

⁸⁸⁹ Які носили чорні папахи, як і їхні нащадки – українські козаки, – П.Д.

⁸⁹⁰ Споріднені один одному нащадками північнокитайських слов'янськомовних сарматів – дісців, жунів та юечжів, – П.Д.

діаметром вилиць, між черняхівським та давньоруським населенням історичного центру України існує певна подібність, що, на думку М. С. Великанової, «дозволяє припустити певну роль черняхівського елемента у формуванні антропологічного типу полян». Ще категоричніше з цього приводу висловила Т.І. Алексєєва: «Поляни по суті є безпосередніми нащадками черняхівців... Черняхівський антропологічний компонент істотно вплинув і на формування антропологічних особливостей давньоруської людності Лівобережжя – нащадків літописних сіверян і південних полян (лубенська, ліпльвська та інші групи). Показовою в цьому плані є краніологічна серія з некрополя XI – XII ст. поблизу с. Камінне на правому березі середньої течії р. Псел: за більшістю ознак вона виявляє велику схожість з черепами черняхівських могильників Середньої Наддніпряни. Водночас, як і давньоруські серії Правобережжя, вона масивніша, ніж черняхівські, що вказує на наявність притаманного всім слов'янам відносно масивного компоненту. Що ж до назомалярного та зигомаксиллярного кутів, які відображають ступінь сплюснення обличчя, то за цими ознаками черепи з камінського некрополя виразно тяжіють до краніологічної серії з Верхнього Салтова, де, як відомо, переважав аланський морфологічний компонент...Вище вже йшлося про те, що давньоруське населення України, за даними краніології, загалом належало до двох великих угруповань: одне з них включало носіїв відносно масивних типів (нащадки деревлян, волинян, тиверців та уличів)⁸⁹¹, друге – [носіїв] грацільніших варіантів (нащадки населення полянського племінного об'єднання та сіверян). За будовою лицьового скелета українці схожі з представниками обох з них: з першим їх зближують розміри обличчя, з другим – конфігурація носової зони. Щодо притаманної сучасному населенню округлої форми голови, то вона є наслідком процесу брахікефалізації, що мав місце⁸⁹² на території Західної, Центральної та Східної Європи, починаючи з другої чверті II тис. н.е. Загалом, за своїми фізичними рисами українці є прямими спадкоємцями давньоруської людності південних та південно-східних регіонів Київської Русі, хоча є більш гомогенними, ніж середньовічні нащадки літописних слов'янських племен. Останнє є наслідком інтенсивних процесів змішування населення різних регіонів України, які відбувались за доби пізнього середньовіччя, зокрема під час бурхливих подій національно-визвольної війни XVII ст.» (Сергій Сегада, «Антропологічний склад давньоруського населення», <http://litopys.org.ua/segeda/se05.htm>);

«Аналіз краніологічних серій періоду Черняхівської культури показує наявність трьох типів населення – скитського і двох власне черняхівських. У порівнянні зі скитами черняхівці в цілому мали більш вузьке і низьке обличчя і більш грацільний череп. Черняхівці демонструють відсутність географічної диференціації двох груп, одна з яких відрізняється більш вузьким обличчям і більш грацільний черепом. На жаль, більш точний аналіз неможливий через звичай кремації, прийнятий серед черняхівців. Найімовірніше, наявність двох груп є ознакою двохгромадськості черняхівців, пов'язаної з готсько-сарматським об'єднанням. Південна і південно-східна частина черняхівського ареалу відзначена сарматськими рисами: мезокранією, середньошироким обличчям і середньо-спрофільованим обличчям. Пізньосарматські риси відзначені ще більшою шириною обличчя... На півночі черняхівського ареалу спостерігається інший антропологічний тип – мезокранний⁸⁹³, з низьким і вузьким обличчям, широкими і низькими орбітами...» (Андрій Савельєв, «Образ ворога. Расология і політична антропология», р. 2 «Расовий детермізм», http://www.nnre.ru/istorija/obraz_vraga_rasologija_i_politicheskaja_antropologija/p2.php);

«Шляхом порівняльних досліджень антропологи встановили, що черепи з черняхівських могильників Середньої Наддніпряни (Журавського, Черняхівського, Ромашківського та інших) за багатьма ознаками схожі на черепи, виявлені в

⁸⁹¹ Вочевидь, нащадки слов'янськомовних темно-червоношкірих жунів / гунів, – П.Д.

⁸⁹² Переважно через більшу живучість саме нащадків брахікранних сарматів, – П.Д.

⁸⁹³ Брахікранний за класифікацією інших антропологів, – П.Д.

давньоруських, полянських некрополях цього ж регіону» (Сергій Сегеда, «У пошуках предків. Антропология та етнічна історія України», https://chtyvo.org.ua/authors/Seheda_Serhii/U_poshukakh_predkiv_Antropolohiia_ta_etniчна_i_storiia_Ukrainy/);

«...у Криму, та в черняхівських степових пам'ятках у сармато-аланських похованнях спостерігається виняткова різноманітність як поховальних обрядів (підбої, ґрунтові ями, катакомби, склепи), так і краніологічних серій. Серед останніх виділяються дві, характерні для сарматів та алан: вузьколиций брахікранний європеїдний⁸⁹⁴ та вузьколиций доліхокранний європеїдний⁸⁹⁵, що відповідає даним античних авторів про різноманітність сармато-аланських племен. Цікаво, що й ті, й інші краніологічні серії мають аналогії біля Руського каганату в Подонні. Палеоантропологічний матеріал з Маяцького могильника найбільш близький не північнокавказьким аланам V – VII ст.⁸⁹⁶, а ранній групі могильників Криму та черняхівської культури⁸⁹⁷. Причому серед похованих за катакомбним обрядом зустрічаються як доліхокрани (переважно)⁸⁹⁸, так і кулястоголове населення без монголоїдної домішки. Брахікранні вузьколиці черепи⁸⁹⁹ виявляють у аланських могильниках Південно-Західного Криму та Північного Кавказу (плитові могили в Осетії X – XII ст.)... Згідно з античними джерелами... роксолани лише територіально належали до сарматів. На думку відомого антрополога XX століття, Г.Ф. Дебець, мезодоліхокранний тип Верхньосалтівського могильника найбільш близький не до аланського, відомого за Північним Кавказом, і не до сарматського, а до стародавнього скитського⁹⁰⁰» (Олена Галкіна, «Таємниці Руського каганату // Сармати, алани, роксолани, тавроскити», https://www.e-reading.club/chapter.php/13162/105/Galkina_-_Tajny_Russkogo_kaganata.html; <https://history.wikireading.ru/276969>).

Грацільні брахікефали поляни-руси були антропологічно спорідненими не лише сучасним данцям, а і як кримським та таманським готам, так і кавказьким аланам-торкам:

«Досліджені до теперішнього часу краніологічні серії зі склепів і усипальниць Херсонеса (Херсона⁹⁰¹) в цілому характеризуються брахікранією (Дебець, 1949; Соколова, 1959; Зіневич, 1973; Назарова, Потехіна, 1990; Іванов, 1998), грацільною будовою черепів (Зіневич, 1973)... В рамках брахікранного масиву слід звернути увагу на грацільність здебільшого мангупських, ескі-керменських і херсонеських черепів⁹⁰²... [Дебець, 1949; Зіневич, 1973]» (Т.О. Назарова, «Населення середньовічного Херсону і «печерних міст» Криму», <http://www.ssc-ras.ru/files/files/Southerns%20Regions%20Population.pdf>);

«Деякий інший тип населення, представлений у Нижньогнілівському могильнику (територія сучасного міста Ростова-на-Дону): нейтральний грацільний варіант з помірними або навіть низькими для цієї епохи частотами східних ознак, що зближує їх із синхронними групами середньої Європи і частково з середніми сарматами, а також з більш пізнім населенням як північно-західного Кавказу (Аушедз), північного сходу Балкан (сучасні болгари)...» (В.Ф. Кашибадзе, «Нижнє Подоння на феногеографічних мапах Евразії епохи раннього заліза», <http://www.ssc-ras.ru/files/files/Southerns%20Regions%20Population.pdf>);

«З іншого боку особливу цікавість мають 8 брахікранних черепів, які віднесені до антропологічного типу середньоазіатського межиріччя (САМ). Саме такі фізичні особливості були притаманні населенню, що залишило Злівкинський могильник

⁸⁹⁴ Вочевидь, слов'янський – готи, поляни, сіверяни та алани-торки і чорні болгари = яси, – П.Д.

⁸⁹⁵ Вочевидь, фінський та саксько-саксонський нащадків скитів та сако-масагетів, – П.Д.

⁸⁹⁶ Що були переважнобрахікранними, – П.Д.

⁸⁹⁷ Похованням доліхокранних нащадків скитів і сако-масагетів та брахікранних балтсько- та слов'янськомовних готів і аланів-торків, – П.Д.

⁸⁹⁸ Вочевидь, нащадки сако-масагетів, – П.Д.

⁸⁹⁹ Вочевидь, нащадків да-юечжі і аланів-торків – козарських слов'ян, – П.Д.

⁹⁰⁰ Можливо, фінськомовні пращури в'ятичів та «волинцевців – східних псевдосіверців, – П.Д.

⁹⁰¹ Точніше, кримського Корсуня, – П.Д.

⁹⁰² Вочевидь готських і аланських черепів, – П.Д.

салтівської культури. При цьому згадуються вказівки деяких антропологів, що носії злівкинського типу виявляються у генетичному зв'язку з сарматами догунської епохи... Аналіз черепів, виявлених в похованнях салтівського типу у дворі Лівобережного Цимлянського городища також дав аналогічні результати. Як зазначив Б.В. Фірштейн, «за характером антропологічних типів захоронення тут близькі до поховань у Салтівському і Злівкинському могильниках»... І тому є підстави довіряти відомостями Костянтина Багрянорідного і «Повісті минулих літ» щодо перебування (слов'янськомовних, – П.Д.) аланів-ясів в степах Нижнього Подоння, в безпосередній близькості від Саркелу – Білої Вежі в X ст. ... У сучасній археологічній літературі існує кілька версій щодо переселення аланів в першій половині VIII ст. з території Північного Кавказу в лісостепове Подоння. У зв'язку з цим особливу цікавість викликає припущення С.А. Плетнєвої, згідно з яким алани-переселенці під час свого пересування в лісостеп повинні були пройти через донські степи. Можна висловити припущення, що частина цих аланів⁹⁰³ затрималася і осіла в тому районі, де згодом виникли Правобережне Цимлянське і Лівобережне Цимлянське городища. Наявні в нашому розпорядженні матеріали археологічного, антропологічного та епіграфічного характеру дозволяють припускати, що після 965 р. в стародавньоруську фортецю Біла Вежа, колишній Саркел, продовжувало переселятися (слов'янськомовне, – П.Д.) населення з території Північнокавказької Аланії. На цю думку наводять результати досліджень християнських некрополів Білої Вежі стародавньоруського періоду... Проведений аналіз черепів Зміського і Верхньоджугатського могильників дозволили В.П. Алексеєву і К.Х. Беслексєвій прийти до висновку, що «в складі населення, яке залишило ці могильники, переважав морфологічний тип, характерний для місцевих автономних груп (брахікранів кавказького типу, – О.Б.)». На основі цього було зроблено припущення, що «за час свого перебування на Кавказі, і зокрема в Північній Осетії, алани включили до свого складу значний відсоток місцевого доаланського населення»⁹⁰⁴... Таким чином, є підстави пов'язати окремі поховання давньоруського часу на могильниках у південно-західній та північно-східній стін Біловезької фортеці, а також в насипах 19/1, 24/6, 25/1, 17/10, з перебуванням тут аланів, які могли мігрувати в Подоння з Північного Кавказу вже після 965 р. На це вказують збіги в антропологічному типі (доліхо-мезокранного середземноморського типу), конструкції поховальних споруд (кам'яні і цегляні обкладання могил), обряд поховання (подвійні поховання) і т.д. З іншого боку не варто забувати, що в Білій Вежі могло зберігатися у стародавньоруський період і аланське населення докозарського часу⁹⁰⁵. Ним-то і могло бути залишено ряд християнських поховань в простих могильних ямах... Характерно, що написи на знайдених в Нижньому Подонні флягах Новочеркаського музею ГФ. Турчанінов відніс до тієї ж системи письма, але вважав, що вони виконані не середньовічною осетинською (аланською), а касождською мовою⁹⁰⁶... Створюється враження, що половецька небезпека спонукала в 1116 р. Ярополка піти на половців, і переселити (слов'янськомовних, – П.Д.) біловезців у 1117 р. на територію Русі. Цілком можливо, що цими переселенцями-християнами були зайняті землі на півдні Русі для захисту від набігів половців. І зовсім не випадково, що в 1145, 1175 і 1182 рр. як мешканці Русі згадуються яси. Не виключено, що серед них могли бути і вихідці з Білої Вежі» (О.Б. Бубенок, «Алани-яси у Саркелі – Білій Вежі», <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/170076/15-Bubenok.pdf?sequence=1>);

«Але вузьколицість і грацільність змушують вважати алан представниками іншого антропологічного типу в порівнянні з сучасними осетинами⁹⁰⁷. Єдиний виняток серед аланських могильників утворює Зміський могильник, черепи з поховань якого незначно

⁹⁰³ Слов'янськомовних аланів-торків, – П.Д.

⁹⁰⁴ Тобто грацільного доаланського населення, – П.Д.

⁹⁰⁵ Слов'янськомовні алани-торки і каракозари, – П.Д.

⁹⁰⁶ Вочевидь, слов'янською мовою, – П.Д.

⁹⁰⁷ Що після монгольського нашествия частково перебралися з куманами / половцями до Угорщини, – П.Д.

більш широколиці, ніж інші аланські серії. Але черепний показчик на цих черепах також вище, ніж на аланських, вони масивніше, і тому в складі населення, яке залишило цей могильник, можна припускати і домішку кавказької типу... Серйозні морфологічні відмінності між аланами і сучасними корінними мешканцями Осетії, відсутність специфічної подібності між ними і сарматами не дають можливості прийняти гіпотезу, згідно з якою пращурами осетин були іранськомовні народи⁹⁰⁸. Як примирити ці факти, що твердо встановлені антропологією і не викликають сумнівів, з іранськомовністю осетинського народу? Єдине задовільне пояснення полягає в тому, що ми допускаємо перехід пращурів осетин з місцевої кавказької на іранську мову на якомусь відрізку їх історії⁹⁰⁹. Всі інші пояснення не витримують критики з точки зору антропологічних фактів» (В.П. Алексеев, «Історична антропологія і етногенез», <https://arheologija.ru/paleoantropologicheskie-soobrazheniya/>);

«У дніпро-карпатську групу популяцій можна включити українців, прикарпатські етнографічні групи, словаків, частково чехів. Це досить темно пігментоване, брахікефальне населення, що характеризується відносно широким обличчям. Краніологічні аналогії йому ми виявляємо в населенні, що залишило середньовічні слов'янські могильники в Словаччині і Бранештський могильник у Молдові (Зведення даних щодо західних і південних слов'ян, див. [Алексеева, 1973; Великанова, 1975]). Темнопігментовані досить масивні брахікефали, що входять до дніпро-карпатської групи популяцій, в морфологічному відношенні вельми схожі з представниками альпійського типу (за У. Ріплі) – населенням Австрії⁹¹⁰, Швейцарії⁹¹¹ і, частково, Північної Італії⁹¹². Можливо, дніпро-карпатська група популяцій є північно-східним варіантом цієї локальної раси...» (Тетяна Алексеева, «Етногенез та етнічна історія східних слов'ян за даними антропології», в кн.: «Східні слов'яни. Антропологія і етнічна історія», http://historylib.org/historybooks/pod-red--T-I--Alekssevovoy_Vostochnye-slavyane--Antropologiya-i-etnicheskaya-istoriya/43);

«У Дніпро-Карпатський тип слов'ян (В.В. Бунак) включають українців, словаків, частину чехів, прикарпатські етнічні групи. За нашої дендрограми, в один субкластер входять українці та чехи, поруч виявляються гілки угорців і молдован⁹¹³» (Аріадна Назарова, «Генетика і антропологія народів Кавказу, і проблема походження європеоїдів», <http://srn.su/?p=1083>);

«Збільшення ширини обличчя у слов'янських групах зв'язується з зоною Віслинсько-Дніпровського межиріччя. Найбільший вилицьовий діаметр виявляється тут у полоцьких кривичів, дреговичів, деревлян, тиверців, київських полян, мазовшан. Серед сусідніх неслов'янськомовних племен тільки у латгалів обличчя широке (до речі, в порівнянні з усіма аналізованими європейськими групами, що відрізняються найбільшими величинами). Збільшення ширини обличчя у слов'янських групах спостерігається ще в Моравії, Словаччині і серед лужичан... Збільшення масивності лицьового скелета в слов'янських племенах відзначається на території Дніпро-віслинського межиріччя, в найближчому сусідстві з якими виявляються деякі широколиці і високолиці групи Надбалтики. Другий осередок відносної масивності лицьового скелета у слов'ян – Моравія, Словаччина і Хорватія. Серед сусідніх неслов'янськомовних груп найближчі аналоги виявляються в південногерманських і швейцарських похованнях, а також в галло-римських могильниках епохи раннього середньовіччя. ...зіставлення слов'ян⁹¹⁴ і

⁹⁰⁸ Насправді слов'янськомовні, як і сармати, народи, – П.Д.

⁹⁰⁹ Вочевидь, коли перські загони розпочали охороняти «Дар'яльські ворота» до Закавказзя, – П.Д.

⁹¹⁰ Нащадками грутуннів = хорутан, – П.Д.

⁹¹¹ Нащадками свебів і аланів-торків, – П.Д.

⁹¹² Нащадками ломбардів / лонгобардів, – П.Д.

⁹¹³ Слов'янськомовних нащадків вестготів тервінгів = тервуян / черв'ян, аланів-торків та гунів тиверців і уличів, – П.Д.

⁹¹⁴ Нащадків античних слов'янськомовних германців і сарматів, – П.Д.

германців⁹¹⁵, наприклад, за висотою орбіти, шириною носа і висотою обличчя, за висотою, подовжньому і поперечному діаметрах черепа, показує у більшості слов'янських груп⁹¹⁶ зменшення абсолютних розмірів черепа, висоти і ширини обличчя, висоти орбіти і збільшення ширини носа... Доліхокранія в поєднанні з відносною широколицістю характеризує балтськокомовне населення середньовіччя, і, мабуть, генетично цей комплекс не пов'язаний зі слов'янами. Територіальна приуроченість (північна частина зони розселення слов'ян) також свідчить проти слов'янської її приналежності. Таким чином, власне зі слов'янами слід пов'язати мезокефалію (і брахікефалію, – П.Д.) в поєднанні з відносно широким обличчям, тобто комплекс ознак, поширений на південь від локалізації доліхокефальних варіантів⁹¹⁷» (Тетяна Алексєєва, «Етногенез східних слов'ян за даними антропології», http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/etnogenes_vost_slavyan/08.php).

До того ж у російськокомовного блідолицеого населення Росії частота зустрічальності надочномкових каналів (35,9%) вище навіть, ніж у фіно-угорців мансі (32,1%), хоча, звичайно ж, і істотно нижче, ніж у палеоевропейців саамів (47,4%), у палеоазіатів ескімосів (57,4%) та у якутів (63%). Нижче, ніж у нащадків брахікранних готоаланів = полян – українців (25%) вона лише у інших нащадків готоаланів і гунів – у англійців і голландців⁹¹⁸ та у південно-східних брахікранних поляків (серед обстежених негроїдних популяцій):

«Цікаво, що у стародавніх єгиптян, етрусків, стародавніх слов'ян (полян київських) та індіців Уттар Прадеш⁹¹⁹ частота каналів практично однакова і становить 25-28%⁹²⁰» (Аріадна Назарова, «Біологічні, археологічні та культурологічні докази палеоазіатського походження північних монголоїдів, європеїдів та американських індіанців», http://national-science.ru/wp-content/uploads/2016/06/National-20_p1_6-161.pdf; <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0016/001b/00161386.htm>).

Те ж саме має місце і в сучасності:

«Горіди (англ. Gorids) – антропологічний тип європеїдної раси, виділений шведським антропологом Бертилем Лундманом. У його класифікації це східна гілка альпійської раси. Від західної альпійської раси різновид відрізняється більш широким розрізом очей і більш різкими рисами обличчя. Найбільшого поширення цей тип має серед українців і південно-східних поляків» («Горіди», <http://www.socionics.ru/index.php/2011-11-12-17-53-40/19917-2011-11-12-19-41-07>);

«За формою голови поляки відносяться до брахікефалів, причому галицькі поляки, мабуть, більш короткоголові, ніж надвіслянські, у яких брахікефали і суббрахікефали становлять лише близько 58% (в Галичині – близько 80%)» (Ф.А. Брокгауз, І.А. Ефрон, «Енциклоп. словник // Поляки», http://gatchina3000.ru/big/081/81496_brockhaus-efron.htm);

«По відношенню до південних і західних слов'ян – сербів, хорватів, словенців, чехів – відомо, що вони відрізняються високорослістю, переважанням темного комплексу (темного волосся і очей) і різко вираженою брахікефалією (показник ширини голови 86-83); в цих ознаках, особливо в високорослості і широкоголовості, західні і південні слов'яни схожі з своїми сусідами, німцями Тіролю, Швейцарії та Баварії, яких у тому числі інші антропологи відносять до «альпійської» або «динарської» раси. Тип цей йде і далі на схід; сучасні болгари (з досліджень Бассановича) також відрізняються крайньою брахікефалією (index 85) і переважанням темного комплексу при зрості вище середнього» (Ф.А. Брокгауз, І.А. Ефрон, «Енциклопедичний словник // Слов'яни, антропологічний тип», <http://www.bibliotekar.ru/bes/216.htm>);

⁹¹⁵ Тобто середньовічних псевдогерманців, – П.Д.

⁹¹⁶ Як і у інших нащадків слов'янськокомовних античних германців і сарматів – нині брахікранних і чорноволосях англійців, норманів Франції, валлонів Бельгії, швейцарців, австрійців, швабів, ломбардів, датчан і західних шведів, – П.Д.

⁹¹⁷ Тобто комплекс ознак, поширений в гірських регіонах Західної Європи і в Україні, – П.Д.

⁹¹⁸ Тобто у нащадків античних брахікранних гунів фризів-русів / фризів-вельтів = лютичів / вільців.

⁹¹⁹ Нащадків аріїв бхаратів та кауравів, – П.Д.

⁹²⁰ А також в те, що всі вони були і темно-червоношкірими, – П.Д.

«Домішка динарської раси найсильніше у всьому регіону баварського діалекту. У південній Баварії та Австрії можна говорити про переважання динарської раси⁹²¹, що посилюється разом з наближенням до південно-східного кордону німецької мови. Але домішка її простежується і до її західного кордону, причому у Східній Швейцарії, Південному Бадені та Ельзасі знову можна говорити про переважання динарської раси. За лінію Майна на північ вона не заходить. Домішка крові східної раси найсильніше в південно-західній Німеччині; у Шварцвальді, Західній Швейцарії, гірських регіонах Вюртемберга та центральній Баварії ця раса переважає. Її більш-менш сильні домішки простежуються у всьому регіоні поширення німецької мови, сильніше – вздовж кордону німецької та французької мов і у Верхній Сілезії... Північна половина Італії – це суміш східної та динарської рас з невеликою нордичною та західною домішкою... Регіони, населені словенцями, хорватами, сербами, черногорцями та албанцями це регіони найбільшого переважання динарської раси» (Ганс Гюнтер, «Вибрані роботи з расології», https://www.jagannath.ru/users_files/books/PROROK_NORDI4ESKOI_RASY_doc);

«Значення [головного показника] 83-84 типові для населення більшої частини України, Верхньої Волги, частково Поветлужжя, багатьох районів Чехословаччини, Середньої і Південної Польщі, Північно-Західної Болгарії, частково Південнослов'янщини (наприклад, Південної Сербії). Нарешті, брахікефалія (85) виражена у населенні Південної Польщі, ряду районів Чехословаччини, Українських Карпат, Хорватії і особливо Черногорії, Сербії, Боснії і Герцеговини, де фіксується ще більш високий показник (з максимумом 88 і 89 в Черногорії)» (В.Д. Дяченко, «Антропологічний склад сучасних слов'янських народів», <http://haidamaka.org.ua/0192.html>).

Багато ж дослідників вважає, що брахікранія є споконвічною рисою індоєвропейців:

«Відзначається також відкриття великої кількості черепів в Бремени того ж англосаксонського періоду. Середні за довжиною (мезобрахікранні, – П.Д.) черепи називаються батавськими (Batavian) або фризькими. Біда, узагальнюючи матеріали цих давніх черепів, в зв'язку з інформацією, яку вони проливають на расовий характер стародавніх англійців, писав, що фризькі або так звані Batavian (батавські) черепи мають характеристики, які схожі на черепи англосаксів. «Типовий англієць, – писав Біда, – відносився до батавського (Batavian) типу». Думка настільки бездоганного антрополога є важливим свідченням на користь висновку, що, мабуть, існувала дуже значна домішка фризів⁹²² в давньоанглійській расі» (Томас Вільям Шор, «Походження англосаксонського народу», <http://universe-tss.su/main/litstr/16067-proishozhdenie-anglo-saksonskogo-naroda-obnovlyaetsya.html>; http://history-fiction.ru/books/all_1/region_147_7/sort_4_2_5/book_2979/);

«Всі розглянуті матеріали з краніології Боспору, Волзької Болгарії і Золотої Орди показали формоутворювальну роль мезоморфного брахікранного європеїдного компонента в етногенезі тюркськомовних народів Надволжя, починаючи з сарматського часу. Виявлення генезису цього компонента виводить нас за рамки цієї роботи, однак треба мати на увазі, що одним з складових елементів тюркського етносу, що формувався ще в Центральній Азії в середовищі змішаного населення, був брахікранний європеїдний комплекс⁹²³, який має багато спільного з сарматським населенням Саратовського Заволжя⁹²⁴» (М.М. Герасимова, Н.М. Рудь і ін. «Антропологія античного і середньовічного населення Східної Європи», <http://imr.kharkov.ua/antropologiya/194-summiruem.html>);

«Передбачувана глибина давнини санскриту і його очевидна лінгвістична чистота були потужними аргументами в руках орієнталістів і навіть дозволили Шлегелю (1808) стверджувати, що прамова з'явилася в Індії і поширилася звідти на захід. Подібні ідеї несподівано виникли і в працях Сержі; він передбачає, що пращури європейських аріїв були расою брахікефалів, що спочатку населяла регіон на північ від Гіндукушу» (Гордон

⁹²¹ Динарської раси готоаланів хорутан, – П.Д.

⁹²² Фризів-русів – нащадків слов'янськомовних брахікранних гунів вельтів / вількінів = вільців, – П.Д.

⁹²³ Вочевидь, брахікранний європеїдний комплекс отюречених сарматів = балто-слов'ян, – П.Д.

⁹²⁴ Вочевидь, з балтськомовними расоланами, – П.Д.

Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // До питання про азіатську прабатьківщину індоєвропейців», <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Характерні особливості північної раси виражені, у датчан менш чітко, ніж у норвежців і шведів. Правда, в пігментації очей, наскільки дозволяють про це судити дуже фрагментарні матеріали, різниці немає, але волосся у датчан темніше, зріст нижче (169-170 см), головний покажчик 79-80. Виділяються мешканці острова Самсе з високим головним покажчиком (близько 82), відносно широким обличчям (142-143 мм), порівняно невеликим зростом (167-168 см) і більш темним кольором очей. Населення Фарерських островів не відрізняється помітним чином від датчан» (С.П Толстов, «Нарис історії расових класифікацій Закордонної Європи», <https://djvu.online/file/mIcZbdjWSUO49>);

«Регіони Північної Німеччини, покинуті (слов'янськомовними, – П.Д.) готами, вандалами і бургундами, були зайняті слов'янами брахікефалами, які згодом отевтонилися⁹²⁵. Данія, хоча скандинавська за мовою, не зберегла скандинавської крові. Сучасні данці належать швидше до кельтсько-слов'янського короткоголового типу; напевно невідомо, кельти вони чи слов'яни за кров'ю⁹²⁶... Населення околиць Тулузи – колишнього головного центра альбігойців є більш короткоголовим, ніж яка-небудь інша частина Південної Франції, а Тулуза була столицею вестготів... У Венеції, Ломбардії і Емілії, країнах, які були зайняті умбрійцями⁹²⁷, професор Калорі виміряв 1106 сучасних черепів, з яких 963, або 87 зі 100, були брахікефальними з показниками вище 80. У Ломбардії і в Емілії відносно число довгоголових черепів, з показниками нижче 74, не досягає навіть 1 зі 100...» (Ісаак Тейлор, «Слов'яни і арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskii_mir/p2.php);

«Тейлор переконливо довів, що індоєвропейці були брахікефалами, а більш пізні дослідження, про які я вже згадував, тільки підсилюють його висновки. Вони, якщо казати стисло, зводяться до наступного. Європейські брахікефали розділилися на дві частини: низькорослі і темні з одного боку, високі і світловолосі – з іншого⁹²⁸. Обидві ці гілки були азіатського походження. Перша з них включала в себе пращурів фінів⁹²⁹ і басків, а друга, що розмістилася в північній частині Центральної Європи, перетворилася в (світловолосих, – П.Д.) індоєвропейців⁹³⁰. З іншого боку, довгоголові мешканці півночі не були спочатку індоєвропейцями, а стали ними тільки за допомогою контактів з брахікефалами. ...більшість антропологів тепер припускають за краще вважати, що високі світловолосі брахікефали, мешканці берегів Вісли і будівельники круглих курганів, які вторглися до Британії, з'явилися в результаті змішування між мешканцями Півночі і темнішими брахікефалами. Фактично сам Тейлор повинен визнати наявність контактів між високими доліхокефалами і високими брахікефалами в період індоєвропейської єдності. Чи не розумніше, запитує Заборовський, зв'язати перехід, який визнає і сам Тейлор, від доіндоєвропейської до індоєвропейської мови з цими доліхокефалами⁹³¹?» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Теорія щодо північноєвропейської коліски індоєвропейців», <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>).

Прихід же з Індії до Європи і до Африки чисельної кількості брахікефалів добре прослідковується за пам'ятками не лише писемності, а і археології. Вочевидь, еллінські племена (тевкри, іонійці, еолійці, етолійці та інші) мігрували до Малої Азії разом із фригійцями (мізами, мушками), галлами (халдами, халібами) та італіками після того, як вони разом з мідійцями (мадаями) та пізніми касситськими племенами (кхоссу) /

⁹²⁵ Тобто онімечилися як і тевтони, що були в античності кельтськомовними, – П.Д.

⁹²⁶ Генетично ж вони нащадки переважно кельтів тевтонів і кімбрів, – П.Д.

⁹²⁷ І пізніше ломбардами, – П.Д.

⁹²⁸ Насправді ж з іншого боку як чорняві і темні високорослі нащадки слов'янськомовних античних германців і сарматів, так і світловолосі метисні нащадки балтськомовних савроматів, фінськомовних скитів і фінсько-угорсько-самодійськомовних сако-сасагетів, – П.Д.

⁹²⁹ Точніше офінених скитами лопарів / саамів, – П.Д.

⁹³⁰ Чорнява ж друга, насправді, була з глибокої давнини індоєвропейцями, – П.Д.

⁹³¹ Тобто з нащадками європейських тубільців та азіатських степовиків прибульців, – П.Д.

гіксосами (неку хасут) теж досягли у XVIII – XVII століттях до н.е. Загросу і Месопотамії, залишивши Гіндустан у XIX – XVIII ст. до н.е. через сильні землетруси, зрушення землі та викликане ними майже повне пересихання річки Сарасвати, і як наслідок всього цього – збіднення земельних угідь і боротьби між племенами Ар'яварти за життєвий простір:

«Якщо припустити, що міграція носіїв грецьких діалектів, що передувала переселенню дорійців⁹³², здійснювалася через Малу Азію, то сліди цих ранніх переселень можна було б виявити в найдавніших даних про греків у Мілеті та Аххіяві. Про це свідчать і зв'язки, що виявляються між археологічними культурами заходу Малої Азії, з одного боку, і Пелопоннесом та островами Егейського моря, з іншого. На рубежі III – II тис. до н.е. на північному заході Малої Азії поширюється сіра мінійська кераміка того типу, який стає приблизно століттям пізніше (близько 1900 до н.е.) переважаючим у материковій Греції. Встановлюється безпосередній зв'язок між цими археологічними культурами, причому передбачається напрямок поширення цієї культури зі сходу на захід. Як етнічний субстрат цих культур можна припустити ранніх греків-протоеллінів (мабуть, за виключенням дорійців) або, можливо, пов'язані з ними інші групи індоєвропейців, які прямували зі сходу на захід під натиском анатолійських племен. Серед таких груп, зокрема, могли бути «пелазги», які мали ще до приходу власне греків влаштуватися на Пелопоннеському півострові. Протогрецька, що виділилася як особливий діалект з греко-вірмено-арійської діалектної спільності, повинна була диференціюватися на основні діалектні групи десь у Малій Азії ще до переселення греків до материкової Греції. Слід, принаймні, допустити членування грецької до цього часу на дві основні діалектні групи, одна з яких в особі дорійців рушила в північно-західному напрямку на Балкани, звідки набагато пізніше, до кінця II тисячоліття дорійці здійснюють нашествя на материкову Грецію... Гіпотеза про прихід греків у материкову Грецію зі сходу через Малу Азію ставить у новому світлі питання про грецькі малоазійські «колонії» і, зокрема, проблему Мілету. Ці колонії у світлі східної гіпотези можна розглядати як найдавніші грецькі поселення на шляху переселення грецьких племен в історичні місця мешкання на островах Егейського моря та у материковій Греції. Особливо показово з погляду давніх зв'язків грецької з малоазійським культурним світом єдність мотивів грецької та малоазійської мітології. Вже грецький міт про мізійського царя Телефа виявляє разючий збіг з малоазійськими мітами про Телешіну і з мітом про дітей цариці Канеса як за мітологічними мотивами, так і за іменами героїв міту: порівн. ім'я сина Телефа Тархон при хет.-лув. Тархунта. Весь цикл грецьких мітів про теогонію, боротьбу кількох поколінь богів на небесах відбиває, зрештою, давньосхідні мітологічні мотиви, які у перетвореному вигляді (через хуритську мітологію) перейшли в анатолійську мітологію, а ще через анатолійське посередництво – у грецький міт. Це видно як у побудові мотивів, так і в низці епітетів богів. Ціла низка мотивів, особливо Одиссеї, перегукується з давньосхідними прототипами – шумеро-аккадським і малоазійським. Потрібно вважати, що ці та їм подібні мітологічні мотиви у грецькій виникають у період перебування грецьких діалектів у Малій Азії та їх інтенсивних культурно-історичних контактів, починаючи з II тис. до н.е. Мітологічні сюжети, що виникли на анатолійському ґрунті, перетворюються надалі на грецьку мітологію, набуваючи власне грецьких рис, при збереженні первісних ознак, спільних із давньосхідним епосом» (Академік В'яч. Іванов, «Міграції індоєвропейців», <http://gordon0030.narod.ru/archive/17767/index.html?oprd=1>);

«Вивчення черепів, знайдених у різних місцях Анатолії, показує, що у III тисячолітті до н.е. основну масу населення становили власники витягнутих черепів – доліхокефали, а брахікефалічний тип зустрічався рідко⁹³³. У II тисячолітті до н.е. частка брахікефалів зросла майже до 50%. Однак даний тип брахікефалічних черепів класифікується не як

⁹³² Які, мабуть, відкололися від основної хвилі переселення і тимчасово влаштувалися північніше на Балканах.

⁹³³ Що і не дозволяє вважати гірські масиви Малої Азії, як і степи України, прабатьківщиною брахікефалів праіндоєвропейців, – П.Д.

«вірменоїдний» (для якого характерна сплюснена потилиця), а, швидше, як «альпійський». Вперше «вірменоїдний» тип з'являється лише в I тисячолітті до н.е. Примирити ці факти з особливостями зображень на пам'ятках здається неможливим. Якби ця суперечність була зафіксована тільки на території Анатолії, можна було б обмежитися припущенням про те, що поки що вивчено замало черепів, і висновки робити рано; однак таку ж невідповідність ми зустрічаємо в Персії та Іраку, де краніологічний матеріал набагато більший. Отже, на даний час проблема є нерозв'язною⁹³⁴» (О.Р. Герні, «Хетти. Руйнівники Вавилону», <https://profilib.org/chtenie/90017/o-garni-khetty-razrushiteli-vavilona-43.php>);

«Так, відомий антрополог Вільям З. Ріплі (поч. ХХ століття) стверджував, що альпініди були вихідцями з Малої Азії (там сформувалися⁹³⁵) і мігрували на захід разом з поширенням землеробства... Карлтон С. Кун дійшов висновку (гіпотеза), що вірменоїдний / анатолійський тип – «це стабільний гібрид (ассиміляції) між двома головними елементами (компонентами): альпійською⁹³⁶ (брахікефальною) расою та ірано-афганським (термінологія введена К.С. Куном) підрозділом (гілкою) середземноморської раси, змішаними⁹³⁷ у пропорції 2:1. (І) це поєднання справило більшу латеральність, ніж у обох батьківських рас, надмірну брахікефалію та надмірні довжини обличчя та носа. Слід зазначити, що і В.П. Алексєєв сприйняв цю гіпотетичну концепцію К.С. Куна (яка нині вважається основною): у його класифікації індо-афганська група популяцій є гілкою середземноморської чи південно-європейської локальної раси. Зазначимо, що у класифікації В.В. Бунака індо-іранська раса входить до середземноморської расової гілки. Разом з тим, доцільно буде проаналізувати (керуючись алгоритмом, сформульованим В.В. Бунаком) цю, виключно важливу гіпотезу К.С. Куна, зокрема, у частині хронології батьківських рас. Отже, згідно з цією гіпотезою, репертуар антропологічних притаманностей вірменоїдного / анатолійського типу (раси) сформувався шляхом поєднання (злиття, гібридизації) середземноморських етнічних компонентів (одна частина), носій та «постачальник» яких – ірано-афганська (індо-афганська, індо-іранська) раса, та характеристик (дві частини) брахікефальних альпінідів... Так, відомо, що індо-іранська раса (іраніди) класифікується як один із типів індо-середземноморської європеїдної раси (субраса). «Зазвичай цей тип (іранідів) відносять до пізнього ступеня розвитку, розглядаючи його як одне з відгалужень протосередземноморців («протомедітеранідів»)»... (Характерно, що)... волосяний покрив, великий ніс, середній зріст і коричневий колір шкіри, що притаманні даному антропологічному типу, присутні і у вірменоїдів. Тому місце іранідів у класифікації орієнтальних гомінідів не зовсім зрозуміло (не чітко визначено). Диференціально-діагностичні параметри, що визначають відмінні риси іранідів та вірменоїдів – це, перш за все, головний індекс, форма носа та статура» (Freiherr von Eickstedt, 1961). Характерними ж представниками індо-іранської раси є населення Ірану, Афганістану, Пакистану, північної Індії. Так, В.П. Алексєєв [«Географія людських рас», 1974] вважає (підкреслимо), що індо-іранська раса походить від змішування місцевого [євразійського] стародавнього, згідно К.С. Куну середземноморського⁹³⁸, і прийшлого⁹³⁹ – індо-ірансько-палеоевропеїдного (тобто

⁹³⁴ Звичайно ж, є нерозв'язною лише через ігнорування масового переселення в ХІХ – ХVІІ століттях до н.е. брахікранних тубільців Гіндустану на захід континенту внаслідок екологічної катастрофи, що спіткала ареали їх мешкання, – П.Д.

⁹³⁵ Насправді ж, прибули з гірських улоговин півночі Гіндустану як на терени пониззя річки Сарасваті, Афганістану та Ірану, так і далі аж до Малої Азії значно раніше ніж утворилася вірменоїдна раса, – П.Д.

⁹³⁶ Гімалайською протосарматською, принесеною в альпійські регіони Європи спочатку нащадками хеттів і касситів (халдів і халібів) кельтами = галлами / галатами, а потім значно пізніше і нащадками сарматів / сермендів слов'янськомовними античними германцями, – П.Д.

⁹³⁷ В долині річки Сарасваті, – П.Д.

⁹³⁸ Доліхокефального населення долини річки Сарасваті, – П.Д.

⁹³⁹ З верхів'я річки Сарасваті брахікефального населення (праальпінідів), – П.Д.

праарійського) населення з домінуванням місцевої⁹⁴⁰ компоненти (давні мігранти пори до і під час «неолітичної революції»... І це підтверджується складом іранського гаплотипу Y-ДНК: Іран [I(0,5), G(10), E(6,5), J2(23), J1(8,5), R1a(15,5), R1b(9,5), T(3,0), L(6,5), Q(5,5), N(1)]. Тут (див. нижче), крім брахікефальних компонентів I і G, представлені середземноморська (mediterranean) складова – (найбільш мажорна) J2, і натуфійська (за К.С. Куном теж середземноморська) гаплогрупа E (їхня сумарна частотність в гаплотипі велика [третина] – 29,5%); а також (див. нижче) і натуфійська гаплогрупа T(3,0). Таким чином, як і слід було очікувати, у формуванні індо-іранської раси (іранідів) зробили значний внесок євразійці – натуфійці, а також альпініди та / або динариди... Так, В.П. Алексеев [1989] пише: «Стародавні палео-антропологічні матеріали з території Ірану (Тепе-Сіалк [поселення закладено приблизно в IV тис. до н.е.]), Тепе-Гісар [IV – поч. II тис. до н.е.]... привертають увагу двома морфологічними особливостями – різко підкресленими європеїдними ознаками [внесок класичних європеїдних кроманьонів, «індо-ірансько-палеоевропеїдного» населення, тобто – прааріїв, що мігрували на південь⁹⁴¹] і значною грацильністю обличчя [натуфійці], яка в окремих випадках наближається, мабуть, до світового максимуму... Ареал... (же)... більш грацильного компонента стикався на півдні з негро-австралоїдними формами (Південної Індії). Цілком можливо і те, що північний тип іранця, який володіє більш масивним лицьовим скелетом, сформувався в результаті асиміляції індо-іранців з альпінідами або динаридами, а в останніх дуже велика ширина високого обличчя і масивний череп. Так, показово (і важливо) те [В.П. Алексеев, «Підсумки вивчення...», Доповідь у Римі, 1962], що «в епоху неоліту (і) населення Кавказу відносилось, мабуть [також], до двох різних типів європеїдної раси, які розрізнялися за шириною обличчя і масивністю черепа» (зауважимо, що цей «широколиций тип і отримав найменування кавкасіонського»)...

Спробуємо оцінити і час (пору) формування вірменідного / анатолійського / кападокійського типу (расоутворення). Так, встановлено, що рештки з убейдського [С.М. Оттен, «Sumer IV», 1948] поховання в Ерідуді (5300 – 4700 рр. до н.е.), а також [Т.К. Реннман, «In Watelin, Kish IV», 1968] і в місті Киші⁹⁴² (заснований в кін. IV тис. до н.е.) класифіковані як анатолійський / вірменідний тип («Це, беззаперечно, кавказці» [Т.К. Пенніман]). Даний расовий тип, виявлений в Месопотамії, виявляється і в продовженні всього вавилонського періоду. Знайдені (Г. Чайлд) статуетки (2900 р. до н.е.), на яких зображені особи вірменідного / анатолійського типу, а також рельєфи, що зображують чоловіків з великими вірменідними «орлиними» носами. Показово і те, що при розкопках поселення Алішар-Гуяк (Мала Азія), у другому та третьому археологічних періодах, виявлено брахікефальні черепи, що датовані періодом 2300 – 1500 рр. до н.е. Відомо також, що автохтонне населення хеттського царства належало до вірменідного / анатолійського / кападокійського антропологічного типу (прахатто-хуррити). Так, у кін. VI тис. до н.е. у Лівані та Палестині були досить поширені подібні (невеликі і примітивні) поселення нової хвилі анатолійських мігрантів-землеробів, що характеризуються невибагливою агрокультурою... І що знаменно, так це те, що антропологи (наприклад, D. Ferembach) класифікують цих поселенців як таких, що відносяться до вірменідного / анатолійського антропологічного типу. Характерно, що і на єгипетських зображеннях приблизно IV тис. до н.е. виявляється анатолійський / вірменідний тип (Едуард Мейер, «Історія давнини», т. I, 1926). Таким чином (беручи до уваги все вище викладене), можна

⁹⁴⁰ Тобто з домінуванням не прийшлої пізніше брахікефальної індо-іранської-палеоевропеїдної компоненти, а прийшлої значно раніше на місця формування індо-афганської групи популяцій з верхів'я річки Сарасваті альпійської брахікефальної компоненти, – П.Д.

⁹⁴¹ Але ж вони мігрували на південь лише з верхів'я річки Сарасваті, а зовсім не з євразійських степів, як це хибно зараз вважається на підставі повідомлень туранської Авести, що була створена оіраненими блідолицими туранцями (дахами / дасьями та парфянами), пращури яких на відміну від темно-червоношкірих аріїв дійсно могли мешкати навіть і в Арктиці. Саме такі хибні і блюзнірські погляди були в фашистській Німеччині, а зараз вони пропагандуються і російськомовними туранцями такої ж Росії, – П.Д.

⁹⁴² *Куш / *Кас, можливо, найдавніша колонія в Вавилонії каситів *Касстинапури / Хастінапури, – П.Д.

вважати, що на поч. V тис. до н.е. в Малій Азії вже не тільки сформувався вірменоїдний⁹⁴³ / анатолійський / кападокійський антропологічний тип і, отже, склався комплекс ознак цієї раси, але й її носії вже брали активну участь у різних міграціях. Що ж до варіацій у складі популяції Стародавньої Анатолії у часі, дуже цікаві дані у цій частині наведено в Дж. Меллаарта. Так, згідно з антропологічними дослідженнями, проведеними в Чатал Гуюці (середина VIII тис. до н.е.), основна частина його населення (тоді) ще мало відрізнялася за типом від своїх верхньопалеолітичних кроманьойдних (прийшлих з Африки) пращурів» (Михайло Зільберман, «Про брахікефалію в Євразії», http://samlib.ru/z/zilxberman_m_i/obrahicefaliiwewrazii.shtml).

Можливо, що не лише семіти Аравії, а і фінськомовні туранці (скити) витіснили прибульців із Індії брахікранних та темно-червоношкірих індоєвропейців як з Ірану, так із Близького Сходу далі на захід – до Європи та на південь – до Африки:

«Вчені з Франції, Німеччини та США виявили свідчення «зворотного» генетичного обміну між європейцями та африканцями, який мав місце близько трьох тисяч років тому. Генетичному впливу піддалися навіть представники найбільш ізольованих африканських народностей – носії унікальних «кляцальних мов». Дослідження опубліковано в журналі Proceedings of the National Academy of Sciences, коротко про нього пише New Scientist. Автори нового дослідження стверджують, що їм вдалося виявити сліди зворотного руху до східної Африки, що відбувся близько трьох тисяч років тому. Сліди цього генетичного змішування науковцям вдалося виявити у мешканців Кенії, Танзанії та Етиопії. Європейські риси науковці виявили навіть у представників койсанських народностей, відомих своїми «кляцальними мовами». У всіх 37 осіб, ДНК яких було вивчено, науковцям вдалося відшукати європейські генетичні сліди. Відповідно до міграційної моделі авторів, носії койсанських мов набули європейських рис пізніше інших африканців. Це сталося близько 900 – 1800 років тому і збіглося з міграцією койсанських племен зі Східної Африки до Південної...» («У африканців знайшли європейське коріння», <https://ua.korrespondent.net/tech/science/3301420-vcheni-vyavyly-u-afrykantsiv-yevropeiske-korinnia>);

«Науковці вперше секвенували геном стародавнього африканця і з'ясували, що в генах мешканців континенту є набагато більше євразійського матеріалу, ніж вважалося раніше, – через таємничу зворотну міграцію з Євразії, що відбулася приблизно за тисячу років до нашої ери. Іншими словами, до Африки повернулися нащадки тих самих груп, які чотири тисячі років тому переселилися з Близького Сходу на Балкани і далі до Європи. Масштаби цього зворотного потоку виявились несподівано великими: до чверті населення Африканського Рогу склали євразійські мігранти. Потім вони, мабуть, поширилися всім континентом. «Питання ось у чому: що змусило їх раптом зірватися з місця і вирушити до Африки?» – Цікавиться співавтор статті Андреа Маніка (Andrea Manica). Очевидних кліматичних стимулів для цієї міграції поки не виявлено⁹⁴⁴. За даними археології видно лише, що прибуття близькосхідного населення збігається із початком культивування на сході Африки пшениці та вівса – тобто мігранти на своїй новій батьківщині допомогли розвинути сільське господарство» («Науковці дізналися про повернення давніх людей з Євразії до Африки», <http://www.pereplet.ru/news/index.cgi?id=17440>).

Є багато доказів того, що брахікранія пов'язана з рівнем розвитку мозку. Брахікранними завжди були переважно нащадки горян (горіди, альпініди, динаріди, вірменоїди, більшість монголоїдів). Саме більш складні умови мешкання в гірських улоговинах, а також і перехід від збиральництва та скотарства до землеробства і спонукали більш інтенсивний розвиток мозку у брахікефалів. Важливим фактором в цьому процесі був і рівень відповідальності за свою родину і співвітчизників. Холопи ж «батюшки царя» (білі «негри» за Троцьким) приречені були бути доліхокефалами.

⁹⁴³ Вочевидь, протовірменоїдний тип. Адже брахікефальні греки, албанці, італіки і кельти, що мігрували до Європи з Малої Азії, не мали такої значно сплющеної потилиці, як у сучасних вірменоїдів, – П.Д.

⁹⁴⁴ Вочевидь, ними могла бути екологічна катастрофа в Гіндустані, – П.Д.

Затриманню розвитку у них брахікефалії дуже сприяла та і суттєво сприяє навіть і зараз архаїчна бидлоутворювальна національна мовна картина світу (НМКС):

«Питання про вектор детермінованості національного менталітету та мови вирішується наступним чином: на етапі становлення етносу та його мови зовнішнє місце існування (клімат, рельєф, рослинність і інші фактори) відіграє вирішальну роль у формуванні генотипу народу⁹⁴⁵, що включає основні риси національного характеру та національного менталітету. Ці риси відображаються в матрицях національної мови (насамперед у лексиці). На пізніших етапах розвитку соціуму роль доквілля зменшується або зовсім перестає бути важливою, мова ж стає основним фактором спадкоємності національних особливостей характеру та менталітету, виконуючи роль «когнітивно-етнічної вакцини», за допомогою якої пізнішим поколінням «щеплюються» сформовані раніше національно-специфічні риси ментальності та характеру... Розуміння лексики як матеріалізації національного бачення світу передбачає щось більше, ніж те, що піддається логічному обчисленню та кодифікації. Такі категорії як дух народу, дух мови, краса та колорит мови, естетична насолода мовою і тощо виходять за межі формально-логічного опису і ставляться вже до сфери емоційної інтерпретації мовних фактів. У цьому сенсі поняття НМКС ширше і менш виразно, ніж поняття лексико-семантичної системи мови. Лексика стає втіленням національного світовідчуття, світоосмислення та світооцінки⁹⁴⁶, коли людина починає її відчувати⁹⁴⁷, а стадії відчуття мови неминуче передують стадії знання, яка полягає саме у чіткому уявленні місця будь-якого слова у тривимірному семантичному просторі... Лексика – головний елемент мови, яку розуміють як «будинок буття духу народу». У цій якості вона з повним правом може претендувати на роль картини світу – мовної картини світу того чи іншого народу, що несе в собі не тільки своє уявлення про світ, а й важливу інформацію про сам народ, його характер та ментальність... Ми вважаємо, що етнічний генотип (етнотип, – П.Д.) виявляється сильнішим за мовну «вакцину» і етнічні варіанти однієї й тієї ж мови зазнають більших змін, ніж національні характери та менталітети народів, яким ходом історії була нав'язана чужа мова. Відмінності НМКС етнічних варіантів однієї мови краще проглядаються і описуються не в термінах формального лінгвістичного опису, а в більш абстрактних категоріях типу «дух народу», «мелодика промови» і тощо...» (Олег Корнілов, автореф. дис. «Мовні картини світу як відображення національних менталітетів»),

<http://www.dissercat.com/content/yazykovye-kartiny-mira-kak-otrazheniya-natsionalnykh-mentalitetov>);

«Народ може й недосконалу мову зробити інструментом породження таких ідей, до яких спочатку не було жодних висхідних імпульсів, але народ не в змозі усунути внутрішні обмеження, що колись глибоко укорінилися в мові. Тут і найвища освіта не дає плодів. Навіть все те, що привносять ззовні наступні епохи, споконвічна мова пристосовує до себе і модифікує за власними законами» (Вільгельм фон Гумбольдт, «Вибрані праці з мовознавства», М., 1984, «Про відмінність будови людських мов та її вплив на духовний розвиток людства», (1830 – 1835),

http://www.libma.ru/jazykoznanie/94_izbrannye_trudy_po_jazykoznaniju/p3.php);

«Мова – це в'язниця, з якої нам ніколи не вдасться втекти. Мова – це окуляри, без яких нам не розгледіти навколишній світ. Мова – слуга та пан. Мова – наш друг та ворог одночасно. Будь-яка мова змінюється під впливом різних факторів: зовнішніх чи внутрішніх. Вона ніби стежить за нами і фіксує всі найважливіші наші проблеми та хворі місця. Вона не дає ні збрехати, ні обдурити самих себе. Суспільство стає кримінальнішим, і мова слідом за ним. Суспільство піддається чужому впливу, і мова теж. Суспільство стає вільнішим, і мова відбиває це. Більше того, змінюючись, мова починає впливати на всіх

⁹⁴⁵ Точніше, етнотипу народу, адже генетичним кодом менталітет не закріплюється, а передається разом із мовою та традиціями від покоління до покоління, – П.Д.

⁹⁴⁶ Тобто світосприйняття, – П.Д.

⁹⁴⁷ Як і у інших нащадків сарматів а, отже, і у давніх мешканців Швеції гунів ввлькінівів і гьотів, – П.Д.

людей, які говорять нею. Вибір між «брайтонським» і «радянським» – це не просто вибір, як говорити, а вибір, як думати і як жити» (Максим Кронгауз, «Мова моя – ворог мій?», <http://www.philology.ru/linguistics2/krongauz-02.htm>);

«Духовний досвід акумулюється у мові. І досвід цей може бути різним, у тому числі й злякисним – він теж зберігається і накопичується в мові. Такі згустки зла, «родимі плями», можуть стати звичними для повсякденності та повсюдності стереотипами, шаблонами осмислення дійсності, рисами затишного будинку душі, що легко упізнаються. Живе собі людина, ціле суспільство у зрозумілому світі, розумі та душі зручно, ніде не тисне і не боляче. Але не дай Бог сколупнути таку «родимку», дістатися буквального сенсу таких розхожих стереотипів! Або від струсів і перегріву громадського організму значення і смисли деяких родимих слів починають розпухати, покриватися виразками... Весь знайомий, звичний, зручно зрозумілий світ розповзається на очах, перетворюючись на відмерлу тканину, що отруює своїми соками живе. Будинок душі, що здавався міцним і затишним, розвалюється, руйнуються склепи осмислень спільного життя, і людина залишається беззахисною. Меланома розуміння – те, що переживає зараз наше суспільство: усе, чого воно не торкнеться, перетворюється на власну протилежність. Демократія – у гру самозванських амбіцій, кооперативи – у посилення монополізації та потужний механізм інфляції, акції – у форму вилучення коштів у громадян, оренда – у засіб закабалення, правова держава – у гонку законотворчості на всі випадки життя... Мова йде про мову – «велику і могутню», як і великий та могутній російський духовний досвід...» (Доктор філософських наук Григорій Тульчинський, «Безмовна гласність», «Століття ХХ і світ», 1990 № 9, с. 44, <http://old.russ.ru/antolog/vek/1990/9/tulch.htm>);

«...становлення ментальності визначалося розвитком самої мови, і спеціальних роздумів заслуговує питання: мова розвиває форми ментальності або ж, навпаки, розвиток ментальності, явленої в якихось інших формах, керує змінами, що відбуваються в мові та визначає напрямки її розвитку? Відповідь, мабуть, буде проста: у загальному мірилі дій думка і мова розвиваються паралельно і спільно, але для кожної окремої людини, що вступає в ментальний простір російської мови, «думка спрямована словом» (див. також: [Трубецький, 1995])» (Володимир Колесов, «Російська ментальність у мові та тексті», <https://coollib.com/b/363857/read>; <https://www.elibrary.ru/item.asp?id=19929184>).

21. Генетичні і інші характерні риси та звичаї українців

Українці, як і інші західні слов'яни, а також, як і більшість південних слов'ян (за винятком болгар) і навіть як і сучасні брахікранні германці, що мають переважно європейський субклад **M458** гаплогрупи **R1a**, є також генетичними нащадками аланів-торків і їх слов'янськомовних пращурів сарматів:

«Мова йдеться про гілку **R1a-M458**, яка ймовірно склалася на південних берегах Балтики, у міжріччі Одера та Ельби (насправді ж принесена до Європи сарматами та аланами з Центральної Азії, – П.Д.). Цей субклад на початку нашої ери однозначно знаходився в генофонді (слов'янськомовних, – П.Д.) східногерманських племен, що тут мешкали – ругів, варинів, лемовітів. Якась частина цих людей опинилася під час Великого переселення народів у Скандинавії, друга стала західними слов'янами – лютичами, ободритами, руянами. Якщо ми поглянемо на конкретний субклад **R1a-M458-YP6289**, то він у сучасному світі виявлений в одного угорця, одного чеха, двох українців, двох шведів та одного данця – <https://www.yfull.com/tree/R-YP6189/>. Ось такий умовно слов'янський субклад, який вірніше було б називати слов'яно-скандинавським⁹⁴⁸» (Ігор Коломійцев, «Про генофонд шведських вікінгів», коментар до ст. «Історія вікінгів від палеогенетиків», http://генофонд.рф/?page_id=33011&cpage=2);

«Так ось до європейських гілок **R1a** відносяться наступні субклади: **L664** – його ще називають північно-західною гілкою. Хоч і нечисленний, але зате найдавніший субклад,

⁹⁴⁸ Точніше готоаланським, – П.Д.

що проник на територію Європи – причому ще до поділу спільного роду **R1a1a1** на азіатську і європейську гілки. Справа була десь сім тисяч років тому... На півночі Європи вони змішалися з автохтонами – гаплогрупою **I1**, а згодом їх метисна культура була накрита наступними індоєвропейськими племенами – вже так званої шнурової культури (бойових сокир). Вони також були **R1a1a1**, але вже відокремилися від майбутніх азіатів і несуть у своєму геномі субклад (мутацію, сніп) **Z283 (R1a1a1b1)**, **Z282 (R1a1a1b1a)** який в свою чергу – вже в Європі⁹⁴⁹ десь п'ять тисяч років тому розділився на три головні гілки: **M458**⁹⁵⁰ – так званий центральноєвропейський субклад «переважно балтсько-слов'янська гілка, що з максимальною частотою фіксується в Польщі, Литві, Чехії та Словаччині, але також абсолютно звичайна в Північно-Західній Росії⁹⁵¹ і на Південному сході України»⁹⁵². (Справедливості заради зазначу, що автор статті в іспанській Вікіпедії називає його також і скандинавським з епіцентром в Норвегії)⁹⁵³; **Z280 (R1a1a1b1a2)** – балтсько-слов'янська «є східноєвропейською міткою»⁹⁵⁴, зустрічається у всій Центральній і Східній Європі, західний кордон поширення простягається від Східної до Південно-Західної Німеччини і далі до Північно-Східної Італії. В середині гілки виділяється кілька кластерів, вивчених поки лише в загальних рисах: східнослов'янський⁹⁵⁵, балтський, померанський, польський⁹⁵⁶, карпатський⁹⁵⁷, східно-альпійський, чехословацький і інші⁹⁵⁸; **Z284 (R1a1a1b1a3)** – скандинавський – «скандинавська гілка, найбільша концентрація якої в Норвегії. Також зустрічається в землях, де норвезькі вікінги влаштовували свої колонії, наприклад, в деяких регіонах Шотландії, Англії та Ірландії». Відносно третьої все зрозуміло – вона переселилася до Скандинавії (з Нижнього Подоння, – П.Д.), ще раз пропустивши місцеві гаплогрупи **I1** через пляшкове горлечко, поетично назване англослов'янськими дослідниками «Age of crushed skulls»... Основне питання: які з субкладів гаплогрупи **R1a** германські, а які слов'янські? Або балтські? Причому, як вам відомо, ніяких слов'ян і балтів цивілізовані середземноморські народи не знали. Вони знали тільки племена деяких германців⁹⁵⁹ – причому самі ці племена дізналися як їх звать лише після завоювання ними цих самих цивілізованих народів. А сучасна термінологія тільки ще більше заплутує справу – адже прийняті зараз назви субкладів просто позначають центри їх сьогоdnішнього географічного поширення. Одне зрозуміло: сьогоdnішня наявність **R1a1a1b1a (1 або 2)** на будь-якій території свідчить про якісь міграції тих літописних давніх германців і подальше поширення племен, що несуть ту ж гаплогрупу, але званих вже слов'янами. І, вочевидь, десь ще і балтів... І звичайно, що все начебто зрозуміло зі стародавніми і нинішніми скандинавами, а також зі слов'янами – правда, тільки в їх сучасному стані. Зрозуміло і те, що нинішні німці і давні германці (які представляли собою сплав **R1a** і **I1**) зовсім не одне і те ж... «...**R1b-S21** стала домінуючою (кельтською, – П.Д.) гаплогрупою серед західноєвропейських німецьких племен, але залишилася в меншості проти **I1** і **R1a** в східнонімецьких племенах, в тому числі тих, які виходили зі Швеції, наприклад, готи, вандалі і лонгобарди». Але ж я-то якраз [веду мову] про східних – які і наводили шереху – західні прокинулися набагато пізніше, коли території звільнилися, а їх суперники виснажили себе у кровопролитних війнах. Загалом, куди поділися ті давні германці? Готи, вандалі і бургунди? Гепіди, герули і лонгобарди? Руги?

⁹⁴⁹ Вочевидь, все ж таки ще в Індії, – П.Д.

⁹⁵⁰ **R1a1a1b1a1 / R1a1a1g**, – П.Д.

⁹⁵¹ Нашадки аланів-торків і русів-торків, – П.Д.

⁹⁵² А також і з найбільшою густиною в Наддніпрянщині, https://www.eupedia.com/europe/Haplogroup_R1a_Y-DNA_shtml; [https://ru.wikipedia.org/wiki/Гаплогруппа_R1a_\(Y-ДНК\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Гаплогруппа_R1a_(Y-ДНК)), – П.Д.

⁹⁵³ Вочевидь теж нащадки слов'янськомовних темно-червоношкірих аланів-торків і русів-торків, – П.Д.

⁹⁵⁴ Вочевидь, карпатські і дніпровські балти – обалтені і після ослов'янені фінськомовні скити, – П.Д.

⁹⁵⁵ Ослов'янені карпатські та дніпровські балти – раніше обалтені фіни (субклад **Y2902 R1a-Z280**), – П.Д.

⁹⁵⁶ Обалтені фінськомовні північні іллірійці (переважно субклад **Y2902 [Y1392] R1a-Z280**), – П.Д.

⁹⁵⁷ Ослов'янені карпатські фінськомовні тракійці і скити (переважно субклад **Y2902 R1a-Z280**), – П.Д.

⁹⁵⁸ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Гаплогруппа_R1a_\(Y-ДНК\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Гаплогруппа_R1a_(Y-ДНК)), – П.Д.

⁹⁵⁹ Гермних / сермних / чермних – темно-червоних, – П.Д.

Бастарни, врешті-решт? Не могли ж вони зникнути без сліду? Ні. Тоді який субклад повинен маркувати їх присутність? **L664**? Можливо. Шкода тільки, що локалізований він виключно в Північній Європі і ніяк не простежується на легендарних шляхах мандрів германських племен за часів Великого переселення народів. Якщо тільки англійці з саксами? Хоча, мені здається, що, дивлячись на поширення цього сніпа на Британських островах, на всякий випадок не варто забувати і про зовсім легендарні часи – тобто про ірландські племена богині Дану і фоморів. **Z283** → **Z282**? Ті ж питання. Та й замало якимось їх від загальної кількості. Невже всі згинули в горнилі битв? Або на любовному ложі слабенькими виявилися? Тим більше що неприємний дисонанс в загальноприйнятій історичній картині вносить ще й істотна присутність на тих же Британських островах субкладів, що вважаються споконвічно слов'янськими: в Йоркширі – тобто там, де осіло більшість данів⁹⁶⁰ – **M458 SNP L1029**; батьківських балтсько-слов'янських **Z282**⁹⁶¹ і **Z93**⁹⁶² (**R1a1a1b2** прототюрксько-германськомовних саксів, – П.Д.) – власне в Британії; в південній же Британії та західній Ірландії є істотна присутність старшого центральноєвразійського субкладу **Z280**⁹⁶³. А також північноєвразійської гілки **SNP Z92**, яка вважається балтською, плюс умовно-слов'янських східної і північної карпатських гілок⁹⁶⁴. Ні, з хронічок відомо, звичайно, що завойовуючи Британію, англійці⁹⁶⁵ вербували у своїх сусідів – слов'янського племені варнів цілі дружини воїнів – так. Але невже ж вони так сильно розплодилися на родючих нивах британських жінок? Знову ж. Ще один пунктик. Присутність субкладів, званих слов'янськими і балтськими в регіонах, які зазнали колись експансії давньогерманських племен, також картини зовсім не прояснює... Ні, звичайно, якщо подивитися на мапу розподілу субкладу **M458**⁹⁶⁶, то, я думаю, що можна прийняти саме цю гаплогрупу як одну з основних для давніх германців. Можна, можливо. Але ж ми її вже приймаємо як одну з основних для слов'ян⁹⁶⁷. І? Як тоді відокремити германців від слов'ян – крім як за мовою? Питання для науки так і залишається питанням...» (Влад Смолич, «Мапи **R1a**. Куди загубилися давні германці?»), <http://vls-smolich.livejournal.com/174188.html>).

Найбільша в Україні концентрація гаплогрупи **R-M458** в Наддніпрянщині вказує на її переважну відповідність нащадкам саме велетенських і атлетичних полян-русів⁹⁶⁸, а також і нащадкам споріднених їм велетнів гунів уличів / улахів = *влахів / волохів / *волотів, що разом з вільцями / лютичами і вільтинами = фризами-русами були нащадками жунів / гунів альтцигірів = ультинзурів / ультинів = вількінів:

«Б. Рибаків поміщає полян на правому березі Дніпра між деревлянами та уличами... На відкритих лівобережних поселеннях під Києвом спостерігаються включення елементів Салтівської культури, що вказує на змішаність полян з болгаро-козарами⁹⁶⁹. Такі пам'ятки під Києвом відомі і на правому березі Дніпра, поряд з Пастирським городищем. Остання є прикладом болгаро-слов'янського симбіозу. Варто звернути увагу і ще на один аспект. Літописні тексти, що відносяться до полян, рясніють похвалами щодо їхньої шляхетності і вартих наслідування традицій, протиставляють їх усім іншим східнослов'янським племенам, які жили «подібно до звірів», «по-скотськи» і «їли все нечисте». Вже на 14-й сторінці Літопису (ПВЛ, – П.Д.) його автор обирає з-поміж східнослов'янських племен

⁹⁶⁰ Нащадків вестготів і інших «донців» аланів-торків і русів-торків з Салтово-Маяцької АК, – П.Д.

⁹⁶¹ Включаючи і туранські **Z280** та **Z92** нащадків фінськомовних північних іллірійців і скитів, – П.Д.

⁹⁶² **R1a1a1b2** прототюрксько-германськомовних саксів, – П.Д.

⁹⁶³ **R1a1a1b1a2** нащадків фінськомовних тубільців Європи початку нашої ери, – П.Д.

⁹⁶⁴ Фінськомовних скитів і іллірійців, спочатку обалтених савроматами, а потім ослов'яненних нащадками сарматів / сермендів античними германцями готами, – П.Д.

⁹⁶⁵ Тоді ще слов'янськомовні англійці, – П.Д.

⁹⁶⁶ Готоаланського субкладу **R1a1a1b1a1** / **R1a1a1g** / **R1a1a7**, – П.Д.

⁹⁶⁷ Нащадків сермендів / сарматів і аланів-торків, – П.Д.

⁹⁶⁸ Як прибульців з Норіку хорутан, що були нащадками гостротів грутуннів і гунів вількінів, так і аланів-торків, що перебралися до Наддніпрянщини разом з караболгарами та каракозарами Салтово-Маяцької АК.

⁹⁶⁹ І аланами-торками / аланами-русами, – П.Д.

саме полян, щоб сказати, що вони, хоч нині, тобто в XI ст., зветься «Русь»⁹⁷⁰, такі ж слов'яни, як і ті, що сиділи «по Дунаю: і морави, і чехи, і ляхи». «...Був же один народ слов'янський». Отже, поляни особливі серед східнослов'янських племен, але вони все ж таки слов'яни, хоч і «прозвашася руссю»... Звідси впливає, що літописець чомусь вважав за потрібне спеціально доводити слов'янство полян. Чи не тому, що вони «прозвашася Руссю»?..» (В.Д. Баран, «Процеси етнокультурного розвитку на території України у I тис. н.е.» в кн.: «Україна й українство в етнокультурних процесах: концепт. узагальнення», https://chtyvo.org.ua/authors/Avtorskyi_kolektyv/Ukraina_i_ukrainstvo_v_etnokulturnykh_protseсах_kontseptualni_uzahalnennia/);

«Сьогодні існує декілька точок зору щодо етимології слова уличі. Так, Р.А. Рабинович пов'язує уличів із прибалтійським племінним союзом «вільців» – «лутичів», які покинули свою прабатьківщину і відділилися від своїх родичів. За іншою версією цього ж автора, побудованою на аналізі європейських і візантійських джерел, уличі є слов'янським племенем, у середовищі якого існував інститут молодіжних «воїнських братств», які здійснювали ініціаційні обряди ритуального перевтілення на вовків (або на Зміїв, – П.Д.). Звідси «уличі» – це «вовки» [Р. Рабинович, 1997, с. 5] (або ж «змії», – П.Д.). ...воєвода Ігоря Свенельд перемиг уличів і наклав на них данину, яку Ігор відступив Свенельду. Повідомлення в одному контексті про передачу Свенельду данини і з деревлян свідчить про близьке розташування цих двох «племен». Після трирічної облоги і взяття Свенельдом головного міста уличів – Пересічена, згідно літопису, уличі переселилися у межиріччя Бугу і Дністра. Таким чином події, пов'язані з боротьбою Ігоря з уличами і взяття Пересічена відбувалися поблизу деревлян на Дніпрі, а не у Наддністров'ї, як вважав М.І. Надеждин [Рибаків, 1950, с. 5]. Слушним з цього приводу є думка Б.О. Рибаків: «Тяжко припустити, що загублений у яругах та балках Наддністров'я Пересічен міг являти собою об'єкт таких наполегливих зусиль київського князя. Адже треба було споряджати цілу експедицію вглиб печенізького степу на 400 км від Києва і тримати там військо три роки»... Більш перспективним видаються пошуки Пересічена на Дніпрі. Показовим для вирішення питання локалізації Пересічена є повідомлення 1054 р. про збір Ростиславом і Святославом дружини супроти Гліба Юрійовича, який з половцями виступив на Переяслав: «У той же час прийшла вість Ростиславу: Гліб Юрійович із безліччю половців ідуть до Переяслава. Ростислав тоді зі Святославом виступили з Києва до [міста] Пересічина і тут почали оба збирати дружину» [Літопис руський, 1984, с. 261]... П.П. Толочко розташовує Пересічен південніше Києва і ототожнює його з Китаївським городищем [Толочко, 1980, с. 140]. Він відносить сюди події 1154 р., пов'язані зі збором київської дружини супроти Гліба Юрійовича з половцями. Саме тут, на думку науковця, знаходився пересіченський погріб, що згадується у 1161 р., в який було кинуте і загинуло 14 новгородців у відповідь на арешт у Новгороді Мстислава – сина Ростислава [Толочко, 1980, с. 140]...» (Любомир Михайлина, «Слов'яни VIII – X ст. між Дніпром і Карпатами», http://www.vgosau.kiev.ua/load_books/Mykhajlyna_2007.pdf);

«Вартою уваги видається й точка зору Т.І. Сапельняк. Дослідниця, аналізуючи писемні, археологічні та лінгвістичні дані, прийшла до висновку, що уличі походять від племені ультинзурів, відомих у тюрксько-гунському⁹⁷¹ середовищі ще з V ст. н.е. Вони разом з гунами Аттіли вирушили до Західної Європи. Після його смерті ультинзури разом з сином Аттіли Данциком повернулися в Середнє Наддунав'я. Але після поразки Данцика від готів, союзні гунам ультинзури розділилися. Одна їх частина перейшла у межиріччя Вісли та Одери, інша опинилася у Північному Надчорномор'ї. До IX ст. вони були вже

⁹⁷⁰ Грец. «Хроси» / «Грутунни» – велетні; нім. «groß», фриз. «grut», нідерл. «groot», англ. «great» – «великий, величезний, довгий»; ст.-укр. «груд» – височина, – П.Д.

⁹⁷¹ Насправді в жунському / гунському слов'янсько-гунгузькому, бо тюркські мови на той час ще не сформувалися на самодійському субстраті згідно висновків Омеляна Прицака, – П.Д.

значно ослов'янені⁹⁷²» (Марина Борисова, «Питання походження уличів в історіографії», <https://lib.chmnu.edu.ua/pdf/naukpraci/history/2009/94-81-22.pdf>);

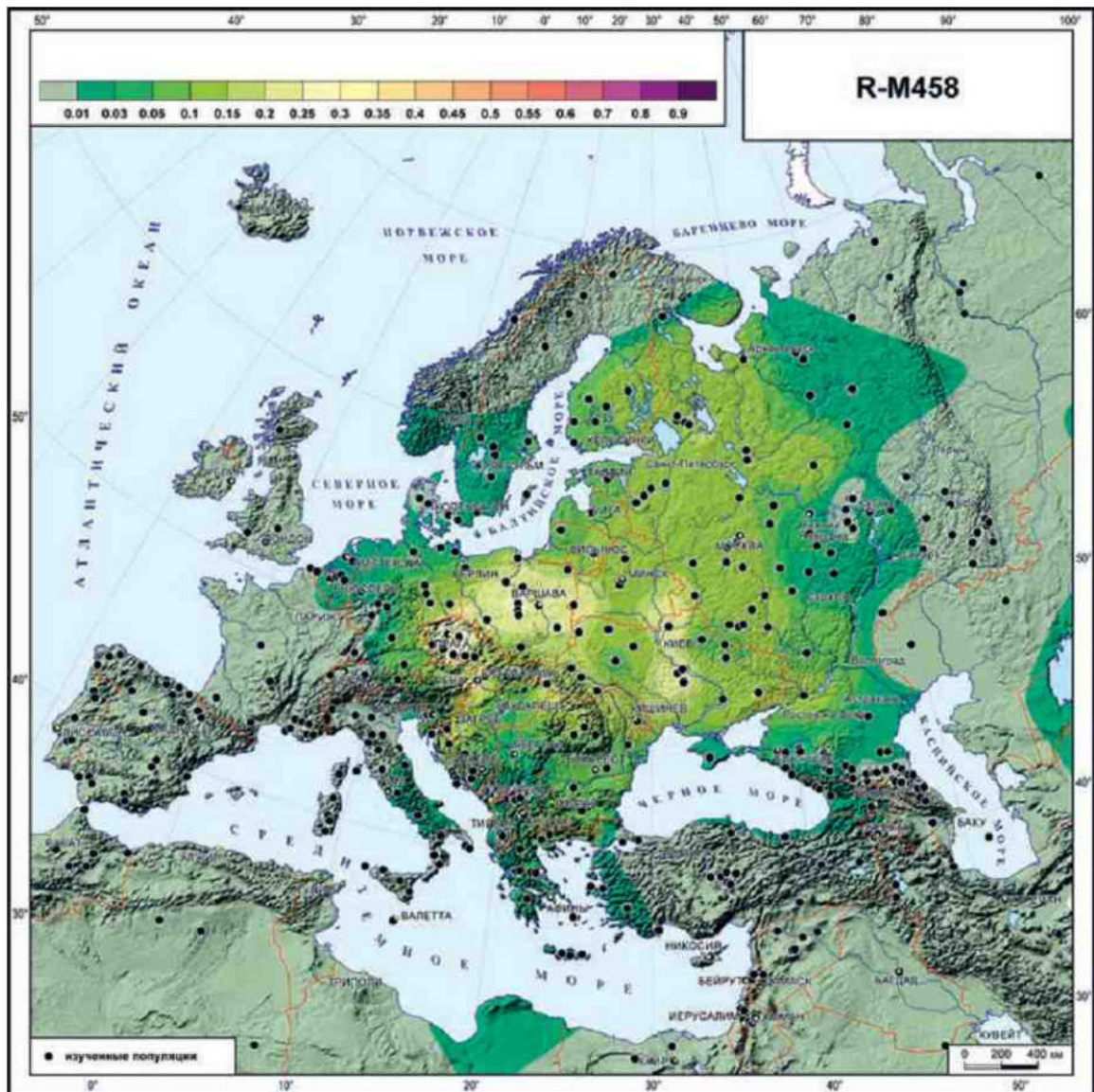

«Слов'яни напередодні утворення Київської Русі», <https://ua.ua.top/22949/>;

«Уличів, під назвою «ультинів» згадує і Костянтин Багрянородний при описі «Пачинакії». На правому березі Дніпра кочували чотири печенізькі роди, що склали так звані феми: «...фема Гиазіхопон сусідить з Булгарією, фема Нижньої Гіли сусідить з Туркією, фема Харавой сусідить з Росією (Руссю, – П.Д.), а фема Івдіертим сусідить з підплатіжними країні Росії місцевостями, з ультинами, деревленинами, лenzанинами та іншими слов'янами». Агапій повідомляє про плем'я ультинзурів, що може бути пов'язане етнічною кровністю з літописними уличами... У «Сазі про Тідрека Бернського», яка перекладає давньогерманський епос, існує самостійний сюжет – «Сага про Вількіна». «Вількіни» ототожнюються дослідниками з балтійськими західнослов'янськими вільцями, що мають спільне походження з уличами⁹⁷³ давньоруських літописів. Сага розповідає про те, що військо вількінів при поході на Русь залишилося в її межах [Г.В. Глазиріна, Т.М. Джаксон, «Давньоруські міста в давньоскандинавській писемності»]. Це повідомлення, можливо, відбиває свідчення давньогерманського епосу про зв'язок балтійських вільців, добре відомих германцям, з уличами... Дані про уличів містяться у творах Ал-Масуді (X ст.), у матеріалах «єврейсько-козарського листування» X ст., у повідомленні про народ Uglisnus у Йосипа Бен-Гуріона. Свідчення про зв'язки з уличами і тиверцями містяться також у єврейського хронографа середини X ст. «Книга Юсіпон». Повідомлення про народ «Улах» є і в «Географії» вірменського автора Вардана (пом.1271 р.)...» (Т.І. Сапельняк, «Писемні відомості про тиверців і уличів [огляд джерел]», http://old.istznu.org/dc/file.php?host_id=1&path=/page/issues/18/18/sapelnyak.pdf);

⁹⁷² Насправді, як і їх пращури сармати, були завжди слов'янськомовними, хоча володіли і мовою пратунгузо-маньчжурів, з якими вони раніше черезсмужно мешкали на Далекому Сході і разом, не змішуючись, кочували, – П.Д.

⁹⁷³ Вірм. «улахами» = влахами / волохами – волотами / велетнями, що мігрували пізніше не тільки в Карпати (пращури бойків) та в майбутню Волощину а, можливо, навіть і в Паннонію, де також стали відомими як волохи = велетні. Але ж не виключено і те, що волохами називали в Паннонії також і рештки як слов'янськомовних лангобардських племен – велетнів-горців, так і велетнів гунів ультинзурів / альтцигірів (лат., порт. «alta» – високий), що залишилися в навколишніх гіпських улоговинах ще з часів Аттіли, – П.Д.

Мал. «Географія гаплогрупи **R-M458** Y-хромосоми у Європі»;

«Мапа демонструє найвищі частоти цього маркера (**R-M458**, – П.Д.) у західних слов'ян (поляків та чехів), де він становить чверть генофонду, і дещо знижені частоти у навколишніх популяціях. Поширення цього маркера на захід обмежено прилеглими популяціями німців (ймовірно, що асимілювали західнослов'янські групи, які раніше населяли ці території). На схід зони високих частот гаплогрупи **R-M458** поширюється далеко, захоплюючи весь ареал східних слов'ян. Характерно, що ця східна експансія більш виражена у лісостеповій зоні (у українців)⁹⁷⁴, ніж у лісовій (білоруси та росіяни). Ще більш цікавою є обмеженість експансії на південь: у південних слов'ян та неслов'янських народів Балкан (угорці, румуни) частота цієї гаплогрупи мала, причому простежується відповідність генетичного «кордону» високих частот **R-M458** та географічного кордону Карпат. На північ від цього гірського хребта розташована зона максимальних частот гаплогрупи, а на південь від Карпат частота різко знижується. Вочевидь, Карпати виступили у ролі географічного бар'єру для потоку генів, перешкоджаючи поширенню цієї гаплогрупи на Балкани. Зазначимо, що на відміну від **R1a** в цілому, що зустрічається хоча б з низькими частотами в будь-якому регіоні Європи, **R-M458** поширена лише по всій Східній Європі, сусідніх територіях Західної Європи та на Балканах, але практично повністю відсутня на більшій частині Західної Європи – на Піренейському півострові, Франції, Британських островах, значній частині Апенинського і Скандинавського

⁹⁷⁴ Тобто у нащадків полян-русів / готоаланів, – П.Д.

півостровів, а також відсутня за межами Європи – і в Передній Азії, і в Сибіру» (Олег Балановський, «Геногеографія гаплогруп Y-хромосоми в Європі», http://генофонд.рф/?page_id=5629):

Дуже низька концентрація в Сконе нащадків носіїв гаплогрупи **R-M458** остготів грутуннів, аланів-торків і гунів вількінів вказує на те, що як і грутунни і вількіни, так і інші нащадки гутіїв да-юечжі були не асимільовані, а поступово покинули цю територію як через погіршення на ній умов існування, так і через небажання бути асимільованими свеями. Бо в Сконе дуже низькою є концентрація не тільки **R-M458**, а і взагалі всієї гаплогрупи **R1a**, а, отже, навіть і скандинавської гілки **Z284 (R1a1a1b1a3)**, найбільша концентрація сучасних носіїв якої має місце лише на первісній території мешкання свеїв і в Норвегії. Отже, якщо майже всі велетенські грутунни = руси та частина нащадків вількінів уличі / улахи / волохи поступово перебралися на терени України, то споріднені їм інші готи і більшість гунів вількінів = вільтинів / вольсунгів переважно повернулися на південне узбережжя Балтійського моря і стали відомими як велети / вільці = лютичі, а коли ж перебралися на терени Голандії та Фризії, то стали відомими як велетаби / вільтини та фризи-руси:

«У VIII столітті велети були відомі як велика етнополітична співдружність (з X ст. стали називатися лютичі), що займала велику територію між ободритськими землями та Польським Помор'ям, і довше інших політій на південнобалтійському узбережжі, аж до другої половини XI століття, зберігала свою політичну незалежність і чинила опір християнізації. М.Л. Серяков, посилаючись на праці А.Н. Веселовського, який досліджував текст саги про Тидрека Бернського, де діє могутній правитель великої країни слов'ян Вільтин, показує правомірність висловлених раніше припущень, що ім'я Вільтин як епонім велетів має генетичну спорідненість з велетнями / волотами (ісполінами) і з давньоруською мовою постаттю царя Волота Волотовича з тієї ж давньоруської пам'ятки «Голубина книга», де Волот є одним із двох головних дійових осіб сакрального діалогу про походження світобудови...» (Лідія Грот, «Пуп земний і пуп морський у російській традиції», <http://pereformat.ru/2013/10/pup-morskoj/>);

«Шор називає вендів серед найбільш ранніх мігрантів, які з'явилися на Британських островах ще в римські часи. Але вендами німецькі джерела називали (велетнів, – П.Д.) велетів / вільтинів, які у 560 – 600 рр. оселилися у Фризії і звели там фортецю, названу на їх ім'я Вільтабург (Wiltaburg), а місцевість навколо фортеці – Вільтенія (Wiltenia). Галльською мовою місто називалося Утрехт. (Hampson R.T. An Essay on Geography of King Alfred the Great / J. Bosworth (ed.) King Alfred's Anglo – Saxon version of the compendious history of the world by Orosius. L., 1859. P. 41). Розселення вільтинів / велетів у Фризії знову викликає в пам'яті ім'я фризських королів Радбодів, співзвучних князівським іменам вендо-ободритських князів Ратиборів⁹⁷⁵...» (Лідія Грот, «Рогволод і Рогнеда у коловороті політичного міту», <http://pereformat.ru/wp-content/uploads/2014/02/groth-rogvod.pdf>; <https://dr-slabinaky.livejournal.com/442493.html>).

Але ж опісля того, як готи грутунни, гуни вількіни і інші велетні гаути⁹⁷⁶ покинули Скандинавію, прапор Швеції так і залишився жовто-синім, як і прапори Шлезвіга, Нижньої Австрії, населеної в античності грутуннами = хорутанами, та України, населеної в античності пращурами українців грутуннами = хросами / полянами-русами. Жовтий колір хреста у шведів означає щедрість. Синій – символізує відданість, щирість та справедливість шведів. Скандинавський хрест можна зустріти і на прапорах деяких українських і нині російських регіонів та міст – Волині та Ставропільщини.

Всі ж балтійські, північні і карпатські гілки гаплогрупи **R1a**, що відповідають нащадкам скитів, агатірсів [грец. Αγαθήρσοι], фінськомовних тракійців і іллірійців, і перш

⁹⁷⁵ Та надає відповідь на те, чому ж сучасні голландці разом з чорногорянами є самими високорослими народами світу, – П.Д.

⁹⁷⁶ Франц. «haut» – високий, норв. «høyde» – височина, норв., дан. «hoved», швед. «huvud», нідерл. «hoofd» – головний; англ. «head» – «головний, старший, передній», – П.Д.

за все її субклад **R1a-Z280**, що є спорідненим сакському субкладу **R1a-Z93** сучасних Індії, Пакистану та Східного Ірану, присутні в Україні в дуже незначному відсотковому обсязі:

«...висновки ДНК-генеалогії переважно малоінформативні в географічному контексті: навіть точно визначивши час життя спільного предка, ми не можемо бути достеменно впевнені у тому, що він мешкав саме на певній території (скажімо, там, де нині поширений даний гаплотип), а не за тисячі кілометрів звідси⁹⁷⁷. По-друге, оскільки молекулярна генеалогія в основному має справу із сучасним ДНК матеріалом, то й відкриває у минулих часах лише те, що генетично «проросло» в сучасність. Тих наших попередників, що не лишили по собі нащадків, а отже, не передали «естафетою поколінь» фрагменти власної ДНК, сучасна ДНК-генеалогія побачити не в змозі, вони для неї ніби не існують, тож і картина історії людської популяції, змальована ДНК-генеалогією, постає завідомо неповною. Важливий виняток в обох випадках складають матеріали викопної ДНК, що з часом мають забезпечити надійну основу для реконструкції фактів популяційної історії людства навіть у віддалену історичну добу» (С.С. Наливайко, «ДНК-генеалогія у структурі етнологічного знання: проблеми міждисциплінарної взаємодії» в кн.: «Україна й українство в етнокультурних процесах», <http://ndiu.org.ua/book/zbirn-etn-1.pdf>);

«Власне, фахівці з ДНК-генеалогії вже запропонували свій варіант відповіді на це питання. Ідеться про субклад **R1a-Z645**, що постав бл. 5500 р. тому, найімовірніше, у Східній Європі⁹⁷⁸, і бл. 5000 р. тому [назад]⁹⁷⁹ розійшовся на субклад **R1a-Z93**, що у сучасній науковій літературі переважно (і насправді помилково, – П.Д.) позначається як «арійський» (саме він наявний у частини сучасного населення Північної Індії та Східного Ірану), а також його «братній» субклад **R1a-Z280**, умовно «східнослов'янський»⁹⁸⁰, найбільш поширений серед чоловічого населення сучасних слов'янських народів Східної Європи – поляків, (дуже незначно, – П.Д.) українців, білорусів, (і дуже значно, – П.Д.) росіян, латишів, литовців⁹⁸¹. Втім, будь-які «історичні» найменування гаплогруп – річ умовна. Інша справа – пращурові гаплотипи **R1a**, які у частини сучасного населення Гіндустану, з одного боку, та представників низки сучасних народів Східної Європи – з іншого, практично ідентичні⁹⁸². Зокрема, при розгляді 718-ти гаплотипів сучасних пакистанців (нагадаємо, що до сер. ХХ ст. Пакистан був частиною Індії) найбільша група досліджуваних мала базовий шестимаркерний (туранський, – П.Д.) гаплотип **16-12-25-11-11-13**, цілковито ідентичний базовому гаплотипу східних слов'ян⁹⁸³ роду **R1a-Z280**. Разюча схожість (фінсько-угорсько-самодійських, – П.Д.) гаплотипів східних слов'ян та індійців субклада **R1a** виразно простежується і на «протяжних» 37-, 67- і 111-маркерних гаплотипах, що являють собою практично найвищу на сьогодні роздільну здатність в ДНК-генеалогії і відносять час життя спільного пращура цієї серії гаплотипів на 4600±480 років тому... Важливо, що, відповідно до розрахунків, спільний пращур східноєвропейських гаплотипів **R1a-Z645**, порівняно з аналогічними (протосакськими, – П.Д.) індійськими, близько на півтисячоліття старший за віком: це означає, що поширення гаплотипів **R1a** відбувалося з заходу на схід, з Європи у бік Індійського субконтинента⁹⁸⁴. Це добре простежується і за віком відповідних⁹⁸⁵ гаплотипів **R1a**, що «розсипані» по

⁹⁷⁷ Як, наприклад, пращури темношкірих слов'ян сармати, що принесли свій гаплотип з Китаю, – П.Д.

⁹⁷⁸ Насправді виник на Індійському субконтиненті до того, як пращури саків і скитів покинули його, – П.Д.

⁹⁷⁹ Коли повноводна у Рігведі річка Сарасваті вже обміліла через втрату своїх основних приток і, отже, перетворилася на незначну річечку, – П.Д.

⁹⁸⁰ Але ж насправді «прафіно-самодійський», бо є субкладом частково обалтених, а пізніше і ослов'ячених фінськомовних скитів, тракійців і іллірійців, – П.Д.

⁹⁸¹ Вочевидь, серед чоловічого населення сучасних нащадків фінськомовних лівів, – П.Д.

⁹⁸² Адже вони відповідають нащадкам споріднених фінсько-угорсько-самодійських народів, – П.Д.

⁹⁸³ Насправді лише ослов'ячених фінськомовних агатірсів, дако-тракійців і скитів роду **R1a-Z280**, – П.Д.

⁹⁸⁴ Насправді з Індійського субконтинента спочатку з заходу на схід до Алтаю і Північно-Західного Китаю (Китайського Туркестану), а вже потім зі сходу на захід до Європи [скити] і зворотньо до Індії [саки], – П.Д.

⁹⁸⁵ Фінсько-угорсько-самодійських, – П.Д.

шляху арійських племен до Індії⁹⁸⁶...» (Сергій Наливайко, ««Індоевропейська проблема» як вузлова проблема етнокультурної історії Східної Європи» в кн.: «Україна й українство в етнокультурних процесах: концептуальні узагальнення», https://chtyvo.org.ua/authors/Avtorskyi_kolektyv/Ukraina_i_ukrainstvo_v_etnokulturnykh_protsesakh_kontseptualni_uzahalnennia/);

«...показано, що у всіх балтійських, північних, карпатських гілках гаплогрупи **R1a** переважають поляки і росіяни⁹⁸⁷, в меншій мірі німці, ще в меншій мірі українці і білоруси... Венети і венеди – племена, які багато хто вважає давньослов'янськими⁹⁸⁸... Субклад **Z280** гаплогрупи **R1a** утворився приблизно 4900 років тому (на батьківщині туранців Алтаї, – П.Д.). Це, так званий, «субклад Російської рівнини». На нього припадає 30% від усіх носіїв гаплогрупи **R1a** в базі даних IRAKAZ, що містить 4768 гаплотипів з виявленими сніпами або гілками гаплогрупи. Рештою головних субкладів гаплогрупи **R1a** є скандинавський **Z284** (27%), європейський (протослов'янський готоаланський, – П.Д.) **M458** (17%), південно-східний (азіатський туранський, – П.Д.) **Z93** (14%) і європейський північно-західний **L664** (9%)... Молодша ДНК-лінія (субклад **Y2613**) має велику перевагу за етнічними росіянами (67%), далі йде Фінляндія (14%), решта розподілена за п'ятьма регіонами (по кілька відсотків на регіон), причому польських і німецьких гаплотипів, не знайдено. Так що віднесення венедських гаплотипів від кінця I тис. до н.е. до Германії знову безпідставно. Вони мають східнослов'янське (точніше, фінське, – П.Д.) походження, причому там майже виключно виступають (фінські, – П.Д.) пращури етнічних росіян... У нижчому субкладі **Y2910** учасники проекту, які заявили себе як росіяни, складають 95% від всіх (5% – українці). Так що віднесення венедських гаплотипів від середини I тис. до н.е. до Германії знову безпідставно, якщо венедський субклад – східно-карпатської гаплогрупи **R1a**. Вони мають переважно східнослов'янське⁹⁸⁹ походження» (Анатолій Кльосов, «Венети, венеди за даними ДНК-генеалогії», <https://cyberleninka.ru/article/n/venety-i-venedy-po-dannym-dnk-genealogii/>);

«В силу більшої етніфікаційної здатності множинних генів HLA, вихідне ядро російського генофонду на мапі чітко протиставляється ядру українського генофонду, проте, причини настільки крайніх відмінностей (субмінімум і субмаксимум шкали), що явно знаходяться біля меж східнослов'янської спільності, але пов'язаних лише з певним комплексом генів, вимагають додаткового генетичного аналізу, який виходить за межі роботи. Раз обидва полярні генофонди – російсько-білоруський на півночі та український на півдні – опинилися, дійсно, біля генетичних меж східнослов'янської спільності, спрощено можна співвіднести ці межі з венедською⁹⁹⁰ та з антською⁹⁹¹ гілками ранньосередньовічного слов'янства» («Східні слов'яни. Антропология та етнічна історія», Глава VI. Ю.Г. Ричков, О.В. Балановська, С.Д. Нурбаєв, Ю.В. Шнейдер, «Історична геногеографія Східної Європи», <http://slavanthro.mybb3.ru/viewtopic.php?p=168207>, http://historylib.org/historybooks/pod-red--T-I--Aleksseyov_Vostochnye-slavyane--Antropologiya-i-etnicheskaya-istoriya/1329133086_57a1.jpg/img/).

Отже, українці є нащадками переважно слов'янськомовних сарматів (гутів / юечжів, караболгар та каракозар), аланів та готоаланів, яким відповідає західно-євразійська гаплогрупа **R1a1-M198** з субкладом **M458** включно, а також і балтськомовних савроматів (яньцай = антів, роксолан, спалів, борусків = прусів, царських усунів язаматів, язигів і інших), яким відповідає субклад **R1a1a1c*(M558)**:

⁹⁸⁶ Насправді уздовж шляху туранських (скитських) племен до Європи, – П.Д.

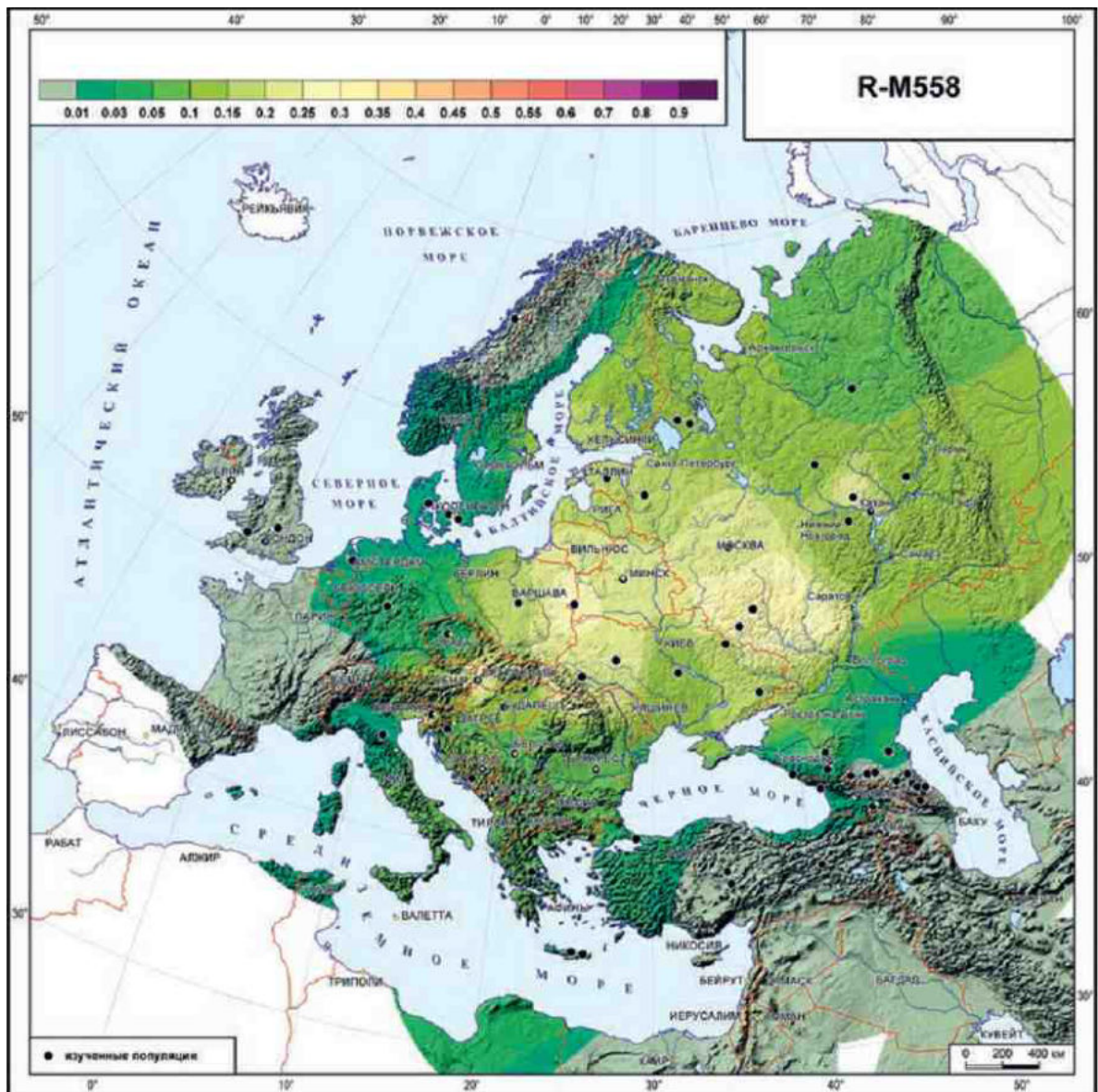
⁹⁸⁷ Насщадки фінськомовних скитів, дако-тракійців і північних іллірійців, – П.Д.

⁹⁸⁸ Точніше, фінськими пращурами північних поляків і північно-західних росіян, спочатку обалтених савроматами, а потім ослов'янених сарматами і їх нащадками античними германцями, – П.Д.

⁹⁸⁹ Насправді туранське – фінське походження, бо відносяться до волго-карпатської гілки **R1a-Y2902** гаплогрупи **R1a-Z280**, відповідної пращурам кельто-іллирійців, скито-тракійців і ахейців, – П.Д.

⁹⁹⁰ Балто-фінською гілкою гаплогрупи **R1a** східного ослов'яненого туранства, – П.Д.

⁹⁹¹ Насправді, з сарматською – готоаланською гілкою гаплогрупи **R1a** східного слов'янства, – П.Д.

«Другий європейський субваріант **R1a** позначається за назвою маркера **R-M558**. Філогенетично він братній (для мтДНК у таких випадках прийнято говорити «сестринський», але йдеться про Y-хромосому) для **R-M458**. Обидва ці маркери поширені подібним чином: **R-M558** теж поширений переважно у Східній Європі, теж рідше зустрічається на Балканах, заходить із низькими частотами в сусідні регіони Західної Європи, і так само, як і **R-M458**, практично відсутній за межами Європи. Ареали цих субтипів перекриваються і в зоні їх максимальних частот у західних і східних слов'ян. Основна відмінність між патернами поширення **R-M458** і **R-M558** полягає лише у більшій приуроченості до західної чи східної частини їхнього загального ареалу... **R-M558** має схильність до сходу їхнього загального ареалу. Він зустрічається з частотою понад 30% в обох вивчених за цим маркером популяціях південних росіян⁹⁹²; складає 20-25% у білорусів, поляків, словаків, західних українців; знижується нижче (або значно нижче) 20% у центральних росіян, чехів, центральних та східних українців та чехів. Втім, **R-M558** вивчений для значно меншої кількості популяцій, ніж **R-M458**, і тому мапа його поширення може значно уточнитися у майбутньому. Ми бачимо, що навіть ця основна різниця між патернами поширення **R-M558** та **R-M458** виявляється у невеликих відмінностях частот і має досить складну географію» (Олег Балановский, «Геногеографія гаплогруп Y-хромосоми в Європі», http://генофонд.рф/?page_id=5629).

⁹⁹² Включно з ерзянами 35,3% і мокшанами 29,2%, можливо, офіненними карпатськими племенами, – П.Д.

Утворилася ж лінія **R1a1**, як і ностратична мовна макросім'я, вочевидь, на Індійському субконтиненті:

«Опубліковані в 2007 році дослідження С. Шарми підтримують індійське походження лінії **R1a1** серед брахманів. Автор вказує на дуже поширену присутність **R1a***, спадкової групи, що походить від **R1a1**, серед кашмірських брахманів і тубільців індійського племені сахарія⁹⁹³. Сенгупта стверджує, що «міграції в період раннього голоцену з Північно-Західної Індії (включаючи долину річки Інд) передали **R1a1-M17** хромосоми як центральноазійським, так і південноазійським племенам». Про давню міграцію населення з Y-гаплогрупою **R1a1a (M17)** з Південної Азії в Європу говорять дослідження Пітера Андерхілла, що побічно підтверджує теорію про міграцію пращурів частини сучасних європейців⁹⁹⁴ з Індії...» («Теорія міграції з Індії», <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/592043>; http://www.bharatiya.ru/istoki/teor_ishod.html).

Взагалі ж за Y-гаплогрупами населення України є найбільш гомогенним в усій Європі:

«Частотні розподіли гаплогруп у різних українських популяціях мають схожі патерни. На графіках багатовимірного шкалювання українські популяції не утворюють кластерів, що відображають великі регіональні об'єднання (наприклад, захід, північ та схід України). Географічно віддалені популяції можуть бути поруч, а територіально близькі популяції – бути генетично відокремленими. Виявляються кілька невеликих кластерів із 2-3 географічно сусідніх популяцій, що відповідають таким історичним територіям, як Галичина, Волинь, Сіверщина, Наддніпрянщина, Слобожанщина та Західне Полісся. Коефіцієнт кореляції Спірмена, розрахований на підставі генетичних та географічних відстаней між українськими популяціями, виявився практично рівним нулю та статистично незначущим ($r_s = -0,03$; $p > 0,05$). Тобто географічна відстань між українськими популяціями не визначає генетичної подібності чи різниці між ними. Вочевидь, історично документовані міграції чоловічого населення в межах української території (українське козацтво, заселення звільнених від кочівників східних територій) були інтенсивними, різноспрямованими та різнопротяжними. У результаті висока рухливість населення спричинила гомогенність сучасного українського генофонду. При цьому навіть популяції на периферії етнічного ареалу, що відносяться до зон змішування (Закарпаття, Буковина, Слобожанщина), за спектром та частотами гаплогруп Y-хромосоми характеризуються вищою генетичною подібністю з іншими українськими популяціями, ніж з сусідніми народами, що відображено на мапі генетичних відстаней українців від інших європейських етносів» (Утевська О.М., Агджоян А.Т. та ін., «Подібність українських популяцій з різних територіальних підрозділів за маркерами Y-хромосоми», http://nbuv.gov.ua/UJRN/feeo_2013_13_88).

Отже:

«Сучасні дослідження з ДНК-генеалогії базуються переважно на аналізі чоловічої Y-хромосоми: «жіноча» мтДНК через значно менший розмір, виняткову повільність мутацій, а також в силу особливостей гендерної історії людства, що обумовила значно більше «перемішування» й «хаотичність» жіночих ДНК-генеалогічних ліній, порівняно з чоловічими, не володіє необхідною для науки «роздільною здатністю» і поки не здатна забезпечити потрібну в сенсі завдань ДНК-генеалогії точність висновків. Тож гаплогрупи мтДНК часто називають «континент-специфічними», тобто такими, специфіка яких виявляється лише при оцінці популяційної різноманітності на значних географічних обширах, скажімо, континентах, і слабо корелює із конкретними регіонами, народами, популяціями» (Сергій Наливайко, «ДНК-генеалогія у структурі етнологічного знання: проблеми міждисциплінарної взаємодії» в кн.: «Україна й українство в етнокультурних процесах», <http://ndiu.org.ua/book/zbirn-etn-1.pdf>).

⁹⁹³ Подібно до «сакаліба» – «темні, темно-червоні, вишневі»; нан. «сахаріла» – «темний, смаглявий»; маньчж. «sahaliyan» – чорний, якут. «сахархай» – «карий, русий», – П.Д.

⁹⁹⁴ Брахікранных і темношкірих пращурів частини сучасних європейців а, отже і українців, – П.Д.

Нащадками ж довгоногих сарматок на Євразійському континенті є не лише українки, а і чорногорянки, які зберегли велетенську і атлетичну статуру своїх синів, а також і мешканки багатьох інших європейських держав, що пов'язано з міграціями просторами Європи нащадків слов'янськомовних сарматів темно-червоношкірих античних германців і аланів-торків:

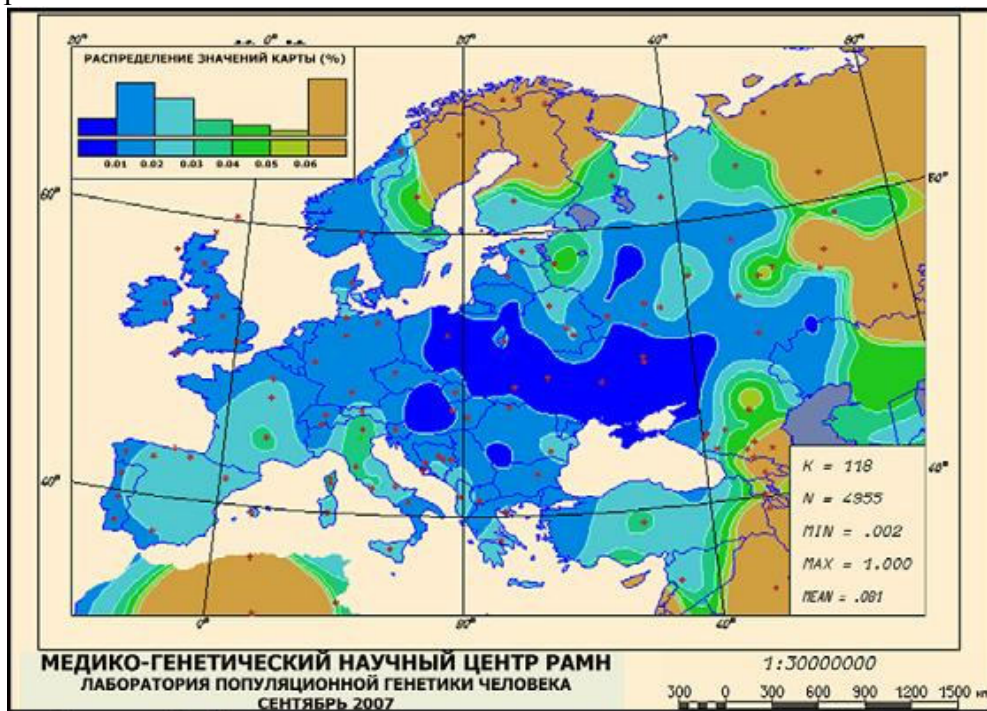

Рисунок 9. Генетические расстояния от украинцев по частотам гаплогрупп мтДНК

«Генетична спорідненість українок з мешканками сусідніх з Україною регіонів Європи за частотами гаплогруп мтДНК».

Українцям, як і їх пращурам велетням гаутам вількінам і готам грутуннам, притаманні високий зріст, довгі ноги, широкі плечі та інші наступні особливості:

«Відповідно до поглядів Федора Вовка і його учнів і послідовників, для українського антропологічного типу притаманні такі ознаки: високий зріст, довгі ноги, широкі плечі, смагливий колір обличчя, темне кучеряве волосся, кругла голова, довгасте обличчя з високим і широким чолом, темні очі, прямий ніс, дуже розвинена витягнута нижня частина обличчя, невеликий рот і малі вуха. За Федором Вовком українське населення складається якщо не в більшості, то в дуже значній частці з високорослих. Звичайний зріст українця становить 1670 – 1673 мм. Особливо високий зріст мають кубанські козаки (1701 мм), нащадки поселених тут в XVIII ст. запорізьких козаків. Не менш високий зріст мають гуцули (1690 мм), а також українці південного Поділля, Херсонщини та зокрема Катеринославщини, де, як записує Федір Вовк, зріст українців перевищує навіть зріст гуцулів. При загальному підвищенні зросту українського населення на Поділлі, Київщині, Полтавщині зріст української людності, в свою чергу, знижується у бойків, лемків, на Волині, в північній Чернігівщині, на Харківщині та Воронежчині. Зниження зросту на цій території Ф. Вовк пояснює тим, що «в цих місцевостях українське населення перемішалось з литовськими, польськими та великоруськими племенами» (підручник Ф. Вовка, с. 16-19)» (Віктор Петров, «Походження українського народу // антропологічні (расові) особливості українців», http://www.ahmerov.com/book_1196.html; [http://www.ahmerov.com/book_1196_chapter_8_ANTROPOLOGCHN_\(RASOV\)_OSOBLIV OST UKRANSKOGO NARODU.html](http://www.ahmerov.com/book_1196_chapter_8_ANTROPOLOGCHN_(RASOV)_OSOBLIV OST UKRANSKOGO NARODU.html));

«...Довжина ноги українців перевищує цей показник у поляків і білорусів, а особливо – у росіян. За обчисленнями іншого антрополога – А. Іванівського, українці

належать до групи племен з найдовшими ногами. В одній з українських газет я прочитав інтерв'ю з балериною М. Плісецькою. На запитання кореспондента, чому її московська балетна трупа майже повністю складалася з українців⁹⁹⁵ балерина відповіла: «Українці мають дуже талановиті ноги». Не знаю, що вклала балерина в поняття «талановиті ноги», але довжина ніг у артиста балету має першорядне значення. За антропологічними ознаками українці мають більшу спорідненість з південними і західними слов'янами (за винятком поляків), ніж з великоросами, білорусами, поляками. Дослідники в минулому відносили українців до високорослих народів. Росіян, білорусів, поляків – до низькорослих...» (В'ячеслав Киричок, «Антропологічні відмінності українців і росіян», <http://samizdatt.net/index.php?newsid=8281>; Андріян Яланський, «Hardcore-версія», <https://hvylyu.net/analytics/society/otlichie-russkih-ot-ukraintsev-hardcore-versiya.html>);

«Чорноморські [козаки] зовсім відмінні від інших козаків, більш схожі на мешканців Кавказу⁹⁹⁶, ніж на слов'янина Росії... Передбачається, що вони ведуть своє походження від казахів (касогів, – П.Д.), кавказького племені, все ще існуючого. Вони, в найбільшій частині, високі і добре складені; стрункі; атлетична форма з профілем зазвичай грецьким або римським; волосся завжди темно-коричневе або чорне; і азійська кров надає їх рисам пікантний характер, настільки звичайний для східних людей. Я не буду намагатися описувати історію їх кровопролитних воєн з турками і татарами, вони були протягом століть великими прихильниками хреста – сторожовими псами, які охороняли кордони Європи в цьому регіоні від спустошливих набігів фанатичних орд Магомета... Реальний факт, що не існує любові між ними і мусковітами старої Росії, що відносяться один до одного з взаємною підозрілістю; і їх ненависть така, що вони рідко спілкуються без того, щоб не дійти до рукопашної. Козак, зі свого боку, називає росіянина неблагородним, підлим негідником, позбавленим як величі душі, так і зросту; як безпринципним, так і таким, що не привертає до себе за натурою... Серед всіх козаків Російської імперії чорноморські (українські, – П.Д.) вважаються друзями і ворогами, самими хоробрими – їх доблесний брат на Дону рішуче підтверджував свою власну слабкість» (Едмонд Спенсер, «Подорож до Черкесії, Кримської Татарії і т.д.», Лондон, 1839, 3-є вид., http://apsnyteka.org/467-spenser_puteshestvia_v_cherkesiu.html);

«Говорячи про відвагу козаків, не зайвим буде сказати також про те, які їхні звичаї і заняття. Відомо, що серед цього народу зустрічаються взагалі люди досвідчені у всіх ремеслах, необхідних у людському житті, як то: теслі, які вміють будувати як хати, так і судна, екіпажні майстри, ковалі, зброярі, кожум'яки, шорники, шевці, бондарі, кравці та т.д. Вони дуже вправні у приготуванні селітри, яка в достатку видобувається в цьому краї; з неї вони роблять чудовий порох; жінки у них займаються пряжею льону і вовни, з яких вони виробляють полотна і тканини для свого вживання. Всі вони добре вміють обробляти землю, сіяти, жати, пекти хліб, готувати різні сорти м'яса, варити пиво, робити мідь, брагу, курити горілку та інше... Вони кмітливі і проникливі, дотепні і щедрі, не прагнуть стати багатіями, але найбільше дорожать своєю свободою, без якої вони не могли б жити; це головна причина, чому вони настільки схильні до бунтів і повстань проти місцевих вельмож, як тільки відчують утиски останніх, так що рідко проходить більше 7 або 8 років без того, щоб вони не повставали проти вельмож. Втім, це люди віроломні і підступні (для ворогів, – П.Д.), яким ні в чому не можна довірятися. Вони надзвичайно міцної статури, легко переносять холод і спеку, голод і спрагу; невтомні на війні, мужні, сміливі і часто настільки зухвалі, що не дорожать своїм життям. Найбільше вони виявляють спритності і стійкості в битві, коли перебувають у таборі, тобто під прикриттям возів (бо вони дуже влучно стріляють з рушниць, які складають їх звичайну зброю), і при обороні укріплень; недурні вони і на морі, але верхи на конях вони не настільки вправні... Козаки високі на

⁹⁹⁵ Нащадків високорослих і довгоногих гьотів / йотів / йотунгів та ютунгів / вітінгів – витязів, гарудів = грутуннів / гревтунгів = хоротів / хорутан = хросів / хурусів / русів та гунів уличів / улахів – велетнів, – П.Д.

⁹⁹⁶ Нащадків сарматів – аланів-торків, каракозар, готів-тетракситів та чорних клобуків торків / таркасів / черкасів, касогів, ковуїв, берендеїв і інших, – П.Д.

зріст, сильні і моторні; вони люблять добре одягатися, що особливо помітно, коли їм вдасться пограбувати сусідів; в інший же час вони носять одяг досить скромний. Вони користуються від природи прекрасним здоров'ям... Козаки рідко помирають від будь-якої хвороби, хіба тільки в глибокій старості; більшість вмирає під час воєн, складаючи голови на полі битви...» (Гійом Левассер-де-Боплан, «Опис України», <http://litopys.org.ua/boplan/>, <https://www.vostlit.info/Texts/rus12/Boplan/text1.phtml?id=189>).

Як бачимо, не тільки в євреїв, а й в українців є несвідома солідарність, яка консолідує їх за потреби і без вольового примусу авторитарним врядуванням (деспотією), що ними зневажається. Підтвердженням цього є не тільки російська народна мудрість, що відображає наявність серед українців великої кількості інтровертів-сенсориків-логіків-раціоналів (ISTJ): «Там, де хохол пройшов, єврею робити нічого»; «Хохол без «лички» не хохол», а і значна роль українців у колишній СРСР:

«Ймовірно, в жодному іншому типі почуття відповідальності та прагматичності не розвинені так сильно, як в інтровертах-сенсориках-логіках-раціоналах (ISTJ). Заради відповідальності ці інтроверти опановують навички спілкування, висловлювання своїх думок та встановлення міжособистісних контактів у будь-який момент – лише тому, що «так треба». У певних обставин вони можуть здаватися такими відкритими та товаришськими, що їх можна вважати екстравертами. Але не робіть цієї помилки: будучи найзакритішими з усіх шістнадцяти типів, ці інтроверти лише надягають маску екстраверта при необхідності, а їхня внутрішня сутність при цьому не змінюється. Коріння виняткової відповідальності ISTJ лежить у сенсорній перевазі їхньої функції збору інформації. Іншими словами, увага ISTJ спрямована всередину і зосереджена на об'єктивних, миттєвих, конкретних та реалістичних даних. Живучи «тут і зараз», вони не роблять припущень і нічого не приймають на віру. Все, що трапляється їм на очі, вони осмислюють об'єктивно та матеріалістично (логіка), а потім негайно організують та розкладають по полицях (раціональність). Оскільки для них це дуже просто і природно, вони очікують на таку ж поведінку буквально від усіх оточуючих. Вони надзвичайно вимогливі і вдома, і на роботі, і навіть на відпочинку, їм часто буває притаманно нав'язувати іншим людям свою волю. Деяким вони здаються надмірно нетерплячими, наполегливими та впертими. Як і INTJ, з якими вони поділяють три спільні уподобання (інтроверсія, логіка та раціональність), вони часто демонструють чудові успіхи в навчанні та роботі, нерідко досягаючи високого становища – староста класу, менеджер проекту та лідер спільноти, яке може здаватися непридатним для інтровертного типу. Але ISTJ не вважають, що їм це не підходить, вони просто виконують свій обов'язок – «роблять те, що мають робити» (хоча і не те, що для них природно. Безсумнівно, «обов'язок» – ключове слово мантри ISTJ, як і всіх інших раціональних сенсориків. Для них головне – це результат, тому вони віддають перевагу не зручній і звичній інтроверсії, а складній і тій, що забирає сили екстраверсії)... Будинок ISTJ можна впізнати здалеку: у дворі кілька акуратних кущиків і рослин, будинок, швидше за все, пофарбований в пастельні кольори, велосипеди та іграшки заховані, загалом, – скромно, але зі смаком. Нічого зайвого, і все на своєму місці... Щодо близьких стосунків, слово ISTJ цінується на вагу золота: якщо він сказав: «Я тебе люблю», можна бути впевненим, що він залишиться вірним цьому почуттю протягом довгих років – навіть якщо говорить про це він не дуже часто. Причина цього проста: ISTJ вважають, що справи говорять краще, ніж слова, і справжнє кохання виявляється у діях, а не у піднесених промовах – бути поруч із коханим щодня, допомагати йому у скрутну хвилину, стати для нього підтримкою та опорою. Цей невербальний стиль вираження прихильності часто стає причиною того, що ISTJ вважають байдужими та безсердечними. Але це не так. ISTJ, безумовно, має почуття, які вони демонструють за допомогою свого приголомшливого почуття відповідальності. (Безперечно, вони воліли б померти, ніж здаватися комусь безвідповідальними.) Вони абсолютно вірні – і людям, і установам – і часом їхнє почуття обов'язку доходять до фанатизму. З них виходять чудові солдати, і буквально, і фігурально...» (Отто Креггер,

Дженет Тьюсон, «Типи людей: 16 типів особистості, що визначають, як ми живемо, працюємо і любимо» / «Робити те, що маєш робити», <https://coollib.net/b/31683>; http://loveread.ec/view_global.php?id=54178);

«Стале парадоксальне поєднання у соціальному бутті українців найпередовіших рис із глибоко архаїчними призвело до формування у них такої найбільш значущої риси ментальності, як химерність (скажімо, саме слово «химерний» характерне для поетичного лексикона того ж таки Т.Г. Шевченка). Як відомо, химери – фантастичні істоти, які поєднують у собі взагалі не поєднувані риси. Так само і в ментальності українців, навіть на несвідомому рівні оптимізм химерно переплітається з фаталізмом, індивідуалізм – з готовністю до всіляких (часто навіть зайвих) компромісів, прагматизм⁹⁹⁷, йти в обхід (навіть попри здоровий глузд)⁹⁹⁸, тобто та риса, про яку французький мандрівник Г. Де Боплан колись сказав: «У них немає нічого простого». Ця тема, безумовно, заслуговує на окрему детальну розробку» (Ігор Рассоха, «Народи, що випередили свій час, і суспільства, що випали з історії», http://www.hrono.ru/libris/lib_r/rass33vrem.html);

«Діалог із природним середовищем проявляється в емоційно-поважному ставленні до землі, рідної природи загалом і, як наслідок, у надзвичайній працездатності та працелюбності української народності. У зв'язку з останнім часто говорять про «антеїзм» (слово походить від імені давньогрецького мітичного персонажу Антея, який черпав свої життєві сили у постійному зв'язку з матір'ю-землею) як специфічну рису українського менталітету» (О.К. Бичко, І.В. Бичко, «Феномен української інтелігенції. Спроба екзистенційного дослідження», <http://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/22945>);

«Згадаймо приказку, – до армійської частини привезли новобранців. Росіянин насамперед цікавиться, де їдальня, українець – де сержантська школа. З дуже глибоким підтекстом жарт. Якщо під «армійською частиною» розуміти СРСР... то роль у ній українців проглядається непогано». Справді, не лише велика питома вага українців серед сержантського та офіцерського складу «Радянської» армії – факт загальновідомий, а й величезна кількість господарських та партійних керівників різних рангів, розкиданих всіма регіонами та країнами колишньої СРСР» (Сергій Беляєв, «Загадка української душі. Особливості менталітету українців» <http://www.navigator.lg.ua/arts.php?mode=r&art=r0073>);

«Не можна при цьому забувати і про те, що за «радянських» часів населення України було незмінним і основним постачальником кадрів у вищі ешелони державної деспотії. Як зауважив один вітчизняний історик, «до кінця правління Хрущова керівництво ЦК КПРС складалося на 40% з вихідців з України. І переворот 1964 року продемонстрував одну цікаву особливість: критична маса українців у Москві була такою, що на зміну українцю Хрущову міг прийти лише українець Брежнєв – за підтримки українців Підгірного, Семичастного, Шелеста...» (Олександр Мучник, «Філософія гідності, прав людини», http://samlib.ru/m/muchnik_a_g/book1954.shtml);

«Ми пробачили борги, чорт зна кому – КНДР, Кубі, Африці, Латинській Америці та багатьом іншим, а ось Україні не те що не пробачили ні копійки, але ще й посадили її на такий дорогий газовий тариф, якого не знає жоден газовий споживач у світі. А газ не кремлівський, а тюменський, тобто Ханті-Мансійський. За «радянських» часів ці родовища розробляло багато українців, родинами. Концентрація етнічних українців була такою, що Ханті-Мансійський округ жартома називали тоді Хохло-Мансійським. Економіка СРСР узагалі побудована руками татар та українців. Це були мобільні та заповзятливі національності в СРСР. Те, як зараз чинить Росія стосовно України, не можна назвати нічим іншим, як підлістю...» (Саша Келлер, «Лист Путіну та сповідь», <http://newrezume.org/news/2016-01-27-12894>);

«Українську діаспору складають працелюбні та вольові люди, які сприяють розвитку і провінції, і великих міст Аргентини» (посол Аргентинської Республіки в Україні Мігель Ангел Кунео, http://media.ukr-info.net/smi/view_article.cgi?sid=3&nid=2073&aid=24177).

⁹⁹⁷ Діловитість, досягнення практично корисних результатів, – П.Д.

⁹⁹⁸ Як правило, це відмова від миттєвої вигоди, щоб уникнути неприємностей у майбутньому, – П.Д.

І всьому цьому суттєво сприяють несвідомі лінгвопсихічні установки благодатної української мовної картини світу (МКС). Несвідомі ж лінгвопсихічні установки бидлоутворювальної російської МКС, навпаки, призводять до психічної інфантильності російськомовних людей, які через це потребують тотальної опіки а, отже, і захисту жорстокою державною деспотією. Тому-то протягом багатьох століть українців, на відміну від росіян, нікому не потрібно було захищати ні від самих євреїв, що мешкали на їх теренах, ні від єврейського протекціонізму. У російськомовних же людей несвідома солідарність відсутня, і вони можуть бути консолідовані лише жорстокою деспотією держави чи місцевих високопосадовців та чиновників:

«Серед людей можна теж собі уявити ці два типи солідарності. Солідарність несвідома, або безпосередня, і солідарність – «через фокус». У першому випадку люди прагнуть однієї мети без видимого наказу когось – це, скажімо, випадок бджолиний чи єврейський (і український, – П.Д.); у другому випадку люди роблять спільну справу тільки за наказом свого видимого ватажка чи деспота – це, скажімо, випадок бичачий чи російський... Ці два типи психіки, до яких за приналежністю тяжіють два розглянуті нами народи, є, на мій погляд, свого роду фатумом. Ця різниця психічної структури і зумовлює полярність стихій єврейської та російської, принаймні, у площинах політичної та суспільної... Отже, взаємовідштовхування росіян, за явно вираженої їхньої ж любові до російськості, є для мене фактом. Але цей факт повинен мати різні наслідки. Зокрема – і те, про що я вже казав: неможливість для росіян здійснювати великі справи за допомогою однієї лише самозароджуваної (із взаємного потягу) організованості... Ми з тих порід, яким потрібен видимий і відчутний ватажок» (Василь Шульгін, «Що нам у них не подобається?», 1930, <https://readli.net/что-нам-в-них-не-нравится/>);

«Особистість – це носій етнічної приналежності, але не в Росії, де колективізм відображає державність національної ідеї. Національна ідея в американському просторі виражає прагнення до свободи, в Китаї – до порядку, в ісламському світі – до етичної оптимізації, в Індії – до духовного очищення, але ж лише в Росії – до возвеличення державної структури, як самоцілі. У Росії колегіальність відіграє роль цивілізаційного гальма, агресивнослухняного підпорядкування особистостей зграї. У громаді невирішені питання вирішувалися кровавою бійкою («стінка на стінку»). Більша партія закріплює за собою роль авторитарного носія найвищої правди чи справедливості. «Для сільського світу вже сусідня громада була «не нашою», чужинською. У неї було негрішним вирвати шматок пасовища, загарбати кут ріллі, ділянку лісу» (В.С. Возгрін, «Історія кримських татар: нариси етнічної історії корінного народу Криму», Т. 1. – С. 30). Порочні якості в громаді втрачали негативне забарвлення за околицями, і вже вважалися зухвалими молодецькими вчинками, наприклад, крадіжка власності сусідньої громади. Якщо ж дія була корисною для всієї громади, то злодій тривалий час вважався героєм. Подібна поведінка очікувалася і від сусідніх сільських громад. «Це є простим прикладом використання подвійного стандарту на практиці, коли оцінка вчинку змінювалася на протилежну, залежно від того, хто його вчинив» (Віктор Урбан, «Що є причиною патологічної агресивності, расизму та шовінізму великоросіян?», http://viktor-urban.blogspot.com/p/blog-page_6859.html);

«Я часто читаю спогади Мілюкова, і здивований їх загальною політичною наївністю – ці джентльмени вважали, що стара Росія є європейською країною, і не враховували того, що половина її населення завжди була злодіями, вбивцями, нічними розбійниками і грабіжниками. І деспотія тримала цих грабіжників на ланцюзі, як хижацьких тварин. Відпустить жорсткий комір із шипами – і ця зграя тварин негайно починає бити всіх, душити, жегти та грабувати. Сам російський простий народ у тих провінціях, де колись було кріпацтво, не в змозі врядувати своїми територіями і чекає, коли ж прийде західна еліта, і знову утворить тут державу⁹⁹⁹. Тоді, під захистом цих нових правителів без

⁹⁹⁹ Замість нинішнього величезного концтабору, – П.Д.

домішки угорсько-фінської крові, знову поступово відновиться порядок і навіть виникнуть умови для появи науки та культури» (Олексій Смірнов [фон Раух], «Навколо Рози Світу», <http://neandertalshome.narod.ru/HTML/smirnov.html>);

«Якщо мешканці Малоросії б'ються, то завжди або кулаки, або палицями і ніколи не використовують холодну зброю. Завдяки цьому звичаю, відбулося таке парі: приватні радники імператриці пани Теплов та Желягин були з нею, коли їй повідомили про арешт чернеця Олександра Невського монастиря, який перерізав горло дівчині, що була вагітною від нього. Теплов сказав Желягину: «Я держу парі, що цей чернець не малоросіянин, а великоросіянин». Парі було укладено, і Теплов його виграв. Тоді Желягин запитав його, як він зміг здогадатися, що чернець з Великоросії. «А саме тому, – відповів Теплов, – що мешканці Малоросії не є злими людьми, вони є переважно хоробрими, а не хитрими, тоді як мешканці Великоросії є ймовірніше злими ніж хоробрими...» (Жан-Бенуа Шерер, «Хронічка Малоросії, або історія козаків-запорожців і козаків України, чи Малоросії», <http://litopys.org.ua/scherer/sher02.htm>);

«Прочитаємо уважно звернення Януковича до Путіна про введення військ, ось яка там аргументація використовується: «В країні панують хаос і анархія... Під впливом західних країн здійснюються відкритий терор і насильство, люди переслідуються за політичними та мовними ознаками». Домашнє заготування вже не відповідало дійсності, розробляючи сценарій, росіяни чітко звіряли ситуацію з собою. Дійсно, у близьких сценаріях, коли революції були вчинені в Росії, і влада тимчасово зникла, там справа закінчилася пограбуванням, мародерством та насильством. Радянські історики не любили писати про це, але ж після того, як революційний натовп захопив Зимовий палац у жовтні 1917 року розпочалися грабіж царського майна, згвалтування жінок з «бабського» батальйону, а потім орда увірвалася у винні підвали, і ось тут все і розпочалося... найцінніші винні колекції були знищені, зафіксовані смерті від перепою та отруєння винними парами (дехто багато годин проводив у підвалах, без сил відірватися від запою і піднятися вгору). У Києві ми спостерігали прямо протилежне – активісти взяли палац Януковича під охорону за власною ініціативою, тисячі людей оглянули масток, починаючи з 22 лютого, але ж ексцесів практично не було. Події 2014 – 2017 рр. показали основні цивілізаційні відмінності між Києвом та Москвою. Війна не є міжетнічною за своєю природою, суперечка стосується глибших речей. Якщо в одній цивілізації вони не можуть зрозуміти, як елементарний порядок може виникнути без господаря, батога та в'язниць, то в іншій – явна схильність до свідомого діяльного анархізму і, за термінологією Михайла Драгоманова, «безначальству»...» (Ігор Рущенко, «Чи була неминучою російсько-українська війна?», <http://www.ostrovok.lg.ua/statti/strana/byla-li-neizbezhnoy-rossiysko-ukrainskaya-voyna>).

І справді, українці та російськомовні туранці є представниками абсолютно різних цивілізацій. Як би українець і не був принижений долею, але ж він не зрадить (на відміну від психічно інфантильного російськомовного бидла) і не віддасть на поталу недоброзичливцям того, кого він поважає, і навіть, якщо цим він наразиться і на смертельну небезпеку. Тому зовсім і не випадково у романі братів Вайнерів «Ера милосердя» Сергій Левченко, що не здав бандитському кодлу, в якому він опинився, свого армійського командира Володимира Шарапова, є володарем саме українського прізвища. І, звичайно ж, насправді він є одним із головних героїв цього роману, незважаючи на те, що російськомовним холопським суспільством це зовсім і не усвідомлюється, а в самому кінофільмі «Місце зустрічі змінити не можна» йому лицемірно приділяється лише роль персонажа другого плану:

«У кінофільмі «Місце зустрічі змінити не можна» колишній штрафник Сергій Левченко, якого грає Віктор Павлов, з'являється лише в останній серії, коли Шарапов потрапляє до банди. У книзі Вайнерів «Ера милосердя» Шарапов згадує фронт, своїх бійців і серед них Левченка протягом усієї книги. Але якщо набрати у пошуковій системі кадри з фільму, то можна побачити і такі: Станіслав Говорухін зняв фронтіві сцени, але в

остаточний варіант «Місця зустрічі» вони не увійшли. Чому, мабуть, міг би сказати лише сам режисер. Можливо, він зробив це для того, щоб «не поламати інтригу»¹⁰⁰⁰. І ось вони зустрічаються: колишній командир штрафної роти, який став оперативником МУРу, і його колишній підлеглий, бойовий товариш, який став бандитом... Левченко не «здав» Шарапова банді, колишній штрафник пам'ятав про те, що «старлей»¹⁰⁰¹ не ховався від куль за спинами своїх підлеглих і «додаткову офіцерську пайку під ковдрою нишком не жер»...» («З днем народження Левченко...», <http://blog.fontanka.ru/posts/182583/>; <https://www.yaplakal.com/forum7/topic1671076.html>).

Ще пращури українців слов'янськомовні сарматські та готські племена, що контактували з Боспорським царством, перейняли від нього, як вже тут повідомлялося, багато здобутків елліністичного світу:

«Заради справедливості необхідно відзначити, що ряд античних авторів, які спиралися не на легенди, а відвідали особисто місця, обжиті аланами ще до гунського нашестя, зазначали, що вони знали не тільки скотарство, але мали різні види орних знарядь із залізними наконечниками та мололи зерно жорновим млином із силовою тягою. Знаменита «м'яка» пшениця, відома ще скитам, вирощувалась і сармато-аланами. Вона вивозилася навіть до Риму, оскільки добре переносила транспортування. Римський намісник Мезії Тіт Плаутій Склван вивіз звідти велику кількість такої пшениці (Cognus Insertptionuni, XIV, 3608). Пріск Панійський, який відвідав алан в Угорщині¹⁰⁰² в V столітті, зазначав, що «варвари», яких він відрізняв від «унів» (тобто гунів), переправляли на човнах-однодеревках їхніх гостей; на невеликих річках у цих варварів були пороми. Тільки в них можна було дістати просо, ячмінь та бобові, мед, куряче м'ясо і, мабуть, «кумал» – квас. Єпископ Кірський Теодорит (середині V століття н.е.) пише, що у «савроматів» (так він називав алан) існували такі ремісничі спеціальності, як шкіряники, мідники, теслярі і навіть кораблебудівники («Мова про віру I», MLXXXIII, ВДІ, 1948). За словами Л.М. Гумільова, «територія аланів (III – IV ст. н.е.) включала Північний Кавказ і Донсько-Волзьке міжріччя»¹⁰⁰³. Господарство їх було засноване на поєднанні скотарства з землеробством, а ремесла та мистецтво були на дуже високому рівні. Культура їхня була продовженням скитської...» («Хунни в Азії та Європі», VI, 1989, № 7)...» (А.В. Ісаєнко, В.Д. Кучієв, «Деякі проблеми стародавньої історії осетин», <http://iratta.com/stati/2715-nekotorye-problemy-drevnej-istorii-osetin22.html>);

«У Євнапія ми знаходимо короткий, але виключно ємний виклад доленосних для Імперії та варварів подій: «За Теодосія, у перші роки його царювання, коли скитський народ (тут і далі готи, – І.З.) був вигнаний унами зі своєї країни, переправилися до римлян очільники племен, що відрізнялися гідністю та шляхетністю» (Eunap., 61). З цього свідчення стає очевидним, що готи переселялися до Імперії з усім своїм майном: зброєю (згадуються мечі), килимами, лляними тканинами. При цьому Євнапій звернув увагу на те, що готські біженці були зовсім не такі вже й бідні – вони могли підкупляти римлян грошима і подарунками (Eunap., 56). Для цікавої нам теми важливо, що історик згадує «царські відзнаки» відмінності на чоловіках і дорогий одяг готських жінок. «Жінки були одягнені чудовіше, ніж пристойно було бранкам» (Eunap., 43)» (Ірина Зіньківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на межі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

«Надзвичайно цікаво, що Масуді повідомляє про високий культурний рівень кубанських козаків раннього середньовіччя¹⁰⁰⁴. Виявляється, красуні-козачки носили тканини з імпортою парчі, затканою золотом! Значить, були гроші на імпорт з «Рума»,

¹⁰⁰⁰ Або ж зробити це його змусили охоронці радянсько-холопського ідеологічного виховання, – П.Д.

¹⁰⁰¹ Старший лейтенант, – П.Д.

¹⁰⁰² Тобто в Паннонії, бо угорці оселилися там значно пізніше, – П.Д.

¹⁰⁰³ Заселені ставшими аланами темно-червоношкірими балтськомовними аорсами, яньцай / антами і роксоланами та слов'янськомовними аланами-торками = ясами, – П.Д.

¹⁰⁰⁴ Нащадків слов'янськомовних аланів-русів, торків, і готів-русів = касогів, – П.Д.

тобто Візантії... Крім того, самі козаки виробляли тканини на експорт, у тому числі і таких сортів, які були недоступні навіть розвиненій промисловості арабського Сходу! У нас є багаторазові свідчення джерел (підкріплені даними археології) про перевагу середньовічного руського (тиверського, – П.Д.) озброєння. Руські мечі в ті часи цінувалися вище візантійських і горезвісної «дамаської сталі», руські кольчуги йшли на експорт до Франції... Але, виявляється, і легка промисловість в ті часи була не гірше?» (Ніна Васильєва, «Руська Козарія», https://www.studmed.ru/vasileva-n-i-russkaya-hazariya_d5fea15b9a7.html);

«§18. За царством аланів міститься народ, званий Кашак¹⁰⁰⁵ і мешкає поміж горою Кабха і Румським (Візантійським) морем. Цей народ сповідує релігію магів. Серед племен цих місць немає народу більш вишуканої зовнішності, з більш чистими обличчями, немає більш красивих чоловіків і більш прекрасних жінок, більш струнких, більш тонких в поясі, з більш ясною («Азхар» – опуклою) лінією стегон і сідниць, і [взагалі] немає народу кращої зовнішності, ніж цей. Наодинці їх жінки, як описують, відрізняються солодкістю. Вони одягаються в біле, в румську парчу, в яскраво-червону тканину (сіклатун) і в різні парчеві тканини, гаптовані золотом. В їхній країні виробляються різні тканини з льону того сорту, який іменується тала (?) – «золото» і який тонший і більш ноский, ніж сорт дабікі; один відріз його коштує 10 динарів, і він вивозиться в сусідні країни ісламу. Такі ж тканини вивозяться і суміжними народами, але славиться сорт, що вивозиться цими [кашаками]. Алани більш потужні (мустанзіра 'ала), ніж кашаки, які не могли б справлятися (ла тантасіф мін) з аланами, якби їх не захищали фортеці на морському узбережжі. З приводу моря, біля якого вони мешкають, думки людей розходяться: одні вважають, що це Румське море, а інші – що це Нітас (Понт). У всякому разі, морем від них недалеко до земель Трапезунду, звідки товари йдуть до них на кораблях і з їх боку також відправляються [кораблі]. Причина їх слабкості в порівнянні з аланами в тому, що вони не допускають (тарк) призначити над собою царя, який об'єднував би їх слова (об'єднував їх разом). В такому випадку ні алани, ні будь-який [інший] народ не міг би вижити (не потонути). Їх назва означає по-перському «гордість», «хвастощі»¹⁰⁰⁶, оскільки перси називають зарозумілу горду людину кашак (козак = козарин, – П.Д.)...» (Мас'уді, «Історія Ширвана і ал-Баба», р. XVII, «Муруджу ад Дзахаб» [«Розсипи золота»], http://www.vostlit.info/Texts/rus13/Sirvan_Derbend/pril3.phtml);

«Черкаси називаються турками¹⁰⁰⁷... Черкаси красиві і добре складені люди. Чоловіки сильні тілом, смагляві і трохи широкі обличчям, мають довге темне, як смола, волосся і виголюють від чола через всю голову смугу шириною в палець, не залишаючи ні тоненької заплетеної косички на тімені... Вони дуже хороші наїзники; влітку вони мешкають в лісах, в маленьких наметах, тим часом як їхні сім'ї мешкають у справжніх дерев'яних будинках і спостерігають за господарством. Вони люблять веселитися, грають на скрипці та інших струнних інструментах, чим розважають чужинців, особливо московитів, і п'ють при цьому горілку і мед... Вони дуже працелюбні і добувають навіть залізо з рудників, яке вони також кують і виготовляють з нього всякого роду знаряддя. Шляхетні жінки вишивають золотом і сріблом чепраки, щити, пов'язки або носові хустки... Своїм померлим вони ставлять надгробний пам'ятник у вигляді колони або строкатих дощок, прикрашених різьбою, і намагаються, щоб такий будинок був набагато розкішніше, ніж їх житлові будинки, які тільки сплетені з гілок і всередині обмазані глиною. Вони дряпають свої груди і руки так, що з них тече кров. Оплакування небіжчика

¹⁰⁰⁵ Тобто козаки = касоги = українці; грец. «κάστανο», лат. «castaneo», лит. «kaštonas», панджабі «caisaṭanaṭa» – каштанові, тобто червоно-коричневі, темно-червоні, – П.Д.

¹⁰⁰⁶ Лат. «castus», слвн. «chaste», нід. «kuisse», нім. «keusch» – «чистий, цнотливий»; турец. «küstah» – зарозумілий; маратхі «Jāṭicē», гінді «jaati», англ. «caste» – «каста, походження, привілейований клас», – П.Д.

¹⁰⁰⁷ Насправді, зовсім не турками, а слов'янськомовними торками / таркасами / черкасами – нащадками темно-червоношкірих аланів-торків, готів-торків, огузів-торків і *троксолан / роксолан; італ. «Таркаси» – Черкаси, – П.Д.

триває до тих пір, поки не загоюються рани: якщо траур повинен ще тривати, напівзагоєні рани знову розправляються¹⁰⁰⁸...» (Енгельберт Кемпфер, 1651 – 1716 pp., «Новітні держави... // Про Черкасію...», http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Kavkaz/XVII/1680-1700/Kaempfer_Engelbert/text1.htm).

Все це було притаманно не тільки полянам-русам / українцям = черкасам, а і всім іншим смаглявим та чорноволосим слов'янам, що, як і українці, були нащадками сарматів, а також і спорідненим їм балтськокомовним роксоланам, антам та прусам і слов'янськокомовним скандинавам гунам гаутам = вількінам, що врешті-решт змушені були покинути Скандинавію і стати вікінгами чи варягами:

«...здійснювалася тризна, що складається з військових ігор і вправ, кулачного бою та ін., причому була і пиятика; смуток виражався плачем і лицедранням, про що свідчать і арабські письменники Ібн-Даста та Кадлуба ... На підставі свідчень грецьких і римських письменників можна встановити, що серед слов'ян¹⁰⁰⁹ існував звичай спалювати мерців на багатті, причому дружина померлого добровільно прирікала себе на смерть, щоб бути спаленою разом із чоловіком... Звичай «посмертного вінчання» зберігся до нашого часу на Русі. Нарешті наведемо свідчення Ібн-Даста, який писав близько 30-х 10 століття. «Коли вмирає хтось із них (слов'ян), вони спалюють труп його... Дружини, що особливо любили своїх чоловіків, власноруч влаштували шибеницю над трупом чоловіка і вдавлювалися. Труп задушеної кидали у вогонь, де він і згоряв... Нарешті, кладуть у могилу живу та кохану дружину покійника. Потім отвір могили закладається, і дружина уминає в ув'язненні... Свідчення Ібн-Даста дорогоцінно для нас у тому відношенні, що звичай, зазначені ним, підтверджуються російськими джерелами. Спосіб висловлювати скорботу дряпанням ножем рук та обличчя – це вочевидь «шкірокроїння» і «лицедрання» життя Костянтина Муромського...» (М.М. Гальковський, «Боротьба християнства із залишками язичництва у Стародавній Русі // Поховальні обряди», http://irish-music.narod.ru/religion/christ/h_m_galikovskiy/h_m_galikovskiy-gl1.htm);

«Щодо язичників у [козарській] державі, то серед розрядів їх перебувають сакаліба¹⁰¹⁰ і руси, які мешкають на одній стороні цього міста (Атіл). Вони спалюють своїх мерців разом з їхніми кінями (букв. тваринами), начинням (нарядям, – П.Д.) та прикрасами. Коли вмирає чоловік, його дружину живцем спалюють разом із ним, але якщо вмирає жінка, то чоловіка не спалюють. Якщо хтось помирає неодруженим, його одружують посмертно, і жінки палко бажають бути спаленими, щоб із душами чоловіків увійти до раю. Як ми згадували, такий самий звичай у індусів, але їхні дружини без їхньої згоди не спалюються з чоловіками» (Ал-Масуді, «Мурудж ад-Дзахаб ва Маадін ал-Джавахір / Золоті копальні та розсипи самоквітів» // «Історія Ширвану і Ал-Бабу», https://www.vostlit.info/Texts/rus13/Sirvan_Derbend/pril3.phtml?id=1900);

«За словами В.І. Кулакова, «звичай «добровільного» сходження вдів на поховальне багаття воїна доживає у Пруссії мінімум до середини XIII ст.». І для слов'ян Південного Заходу Балтики ми маємо повідомлення джерела VIII ст. (підкреслю – VIII ст.), саме хрестителя Німеччини Боніфація: «Венеди¹⁰¹¹, народ мерзотний і найдурніший, зберігають однак кохання із такою вірністю в подружній спільноті, що дружина, після смерті чоловіка, сама зрікається життя, і та між ними вважається славетною, яка своєю рукою вб'є себе, щоб згоріти з чоловіком на одному багатті» (Гільфердинг 1855: 41). Також слід додати, що для балтійських слов'ян було характерне дуже суворе ставлення як до дітей,

¹⁰⁰⁸ Цей звичай споконвіку був притаманний як слов'янам і їх жунським пращурам дісцям, так і їх сусідам тунгузо-маньчжурам, – П.Д.

¹⁰⁰⁹ Як і серед нащадків слов'янськокомовних античних германців і аланів-торків, так і серед ослов'яненних балтів та північних кельто-іллрійців, – П.Д.

¹⁰¹⁰ Слов'яни та інші темно-червоношкірі народності, до яких на той час східні автори відносили і ясів, і булгар і бургасів, що могли бути тоді не тільки слов'янськокомовними, а і балтськокомовними, – П.Д.

¹⁰¹¹ Тобто Слов'яни; і в тому числі ослов'янені античними германцями нащадки балтськокомовних Венедів, Прусів та Кельто-Іллрійців. Адже горяни називали вендами / вендами – зовнішніми саме ті племена і народності, що мешкали переважно у передгір'ях, незважаючи на їх етнічне походження, – П.Д.

так і особливо до невільників (Гільфердинг 1855: 43)... Питання про парні поховання і «насилно умертвлені жінки» вимагає окремої ремарки. Справа в тому, що згідно з В.Я. Петрухіну для скандинавів «А. Стальсберг заперечує звичай «саті» – добровільної смерті вдови під час поховання чоловіка» (Петрухін 2011: 91). Проте, сама А. Стальсберг писала прямо протилежне: «обряд вбивства вдови (саті) та її поховання з чоловіком, здається, практикувався в Скандинавії в епоху вікінгів, оскільки кількість парних поховань така велика, що важко уявити собі, що чоловік і дружина випадково помирили одночасно від хвороби тощо» (Стальсберг 1998: 283). Але з іншого боку, В.Я. Петрухін має рацію, підкреслюючи високий соціальний статус шляхетних скандинавських жінок. А насправді – явно і не лише шляхетних. Розглядаючи конкубінат¹⁰¹² (подружнє життя на віру, без вінчання, – П.Д.) за ісландськими сагами, А.А. Сванідзе дійшла висновку, що у разі позашлюбного співжиття мала місце «мирна», «особиста угода чоловіка та жінки» – без участі родичів. Більше того, за сагами ми бачимо, як чоловік, купивши собі рабину як наложницю, далі просить (!) дружину «дозволити їй залишитися в домі» (Сванідзе 2011: 393). Таким чином, навіть якщо дійсно в епоху вікінгів у Скандинавії мав місце звичай «саті», то його виникнення, і співіснування зі звичною традицією високого статусу жінки – саме є проблемою, загадкою¹⁰¹³. Причому мені здається очевидним, що «саті» – явно периферійне для Скандинавії явище (за А. Стальсбергом (1998: 282), всього 8,1% поховань у човні у Скандинавії – парні), і, вбивалася, швидше за все, все ж таки не дружина, а наложниця, і саме рабського походження. Тобто це і не зовсім «саті» – або зовсім не «саті». Далі, якщо припускати, що виникає в Скандинавії ця традиція «псевдо-саті» саме у вікінгському середовищі, все одно залишається питання про витoki та причини її появи» (Олексій Романчук, «Варяго-Російське питання в сучасній дискусії: погляд з боку», <http://pereformat.ru/wp-content/uploads/2015/01/romanchuk.pdf>; https://www.e-anthropology.com/Katalog/Istoria/STM_DWL_f3IP_tIL2XqfJ7PeY.aspx).

Але ж і у багатьох далекосхідних народів, як і у сарматів і у їх нащадків темно-червоношкірих скандинавів та слов'ян, існував звичай драння обличчя (лицедрання) в якості публічного вияву трауру (несамовитої жалоби і найвищої скорботи) за померлим (небіжчиком) та ритуал саті (самовбивства вдови небіжчика):

«У багатьох кочових народів Азії¹⁰¹⁴ існував також звичай поранення обличчя, на знак публічного вираження жалоби за покійним. За суттю, це був щадний спосіб членоушкодження, як символічного (ритуального) суїциду. Але у разі смерті шляхетних осіб або правителів, скорботні піддані нерідко вдавалися до цього звичаю масово. Як справедливо вважає Холмгрен, у другій половині VI ст. Кочовий звичай поранення обличчя, на знак жалоби, був уже інтегрований у китайські ідеальні уявлення про добродесних вдів. Відповідно до «Суй шу»: «Наложниця принца Хуа-яна походила з хенанського клану Юань (нащадків сяньбійських правителів Північного Вей, – В.Г.)... Принц віддав її вождеві бунтівників, Юань У-да... Вона порізала своє обличчя... і сказала: «Я не могла померти раніше, і тому мало не була знечещена. Це моя власна вина». Після цього вона відмовилася їсти та померла». Відразу після загибелі 520 р. Тоба І, дядька північно-вейського імператора, кілька сотень встиглих повернутися в столичний Лоян некітайців – мешканці півночі, дізнавшись про жалобу, порізали свої обличчя. Китайські джерела, що описують поховання шляхетного тюрка у VI ст., згадують, що родичі, які скорботили, надрізали собі щоки ножем. Такий же траурний звичай згадано у житті християнського єпископа Ізраеля, який розповідає про внутрішнє життя «царства гунів» на Кавказі наприкінці VII ст. За «Тан шу», люди народності тукює (тугухунь) під час поховання «перед заходом до намету надрізають собі ножем обличчя і роблять плач; кров та сльози ллються разом. Так роблять сім разів і закінчують». Під час ганебної

¹⁰¹² Подружнє життя на віру, без вінчання, – П.Д.

¹⁰¹³ Якщо, звичайно ж, ігнорувати балто-слов'янське сарматське походження шляхти скандинавів, – П.Д.

¹⁰¹⁴ Жуни = гуни, сюнну = хунни, сяньбійці [маньчж. серби / *сорби / сорти / сарти = таджики], тюрки, бохайці, кидані, чжурчжені, – П.Д.

капітуляції імператора держави Бохай перед киданським імператором Абаоцзи (926 р.) бохайські сановники також поранили обличчя, на знак найвищої скорботи. У чжурчженів родичі супроводжували поховання померлого «слізними та кривавими проводами»: учасники поховальної процесії надрізали ножем лоба, і кров із ран струменіла по обличчю, змішуючись зі сльозами. А перший імператор чжурчженів Агуда перед вирішальним боєм із киданями поранив собі обличчя, на знак готовності боротися на смерть» (В.Ц. Головачов, «Самовбивство як звичай і ритуал у традиційному Китаї», <http://suisoc.ucoz.ru/publ/8-1-0-40>).

В Індії ж, на відміну від Стародавньої Русі та Китаю, самоповішенням дружини себе публічно не вбивали, та й сам обряд саті відродився в ній лише після завоювання її кушанами (припускають, що його занесли в Індію блідношкірі, світло-русяві та блакитнооки, подібно до половців, ефталіти – білі гуни):

«Монтень, посилаючись на одного з найкращих латинських істориків XVI століття пустотливо, пише: «У царстві Нарсінгському (Нарсінгське царство межувало з португальськими володіннями в Індії) дружини жерців ховаються живцем разом зі своїми померлими чоловіками. Всіх інших жінок спалюють живими на похованні їхніх чоловіків, і вони помирають не тільки з вражаючою стійкістю, але, як то кажуть, навіть з радістю. А коли спалюють тіло їхнього померлого государя, всі його дружини, наложниці, улюбленці та посадові особи будь-якого звання, а також слуги, утворивши велику натовп, з таким прагненням збираються біля багаття, щоб кинутися в нього і згоріти разом зі своїм володарем, що, мабуть, у них шанується великою честю супроводжувати йому в смерті»... Звичай, подібний до індійського саті, ще до початку нашого століття існував і в Китаї, причому в науковій літературі він позначався тим же індійським словом... Дослідник Д. Дулітл у своїй роботі, присвяченій громадському життю китайців, що вийшла 1867 року, відзначив цікаву деталь, яку і сьогодні важко пояснити. Справа в тому, що китайський обряд саті, на відміну від індійського, ніколи не здійснювався шляхом самоспалення, хоча інші способи, знову ж таки на відміну від індійського звичаю, дуже численні... Дулітл пише, що «зазвичай у таких випадках у будинку вдови чи на вулиці перед будинком споруджується поміст... Коли все готове, вона підіймається на табурет і, взявшись за мотузку, міцно укріплену іншим кінцем на піднесеній частині помосту або на даху будинку, зав'язує її на шії. Потім вона відштовхує табурет і стає, таким чином, своїм власним вбивцею»... Дівчинка з касты брамінів в Індії повинна вийти заміж тільки за браміна і повинна була накласти на себе руки певним чином, згорівши разом з тілом чоловіка на ритуальному багатті. У Японії хлопчик, народжений самураєм, з раннього дитинства знав, що коли виросте, він обов'язково стане самураєм і в його житті може виникнути ряд ситуацій, коли він повинен буде накласти на себе руки, здійснивши ритуальний обряд харакірі. Те саме знала і його дружина, яка в дні великих смут постійно носила при собі ритуальний меч, яким вона мала перерізати собі горло в тому випадку, якщо її чоловік робив харакірі. І для того, щоб вона змогла це зробити, дівчаток, які досягли певного віку, також спеціально навчали цього» (Л. Трегубов, Ю. Вагін, «Естетика самогубства», <https://readli.net/estetika-samoubiystva/>).

Все це вказує на наявність у українців як успадкованого від пращурів і закарбованого в їх мові шанобливого ставлення до близьких і особливо до дружини, так і відданості один до одного щиро закоханого подружжя:

«Якщо я люблю жінок, а не цю жінку, значить, я люблю тільки родові якості, а не істоту, і, отже, це не є справжнє кохання» (Володимир Соловйов, «Про ліричну поезію»), http://az.lib.ru/s/solowxew_wladimir_sergeewich/text_1890_o_liricheskoy_poezii.shtml);

«Українці приділяють більше уваги людським взаєминам. Наприклад, в Україні досі живе традиція називати батьків на «ви», тоді як у росіян навіть до чужих, незнайомих людей зазвичай звертаються на «ти». Зрозуміло, що ці психологічні особливості знайшли свій відбиток у мові. Наприклад, у росіян є слово «отношения», яке в українській мові має цілих чотири відповідності: «відносини», «стосунки», «взаємини» та «ставлення»;

російському слову «любов» відповідають українські «любов» та «кохання». Тобто аспект, пов'язаний з «етикою відносин», в українській краще «опрацьований», тому й існує більше синонімів. Як наслідок, українській мові притаманні м'якість та толерантність, які дозволяють «автоматично» підтримувати спілкування на високому рівні, не вдаючись до грубості. Українською мовою важко когось образити чи принизити, навіть людину, яка зійшла з праведного шляху; можливо, через те, що «етика відносин» є для російської душі однією з найменш усвідомлюваних психічних функцій» (І.С. Білик, «Соціально-психологічні основи спілкування: «етика відносин» та «інтуїція здібностей» (мовний вираз)», <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/33635>).

Таким чином, шанобливе ставлення, як до дружини, так і до всіх інших своїх домочадців, звичайно ж, було і у далеких пращурів українців – східно-північнокитайських дісців і полян-русів, що суворо дотримувалися моногамії:

«...вони (жун-ді, чиді і бейді, – П.Д.) не виносили деспотизму, а й самі ніколи не були деспотами ні в родині, ні в колі своїх рабів і підлеглих. В силу цих расових особливостей характеру, а також відсутності в їх натурі хтивості, дісці є в Азії єдиним народом, у якого моногамія становила первинну і основну форму шлюбу» (Г.Ю. Грумм-Гржимайло, «Чому китайці малюють демонів рудоволосими?», <http://archive.li/TPE47>; https://rusneb.ru/catalog/000199_000009_004432794/);

«Про багатожінство у слов'ян¹⁰¹⁵, відомо з різних джерел. Набагато цікавіша вказівка літописця на те, що у полян була моногамія. Це, мабуть, відповідає дійсності. У Ігоря, судячи з усього, була єдина дружина – Ольга. Одна законна дружина була і у Святослава, а Малуша – мати Володимира – була всього лише рабинею-наложницею. Горда Полоцька княжна Рогнеда відмовлялася «розути робичича» Володимира, віддаючи перевагу законному сину Святослава Ярополку. І тільки Володимир начисто зруйнував цю лінію суворої моногамії, привізши з варязькою дружиною¹⁰¹⁶ і звичаї, не характерні для київських традицій: у нього було 5 дружин і кілька гаремів наложниць. І навіть через століття християнин Святополк мав дві дружини і не прислухався до повчань митрополита залишити тільки одну» (Аполлон Кузьмін, «Початок Русі: Таємниці народження руського народу», http://statehistory.ru/books/Apollon--Kuzmin_Nachalo-Rusi-Tayny-rozhdeniya-russkogo-naroda/13; <https://coollib.com/b/139788-nachalo-rusi/>);

«Самі поляни, за тим же джерелом, вели себе зовсім інакше. Вони «своїх батьків звичай мали тихий і лагідний, і соромилися невісток своїх і сестер, матерів і батьків своїх, і невістки свекрух і діверів сильно соромилися. І шлюбний звичай мали – не ходив жених по молоду, але приводили її ввечері, а на ранок приносили за нею, що давали». Отже, у полян панувала правильно, на думку літописця, влаштована патріархальна сім'я (чого, до речі, навряд чи не було у деревлян) з повагою, що ґрунтувалася на взаємній сором'язливості, і чинний шлюб. При цьому нормальним вважалось весілля, коли від нареченого посилали за нареченою ввечері – найдавніший загальнослов'янський обряд» (Сергій Алексєєв, «Слов'янська Європа V – VIII століть», М.: Вече, 2009 р., http://loveread.ec/view_global.php?id=73680, <https://nemaloknig.net/book-45042.html>);

«Істотну відмінність від інших слов'ян поляни зберегли в двох найбільш стійких традиційних сферах: в формах сім'ї і в поховальному обряді. У всіх слов'ян було трупопалення. Поляни¹⁰¹⁷ виділялися трупоположеннями, і це повідомлення літописця підтверджується археологічним матеріалом. У слов'ян¹⁰¹⁸ при збереженні багатожонства переважала мала сім'я. І це теж підтверджується археологічними даними: розміри полуземлянок (10-20 квадратних метрів) могли вмістити тільки малу сім'ю. «Великі

¹⁰¹⁵ Вочевидь, не у нащадків слов'янськомовних китайських дісців – германців / сермендів, а лише у слов'янськофонних племен і народностей, – П.Д.

¹⁰¹⁶ Що, можливо, складалася переважно з нащадків готів йотів і гунів гаутів, лише культурно асимільованих язичниками свєями чи норвежцями, але володівшими слов'янською мовою своїх пращурів, – П.Д.

¹⁰¹⁷ Що були нащадками готів, аланів-торків та інших нащадків сарматів = юечжів / гутів, – П.Д.

¹⁰¹⁸ Насправді, лише у ослов'яненних балто-фінів, – П.Д.

будинки» черняхівської культури (II – IV ст.) зазвичай досягали сотні і більше квадратних метрів. Літописець особливе значення надавав формі шлюбу, зазначивши, що у слов'ян взагалі «шлюбу не було», а було умикання під час ігрищ між селами за домовленістю з нареченою... У полян збереглася навіть така специфічна особливість, поширена у племен епохи великого переселення, як «ранковий дар» жениха молодій дружині після першої шлюбної ночі» (Аполлон Кузьмін, «Звідки пішла Руська земля», Століття VI – X, кн. 2, <https://readli.net/otkuda-est-poshla-russkaya-zemlya-veka-vi-x-kniga-1/>);

«Все це¹⁰¹⁹, повторюємо, відгукується Південною Руссю, де і тепер ще так багато людського і благородного у сімейному побуті, де стосунки статей засновані на любові (укр. «коханні», – П.Д.), а жінки користуються правами своєї статі. Все це протилежно Північній Русі, де сімейні відносини грубі, жінка рід домашньої худоби, а любов – цілком стороння справа у шлюбах: порівняйте побут малоросійських мужиків з побутом мужиків російських, міщан, купців і частково інших верств, і ви переконаєтеся в справедливості нашого висновку про південне походження «Слова про Ігорів похід», а наш розгляд російських народних казок перетворить це переконання в очевидність...» (Віссаріон Белінський, «Статті про народну поезію», <http://libclub.com/B/BelinskiiVG/BelinskiiVG-29-16.htm>, http://az.lib.ru/b/belinskij_w_g/text_0420.shtml);

«Справжній малоросійський тип особи, моралі, звичаїв і способу життя зберігався майже виключно в хуторах. Там можна було знайти істинно гомеричну [тобто первісну] простоту вдач: добродушність, чесність і ту безкорисливу гостинність, якими справедливо завжди славився малоросіяни. Крадіжка, обман, московська завзятість, обдурювання були у них речами нечуваними. Москаль, за їхнім уявленням, що все це вмещав у собі, був словом лайливим. Ці добрі хуторяни, в своїй патріархальній простоті були незнайомі з цивілізованими пороками, впевнені в своїх вимогах, жили б зовсім щасливо, володіючи найпрекраснішою в світі землею і сплячуючи невеликий оброк поміщику, якби їх не гнобили багаті міщани... Це були малоросіяни старого гарту, в яких ще не згас дух колишніх українців. Чесні і добродушні, вони не мали нічого спільного зі зіпсованим середовищем міщанських і ремісничих верств. Головне заняття їх становило землеробство... Малоросіяни, принаймні, тоді виявляли набагато більшу схильність до навчання, ніж великороси, і не дивно, якщо Малоросія була, до з'єднання з Росією, більш освіченою, ніж тепер. У мій час в кожному порядному селі були школи, засновані переважно духовенством – всього частіше дячками... Хто знає, як малоросіяни прив'язані до рідного попелища, як тужать, прощаючись зі своїм ясним, теплим небом і благодатними полями, як неохоче братаються з москалями, той цілком зрозуміє, що значило для моїх батьків несподіване фатальне заслання – ця розлука з батьківщиною, з природою, що привітно відповідала на їх безмежну любов... Данцевські мешканці були казенними малоросіянами, або так званими військовими поселенцями. Вони в повній чистоті зберігали малоросійський тип і порівняно з поміщицькими селянами благоденствували. Але зате вони перебували в повному невігластві. У них не було шкіл. «Письмові люди» шанувалися між ними за рідкість. Бо не проникли до них ніякі витівки новітньої «цивілізації». Вони відрізнялися непочатою простотою і чистотою моралі. Про злодіїв і п'яниць там знали тільки з чуток. Сварки і бійки якщо і відбувалися, про них соромилися говорити...» (Олександр Никитенко, «Моя повість про самого себе», ЗТ в 3 т., Т. 1, http://az.lib.ru/n/nikitenko_a_w/text_0020.shtml <https://readrate.com/rus/authors/aleksandr-nikitenko/>; <https://prozhito.org/person/475/>);

«Малорос, навіть ставши шляхтичем, ніколи так різко не пориває з народом, як росіянин. Він любить вітчизну, свою мову, перекази про козацтво і гетьманів. Незалежність свою, дику і войовничу, але республіканську і демократичну, Україна відстоювала протягом століть, аж до Петра I. Малороси, пригноблені поляками, турками і москалями, втягнуті в вічну війну з кримськими татарами, ніколи не склали зброї.

¹⁰¹⁹ Що відображено в «Слові про Ігорів похід», – П.Д.

Добровільно приєднавшись до Великої Росії, Малоросія вимовила собі значні права. Цар Олексій присягнувся їх дотримуватися. Петро I, під приводом зради Мазепи, залишив одну лише тінь від цих привілеїв. Єлизавета і Катерина ввели там кріпацтво. Нещасна країна протестувала, але чи могла вона встояти перед цією фатальною лавиною, що котилася з півночі до Чорного моря і накривала все, що носило російське ім'я, однаковим крижаним саваном рабства? Україна зазнає долю Новгороду і Пскова, хоча і набагато пізніше; але одне століття кріпосного стану не могло знищити все, що було незалежного і поетичного в цьому славному народі. Там спостерігається більш самобутній розвиток, там яскравіше місцевий колорит, ніж у нас, де все народне життя, без відміни, втиснуто в жалюгідний формений одяг. Люди у нас народжуються, щоб схилити голову перед несправедливим роком, і вмирають безслідно, надаючи своїм дітям можливість почати знову те ж безнадійне життя. Наш народ не знає своєї історії, тоді як в Малоросії кожне селище має своє сказання. Російський же народ пам'ятає лише про Пугачова і 1812 рік» (Олександр Герцен, «Література і громадська думка після 14 грудня 1825 року», http://az.lib.ru/g/gercen_a_i/text_0320.shtml);

«Я знову відчув себе самотнім з усією своєю молодістю серед всього того весняного, що оточувало мене, відчув якусь гіркоту, розчарування. Але разом з тим я начебто сказав собі: «Ну, що ж, тим краще для мене, я тепер вже зовсім вільний у тій чудовій країні, яка щойно відкрилася мені...» Країна ж ця марила мені неозорими весняними просторами всієї тієї південної Русі, яка все більше і більше полонила мою уяву і давниною своєю і сучасністю. В сучасності був великий і багатий край, краса його нив і степів, хуторів і сіл, Дніпра і Києва, народу сильного і ніжного, в кожній дрібниці побуту свого красивого і охайного, – спадкоємця слов'янства справжнього, дунайського, карпатського. А там, в давнину, була колиска його, були Святополк і Ігорі, печеніги і половці, – мене навіть одні ці слова чарували, – потім століття козацьких битв з турками і ляхами, Пороги і Хортиця, плавні і гирла херсонські... «Слово про Ігорів похід» зводило мене з розуму... Не можу спокійно чути слів: Чигирин, Черкаси, Хорол, Лубни, Чортомлик, Дике Поле, не можу без хвилювання бачити очеретяних дахів, стриженних мужицьких голів, баб в жовтих і червоних чоботях, навіть ликових кошиків, в яких вони носять на коромислах вишні і сливи. «Чайка скиглить, літаючи, мов за дітьми плаче, сонце гріє, вітер віє на степу козачім...» Це Шевченко, – цілковито геніальний поет! Прекрасніше Малоросії немає країни в світі. І головне те, що у неї тепер вже немає історії, – її історичне життя давно і назавжди скінчилося. Є тільки минуле, пісні, легенди про нього, – якась позачасовість. Це мене захоплює найбільше» (Іван Бунін, «Життя Арсенєва», <http://www.litra.ru/fullwork/get/woid/00054901184773069974/page/11/>);

«Ми вище сказали, що «Слово про Ігорів похід» різко відгукується південноруським походженням. Є в мові його щось м'яке, що нагадує нинішня малоросійська говірка, особливо достаток гортанних звуків і закінчення літерою «ь» в дієсловах теперішнього часу третьої особи множини. Але більш за все говорить за південноруське походження «Слова» те, що в ньому відображається побут народу. Є щось тепле, благородне і людяне у взаємних відносинах дійових осіб цієї поеми: Ігор чекає милого брата Всеволода, і мова Всеволода до Ігоря дихає кроткою і ніжною родинною любов'ю без вишуканості і нудотності: «Один брат ти у мене, один світ світлий, о Ігорю, і обидва ми Святославичі» Ігор відступає з полками не через побоювання скласти свою голову: йому стало шкода свого милого брата Всеволода. У докорянні престарілого Святослава синам чується не гнів ображеного володаря, а нарікання ображеної любові батьківської, – і докір його лагідний і ніжний; звинувачуючи дітей в молодечтві, колишньою причиною Ігорового полону, він в той же час як би і пишається їх молодечтвом: «О сини мої, Ігорю і Всеволоде! рано ви почали добувати мечами землю половецьку, а собі слави шукати. Нечесне ваше подолання, неправедно пролита вами кров ворожа. Серця ваші з міцного булату сковані, а в буйстві загартовані! Чи цього очікував я від вас у срібній сивині своїй!»...» (Віссаріон Белінський, «Статті про народну поезію»,

http://az.lib.ru/b/belinskij_w_g/text_0420.shtml);

«Тут на одному пологому схилі було великоруське, абсолютно розорене, селище з розкритими дахами і похиленими хатами, а на іншому трошки більше крутому і підвищеному березі чистенький, як колпєць, малоросійський хутірець. Їх розділяла тільки одна «П'яна балка» і з'єднував міст; потім у них всі умови життя були одні й ті ж: один клімат, один ґрунт, одні зміни погоди; але на орловській, тобто на великоруській, стороні були вражаючі злидні і голод, а на малоросійській, або чернігівській, віяло іншим. Малоросійський хутір процвітав, великоруське селище перевелось вкрай – і неможливо було вирішити: чого ще воно тут тримається? У цьому селі жоден проїжджий або перехожий не зупинявся – як тому, що тут буквально не було життя в людському сенсі, так і тому, що все населення цих розорених дворів користувалося жахливою славою. По один бік «П'яної балки» була дуже дорога і погана відкупна горілка, по іншу дешева і гарна. На самому мосту стояв кордон, що пильно спостерігав, щоб великороси не проносили до себе краплі малоросійської горілки; але проносити її в шлунку кордон не міг стримати – і ось чому балочники Орловської губернії були так відчайдушно бідні: вони завжди все, що могли, тягли до жидів на малоросійську сторону і там пропивали все дочиستا...» (Микола Лєсков, «Дитячі роки (зі спогадів Меркула Праотцева)», https://librebook.me/detskie_gody; <https://knijky.ru/books/detskie-gody?page=19>);

«Був я в Лебєдині, в Галичі, в Сорочинцях і в багатьох прославлених Гоголем місцях. Що за місця!... Проїхав я 400 верст, ночував у десяти місцях... Крім природи, достаток, народне здоров'я, високий ступінь розвитку тутешнього мужика, який і розумний, і релігійний, і ситий. Про антагонізм між пейзажами¹⁰²⁰ і панамі немає і згадки... Народ все ситий, веселий, балакучий, дотепний. Мужики тут не продають ні масла, ні молока, ні яєць, а їдять все самі – ознака гарна. Жебраків немає. П'яних я ще не бачив, а матюки чуються дуже рідко, та й то в формі більш-менш художній...» (Антон Чехов про Україну. З листів до Лєйкіна, Суворіна, Плещєєва і Щєглова, <https://onoff49.livejournal.com/544885.html>);

«Хохли мені дуже сподобалися з першого погляду. Я відразу помітив різку різницю, яка існує між мужиком великоросом і хохлом. Наші мужики – народ, здебільшого, виснажений, в дірявих сіряках, в постолах і онучах, зі схудлими обличчями і кошлатими головами. А хохли створюють втішне враження: рослі, здорові і міцні, дивляться спокійно і ласкаво, одягнені в чистий, новий одяг. І місця за Курськом починаються теж веселі: рівнини полів йдуть в таку далечінь, про яку мешканці середніх і північних губерній навіть гадки не мають. І далечінь ця так мальовничо скрашується синіючими курганами і силуетами струнких тополь на хуторах» (Іван Бунін, 1898 р., оповідання «Козацьким ходом», http://bunin.velchel.ru/index.php?cnt=21&story=ta_47);

«Ми зустріли вервечки українців, що відрізняються на будь-який погляд від інших мешканців Росії. Це дуже благородна раса. Вони виглядають міцніше і краще москалів і перевищують їх у всьому, де тільки може один клас людей перевищувати інший. Вони чистіше, старанніше, гостинніше, побожніше і менш забобонні. Будинки в Україні чисті і білі, як в Уельсі – мандрівникові здається, що він перенісся в Голландію або в Норвегію. Народ в Україні нагадує горян (верховинців) з Шотландії... За столом українського селянина більша чистота, ніж за столом у московського князя...» (Професор мінералогії Кембриджського університету Едвард Данієль Кларк, «Подорож до Росії, Криму і Туреччини», Лондон, 1812 р., цит. за: Володимир Січинський, «Чужинці про Україну», <http://ukrlife.org/main/prosvita/sichinsky.html>; <https://armyinform.com.ua/2019/12/01/ya-radshe-obidatymu-na-pidlozi-ukrayinskoyi-haty-anizh-za-stolom-moskovskogo-knyazya/>);

«У всіх випадках, яким би простим і бідним будинок не був, [українці] неодмінно піклуються про всі дрібниці. Кожні вісім або чотирнадцять днів будинок білять всередині і зовні свіжим розчином вапна і глини. Скрізь це клопоти господині, яка до цього

¹⁰²⁰ Франц. «Paysan» – селянин, – П.Д.

підходить з голландської пунктуальністю. Таке стале освіження стін є одночасно і найнадійнішим способом, щоб боротися з надокучливими домашніми комахами, якими кишить у блокових будинках великоросів. У Малоросії в бідній селянській хаті можна спокійно покласти голову на подушку, і близькості кучера не треба боятися, тоді, як великорос, здається, вважає домашні і натільні комахи святими і необхідними в повсякденному житті... Облаштуванням і покромом більшості одягу малорос швидше наближається до інших західних слов'ян, ніж до великоросів. Тоді, як великорос з усіх боків надає великого значення зовнішньому блиску, але при цьому не займається чистотою, то малорос в цей час одягається більш охайно і дуже скромно...» (Blasius JH [Йоган Генріх Блазіус], «Reise in Europaishcen Russland in den Jahren», цит. за: Петро Брицький, Петро Бочан, «Німці, французи і англійці про Україну та український народ в XVII – XIX століттях», https://archive.org/stream/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX_djvu.txt);

«Верст за 30 до Харкова я побачив Малоросію, хоча ще і перемішану з брудним москальством. Хати хохлів схожі на будиночки фермерів – чистота і краса неймовірні. Уяви, що малоросійський борщ є не що інше, як зелений суп (тільки з куркою або бараниною і заправлений салом), а про борщ з сосисками і шинкою хохли і гадки не мають. Суп цей вони готують дуже смачно і донезмоги чисто. І це мужики! Інші обличчя, дивляться інакше. Діти дуже милі, тоді як на російських дивитися не можна – гірше і бридкіше свиней» (Віссаріон Белінський, ПЗТ Том XII, 1956, «Листи 1841-1848», Лист до М.В. Белінської, Харків, 1846, 14 червня, http://az.lib.ru/b/belinskij_w_g/text_3900.shtml);

«Самі по собі українці більш практичні, ніж росіяни, вони вміють добре працювати (...). Вони виробляють речі, якими можуть заробляти собі на життя. Росіяни ж набагато менше вірять в успіх і менш обачні в плані безпеки, причому стосується це не тільки інтелігенції. Ще в «радянські» часи можна було зрозуміти, чи перейшов ти кордон між Україною і Росією, за їжею: в Україні вона була набагато кращою...» (Андреас Брайтенштайн, «Віктор Єрофеев: «Путін хотів всю Україну»...», <http://4vlada.net/v-mire/neue-zuercher-zeitung-putin-khotel-vsju-ukrainu-pisatel-viktor-erofeev>).

Шанобливе було ставлення у українців, як і у їх пращурів, також і до чужинців:

«З давніх-давен Київ, потім Володимир Волинський, були збірним пунктом місцеперебування іноземців різних вір і племен. Південноруси¹⁰²¹ з незапам'ятних часів звикли чути у себе чужу мову і не цуратися людей з іншим обличчям і з іншими нахилами. Уже в X столітті, та ймовірно і давніше, з Південної Русі ходили в Грецію, одні займалися промислами в чужій землі, інші служили у війську чужих государів. Після прийняття хрещення, перенесена в Південну Русь юна християнська цивілізація привертала туди ще більш чужоземної стихії з різних кінців. Південноруси, отримавши нову віру від греків, не засвоїли неприязні до західної церкви, що утворилася в Греції; архіпастирі, будучи самі чужими, намагалися пересадити її на незайманий ґрунт, але їм не дуже щастило: в уяві південноруській католик не приймав ворожого образу. Особи княжого роду одружувалися з особами вельможних родів католицького віросповідання; теж, ймовірно, відбувалося і в народі. У містах південноруських Греки, Вірмени, Жиди, Німці, Поляки, Угорці виявляли вільний притулок, ладнали з тубільцями: Поляки, забравшись в Київську землю в якості пособників князя Ізяслава, зачаровувалися веселістю життя в чужій землі. Цей дух терпимості, відсутність національної зарозумілості, перейшов надалі в характер козацтва і залишився в народі й досі. В козацьке товариство міг приходити всякий; не питали: хто він, якої віри, якої нації. Коли Поляки нарікали, що козаки беруть до себе різних бродяг і, в тому числі, еретиків, які тікали від переслідувань духовного суду, козаки відповідали, що у них здавна так ведеться, що кожен вільно може прийти і піти» (Микола Костомаров, «Дві руські народності», <http://izbornyk.org.ua/kostomar/kos38.htm>);

¹⁰²¹ Українці, як і їх пращури жуни-сармати Північно-східного Китаю, – П.Д.

«У цю ніч ми спали на березі річки в досконалому задоволенні і спокою, бо з тієї хвилини, як ми побачили Печерський монастир, що блищав на віддалі своїми банями, і як тільки торкнулися нас пахощі цих квітучих земель, наші душі затремтіли від радості і тріумфу, серця наші розкрилися, і ми завжди дякували Господу Богу. Протягом цих двох років у Московії замок висів на наших серцях, а розум був до крайності обмеженим і пригніченим, бо в тій країні ніхто не може почувати себе більш-менш вільним або задоволеним, крім хіба корінних мешканців, але всякий, подібно до нас, хоча б він став володарем всієї країни, ніколи не перестане ніяковіти духом і тривожитися серцем. Навпаки, країна козаків була для нас як би наша власна країна, а її мешканці були нам добрими приятелями і людьми на зразок нас самих... Починаючи з цього міста і у всій землі русів (русинів = українців, – П.Д.), тобто козаків, ми помітили прекрасну рису, що спричинила наше здивування: всі вони, за винятком небагатьох, навіть більшість їхніх дружин і дочок, уміють читати і знають порядок церковних служб і церковні наспіви; крім того, священники навчають сиріт і не залишають їх тинятися вулицями невігласами... Всякий базар і містечко в землі козаків рясніють великою кількістю мешканців, особливо маленькими дітьми. Кожне місто має, можливо, до 40, 50 і більше тисяч душ; але діти численніше трави і всі вміють читати, навіть сироти...» (Павло Алеппський, «Подорож Антиохійського патріарха Макарія в Москву в XVII столітті», 1654 р., http://www.vostlit.info/Texts/rus6/Makarij_2/text122.phtml?id=8176);

«Француз Ж. Шерер в своїх «Анналах» пише (1776 р.), що українські батьки передавали своїм синам як найдорожчу спадщину меч і клич «Воля або смерть». Українці визначилися у тому, що воля у них не перейде в свавілля. Рільнича культура українців породила і виплекала і ідеалістичну, релігійну духовність і світогляд, якими праукраїнці ще за часів передісторій запліднили культуру народів на півдні Європи, і та культура росла і поширилася на всю Європу крім північно-східного її кута» (Павло Штепа, «Московство, його походження, зміст, форми й історична спадкоємність», <https://textbook.com.ua/istoriya/1475230795/s-15>).

Отже, формування волелюбного праукраїнського етносу розпочалося ще в Північній Індії на основі варни кшатрій¹⁰²². Мешкаючи черезсмужно з різними племенами і народностями, хоробрі праукраїнці захищали від ворогів не лише себе, а і своїх сусідів. І це найяскравіше виявилось, коли вони перебралися до високогірних улоговин Китаю. Праукраїнці звикли жити черезсмужно з інородцями, не розчиняючись в них і не нав'язуючи їм як свого способу життя, так і свого світогляду. І тому-то їм ніколи не була притаманна ксенофобія. Інородці лише через повагу до них сприймали їх звичаї та культурні досягнення. З Індії праукраїнці принесли до Китаю шовкопрядіння, конярство, колісництво та металургію. Саме у праукраїнців (східних інородців) китайці запозичили і філософське вчення даосизм (япон. «доро», кор. «доло», кит. «дао» – «дорога, шлях»). Завжди ділилися праукраїнці своїми досягненнями з усіма своїми сусідами. Тому-то у тунгузо-маньчжурів, що довго мешкали черезсмужно з ними і вважалися аристократами Сходу, і було багато звичаїв, подібних до українських. Навіть, на відміну від сусідніх народів, сім'я у тунгузів, як і у українців, була моногамною. До того ж окремі тунгузькі племена були багато в чому спорідненими праукраїнцям і, не асимілюючись, мігрували разом з ними (сарматами і аварами) просторами Євразії.

Праукраїнці ставали шляхетними і аристократичними родами, керманічами і полководцями у багатьох народів Сходу. Не виключено, що недеспотична династія Чжоу, яка верховенствувала в Китаї майже тисячоліття, була праукраїнського походження. Бо її панування (пан / бан / ван – верховний) ґрунтувалося не на примусі, а на повазі, як це було споконвічно притаманно праукраїнцям. І, вочевидь, сарматський суперетнос праукраїнців майже остаточно сформувався вже на теренах Китаю.

¹⁰²² Kṣatriya – «панівний, шляхетний» від кореня «кші / *каші» – «правити, керувати, володіти», – П.Д.

Адже майже всі ті традиції, звичаї та риси ментальності і характеру, що притаманні сучасним українцям, були вже притаманними і їхнім пращурам сарматам:

«Японський науковець Ката Ока, який досконало володіє українською мовою, вивчивши українську культуру, побут, традиції, звичаї та фольклор, з'ясував, що вони значно давніші за російські і мають багато спільних ознак з існуючими в багатьох євразійських народів¹⁰²³. Зокрема, він встановив, що в українських обрядах та звичаях, у японському фольклорі, в індійських Ведах спостерігається спільність, притаманна архетиповим уявленням євразійців. Він вважає, що українська культура є центром та коренем східнослов'янської культури» (І.А. Безклубий, І.С. Гриценко, О.О. Шевченко, «Історія українського права», <http://coollib.net/b/286110/read>).

І перш за все – це сарматська гендерна рівність. Адже незаміжні сарматки і українки поляниці були такими ж вправними і хоробрими воїнами як і чоловіки. До того ж у українців споконвічно ініціаторами шлюбу могли бути як чоловік, так і жінка. На те, що жінка ніколи не була пригнічена в українському суспільстві свідчить і жартівлива пісня:

«Ой там, на товчку, на базарі,
Жінки чоловіків продавали,
Як прийдеться до ладу,
То я свого поведу та й продам»

(«Ой там, на товчку, на базарі», <https://nashe.com.ua/song/5713>).

Якщо б українська нація була такою ж етнічно строкатою, як і нації західноєвропейських держав, то можна було б стверджувати, що українців консолідували у націю саме нащадки сарматів. Сталося б це суцільно добровільно завдяки покаянню всього населення України у часи Гетьманщини. Однак, як показують дослідження, населення України є найбільш однорідним у Європі не лише антропологічно і генетично, а й за ментальністю та за своїми основними етнографічними рисами. І це було притаманно праукраїнцям споконвічно. І, отже, носіями праукраїнської ментальності і етнічності були не лише панівні (аристократичні) верстви сарматів і античних германців, а і все протоукраїнськомовне населення Євразії.

Звичайно ж, нащадками прасуперетносу вільнолюбних протоукраїнців є і багато інших народів, етноніми яких етимологічно пов'язані з лексемами «край» і «верх». Адже самі темно-червоношкірі індоєвропейці (краяни-арії) та багато інших народів пов'язували свої етноніми, звичайно ж, не з кольором своєї шкіри і не зі своїм мешканням переважно у гористих місцевостях, а зі своїм прагненням до мешкання на віддалених від авторитарних режимів землях (англ. «agea, region», срб. «крайна» – «ареал, регіон, рейх, район, країна, [оук]раїна, край») і, отже, до суверенітету, а при можливості і до верховенства над іншими землями. Тому-то в етнонімах багатьох з них, а також і в назвах їх земель і є основа «край», що відповідає піднесеному становищу у світогляді горян а, отже, й усіх спадкових індоєвропейців (українців = аріїв; сарматське «арії» – «країні, зовнішні», – Татищев):

«Етимологію «паштун» дав Моргенсьєрне (Акта Орієнталія 18, 1940, 138–144), який зводив її до давньоіранського *parsavaa-, *pars(u)waana-, що означає «крайній»¹⁰²⁴. Таким же чином етимологізується і Персія *paarswa- (Parsuash асирійців) закономірно в «paarsa» у давньоперському, і Парфія¹⁰²⁵, *paarthawaa (у південно-західній формі, вже в Бехістунському напису), який закономірно розвивається в «pa(a)hloo», у середньоіранському парфянському. Ці «країні» етноніми та топоніми не повинні бентежити, якщо звернути увагу на слов'янські «Україна» та «Сербська Крайна»...» (коментар до нарису «Пуштуни», <http://forum-eurasica.ru/index.php?topic/762-пуштуны-и-афганистан/>).

¹⁰²³ Що сформувалися в тісному контакті з сарматськими пращурами як сянбї = сербів / сорбів = сортів / сартів = таджиків, так і українців, – П.Д.

¹⁰²⁴ Гуджар. «pārśva», каннада «pārśvavu», телугу «ōra», «pārśvañ» – фланг; лат. «pars», англ. «part» – «частина, частка», лит. «pusių» – сторони, – П.Д.

¹⁰²⁵ Кит. «Аньсі», – П.Д.

Україною (Канааном / Ханааном, Кангхою / Кангюем) – Гандхарою¹⁰²⁶ і Уддіаною / *Гутдіаною – країною утіїв / гутіїв / кутіїв / юечжів = ютунгів / ютів / йотів / гьотів = готів¹⁰²⁷ називалися землі паштунів / пуштунів і інших афганців та північно-західних індійців¹⁰²⁸ також і в сиву давнину.

Та і не тільки Ханаан, а і загальноприйнята назва Єгипту «Міср» (Міцрі) теж – ніщо інше, як українна земля, тобто земля на краю Палестини. Аккадське слово «Misu» означає «кордон, край, країну, прикордонну територію» і, вочевидь, воно виникло від пра-і.е. основи¹⁰²⁹. Можливо, це ім'я Єгипту є лише калькою з його касситської назви і воно стало вживатися, вочевидь, лише після завоювання Єгипту, нащадками касситів гіксосами / हेку хасут (гінді «kṣētra» – «край, район, зона, куток»). Або ж взагалі воно достеменно відповідає етноніму темно-червоношкірих мадаїв (черв'ян), що входили до складу касситських племен і нащадками яких були не тільки міси (мьози / мізіїці [лат. Moesi, грец. Μυσοί]), мушки (фригійці), матієни, мітанійці, мідійці (мадаї), а і синайські мадіамляни (нім. «Made» – «хробак, черв'як»).

Як угличам (уличам), узам / гузам¹⁰³⁰, гагаузам, кутригурам та кутіям, так і кангюїям, канглам (печенігам / пачінакітам / баджанакам), оногурам, англам¹⁰³¹ та їх нащадкам англійцям відповідають слова «край» і «кут». Зовнішніми (прикордонними, українними) звичайно ж були, як бхарати і тохари = бугури / пугури = пагерити¹⁰³², фризи / *фаризи (Parisi), пруси (*прусани – пружани) та перси¹⁰³³, так і усуні (асмани) і нащадки утигурів аси = яси¹⁰³⁴ (нім. «aus» – «з, поза»; «äußere» – зовнішній), а також і арії¹⁰³⁵, і алани¹⁰³⁶, і борани / воради¹⁰³⁷, і гревтунги¹⁰³⁸, та черкаси / циркаси¹⁰³⁹.

Лат. «margo», курд. «mez» – «кордон, рубіж, країна» та англійському «margin» – «крайній» відповідають слова: курд. «марзпанство» та нім. «марка», що позначають окремі землі та навіть держави (дан. «Danmark» – Данія; нім. «Ostmark» – це назва Австрії наприкінці 30-х років та в першій половині 40-х років дев'ятнадцятого століття), а також: Маргіана (д.-перс. Маргуш), Балх (Балхара = Бактрія), Паркана (Фергана), Вірканія (Гірканія) та Гурган (Горган, Ургенч), що вказують на азійські прабатьківщини блідолицих псевдогерманців саксів і саксонців. Звідси ж: «маргінал» – людина екстремальних (надмірно переоцінених) поглядів; хет. «parku-» – високий; нім. «bergbewohner» –

¹⁰²⁶ Кит. «jintóu», санскр. «anta / antas», англ. «end», дан. «ende», швед. «ända» – «кінець, край», нім. «Kante» – «край, кут, грань», англ. «hand» – «сторона, рука»; санскр. «hānda», нім. «Hand» – рука = кінцівка, – П.Д.

¹⁰²⁷ Санскр. «uttaman» – «найвище, зовні, вкрай», гуджар. «ēja», телугу «eḍḍj» – край; гуджар. «chēḍḍo» – кінець, укр. «готар» – «межа, кордон», д.-укр. «оудъ» – «чоловічий член» = кінцівка, пол. «ud» – «стегно, ляшка» = кінцівка, – П.Д.

¹⁰²⁸ Шурасенів, сураштрів, чеді та інших.

¹⁰²⁹ Лат. «medius» – середній, ст.-сл. «межда», слов. «méja», слов. «medza», пол. «miedza», чес. «mez / meze», в.-луж. «mjeza», н.-луж. «mjaza» – «межа, кордон».

¹⁰³⁰ Рос. «узг», в'ят. «узог» – «кут, край», – Фасмер.

¹⁰³¹ Каннада «aṅcina», телугу «aṅciku», ст.-англ. «angle» – «край, кут».

¹⁰³² Гінді, панджабі «bāhaḡi», маратхі «bāhēgacī» – зовнішній; турец. «bōğür» – «бік, фланг».

¹⁰³³ Санскр. «paḡi-» – «навколо, навкруги»; д.-грец. «περόν» – «кінець, край, перо»; грец. «πέρας» – «кінець, край»; лат. «foras» – «із, назовні», «foris» – поза; гуджар. «pārśva», каннада «pārśvavu», телугу «pārśvaṁ» – «фланг, бік, крило».

¹⁰³⁴ Нім. «aus» – «з, поза»; «äußere» – зовнішній.

¹⁰³⁵ І.е. *e/orH- – «кордон, край»; хет. «arha-», грец. «όρια» – «кордон, зовні, геть», хет. «arahza» – «той, що живе навколо, сусідньо, за межами»; д.-грец. «ὄρορα» – «країна, край», «ὄρρη» – «край, кінець, межа»; хет. «erha-», лат. «ore», англ. «agea», лтс. «âga», ест. «ääg», монг. «ip» – край, лат. «oga» – «регіон, край, беріг»; башк. «урын» – «район, кут, положення, арена»; осет. «арæн» – «кордон, межа, рубіж»; вірм. «artak'in», лтс. «āgējs» – зовнішній; лит. «oras» – «повітря, погода», «iš oro» – зовні; малай. «orang» – людина.

¹⁰³⁶ Вал. «allanol» – зовнішній.

¹⁰³⁷ Грец. «πέρας» – «поза межами»; тадж. «беруна» – зовнішній; англ. «border, brink», гінді «barhata», ісл. «barmug», лит. «briauna» – край; бенг. «pṛānta» – «край, грань, кромка»; албан. «pṛanë» – «навколо, поряд».

¹⁰³⁸ Лит. «greta» – «біля, навколо, поряд, поруч».

¹⁰³⁹ Лат., італ. «сірка» – «біля, навколо, поруч, поряд», швед. «сірка» – «навколо, біля», ісп. «серса» – «околиця, недалеко».

горянин, що походить від нім. «berg» – гора, а отже і від п.-і.є. *b^herǵ^h – «верх, високий, крайній»; середньовічна європейська держава Бургундія; англи мерсійці, італійські горяни марси та германські племена марсаки, маркомани і бургунди, а також бургали / болгари, бургунди / вуругунди / уругунди та ругії аркони / *вархони / *паркани:

«Одним із найдавніших топонімів південного району Балтики є місто Аркона острова Рюген (Arkon, Arcon, Arkun, Archon). У зв'язку з обговоренням останнім часом питання про можливий зв'язок Ругії з балтійською "Руссю" руських літописів походження цього топоніму становить особливий інтерес. До моменту завоювання острова данами (1168 р.), а також у попередні два століття населення його, безсумнівно, говорило слов'янською мовою. І нині під німецьким шаром на острові відчувається сильний шар слов'янських топонімів. Але назва Аркона цікава тим, що вона, по-перше, йде в глибоку давнину, а по-друге, це явно не слов'янське, не німецьке і не романське найменування. До походження імені Аркона неодноразово зверталися і лінгвісти та історики. Нерідко пропонують широкі паралелі загальноіндоевропейського характеру...» (Аполлон Кузьмін, «Щодо етнічної природи Варягів», <https://elibrary.com.ua/m/articles/view/ОБ-ЭТНИЧЕСКОЙ-ПРИРОДЕ-ВАРЯГОВ>, <http://ec-dejavu.ru/v/Varag.html>).

Тому-то переважна більшість як українськомовного, так і нині російськомовного населення України є нащадками саме праслов'янського сарматського і спорідненого йому прабалтського савроматського суперетносів, що сформувалися у сиву давнину на теренах відповідно Північно-Східного Китаю і Північно-Західної Індії.

На міграцію нащадків сарматів жуань-жуанів з Північно-Східного Китаю до Японії вказує наявність як в українській, так і в японській мовах не лише повноголосся, а й переходу «і» першого складу в «а» (або в іншу голосну) під впливом голосної другого складу (так званий перелом голосної «і») [Микола Сиромятников, «Давньоапонська мова»]. Закон же відкритих складів, який поступово перестав діяти в слов'янських мовах, законсервувався в японській мові, вочевидь, через переважання відкритих складів як у колишньому аустронезійському субстраті японської мови, так і в численних запозиченнях із праслов'янської та з китайської лексики.

Як балтськомовне, так і кельтськомовне населення на теренах України було оукраїнено античними германцями готами і аланами вже на початку нашої ери. Вочевидь, переважно праукраїнськомовними були і пізні сармати: караболгари та каракозари, а також і авари (дісці жуни, що мігрували до Європи з Центральної Азії значно пізніше у складі західної гілки жуань-жуанів). Інші ж слов'янські мови розвинулися на різних етнічних субстратах на основі саме праукраїнської мови:

«Займаючись довгий час порівнянням арійських мов, я прийшов до висновку, що українська мова є старшою не лише за усі слов'янські, не виключаючи й так звану старослов'янську, але й за санскрит, давньо-грецьку, латину та інші арійські (індо-європейські). Та між тим українська мова до цього часу не має навіть впорядкованого словника! [Наприкінці 19 сторіччя це дійсно було так через заборону у Російській імперії освіти та книгодрукування українською мовою. Славнозвісний словник Грінченка з'явився лише на початку 20 сторіччя]. Проте, ця обставина не завадила нашим та іноземним філологам відкрити дійсне джерело давніх мов. До того ж останнім часом закордонні вчені почали переконуватися, що колискою арійських племен не була Середня Азія, а так звана Сарматська (або Слов'янська високогірна, – П.Д.) долина» (Михайло Красуський, «Стародавність малоросійської мови», Одеса, тип. Ульріха, 1880, 28 с., <https://spadok.org.ua/mova-i-pysemnist/mykhaylo-krasuskyi-davnist-ukrayinskoyi-movy-1879>);

«Різні дослідники неодноразово підкреслювали великий ступінь спорідненості сербської та лужицької мов з українською. До української лексики у сербській мові належать такі слова, як «вабити, важити, вилиця, тазда, ватра, гай, гинути, голота, гуска, заскочити, злочин, квочка, комин, корисний, крок, лагодити, лаяти, людство, люлька, муляти, напад, паша, гуня, плахта, послуга, праля, сукня, шкодити» та багато інших. Така подібність сербської та лужицької мови до української вражає, особливо

зважаючи на відсутність контактів між ними протягом останніх півтори тисячі років.

Рис. 4. Розселення слов'ян із території України в VI–VII ст.

Усе це можна пояснити, лише припустивши, що слов'янська спільність на землях між Прип'яттю та Карпатами на момент розпаду в V – VII ст. розмовляла мовою, багато в чому схожою до української. Інакше кажучи, українська мова зберегла багато архаїчних, загальнослов'янських елементів, частина яких навіть стали визначальними для неї. З огляду на те, що територія слов'янської прабатьківщини значною мірою збігається з найдавнішим ядром українських етнічних земель (готської держави Германаріха, – П.Д.), постає питання, чи не можна уявити слов'яногенез, як відгалуження окремих слов'янських праєтносів від праукраїнського етнічного дерева, яке з першої половини I тис. н.е. розвивалося між Прип'яттю та Карпатами? Безперервність етногенетичного розвитку на згаданих українських територіях протягом останніх півтори тисячі років дає підстави стверджувати, що корені праукраїнського етносу сягають принаймні середини I тис. н.е.¹⁰⁴⁰ ... Отже, дані лінгвістики підтверджують висновки археологів про початок формування окремих слов'янських народів внаслідок розселення слов'янства у VI – VIII ст. з Північно-Західної України¹⁰⁴¹. Таким чином, слов'яногенез виглядає як відгалуження окремих слов'янських етносів від праукраїнського етнокультурного дерева, що з кінця V ст. розвивалося між Середнім Дніпром, Східними Карпатами та Прип'яттю...» (Леонід Залізняк, «Походження українського народу» в кн.: «Україна й українство в етнокультурних процесах: концептуальні узагальнення»,

https://chtyvo.org.ua/authors/Avtorskyi_kolektyv/Ukraina_i_ukrainstvo_v_etnokulturnykh_protseсах_kontseptualni_uzahalnennia/; <http://ekmair.ukma.edu.ua/handle/123456789/15318>);

¹⁰⁴⁰ А корені ж праукраїнського сарматського / сермендського суперетносу на теренах Північного Китаю та Південної Монголії сягають принаймні середини II тисячоліття до н.е., коли його представниками була створена держава Шан-Інь, – П.Д.

¹⁰⁴¹ Але ж початок формування праслов'янськомовних нащадків сарматів і юечжів – аланів-торків і античних германців відбувся ще до нашої ери внаслідок міграції їх з Середньої Азії до Північного Кавказу і розселення їх звідтіля в Північному Надчорномор'ї, а на початку нашої ери – також і в Скандинавії, – П.Д.

Ослов'янені були пращурами українців і фінськомовні московити (меряни та мокшани), а разом з ними і інші туранці Московії-Росії:

«Свідоме [або несвідоме] вилучення російською історіографією Ерзі (Мері, Муроми, Міщери) та інших фінів [і балтів] з російської історії [або відведення їм третьорядної ролі] не тільки є її фальсифікацією, а й найбільшою історичною помилкою, бо змушує росіян мислити себе не тими, ким вони є» (Олександр Шаронов, «Народ Ерзя та Русь: у фокусі російського неслов'янина», http://deralex-erzya.blogspot.com/2014/02/blog-post_15.html, <http://uralistica.com/forum/topics/narod-erzya-i-rus-v-fokuse?commentId=2161342%3AComment%3A15591>);

«Фіно-угорське питання – це, без сумніву, і російське питання. Питання етнічної ідентифікації великоруського етносу. На всіх територіях Російської рівнини, де тепер проживають росіяни, раніше мешкали фіно-угорці. Велика проблема, яким був характер слов'янського колонізування. Адже росіяни зберігають однакову матеріальну і духовну традиційну культуру саме з фіно-угорськими народами, а зовсім не з південними слов'янами чи тюрками. Психологічні особливості населення, його національний характер, особливо на півночі, північному заході та північному сході Європейської частини Росії (найкоріннішої частини Росії) у «руських» та фіно-угорців теж загальні... Це пояснення робить зрозумілими безліч культурних фактів у житті та розвитку російської нації. Зрештою, і Московська Русь, і Новгород розвивалися саме на землях заселених фіно-угорськими племенами чуді, мері та міщери, а також на мордовських, вепських, водзько-іжорських, карельських та пермських територіях. Слов'яни не асимілювали фінські племена. Це фіно-угорці адаптувалися під нову мову та прийняли частину візантійської духовної культури. Тому у росіян є можливість вибору. Усвідомити свою вкоріненість на цій землі, розглянути в пращурах не тільки й не стільки слов'ян, відчутти, що культура російського народу базується на фіно-угорській основі» (Упоряд.: В.А. Піпунірова, М.А. Першіна, «Країна Фіно-угорія: путівник // Фіно-угорці», <https://zrada.org/history/1-dati-podiyi-fakti/367-finno-ugry-v-krovi-rossijan.html>);

«Визнання фіно-угорського походження могло б посилити російську ідентичність у найпозитивніший спосіб і замість того, щоб бути штучною конструкцією, створеною іноземними інтелектуалами, вона могла б стати природною реалізацією та привести до згоди із самим собою... А потім ми, фіни, могли б сказати, що найближчі до нас брати і сестри – великороси» (Кай Муррос, фінський публіцист, <http://uralistica.com/profiles/blogs/intervyu-s-kaem-murrosom>);

«Найпоширенішою версією про походження татар-мішарів є версія, що заперечує татарське походження міщери. Вона стала вже усталеною концепцією у вітчизняній історіографії. Таким чином міщера оголошується угорсько-фінськомовним народом, отюречившимся (точніше, отатарившимся у XIV – XV ст. під впливом золотоординських татар. Визнання будь-яких татар на Русі явно суперечить офіційній доктрині російсько-татарських відносин)... Свого часу долею татар-мішар займався відомий російський науковець П.П. Семенов. Він виявив залишки міщери у Рязанській, Тамбовській та Пензенській землях. На його думку, багато міщеряків було поглинено російським населенням під час колонізування нових земель. При цьому обрусілі міщеряки зберегли татарський вигляд і цокаючий акцент. Цокання в говірці, характерне для деяких груп російського населення, зацікавило фахівців з Інституту мовознавства АН СРСР. Зібравши багатий фактичний матеріал у Московській, Володимирській, Рязанській землях, вони дійшли висновку у тому, що цокаюча говірка – це релікт тюркської міщери... Посилаючись на праці В.М. Татищева, С.М. Соловійова та коментуючи їх, Л.В. Шенніков пише, що у XV – початку XVI ст. деякі рязанські козаки, вони ж міщерські, зіграли значну роль у російському колонізуванні Середнього і Нижнього Подоння й у створенні донського козацтва зокрема. Цю версію ніхто не відкидає. У новітній літературі вони повторюються рідко, але не тому, що з нею хтось не згоден, а лише тому, що сучасна історія вважає, що ранній етап розвитку козацтва не заслуговує на увагу. В.М. Татищев

писав: «Донські козаки. Початок цих козаків із двох місць. Одні мешкали в Міщері в містах, і головне їхнє місто було на Дону, що звалося Донським, де монастир Донський». Еволюція донського козацтва, його обрусіння, християнізація відбувалася протягом кількох століть, починаючи з XIV ст. і до XVII ст. ... Рідко хто звертає увагу на той факт, що весь словник донського козацтва, особливо верхових, пронизаний тюркізмами, словами татарсько-мішарського походження. Міртов, який досліджував мову і побут донських козаків, особливо верхових, дійшов висновку у тому, що й побут і мова сформувалися під впливом татар-мішарів. У словнику донських козаків він виявив близько 1000 слів татарського, мішарського¹⁰⁴² походження. Понад те, у XVI – XVII ст. офіційною мовою донського та яйцького козацтва вважалася татарська. Збереглися листи донських козаків до волзьких та яйцьких татар, написані донськими отаманами татарською мовою. У 1614 р. грамота князя Одоєвського до донських, яйцьких татар була складена татарською мовою. Ознайомив нас із листом Одоєвського тлумач Софроній Очарков» (А.М. Орлов, «Татари-мішари в панорамі віків», http://idmedina.ru/books/materials/faizhanov/5/hist_orlov.htm; <https://www.tumblr.com/turkuasia/181673624063/>);

«...проф. В.М. Насілов звертає мою увагу на розмаїтість у південних місцях б. Рязанської губернії прізвищ Кобякін і Кончакін... Нащадки половецьких племен, що мешкають десь на півдні, коліна, роди племен, перемішавшись, носять тепер, можливо, ім'я керманича, навколо якого колись були об'єднані» (Володимир Гордлевський, «Що таке босий вовк?»), <http://feb-web.ru/feb/izvest/1947/04/474-317.htm>);

«...треба зауважити, що Рязанське князівство ніколи не входило до складу Північно-Східної Русі та її князі саме з погляду «княжого права» не могли претендувати, та й ніколи й не претендували, на стіл Володимирського великого князювання і роль збирачів Русі [М.К. Любавський, «Утворення основної державної території великоруської народності. Заселення та об'єднання центру», Л., 1929, с.73]» (Володимир Кучкін, «Формування державної території Північно-Східної Русі у X – XIV ст.», <http://www.rusarch.ru/kuchkin2.htm>; <https://libarch.nmu.org.ua/handle/GenofondUA/29140>);

«...мало хто знає про булгар, кипчаків, фіно-угрів, чия кров якраз тече у казанських, мішарських та інших татарах. Мало того, відкрию вам секрет: росіяни та татари дуже близькі за походженням. Тому що в основі тих і інших тече кров фіно-угорських народів. Цього не хочуть визнавати ні серед російської, ні серед татарської інтелігенції. Або просто не знають про це. А дані генетиків показують саме це. Та й самим не важко здогадатися, адже стародавні насельники східноєвропейських лісів та лісостепів – «загублені» в історії фіно-угри. А вже потім сюди прийшли слов'яни та тюрки. Причому вони не становили більшість, але передали свою мову, частину культури та самосвідомість. Тому я давно переробив би приказку: «Пошкрябай «руського», відшкрябаєш татарина», в історично більш вірну: «Пошкрябай росіянина, відшкрябаєш фіно-угорця» (Історик Вадим Рудаков: «Основою росіян і татар є фіно-угри», <http://finugor.ru/comment/1420793>);

«При порівняльному аналізі філогенетичних відносин щодо мікросателітних маркерів Y-хромосоми досліджених популяцій татар з представниками європеїдних груп Євразії, можна відзначити наявність загального кластера, утвореного представниками слов'янської групи – росіянами (Катеринбургський край), західно-фінськими групами (фіни та естонці). Присутність росіян у цьому кластері, швидше за все, пояснюється близьким географічним розташуванням РТ і Катеринбургської землі, що виключає такі процеси як метисація. А утворення загального кластеру між татарами та фінськими групами може бути відображенням складних взаємодій фіно-угорських та тюркських племен, що відбувалися в епоху формування надволзьких татар. ...за аналізом даних мікросателітних локусів виявляється наявність загального кластера, утвореного переважно

¹⁰⁴² Вочевидь, половецького походження, – П.Д.

тюркськомовними представниками, у якому окремий кластер становлять комі-перм'яки, марійці і чуваші, а дві етнографічні групи татар кластеризуються з коми-зирянами. При цьому окремі гілки утворюють башкири та удмурти. Цікаво, що таку ж топологію отримала у своїх роботах Хуснутдінова Е.К. (Лімбаїрська, 2002). У роботі також показано наявність загального кластера між татарами і коми-зирянами, також окремий кластер формують марійці і чуваші, а удмурти і башкири об'єднуються у загальну групу. Дані кластеризації лише частково відповідають лінгвістичній класифікації, також подібну топологію досить важко пояснити територіальною близькістю Республіки Комі та Татарстану» (Ольга Кравцова, Ільгізар Газізмзянов, «Генетичний портрет надволзьких татар», <http://kpfu.ru/docs/F1612718864/buchblock.pdf>);

«Тлумачний словник... німця В. Даля є унікальним виданням російської лексикографії. Унікальність цього словника у тому, що там: тюркським, фінським, угорським та іншим словам, дано російський початок. Їх Володимир Іванович зробив споконвічно російськими. Відшліфувавши до дзеркальності. Ось у чому унікальність цього чудового творіння! Моєму здивуванню не було межі, коли поруч із книгою Луганського козака, я відкрив – «давньотюркський словник», і побачив у Даля російські слова давньотюркського кореня. Син Датчанина, не моргнувши оком, зробив їх споконвічно російськими. Козак рубав шашкою по живому. Не залишивши жодної надії. Дослідивши вздовж і впоперек цю наукову працю, я дійшов до «шокуючого» висновку. Виявляється, російської мови у давнину не було. Її не існувало у природі. Це фантом. Арифметика тут проста, як двічі по два. Помилитись дуже складно. Якщо з цієї книги прибрати західноєвропейські (та українські, – П.Д.) слова, так само прибрати тюркські та фінські, то книга отримає чисті сторінки. А якщо їх вирвати: лишиться одна обкладинка. І висновок один. У середньовіччі, – російські люди говорили на пальцях, або були німими (гот. «slawan» – «мовчати, бути німим», – Фасмер). Кожен сьогодні може приєднатися до мого «шокуючого» висновку. Благо є «Давньотюркський словник» Ленінградського видання 1969 року. Можна завантажити його навіть із Інтернету. І відповісти собі на запитання, якою мовою говорили росіяни?» (Наїль Гіл, «Що приховав німець Володимир Даль – від російського народу?», http://samlib.ru/g/gil_n_f/vladimirdal.shtml, http://www.litsovet.ru/index.php/material.read?material_id=384966&fullscreen=1)

«У XVIII – XIX століттях на Дону було немоє два Дону – чоловіки мали говорити російською (мові служби!), а жінки так і розмовляли рідною тюркською мовою. Цікаво, що рідну мову козаки досі не забули на Дону, на Уралі; вона називається у них «домашньою», але ховають її тепер як щось непристойне» (Мурад Аджі, «Дешт-і-Кіпчак – країна незнана?» / «Європа, тюрки, Великий Степ», http://www.pseudology.org/tatary/Kipchaky_Epilog.htm);

«Слово «руський» у всьому світі давно і міцно асоціюється з кривавою імперією, яка прогнала історію, і поки ми не станемо усвідомлювати себе поморами та надморцями, козаками та дебрянами, сибіряками та уральцями, мерянами та ерзя – навряд чи ми зможемо зайняти гідне місце серед вільних, шановних та поважаючих себе народів. І все більше людей, можливо, поки що на підсвідомому рівні, починають це усвідомлювати» (Алекс Авардін / Сандра Авардєнь, «Мерянська Русь. Осінь. Вітри змін і знаки згори», <http://erzan.ru/news/merjanskaja-rus-osen-vetry-peremen-i-znaki-svyshe>);

«Я глибоко переконаний – хоч і розумію, що багато хто, причому якраз не з числа «ватників», зі мною не погодяться – що єдиний шлях, яким росіянин (у сучасному розумінні цього терміна) може перестати бути імперцем – це перестати бути «руським»...» (Юрій Нестеренко, «Сповідь колишнього москаля», <https://rufabula.com/articles/2015/02/25/confessions-of-a-former-muscovite>, <http://argumentua.com/stati/yurii-nesterenko-ispoved-byvshego-moskalya>).

Ще прашури українців савромати, сармати і готоалани зазнали значного впливу греко-римської цивілізації. Ці ж античні традиції продовжили і середньовічні прашури українців поляни-руси та алани-торки, а також і самі українці:

«У Східній Європі впливи греко-римської цивілізації поширювалися через античні колонії Північного Надчорномор'я, і найпотужнішими ці впливи були в межах України. Природно, що етноісторичний розвиток території України випереджав більш віддалені від античних центрів регіони Східної Європи і за темпами наближався до історичного розвитку країн Західної та Центральної Європи, які розвивалися під безпосереднім впливом античної цивілізації» (Леонід Залізник, «Генний код українців та їхніх сусідів очима археології» (мапосхема), <https://tyzhden.ua/History/67624>; «Походження українського народу» в зб.: «Україна й українство в етнокультурних процесах: концептуальні узагальнення»: колективна монографія. – К.: НДПУ, 2018, http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/15318/Zalizniak_Pokhodzhennia_ukrain_sko_ho_narodu.pdf?sequence=1&isAllowed=y);

«У старій Елладі розквітла європейська філософія. Атени стали всеєвропейською Академією Наук. Пізніше такі академії створилися в Римі і Царгороді, а потім у великих європейських містах. В Україні вони виникли в IV ст. в Херсонесі і Пантікапеї (Керчі), а в XV ст. у Львові, в XVI ст. у Києві та в Острозі. У Московщині перший університет (заснували і навчали українці) заснований аж в XVIII ст., а в XIX ст. тут навчалися лише 82 студенти. (У Київській Академії XVII ст. – 3 тисячі)» (Павло Штепа, «Московство, його походження, зміст, форми й історична спадкоємність», https://chtyvo.org.ua/authors/Shtepa_Pavlo/Moskovstvo_oho_pokhodzhennia_zmist_formy_i_istorichna_tiahlist_Knyha_1_vyd_1968/; <https://diasporiana.org.ua/ideologiya/10521-shtepa-p-moskovstvo-yogo-pohodzhennya-zmist-formi-y-istorichna-tyaglist-ch-1/>);

«Саме в Острозькій школі був введений, потім набув поширення у багатьох навчальних закладах України, гуманістичний принцип паралельного вивчення трьох мов (звідси і назва «триєдина академія»). Ідея навчання на трьох мовах була висловлена ще Еразмом Роттердамським, а потім отримала широке поширення в університетах та колегіумах Європи. Тільки в Україні гебрайську (давньоєврейську) мову було замінено церковнослов'янською, яка викладалася поряд з грецькою і латинською. Вивчення мов відкривало перед учнями Острозької школи можливість знайомитися з античною та сучасною їм західноєвропейською літературою. Великий внесок внесла Острозька академія і в розробку літературної української мови («простої мови» або «руської»). Наприклад, Дем'ян Наливайко (брат керівника козацького повстання) супроводжував церковнослов'янські тексти своїх публікацій перекладами на українську мову. Успіхи Острозької академії в українській літературній мові були потім розвинені в Львівській братській школі. Серед видатних українських літераторів-полемістів, які входили в Острозький гурток, були Герасим Смотрицький, Іван Вишенський, Василь Валюшицький, Христофор Філарет (Броневський) і ін. Працювали там професорами вчені греки Кирило Лукаріс, Діонісій Палеолог, польський математик і астроном Ян Лятос. Сталі контакти підтримувалися з Афоном. Книгами обмінювалися з Константинополем, Олександрією, Москвою, Італією, Аравією. Острог став і центром розвитку музичної культури, чому сприяло захоплення К. Острозьким хоровим співом. Розвивалася і світська музика. Саме в Острозі був заснований перший цех музикантів. Знаменитими учнями Острозької школи були майбутні гетьман Петро Сагайдачний та київський митрополит Іов Борецький» (Ігор Данилевський, «Передісторія України», <https://flibusta.su/book/46936-istoriya-ukrainyi/read/>; https://shron1.chtyvo.org.ua/Danilievskii_Igor/Istoriia_Ukrainy_ros.pdf?PHPSESSID=nii8o51e6fmlj030pdtaggi21);

«З.І. Хижняк в своїй роботі, присвяченій історії становлення Києво-Могилянської академії, пише, що, не маючи офіційного статусу в XVII ст., Києво-Могилянська колегія була «першим українським вищим навчальним закладом» з вищим рівнем освіти і що «вище такої освіти навряд чи могло що-небудь бути і в європейських тодішніх університетах». Вона посилається на спогади закордонних сучасників. Французький інженер і мапограф Гійом Левасар де Боплан, відомий за своїм твором «Опис України», перебуваючи в Києві в 30-х рр. XVII ст., записав: «...у Києві, на Подолі, при Братській

церкві розміщується університет, або академія». Жан-Бенуа Шерер у своїй книзі «Аннали Малоросії, або Історія козаків-запорожців...» (1788), розповідаючи про поховання гетьмана Сагайдачного на території Києво-Могилянської академії, роз'яснював: «Під Академією тут слід розуміти те, що ми зазвичай називаємо університетом. Київський університет аж до часів Петра I був лише єдиним як в Великоросії, так і в Малоросії. Його заснування сягає в давно минулі часи, а його класи завжди активно відвідуються...» (Г. Тішкін, «Деякі підсумки вивчення історії університетської освіти в Петербурзі», <http://cyberleninka.ru/article/n/nekotorye-itogi-izucheniya-istorii-universitetskogo-obrazovaniya-v-peterburge>);

«Кінець XVII – початок XVIII століття ознаменувалися розквітом культури і мистецтва в Українському гетьманстві, в основі якого лежав економічний підйом. Особистий приклад гетьманів сприяв поширенню меценатства, що базувалося на православній традиції. Києво-Могилянський колегіум досяг свого розквіту. З 1693 р. там було дозволено викладати філософію і богослов'я, а в 1700 р. Києво-Могилянський колегіум указом Петра був визнаний академією (що підтвердило польський акт 1659 р.). Це поставило його в один ряд з найбільшими освітніми центрами Європи і дало юридичне право привласнювати вищу ступінь доктора богослов'я. На утримання академії з гетьманської скарбниці щорічно виділялося 200 рублів, на гроші І. Мазепи були придбані книги для бібліотеки і рідкісні рукописи, засновані стипендії. У стінах академії в цей період навчалося понад 2000 студентів. Повний курс навчання тривав 12 років і включав граматику, поезику, риторичку, філософію і богослов'я. В академії викладали грецьку, польську, німецьку, французьку, єврейську і російську мови, історію і географію, математику (включаючи алгебру і геометрію), фізику, громадянську і церковну архітектуру, механіку, музику і нотний спів, малювання, економіку, медицину і ін. Професорський склад очолювали Стефан Яворський, Феофан Прокопович, Варлаам Ясинський. Практично всі діти старшин і багато козаків отримували правильну освіту. З цією метою в 1700 році відкривається новий колегіум у Чернігові. У період розквіту українського бароко виникла ціла плеяда видатних українських публіцистів і письменників: Дмитро Ростовський (Туптало), Стефан Яворський, Феофан Прокопович, Антоній Стаховський, Іван Максимович, Іван Величковський. Всі вони були випускниками Києво-Могилянської академії» (Ігор Данилевський, «Передісторія України», <https://fibusta.su/book/46936-istoriya-ukrainyi/read/>);

«У Києво-Могилянській академії здобули вищу освіту багато українських і російських діячів освіти і літератури XVII ст., наприклад, Симеон Полоцький, Епіфаній Славинецький, Дмитрій Ростовський, Стефан Яворський. Звідси беруть початок ті «еллінославенські стилі» російської літературної (наукової церковнослов'янської) мови, які з особливою силою дали себе знати в середині і в другій половині XVII ст. Виникнення наукової київської різновиди церковнослов'янської мови спочатку торкнулося розвитку літературної мови в Московській державі лише побічно, оскільки туди проникали лише окремі відгуки словникового і граматичного нормалізування церковнослов'янської мови, головним чином у вигляді рукописних копій з друкованих праць, що видавалися в Західній Русі. У пам'ятках офіційної московської літератури перших десятиліть XVII ст. продовжує панувати риторично «прикрашений склад» як різновид стилю «плетіння слів» XV – XVI ст.» (Микита Міщерський, «Історія російської літературної мови», р. 8 «Літературно-писемна мова московського періоду – мова великоруської народності», http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Linguist/meshch/08.php);

«Юркевич¹⁰⁴³ готував Соловійова в свої наступники. Його, малороса за національністю, особливо приваблювала українська кров Володимира Сергійовича. Адже Соловійов був нащадком самого Сковороди. Примітно, що Сковорода, перший філософ зі східних слов'ян, розвивав ідеї німецького містицизму, схилився перед Бьоме і був дуже

¹⁰⁴³ Професор філософії Московського університету Памфіло Данилович Юркевич, – П.Д.

далекий від ортодоксального християнства...» (Дмитро Галковський, «Нескінченний глухий кут», <https://www.6lib.ru/books/read/beskonehniy-tupik-227874>);

«Всупереч поширеній думці, не було незначним і культурне значення Півдня України. Таке питання: хто з російських науковців першим досяг світового визнання? Можна згадати Михайла Ломоносова: він був обраний членом двох іноземних академій наук. Але серйозного впливу на розвиток світової науки його праці не надали, та й залишилися вони в основному в рукописах. За життя Ломоносов був знаменитий переважно як поет. Першим загальноновизнаним науковим авторитетом світового рівня став Данило Самойлович (1744 – 1805), якого обрали своїм членом дванадцять закордонних академій наук – практично всі, які тоді існували. Це був родич відомого гетьмана, випускник Києво-Могилянської академії, який став відомий своїми дослідженнями чуми, як раз з того ж 1783 р. боровся з епідеміями на півдні України, займався цим до кінця життя (зокрема, на посаді головного лікаря карантинів) і помер в Миколаєві. Заслугою Д.С. Самойловича є те, що він першим з його сучасників розробив струнку систему протиепідемічних заходів (повідомлення про хворого, ізоляція хворого, проведення дезінфекції, участь населення в боротьбі з епідеміями, карантини і інше). Він по праву вважається основоположником світової епідеміології. (Зауважимо, що з 9 університетів, які діяли в Російській імперії до початку ХХ століття, три були в Україні, плюс ще два – в Західній Україні, а вся наукова діяльність першого лауреата Нобелівської премії з Росії Іллі Мечникова пов'язана якраз з Одесою і Харковом)...» (Ігор Рассоха, «Народи, які випередили свій час, і суспільства, що випали з історії», http://www.hrono.ru/libris/lib_r/rass33vrem.html);

«...можна констатувати, що І. Блазіус дав високу оцінку навчально-матеріальній базі Харківського університету, постановці навчально-виховної та методичної роботи в ньому, професорсько-викладацькому складу, особливо наголосив на тому, що він був «укомплектований переважно українськими викладачами». Адже в той час Харківський університет став осередком освіти, яка поширювалася всією Лівобережною Україною. Багато українських публікацій у сфері регіональної історії та етнографії були тісно пов'язані з університетом, а багато українських науковців і поетів того часу були або професорами, як, наприклад, П. Гулак-Артемівський – викладач, а потім ректор університету, український байкар, перекладач з польської і французької мов; І. Срезневський – історик, етнограф, фольклорист; М. Костомаров – письменник, історик, етнограф; А. Метлинський – письменник, фольклорист; або вихованцями Харківського університету» (Петро Брицький, Петро Бочан, «Німці, французи і англійці про Україну та український народ у XVII – XIX століттях», https://archive.org/stream/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX_djvu.txt);

«Малорос рухається полем науки однозначно з більшою прихильністю, з великим талантом і більшою самостійністю, ніж великорос. Якщо малорос розглядає науку як своє життєве завдання і віддається їй без побічних намірів, то великороси, здається, частіше бачать в науці виключно засіб досягнення зовнішнього визнання. Тому великороси часто відвертаються від блискуче початої наукової кар'єри, як тільки трапляється інше заняття, яке скоріше приведе до вищого стану і до винагород. Великорос з його практичним розумом і його відмінним талантом до наслідування легко засвоює (подібно і будь-якому іншому туранцю, – П.Д.) відповідний науковий матеріал, але йому незрівнянно важче, ніж малоросові, дається самостійно рухатися далі в цьому матеріалі. Наукові праці великоросів дуже часто мають енциклопедичний характер, а ще частіше характер компіляцій, і великороси відчувають себе тут впевнено і з почуттям власної гідності, усвідомлюючи свій талант до наслідування. Є такі, які робили клопіткі спостереження, і, здається, робили їх тільки з метою повторити ранні спостереження, без вираження власної думки, до якого самостійно б дійшли. Якщо живі голови переступають цю межу, то часто трапляється так, що виявляються наукові погляди, які без найменших докорів сумління вороже виступають проти всіх обґрунтованих у зваженому дослідженні результатів без

будь-яких інших явних мотивів, окрім як з метою викликати галас і найбільш коротким шляхом затвердити свій авторитет. Є приклади, коли висвітлювалися наукові помилки і самостійні факти, щоб на протигагу загальній думці завоювати авторитет протиріччям. Навпаки, серед малоросів ми частіше виявляли приклади, коли вони підсвідомо дотримувалися зваженої середини між цим впертим наслідуванням і необхідною оригінальністю. Це були люди, які мали багаті результати власного дослідження і власних роздумів, але не вважали за потрібне піднімати з цього великий галас...» (Blasius JH [Йоган Генріх Блазіус], «Reise in Europaishcen Russland in den Jahren», цит. за: Петро Брицький, Петро Бочан, «Німці, французи і англійці про Україну та український народ в XVII – XIX століттях», [https://archive.org/stream/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX_djvu.txt](https://archive.org/stream/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX_djvu.txt));

«Таким чином, ми не помилимося, якщо скажемо, що в усій духовній творчості тюрків (і інших туранців, – П.Д.) панує одна основна психологічна характеристика: ясне схематизування порівняно небагатого і рудиментарного матеріалу. Звідси дозволено зробити висновки і про саму тюркську психологію. Типовий тюрк не любить вдаватися в тонкощі і в заплутані деталі. Він вважає за краще оперувати основними образами, що ясно сприймаються, і ці образи групувати в ясні і прості схеми (парадигми, – П.Д.). Однак слід остерігатися від можливих неправильних тлумачень цих положень. Так, помилково було б думати, що тюркський розум особливо був би схильний до схематичного відволікання. Конкретні етнографічні дані, з яких ми витягли вказівку на характер тюркського психічного типу, не дають нам підстав для такого погляду. Адже ті схеми (відсталі парадигми, – П.Д.), на яких, як ми бачили, будується тюркська духовна творчість, аж ніяк не є продуктом філософської абстракції і навіть зовсім не носять характеру чогось нарочито обдуманого. Навпаки, вони є підсвідомими і існують у психіці як неусвідомлена причина тієї психічної інерції, завдяки якій всі елементи психічного матеріалу самі собою укладаються саме в такому, а не в іншому порядку: це можливо завдяки особливій елементарності і простоті цих схем. З іншого боку, помилково було б думати, щоб шорність (метафоричність, – П.Д.) або схематичність (парадигмальність, – П.Д.) тюркської психології перешкождала широкому розмаху і польоту фантазії. Зміст епічних переказів тюркських племен рішуче суперечить такому уявленню. Тюркська фантазія не бідна і не боязка, в ній є сміливий розмах, але розмах цей є рудиментарним: сила уяви спрямована не на детальну розробку, не на нагромадження різноманітних подробиць, а, так би мовити, на розвиток в ширину і в довжину; картина, що малюється цією уявою, не рясніє розмаїттям барв і перехідних тонів, а написана в основних тонах, широкими, часом навіть колосально широкими мазками. Це прагнення до розростання вшир, що глибоко характерне для тюркської творчості, внутрішньо обумовлене тими ж основними рисами тюркської психіки... Описана психологія типового тюрка визначає собою і життєвий уклад, і світогляд носіїв цієї психології. Тюрк любить симетрію, ясність і стійку рівновагу; але любить, щоб все це було вже дано¹⁰⁴⁴, а не задано, щоб все це визначало за інерцією його думки, вчинки і спосіб життя¹⁰⁴⁵: розшукувати і створювати ті вихідні та основні схеми, на яких повинні будуватися його життя і світогляд, для тюрка завжди болісно, бо це розшукування завжди пов'язано з гострим почуттям відсутності стійкості і ясності. Тому-то тюрки завжди так охоче брали готові чужі схеми, брали іноземні вірування. Але, звичайно, не всякий чужий світогляд є прийнятним для тюрка. У цьому світогляді неодмінно повинна бути ясність, простота, а головне, воно повинне бути зручною схемою, в яку можна вкласти все, весь світ у всій його конкретності. Раз, увірувавши в певний світогляд, перетворивши його в підсвідомий закон, що визначає всю його поведінку, в універсальну схему, і досягнувши, таким чином, стану стійкої рівноваги на ясній підставі, – тюрк на цьому заспокоюється і міцно тримається за своє вірування. Дивлячись на світогляд саме як на непорушну підставу душевної і побутової рівноваги, тюрк у самому

¹⁰⁴⁴ У вигляді суто механістичних і інших простих буденних метафор, – П.Д.

¹⁰⁴⁵ І, отже, не виходило за рамки загальноновизнаних в примітивному суспільстві парадигм і звичаїв, – П.Д.

світогляді проявляє відсталість і впертий консерватизм. Віра, що потрапила в тюркську середу, неминуче застигає і кристалізується, бо вона там покликана грати роль непорушного центру ваги – головна умова стійкої рівноваги... І не дивно тому, що, шукаючи необхідної бази для стійкої рівноваги, тюрк завжди вибирає такою базою плід творчості семітського духу. Але, запозичуючи цей плід чужого духу, тюрк відразу спрощує його, сприймає його статично, в готовому вигляді, і, перетворивши його в одну лише непорушну підставу свого душевного і зовнішнього життя, раз і назавжди муміфікує його, не беручи участі в його внутрішньому розвитку. Так, тюрки не дали ісламу жодного скільки-небудь великого богослова, юриста або мислителя: вони прийняли іслам як завершене дане... Московська Русь, незважаючи на всю силу і напруженість релігійного горіння, що визначало не тільки її буття, але й саме її виникнення, так і не дала жодного православного богослова, абсолютно так само, як турки не дали жодного скільки-небудь видатного мусульманського богослова, хоча завжди були більш набожними ніж араби. Тут позначаються загальні риси релігійної психології: і там і тут догмат віри розглядається як дане, як основний фон душевного життя і зовнішнього побуту, а не як предмет філософської спекуляції; і там і тут релігійне мислення відрізняється відсутністю гнучкості, зневагою до абстрактності і прагненням до конкретизації, до втілення релігійних переживань і ідей в формах зовнішнього побуту і культури. Замість свідомо продуманої і тонко деталізованої богословської системи в Стародавній Русі (Київській Русі, – П.Д.) вийшла деяка, словами не виражена, «підсвідома філософська система», струнка, незважаючи на свою формальну неусвідомленість, і що знайшла вираження не в богословських трактатах, а у всьому життєвому укладі, який на ній покоїться. Цим російська релігійність відрізнялася від грецької¹⁰⁴⁶, незважаючи на свою догматичну тотожність з цією останньою, і зближалася з туранською, з якою догматичної схожості не було, і бути не могло...» (Микола Трубецький, «До проблеми російської самосвідомості // Про туранські елементи в російській культурі», Берлін, 1926, с.49, <http://www.philology.ru/linguistics2/trubetskoy-93.htm>; http://www.hrono.ru/statii/turan_ru.html).

22. Закон відкритих складів у праслов'янській мові

Закон відкритих складів в прабалтсько-слов'янських говірках, вочевидь, діяв в далеку давнину, бо і в словах індійських пракритів (середньо-індійських мовах), як і в давньомінойській мові, теж майже повністю були відсутні кінцеві приголосні:

«Розвитку індійського письма по складовому шляху сприяли також деякі особливості фонетики пракритів; такими особливостями були порівняно обмежена кількість різних складів¹⁰⁴⁷ і майже повна відсутність кінцевих приголосних (закінчення майже всіх слів на голосні звуки). Зокрема, утворення всіх основних складових знаків в індійських системах письма з поєднанням: приголосний плюс голосний «а» пояснювалося тим, що цей голосний звук найчастіше зустрічався...» («Індійські системи письма», <http://maxbooks.ru/writing/stor48.htm>).

Однак же після втрати прабалтсько-слов'янськими говірками закону відкритих складів він міг відродитися в праслов'янських говірках північнокитайських слов'яноаріїв серів (пращурів слов'янськомовних сарматів, античних германців, да-юечжі, кідаритів = козар і аланів) лише під впливом аустронезійських говірок опісля того як праслов'янськомовні шан-інці разом з пращурами сушенів були витіснені пращурами хуася до Тихоокеанського узбережжя. Адже, на відміну від Східного Китаю, в Європі, та й в Західній Азії, не було жодної народності (етносу-донора), у мові якої б діяв у той час цей закон:

¹⁰⁴⁶ І від греко-латинської української, – П.Д.

¹⁰⁴⁷ Як і в китайських говірках, – П.Д.

«Закон відкритого складу – не єдина риса звукового ладу китайської мови. У ньому діє також і інший закон – закон збігу складового і морфемного членування. Це означає, що кожен склад в ньому є морфемою. Закони відкритого складу і збігу складо-морфемного членування і призвели китайську мову до омонімії... Чи багато фонем можуть поєднуватися в такому складі-морфемі? Лише кілька сотень. Для мови це дуже мало, оскільки значень, переданих за допомогою морфем, значно більше. Ось чому різні значення у китайській мові часто передаються за допомогою однакових звукосполучень (наприклад, «ta» або «shu»). Питається, як же за допомогою 400 відкритих складів можна позначати в ідеалі нескінченне число реалій? Як говорили в XVIII ст., геній китайської мови знайшов відповідь на це питання: він спонукав китайців використовувати в омонімічних складах музичний (тональний) наголос у сенсорозрізнувальній функції» (Валерій Даниленко, «Від передмови – до мови: вступ до еволюційної лінгвістики», http://loveread.ec/read_book.php?id=73459&p=61);

«Закон відкритого складу – це фонетичний закон, що діяв у праслов'янській, старослов'янській і давньоруській мовах, згідно з яким склад обов'язково закінчувався на голосний або складотворчий сонант, а звуки в його межах розташовувались від найменш гучного до найбільш гучного, напр.: *рь-sa-ti, ст.-сл. «пи-са-ти», д.-р. «пи-са-ти»; *boḡ-da, ст.-сл. «бра-да», д.-укр. «бо-ро-да». Він зумовив такі важливі фонетичні зміни, як занепад приголосних у кінці слова, розвиток протетичних приголосних, переміщення меж складів, спрощення, асиміляційні (асиміляція приголосних перед *j, що дало праслов'янській мові палатальні приголосні) та дисиміляційні зміни в групах приголосних, монофтонгізування дифтонгів, утворення носових голосних та складотворчих сонантів. Відповідно до закону складового сингармонізму голосні й приголосні в складі сполучалися за принципом їхньої однорідності з погляду передньої та непередньої артикуляції. Внаслідок цього приголосні в позиції перед голосними переднього ряду ставали палаталізованими. Результатом загального процесу пом'якшення приголосних стала перша палаталізація задньоязикових [g], [k], [x], які перейшли у палатальні шиплячі [dʒ'] (пізніше [ʒ']), [č'], [š']... Наголос у праслов'янській мові був тонічним (музикальним). У праслов'янській мові були такі види інтонацій, успадковані зі спільної балтсько-слов'янської мови: односкладова висхідно-спадна (акутова), двоскладова висхідно-спадна, довга спадна, коротка спадна (обидві – циркумфлексивні інтонації). Односкладова висхідно-спадна інтонація (^) – це підняття тону на першій морі і спадом тону на другій морі довгого голосного, дифтонга, дифтонгічного сполучення, напр.: *svekrŭ, ст.-сл. «свекры», д.-укр. «свекры» → «свекровь». Двоскладова висхідно-спадна інтонація (ˆ), частіше позначається лише другим складом (') – це підняття тону на інтонованому першому складі й спад тону на інтонованому другому складі, напр.: *slъzà → *slъzà, ст.-сл. «сльза», д.-укр. «сльза». Довга спадна інтонація (˘) – це спад тону на першій морі довгого голосного, дифтонга, дифтонгічного сполучення початкового складу слова, напр.: *zīmq, ст.-сл. «зимж», д.-р. «зимоу». Коротка спадна інтонація (˘) – це спад тону на короткому голосному початкового складу, напр.: *gōldъ, ст.-сл. «гладь», д.-укр. «голодь». У пізньопраслов'янський період виникає іктус (') – сучасний динамічний наголос, притаманний східнослов'янським та більшості інших слов'янських мов, який у праслов'янській мові вживався на початковому складі з довгим голосним, напр.: *st'opa, ст.-сл. «стѣпа», д.-р. «стоупа»...» (Анжеліка Зинякова, Сергій Пономаренко, «Історія української мови: Загальні питання історії української мови. Історична фонетика», <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/204>).

Можливість відновлення дії закону відкритих складів у праслов'янській мові під впливом саме аустронезійських (східнокитайських) говірок підтверджується наявністю його і в Кяхтинському російсько-китайському піджині, що діяв на рубежі XIX – XX ст. в зоні російсько-китайської прикордонної торгівлі (див.: О.Ю. Мусорін, «Лексика Кяхтинського піджина», <http://www.philology.ru/linguistics4/musorin-04a.htm>).

Вочевидь, переважно кароокі прашури споконвічних темно-червоношкірих слов'ян – жун-ді (високі ді), чан-ді (велетні) та чи-ді (червоні ді) з самого спочатку були

домінуючими племенами в пратунгузько-маньчжурській державі Шан-Інь (Shāngcháo) та в Китайській імперії Чжоу¹⁰⁴⁸. І тому-то прабалтсько-слов'янська мова їхніх пращурів неминуче мала піддатися істотному впливу як пратунгузько-маньчжурських, так і аустронезійських говірок і трансформуватися тим самим у праслов'янську. Звичайно ж, закон відкритих складів відновив свою дію в праслов'янських говірках саме під впливом мови підкорених дісцями аустронезійських племен, які тоді мешкали і в північно-східному Китаї:

«...при занепаді благоустрою у державі Ся (2205 – 1766), пише він¹⁰⁴⁹, Гун-лю був позбавлений посади головного піклувальника землеробства. Він утік до західних іногородців і збудував містечко Бінь. Через 300 (чи більше 400) років іногородці «жун-ді» стали тіснити нащадка Гун-лю, князя Шань-фу. Останній побіг до гори Ці-шань, де збудував місто і поклав основу Дому Чжоу. Далі ж сказано: «Винь-Вун, князь наділу Цзінь, прогнав жун-ді, що оселилися в Хе-сі, між річок Інь-шуй і Ло-шуй, під назвами чі-ді та бай-ді». Звідси видно, що «жун-ді» були пращурами червоних та білих ді; справді, у всіх тих випадках, де в Іакінфа перекладено «жун-ді», Георгіївський говорить або про «жунів» або лише про «ді». Отже ясно, що Гун-лю пішов до «ді», де й прийняв їхній напівкочовий спосіб життя, «втїлювся в жуна», за висловом Іакінфа. Його нащадки поклали основу наділу Чжоу, а потім і китайській династії Чжоу (1122 – 225)... У VII столітті до Н.Х. ді розпалися на два відділи – білих і червоних ді, і безліч родів, з яких китайські історики називають: «сянь-юй», «фей» і «гу» серед білих ді і «цзя-ши», «гао-ло-ши», «цян-цзю-жу», «лу-ши», «лю-суй» та «до-чен» серед червоних ді... Про ганьсуйських і сичуаньських ді¹⁰⁵⁰ китайська історія каже нам дуже мало; проте і цього мало цілком достатньо для того, щоб відновити поступовий хід згасання тут цієї раси. «Сянь, князь спадку Цінь, – каже ця історія, – пройшов з військами до вершин річки Вей-шуй, де й підкорив ді-жунів та вань-жунів¹⁰⁵¹». Його ж наступник, князь Сяо, що царював з 361 по 337 рік до Н.Х., ще далі поширивши свої володіння, відіслав до двору 92 старшин жунів і ді... у V столітті до Н.Х.; Ді, що населяли Чжилійську та Шаньсійську провінції, були частково витіснені звідси китайцями вже у V столітті до Н.Х.; але в Ганьсуйській провінції, як ми бачили вище, ді¹⁰⁵² протрималися до IV століття за Н.Х. До цього саме часу відноситься і темна оповідь китайців про переселення дісців на північ...» (Г.Ю. Грумм-Гржимайло, «Чому китайці малюють демонів рудоволосими?», http://www.uhlib.ru/nauchnaja_literatura_prochee/russkaja_rasovaja_teorija_do_1917_goda_to_m_2/p30.php; <http://archive.li/TPE47>).

Можливо, що закон відкритих складів утворився безпосередньо у процесі трансформування в праслов'янську мову більшості діалектів прабалтсько-слов'янської мови. Не закріпився ж він лише на периферії східно-сарматського світу у деяких «світлооких» племен байді, що були пращурами усунів, а тим самим і язаматів, і язигів (гудів і прусів), бо:

«...усуні не мали територіальних кордонів з китайськими князівствами і царствами, розміщуючись в порівняно вузькому географічному ареалі на захід і північний захід від стику Наньшаню і Алтинтагу¹⁰⁵³. Згодом ця відсутність взаємної відчуженості і ворожнечі, які є неминучими супутниками будь-яких військових дій, дозволила асам Семиріччя активно розвивати тісне військово-політичне співробітництво з імперією Хань» (Микола Лисенко, автореф. дис. «Аси-Алани в Центральній Азії: Центральноазіатський аспект

¹⁰⁴⁸ Франц. «joue», лат. «gena», італ. «guancia», турец. «уапак» – «шока, бік».

¹⁰⁴⁹ Сима-цяннь, – П.Д.

¹⁰⁵⁰ Пращурів слов'янськомовних юечжі / гутїїв, – П.Д.

¹⁰⁵¹ Вочевидь, пращурів веньоуто = венендерів, – П.Д.

¹⁰⁵² *Кань-жуни / гань-гуні – брахікранні пращури як кангюйців та інших юечжіїв, так і усунів, – П.Д.

¹⁰⁵³ І томуто їх мова і не зазнала суттєвого впливу китайських говірок і, отже, вони залишилися балтськомовними, – П.Д.

раннього етногенезу алан», <http://www.dissercat.com/content/asy-alany-v-tsentralnoi-azii-tsentralnoaziatskii-aspekt-rannego-etnogeneza-allan>);

«Усуні нам відомі, як змішаний з саками і юечжами народ. Це підтверджується палеоантропологією. Деякі з добутих черепів відносяться до (доліхокранної, – П.Д.) середземноморської, інші до (брахікранної, – П.Д.) паміро-ферганської раси [Дебець, 1948]» (Лев Гумільов, «Дінлінська проблема. Перегляд гіпотези Г.Ю. Грумм-Гржимайло у світлі нових історичних та археологічних матеріалів»,

http://gumilevica.kulichki.net/articles/Article26.htm#Article26text_5).

Якщо ж врахувати те, що сармати, як і їхні нащадки слов'яни, вважали за краще височини низинам, то в слова «курінь» і «корона» цілком могло трансформуватися слово *оукрень = праіндоевроп. *ek'or – «вершина, піднесеність» внаслідок метатези (переставляння звуків) після того, як в праслов'янській мові сарматів відновив дію закон відкритих складів. Адже аналогічно від д.-інд. «агра» – «вершина, вістря» утворилося і прасл. «гора»¹⁰⁵⁴ і укр. «гура» – «купа, маса, натовп»¹⁰⁵⁵. Від *ouk'raва¹⁰⁵⁶ утворилося гуджар. «kaurava», бенг. «kauraba», гінді «kauravon» – каурий¹⁰⁵⁷. Завдяки метатезі від праіндоевроп. *akmen-, снскр. «ásmā [ʾashman]», лит. «акмиџ» утворилися д.-укр., ст.-сл. «ками», фін. «kiven» – камінь а, отже, і д.-в.-нвм, д.-сакс. «hamar», д.-ісл. «hamar», англ. «hammer» – молот [кам'яний]. Від праслов'янських слів, споріднених лат. «unguis», ірл. «ionga» – ніготь, снскр. «āṅghriṣ» – ступня [ноги], гуджар. «aṅga» – нога, утворилися відповідно слов'янські слова «ніготь» і «нога». Від балтської назви річки Узбой утворилася назва річки Супой, а від евенк. «урба́кэ» – рос. «рубаха». Від праіндоевроп. слова *h'ar-mo-, від якого походять і снскр. «irmas», лат. «armus», д.-норв. «armr» – рука, утворилося ст.-сл., блг. «рамо», чес. «rameno» – плече. Від прасл. *ordъ – порядок виникли ст.-сл. «родъ» – рід [Трубачов] та «ряд», «врядування». Від пра-і.е. *ols – «олень, лось» утворилося слов'янське слово «лось». Адже:

«У початкових групах *or-, *ol- перед приголосними відбувалася метатеза: рало (чес. «radlo», пол. «radło») з *ardlo (*ordlo), робота (срб. «работа», чес., пол. «robot») з *arbota (пор. нім. «arbeit»); ст.-сл. «ладіи», д.-укр. «лодьа», срб. «лађа» – з *oldъji, *oldъja (пор. лит. «aldijá», норв. «olda»)…» (О.С. Широков, «Старослов'янська мова», http://www.portal-slovo.ru/philology/37367.php?ELEMENT_ID=37367&PAGEN_1=2);

«Як бачимо, у сполученнях *ort, *olt у всіх слов'янських мовах відбулося явище метатези, яке дало змогу уникнути закритих складів. До того ж подвійна рефлексія *ort і *olt зумовлена характером давньої слов'янської інтонації (у давній період усім слов'янським мовам була притаманна музична, або тонічна, система наголосу), а саме: при акутовій (висхідній) – *rat, *lat, при циркумфлексивній (спадній) маємо – *rot, *lot. Ця точка зору була запропонована такими дослідниками: П. Фортунатовим, О. Шахматовим, О. Селищевим, Л. Якубинським. Схематично цей процес можна подати так: *ōrt → *rot, д.-київ. «ро», укр. «ро», якщо довгота зосереджувалась на сонорному: *ōrbōtā → *robota, д.-київ. «робота», укр. «робота»; *ōrt → *rōt → *rat, д.-київ. «ра», укр. «ра», якщо довгота зосереджувалась на голосному: *ōrdlō → *rōlō → *ralo, д.-київ. «рало», укр. «ра́ло»; *ōlt → *lot, д.-київ. «ло», укр. «ло», якщо довгота зосереджувалась на сонорному: *ōlkъtъ → *lokъtъ, д.-київ. «локъть», ст.-укр. «лѡкотъ» → лікотъ; *ōlt → *lōt → *lat, д.-київ. «ла», укр. «ла», якщо довгота зосереджувалась на голосному: *ōlnъ → *lōnъ → *lanъ, д.-київ. «лань», укр. «лань»…» (Анжеліка Зинякова, Сергій Пономаренко, «Історія української мови: Загальні питання історії української мови. Історична фонетика»,

¹⁰⁵⁴ Укр. «горній» – верхній, «горище» – піддашшя; «голова» – «верхня частина тіла».

¹⁰⁵⁵ Так само від грец. «οχλος», прабалт.-сл. *ohlota утворилися прасл. *g'lota, укр. «голова», блг. «хора», н.-грец. «χорός» – «чернь, натовп, люди, народ».

¹⁰⁵⁶ Оукри, вкрани, українці, угри, югра, огури, уйгури – «горяни, високі», адже гінді «uusa» – високий; від гінді «uschatar», гуджар., таміл. «ussa» і турец. «yuise» – вищий.

¹⁰⁵⁷ Та, можливо, і маратхі «garva» – «гордість, гординя»; гінді «garva», бенг. «gauraba» – слава; гуджараті «gaugava» – «високий, піднесений, величний»; лит. «galva» – голова.

<https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/204>).

Можливо саме через відновлення дії закону відкритих складів і праслов'янське слово *sungъ (гот. діал. «sunpo» – сонце) втратило приголосну літеру «Л». І, отже, не тільки тунгузько-маньчжурські, а і сучасні германські мови запозичили сатемну форму цього слова саме у слов'янськомовних сермендів та у їх нащадків античних германців (прасл. *sungъ, маньчж. «šun», евенк. «сігун*» [siun], негідал. «siun», ульч. «siu(n)», нанай. «siu / siun», в.-колим., васюган. «su:ŋk», хант. «sunk», д.-япон. «san»; англ., бавар. «sun», д.-англ., д.-фриз., с.-н.-нім. «sunne», фриз. «sinne», ломбард. «suu», д.-франк., д.-нім. «sunna», д.-в.-нім. «sunno / sunna», нім. «Sonne», люксемб. «sonn», цимбр. «zupa», нідерл. «zon / zoon», зах.-фламан. «zon»). Бо кентумні його форми, запозичені у псевдотохарів = кушанів, є лише у тюркськомовних народів. Тоді як для слов'янських мов, що сформувалися як на балтських, так і на кельто-іллірійських, дако-тракійських, скитських і інших фінськомовних етнічних субстратах, відновлюється прабалтсько-слов'янське *saulnъ > *s'lnъ [Фасмер].

Опісля ж занепаду дифтонгів як у французькій мові нащадків слов'янськомовних античних германців готів і бургундів, а також і слов'янськомовних аланів, так безпосередньо у мовах і самих слов'ян утворилися носові голосні, що збереглися зараз лише в польській та кашубській мовах:

«Носові голосні **А** і **Ж**, що успадковані з праслов'янської мови не тільки старослов'янською, а й іншими слов'янськими мовами, утворилися в праслов'янській мові з дифтонгічних поєднань з носовими приголосними *en, *em, *on, *om. Доля цих поєднань аналогічна долі дифтонгів: вони збереглися в становищі перед голосними, але ж змінилися в становищі перед приголосними й у кінці словоформи. Зміна це полягала в тому, що кінцевий у складі носовий приголосний втрачався, а попередній голосний набував носового відтінку. При цьому на місці дифтонгічних поєднань носовий голосний переднього ряду розвивався у носовий голосний переднього ряду [ɛ̃], а на місці поєднань з голосними заднього ряду розвивався носовий голосний заднього ряду [ɔ̃]. В інших індоєвропейських мовах, які не знали тенденції до побудови стилю за принципом зростаючої звучності, слов'янським носовим голосним відповідають поєднання голосних з носовими приголосними: ст.-сл. «zAть» [z'ɛt'ь], укр. «зять», порівн. літ. «Žentas», отже, [z'ɛt'ь], < «zenty». Таку ж зміну зазнавали поєднання голосних з носовими приголосними і у праслов'янських запозиченнях. Так давньогерманське запозичення¹⁰⁵⁸ «kuning» у слов'ян стало звучати *kъnež'ь де [ъ] < *й, а [ɛ̃] із поєднання *in перед приголосним» (Хабургаев Г.А. «Старослов'янська мова», <https://studfile.net/preview/7772421/page:7/>).

Всі ці інновації відбулися в слов'янських мовах вже на теренах Європи. Адже в граматично споріднених їм тунгузько-маньчжурських мовах вони не виявлені.

23. Формування і головні риси української мови

В якості писемної мови написів, що були знайдені у пам'ятках слов'янської салтово-маяцької культури (СМК), науковцями розглядалися і тюркська, і іранська, і навіть адигейська мови. Але найбільш відповідною їм виявилася вульгарна латина Балкан, на основі якої в подальшому утворилася румунська мова слов'янськомовних волохів (уличів / улахів / влахів), що були асимільовані латинізованими тубільцями Волощини:

«...паралелі донських рун з балканськими за походженням алфавітами дають підстави для фонетичних порівнянь. Отримані переклади відображають народно-латинську лексику, що може свідчити як про міграцію з Наддунав'я, так і культурний вплив колишніх провінцій Риму... Певно, не випадково і А.М. Щербак визнавав малоперспективність прочитання салтівських рун, виходячи з традиційних писемностей

¹⁰⁵⁸ Насправді ж давньогерманський термін «kuning» є споконвічно слов'янським словом, яке запозичили у слов'янськомовних жужанів (нірунів) не тільки тюрки (khaan) і монголи (хаан), а і корейці (д.-кор. «hanki» / *khanki, суч.-кор. «gunju» – монарх) та навіть і японці (д.-япон. «kanki», суч.-япон. «kunshu» – монарх).

східних кочівників, і сучасний тюрколог вважає, що переклади класичних пам'яток тюркської писемності не допомогли розшифруванню східноєвропейської руніки. Були спроби прочитання написів на основі аланської або касожської (черкеської) мови, але вони настільки ж непереконливі. ...на думку Г.Ф. Турчанінова, подібність демонструють деякі літери глаголиці і похідний від останньої малий юс кирилиці, особливо якщо мати на увазі палеографічні відхилення від офіційного абеткового кодексу. І зараз гіпотезу про зв'язки козарських, на їхню думку, написів Подоння та глаголиці підтримують деякі фахівці, зокрема Г. Веконь... Найбільш давні глаголичні тексти також пов'язані з балканським регіоном та Центральною Європою. При цьому частина знаків з Мурфатлара, чие нижнє датування опускається до IX століття, нагадує глаголичні (а також кириличні) форми; проте, як зазначив Г. Веконь, вони означають інші, невідомі у слов'янських алфавітах фонемі. Можливо, йдеться про алфавіт, який послуговував надалі зразком для глаголиці. Разом з тим є чітка вказівка на джерело, в якому творіння Мефодія (якому багато дослідників приписують авторство глаголиці) кваліфікується як готські письмена. У зв'язку з цим не можна пропустити свідоцтво Валафріда Страбона, який у IX столітті відзначав близько м. Томи залишки готського богослужіння серед місцевих скитських народів. З огляду на те, що саме в цій місцевості розташовується комплекс Мурфатлар, а датування твору франкського ченця співвідноситься з «нижніми» датами зазначених написів, їхнє готське коріння аж ніяк не здається неможливим. На ймовірність зв'язку готського аріанства, глаголиці та (давньослов'янських, – П.Д.) «руських письмен», яким навчився у Корсуні інший слов'янський просвітитель – Кирило, – вказував А.Г. Кузьмін. Зв'язок між імовірно (з урахуванням відсутності достовірно готських рунічних пам'яток для порівняння) готською протоглаголицею та появою писемності СМК, в принципі, можна пояснити. Археологічно зафіксовано хвилі постгунських переселень із Дунаю на території, де пізніше відзначалися пам'ятки СМК – від Нижнього Дніпра до Північного Кавказу. Так, на лівобережжі Дніпра та його притоках відкрито престижні варварські поховання кінця IV – V століть, які розглядаються як свідчення існування тут германських королівств¹⁰⁵⁹. Германська хвиля¹⁰⁶⁰ в V – VI століттях пішла далі на південний схід, її культурний вплив поширилося до Центрального Кавказу, тобто району, звідки розпочалася міграція у донські регіони СМК. Серед германців-переселенців називають готів, герулів, ругів і взагалі «інші германські племена»¹⁰⁶¹, що поступово змішувалися як між собою, так і з іншими етносами. Серед речей цих мігрантів відзначено гепідські артефакти. Мова могла йти як про дунайсько-германський етнічний, так і в першу чергу культурний імпульс, який поступово поєднувався з (балтсько-слов'янською, – П.Д.) алано-сарматською, понтійською, римською, кавказькою та іншими культурними традиціями... Відповідно до вказівки Фахр ад-Дін Мубарак-шах Мерверруді (початок XIII століття), писемність козар походить від писемності племені русів¹⁰⁶², у якій «вони пишуть зліва направо». Ця вказівка є цікавою у світлі гіпотези Д.Т. Березовця – О.С. Галкіної про носіїв СМК як русів (ар-Рус) східних джерел: у такому контексті перша група знаків є письмом русів, друга – алфавіт козар, який запозичував із нього частину рун. Багато що може пояснити і написання зліва направо з урахуванням того, що спроби прочитання написів СМК були засновані на тюркській традиції написання у протилежному напрямку... Вочевидь, що СМК за наявності в ній такої різної етнічної складової просто не могла зберігати відносної одноманітності, що відзначається фахівцями, без сильних скріплювальних елементів, якими могли бути традиції мультинаціональної культури пізньої Римської імперії і сама її мова, що стала (старослов'янською, – П.Д.) *lingua franca* для багатьох народів і держав від Північної Африки до різних частин Європи. Готські руни, вочевидь, були використані для запису латинської мови через те, що в регіонах на

¹⁰⁵⁹ Можливо, населених ослов'яненою античними германцями людністю, – П.Д.

¹⁰⁶⁰ Тобто слов'янськомовна германська хвиля, – П.Д.

¹⁰⁶¹ Тобто слов'янсько- і балтськомовні племена, – П.Д.

¹⁰⁶² Тобто писемність козар походить від слов'янської писемності нащадків грутуннів і аланів-торків, – П.Д.

північ від Дунаю не було альтернативи через втрату там традицій класичної латинської писемності у зазначений період» (О.Є. Виноградов, «Донські руни та генезис салтово-маяцької культури»),

https://web.archive.org/web/20210319171415id_/https://vestnik.mgpu.ru/pdf/2399.pdf).

Писемності ж перш за все потребували купці і ремісники. Тому не виключено і те, що написи, виявлені на матеріальних залишках СМК, насправді були зроблені первісною протокирилицею на латинізованій давньослов'янській мові *в'індішу = прайдішу, що використовувалася ще до нашої ери купцями Шовкового шляху, а в якості лінгва франка використовувалася в усіх трьох каганатах Східної Європи в ранньому Середньовіччі.

Літери ж протокирилиці використовували вже в середині першого тисячоліття (тобто майже за два століття до створення Кирилом і Мефодієм давньослов'янської писемності) для запису текстів не тільки караболгари і готи-тетраксити, а навіть і таманські греки:

«У дослідженні М. Брайчевського «Літопис Аскольда» наведено розгорнений текст договору між «греками і Руссю», датований 2 вересня 867 р. ...«в жодному разі не було б сміливим припущення про належність якихось форм писемності уже русам антського періоду¹⁰⁶³ (в VI – VIII ст.)». Це, можливо, й була т.зв. протокирилиця, котра, як наголошує відомий київський історик і палеограф С. Висоцький, «значно старша за глаголицю». Із цим, до речі, кореспондується повідомленням про знайдену в 1803 р. П. Сумароковим на Тамані плиту з білого мармуру, на якій, як повідомляє професор С. Шелухін, вирізьблено «грецький напис майже цілком слов'янськими літерами, якими потім писали в Києві». Дослідженню цього напису, відомого як «Напис Євпатерія», знаний російський історик В. Латишев присвятив велику статтю, в якій зокрема доводить, що «напис належить до періоду царювання імператора Маврикія і саме до 590 року»» (Михайло Лукінюк, «Витоки української писемності», в зб. «Загадки походження руських книг», <https://textarchive.ru/c-2435022-pall.html>).

Саме на підставі протокириличних та глаголичних готських текстів і були створені перші релігійні тексти з використанням як кримсько-таманського готського, так і можливо близького до нього солунського діалектів слов'янської мови:

«Ф. Еркерт спробував скласти мапу маршруту руху готів зі Скандинавії до гирла Вісли і далі Дністром до узбережжя Чорного моря. За його датуванням готи перебували тут у 200 – 400 рр., на Таманському півострові – до кінця XV ст., а в Криму – до кінця XVI ст.» (Ірина Зіньківська, «Готланд Ерманаріха: гостроготи у Східній Європі на рубежі Стародавності та Середньовіччя», <https://coollib.com/b/516221/read>);

«Ми сказали, що назва Чорних Болгар¹⁰⁶⁴ Руссю зустрічається переважно у арабських письменників X століття. Але її можна зустріти і у Візантійців. А саме у статуті імператора Льва Філософа (886 – 911 рр.) «Про чин митрополичих церков, що підлягають патріарху Константинопольському», у списку цих церков виявляємо на 61-му місці церкву Руську (Rwsia), поряд з наступною за нею аланською церквою; а далі, серед архієпископій, підпорядкованих Константинопольському патріарху, виявляємо на 29-му місці Боспор і на 39-му – Метраха (ta Metraca), тобто Таматарху або Тмуторокань, поряд з Готією, Сугдією і Фулою (Codini de officiis. Париж, видавництво Т. І). Про яку Руську митрополію тут згадується? Чи під нею хіба можна розуміти церкву, власне Київську; швидше можна побачити тут саме Чорну Болгарію чи Русь Азовсько-Чорноморську. До цієї Русі, ймовірно, і відноситься звістка Фотія про її навернення [до християнства] в окружному посланні 866 року» (Дмитро Іловайський, «Розшуки про початок Русі. Замість вступу до руської історії // Руська церква за статутом Льва Філософа. – Оповідь про козарську місію Кирила і Мефодія та її історичні дані: – Достовірність звістки про слов'янські книги, знайдені в Корсуні», http://az.lib.ru/i/ilowajskij_d_i/text_1876_nachalo_rusi.shtml).

¹⁰⁶³ Точніше постчерняхівського «салтівського» періоду, – П.Д.

¹⁰⁶⁴ Інкорпорованих в свою спільноту аланами-русами і готами-тетраксітами = грутуннами / хросами / русами, – П.Д.

І тому-то в якості літературної мови пращурі українців і використовували цю мову християнських релігійних текстів. Але ж розмовляли вони як і споріднені їм італійські гостроти і стародавні лонгобарди своєю співучою повноголосною українською мовою. І стародавні слова саме цієї мови і виявлені у графіті, що збереглися з давніх часів на стінах київського Софійського собору:

«Тут і зменшувальні, суто українські форми чоловічих імен – Остапко, Іванко, Жадко (від жаден), Марко. Сучасне українське «прізвище» виринає у написі XII ст. – «Господи, допоможи рабу своєму, Ігнатові. А прізвище (ПРЪЗВИЩ) моє Саетат». У графіті княжого Києва XI – XIII ст. фіксуємо такі суто українські граматичні ознаки:

- кличний відмінок іменників: «Владико, Стефане, голово»;
- закінчення «у» в родовому відмінку однини чоловічого роду: спору (з того спору);
- форму дієслів без «т»: «пече»;
- дієслова минулого часу, що закінчуються на «в»: «писав, ходив, молив»;
- дієслова із закінченням «-ти»: «долучити, писати, скінчати»;
- м'яке «ц» наприкінці слів: «чернець, (помилуй) Валерця, допоможи Архипцю»;
- прикметники втрачають на кінці «я»: «багатопечальна, благодатніша».

Ось напис XI ст., який читаємо у книзі історика Сергія Висоцького, вимушено виданої в брежневські часи російською: «Мати, не бажаючи дитини, бігла геть...». Фотооригінал засвідчує: «Мати, не хочачи дитинця, біжя гет...». У графіті «Господи, допоможи рабові своєму Луці, владичину дяку...» маємо перехід «к» у «ц» у давальному відмінку однини (Лука – Луці). І зміна приголосної «к» перед суфіксом «-ин» на «ч» (владика – владичин) – у повній відповідності до сучасного «Українського правопису» (Олексій Редченко, «Ознаки сучасного українського пропису на графіті XI – XIII ст.» // «Українська мова має довшу історію, ніж російська», http://zustrich.org/old/lib/st_sophie_graffiti.html);

«Дуже давня також кінцівка «-мо» в дієприслівниках: «знаємо, ходимо» (російською – «знаем, ходим»). Агатагел Кримський стверджує: «...порівняльно-історичні роздуми показують, що це «-мо» значно давніше навіть часів Київської держави». У своїй праці «Українська мова, звідки вона взялася і як розвивалася» він робить висновок: «Мова Наддніпрянщини та Червоної (Черв'янської, – П.Д.) Русі часів Володимира Святого та Ярослава Мудрого має здебільшого вже всі сучасні малоросійські особливості» («Історія розвитку української мови», http://www.transneed.com/philology/ua_1.html).

На те, що праукраїнською мовою була мелодійна готоаланська мова (готсько-алансько-фінське койне) античного слов'янськомовного населення Скандинавії, вказує наявність в сучасній українській мові гемінат (вельми характерного для угорсько-фінських мов фонетичного подовження приголосних) як в іменниках середнього роду, що закінчуються літерою «я», (знання, досягнення, життя, здобуття, придбання, угіддя, знаряддя, підборіддя, узбіччя, обличчя, клоччя, збіжжя, бездоріжжя, пониззя, піддашся, затишся, зілля, весілля, колосся, волосся), так і в іменниках жіночого роду, що закінчуються в орудному відмінку літерою «ю», (подорожжю, маззю, річчю, ніччю, міццю, сuttю, сіллю), а також в деяких інших словах (лляний, ссавці, бовван, суддя, баддя, рілля, стаття, зрання, спросоння, навмання, попідтинню, попідвіконню). І як це не парадоксально, в сучасній же російській мові відображена зовсім не народна фінська фонетика автохтонного населення Росії, а вельми архаїчна старослов'янська фонетика, запозичена з церковнослов'янських молитов і пісень. До того ж гемінати в українській мові не лише сприяють мелодійності мови, а виконують і смислорозрізнявальну функцію:

«Матеріал дослідження становить 47716 прикладів гемінованих приголосних, з них 21114 в українській мові, 26602 в німецькій мові. На першому етапі отримано матеріал дослідження методом суцільної вибірки з текстів давньо-, середньо-, новоукраїнського і давньо-, середньо-, і нововерхньонімецького періодів... Наявні в українській мові 9 монофонем гемінат /с:/, /в:/, /з:/, /д'/:/, /т'/:/, /л'/:/, /л:/, /н'/:/, /в'/:/ вважаємо периферійними фонемами української мови. Виявлено в українській мові 11 амбісилабічних приголосних

/д'-д'/, /т'-т'/, /ж-ж/, /з'-з'/, /с'-с'/, /ц'-ц'/, /н-н/, /н'-н'/, /л'-л'/, /ш-ш/, /ч-ч/, які зустрічаються після наголошеної голосної, розділяються складовою межею, виконують складорозмежувальну функцію, представляють біфонемі. Сучасна німецька мова, на відміну від української, характеризується наявністю біфонем на місці сполучення однакових приголосних незалежно від внутрішньомовних чинників. Мови дослідження співпадають за функцією, що виконує біфонемне сполучення як в українській, так і у німецькій мовах – це морфеморозмежувальна та складорозмежувальна функції.

Лінгвістичний зіставний аналіз на матеріалі двох мов в історичному аспекті засвідчує, що у сучасній українській мові геміновані приголосні монофонемі мають чітке фонетичне розрізнення, яке закріплюється у мові виконанням смислорозрізнявальної функції, наприклад: у суді – у судді, лють – лють, що в цілому підтверджує наявність у мові фонематичного протиставлення довгих і коротких приголосних. Наявність у сучасній німецькій мові фонетичного розрізнення і відсутність функціонального навантаження дають підстави стверджувати, що у зазначеній мові геміновані приголосні виступають у мовленні (і відповідно у мові) у вигляді звичайних подвоєнь, які не протиставляються окремим звукам, тобто не мають фонематичного протиставлення «довгий / короткий».

Суттєві відмінності особливостей німецьких та українських приголосних сегментів допомагають усувати артикуляційні помилки тих, хто вивчає німецьку чи українську мову як іноземну. Адже системи голосних і приголосних у різних мовах, особливо у неблизькоспоріднених, різняться і кількісно, і якісно. Кожна конкретна національна мова використовує стільки звукових сегментів, скільки вона потребує для обслуговування членів певного суспільства у будь-який період його розвитку. Тому, отримані результати не вичерпують питання, що висвітлене у роботі. Перспективним завданням будь-яких експериментально-фонетичних досліджень вважається подальша розробка проблеми функціонування гемінованих приголосних у спонтанному мовленні, оскільки ця система не є сталою, а безперервно розвивається» (Наталія Байлюк, автореф. дис. «Порівняльно-історичний аналіз гемінованих приголосних в українській та німецькій мовах (експериментально-фонетичне дослідження)»,

https://old.mgu.edu.ua/docs/flp/nauka/bajluk_diser.pdf);

«Асиміляція глухих дзвінками засвідчується пам'ятками, починаючи з XIII ст., а саме: «здравъ» (Пролог 1262 р.); «здоровіє, збирають, здрава» (Полікарпове Євангеліє 1307 р.); «з горь, зборная» (Лаврентіївський літопис 1377 р.); «здержати» (Грамматика 1388 р.). Дзвінки з глухими асимілюються не так послідовно, й у пам'ятках цей процес відбувається лише з XIV ст., напр.: «ускими» (Полікарпове Євангеліє 1307 р.); «молотшою» (Лаврентіївський літопис 1377 р.); «тяшкою» (Пролог 1383 р.); «чернорисца» (Пролог XIV ст.). Широко відома на давньоруському ґрунті й асиміляція за місцем і способом творення, а саме: «съшити → сшити → шшити»; «съ жиру → с жиру → з жиру → жжиру»; «рѣчьць → рѣчць → рѣцць»; «носишься → носишся → носисся»; «носиться → носит'ся → носищя». На сьогодні ці форми є орфоепічною нормою сучасної української мови» (Анжеліка Зинякова, Сергій Пономаренко, «Історія української мови: Загальні питання історії української мови. Історична фонетика», <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/204>).

Дуже важливим є і народномовне підґрунтя як давньоукраїнської, так і сучасної української літературної мови:

«Б.А. Ларін визнає можливим говорити про народномовне підґрунтя давньоруської літературної мови¹⁰⁶⁵, при цьому відносячи її початок до значно більш раннього історичного періоду, ніж С.П. Обнорський. Б.А. Ларін виявляв перші прояви власне руської літературної мови вже в найдавніших договорах київських князів з греками, зокрема в договорі князя Олега з Візантією в 907 р., бачачи в «Руській Правді» відображення тієї самої ділової літературно-письмової мови на східнослов'янській мовній

¹⁰⁶⁵ Тобто давньокиївської – протоукраїнської літературної мови, – П.Д.

основі. Разом з тим Б.А. Ларін не заперечував і сильного прогресивного впливу на давньоруську мову церковнослов'янської мови, визнаючи останню «іноземною» стосовно мови давніх східних слов'ян¹⁰⁶⁶... На наш погляд, у процесі утворення давньоруської літературно-письмової мови первинним слід визнати народну розмовну мову східнослов'янських племен, давні східнослов'янські народні говірки; первинними ми визнаємо їх у тому сенсі, що вони, поза сумнівом, до історичного моменту появи писемності підійшли вже внутрішньо підготовленими, відбиваючи відносно високий рівень суспільного розвитку їх носіїв. Досить широко розгалужена у жанрово-стилістичному відношенні ділова писемність, що виникла у східних слов'ян у момент переходу їх від первісногромадського ладу до класового суспільства, відображала багатогранні та різноманітні потреби цього суспільства. Ми виявляємо тут і письмові заповіді, і міжнародні договори, і написи на побутових предметах та виробках, і пам'ятні написи на камінні та надгробках, і приватне листування. Закріплення розмовної мови у різних сферах ділової писемності не було ще, зрозуміло, літературною мовою, але значною мірою підготувало підґрунтя для її появи. Народні говірки східнослов'янської писемної мови розвивалися і відшліфовувалися й у процесі зародження та складання самобутньої мовної художньої творчості у її первісному усному існуванні. Немає сумніву, що східнослов'янські племена¹⁰⁶⁷ у IX – X ст. мали багату і розвинену усну народну творчість, епічну та ліричну поезію, оповіді та легенди, прислів'я та приказки. Це уснопоетичне багатство, безсумнівно, передувало виникненню писемної літератури та літературної мови і значною мірою підготувало їх розвиток» (Микита Міщерський, «Історія російської літературної мови // Проблеми утворення давньоруської літературно-письмової мови», https://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Linguist/meshch/03.php);

«При зіставленні української мови з найдавнішими індоєвропейськими мовами, зокрема з латинською, впадає в око її, так би мовити, «архаїчність», тобто наявність у ній великої кількості найдавніших індоєвропейських елементів. Фонетична система української мови, якість її звуків напрочуд близькі до латинської (і, зауважимо, до іспанської та італійської – її найближчих спадкоємців)» (Іван Ющук, «Факти про давність української мови», http://narodna.pravda.com.ua/politics/472ecd2fbe50a/view_print/, <http://uamova.blogspot.com/>);

«Аналізуючи мовну ситуацію в Київській Русі, варто розрізнити два рівні функціонування мови в давньоруському суспільстві – діалектний і літературний. На думку Г. Півторака, у Київській Русі існували дві форми усної мови (усне народне діалектне мовлення та усно-літературні койне) і дві писемно-літературні мови – давньокиївська (давньоруська) і церковнослов'янська. Давньоруська мова – літературно-писемна мова східних слов'ян, які населяли Київську Русь. До того ж вона є певною абстракцією, що містить набір характерних лінгвальних рис, якими східнослов'янські діалекти VII – XII ст. вирізнялися серед інших слов'янських. Оскільки давній східнослов'янський мовний ареал був діалектно досить виразно здиференційований (за дослідженням Г. Півторака, на кінець XIII ст. на території Київської Русі виділялося 6 основних діалектних макрозон: південно-західна, карпатська, поліська, полоцько-смоленська, північна, північно-східна), тому монолітної, структурно одноманітної давньоруської мови не було. Мовні особливості давньоруських діалектів реконструюють на основі свідчень писемних пам'яток, написаних кирилицею, та сучасних східнослов'янських говорів із залученням матеріалу з інших слов'янських мов. В історії давньоруської мови умовно розрізняють 2 періоди: дописемний (ранній, незадокументований – VII – X ст.) та писемний (задокументований – XI – XIII ст.)» (Анжеліка Зинякова, Сергій Пономаренко, «Історія

¹⁰⁶⁶ Тобто для пращурів українців, бо фінськомовному населенню Московії вона була нав'язана вже в українській редакції і лише як літературна мова. Дворянство ж нав'язало її психічно інфантильному бидлу і для повсякденного вжитку, хоча само ще довго користувалося французькою мовою, – П.Д.

¹⁰⁶⁷ Тобто пращури лише українців – П.Д.

української мови: Загальні питання історії української мови. Історична фонетика», <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/204>);

«...Справжня, «жива» українська мова ніколи не була «давньоруською», ніколи не була «загальноруською», ніколи не була тотожною російській, не була пращуром чи нащадком, чи відгалуженням російської мови. Вона формувалася і виникла з праслов'янської, формуючись від VI до XVI ст.» (Юрій Шевельов, 1996, 204)... «Таким чином, рубіж XI – XII ст. можна умовно визнати часом завершення формування української мови і початком нового етапу її історії, коли вона в народнорозмовному варіанті вже набула в основному всіх притаманних їй мовних рис. Такий висновок збігається і з поглядами українських мовознавців XIX – першої половини XX ст. на час виникнення української мови. Наприклад, П. Житецький ще в 1876 р. дійшов висновку, що система голосних звуків української мови визначилася вже у XII – XIII ст. На думку О. Потебні, українська мова за часів Київської Русі вже існувала. Всесвітньовідомий науковець академік А. Кримський, дослідивши величезний фактичний матеріал, категорично твердив, що жива українська мова XI ст. «стоїть посеред східного слов'янства цілком уже відокремленою»... Для всієї території Київської Русі спільними були дві літературні мови – церковнослов'янська і давньокиївська (її традиційно називають також давньоруською). Церковнослов'янська мова за походженням – старослов'янська (інша назва – староболгарська, бо вона виникла на основі одного з македонських діалектів староболгарської мови). Ця мова прийшла до нас разом зі священними книгами після прийняття християнства і стала мовою православної церкви, освіти і культури. На східнослов'янському ґрунті ця мова зазнала впливу місцевих народних говорів і стала помітно відрізнятися від староболгарської мови. У науці вона дістала назву «церковнослов'янська мова». Однак, незважаючи на значні місцеві впливи, церковнослов'янська мова не змінила своєї суті. Вона залишилася спільною мовою всіх православних (а пізніше також і греко-католиків) як на Русі, так і в інших слов'янських християнсько-православних країнах. Для східних слов'ян вона була хоч і зрозуміла, проте все ж таки не рідна. Усі державні й світські культурні функції на всій території Київської Русі виконувала давньокиївська (давньоруська) писемно-літературна мова. Вона виникла на основі місцевих мовних традицій фольклору, суспільно-політичної практики і дружинного епосу за зразками й мовними моделями старослов'янської мови. Маючи розгалужені стилі (юридично-діловий, літописний, світсько-художній), давньокиївська писемно-літературна мова функціонувала паралельно з церковнослов'янською мовою (деякі науковці вважають ці мови лише двома жанрами тієї самої літературної мови). Це – мова збірника законів «Руська правда», літопису «Повість минулих літ», а також «Слова про Ігорів похід», «Повчання Володимира Мономаха», «Моління Данила Заточника» та ін. У різних регіонах Русі ця писемно-літературна мова поступово збагачувалася місцевими лексичними й стилістичними особливостями і згодом стала основою формування української, білоруської і частково російської писемно-літературних мов давнього періоду. Проникнення ж місцевих народнорозмовних елементів у церковнослов'янську мову спричинилося до виникнення української, білоруської та російської редакцій церковнослов'янської мови. Таким чином, церковнослов'янська мова по суті стала сукупністю багатьох (східнослов'янських, сербської, болгарської) її редакцій. Проте слід сказати, що спільність і церковнослов'янської, і давньокиївської (давньоруської) мов для всієї території Київської Русі від самого початку була дуже відносною. Правильніше було б говорити про спільність не самої мови, а лише писемних текстів. Церковнослов'янські й давньоруські тексти були вже з найдавнішого часу лише своєрідними графічними формулами, які читали в різних регіонах по-різному, вимовляючи слова «на свій лад». Той самий текст, прочитаний з книжки, скажімо, у Києві, Полоцьку й Суздалі, сприймали як за різними мовами. Але «законодавцями моди» в книжній вимові, звичайно ж, були столичні (тобто київські) книжники. Зокрема, вони вимовляли g як h, Ъ («ять») як i; та, і як й; приголосні перед голосними u, e вимовлялися твердо, тощо» (Григорій Півторак,

«Походження українців, росіян, білорусів та їхніх мов» (міти і правда про трьох братів слов'янських зі «спільної колиски»), <http://litopys.org.ua/pivtorak/pivtorak.htm>).

«Безцінним матеріалом для дослідження образу національного почуття в українській та російській мовах виступають слова з суфіксами суб'єктивної емоційної оцінки, які практично відсутні в китайській і лише частково наявні в англійській мові. Порівняльний аналіз українських та російських концептів суб'єктивної оцінки продемонстрував глибоку лексичну розробленість та більший експресивно-словотвірний потенціал при утворенні деминутивних зменшувально-пестливих форм іменників, прикметників та прислівників в українській мові порівняно з російською; пояснення чому, здається, слід шукати в особливостях емоційно-чуттєвого характеру «української душі», кордоцентричності¹⁰⁶⁸ української психічної структури. Найяскравішим проявом українського ліризму та сентиментальності в мові, на наш погляд, слід визнати наявність унікальних дієслівних та займенникових зменшувально-пестливих форм, аналогів яким не існує у близько спорідненій російській мові: дієслово: «істочки, їстоньки; питоньки, питочки; спатоньки, спаточки, спатусі, спатуні; гулятоньки, гуляточки» тощо. Серед займенникових та прислівникових форм виділяються такі емотиви безеквівалентного характеру, як: «самісінький, самий; ніякісінький, ніякенький; нічогісінько; тутечки, осьдечки, ондечки; тамечки». Характерною для української мови є наявність пестливих форм навіть у слів загальнонегативної семантики («воріженьки»)…» (Ірина Голубовська, автореф. дис. «Етноспецифічні константи мовної свідомості», <http://dissertation.com.ua/node/684661>).

«За рештою 32 ознаками з 40 українська відмінна від російської. Що більше, названі риси української мови не просто відрізняють її фонетику від російської: більшість їх водночас єднають її з рештою слов'янських мов, тобто є слов'янськими фреквенталіями. Так, відсутність редукції (риса 7) єднає українську з усіма слов'янськими, крім російської та словенської; відсутність цокання (риса 19) поєднує українську з усіма слов'янськими, крім російської, білоруської та польської (частково); відсутність акання (риса 8) – спільна риса української з усіма слов'янськими, крім білоруської та російської (лише у північних говірках російської акання також немає). Історичний збіг і, ы > и (риса 4) єднає українську з усіма західнослов'янськими мовами, ствердіння губних і р (риса 12) – з усіма південнослов'янськими, наявність фарингального г (h) (риса 11) – з центральнослов'янськими. Історичний розвиток і < ѣ (риса 1) поєднує українську з нижньолужицькою (spřew, wěnk, wěny [spiw, wink, wĩny]) і хорватською (в «ікавських» діалектах), розвиток і < o (риса 2) – українську з обома лужицькими, чеською, словацькою і польською, у яких ця риса існує в історично попередньому стані: nóž, mój [u]; nóž, mój [u]; nůž, mǔj [u]; nǒž mǒj [uo]. Усе це слов'янські фреквенталії, відсутні в російській... Просторова картина розподілу зв'язків отриманих даних унаочнена мапосхемою.

¹⁰⁶⁸ Від лат. «cordis» – серце, – П.Д.

Відображені на ній факти суперечать твердженням про особливу близькість української мови до російської. Те, що в українській схоже на російську (11-ть рис), принаймні удвічі, а то й утричі менше від схожого на будь-яку іншу слов'янську мову. Несумірно більше спільних рис української з білоруською, верхньо- і нижньолужицькою (від 27 до 29 рис з 82), 18 і 19 – зі словенською і полабською, по 20 – 23 – з рештою (половиною) слов'янських мов. Окрім десятків рис, спільних з іншими слов'янськими мовами, ще 34 риси української мови (тобто понад 40%) виявилися унікальними, без аналогів у слов'ян. Яка ж ціна вигадок про те, що українська буцімто не має нічого такого, чого б уже не було в інших слов'ян, а тому взагалі не варта уваги? З-поміж 82 специфічних рис української мови виключно українськими є 34 (№ 3, 16, 29, 35–37, 39, 40, 47, 50, 52, 56, 58–70, 72, 73, 75, 77, 78 – 82); ексклюзивних українсько-білоруських 4, українсько-російських – жодної; аналогій, водночас спільних з іншими мовами: верхньолужицьких і білоруських по 29, нижньолужицьких 27, полабських 19, словенських 18, російських 11. Показово, що решта слов'янських мов (половина: 7 з 14) має з українською по 20 – 21 спільні риси на півдні і по 22 – 23 спільні риси на заході, що достатньо унаочнює справжні історичні зв'язки української мови та її справжнє місце в колі слов'янських мов. Де ж тут підстави для існування «східнослов'янської» групи мов?» (Костянтин Тищенко, «Правда про походження української мови», «Український тиждень» № 39 (256) 28.09 – 4.10.2012 https://i.tyzhden.ua/content/photoalbum/2012/10_12/04/tyshenko/tyshenko.pdf);

«...у своєму церковнослов'янському елементі російська літературна мова належить українцям навіть більше, ніж росіянам, і природний шлях для створення нової української літературної мови мав би полягати в примиканні до вже існуючої російської літературної мови, в ретельному збереженні (пережиткової, – П.Д.) церковнослов'янської стихії цієї мови одночасно з заміною її середньовеликоруської стихії малоросійською... Але ті українські інтелігенти, що ратували за створення самостійної української літературної мови, саме цієї природної подібності з російською літературною мовою¹⁰⁶⁹ і не бажали. Тому вони відмовилися від єдиного природного шляху¹⁰⁷⁰ до створення своєї літературної мови, цілком порвали не тільки з (хлопоською, – П.Д.) російською, а й з церковнослов'янською літературно-мовною традицією¹⁰⁷¹ і вирішили створити літературну мову виключно на основі народної мови, при цьому так, щоб ця мова як можна менше була схожа на російську¹⁰⁷². ...сучасна українська літературна мова має бути віднесена до літературних мов західнослов'янської (чесько-польської) традиції» (Микола Трубецький, «Загальнослов'янський елемент в російській культурі», <http://philology.ru/linguistics2/trubetskoy-90.htm>);

«Ці підсумки підкреслюють неадекватність поняття східнослов'янської мовної єдності для належного пояснення історичної еволюції української фонологічної системи та її складових частин. Українська мова ніколи не була пов'язана з південнослов'янськими тісніше, ніж з сусідніми східнослов'янськими (всупереч позиції С. Смаль-Стоцького та інших). З цими останніми українську мову поділяли такі важливі стародавні звукозміни (або їх результати), як виникнення повноголосся і деназалізація «є» з перетворенням його в «і», з іншого боку, в протобілоруських і особливо в проторосійських діалектах були аж ніяк не менш важливими інновації, які обійшли українську мову (акання, а для проторосійських діалектів також перехід «ї» і «й» перед «ј» відповідно в «ь» і «ъ» тощо). Не існувало не тільки повної східнослов'янської єдності, а й української єдності, оскільки в південноукраїнських і північноукраїнських діалектах іноді відбувалися різні звукозміни. Протягом ранньосередньоукраїнського і середньоукраїнського періодів навіть такого характеру українсько-російські зв'язки звелися практично до нуля, а українсько-білоруські істотно ослабли. Українська мова піддавалася дії зі західного напрямку (хоча і не

¹⁰⁶⁹ Що прирікає на психічну інфантильність всі верстви населення, – П.Д.

¹⁰⁷⁰ Але ж тупикового шляху, – П.Д.

¹⁰⁷¹ А і з провізантійською імперською церковнослов'янською літературно-мовною традицією, – П.Д.

¹⁰⁷² Щоб ця мова як можна менше була схожа на утворюючу хлопський менталітетросійську, – П.Д.

переродилася, звичайно, з цієї причини в західнослов'янську). Незалежно від того, які саме історичні обставини спричинили цей поворот, оригінальність тодішньої фонологічної еволюції української мови слід шукати саме в цьому. Якщо підходити до цієї оригінальності, задалегідь ґрунтуючись на беззаперечному східнослов'янському характеру української мови, то ні побачити, ні пояснити його належним чином немає можливості. Тепер у ХХ ст. «радянський» режим запровадив політику, спрямовану на повне «східнослов'янення» української мови. Яким буде результат цього унікального експерименту, покаже тільки майбутнє. Однак сьогоdnішній стан або майбутній результат не вільно (тобто не можна, – П.Д.) проєктувати на колишню історію» (Юрій Шевельов, «Історична фонологія української мови», <http://izbornyk.org.ua/shevelov/shev08.htm#pid17>);

Отже, українська мова більш близька до західнослов'янських мов, що як і вона відображають навколишній світ на відміну від туранської російської не цілісно, а суттєво детальніше. Російськомовна людина працює не на досягнення найкращого результату, а так щоб скоріше позбавитися від самої роботи. Можливо тому-то в російській мові процес і його результат часто позначаються одним і тим же словом: рос. «обшивка» – «обшивання, обшивка»; «насыщение» – «насичування, насичення»; «наполнение» – «наповнювання, наповнення»; «разработка» – «розроблювання, розробка»; «напыление» – «напилювання, напилення»; «воспитание» – «виховування, виховання» і т.д.

Тому-то українська мова і є значно багатшою туранської російської мови. Наявність у російській мові великої кількості багатозначних слів розвінчує міт про її багатство. На бідність російської лексики вказують також і наявність у російській мові, як надзвичайно великої кількості іноземних запозичень, так і великої кількості лакун, причому навіть на тлі і лексично близької до неї української мови:

«Методика контрастивного аналізу лексики «від» української до російської мови дозволила виявити в російській літературній мові на тлі української літературної мови 1300 лакун. З них 194 мотивовані та 1106 невмотивовані лакуни. Таким чином, співвідношення мотивованих лакун до невмотивованих становить 1/6. Мотивовані лакуни, за результатами цього дослідження, склали 15%, невмотивовані лакуни – 85%. Мабуть, такий високий відсоток (85%) невмотивованих лакун свідчить про комунікативну нерелевантність (неадекватність, – П.Д.) тих чи інших концептів у концептосфері російського народу. Більше того, російській мовній свідомості не притаманна детальна номінація окремих явищ... Середній індекс лакунарності в російській мові становить 0,043... За допомогою тієї ж методики, взявши російську мову за вихідну, а мовою зіставлення – українську, було здійснено аналіз понад 32 тисячі російських іменників. Виявлено та описано 130 російських безеквівалентних семем. Семний аналіз конотативного та функціонального макрокомпоненту показав, що російська безеквівалентна лексика є неоцінною (90%) та неемоційною (83%), за інтенсивністю використання – маловживаною (47%), та рідкісною (40%). Отже, російські безеквівалентні лексеми переважно перебувають у пасивному словниковому запасі народу. Середній індекс безеквівалентності російських іменників склав величину 0,004» (Наталія Проценкова, автореф. дис. «Національна специфіка семантики слова в близьких мовах: на матеріалі іменників російської та української мов», <http://www.dissercat.com/content/natsionalnaya-spetsifika-semantiki-slova-v-blizkorodstvennykh-yazykakh-na-materiale-imen-sus>).

Як бачимо, ніби то багата російська мова виявилася біднішою за українську. У суто оціночній і засміченій надмірними запозиченнями російській мові (згідно з дослідженнями Наталії Проценкової) немає жодних відповідностей майже п'яти відсоткам українських іменників, тоді як українська мова могла б бути збагачена менш ніж половиною відсотка такої ж російської лексики. І то, в цьому немає жодної потреби, бо ця безеквівалентна лексика є переважно маловживаною і дуже рідкісною і в самій російській мові.

Наявність в українській мові дуже великої кількості дієслів, що не мають у російській мові однослівних еквівалентів, свідчить про значно більше високий рівень не тільки її деталізованості, а і її метафізичності (абстрактності, узагальненості, умоглядності, спекулятивності; трансцендентальності та філософічності):

базарювати – «бути на базарі для того, щоб купувати або продавати що-небудь»;
бекати – «говорити нісенітницю», «дзвонити окремо в один дзвін»;
бовваніти – «стирчати бовваном / бовдуром»;
бучавіти – «твердіти, сохнути [про шкіру]»;
вапнувати – «білити вапном»;
веслувати – «гребти веслами»;
веснувати – «вести весняні роботи»;
виваксувати – «начистити взуття ваксою»;
вигемблювати – «вистругувати рубанком»;
видибати – «вийти, зійти, насилу пересуваючи ноги»;
викобзати, виковзати – «ковзаючи по льоду, зробити доріжку»;
вирачкувати – «вилазити рачки»;
висиновити – «виключити з родини, позбавити спадщини»;
витавати – «виступати з води»;
вистерликати – «заробити гроші грою на музичному інструменті»;
вичапати – «насилу вибратися з чого-небудь»;
вечервонити – «забарвити в червоний колір»;
вичовгати – «вийти, човгаючи ногами»;
вишаровувати – «добре вимивати, змивати за допомогою мочалки, щітки та ін.»;
вівчарити – «пасти овець»;
відмолодикувати – «прожити молоді роки»;
відроскошувати – «пожити у достатку, у розкоші»;
віршувати – «вигадувати вірші, вимовляти вітальні вірші»;
волокнуватіти – «робитися волокнистим»;
волоситися – «тягати один одного за волосся»;
гаптувати – «вишивати золотом або сріблом»;
гарликати – «погано співати»;
гаяти – «марнувати, марно витрачати час»;
дашити – «крити покрівлю, дах»;
дибати – «ходити повільно і незручно»;
дилювати – «будувати з колод»;
домувати – «бути, перебувати вдома»;
допастися – «накинутися на щось з жадібністю»;
жерстити – «покривати дах жерстю»;
жилавіти – «ставати жилястим»;
заборошнити – «забруднити борошном»;
забузанити – «говорити, нести нісенітницю»;
завузлити – «зав'язати вузлом»;
загоджувати – «догоджати комусь із корисливою метою»;
загвозджувати – «прибивати цвяхами»;
загорбатіти – «зробитися горбатим»;
задощитися – «намокнути під дощем»;
задрипувати, задрипати – «намочити, забруднити одяг і ін., ходячи рососою, болотом»;
задріботіти – «швидко заговорити, засипати скоромовкою»;
закандзюбитися – «зігнутися гачком»;
заквітчуватися – «прикрашатися квітами»;
закортіти – «захотіти сильно, з нетерпінням»;

залицятися – «маючи почуття симпатії чи любові до будь-кого, надавати знаки уваги, зачіпати розмовою, жартами тощо»;

замолодикувати / запарубкувати – «почати життя парубка, неодруженої людини»;

замуравитися – «зарости травою»;

занадитися – «взяти собі за звичку часто навідуватися кудись»;

занедбати – «перестати дбати про когось, про щось»;

занепадати – «занепадати, хилитися до занепаду»;

занехаювати – «переставати дбати про що-небудь»;

занизувати – «вишивати занизуванням»;

занишпоритися – «заглибитися у будь-що, надмірно зацікавитися всім»;

заніколитися – «зробитися ніколи»;

знікчемніти / занікчемніти – «зробитися нікчемним»;

заприятелювати – «зробитися приятелем будь-кого»;

запропачати – «призводити до непридатності, до загибелі; псувати; знищувати»;

зароситися – «змочитися у росі»;

засльотитися – «почати дощити, про облоговий дощ»;

затоваришувати – «вступити в товариські стосунки – стати товаришем когось у будь-якій справі чи заході»;

зауважити – «звернути увагу / зробити зауваження»;

зацвяхувати – «оббити цвяхами»;

зволікати – «уповільнитися з виконанням чого-небудь»;

змарніти – «втратити привабливість, тобто зовнішній гарний вигляд»;

змарнувати – «безглуздо витратити, розтратити, зіпсувати»;

змогутніти – «стати могутнішим»;

зневірятися – «губити віру у щось, не втрачаючи надію (не впадаючи у відчай)»;

знепритомніти – «втратити свідомість»;

зняковіти – «одночасно збентежитися та засоромитися»;

кайлувати – «відбивати породу киркою»;

ковбанитися – «возитися у бруді»;

конюхарити – «бути конюхом»;

коржавіти – «ставати жорстким, твердим»;

кородитися – «корчитися від болю, скаржитися на біль, нездужання»;

кохатися – «насолоджуватися один одним»;

крижувати – «споруджувати хрести»;

кукобитися, кукоблитися – «гніздитися; влаштовуватися; господарювати; дбати»;

локшити – «різати на дрібні шматки»;

лунати – «далеко поширюватися подібно відлунню»;

набрунитися – «пустити бруньки»;

нахмаритися – «покритися хмарами» [про небо];

ницювати [одяг] – «вивертати на виворіт, на протилежний бік» [тканину одягу];

ніколитися – «не вистачати, не мати часу»;

нікчемніти – «перетворюватися на нікчемність»;

норити – «копати нори; покривати, засіювати, спестрити, обліпити землю норами»;

облишити – «дати спокій – перестати турбувати», «кинути [як непотрібне]»;

обриштовувати – «обставляти [будівлю] будівельними лісами, підмостками»;

оговтатися – «повернутись до нормального стану, прийти до тями»;

отямитися – «прийти до тями»;

очужіти – «зробитися чужим»;

очутити – «привести до тями»;

ошадіти – «покритися інеєм, памороззю»;

пароститися – «пускати пагони, паростки»;

партачити – «робити, виконувати щось невміло чи недбало»;

парубкувати – «бути холостяком»;
поводитися [якось] – «вести себе»[якось];
погараздитися – «влаштуватися як слід, отримати більш придатне становище»;
понеділкувати – «не виконувати важкої роботи у понеділок»;
пружніти – «робитися більш пружним»;
русявіти / зарусявіти – «ставати світло-русявим / зробитися русявим»;
спантеличити – «збити з пантелику»;
сплохувати – «потрапити у скрутне становище»;
тижнювати – «бути десь весь тиждень»;
удавати – «робити вигляд»;
унаочнювати – «робити наочним»;
унеможливити – «виключити можливість; зробити неможливим що-небудь»;
усталитися – « зробитися стійким, стійкішим»;
хамаркати – «нерозбірливо (незрозуміло) читати»;

Бідність же штучної і неметафізичної російської мови є наслідком як вихідної бідності і поганої деталізованості МКС туранських (фінсько-угорських та тюркських) неметафізичних мов, що передували їй у Московії, так і переінакшення (переосмислення) московитами лексики, запозиченої як у слов'ян, так і у багатьох інших народів, під своє архаїчне туранське світосприйняття:

«...«Проміжний» (між Європою та Азією) стан російської культури позначився мовою, характерною рисою якої стала переймливість: відкидаючи сучасні «холдинги» і «саміти», сучасні мовні пуристи забувають про те, що кожне п'яте-шосте російське слово не слов'янського, а тюркського походження. Освоювати, переінакшуючи на свій лад – взагалі притаманність російської природи. Згадаймо блоківське:

«Ми любимо все – і жар холодних чисел,
І дар божественних видінь,
Нам прийнятно все –
І гострий галльський сенс,
І похмурий німецький геній...»

Переплавку чужого до невпізнанності видно й у запозиченні західних політичних інститутів у ході суспільних перебудов: перших російських «сенаторів» цар Петро власноруч поров за недбалість, Державна Дума, і колишня, і нинішня, мало схожі на європейські парламенти, а поділ врядування в Росії – не правова норма, а інструмент політичної боротьби, як і президент не стільки виборний і змінюваний глава держави, скільки (в очікуваннях громадян) – «батько Вітчизни»¹⁰⁷³, яким себе оголосив реформатор Петро I...» (Зінаїда Сікевич, «Соціологія та психологія національних відносин», https://nashaucheba.ru/v22132/сикевич_з.в._социология_и_психология_национальных_отношений);

«Причинами, що уповільнили хід нашої (російської, – П.Д.) словесності, зазвичай вважаються: 1) загальне вживання французької мови та зневага російської. Всі наші письменники на те скаржилися, але хто ж винен, як не вони самі. Виключаючи тих, які займаються віршами, російська мова ні для кого не може бути досить привабливою. У нас ще немає ні словесності, ні книг, всі наші знання, всі наші поняття з дитинства почерпнули ми в книгах іноземних, ми звикли мислити чужою мовою; просвітництво століття вимагає важливих предметів роздумів для їжі розумів, які вже не можуть задовольнятися блискучими іграми уяви та гармонії, але вченість, політика та філософія ще російською мовою не говорили – метафізичної мови у нас зовсім не існує; проза наша так ще мало оброблена, що навіть у простому листуванні ми змушені створювати обороти слів для пояснення понять звичайнісіньких; і лінощі наші охоче виражається мовою чужою, в якій механічні форми вже давно готові і всім відомі» (Олександр Пушкін, з

¹⁰⁷³ Тобто її володар, деспот, – П.Д.

чорнового нарису нотатків «Про причини, що уповільнили перебіг нашої словесності», http://lib.ru/LITRA/PUSHKIN/p6.txt_with-big-pictures.html);

«Наша письмова мова ще з петрівських часів то від насильницької деспотичної ломки, то під пір'ями освічених верств, що думали французькою, то від жвавості перекладача, то від квапливості пишучих, які знають ціну думки і часу, але не слова, постраждала: і у своєму словниковому запасі, й у граматичному ладі, і, найголовніше, у складі. Словниковий запас неухильно виснажувався; лінувалися вишукувати і залучати гідні російські слова, чи соромилися їх «грубості», або ж докоряли їх за нездатність висловити сучасну високу тонку думку (а нездатність була в нетерплячих авторах). Натомість втраченого наштовхували без утримання іноземних слів, іноді дуже гарних (хто кине камінь в «енергію», «нерв», «процес», «проблему»?), часто зовсім нікчемних...» (Олександр Солженіцин, «Не звичай дьогтем щи білити, на те є сметана»,

http://lib.ru/PROZA/SOLZHENICYN/s_smetana.txt_Ascii.txt);

«— Ну, яка вона велика та могутня?! Російська мова – це франко-польсько-англо-латинсько-тюркське місиво. Так, в результаті це місиво вийшло (формально, – П.Д.) непоганим, але треба чесно визнавати, що нічого унікального в цьому немає. Ви почитайте, подізнавайтесь, якою була російська мова до тих самих петрівських часів. Російське дворянство після війни 1812 року говорило переважно французькою не тому, що воно було сволочним, непатріотично налаштованим. Просто російською мовою висловлюватися було неможливо! Більшості понять і явищ не було ніяких позначень...» (Олександр Невзоров: «Великої російської культури не було ніколи»,

http://www.aif.ru/society/people/aleksandr_nevzorov_velikoy_russkoy_kultury_nikogda_ne_sus_hchestvovalo);

«Відома теза про те, що «могутня російська мова» – категорично хибна: вона слабка. Щоб описати моє ставлення (як історика та громадянина) до режиму, до рабської агресивно-слухняної більшості – не вистачає слів. Сказати, що я все це зневажаю, що мені це огидно, бридко, назвати це скотиняцтвом, убогістю, гниллю, брудом і т.д. і т.д. – це нічого не сказати. Мат – ще акварельніше. Слаба російська мова, надзвичайно слабка і бідна. Принаймні для опису самої Росії. Для якоїсь тургенівської Франції (де була придумана теза) – може, вона і багата, велика і могутня, а тут бідна...» (режисер, історик, академік РуАН Євген Понасенков, «Не могутня, а дуже слабка російська мова щодо самої Росії», <https://www.obozrevatel.com/blogs/40615-ne-moguch-a-ochen-slab-russkij-yazyik-v-otnoshenii-samoj-rossii.htm>).

Але ж найбільше українська мова відрізняється від російської своєю благодатною мовною картиною світу. Адже в українській МКС, на відміну від російської, відбито поважливе і піднесене ставлення як до рослин і природи в цілому, так і до жінки:

«Окрім своєрідності денотативно-сигніфікативних ознак, фольклоризми-фітоніми характеризуються також унікальними у кожному окремо взятому випадку прагматичними особливостями, до яких включаємо експресивно-емоційну оціненість та різноманітні конотації. Рослини досить часто є «предметами, що збуджують почуття», і це відображено у прагматичному компоненті їх лексичних значень... Скажімо, на основі узагальнених понять «краса», «жіночність» поєднуються між собою слова-символи «калина», «тополя» «верба», їх слова-прототипи входять до одного тематичного блоку («рослини», «дерева»), проте їх функціональна взаємотрансформованість досить обмежена. Справді, у фольклорних текстах, особливо українських, заміна «калини» на «тополю» чи «вербу», незважаючи на досить тісну кореляцію їхніх символічних значень («жінка за певних обставин»), та слів-прототипів (дерева) без суттєвих прагматичних змін практично неможлива: спостерігаємо чітке закріплення значення кожного символу залежно від конституації. Натомість у російських фольклорних текстах порушення фіксованості вживання слів-символів спостерігаємо досить часто: «калинушка з малиною», «блакитна квітка», «грушиця кучерява», тощо в більшості випадків, безперечно, кореферентні» (В.В. Галайчук, автореф. дис. «Лексичні одиниці мікросистеми «Рослини» в українських

фольклорних текстах», <http://www.disslib.org/leksychni-odnyntsi-mikrosystemy-roslyny-v-ukrayinskykh-folklornykh-tekstakh.html>).

У багатьох індоєвропейських національних лінгвокультурах символом краси є квітка. І, якщо в українській та французькій лінгвокультурах квітка уособлює жіночу красу, то в російській лінгвокультурі вона уособлює чоловічий нарцисизм:

«Той факт, що в російській мові квітка чоловічого роду, а «*ta fleur*» у французькій – жіночої, робить один і той же предмет реального світу абсолютно різним у сприйнятті носіїв цих мов та представників цих культур» (С. Тер-Мінасова, «Мова та міжкультурна комунікація», <http://yanko.lib.ru/books/language/ter-minasova-lang.htm>);

«Дитиною я не відділяв себе від гучної субстанції Шарлоттіної мови. Я плавав у ній, не задаючись питанням, чому цей спалах у траві, це яскраве, запашне, живе існує то в чоловічому роді, в іпостасі крихкої, кристалічної, заданої, здавалося, [російським] ім'ям «*цветок*», то вдягається бархатистою, пухнастою і жіночою аурую, перетворюючись на «*une fleur*» (Андрій Макін, «Французький заповіт», с. 104, [http://www.e-reading.org.ua/chapter.php/87304/16/Makin - Francuzskoe zaveshchanie.html](http://www.e-reading.org.ua/chapter.php/87304/16/Makin_-_Francuzskoe_zaveshchanie.html)).

Можливо, тому-то в російській мові і немає лексеми, яка відповідає українській лексемі «заквітчуватися» – «прикрашатися квітами». На відміну від ідеалістичної російської МКС у природоцентричній та кордоцентричній українській МКС зовсім не до чоловічого, а саме до жіночого граматичного роду відносяться не лише пелюстка (рос. «*лепесток*») та квітка (рос. «*цветок*»), а й народні назви як багатьох квітів, так і деяких рослин:

рос. «ландыш» – конвалія, рос. «подснежник» – проліска, рос. «*василек*» – волошка, рос. «*рододендрон*» – червона рута, рос. «*василистник малый*» – рутвиця мала, рос. «*поповник (ромашка)*» – пупавка, рос. «*шиповник*» – шипшина, рос. «*мирт*» – мирта, рос. «*пион*» – півонія, рос. «*гладиолус*» – гладіола; рос. «*георгин*» – жоржина; рос. «*золототысячник*» – дзездзелія, рос. «*ноготок*» – нагідка, рос. «*львиный зев / ротик*» – паротка, рос. «*воловик лекарственный*» – рум'янка лікарська, рос. «*таволожник / лабазник вязолистный*» – таволга в'язолиста, рос. «*шалфей*» – шавлія, рос. «*шалфей железистый*» – мідушиця, рос. «*шафран*» – бриндуша, рос. «*переступень белый*» – бріонія біла / змієва трава, рос. «*трилистник полевой*» – комонниця, рос. «*клевер*» – конюшина, рос. «*вьюнок*» – берізка, рос. «*одуванчик*» – кульбаба; рос. «*ковыль*» – ковила, рос. «*золотоцвет*» – королиця, рос. «*дурман*» – дуриця, рос. «*белоус*» – псяга / псянка, рос. «*лук скорода*» – требулька, рос. «*болотник*» – виринниця, рос. «*плаун сплюснутый*» – зелениця сплюснута / тисина, рос. «*бородавник*» – празелень, рос. «*пырей*» – перійка, рос. «*паслён*» – паслина, рос. «*сельдерей*» – селера, рос. «*хлопок*» – бавовна, рос. «*картофель*» – картопля, рос. «*редис*» – редиска, рос. «*щавель*» – щава / шєва.

Це, вочевидь, пов'язано з тим, що нащадки козаків – українці, на відміну від психічно інфантильних російських мужиків (холопів), міщан, купців та представників інших верств, високо цінували не лише природну, а й жіночу красу, та схилилися перед ними.

На суттєву відмінність російської МКС від української МКС вказує і розбіжність граматичного роду у багатьох українських та російських іменників. Дуже великій кількості українських іменників чоловічого граматичного роду відповідають у російській мові іменники жіночого і, навпаки, дуже великій кількості українських іменників жіночого граматичного роду відповідають у російській мові іменники чоловічого граматичного роду. Але все ж таки найбільша невідповідність російської МКС слов'янській МКС виявляється у середньому граматичному роді. Як у російській, так і в українській мовах є багато слів середнього роду. Однак найчастіше слова середнього роду в них відповідають не тим самим поняттям, що красномовно свідчить про неіндоєвропейське походження російськомовного туранського етносу.

24. Народна творчість українців

Саме завдяки не тільки співучості української мови, а і благодатній українській мовній картині світу і сформувалася найпрекрасніша в усьому світі народна творчість українців:

«Малоруська (українська, – П.Д.) мова – найгармонічніша серед усіх слов'янських мов і відрізняється великою музичною гнучкістю» (Фрідріх Боденштедт, німецький поет та перекладач російських поетів та народних українських пісень);

«Вона заспівала з почуттям «Віють вітри», потім ще романс, та ще, і всіх нас зачарувала, – усіх, навіть Белікова. Він підсів до неї і сказав, солодко посміхаючись: – Малоросійська мова своєю ніжністю та приємною звучністю нагадує стародавньогрецьку» (Антон Чехов, «Людина у футлярі», <http://ilibrary.ru/text/438/p.1/index.html>);

«Участь природи слабка у великоруських піснях і надзвичайно сильна у наших: південноруська (українська, – П.Д.) поезія невід'ємна від природи, вона оживлює її, робить її учасницею радості і горя людської душі; трави, дерева, птахи, тварини, небесні світила, ранок і вечір, спека і сніг – все дихає, мислить, відчуває разом з людиною, все відгукується до неї чарівним голосом то участі, то надії, то вироку... В великоруських піснях є туга, роздум, але майже немає тої мрійливості, яка так поетично захоплює нас. В південно-руських піснях, уносить душу в простір уяв і зігріває серце неземним, а не тутешнім вогнем... Любовне почуття, звичайно душа будь-якої народної поезії, в великоруській поезії рідко підноситься над матеріальністю; навпаки, в наших воно досягає найвищого одухотворення, чистоти, висоти спонукання і грації образів. Навіть матеріальна сторона любові в жартівних піснях зображується з тою анакреонтичною грацією, яка скрадає тривіальність і саму чуттєвість одухотворяє, облагороджує. Жінка в великоруських піснях рідко підноситься до свого людського ідеалу; рідко її краса підноситься над матерією; рідко закохане почуття може в ній цінити що-небудь за гранню тілесної форми; рідко висловлюється доблесть і гідність жіночої душі. Південноруська жінка в поезії нашого народу, навпаки, до того духовно-прекрасна, що і у самому своєму падінні виявляє поетично свою чисту натуру, і соромиться свого приниження. У піснях грайливих, жартівних, різко виражається протилежність природи того і іншого племені. У південноруських піснях цього роду виробляється принадність слова і виразу, доходять до істинної художності: відпочиваюча людська природа не задовольняється простою забавою, але усвідомлює потребу дати їй витончену форму, не тільки що розважає, а і що звеличує душу; веселість бажає обійняти її стихіями прекрасного, освятити думкою. Навпаки, великоруська пісня такого роду виказує не більше як прагнення утомленого від буденної діяльності праці забути на хвилину як-небудь, а не ламаючи голови, а не чіпаючи серця і уяви; пісня ця існує не для себе самої, а для бічної декорації іншого, чисто матеріального, задоволення» (Микола Костомаров, «Дві руські народності», <http://izbornyk.org.ua/kostomar/kos38.htm>);

«Суттєва їх відмінність у тому, що в російських піснях виражається дух покірний своїй долі і готовий підкорятися її велінням. Росіянин не звик брати активну участь в зміні свого життя, тому він здружився з природою й полюбає її оспівувати, бо лиш у цьому він може вилити свою душу. Він не намагається виразити в пісні обставини дійсного життя, а скоріше навпаки бажає мов би відділитися від усього існуючого, і, затуливши вухо рукою, хоче, здається, загубитися в звуці. Тому російські пісні відзначаються глибокою тужливістю, розпачливим забуттям, якимось роздоллям та плавною протяжністю. Всі ці ознаки меншою мірою притаманні Малоросійським пісням (за винятком обрядових), вони, будучи виразом боротьби духу з долею, відрізняються поривами пристрасті, напруженою твердістю й силою почуття, а водночас і природністю виразу. В них бачимо не безпам'ятність і не зневіру, а скоріше досаду і тугу, в них більше дії...» (Михайло Максимович, «Малоросійські пѣсни», – 1827., – С. XIII – XIV, <https://archive.org/details/malorossiyskiepesni?view=theater#page/n17/mode/2up>);

«У великоросів і у всіх південно-західних слов'ян вживання рим дуже мало зазвичай; у малоросів і у слов'ян північно-західних, за винятком сербів-лужичан, рими дуже споживані... Розрізнення короткості і довготи складів розвинулося мало-помалу в мові так само, як і в музиці, де один і той же окремих звук може мати значення і цілого такту, і чверті його, і шістнадцятої частки, і більш. Таку мірну прозу, до того ж ще і римовану і правильно підпорядковану музичному наспіву, бачимо в малоросійських «думах», в сербських «наріцаннях» над померлими, в деяких хорутанських «співаннях» та інших. Свобода не дотримуватися в віршах пісень певної кількості складів на певну кількість наголосів разом зі свободою не дотримуватися мірної мови в переказі казок збільшувалася все більш, збільшувалася одночасно з віддаленням мови від свого первісного стародавнього виду, і мови народної словесності, віддаляючись від давніх умов гармонії, все більше зближувалася з мовою простої, буденної розмови. Внаслідок цього стали можливими такі народні пісні, які відрізняються від звичайної розмовної мови тільки музичним наспівом і в яких вираження за своєю формою так мало залежать навіть від мотиву, що одну і ту ж пісню можна прилаштовувати до наспіву і так, і інакше, і вставляючи слова, і випускаючи, і змінюючи їх порядок... Подібне перетворення помічаємо і в складі творів народної словесності. Розглядаючи їх в ставленні до мови, а разом з тим і до змісту в тому вигляді, як вони представляються тепер у різних слов'янських народів, помічаємо, що їх взагалі два роди: одні¹⁰⁷⁴ відрізняються епічною важливістю викладу, художньою гідністю образів і виразів, інші¹⁰⁷⁵, навпаки того, жартівливістю, що нерідко переходить всі межі пристойності, як їх розуміє сам народ, або навіть потворних образів і виразів. Ті перші залишаються власністю всього народу, обох статей, і повторюються або слухаються старенькими завжди однаково, з такою ж любов'ю, як і молоддю; ці другі чутні більш там, де народ дозволяє собі не дотримуватися звичних умов пристойності» (Ізмаїл Срезневський, «Думки про історію російської мови», <http://www.ruthenia.ru/apr/textes/sreznevs/srezn1.htm>);

«Малоросійська звучна пісня, як дар лісових дриад, чиста від виразу самих крайніх помислів статевого сходження. Мало того, малоросійська пісня гребує безсоромного срамословія, яким рясніє народна піснетворчість в Росії. Малоросійська пісня не бачить гідного для себе предмета в усьому, що не живе біля серця, а привітає, так би мовити, до одного «тесового ліжечка», куди відразу вабить і тут вершить любов пісня великоруська. Поезія, що виражає дух і культ народу в Малоросії, без сумніву, вище, і це відбивається на всі боки у верхніх і нижніх. верствах суспільства. Лермонтов, характеризуючи освічену малоросіянку, каже: «Від зухвалою погляду в ній пристрасті не спалахнуть пожежею, полюбить не скоро, зате не розлюбить вже даром»...» (Микола Лесков, «Єврей в Росії. Кілька зауважень до єврейського питання», <http://www.vehi.net/asion/leskov.html>);

«Якщо ж народ, переживши мітичний і героїчний період свого життя, не пробуджується до свідомості і переходить не в громадянськість, засновану на розумному розвитку, а в громадськість, засновану на переказі, і залишається в природній несвідомості родинного побуту і патріархальних відносин, – тоді у нього не може бути художньої поезії, не може бути ні роману, ні драми. Епопею його складають казка і історична пісня, якої характер, здебільшого, знову-таки казковий. Порівняння козацьких малоросійських пісень з російськими історичними піснями найкраще підтверджує нашу думку: характер перших – поетично-історичний; характер других, як ми побачимо далі, чисто казковий, і до того ж більше прозаїчний, ніж поетичний... Малоросія була органічно-політичним тілом, де будь-яка окрема особистість усвідомлювала себе, жила і дихала в стихії свого суспільного існування і тому знала добре справи своєї батьківщини, настільки близькі до її серця і душі. Народна поезія Малоросії була вірним дзеркалом її історичного життя, і як багато поезії в цій поезії!» (Віссаріон Белінський, «Статті про народну поезію»,

¹⁰⁷⁴ У малоросів (українців) і у споріднених їм північно-західних слов'ян, – П.Д.

¹⁰⁷⁵ У ослов'яненних фіно-угорців і тюрків – великоросів (московитів), – П.Д.

http://az.lib.ru/b/belinskij_w_g/text_0420.shtml, <https://www.litres.ru/vissarion-belinskiy/stati-o-narodnoy-poezii/chitat-onlayn/page-12/>);

«Країна музики (Україна, – П.Д.) була вже за нашими плечима. Великорос задовольняє свої музичні потреби в основному вустами. Ніде в середині Росії ми не бачили в руках простого великороса музичного інструменту... В Україні в недільні або святкові дні майже з усіх вікон або з усіх дверей будинків лунали звуки струнного чи духового інструменту і ніде публічні заходи не відбуваються без спільної музики. Музичний талант малоросів є причиною того, що майже кожен великий поміщик тримає невеликий оркестр із селян-кріпаків. ...майже всіма розумовими здібностями і в усіх відношеннях малорос є протилежністю московита. У малоросів живе ніжне поетичне почуття, що вказує на схильність присвячувати себе сентиментальній романтиці. У великороса відсутні якісь сліди романтики у його світогляді. Його живий, практичний, часом грубий реальний розум не розуміє спокійніших, часто таємних потреб душі малороса. Пісні та уявлення малоросів подібні до поетичного світосприйняття сербів, лицарської романтики поляків; часто їх поетичне устремління легко виходить за межі вузького життєвого кола. Великорос подобається сам собі у світі, який він сприймає, і він насолоджується ним по-своєму у повному обсязі. Його поезія тільки звеличує та прикрашає його, але не змінює. Наскільки застиглим, одностороннім і непоступливим у житті є малорос, настільки і рухливим, незрозумілим і багатостороннім є його поетичне почуття...» (Blasius JH [Йоган Генріх Блазіус]) (Петро Бочан, «Німці, французи та англійці про Україну та український народ у XVII – XIX століттях»;

https://archive.org/stream/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX_djvu.txt);

«З усіх слов'янських володінь Російської імперії Україна, без сумніву, є самою поетичною. Коли приїжджаєш з Петербурга до Києва, відчуваєш себе на півдні. Вечори теплі, вулиці наповнені усміхненими, співаючими людьми, які сидять навколо столиків, винесених з кафе на свіже повітря. Вдихаєш напоєне ароматом півдня повітря, дивишся на місяць, посріблені тополі, відчуваєш, як переповнюється серце, і відчуваєш потребу творити. Все дихає поезією на цій прекрасній рівнині, що ніжно обвівається і купається в теплому сонці. Спокійно і неспішно течуть блакитні річки; маленькі озера мирно сплять, оточені квітковим килимом; як прекрасно мріяти в розкішних дубових лісах. В Україні все – поезія: селянський одяг, їхні пісні, їх танці, особливо їх театр. Україна – єдина країна в Європі, яка має власний народний театр, а не створений освіченими з метою впливу на маси, як це робиться в Європі. Український театр настільки народний, що його навіть не змогли перетворити в міський» (Любов Хведорівна Достоевська, цит. за: «Достоевський в зображенні своєї дочки», СПб.: Андреев і сини, 1992,

<https://www.liveinternet.ru/users/4798140/post416012540/>);

«Українці – це, мабуть, самий співучий народ у світі, і хоча вони не подарували ще Європі жодного знаменитого композитора, співають вдень і вночі, як на прогулянці, так і за роботою... Заміжні жінки під час важкої роботи невтомно співають, як солов'ї. І важко жваво передати читачеві лише словами цю повну життя картину!» (Kohl JG [Йоганн Георг Коль], «Die Ukraine. Kleinrussland», цит. за: Петро Брицький, Петро Бочан, «Німці, французи і англійці про Україну та український народ в XVII – XIX століттях»;

https://archive.org/stream/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX/pro_Ukrainu_u_XVII-XIX_djvu.txt);

«У жодній іншій країні древо народної пісні не дало таких чудових плодів, ніде дух народу не висловився так жваво і світло в піснях, як в українців...» (Фридріх Боденштедт, німецький поет і перекладач російських поетів і народних українських пісень);

«Вислухати новітню європейську музику, а після неї українську народну пісню – це все одно, що вийти з отруєною пахощами міської світлиці на свіже, чисте лісове повітря. Композитори всього світу можуть знайти багатющі музичні перлини в українській народній пісні» (В. Бальтазар, чеський композитор);

«Німецький етнограф і філософ Йоганн Готфрід Гердер, в своєму «Щоденнику моїх мандрів» в 1769 році зазначав: «Україна стане колись новою Грецією: прекрасне місце

розташування цього краю, весела вдача народу, його музичний хист, родюча земля, колись прокинуться ... і постане велика культурна нація і її межі простягнуться до Чорного моря, а звідти – далі по всьому світу...» («Іноземці про Україну», http://thule.primordial.org.ua/aka_mnenie.htm);

«Окремо слід сказати про ставлення Гердера до українського фольклору. Він оцінював його дуже високо, а «козацькі думи» відносив до найвищих досягнень світової народної поезії. Висуваючи перед поетами нову програму, закликаючи їх виходити з духу народної поезії, Гердер вказував як на її високі зразки не тільки на англійські балади, іспанські романси і скандинавські саги, але і на литовські дайни і «козацькі думи»...» (Дмитро Наливайко, «Очима Заходу: рецепція України в Західній Європі XI – XVIII», http://litopys.org.ua/ochyma/ochrus5_1.htm);

«В українських думах виявлено мотиви, котрі мають відповідності в германській епіці, причому саме в тій її частині, що стосується подій у Північному Причорномор'ї (героїчна смерть, утеча з полону, буря на морі, віщі сни тощо)... Думи переважно не просто виконували у супроводі струнного інструмента, але й слугували потужним знаряддям для виховання молоді славними войовниками, для піднесення бойового духу перед битвами, як і пісні готів. Такі пісні були засобами передачі традиції, але, попри очевидну подібність, у різних місцевостях українського світу демонстрували певну етнічну й регіональну специфіку. Козацька епіка, яка є знаковою для культури українського народу і визначає її обличчя, зберігає помітний спадок готського часу, котрий українці могли успадкувати лише внаслідок складних етногенетичних і мовно-культурних процесів, що передбачали участь германського¹⁰⁷⁶ етнічного елемента» (Михайло Рахно, «Мовностилістичні засоби реалізації слов'янсько-скандинавських відповідностей в епічному дискурсі», http://elcat.pnpu.edu.ua/docs/Rakhno_mono.pdf).

Але ж про радянсько-німецьку війну український народ так і не створив жодної пісні. Бо це для нього була зовсім не вітчизняна війна, а війна двох огидних йому імперій:

«Після колективізації та Голодомору народ України жахи радянсько-німецької війни сприймав якось звично. Він у ці жахіття вже втягнувся, звик. Колись давно виступаю у Нью-Йорку. Зала невелика, народу набилося трохи більше граничної місткості: росіяни, євреї, українці. І я звернув увагу шановної публіки на дивовижний факт: українська мова співуча, народ талановитий, пісні любить, але дивна річ, – про радянсько-німецьку війну українці склали лише одну пісню: «Ой, Дніпро, Дніпро, ти сильний, могутній». Встає біблійного вигляду старець з білою бородою і заперечує: помиляєтеся, юначе, пісню склали два московські євреї. Він мав рацію: народ України про радянсько-німецьку війну не склав ЖОДНОЇ пісні. Бо після того, що було у 1930-х роках, народ України радянсько-німецьку війну не сприймав ні як «велику», ні як «вітчизняну»...» (Віктор Суворов, з інтерв'ю Лані Самохваловій: «Європа втратила інстинкт самозбереження»), <http://khersonline.net/novosti/politika/26759-viktor-suvorov-evropa-utratala-instinkt-samosohraneniya.html>).

Не зважаючи на це, разом нараховується більше 500 тисяч українських народних пісень:

«Фольклористи підраховали, що досі було записано понад півмільйона українських народних пісень. З них опубліковано лише неповних десять відсотків, найбільше у п'ятдесятитомнику «Українська народна творчість» та десятитомному корпусі «Українські народні мелодії», який охоплює 11 447 записів. Жодна нація за всю історію не має такої кількості пісень, як самостійно створив український народ... В ЮНЕСКО зібрана фонотека народних пісень країн усього світу. У фонді України знаходиться 15,5 тисяч пісень. На другому місці перебуває Італія з кількістю 6 тисяч народних пісень... Першотворці народних пісень, як правило, невідомі, або взагалі не можуть бути визначені через колективне авторство. Народна пам'ять зберегла лише деякі імена авторів пісень, які

¹⁰⁷⁶ Участь германського слов'янськомовного етнічного елемента, – П.Д.

стали народними. Це [Маруся Чурай](#), авторка пісень [«Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці»](#), [«Засвіт встали козаченьки»](#); козак [Семен Климовський](#) – [«Їхав козак за Дунай»](#). Друга частина народних пісень – літературного походження: [«Реве та стогне Дніпр широкий»](#) (Т. Шевченко), [«Ніч яка місячна»](#) (М. Старицький)... Найдавнішим повним записом української народної пісні є текст [«Дунаю, Дунаю, чому смутен течеш?»](#) із середини [XVI](#) ст. відомий під назвою «Пісня про Штепана воеводу». Його було віднайдено в селі [Венеція-Луків Бардіївського округу](#), в рукописній граматиці [1571](#) року чеського вченого [Яна Благослава](#). Близько [1612](#) року було написано [«Пісню козака Плахти»](#), яку було надруковано в польському збірнику сатиричних творів Яна Дзвонівського в Кракові. У [1684](#) році з'являється [«Дума про козака Голоту»](#), запис, імовірно, зроблено на правому березі Дніпра і вміщено в рукописному збірнику Кондрацького. Перші нотні записи віднайдено у збірнику кінця [XVII](#) – поч. [XVIII](#) ст., що приписується вихованцеві Києво-Могилянської Академії [Захарію Дзюбаревичу](#). Серед записів є тексти «Скажи мені, соловейку, правду», «Ой біда, біда мені, чайці небозі». У [1790](#) році виходить «Богогласник» з піснями релігійного змісту, частина яких побутує і нині в Західній Україні. Це, зокрема, колядки «Нова рада стала», «Бог предвічний...» («Українські народні пісні», https://uk.wikipedia.org/wiki/Українські_народні_пісні; «Українці створили найбільшу кількість народних пісень у світі», <https://web.archive.org/web/20170504100439/http://ukrainianpeople.us/українці-створили-найбільшу-кількіс/>);

«Якби наш край не мав такого багатства пісень, я б ніколи не писав Історії його, тому що я не збагнув би і не мав би поняття про минуле, або Історія моя була б зовсім не те, що я думаю з нею зробити тепер. Ці то пісні змусили мене з жадібністю читати всі літописи...» (Микола Гоголь, Лист І.І. Срезневському, 6 березня 1834 р., ПЗТ т. 10, Листи 1820 – 1835, <http://gogol-lit.ru/gogol/pisma-gogolya/letter-201.htm>; <https://reading-hall.ru/publication.php?id=25521>; <https://studfile.net/preview/2782113/page/25/>);

«Я не кажу про важливість народних пісень [взагалі]. Це народна історія, жива, яскрава, сповнена фарб, істина, що оголює все життя народу. Якщо його життя було діяльним, різноманітним, норавливим, наповненим всім поетичним, і він при всій багатосторонності його не отримав вищої цивілізації, то весь запал, все сильне, юне буття його виливається в народних піснях. Вони є надмогильним пам'ятником минулому, [і навіть] більш ніж надмогильний пам'ятник: [адже] камінь із промовистим рельєфом, із історичним написом – ніщо проти цього живого літопису, що мовить і звучить про минуле. Щодо цього, пісні для Малоросії є все: і поезія, і історія, і батьківська могила. Хто не проникнув у них глибоко, той нічого не дізнається про побут цієї квітучої частини Росії. Історик не повинен шукати в них свідчення дня та числа битви або точного пояснення місця, вірної реляції: у цьому відношенні небагато пісень допоможуть йому. Але коли він захоче дізнатися вірного побуту, стихії характеру, всі вигини і відтінки почуттів, хвилювань, страждань, веселощів зображуваного народу, коли захоче випитати дух минулого століття, загальний характер всього цілого і окремо кожного особистого, тоді він буде задоволений цілком; історія народу викриється перед ним у ясній величі» (Микола Гоголь, «Про малоросійські пісні», <https://nashe.com.ua/songbook/30/info/36>);

«А ще ж у 1920 р. Гнат Танцюра збирав пісні по селах України, де знайшов: українських – 2157, московських – 135, польських – 20, «радянських» – 103» (Павло Штепа, «Московство», Розділ «XXI. Руйнівник Московства», <https://textbook.com.ua/istoriya/1475230795/s-23?page=3>);

«Вперше пісню, написану композитором Миколою Леонтовичем, було виконано хором Київського університету в 1916 році. У «Щедрику» співається про ластівку, яка прилетіла до господи провістити багатий рік для родини. Згідно з популярною, але неточною інтерпретацією, український оригінал опирається на стару слов'янську легенду про те, що кожен дзвін у світі прославляє Ісуса в ніч, коли він народився. Вже 1921 року різдвяну пісню було виконано в Карнегі-Холл у Нью-Йорку. Вона так сподобалась

американцям, що у 1936 році Пітер Вільговський, українець за походженням, здійснив переклад Щедрика, який отримав назву «Carol of the Bells». Саме в цьому варіанті пісня отримала всесвітню славу» («Найвідоміша у світі українська різдвяна пісня», <https://inspired.com.ua/stream/schedryk/>);

«Українські народні пісні спонукали багатьох композиторів до написання світових музичних шедеврів. Наприклад, в основі композиції Summertime – арії, яку написав Джордж Гершвін у 1935 р. для опери «Поргі і Бесс», однієї з найвідоміших пісень у світі – лежить українська колискова «Ой, ходить сон коло вікон» (<https://www.pisni.org.ua/songs/78464.html>). Цю композицію Гершвін почув в Нью-Йорку у виконанні Українського Національного Хору під керівництвом Олександра Кошиця. Почув – і написав один з найгеніальніших і найвідоміших джазових творів. З моменту написання композиції її виконали безліч виконавців, але найвідомішим залишається Summertime у виконанні Луї Армстронга, Еллі Фіцджеральд, а також Чарлі Паркера» (https://www.youtube.com/watch?v=h3kQt14_5OQ);

«Українська пісня «Їхав козак за Дунай» під назвою «L'adieu des fiancés» (Прощання з нареченою) увійшла до збірки французьких народних пісень. Існує німецький варіант цієї пісні. У Франції та Німеччині співають також українську народну пісню «Ой не ходи, Грицю» і т.д.» (https://monitor9.zones.sk/materialy/testy/2017/T9-2017_UJL.pdf; https://www.marazm.org.ua/moral/10_149.html).

«У Данії співають чимало українських пісень данською мовою, не знаючи, що вони українські. Є хор, який співає ці пісні» (Ю. Бомгольт, данський міністр освіти, 1956).

«На всесвітньому конкурсі краси мов в Парижі в 1934 році українська мова зайняла третє місце після французької та перської за такими критеріями, як фонетика, лексика, фразеологія, структура речення. А за мелодійністю українська мова зайняла друге місце, після італійської» (<http://www.lingvafestivalo.info/moskvo/2010/ukrainskij/>).

Та й донині, філологи ставлять співучу українську мову на друге або на третє місце:

«Українська і італійська мови, це дві абсолютно унікальні мови в історії людства. З тисяч сучасних мов, тільки ці дві є повністю фонетично збалансованими мовами (кількість голосних і приголосних звуків у будь-якому реченні завжди однакова). Я не спеціаліст у фонетиці, але мені здається, що для створення такого дива, необхідна була шліфовка на протязі тисячоліть» (Віталій Локотарьов, «Росіяни, ви хто?»), <http://sites.google.com/site/lokotarev/home/filosofia/russkie-vy-kto->

Більша мелодійність мови швабів ніж у інших народностей Німеччини вказує на спорідненість і їх, як італійцям ломбардам, так і нащадкам готів українцям. Літературна готська мова, що склалася на основі балтсько-слов'янських та інших говірок поліетнічних античних готів¹⁰⁷⁷ і під істотним впливом греко-латинських церковних текстів, багато в чому є близькою до південних німецьких мов, що сформувалися на праслов'янському етнічному субстраті античних свебів / свавів / *славів, алеманів та маркоманів:

«Суттєвіші загальні риси, що пов'язують (літературну, – П.Д.) готську з мовами так зв. герміонських або південно-західних племен, серед яких виділяються шваби (алемани) і маркомани (бавари). Мовна традиція цих племен представлена південними німецькими діалектами... Перелічені вище явища не вичерпують всіх ознак, що поєднують готську мову з мовами західнонімецької групи. Але й серед описаних вище ознак є явища, що пов'язані з різними періодами історії німецьких мов. Явища, що об'єднують готську і всю групу західнонімецьких мов, були, вочевидь, відносно пізніми утвореннями. Особливо це стосується суфікса -assus, -passus. В яких умовах могла скластися ця спільність, залишається неясним. Можливо, що поширення цього явища слід зарахувати до тієї епохи, коли (слов'янською, – П.Д.) східногерманські племена перебували поруч із німецькими племенами у районі Одера. У цьому випадку герміони виявилися б

¹⁰⁷⁷ Пращурів як сербів = черв'ян / тервуян = тервінгів, хорутан і українців / русів = грутуннів / гревтунгів та інших спадкових брахкранних слов'ян, так і більшості нинішніх балтських та німецьких народів.

посередниками у поширенні західнонімецьких форм у готів» (Мірра Гухман, «Готська мова», <http://www.tnu.in.ua/study/books/entry-1500260.html>);

«У Західній Пруссії відразу впадають у вічі покликані Фрідріхом II шваби; їхнє чорне волосся, їх темні очі й струнка статура різко різняться зі світло-русявими головами, блакитними очима і огрядністю уродженців Півночі, що значно поступаються їм і в підприємливості, і в здатності до напруженої роботи... Швабська народна говірка залишилася їхньою рідною говіркою; на ній складені ті вільні пісеньки, які вони співають на святах, на галявинах для танців або під вікнами своїх коханих. Народні вчителі обурюються проти «цієї жакливої мови», проти цього Schwoabsch, як вони кажуть, передражняючи грубу вимову вюртембергців; але діти переселенців залишаються їй вірними, і якщо їм потрібно щось сказати один одному таємно при чужих, вони сміливо говорять це вголос на своїй старій мові: самі народні вчителі нічого в ній не розуміють...» (Е. Лавісс, «Нариси по історії Пруссії // Історія Тевтонського ордену», переклад А. Тимофєєвої, М.: Вид. М. і С. Сабашнікових, 1915, цит. за С.А. Шумов, «Тевтонський орден. Крах хрестової навали на Русь // Фрідріх Великий», http://rulibs.com/ru_zar/sci_history/shumov/1/j8.html);

«Швабський діалект вважається в Німеччині «притчею во язицех»: зберігаючи власну мелодику мови, вони вільно прибирають закінчення у слів, вставляють шиплячі приголосні, змінюють граматичну послідовність слів і при кожній нагоді використовують¹⁰⁷⁸ (подібно українцям, – П.Д.) зменшувально-пестливі суфікси. Шваби, які мешкають в інших містах Німеччини, розмовляючи один з одним, одразу переходять на свій діалект. У будь-якій частині маленької Німеччини, але вже поза Баден-Вюртембергом вони почуваються чужими, іноземцями. Над ними сміються через діалект і часто недооцінюють. Даремно. І свою ваду вони звернули собі на користь. Головним туристичним слоганом Баден-Вюртембергу стало вже крилате «Wir können alles. Außer Hochdeutsch» – «Ми можемо все. За винятком літературної німецької»... А до дня народження шваби шлють квіти з доставкою Німеччиною. Відкриваю паперовий пакунок – ніжно-рожева орхідея. У горщику...» (Ганна Пашкова, «Махрові шваби», <https://from-ua.com/articles/161058-mahrovie-shvabi.html>; «Швабський націоналізм», <https://hiddenshell.ru/kto-oni-shvaby-turisticheskii-gid-po-evrope/>);

«...«Хойсле», «штетле», брат картоплі «картоффелн» – смажена картопелька на сковорідочці – «пфанле» (укр. діал. «панва»). У швабському діалекті майже до кожного слова приліплюється зменшувально-ласкавий суфікс «ле», який є зрозумілим кожному німцю, але ніде, крім Швабії, не вживається. Чи варто говорити, що він має не тільки граматичне значення. Мешканка Швабії: «У нас є бабуся – їй вже 90. Так вона просто до кожного слова додає це своє «ле». І каже так смішно – наспів. А як готує! Коронна страва в неї – це... як його... бубен-бубен-шпіцле. «Бубен-шпіцле» – це картопляний салат: картопелька, цибулька, сало («сальце», – П.Д.) шматочками дрібними обсмажене, ну і олії небагацько. Ще одна знаменита на всю Німеччину швабська страва – це «маульташен», тобто, звичайно, (у швабській вимові) «маультешле» – це щось на зразок великих квадратних пельменів, або вареників, тонко розкочене тісто з начинкою. Скажімо, з тієї ж картоплі – картопельки... Говорить лінгвіст Арно Руоф: «Швабська лінгвістика – чудова річ. Основні засади нескладно запам'ятати. По-перше, ударна «а» майже завжди замінюється на «о». Замість «шлаф» (сон) – «шлоф», замість «шаффен» (робити) – «шоффен». Професор Арно Руоф великий фахівець із швабського діалекту, який він сам називає навіть не діалектом, а мовою – «шпрохен»... Каже швабка: «Ми шваби вміємо все, тільки не говорити цією «високою» німецькою. Так уже в нас мова влаштована – нам складно говорити не по-свійськи. Навіщо? Якщо ми кудись їдемо, то там теж люди говорять по-своєму, а, крім того, у нас такий гарний діалект...» («Земля Баден – Вюртемберг та шваби. Вдача швабів, їх їжа та швабський діалект»),

¹⁰⁷⁸ Подібно українцям, – П.Д.

<http://www.portalostranah.ru/view.php?id=80>).

І саме це «-ле» є головною ознакою дії у слов'янських мовах їх пращурів аллеманів і інших свєбів закону відкритих складів. Але ж не тільки у швабів і італійців більшість слів закінчується відкритими складами. У французів, хоч останні склади більшості слів формально і є закритими, але деякі кінцеві приголосні в них просто не вимовляються:

«На кінці слів не вимовляються: «e, t, d, s, x, z, p, g» (крім декотрих виключень), а також буквосполучення «es, ts, ds, ps»...» («Правила читання французької мови», <http://irgol.ru/pravila-chteniya-frantsuzskogo-yazyka/>).

Наприклад, слово «Peugeot» вимовляється як «Пежо». І це, вочевидь, пов'язано з дуже сильним впливом на мову французів мов готів, бургундів, аланів-торків і споріднених їм темно-червоношкірих норманів, що теж були слов'янськомовними, коли прийшли з Азії до Європи.

25. Дуже значний вплив українців і письменників українського походження на вдосконалення як російської, так і польської літературних мов

Саме на державній літературній мові Російської імперії створили свої твори як найбільш відомі українці Тарас Шевченко, Антон Чехов, Микола Гоголь, Володимир Короленко, Михайло Херасков, Іполит Богданович, Василь Капніст, Микола Гнедич, Василь Наріжний, Григорій Данилевський, Микола Костомаров, Данило Мордовець, Володимир Даль, Всеволод Крестовський, Аркадій Аверченко, Михайло Булгаков, Анна Ахматова (Горенко), Володимир Нарбут, Корній Чуковський, Віктор Некрасов, Юрій Олеша, Валентин Катаєв, так і нащадки українців: Михайло Лермонтов, Федір Достоєвський, Микола Некрасов, Костянтин Бальмонт, Всеволод Гаршин, Дмитро Мережковський, Володимир Маяковський, Максиміліан Волошин, Михайло Зошенко, Костянтин Паустовський і багато інших (Євген Трошак, «Російські письменники України і 1917 рік – Громадянська війна і еміграція», <http://archive.li/SG7y>):

«Відомий російський літературознавець К. Мочульський так писав про Гоголя: «Йому судилося круто повернути всю російську літературу... зрушити її зі шляху Пушкіна на шлях Достоєвського. Усі риси, які характеризують «велику російську літературу», що стала світовою, були визначені Гоголем... Із Гоголя починається широка дорога, світові простори. Сила Гоголя була така велика, що йому вдалося зробити неймовірне: перетворити пушкінську епоху нашого письменства в епізод до якого повороту нема і бути не може. Він розбив гармонію класицизму порушив естетичну рівновагу, яку чудом досягнув Пушкін... Від Гоголя пішла вся «нічна свідомість» нашої словесності: нігілізм Толстого, безодні Достоєвського, бунт Розанова. Її «день», Пушкінський золотом тканий покрив, – було скинуто... Можна жалкувати за днем, що так швидко промайнув, і здригтися перед страшним нічним «карликом», автором «Мертвих душ». Але не можна відкидати того, що велика російська література вийшла із «Шинелі» цього «карлика». Без Гоголя, можливо, була б рівновага, антологія, благополуччя: нескінченно продовжений Майков, а за ним безплідність. Після Гоголя – «повне неблагополуччя», світовий розмах і світова слава».

Якщо перший «прорив» української культури на московські терени, як вже говорилося про XVII – XVIII ст. був «перетравлений» Москвою через призму російського менталітету, то другого «прориву» Імперія не витримала. Її культура під тиском російськомовної, але українськоментальної творчості Гоголя і далі – Достоєвського, Толстого та ін., які, виходячи із гоголівської «Шинелі» вступають у відверту полеміку з продовжувачами російськоментальної культурної традиції – Белінським, Чернишевським, Писаревим, «сходить з рейок» органічно-російського розвитку, насичується українськоментальним – екзистенціальним – змістом і виходить на світовий рівень, породжуючи яскравий культурний феномен як «срібний вік» російської культури (М. Бердяєв) на початку XX ст. Ще один потужний імпульс – теж російськомовний, але

українськоментальний – отримує Росія тепер уже в суто філософській сфері від Памфіла Юркевича, якого в 1861 році було запрошено з Києва до Московського університету. Імпульс цей був сприйнятий В. Соловйовим, який на той час навчався в університеті і згодом передав цей імпульс блискучій плеяді російських мислителів (С. Булгаков, П. Флоренський, Д. Мережковський, брати С. та Є. Трубецькі та ін.), творців унікальної і парадоксальної для російської філософської свідомості школи – російського екзистенціалізму початку ХХ ст., тісно пов'язаної з київською школою екзистенціалізму М. Бердяєва, Л. Шестова, В. Зеньківського та ін.

Таким чином, «гоголівська людина», яка в суб'єктивному плані щиро стала «на службу» новій батьківщині, але зберегла свій національний (прихований за російськомовною формою) менталітет, об'єктивно виконала дуже своєрідну функцію, суть якої проф. Московського університету С. Трубецький, відомий російський філософ початку ХХ ст., у своїй праці «До проблем російського самопізнання» витлумачив у тому сенсі, що оукраїнення російської культури було «містком» до її оевроплення, – без такого попереднього оукраїнення «європейство» (світовий рівень) не могло бути приживленим на російській землі» (А.К. Бичко, І.В. Бичко «Феномен української інтелігенції. Спроба екзистенціального дослідження», <http://thales2002.narod.ru/byczkoint4.html>);

«Тодішній захват від Гоголя – ні з чим незрівняний. Його всюди читали точно запоєм. Незвичайність змісту, типів, небувала, нечувана за природністю мова, зроду ще невідомий нікому гумор – все це діяло просто п'янким чином. З Гоголя впроваджується в Росії абсолютно нова мова; вона нам безмежно подобалася своєю простотою, силою, влучністю, вражаючою жвавистію і близькістю до натури. Всі гоголівські оберти, вирази швидко увійшли до загального вжитку. Навіть улюблені гоголівські вигуки: «чорт забирай», «до чорту», «чорт вас знає», і безліч інших, раптом стали в такому обігу, в якому ніколи доти не бували. Вся молодь пішла говорити гоголівською мовою. Пізніше ми стали дізнаватися і глибокої поетичності Гоголя, і приходили від неї в такий же захват, як і від його гумору. Спочатку ж всіх вразив, перш за все іншого, гумор його, з яким нам не можна було порівняти нічого з усього, до тих пір нам відомого. Вся молодь пішла говорити гоголівською мовою... Сотні і тисячі гоголівських фраз і виразів негайно ж були всім відомі напам'ять і увійшли до загального вжитку. Гоголівський лексикон наш, вже з 30-х років стільки багатий, ще більше, ніж раніше розростався¹⁰⁷⁹...» (Критик В.В. Стасов, «Гоголь в сприйнятті російської молоді 30 – 40-х рр.» // М.В. Гоголь у спогадах сучасників / ред., передмова і комент. С.І. Машинського, – М.: Держ. видав. худож. літ., 1952, <https://traumalibrary.ru/book/gogol--sbornik-gvs/gogol--sbornik-gvs.html#s022>);

«Україніст і гогольознавець, що мешкає в Австралії, П. Савчак називав Гоголя «чужинцем в російській мові». Освічені росіяни звинувачували його у відступі від норм російської мови – в «зухвалому повстанні проти правил граматики і логіки» (Н. Польовий. Російський вісник. 1842. № 5). З усіх боків сипалися на письменника звинувачення в засміченні російської мови «варварським складом» [Ф. Булганін. «Північна бджола»]. Але він не пише, а малює, «у Гоголя є щось таке, що змушує не помічати недбалості його мови – є склад», – відзначав Белінський. І. Мандельштам в 1902 році довів, що Гоголь мислив українською і завжди перекладав свої думки з рідної мови¹⁰⁸⁰, коли писав на російській мові. «Читаючи їх, не можна звільнитися від ілюзії, що це переклад з української», – писав в 1909 році літературознавець і мовознавець Д. Овсяненко-Куликовський. У Росії Гоголя лаяли за численні українізми в його російськомовних творах. «Свиня, що він зробив з російською мовою», – писав поет А. Білий, метр російської словесності. У російськомовних текстах Миколи Васильовича понад ста українських слів і маса самобутніх українських виразів. «Звідки він слів понабирав таких?» – дивувалися російські приятелі письменника [Віталій Купрієнко, «Гоголь. Загадкова смерть в Москві».

¹⁰⁷⁹ Проте ж, і поступово переосмислювався під холопську російську мовну картину світу, – П.Д.

¹⁰⁸⁰ А, отже, з української мовної картини світу на сформовану ним новоросійську МКС, ще не переосмислену російськими вельможами під свою холопську ментальність, – П.Д.

– Краматорськ, 2009. – С. 119]. Гоголь був українцем до мозку кісток і «в своєму духовному складі відрізнявся особливостями українського розуму і українського смаку», – писав у своїй «Історії російської літератури» академік А.Н. Пипін...» (Віктор Урбан, «Гоголь», <http://victor-urban.blogspot.com/>);

«Гоголь звів з розуму своїх читачів, дав їм повну свободу фантазій, заворожив їх потенційною реалізацією. Давно підмічено надмірність його прози, потужність образотворчих засобів, які тисячократно перевершують потреби викладу, роблячи його навіть непотрібним, відступаючим на задній план. Неважливо ЩО, важливо ЯК. Перше – статика, друге – динаміка. Гоголь дав російській літературі час, поклав початок літературної ПРОЦЕСУ, що несе невідомо куди «птахом-трійкою». Вся російська література вийшла з Пушкіна, а вивів її Гоголь. Світ Пушкіна досконалий, він поза часом, він замкнутий, самодостатній. Взагалі, Пушкін стоїть дещо осібно, і його, в принципі, можна було локалізувати, «закрити» і заморозити, не покалічивши. А Гоголя можна було тільки зламати, вирвати з коренем. Росіяни і юрмилися біля нього, вільно чи мимоволі затоптуючи. Але зірвалося ... Пушкін – російська свідомість. Гоголь – сон цієї свідомості. У Гоголя російська культура почала бачити сни. (За допушкінської епохи між сном і дійсністю не було ясного кордону, не виникло російської особистості, способу існування російського «я».) ... Ні, не випадково вирвалося у Розанова: «Жоден політик і жоден політичний письменник у світі не справив у «політиці» так багато, як Гоголь». Праві вважали, що слід знищити Гоголя і, отже, майбутній світ. Праві і ліві – воля. Сам Гоголь – фатум...» (Дмитро Галковський, «Нескінченний глухий кут», <https://www.6lib.ru/books/read/beskonehny-tupik-227874/>);

«Звичайно, було б патріотично читати російських авторів, але, зізнатися, я не маю до них особливої прихильності. Виключаючи двох-трьох людей похилого віку, вся нинішня література видається мені не літературою, а в своєму роді кустарним промислом, існуючим тільки для того, щоб його захочували, але неохоче користувалися його виробами. Найкраще з кустарних виробів не можна назвати чудовим і не можна щиро похвалити його без «але»; те ж саме слід сказати і про всіх тих літературних новинок, які я прочитав в останні десять – п'ятнадцять років: жодної чудовою, і не обійдешся без «але». Розумно, благородно, але неталановито; талановито, благородно, але нерозумно, або нарешті – талановито, розумно, але неблагородно... Я не скажу, щоб французькі книжки були і талановиті, і розумні, і шляхетні. І вони не задовольняють мене. Але вони не такі нудні, як російські, і в них не рідкість знайти головний елемент творчості – почуття особистої свободи, чого немає у російських авторів. Я не пам'ятаю жодної такої новинки, в якій автор з першої ж сторінки не постарався б обплутати себе всякими умовностями і контрактами зі своєю совістю. Один боїться говорити про голе тіло, інший зв'язав себе з руками і ногами психологічним аналізом, третьому потрібно «тепле ставлення до людини», четвертий навмисне цілі сторінки розмазує описами природи, щоб не бути запідозреним у тенденційності... Один хоче бути в своїх творах неодмінно міщанином, інший неодмінно шляхтичем і т.д. Навмисність, обережність, собі на умі, але немає ні свободи, ні мужності писати, як хочеться, а отже, немає і творчості. Все це відноситься до так званого красного письменства...» (Антон Чехов, «Нудна історія», 1888, <http://book-online.com.ua/read.php?book=1546&page=77>);

«(Українець, – П.Д.) Чехов органічна ланка у розвитку російської культури, російської думки і російської історії. І якби він не був чужорідним подальшої Росії, саме вона у прихованому вигляді в ньому містилася б, і саме вона була б пов'язана у своєму розвитку з Чеховим мільйонами ниток (репліка Солженіцина теж породжена Чеховим навіть і буквально: «Палата № 6»). Відповідно солженіцинівською безглуздістю все і повинно було скінчитися. Солженіцин щасливчик російської літератури, улюбленець долі. У ньому російська література і російська мова знайшли свою форму, предмет і мету. У Гоголя фантастичне протиріччя між метою і засобом. Мета – порятунок Росії і світу. Засіб – літературний дар, та до того ж і сюрреалістичної притаманності. У Солженіцина ж мрії

зійшлися і здійснилися. «Все при всьому». Так, порятунок Росії, так, за допомогою літератури, і літератури глумливої. І дійсно, вийшло. І вийшло наяву і СЕРЙОЗНО. Коли я читав його книги, то не просто читав – переживав. Багато обертів сприймалися на фізіологічному рівні і просто стали частиною моєї мови: «був добре влаштований в зоні», «нічого, беремо» або «ти теж вмирати будеш». І тон, тон...» (Дмитро Галковський, «Нескінченний глухий кут», <https://www.6lib.ru/books/read/beskonehniy-tupik-227874>);

«Про все, що писалося і пишеться на території колишнього «Радянського» Союзу, країни з самого початку дефективної та соціально збоченої, я взагалі говорити і писати не хочу і не буду. Був, щоправда, душевно здоровий письменник – Варлам Шаламов, є автор однієї повісті – Лідія Корніївна Чуковська, є ще кілька авторів, що писали на «радянському» матеріалі і в чомусь близько підійшли до справжнього опису нездорового і спотвореного світу. А так усі писали зі страшним ланцюговим псом у конурі своєї душі. Я маю на увазі внутрішню цензуру. Я сам з великими труднощами зрештою відточив напилок, зробив гостре заточення, поліз у свою внутрішню будку і зарівав цього страшного пса. Ця внутрішня брехня схожа на злягання з нелюбою партнеркою: як її не перевертай, а задоволення немає, і мимоволі з жалю імітуєш пристрасть, як імітують її часом за допомогою стогонів та криків, підглянутих у дешевих завізних порнофільмах, жінки, які не відчувають оргазму зі своїми чоловіками-алкоголіками... Ось так жили і живуть «радянські» та «пострадянські» літератори, обманюючи себе та своїх читачів. Остогидле життя і остогидла холодна література, свого роду продукт примусової, невольної творчості, на кшталт стінгазет та «бойових листків», за визначенням Іллі Кабакова... Іван Бунін був останнім великим російським письменником – на ньому російська словесність закінчилася, біля його тіла, що розклалося і розтеклося, розвелася нескінченна кількість російськомовних письменників. Чехов сказав: «Ось Толстой помре – і все скінчиться». – «А що скінчиться, Антоне Павловичу?» – «Все скінчиться», – відповів Антон Павлович. Ну а потім помер Бунін, який описував осінній дощ краще, ніж сам Толстой, у чому він зізнавався...» (Олексій Смирнов [фон Раух], «Навколо Троянди Миру», <http://neandertalshome.narod.ru/HTML/smirnov.html>);

«Я вважаю, що література у нас дуже бідненька. Неяскрава, як середньоросійський пейзаж. Перший російський поет Василь Васильович Тредіаковський у XVIII столітті бував часом битий при дворі ціпками. Ні російського Вольтера, ні російського Руссо, ні Свіфта, ні Гете, ні де Сада у нас не було. Ну, скажімо, з Ломоносова міг би за інших умов вийти енциклопедист Дідро. А взагалі нічого видатного в нашій літературі не спостерігається до середини XIX століття. Хвалений Пушкін – банальний, Пушкіних у Франції було в його часи, хоч завалися – штуки три або п'ять... ось тикаю навмання: Проспер Меріме, Альфред де Мюссе, Альфред де Вінья... Потім з'явився унікальний загадковий Гоголь, і після нього справа виправилася. З 1850-го по 1920-і роки ми стали постачати, якщо не унікальних метрів літератури, то поставили все ж таки кілька важкоатлетів гарного рівня. (Доки при Советах не утворилася знову гидота запустіння.) Думки з'явилися, кілька оригінальних, у другій половині XIX століття (але думати завжди росіяни могли погано, російський письменник – це здебільшого дурень. Рідко хто в нас уміє думати). А якщо хтось умів думати, як Герцен, чи Костянтин Леонтьєв, чи Бакунін, то їх мало читають і читали... Але те, що в нас була бідненька культура, ще півбіді. Сьогоднішня наша культура зовсім нікчемна. Через диктаторську руку «радянської» деспотії у нас відсутні цілі два-три покоління творців, які помістили б нашу націю у сучасність... «Країна великої культури» – чи бачите. Брехня! Країна із посереднім історичним багажем культури. І з повною відсутністю сучасної культури... Треба упокорити свій гонор і погодитися, що загалом література у нас бідненька. Можна по-своєму зрозуміти будь-яких наших опитуваних «політиків» чи «еліту», коли вони на запитання «Ваш улюблений письменник?» раптом оголошують: «Пушкін» або «Толстой». Тому що нічого більш сучасного та безперечного каталог російської культури їм запропонувати не може. Чи не Бубеннов який-небудь, не «радянські» ж літератори з

п'яними обличчями парторгів? «Селянщики» – не література, а крики Русі, що зникає. Ні, що зникла... А без сучасної літератури країна себе розуміти не може...» (Едуард Лімонов, «Контрольний постріл // Ми країна великої культури...», <http://mognovse.ru/oor-kontrolenij-vistrel-stranica-30.html>);

«...відсутність явного лідера є свідченням природності літературного процесу. Це одна із характерних ознак культур світового значення... У цьому сенсі у росіян все дуже погано. Пушкін це типовий Емінеску. Його творчість наповнена запозиченнями, за межами Росії він не популярний, а всередині країни роздутий у «наше все». Це дуже точний маркер національної дефектності та вторинності...» (Дмитро Галковський, «Що необхідно знати про Пушкіна», https://www.studmed.ru/galkovskiy-d-e-что-neobhodimoznat-o-pushkine_8b36d0382bb.html).

Отже поштовх розвитку російської літератури і словесності надали саме українці. Але рано чи пізно цей поштовх приречений був на гальмування холопським російським середовищем:

«У Шенкурські і Колі Ви почувете ще більше збережених київських слів, ніж у Новгороді, слів яких немає ніде, на всій проміжній двутисячоверстній полосі... Втім, я досі не знайшов жодного малороського слова – від якого не було б у великоруському похідних, якщо і немає самого слова. Як і чим самий говір міг так злаватися – незбагненно...» (Володимир Даль, Листи Михайлу Максимовичу, 1848 р., <http://www.ya2004.com.ua/2008/03/18/988/>).

На відміну ж від Володимира Даля, сучасні російські філологи намагаються не помічати в регіональних говорах російської мови «слідів» української лексики, яка відноситься російськомовними «ультра-патріотами» до запозичень з польської мови. Тим самим, вони вельми сприяють самообману і хибній гордині психічно інфантильного російськомовного населення за убогу російську мову:

«Як ми вже помітили, вплив місцевої південно-руської народності відбився і на народній мові польського суспільства тутешнього краю. Крім багатьох малоруських слів, які увійшли у польську мову, що визнавав також відомий польський критик Грабовський, малоруський вплив відбився і на вимові. ... Польські критики визнають класичною мовою мову польсько-української літературної школи. Це – зрозуміло, так як ці письменники разом з Галицькими найбільш збагатили польську літературу. Тут не зайвим буде сказати кілька слів взагалі про літературну польську мову. Треба зауважити, що сучасна мова польської літератури є власне, так звана – малопольська, тобто мова поляків колишнього воеводства Краківського, Сандомирщини, Люблінщини, Галичини, Холмщини та провінцій Південно-Західного краю. Засновники польської літератури – корифеї золотого її періоду – уродженці цих країв. Якщо до них зарахувати ще білоруські краї, то виявиться, що з окресленого нами району вийшла мало не вся група кращих польських письменників. Мазовія і Велико-Польща не дали майже жодного імені, гідного по праву стати поряд з прославленими в польській літературі малопольськими письменниками. Слід зауважити, що з усіх польських говірок – люблінська, сандомирська і краківська ближче інших підходять до південно-руської мови (тобто до української, – П.Д.). Люблінський говір і східні говори краківського – служать перехідними польськими діалектами між південно-руською та польською мовами. Природно тому, що руська мова України, Полісся, Холмщини та Галичини мала досить значну частку впливу на самий зародок справжньої (польської, – П.Д.) літературної мови. У тутешніх краях ще до XVII ст. вся майже писемність, як церковна, так і громадянська складалася з так званої західно-руської мови, що мала офіційне значення в краї» (Праці етнографічно-статистичної експедиції в Західно-Руський край, спорядженої Імператорським Російським географічним товариством. 7-й том «Євреї, поляки, малороси», С-Пб, 1872 р.

<http://gerodot.ru/viewtopic.php?f=3&t=13893&sid=caf260d3f380904eaba1e9fcfd5356ef&start=105>; <https://archive.org/details/chubynsky7.2>);

«У своїй основі старопольська літературна мова розвинулася з розмовної мови польської шляхти, і цей її зв'язок з певною верствою, а не з певною місцевістю позначився в тому, що вона з самого свого початку не відображала у собі ніяких специфічно місцевих, діалектичних рис і ніколи не збігалася ні з одним місцевим народним говором. Тоді як, наприклад, російська літературна мова (щодо вимови) може бути визначено локалізована в регіоні середньовеликоросійських говорів, то польська літературна мова зовсім не піддається локалізації на діалектичній мапі етнографічної Польщі¹⁰⁸¹...» (Микола Трубецький, «Загальнослов'янський елемент в російській культурі», <http://philology.ru/linguistics2/trubetskoy-90.htm>);

«...сучасні південномалопольські говори польської мови «за багатьма своїми особливостями», як стверджують лінгвісти, «стоять ближче до мов карпатського ареалу, ніж до великопольських говорів», і «генетично походять від лехитської групи західних слов'янських мов» [С.Б. Бернштейн, В.М. Ілліч-Світич, Г.П. Клепікова, Т.В. Попова, В.В. Усачова, «Карпатський діалектологічний атлас», с. 6]» (Веніамін Кобичев, «У пошуках прабатьківщини слов'ян», <https://www.klex.ru/14f7>).

26. Спроби українців цивілізувати холопське населення Московщини

«Меланома практично невиліковна – неможливо локалізувати злоякісні утворення. Так і з меланою розуміння – клітини старих смислів, старого духовного досвіду повинні розпастися, звільняючи тканину заново осмисленої дійсності» (Доктор філософ. наук Григорій Тульчинський, «Безмовна гласність», «Століття ХХ і світ», 1990, №9, с. 44, <http://old.russ.ru/antolog/vek/1990/9/tulch.htm>).

Добре розумів це і Петро Перший, коли приймав рішення про знищення московитської (великоруської) меланою фінсько-тюркської (російської) культури і про заміну її життєдайною та благодатною українською культурою:

«Навпаки, великоруська редакція російської культури, завдяки своєму підкресленому европофобству і тенденції до самодостатності, була не тільки непридатна для мети Петра, але навіть прямо заважала здійсненню цієї мети. Тому, Петро цю великоруську редакцію російської культури постарався зовсім викоринити і знищити, і єдиною редакцією російської культури, що служить відправною точкою для подальшого розвитку, зробив українську редакцію. Таким чином, стара великоруська, московська культура при Петрі померла; та ж культура, що з часів Петра живе і розвивається в Росії, є органічним і безпосереднім продовженням не Московської, а Київської, української культури. Це можна простежити за всіма галузями культури. Візьмемо, наприклад, літературу. Літературною мовою, що застосовується у витонченій, у релігійній і у науковій літературі, як в Московській, так і в Західній Русі, була мова церковнослов'янська. Але редакції цієї мови в Києві і в Москві до ХVІІ-го століття були не зовсім однакові, як у відношенні словникового складу, так і по відношенню до синтаксису і стилістики. Вже при Никоні київська редакція церковнослов'янської мови витіснила московську в богослужбових книгах. Пізніше таке ж витіснення московської редакції редакцією київською спостерігається і в інших видах літератури, так що тою церковнослов'янською мовою, яка послужила підставою для слов'янсько-російської літературної мови петрівської і післяпетрівської епохи, є саме церковнослов'янська мова київської редакції... Вся російська риторика післяпетрівського періоду, як церковна, так і світська, сходиться саме до цієї української традиції, а не до традиції московської, яка так і загинула остаточно, не залишивши по собі інших свідчень, крім вказівок, що вилучаються зі творів розколовчителів, на кшталт Авакума» (Всесвітньо визнаний етнолог, лінгвіст, філолог, філософ і історик, засновник євразійського руху, його головний ідеолог князь Микола

¹⁰⁸¹ Вона, як і малопольські говори, є більш ближчою до говорів карпатського ареалу України, в якому, вочевидь, і мешкали аваро-болгаро-готські прашури польської шляхти, а, отже, і до української мови, – П.Д.

Трубецький, «До української проблеми», у зб.: «Євразійський сучасник», кн. V, Париж, 1927, <http://gumilevica.kulichki.net/TNS/tns02.htm>);

«Політичне піднесення Москви довго не супроводжувалося піднесенням її книжкової освіти; до XV століття вона була, за висловом Буслаєва, татарським табором; проводила антинаціональні зачинання, в книжності поступалася Києву і Новгороду XII століття. Книжкові інтереси були набагато сильніші в Новгороді та інших колишніх центрах. Укладач літописної збірки в першій половині XVI століття (Тверський літопис) вибачався за недоліки своєї праці тим, що він – не киянин, не новгородець, не володимирець, а ростовська людина, звичайно вказуючи цим центри книжкової діяльності; Москву він не назвав зовсім» (Брокгауз і Ефрон, «Історія російської літератури (від перших пам'яток до татарського ярма)», https://imwerden.de/pdf/brockhaus_efron_rus_litera_do_19_veka.pdf);

«Ще в домонгольський період саме Київ найбільше дбав про чистоту церковнослов'янської мови, так що київські церковнослов'янські рукописи цього періоду розпізнаються саме за нарочитою правильністю церковнослов'янської орфографії; і саме Київ служив у цей час зразком церковнослов'янської вимови для всієї Русі, задаючи в цьому відношенні тон всім іншим краям, як про те свідчить засвоєння специфічно південноруської вимови приголосної «г» в богослужбових текстах у всій Русі. А пізніше, в епоху польського панування і боротьби з унією, той же Київ з'явився вогнищем не тільки охорони церковнослов'янської традиції, а й першої систематичної нормалізації церковнослов'янської мови руської редакції: до Ломоносова всі грамотні росіяни (і навіть неруські православні слов'яни) вчилися церковнослов'янській мові за граматику українського науковця Мелетія Смотрицького. Розширення сфери застосування церковнослов'янської мови і поширення цієї мови на чисто світську літературу знову-таки саме в Києві раніше і найяскравіше проявилось. Українським бурсакам і науковцям належать перші спроби писати римовані вірші церковнослов'янською мовою, і саме від цих віршів у XVII і на початку XVIII століття веде свій родовід вся російська поезія (зрозуміло, не простонародна). Так само і риторика XVIII століття з її старослов'янізмами генетично виходить з красномовства саме українських науковців-риторів і проповідників, а не з «вякань» великоруських красномовців. Російська драма і комедія виходять теж з українських шкільних інтермедій церковнослов'янською мовою. Словом, вся традиція і форми використання церковнослов'янської мови для світської літератури йдуть з України. Російську літературу післяпетрівського періоду доводиться розглядати як продовження церковнослов'янської літератури Західної Русі (головним чином України) XVII століття: зі специфічно великоруською, московською літературою допетрівської Русі у російській літературі XVIII століття ніякого зв'язку немає» (Микола Трубецький, «Загальнослов'янський елемент в російській культурі», <http://philology.ru/linguistics2/trubetskoy-90.htm>);

«Для літератури «бароко» характерні всі основні риси, що були притаманні книжковому стилю Московської держави: складність синтаксису – «плетіння слівес», використання типово книжкових спілок «аще», «доки», «егда», «понеже», велика кількість піднесених метафор типу «цвях цнотливості», цитацій з священного писання, вживання таких складних слів, як «гордовисоковийствоваті», «всевідоміротворокружняя», використання численних стилістичних старослов'янізмів – «глас», «єдин», «ночь» і лексичних архаїзмів – «гонзаті» (уникати), «чуждатіся» (дивуватися), а також застарілих граматичних форм (аористу, імперфекту, палаталізації в системі відмінювання і давніх флективних показників)» (Тетяна Ніколаєва, «Мовна ситуація в початковий період формування російської нації», <https://cyberleninka.ru/article/n/yazykovaya-situatsiya-v-nachalnyy-period-formirovaniya-russkoy-natsii>);

«Українські елементи почали просочуватися в російську літературну мову на рубежі XVIII століття в якості носіїв вестернізації і секуляризації. Після українсько-російського возз'єднання (1654) потік українських книжників в російські культурні центри посилюється протягом другої половини XVIII – початку XIX ст. Ближче до кінця XVIII ст.

відбувається сильне оукраїнення, а тим самим також і ополячення російської літератури» (Роман Якобсон, «Основа слов'янського порівняльного літературознавства», 1953, https://monoskop.org/images/0/00/Jakobson_Roman_Raboty_po_poetike.pdf);

«Українське бароко справляло великий вплив на Росію. Багато дітей петрівських сановників вчилися в Київській академії. Сам Петро, повернувшись з Великого посольства, оголосив патріарху про необхідність навчати священників в Києві і почав роздавати українцям архієрейські місця. У 1700 р. Стефан Яворський став місцеблюстителем патріаршого престолу, він також очолив Греко-слов'янську академію в Москві, яка перероблялася на манер Києво-Могилянської, із залученням українських професорських сил. У 1700 р. рязанським митрополитом став Дмитро Туптало. Яворський активно просував на ключові позиції Російської імперії представників українського освіченого духовенства, які відкривали школи, поширювали праці своїх вчителів, пропагували освіту і науку. Одна з таких шкіл була відкрита єпископом В. Волстковським у Холмогорах, і саме там почав вчитися великий М. Ломоносов, познайомившись з «Граматикою» М. Смотрицького і «Арифметикою» Л. Магницького. Величезну роль у формуванні ідеології Російської імперії зіграв інший українських духовний діяч – Феофан Прокопович» (Ігор Данилевський, «Передісторія України», https://shron1.chtyvo.org.ua/Danilievskii_Igor/Istoriia_Ukrainy_ros.pdf?PHPSESSID=nii8o51e6fimlj030pdtaggi21; <https://flibusta.su/book/46936-istoriya-ukrainyi/read/>);

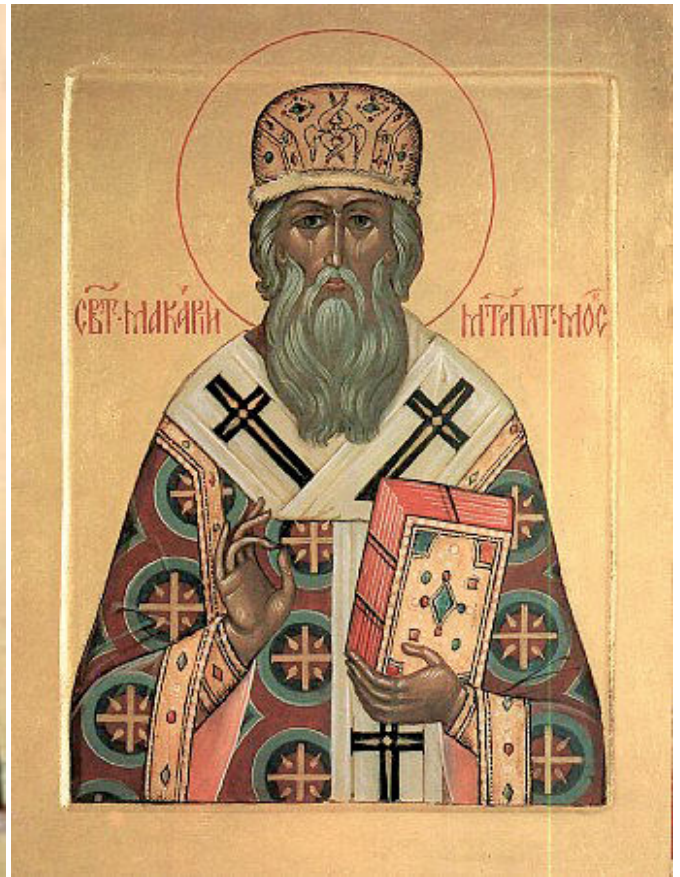
«Тим новим елементом, який з кінця XVI століття і особливо протягом XVII втрутився в московську книжність і, врешті-решт, взяв гору над нею, були освіта і література, що розвинулися в Західній Русі і в Києві... Але, чим далі, тим необхідніше ставали проте зв'язки Москви з південним заходом, власних сил явно бракувало: з Москви звуть киян для наукової роботи... до половини XVII століття в Москві, нарешті, зрозуміли, що для книжкової справи потрібні справжні вчені люди: у себе вдома таких людей не було; їх стали закликати з Києва...» (Олександр Пипін, «Історія російської літератури», Вид. 2. СПб., 1902; цит. за кн.: Іван Огієнко, «Нариси з історії Української Православної Церкви // Вплив української церкви і культури на московську», <http://litopys.org.ua/ohienko/oh15.htm>).

Та й раніше більшість як іконописців, так і церковних діячів Московії мали українське (готоаланське) походження, бо були не блідолицими як москвитини, а темно-червонолицими, як і всі українці:

«Настільки погано було зі своїми релігійними мислителями, що мало не двісті років (до, під час і після Петра) Росія користувалася «українськими напрацюваннями»: звідти йшли не тільки ідеї і книги, а й самі богослови. Через цей канал здійснювався вплив богословської думки Заходу, що докладно розібрано Г. Флорівським, який вважав, що богослов'я взагалі чужо православію. «Захід богословствує, – писав він, – коли Схід мовчить, – або, що найгірше, необдуманно і з запізненням повторює західні зади...» (А. Бежіцин, «Сіль, що втратила силу», <http://lib.ru/HISTORY/BEZHICYN/vera.txt>);

«Великоросія завжди вибирала собі архієпископів з Малоросії. Навіть посади професорів в Московському університеті були заповнені науковцями з київських шкіл...» (Жан-Бенуа Шерер, «Літопис Малоросії, або історія козаків-запорожців та козаків України або Малоросії», <http://litopys.org.ua/scherer/sher02.htm>);

«Малороси, набагато менш великоросів зазнали Туранського впливу, в меншій мірі володіють деякими позитивними притаманностями туранського походження (наприклад, набагато менш великоросів здатні до державного будівництва великого масштабу), але зате виявляють, мабуть, більшу здатність до богословського уможягду і дали російській Православній Церкві цілий ряд видатних богословів, як-то: Дмитро Ростовський, Симон Тадорський, Сильвестр Канівський – і всю Могилянську богословську школу, саме з якої і виросла російська богословсько-академічна традиція...» (Микола Трубецький, «До проблеми російської самосвідомості // Про туранські елементи в російській культурі», Берлін, 1926, с. 49, <http://gumilevica.kulichki.net/TNS/tns06.htm>);

Святитель Макарий, митрополит Московський (1523 – 1526),

далеким родичем якого, братом прадіда, був преподобний Йосип Волоцький, <http://drevo-info.ru/articles/19468.html>; http://www.hrono.ru/biograf/bio_m/makariy_mos.php).

Тому-то і реформи Петра Першого фактично здійснювалися в Московії українцями:

«Майже все піддалося їх (українців, – П.Д.) реформі, принаймні непереборному впливу: богословське вчення, виправлення священного і богослужбового тексту, друкування, справи розколу, церковна адміністрація, проповідь, храмовий, громадський і домашній спів, ноти, зовнішність архієрейських будинків, образ їх життя, екіпажі та упряж, одяг служителів, вид і склад шкіл, предмети і способи навчання, утримання бібліотек, правопис, вимова усна і в читанні, громадські гри і видовища і т.д.» (Моск. проф. Петро Безсонов, «Білоруські пісні», 1871; цит. За: Костянтин Харлампович, «Малоросійський вплив на великоруське церковне життя // Передмова», т. 1, 1914 р., <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0001874> https://archive.org/details/kharlampovich_1914)

«Кияни, – говорить професор А. Архангельський, – при всьому упередженні проти них Москви, вже з другої половини XVIII ст. в Московській Русі – господарі положення, кращі, найбільш видатні тут діячі» [«3 лекцій з історії російської літератури», Казань, 1913, с. 118]. На церковному, літературному та науковому ґрунті українці завжди були першими у Москві. Українці щиро віддавали Москві всі свої сили, всі свої знання, і протягом XVII століття вони підготували родючий ґрунт для реформ Петра I, і вони ж таки були його найближчими помічниками, коли довелося ці реформи проводити до життя» (Іван Огієнко, «Нариси з історії Української Православної Церкви», <http://litopys.org.ua/ohienko/oh15.html>);

«Коли у XVII ст. церковнослов'янська мова московської редакції була витіснена загальноросійською церковнослов'янською мовою, яка склалася на основі західноруської (київської) традиції, стали відбуватися зміни і в світській мові вищих верств російського суспільства. У цю мову стали проникати елементи західноруської світської мови, причому особливо багато цих елементів було, звичайно, в усній мові західницько налаштованих людей. За Петра I ці люди стали грати керівну роль, а разом з ними продовжували висуватися і корінні кияни та західноруси. У зв'язку з цим у словник світської мови вищих

верств (а через нього і в словник світсько-літературної та канцелярської мови) влився потужний струмінь елементів західноруської світсько-ділової мови, який, однак, незабаром сам припинив своє існування. До запозичень із західноруської світської ділової мови не забарилися приєднатися численні слова, запозичені з різних романо-германських мов. Таким чином, розмовно-ділова мова вищих верств російського суспільства, залишаючись середньовеликоросійською (московською) за своєю вимовою та граматиною, значно втратила чистоту своєї великоросійської основи в галузі словника» (Микола Трубецький, «Загальнослов'янський елемент у російській культурі», <http://philology.ru/linguistics2/trubetskoy-90.htm>);

«Але найчастіше, а у великі свята завжди, без винятку – псалми, хвалебні пісні та інші тексти виконуються у формі справжніх церковних концертів, складених як італійськими придворними капельмейстерами, як-то Манфредіні, поважним Галуппі, так і українськими композиторами, колись придворними співаками. Серед останніх висунувся Максим Березовський, який нині перебуває придворним камерним музикантом, що володіє видатним обдаруванням, смаком і мистецтвом у композиції церковних творів витонченого стилю. В останньому він настільки обізнаний, що знає, як потрібно щасливо поєднувати вогняну італійську мелодію з ніжною грецькою. Протягом кількох років він написав для придворної капели чудові церковні концерти, з таким смаком і такою видатною гармонізацією, що їх виконання викликало захоплення знавців і схвалення двору... У цей же час прибув до двору чудовий лютніст Білоградський, уродженець України, якого раніше (1733 р.) російський імператорський таємний радник і посол граф Кайзерлінг взяв із собою до Дрездена, як бандуриста, і віддав на кілька років у навчання до знаменитого Вайзе. Білоградський грав із мистецтвом великого майстра найважчі соло і концерти та акомпанував собі в оперних та інших аріях, які він дуже приємно співав, наслідуючи у виконанні Анібалі, Фаустина та інших великих віртуозів, з якими він був довгий час у спілкуванні в Дрездені...» (Якоб Штелін, «Вісті про музику в Росії», <http://mikv1.narod.ru/text/Stelin1935M.htm> <http://www.abc-guitars.com/pages/belogradsky.htm>)

Висновки

1. Пращури українців, як і пращури всіх інших споконвічних індоєвропейців, були горянами, на що вказує дуже розгалужена гірська лексика української мови.

2. Пращури українців античні германці, алани-торки, да-юечжі і інші сармати, як і всі горяни праіндоєвропейці, були мезобрахікранными або навіть брахікранными.

3. Пращури українців, як і пращури всіх споконвічних слов'ян і інших споконвічних індоєвропейців, в далекому минулому були темно-червоношкірими, про що свідчать не тільки античні і середньовічні автори, а і їх зображення, що збереглися. Та навіть і зараз всі українці мають зовсім не блідий, а трохи червоний чи смаглявий колір шкіри.

4. Пращури українців, як і темно-червоношкірі пращури всіх інших споконвічних індоєвропейців, принципово не могли бути тубільцями Європи через недостатньо високий рівень ультрафіолетового випромінювання на її теренах. І, отже, вони на протязі багатьох поколінь могли мешкати лише в високогірних улоговинах Південної або Центральної Азії.

5. Кентумні індоєвропейські мови утворилися на основі кентумних піджинів, якими носії архаїчної сатемної праіндосарматської мови спілкувалися з тубільцями за межами Гіндустану або ж з більш пізніми прибульцями до Гіндустану. Отже, кентумна праіндоєвропейська лексика походить від більш архаїчної праслов'янської (праіндосарматської) сатемної лексики.

6. Сатемну слов'янську мову могли принести до Європи лише сармати з Північно-Східного Китаю, де під впливом аустронезійських (східнокитайських) говірок в праслов'янській мові і відновив свою дію закон відкритих складів. Адже ні в Європі ні навіть у Західній Азії на той час не мешкали народи, говірки яких могли так вплинути на праслов'янську мову.

7. Незважаючи на найбільшу архаїчність української мови з усіх індоєвропейських мов вона є як максимально деталізованою, так і найбільш граматично і лексично удосконаленою з них. На це вказує наявність в українській мові як багатьох сенсорозрізнявальних прийомів, так і дуже розвинене чергування в ній голосних і приголосних літер і не лише у флексіях, а навіть і в самих коренях слів. Наявність же в українській лексиці багатьох пізніх запозичень з інших мов зовсім не вказує на відсутність в ній на той час відповідних запозиченим лексемам понять, які подібно до сучасної англійської мови відображалися раніше багатосенсними давньоукраїнськими лексемами. До того ж більшість запозичених нею лексем має переважно архаїчні форми коренів саме праслов'янської лексики.

8. Праслов'янськомовні сери = серменди / сармати мешкали черезсмужно з тунгузо-маньчжурськими племенами як у державі Шан-Інь, так і пізніше. Тому-то в мовах їхніх нащадків і є дуже багато взаємних лексичних запозичень (ізоглюс). До того ж ними використовувалися на той час одні і ті ж афікси -ang, -ung, -ing для утворення прикметників із іменників, а закінчення дієслів в інфінітиві були подібними (-mti > -mbi).

9. Саме пращури сарматів, юечжів і аланів-торків а, отже, і українців стояли у витоків стародавньоіндійської та стародавніх маньчжурської і китайської цивілізацій.

10. Шан-Іньці були пращурами зовсім не хуася, а пратунгузько-маньчжурськомовних сушенів і праслов'янськомовних чиді та бейді / байді (шаньжунів).

11. Гутію юечжи (кит.: 月氏; пінйнь: Yuèzhī), що об'єднали всі праслов'янськомовні жунські племена Північного Китаю в єдиний суперетнос, це пращури слов'янськомовних готів ютунгів / ютів, йотунгів / йотів / гьотів і аланів-торків та гунів / жунів: геатів / гаутів / вількінів (велетнів), уличів / улахів / волохів, караболгар і каракозар.

12. Питання про ступінь спорідненості гьотів з готами і вількінами суперечливе, так само як і ототожнення гьотів з гаутами, що згадуються в «Беовульфi» (під назвами «Geata» і «Wedera») та в скандинавських сагах. Адже всі ці етноніми стосуються велетнів і етимологуються дуже просто, як племена (панджабі «gōtī», лат. «gens» – плем'я; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; япон. «Hito» – народ; евенк. «хутэ» – нащадок; нідерл. «gezin», англ. «house» – родина).

13. Германці це лише кентумна форма сатемного етноніму серменди / сармати.

14. В Європі називали гунами (англосакс. «Hunum») нащадків велетенських сарматів жунів (кит. «jun» / «жун» – «високий, красивий, чарівний»; азерб. «hündür» – високий; нім. «Hüne» – «гігант, богатир»; лакск. «гунн / хун / кхун» – «високий, велетень») а, саме, як скандинавів вількінів / велетів та їх нащадків вільців / лютичів і уличів / улахів / волохів (до складу племінного об'єднання яких могли входити і племена споріднених вількінам і грутуннам каракозар і аланів-торків), так і таких же велетенських слов'янськомовних караболгар і каракозар, племена яких входили до складу орди Аттіли разом з племенами низькорослих пращурів суварів / чувашів, споріднених пращурам тунгузо-маньчжурів.

15. Шляхетні роди козар були спорідненими шляхетним родом грутуннів і вількінів. Адже не тільки правляча династія Амалів у грутуннів, а і правляча династія у козар вели свій родовід від Ансів з Дому Джаову (прасл. *анс / *ант, ст.-нім. «Anzi», вал. «anferth» – велетень; д.-грец. «Ὁ Ἀνταῖος» – «антей, велетень», «ἀνώτερος» – вищий, «ἄνθος» – «паросток, верх»; монг. «өндөр» – високий).

16. Правителі Норвегії і Швеції, що походили з вількінської династії, величалися Хокон / Гаакон (норв. Naakon), Хокан / Хакан (норв. Håkon, швед. Håkan) і, отже, як і руси, козари та авари, використовували праслов'янський сарматський титул Хакан / Каган / Кохан[ий] – «любий, шановний» (с.-япон. «kōhi» – любов).

17. Хурусами / хросами / росами / русами (нім. «groß» – «високий, сильний, крупний, великий»; фриз. «grut» – «великий, крупний»; ст.-укр. «груд» – «височина, пагорб»; гот. *hrôth / *hrotps, англосакс. «hreid» – слава) називали нащадків не лише готів гревтунгів / гротунгів / грутуннів = хорутан, а і гунів велетабів / вільтинів / вільців = лютичів Фризії та Голандії, і навіть хорасміїв / хоразміїв Хорезму та Арсії / Артанії.

18. Українці є нащадками слов'янськомовних готоаланів – грутуннів і аланів-торків, а також жунів / гунів – вількінів, каракозар і караболгар і, отже, є мовними та ментальними нащадками і сарматського суперетносу, що утворився в Північному Китаї.

19. Вочевидь, саме грутуннами було запроваджено використання в усній (некодифікованій) праукраїнській мові подовжених приголосних (гемінат) під впливом фінської лексики, що увійшла до піджину, яким вони спілкувалися як з іншими прибульцями, так і з тубільцями Скандинавії.

20. Тяглисть історичного розвитку на етнічних землях українців простежується з моменту виникнення Черняхівської АК а, отже, і античної держави праукраїнськомовних гостроготів гротуннів / грутуннів = русів, що оукраїнили разом зі спорідненими їм гунами вількінами / велетами = ультинзурами / ультинами = уличами / улахами = волохами / *волотами та аланами-торками нечисленні кельтсько- та балтськомовні племена.

21. «Праго-корчакці» та «колочинці» були балтськомовними нащадками фінськомовних північних іллірійців та фінськомовних скитів, що асимілізували рештки кельто-тракійців бастарнів. Це примітивне доліхокранне населення півночі України поступово піддалося повній депопуляції і тому фактично і не увійшло до сучасного етносу переважно брахікранних українців, що є мовними та ментальними нащадками сарматського суперетносу.

22. Україна / Оукраїнія / *Оукраїнд (від і.е. *ek^oг – «вершина, височина» з переходом *ek до *ouk-, *uk-, *uc-) це верховна країна чи країна високих людей. Адже всі відомі етноніми чи прізвиська українців означають «високий, вищий» (таміл. «исса», турец. «уїсе» – «вищий, верховний»; гінді «иусаа», турец. «jükar, jühar», карач.-балк. «ogaar», татар. «jugar*» – високий; кр.-тат. «уиуаг» – верховний; нім. «höher» – «високий, вищий»).

23. Як скити, так і більшість тракійських і іллірійських племен і, навіть, пращури марійців греки ахейці були фінськомовними, що підтверджується наявністю в мовах всіх сучасних фінськомовних народів Росії (витіснених із Західної Європи римлянами) дуже стародавніх запозичень як з архаїчної латини, так і з архаїчної грецької мови.

24. Античні склавини (скальви) та анти, як і венеди і споріднені прусам античні фризи та споріднені роксоланам античні руги, куяви та франки були балтськомовними.

25. За легендами кавказьких народів балтськомовні анти, князя Боза яких стратили грутунни, мешкали на Північному Кавказі, а зовсім не на теренах України. І, отже, вони на відміну від слов'янськомовних кавказьких аланів, не можуть бути пращурами українців.

26. Населення Пеньківської АК, вочевидь, відповідає решткам населення Черняхівської АК, що зосталося на теренах України після навали переважно слов'янськомовних гунів (ультинзурів / улличів та караболгар), а, можливо, і ослов'яним грутуннами раніше балтськомовним роксоланам.

27. Балтську мову принесли до Європи з Північної Індії, Центральної і Середньої Азії савромати (яньцай / анти та інші аорси і кангюйці), а також і усуні (язамати та язиги). Адже саме в балтських мовах більше вісімдесяти відсотків коренів є санскритськими.

28. Слов'янська мова на протязі багатьох століть була мовою міжнародного спілкування (лінгва франка) у Центральній та Середній Азії, а також як у Руському, Козарському та Аварському каганатах Європи, так і на теренах Скандинавії.

29. Іранські і середньоазійські євреї перейшли на спілкування слов'янською мовою саме тоді, коли в Хорезмі вони долучилися до торгівлі уздовж Шовкового шляху.

30. Шляхетні роди більшості держав Європи мали сарматське і аланське походження.

31. Античні германці, що розтрожили Римську імперію, були переважно слов'янсько- і балтськомовними. Адже сучасні германські мови сформувалися лише в темні століття Середньовіччя на основі піджинів, якими слов'яни і балти спілкувалися з тубільцями Європи. Спочатку на основі цих піджинів сформувалися готська і франкська літературні мови, а пізніше і сучасні мови народів північних європейських держав.

32. Якщо українці є нащадками переважно остготів (грутуннів) і гунів (вількінів), а також споріднених їм каракозар, караболгар, аланів-торків і інших слов'янськомовних

чорних клобуків, то південні слов'яни є нащадками переважно вестготів (тервінгів і гепідів), а також і караболгар а, можливо, і слов'янськомовних печенігів та гузів-торків.

33. Варяги були як мінімум двомовними, бо знали як рідну слов'янську мову, якою вони спілкувалися в своїх родинах, так і псевдогерманські мови, якими вони спілкувалися з тубільцями у державах свого мешкання. Тому-то вони і без будь-яких проблем розчинювалися в слов'янському суспільстві стародавньої Київської Русі.

34. Слов'янськомовними були і племена європеїдів, і шляхетні роди всіх інших племен нірунів = жуань-жуанів, що були пращурами як шляхти аварів / обрів, так і шляхти маньчжурів, корейців і народа-вершника (ніппон / ніхон / *нірун) в Японії.

35. Літературна мова маньчжурів подібно до готської літературної мови сформувалася на основі піджинів, якими слов'янськомовні нащадки серів = сермендів / сарматів спілкувалися з підкореним ними багатоетнічним населенням Китаю. І отже, як для шляхетних, так і для пересічних маньчжурів вона не була мовою спілкування в їхніх родинах. Тому-то майже всі маньчжури поступово від неї з легкістю і відмовилися, перейшовши на спілкування поза родинами на нову лінгва франка – китайську мову.

36. Отже, сучасний етнос Китаю утворився також і на основі слов'янськомовних європеїдів, що однак не повинно нікого бентежити. Адже, не зважаючи на це, населення у провінціях Китаю є значно менш етнічно строкатим, ніж населення більшості європейських країн, в етногенезі якого прийняли участь не лише брахікефальні прибульці, що були нащадками праїндоевропейців, а і доліхокефальні тубільці Європи та і такі ж туранці Азії.

37. До гунської спілки племен входили як слов'янськомовні нащадки серів = сермендів / сарматів (пращури велетабів = фризів-русів, вільців і уличів ультинзури / ультини / вількіни та караболгари і каракозари), так і дружні їм тунгузько-маньчжурськомовні племена (пращури як волзьких булгарів = суварів / чувашів, так і частково балканських болгарів).

38. Отже, до спілок племен як волзьких булгар (пращурів чувашів), так і західних болгар входили разом з племенами слов'янськомовних сарматів (нащадків індійських «нагів») племена зовсім не тюркськомовних, а тунгузько-маньчжурськомовних і корейськомовних «гуранів» (незначно монголоїдних нащадків «рептилій» сарматів).

39. Таджикі сарти / сорти / *сорби є обіраненими нащадками слов'янськомовних сарматів сяньбі (маньчж. «сербі»). Адже їх мова є не східноіранською, а західноіранською мовою мусульманського богослужіння і має дуже багато праслов'янських лексичних запозичень. На спілкування нею вони поступово перейшли, щоб запобігти своєму отюреченню. Інакше з ними сталося б те саме, що сталося з раніше слов'янськомовними уйгурами і дунганями.

40. До приходу в Європу індоевропейців вона була заселена переважно фінськомовними туранцями, що прийшли до неї з Аратти (Північно-Західної Індії) і були, як і сако-масагети, нащадками блідолицих шаків-бахліків.

41. Авестійська літературна мова була мовою шляхетних родів фіно-угро-самодійців і саме на основі її і утворилася новоперська аналітична мова туранців Ірану.

42. Нащадки фіно-угро-самодійців сако-масагетів сакси і саксонці є блідолицими доліхокефалами і тому принципово не можуть бути нащадками темно-червоношкірих брахікефалів античних германців / сермендів¹⁰⁸².

43. Тюркські мови сформувалися на угорсько-самодійських, енісейських та сакських субстратах, а кафірські (нурістанські) та деякі східноіранські мови переважно на сакських субстратах під впливом слов'янського, балтського і псевдотохарського суперстратів не раніше половини першого тисячоліття нашої ери.

44. Корейці, як і серби / серпи, навіть, і зараз величають себе нащадками «рептилій», бо корейське слово «salamdeul» / *salam[an]deul (саламандри, змії) означає саме людей.

¹⁰⁸² Тобто темно-червоношкірих нащадків сермендів (гермний / сермний / чермний – темно-червоний), – П.Д.

Додаток 1. Індія – колыска цивілізації та індоєвропейських мов

Гіпотеза північнокитайського походження слов'ян добре узгоджується з теорією індійського походження праіндоєвропейців, що були темно-червоношкірими брахїкранними горцями, а зовсім не блідолицими доліхокранними степовиками:

«Виробляюча економіка у Південній Азії виникла незалежно у двох осередках – у Балучистані¹⁰⁸³ на правому березі Гінду (кінець VIII тис. до н.е.: ячмінь, пшениця, зебу, кози і вівці) та на північних схилах Віндхья¹⁰⁸⁴ і на прилеглий до них рівнині Ганги (початок VII тис. до н.е.: рис). Між Гіндом та Гангою текла р. Сарасваті (суч. Сарсуті-Гхаггар-Хакра-Нара: так вважають багато інвазіоністів / імміграціоністів серед лінгвістів та американські археологи). Передхарапська традиція верховин Сарасваті (Бхіррана в Хар'яні) датується 7380 – 6201 рр. до н.е. Розвиток культури у Північно-Західній Індії з кінця VIII тис. до н.е. (Мергарх) до кінця III тис. до н.е. був безперервним. Колапс Харапської цивілізації бл. 2000 р. до н. викликали, зокрема, пересихання р. Сарасваті та міграція харапців на схід Панджабу, в Хар'яну, на Ямуну та Гангу. Правий берег Гінда був зайнятий місцевими культурами, успадкованими Хараппою (Пірак, Сват, Балучістанською традицією) та БМАК (археологічний комплекс Бактрії-Маргіани), який не проникнув за Гінд. Там і після 2000 року до н.е. культурна традиція тривала без ознак західного впливу до останніх століть до нашої ери. Прямий наступник гіндської цивілізації – культура Пізньої Хараппи – з тими ж носіями існувала в Панджабі до 1300 – 1000 до н.е., на сотні років переживши БМАК. У цьому регіоні безперервність культури спостерігалася з кінця VIII тис. до н.е. до кінця I-го тис. до н.е., а стабільне існування людської популяції в Північно-Західному Гіндустані без помітних вторгнень ззовні в 4500 – 800 рр. до н.е. (дані за 6000 – 4500 рр. до н.е. відсутні)» (Олександр Семененко, «Попередні дані про антропологічні та археологічні сліди міграції індоєвропейців з Південної Азії через степову зону до Південно-Східної Європи»,

<https://cyberleninka.ru/article/n/predvaritelnye-dannye-ob-antropologicheskikh-i-arheologicheskikh-sledah-migratsii-indoevroyeytsev-iz-yuzhnoy-azii-cherez-stepnyuyu-zonu-v>);

«Наше дослідження повертає давнину до 8-го тисячоліття до сьогодення та матиме серйозні наслідки для еволюції людських поселень на індійському субконтиненті», – сказав Аніндія Саркар, професор кафедри геології та геофізики ІТ-Кharagpur. Саркар, який працював із дослідниками з Археологічної служби Індії, з Лабораторії фізичних досліджень в Ахмедабаді та з Деканського коледжу Пуни, використав техніку, відому як оптично стимульована люмінесценція, що вимірює кількість світла, випромінюваного мінеральними зернами, на дату минулих подій. Дослідження, що опубліковане в журналі Nature 25 травня, зосереджено на стародавніх поселеннях у Бгіррані в штаті Хар'яна на півночі Індії. На підставі радіовуглецевого віку з різних траншей і рівнів поселення в Бгіррані вважається найдавнішим (>9 тис. до н.е.) на Індійському субконтиненті. Щоб перевірити його достовірність, ми датували археологічну кераміку з двох культурних рівнів за допомогою методу оптично стимульованої люмінесценції (OSL) і, таким чином, дослідили взаємозв'язок між культурними рівнями та зміною клімату, яка відбулася безпосередньо в поселенні, що є критичною прогалиною в інформації, яка існує в нашому теперішньому розумінні Харапської цивілізації. Археологічні дослідження раніше припускали, що цивілізація була зосереджена навколо Хараппи та Мохенджо-Даро в Пакистані та Лоталі, Дхолоавірі та Калібангану в Індії, пояснив Саркар. Зараз дослідники з

¹⁰⁸³ Де мешкали доліхокефальні середземноморці, на субстраті яких згідно гіпотези К.С. Куна, можливо, і утворився кентумний етнос брахікефальних індоєвропейців – Сураштрів і ін. (завдяки кількісній перевазі прибулих до долини р. Сарасваті /*Сараматі високорослих горців аріїв – Сурасен / *Сарасен = Сарматів), – П.Д.

¹⁰⁸⁴ Де, саме, спочатку і мешкали горці-альпінці арії – праіндоєвропейці, що створили сатемні тексти вед і, не зазнавши змішування з низькорослими середземноморцями, частково мігрували після подій, відомих з Магабхарати, до гірських улоговин Північного Китаю, де і стали відомими як Сери = Серменди / Сармати, – П.Д.

Індії кажуть, що вона насправді була поширена на набагато більшій частині Індії, поряд з річкою Сарасваті, яка, як вважають, зникла приблизно 4000 років тому» («Цивілізація долини Гінду на 2500 років старша, ніж вважалося раніше» <https://qz.com/india/694925/the-indus-valley-civilisation-is-2500-years-older-than-previously-believed/>);

«Ґрунтуючись на своєму дослідженні, Б.Р. Мані, спільний генеральний директор ASI, і К.Н. Дікшіт, колишній спільний генеральний директор ASI, сказали в презентації: «Попередні результати даних із ранніх пам'яток субконтиненту Індо-Пак свідчать про те, що індійська цивілізація виникла у 8-му тисячолітті до нашої ери в районі Гаггар-Хакра і Белуджистан». На основі радіометричних дат з Бгіррани (Хар'яна), культурні залишки надраннього хараппського обрію сягають від 7380 до н.е. до 6201 р. до н.е.» Розкопки проводилися на двох ділянках у Пакистані та Бгіррані, Куналі, Рахігархі та Барорі в Індії» («Долина Інду на 2000 років старша, ніж вважалося», <https://www.hindustantimes.com/delhi/indus-valley-2-000-years-older-than-thought/story-0Dmw6xCe0yGmGz0QDKymiL.html>);

«Шістнадцятий аргумент: Рігведа, священне джерело пізнішого індуїзму, демонструє високий рівень культурної та філософської витонченості, припускаючи тривалий попередній розвиток. Сама ведична мова є надзвичайно складною, а ведичний пантеон такий же складний, як пантеон пізнішої Індії. Іншими словами, Рігведа аж ніяк не є продуктом первісної культури, а створена народом, який користується плодами зрілої цивілізації, заснованої на вікових традиціях, цивілізації, яка не могла бути доставлена до Індії верхи. Якою б не була початкова батьківщина аріїв, вони, здається, жили в Індії задовго до передбачуваного вторгнення, вочевидь, протягом кількох тисячоліть» (Георг Ферштайн, Субхаш Как, Девід Фроулі, «У пошуках колиски цивілізації», <https://www.semanticscholar.org/paper/In-search-of-the-cradle-of-civilization-%3A-a-new-light-Feuerstein-Kak/7df8166da7fbcd99fdda0dc3898af492e24cb52f>);

«Навіть з урахуванням можливості невеликої похибки в наших підрахунках можна зробити добре обґрунтований висновок про те, що арії РВ та їхні пращури мешкали в такому передгірному регіоні Гіндо-Гангської рівнини північного заходу Південної Азії, де були нерідкі землетруси, але при цьому їх інтенсивність знижувалася разом зі створенням і включенням до Самхіти послідовних верств тексту, що було викликано просуванням основної маси носіїв давньоіндоарійської ведійської мови та авторів пізніших гімнів у більш рівнинні місцевості та їх віддаленням від гір. Слід зазначити, що ціла група рїгведійських божеств – передусім Індра, Марути і Бріхаспати – у тому профанічному розумінні могли розглядатися аріями епохи складання РВ як відповідальні за сферу гірських і рівнинних землетрусів. Оскільки центром безпосереднього ареалу проживання рїгведійців була долина річки Сарасваті (суч. ефем. Сарсуті – Гхаггар – Хакра – Нара) з притокою Дрішадваті (суч. Чаутанг) і між річками Ямуною на сході і Шутудрі – Сатледжем на заході [Слізаренкова, 1972, с. 12-13, 58; Семененко, 2017в], вкажемо на унікальний факт, що дозволяє не лише підтвердити присутність аріїв РВ у цьому регіоні, а й точно датувати його. Одним із найважливіших центрів ранньохараппської та зрілохараппської культури в цьому регіоні служило укріплене оборонними стінами поселення Калібанган на Сарасваті. Археологічні розкопки показали, що кінець ранньохараппського періоду існування Калібангану I (бл. 3000 – 2700 рр. до н.е.) настав у результаті землетрусу, про що свідчать сліди усунення шарів ґрунту та стін [Thapar, 1975, р. 23; Lal, 1979, р. 75-76 & 94; Kenoyer, 1991, р. 338; Dikshit, 2013, р. 120-121; Dikshit, 2014, р. 17-18]. Ці дані дозволяють датувати РВ прибіл. 2700 р. до н.е., що підтверджує розроблену нами на підставі ряду інших критеріїв датування створення тексту першої Самхіти бл. 3300 – 2600 рр. до н.е., тобто в епоху Ранньої Хараппи [Семененко, 2015 – 2019; Semenenko, 2016]» (Олександр Семененко, «Землетруси в Рїгведі як локалізуючий і датуєчий критерій», <http://via-in-tempore-journal.ru/index.php/journal/article/view/103/96>);

«Рїгведа описує мережу річок, яка існувала у північній Індії до 1900 до н.е. (у разі р. Сарасваті) та до 2600 років до н.е. (у разі р. Дрішадваті). У ведичній літературі описується

міграція населення з Сарасваті [Рігведа] до Ганги [Брахмани та Пурани], що підтверджується також археологічними знахідками...» (Клаус Клостермайер, «Питання теорії арійського вторгнення та перегляд історії Стародавньої Індії», <http://psylib.ukrweb.net/books/mullm01/txt11.htm>);

«Брахмаварта (санскр. – Країна Брахми) – назва в Давньої Індії регіону між рр. Сарасваті та Дрішадваті (до сходу від р. Сатледж), згодом висохлими. У поданні стародавніх індусів Б. була «священною землею», де колись жило плем'я бхаратів і складалися священні тексти Вед» («Енциклопедіум», <https://slovar.wikireading.ru/1098570>; http://enc.biblioclub.ru/termin/1498760_Brahmavarta);

«Ми маємо три стадії стану річки Сарасваті: повноводна від гір до океану [Рігведа], що починає пересихати і поділятися на затони та озера (переосмислення Сарасваті «Багатоводної» у Сарасваті «Багатоставкову / Багатоозерну») [Магабхарата], наполовину пересохла Сарасваті [Брахмани і дані археологічних розкопок для середини та другої половини III тис. до н.е.]. З 2000 р. до н.е археологія однозначно говорить про те, що Сарасваті більше немає, і це викликає гігантську міграцію населення вглиб субконтиненту (і меншу – за його межі: касити, Мітанні, арії на Близькому Сході). Грегорі Поссел датує повноводну Сарасваті часом до 3200 р. до н.е. Франкфорт взагалі датує повноводну Сарасваті до 3800 р. до н.е. Так що дата початку Калі Юги (XXXI ст. до н.е.) чудово вписується в цю систему. Тепер Сарасваті є невід'ємною частиною сюжетного ядра Магабхарати. Наприклад, основні події, так чи інакше, до неї прив'язані: битва на Курукшетрі, оповідання про Рішу і Тіртхах на її берегах, оповідь про Балараму, який зробив паломництво вздовж Сарасваті під час битви. ЦЕ ПРОСТО НЕ МОГЛИ ПРИДУМАТИ ПІЗНІШЕ. Магабхарату переказували багато разів. Щоразу робили доповнення, вона ставала все більшою. Процес розростання закінчився V ст. н.е. Але почали її створювати у XXXI ст. до н.е. та її сюжетне ядро відноситься до XXXII та XXXI ст. до н.е. А якщо спиратися на 12000-річний цикл Чотирьох Юг Магабхарати, вона описує і події середини VI тис. до н.е. (Знищення Парашурамою кшатрійських племен Гіндустану). А до цього кшатрії практично вирізали брахманський рід Бгрігуїдів (через що Бгрігуїди і стали жити Дхармою Кшатрія і стали Брахманами-Воїнами¹⁰⁸⁵)...» (Олександр Семененко [<http://scipeople.ru/users/53850763/>], «Рігведа. Індоарії. Індоевропейці», http://vk.com/wall17223603_521);

«Також звертаю увагу на те, що цегляні вівтарі Рігведі невідомі, але описуються в Брахманах. Це веаує на те, що не Рігведа, а Брахмани повинні відповідати стадії Зрілої Харалпи. Відповідно Рігведа повинна датуватися раніше 2600 р. до н.е., що погоджується з аргументом Сарасваті про пересихання річки наполовину її течії, фіксованому між 2600 і 2000 рр. до н.е. (Нагадуємо для читачів, що Рігведа описує повноводну Сарасваті, що тече від гір до океану, рие гори, наповнюється багатьма притоками і є самою великою річкою). Таким чином ригведійські індоарії повинні мешкати в СЗ Індії ще до 2600 р. до н.е.» (Олександр Семененко, «Індоарії в ареалі харалпської цивілізації до 2000 р. [до н.е.]», в публ.: «Суперечка про прабатьківщину індоаріїв», http://генофонд.рф/?page_id=3430);

«Виходячи з раннього датування Рігведи (4000 рр. до н.е.) та переконливих доказів на користь того, що ведичні астрономія та геометрія передували астрономії та геометрії інших відомих цивілізацій давнини, деякі науковці, такі як Н.С. Раджарам, Джордж Ферштайн, Субхаш Как і Девід Фроулі висунули сміливе припущення, що Індія була «колискою цивілізації». Вони пов'язують нещодавно відкриту ранньоевропейську цивілізацію (яка більш ніж на тисячу років передувала давньошумерській та давньоєгипетській) з хвилями переселенців чи вигнанців із Північно-Західної Індії. Пізніші міграції, викликані або кліматичними змінами, або військовими діями, мабуть, привели хіттитів до західної Азії, іранців – до Афганістану та Ірану, а багатьох інших в інші частини Евразії... Ключовим елементом у перегляді історії Стародавньої Індії було

¹⁰⁸⁵ Більшість Бгрігуїдів вимушені були мігрувати спочатку до Ірану, а звідтіля значно пізніше і до Близького Сходу, де нащадки очолоеної ними спілки племен бгрігів стали відомими як фрігійці, – П.Д.

недавнє відкриття Мехргара – поселення в районі Гіндукуша, де починаючи з 7000 років до н.е. протягом кількох тисячоліть безперервно жили люди. Це відкриття продовжило історію Індії на кілька тисячоліть вглиб від непогано датованої епохи цивілізації долини Гінду¹⁰⁸⁶... Індійський археолог С.П. Гупта запропонував таку послідовність культур:

1. Докерамічний неоліт (8000 – 6000 рр. до н.е.).
2. Керамічний неоліт (6000 – 5000 рр. до н.е.).
3. Халколіт, мідно-кам'яне століття (5000 – 3000 рр. до н.е.).
4. Раннє бронзове століття (3000 – 1900 рр. до н.е.).
5. Пізнє бронзове століття (1900 – 1200 рр. до н.е.).
6. Раннє залізне століття (1200 – 800 рр. до н.е.).
7. Культури пізнього залізного віку.

На думку цих фахівців, культурний розвиток Індії продовжується безперервно з 8000 рр. до н.е., і ніщо не вказує на якісь значні зміни, до яких напевно могло призвести вторгнення ззовні... Відповідно до Н.С. Раджараму, більш докладна «нова хронологія» Стародавньої Індії, прив'язана до згаданих у Ведах і Пуранах імен царів і племен, виглядає приблизно так:

4500 рр. до н.е.: Перемога Мандхатрі над Дрохьюсом, про яку йдеться в Пуранах.

4000 рр. до н.е.: *Рігведа* (крім книжок 1 і десяти).

3700 рр. до н.е.: Згадувана в *Рігведі* битва десяти царів. Початок пуранічних списків царів; Агастья приносить ведичну релігію до країни дравідів; його молодший брат Васіштха – автор ведичних робіт. Рама та *Рамаяна*.

3600 рр. до н.е.: *Яджур-*, *Сама-* і *Атхарваведа*: остаточне оформлення ведичного канону.

3100 рр. до н.е.: Епоха Крішни і Вьяси. Війна, описана у *Магабхараті*. Рання *Магабхарата*.

3000 рр. до н.е.: *Шатанатхабрахмана*, *Шульвасутри*, *Яджнявалкьясутра*. Паніні, автор *Аштадхьяї*. Яска, автор *Нірукти*.

2900 рр. до н.е.: Виникнення цивілізації в Стародавньому Єгипті, Месопотамії та міжріччі Гінду та Сарасваті.

2200 рр. до н.е.: Початок великої посухи: захід сонця Хараппи.

2000 рр. до н.е.: Кінець ведичної епохи.

1900 е рр. до н.е.: Сарасваті повністю пересохла: загибель Хараппи.

У *Рігведі*, *Шатанатхабрахмані* та інших текстах містяться згадки про затемнення, а також про зірки, поява яких відзначає початок пір року, що дозволяє нам шляхом зворотного відліку визначити, коли були зроблені ці спостереження. Фахівці запевняють нас, що підробити ці дати в до-комп'ютерну епоху було неможливо... Якби мені довелося оцінювати переконливість аргументів на користь перегляду історії Стародавньої Індії як «колиски цивілізації», найвище я оцінив би висновки Сейденберга щодо геометрії Шульвасутр (яка використовувалася цивілізацією долини Гінду і дала початок вавилонській та єгипетській геометрії). За ними йшло б археоастрономічне визначення астрономічних даних, які містяться у ведичних та післяведичних текстах. На третьому місці – визначення за допомогою супутникової фотографії часу повного висихання річки Сарасваті, та археогеографічне виявлення слідів посухи, яка тривала кілька століть та охопила територію від Анатолії до Месопотамії та північної Індії. Геологічне дослідження виявило великі тектонічні зміни в Панджабі та передгір'ях Гімалаїв. В одній точці профіль місцевості піднявся протягом останніх 2000 років приблизно на 60 метрів. Знайдена біля Делі бронзова голова – «Голова Васіштхи» – була датована за допомогою радіовуглецевого аналізу приблизно 3700 років до н.е. – часом, коли, згідно з Хікс і Андерсон, відбулася битва десяти царів (згадуваний в *Рігведі* Васіштха був радником царя

¹⁰⁸⁶ Точніше, на той час Сінду, що відповідало сатемній ведичній лексиці та санскриту, – П.Д.

Судаса)» (Клаус Клостермайер, «Питання теорії арійського вторгнення та перегляд історії Стародавньої Індії», <http://psylib.ukrweb.net/books/mullm01/txt11.htm>, <https://psylib.org.ua/books/mullm01/txt11.htm>);

«Вже в наш час залишки абсолютно нової культури, що сягає корінням в епоху енеоліту, були виявлені в долині Гінду, в Сіндху поблизу Ларкана, а також у дистрикті Монтгомері, що входить до складу Панджабу і розташованому саме на північ від Сатледжа (Шутудрі). Ці разючі відкриття, безсумнівно, свідчать про зв'язки із західними регіонами навіть у таку віддалену епоху. Виявлена тут цивілізація, безсумнівно, існувала протягом довгого часу, оскільки на пам'ятках виявлено кілька верств руйнувань. Деякі матеріали, ймовірно найбільш ранні, виявляють явну схожість з ранніми месопотамськими зразками: використання цегли при будівництві, поховання скорчених тіл у викладених цеглою склепінчастих гробницях, інкрустації раковинами, булави і маточки – все це має найближчі аналоги у ранніх шумерів долини Тигру та Євфрату. Чудові печатки, прикрашені зображеннями бугаїв і єдинорогів, а також і різних персонажів із легенд мають точні шумерські аналогії, і, що не менш дивно, там же виявлено глиняні фігурки баранів та жіночі статуетки. Нарешті, розписний глиняний посуд із поселень у долині Інду через Белуджистан виявляє безперечні риси подібності з такою самою керамікою Елама та Південної Месопотамії, а може, навіть Сеїстану та Заскаспію...» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Арійські династії в Месопотамії в XV столітті до н.е.», <http://www.istorya.ru/book/arii/04.php>; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Зразки з палеоканалів, що датувалися в Хайдарабаді від 7580 до 7190 років до н.е. та в Ганновері від 7545 – 7490 рр. до н.е., а це більш ніж на 4000 років старше, ніж найстаріша з відомих міських цивілізацій у Месопотамії. Але то були зразки, узяті біля вершини стратиграфічного розрізу. Тому очікувалося, що на нижчому рівні вік знахідок буде набагато старшим. Два важливі експонати були здобуті на сусідній ділянці у нижчих шарах розкопу. Це були залишки тонкого глиняного посуду і матеріали старого вогнища, що добре збереглися. Разом із ними було також зібрано місцевий осад глини. Вік усіх трьох зразків становив від 16840 до 12000 років. Найдавніші експонати кераміки (глиняного посуду) дали вік до 31000 років. Таким чином, людська діяльність на території Камбейської затоки була поширена ще 30000 років тому, задовго до останнього Льодовикового періоду (16000 р. до н.е.). Стародавні народи виготовляли глиняний посуд і спочатку висушували його на сонці. Приблизно 20000 років тому люди почали обпикати глину та використовувати її як матеріал для виготовлення посуду. А це означає, що мешканці знали, як добути та підтримувати вогонь. Також їм було відоме мистецтво будівництва міст та будівель відповідно до розроблених планів із прямими вулицями. Було виявлено сліди двох великих поселень, умовно названих північна та південна столиці. Вік північного міста молодший, можливо, жителі заснували його після затоплення південної столиці. До 11000 р. до н.е. у південній столиці проглядається організована діяльність спільноти, гарна якість глиняного посуду, великі зерносховища та ін. Отже, Камбейська затока була попередником і моделлю подальшої цивілізації Хараппа, відомої історикам. Доісторична цивілізація Камбей існувала приблизно з 11000 до 1000 років до н.е., і це робить її найдавнішою та найбільшою міською цивілізацією не тільки в Азії, а й у всьому світі. Вона на 7500 років старша за найдавнішу месопотамську міську цивілізацію. Однак існують також свідчення, що вказують на присутність людей у цьому регіоні ще 30000 років тому, які сформували велику і дотепер невідому цивілізацію, стерту з лиця землі гігантською повинню, ще раз підтверджуючи місцеві та світові легенди про потоп...» (Б. Бадрінараян, «Камбейська затока – колиска давньої цивілізації», http://www.dopotopa.com/bbadrinaryan_kambeyskiy_zaliv_kolybel_drevney_tsivilizatsii.htm; <http://www.globalfolio.net/uroboros/Asia/cambey.html>);

«Сураштрака – «чудова країна, народ», назва народу та країни Сураштри, що населяється ним. На Полі Куру, під час великої битви, сураштраки боролися під

керівництвом Кригавармана, воїна ядава, сина Хридики¹⁰⁸⁷, який боровся на боці кауравів» («Магабхарата. Глумачний словник», [Induizm/Vedi/Mahabharata... Ashabad...; http://www.e-reading.club/chapter.php/1013645/163/Mahabharata_Vypusk_VII_Kniga_o_Bhishme.html](http://www.e-reading.club/chapter.php/1013645/163/Mahabharata_Vypusk_VII_Kniga_o_Bhishme.html)).

Саме сураштри (сери) та інші ядави принесли технологію ткацтва до Північного Китаю, а їхні нащадки юечжі = сугуди / согдійці (і, насамперед, нащадки мешканців Сукті – столиці однієї з держав ядавів Чеді) займалися виготовленням шовку та торгівлею ним. Згідно з Магабхаратою (Мгб. VI: 604) Всесвіт підрозділяється на 7 частин, однією з яких є Śalmali-dvīpa – континент шовкопрядного дерева *Salmalia Malabarica*, Декан:

«На санскриті слово «Сарж – Sarj» має два значення – 1) текти, лити, проливати; 2) ткати, плести, вити... «серм'яга» – це груба тканина, від цього ж кореня походять... слова сарафан, сорочка, срачиця – «спідня сорочка», українське «сердак», що означає суконну сукню у галичан. Національний одяг у індонезійців – саргон / сарунг – та одяг індійців – сарі, або сархі» (Сергій Брюшинкін, «Сергій – Seres – Суруж», <http://www.evporatoru/sergej-seres-surozh.html>);

«Лінгвісти доводять, що слов'янське «шовк» не може походити від грецького «serikoti», але можливо, що обидва слова сягають однієї і тієї ж назви шовку, запозиченої з якоїсь східної мови...» (Василь Бартольд, «Загальні роботи з історії середньої Азії, Кавказу та східної Європи // Історія культурного життя Туркестану», https://www.studmed.ru/bartold-vv-sochineniya-tii-chast-i-obschie-raboty-po-istorii-sredney-azii-raboty-po-istorii-kavkaza-i-vostochnoy-evropy_ed4a61a1874.html).

Ядави, яким у часи Крішни були підпорядковані і землі Сураштри, правили в стародавньому царстві Чеді зі столицею Шуктіматі [Сукті] (бенг. «Śukla» – «стародавній, яскравий, ясний, чистий»; перс. «sugda» – «чистий, святий»):

«Чеді – давньоіндійське царство, яке згадується у «Магабхараті» та Пуранах. У ранній період керувалося династією Пауравів, а потім – династією Ядавів. Пізніше стало однією з Махаджананапад. Царство Чеді розташовувалося біля Бунделкханда в сучасному штаті Мадхья-Прадеш – на південь від річки Ямуни і вздовж річки Бетва (Ветраваті). Йдеться про те, що столицею Чеді було місто Суктіматі (*Сугді-маті, – П.Д.). Одним із правителів Чеді був Шишупала, прибічник правителя царства Магадха Джарасандхі та Дурьодхани. Шишупала був ворогом Крішни і був убитий ним під час жертвопринесення раджасуя, влаштованого Юдхіштхірою. Родом із царства Чеді були також згадані в «Магабхараті» Дамагхоша, Дхрїштaketу та його сини, Сукету, Сарабха, дружина Накули Каренуматі, дружина Бхіми» («Чеді», <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1889981>).

Як пізніше сло'яноарії сармати та юечжі, так і в сародавні часи індоарії мали значний вплив на народи Афганістану та Середньої Азії (АК Бактрії-Маргіани):

«Ще більше є археологічних та антропологічних свідчень присутності індійців серед творців комплексів Намазги IV – V та БМАК. Заснувавши у злиття Кокчі та Амудар'ї типово гіндське поселення Шортугай, хараппці проникли в Намазгу, залишивши в Алтин Делі гравіровані сердолікові намистини та інші речі. Такі ж намистини були знайдені в пограбованих могилах Північного Афганістану, а ще одна разом із хараппською фігуркою бика – у палаці БМАК у Дашли-342. Виявлені на Алтин Деле аналогії з хараппськими матеріалами характеризуються як «чисельні та різноманітні»; хараппські впливи, що спостерігаються в кераміці та металургії, пояснюються прямим наслідуванням давньоіндійських зразків; 1/5 частина хараппських форм має відповідності у місцевій кераміці; чоловічі статуетки вказують на проникнення з долини Гінду певних культів; є очевидними сліди стійкого та систематичного впливу Зрілої Хараппи на Алтин Деле часів пізньої Намазги IV та Намазги V. Згідно В.М. Массону, «матеріали, отримані при розкопках в Алтин-Делі... порушують питання про етнічні зв'язки творців його високорозвиненої культури. Щодо знахідки... протогіндських печаток в Алтин-Делі, включаючи такі з протогіндськими текстами, змушують нас звернутися до питання про

¹⁰⁸⁷ Це ім'я асоціюється з етнонімами Горіди / *Хриди / Фризи-руси = Хред-готи, – П.Д.

етнічні зв'язки місцевого населення в енеоліті та бронзовому столітті». Що стосується БМАК, то в Маргіані, Афганістані та Бактрії виявлено численні наслідування хараппських реалій, архітектурні запозичення та імпорти з долини Гінду. Це вказує «на близьку взаємну подібність культури БМАК у Маргіані та цивілізації долини р. Гінд» (Олександр Семененко, «Попередні дані про антропологічні та археологічні сліди міграції індоевропейців з Південної Азії через степову зону до Південно-Східної Європи», <https://cyberleninka.ru/article/n/predvaritelnye-dannye-ob-antropologicheskikh-i-arheologicheskikh-sledah-migratsii-indoevroyeytsev-iz-yuzhnoy-azii-cherez-stepnyyu-zonu-v>).

Не виключено, звичайно ж, і те, що пращурами, як «народів моря» – пелазгів / пеластів (Plst), так і персів (Prst) були одні й ті ж за своїм походженням горяни (дейлеміти / таламаї, делемічі, далмати та ін.), що поступово мігрували вздовж як азійських морських узбереж, так і гірських відрогів азійських нагорій з Ділмуна (Тілмуна¹⁰⁸⁸ – ущелин і улоговин гірської Індії) спочатку до Еламу (у південний Дейлем – Бушир), до Бахрейну, в Месопотамію, в Середню Азію (у північний Дейлем – гірський Гілян) і в Південну Аравію, а потім вже до Єгипту і в Малу Азію та до Криту і далі до Західної Європи¹⁰⁸⁹:

«Згідно з шумерськими легендами первинною батьківщиною народу адабі¹⁰⁹⁰ була легендарна країна Дільмун. Ця країна розташовувалась на південному березі Перської затоки (на північно-східному березі Аравії). Багато дослідників центр цієї легендарної країни розміщують в районі острова Бахрейн¹⁰⁹¹» (Анатолій Пермінов, «Єзиди – стародавній народ адабі», <http://www.proza.ru/2013/09/19/951>);

«Після потопу в Шумері існувало більше десятка значних міст-держав: Ереду, Ур, Урук, Лагаш, Умма, Ніппур, Киш та ін.¹⁰⁹². У перші століття після потопу (приблизно збігаються з другим етапом ранньодинастичного періоду) гегемонію в Шумері утримував Кіш, що розташовувався в північній частині Нижньої Месопотамії. У результаті титул «лугаль Кіша» навіть набув сенсу «гегемон всього Шумера» (тим більше, що він випадково виявився близьким за звучанням виразу «володар сил, воїнств»); його часто приймали пізніші царі-гегемони, з якого міста вони були. Можливо, правителі Кіша першими прийняли титул лугалів. До нашого часу дійшов епічний переказ про кишського царя Етану (XXVIII ст. до н.е.), що розповідає про те, як він на божественному орлі піднявся на небеса до богів, щоб здобути собі «траву народження» і обзавестися спадкоємцем. Цар Кіша Ен-Менбарagesі – один із наступників Етани, перший правитель, про якого ми знаємо не лише за пізнішими династичними списками, а й за його власними пам'ятками. Він контролював Шумер, а, крім того, здійснював походи в край горців – еламів, мешканців Південно-Західного Ірану та більш менш постійних суперників і ворогів Месопотамії. За його сина Агге, однак, гегемонія Кіша закінчилася (бл. 2600 до н.е.)» (М.Д. Бухарін, І.А. Ладинін, Б.С. Ляпустін, А.А. Немировський, «Історія Стародавнього Сходу», http://www.telenir.net/istorija/istorija_drevnego_vostoka/p5.php; <http://history.wikireading.ru/101857>);

¹⁰⁸⁸ Д.-рец. «θαλάμη» – ущелина, «θαλάμεινα» – «обитель, місце мешкання».

¹⁰⁸⁹ Грец. «Θαλάμαι / Thalāmae» – назва трьох місцевостей на Пелопоннесі: 1. на заході Лаконії між Етилом і Пейфном зі святилищем Іної та віщунством за снами [Strab. 8, 360]; 2. у Мессенії поблизу Фер – там де мешкав вигнаний Тіндарей; 3. у Північній Еліді [Хе. Hell. 7, 4, 26]; Далмація – східне узбережжя Адриатичного моря.

¹⁰⁹⁰ Кадим = мадаїв = ядавів; Мадай = Кадм = Адам = Яду; снскр. «adi» – «початок, первісток»; «ādyā» – «початковий, єдиний у своєму роді, винятковий»; фінік. «кдм» – «давній, схід», турец. «kadim», узб. «қадімгі», кит. «gǔdài», япон. «kottōhin», угор. «ódon» – «задавній, старовинний»; азерб. «qādim» – «старий, старовинний»; казах. «к'адим» – «стародавність, старовинний»; лат. «адеймаг», марійські «едем», «айдеме», удм. «адыми», турец. «adam», ісл. «тадуг», вірм. «mard» - людина, – П.Д.

¹⁰⁹¹ Проте не виключено, що це все ж таки Дейлем – Бушир в Еламі або безпосередньо Індія, а конкретніше Камбейська затока у Північно-Західній Індії, – П.Д.

¹⁰⁹² Шляхтою в яких були нащадки кшатрїїв = касситів, що мігрували з Дільмуна = Індії і належали спочатку до племен місячної династії, консолідованих ядавами / адабі / кадим, а пізніше і до племен сонячної династії бргїїв / фргїїцїв, кишитїв / кушитїв / касситїв і мадрїв = мадаїв / мідїїцїв (умман-манда), – П.Д.

«На думку Крамера, під країною Ділмун жителі Дворіччя мали на увазі Індію з її найдавнішою цивілізацією, творці якої були прекрасними мореплавцями, приручили слонів і мали розвинений культ води... Ділмун міг бути «центром ікс», звідки вийшли і убаїдці, і творці протоіндійської можливо, вони вплинули і на третю найдавнішу цивілізацію планети – цивілізацію Єгипту... Про те, що протоіндійці здійснювали далекі плавання на відмінних суднах, кажуть знахідки археологів: у тому числі руїни найдавнішого порту світу, і зображення кораблів на печатках з написами. Можливо, саме ці «чужоземні» судна зображені у пам'ятках Стародавнього Єгипту та фігурують як «кораблі з країни Ділмун» у шумерських джерелах. Можливо, протоіндійцям належать і пам'ятки найдавнішої культури, виявленої нещодавно під час розкопок на Мальдівських островах. В останні роки зроблено важливі кроки і в пошуках коріння найдавнішої цивілізації Індії. «Науковці вважають, що носії цієї культури прийшли в долину з півніжжя гір, розташованих на захід від Гінду. Недавні відкриття в Мергарсі (Белуджистан), на південний схід від Сулейманових гір та хребта Кіртхар, доводять існування безперервного ланцюга культурної еволюції від VI тисячоліття до н.е. до розквіту харапської культури, – пише Сайд А. Накві у серпневому номері журналу «Кур'єр ЮНЕСКО» за 1985 рік, присвяченому археології» (Олександр Кондратов, «Атлантиди п'яти океанів», <http://geoman.ru/books/item/f00/s00/z0000086/st027.shtml>; <https://coollib.net/b/82038/read>).

У пошуках родовищ міді та олова відважні арійські мореплавці заснували свої колонії на півдні Аравійського півострова, на островах Кікладах, Кіпрі, Криті і навіть на туманному Альбїоні, а також і на Піренейському півострові. Саме їм належать як археологічна культура дзвонових кубків, так і культові та поховальні споруди у вигляді дольменів:

«Немає потреби простежувати шляхи мандрівок носіїв культури дзвонових кубків, що залишили сліди свого перебування в печерах Франції та Іспанії, на територіях від Португалії до Шотландії – останки представників цих племен виявлені і в колективних похованнях землеробів епохи неоліту в Західній Європі. Творці дзвонових кубків, вочевидь, мали здатність адаптуватися в інших популяційних групах або силою підпорядковували їх своєму впливу. Вони залишили по собі одиночні поховання, без насипів, а металеві прикраси і зброя, що зрідка зустрічаються в таких могилах, свідчать про те, що їх колишні власники вели торгівлю з громадами, що займалися обробкою міді та бронзи. Історичне значення культури дзвонових кубків полягає в тому, що спілкування її носіїв з племенами, що належали до культури бойових сокир, зумовило виникнення безлічі гібридних культур, в яких євроазіатський елемент поступово витісняв інші. Прийняте в Британії положення про те, що носії культури дзвонових кубків належали до індоєвропейської групи, часто служило основою для висунування різних лінгвістичних припущень, в даний час представляється очевидним, що творці змішаної культури дзвонових кубків і бойових сокир перейняли мову швидше у своїх східних пращурів¹⁰⁹³, ніж у західних» (Теренс Пауелл, «Кельти. Воїни та маги», http://oldeurasia.ru/library/Terens-Pauell_Kelty--Voiny-i-magi/2);

«...у наступну енеолітичну епоху у Європі явно брахікефальна раса заклала основи бронзового століття. Ця раса, відмінна від усіх інших не тільки будовою черепів, але також і своєю цивілізацією, відома як культура дзвонових кубків або під назвою «слідопити». Перша з цих назв походить з відмітного типу судин, які завжди поміщалися в поховання носіїв цієї культури, а другий заснований на факті, що вони повсюдно шукали руди та дорогоцінні метали; у Центральній Європі перші коштовні вироби, виготовлені із золота та бурштину, знайдені також у похованнях представників цієї культури... Як Пік, так і Гуїффриді-Руджієрі вважають, що той тип, який, як здається, був притаманний носіям культури дзвонових кубків, спочатку з'явився в Егеїді, де брахікефали рано з'являються на

¹⁰⁹³ Тобто у пращурів індоаріїв і балто-слов'яноаріїв, – П.Д.

Кікладах та на Криті. Як передбачається, культура дзвонових кубків виникла саме тут, а далі її носії вирушили морським шляхом на захід через Середземномор'я та Атлантику. Притаманний їм фізичний тип і характерні елементи їхньої культури в дуже ранній час з'являються на Сицилії, Сардинії та півдні Франції. Але найбільш яскраво культура дзвонових кубків проявляється в Центральній Іспанії. Складається таке враження, ніби саме звідси «слідопити» поширювали свої вази та кинджали до Бретані, півдня Франції, півночі Італії та Центральної Європи. Якщо це так, то навряд чи можна буде заперечити твердження, що саме брахікефальні «слідопити» поширили індоевропейські мови всією Європою. Однак спочатку вони з'являлися всюди на континенті лише у невеликих кількостях; у них не було постійних поселень, і, подібно до арабів у Центральній Африці, вони були просто озброєними торговцями» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Передбачуване вторгнення брахікефалів», <http://www.istorya.ru/book/arii/17.php>; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Походження шумерів досі багато в чому неясно. Їхні легенди говорять про якусь расу напівриб-напівлюдей, які припливли на чолі з якимсь Оанном вгору проти течії з Перської затоки, допливли до Ерідуду, де навчили людей мистецтву письма, будівництва міст, металургії та землеробства. Легенда вказує на південне походження шумерів. Але чи шумерів? Можливо, Оанн та інші лише уособлення попередників шумерів, людей, що створили убаїдську культуру? Адже поклоніння божествам, встановленим на височинах, говорить про те, що перш ніж осісти в долині Тигра та Євфрату, шумери були гірським, а не морським народом. Але звідки б не прийшли шумери, ясно одне: до них у Дворіччі мешкав народ, що створив цивілізацію Ель-Убейда, і відносно до нього шумери були такими ж кочівниками-варварами, якими були вавилоняни по відношенню до шумерів... Таємничому прибульцю з Еритрейського моря, тобто Індійського океану, приписувалося створення всіх культурних досягнень Дворіччя, включаючи письмо, землеробство, архітектурне будівництво і т.д. Розкопки археологів підтверджують правоту легенди в тому, що поширення високої культури, створеної убаїдцями, йшло з півдня на північ, з боку Ерідуду, що стояв на березі Перської затоки і був найпівденнішим містом Дворіччя. Убаїдці ж, як і шумери, з'являються на землі Дворіччя з традиціями і культурою, що склалися. Тільки якщо шумери, мабуть, прийшли в долину Тигра і Євфрату звідкись з гір, то убаїдці, за легендою, є «морськими прибульцями», які прибули сюди з боку Індійського океану, через Перську затоку... Найдавніша цивілізація Індії, вочевидь, була виключно миролюбною. «Ми не знаходимо тут великої кількості військової зброї та зображень бойових сцен, які могли б свідчити про міжусобні конфлікти між містами-державами, як у Месопотамії, або про існування війська, за допомогою якого якийсь один цар, подібно до того, як це було в Єгипті, підкоривши собі інших, досягли внутрішнього миру в країні», – констатують археологи. Внутрішній мир досягався, мабуть, не силою зброї, а зовсім іншими шляхами. І не лише внутрішній мир, а й зовнішній: головною «зброєю» протоіндійської цивілізації у її перемогах над первісними племенами кочівників та мисливців Гіндустану була торгівля та культурні здобутки, а не військова сила. Творці Мохенджо-Даро та Хараппи не вели кровопролитних битв з іншими державами Стародавнього Сходу. Торговий та культурний обмін морськими та наземними шляхами між ними процвітав протягом багатьох сотень років. З Шумером цей обмін почався вже в III тисячолітті до н.е., потім сюди «підключається» Єгипет. Торгівля служила не тільки розповсюдженню товарів, а й переміщенню людей. Так, досвідчені майстри могли подорожувати з місця на місце, обґрунтовуючись там, де вони знаходили ринок збуту для виробів свого ремесла, як це практикується на Сході в наші дні. Це створювало широкі можливості для обміну ідеями... Античні історики із захопленням писали про морський похід полководця Олександра Македонського, Неарха, зробленого від берегів Індії до гирла Тигра та Євфрату. Але виявляється, траса Індія – Дворіччя була освоєна найдавнішими мореплавцями Гіндустану за добрі 20 сторіч до Неарха! Степи Середньої Азії на сході, Малабарське узбережжя на півдні, гори Афганістану на півночі – такі були

межі мандрівок давньоіндійських купців-андрівників. На заході вони, можливо, проникали не тільки у Дворіччя чи Єгипет, а й торгували з найдавнішою цивілізацією Європи – мінойською, центром якої був острів Крит» (Олександр Кондратов, «Загинули цивілізації // Дравида і убаїдці»,

http://www.libma.ru/istorija/pogibshie_civilizacii/p6.php#metkadoc13,
http://www.libma.ru/istorija/pogibshie_civilizacii/p5.php#metkadoc14).

«...нині найперспективнішою вважається теорія індійської батьківщини дольменної культури. У ході розкопок було виявлено дуже давні дольмени на півострові Гіндустан. За деякими ознаками фахівці висувують обережні припущення, що тип цих дольменів архаїчніший навіть у порівнянні з найдавнішими дольменами Європи. З'явилася гіпотеза, що дольмени, виникши як тип ритуальної пам'ятки в Індії, згодом поширювалися на Захід двома «потоками». Південний напрямок торкнувся Близького Сходу, Північної Африки, островів Середземного моря та Південної Європи. Північний напрямок поширення дольменів включило середню Азію, Кавказ, Східну і Північну Європу. Природно, народилися і теорії про прямий зв'язок дольменів з індоевропейцями...» (Олександр Бабицький, «Походження дольменів: хто, де і як збудував»,
<http://www.chuchotezvous.ru/civilizations/885.html>);

«Велике скупчення дольменів розташоване на плато (Meguti hill), розмірами 600x200 метрів, що знаходиться в індійському штаті Карнатака, на околиці Айhole. Тут налічується велика кількість дольменів, споруджених із плит, породи піщаник. Всі ці споруди є гробницями, їх вік точно невідомий, але може сягати 5 тисяч років і більше» («Дольмени Ayawal. Aihole Burial Chamber», <http://dostoyanieplaneti.ru/mesta/dolmieny-ayawal-aihole-burial-chamber>, <http://ecology.md/page/dolmeny-ayawal-aihole-burial-chamber>);

«В індійському штаті Керала, приблизно за 40 км на північ від Муннара, в районі Мараюр є дуже стародавні дольмени, зроблені з кам'яних плит віком від 6000 до 10000 років. Дольмени розташовані групами на скелястих пагорбах та в долинах. Навколо каплички – 10–15 шт, половина напівзруйнована. Добре видно, як робилися насипи довкола кам'яних ящиків. Якщо стояти обличчям до каплички, до села спиною – праворуч, за яром – 5, ліворуч – у 200 метрах велика група майже недоторканих дольменів, а один навіть із розписом (!). Загальна кількість – близько 25 штук, ще близько 10 зруйновано...» («Дольмени Муніяра», <http://ecology.md/page/dolmeny-munijara>; «Дольмени Муннара», <https://www.flickr.com/photos/41867788@N07/3861851816/in/photostream/>).

На те, що індоевропейці розповсюдилися саме з Гіндустану свідчать і такі факти:

«Вздовж русла Сарасваті було виявлено 414 археологічних місць, тоді як у долині річки Гінд – лише близько сорока. Близько 80% виявлених місць розкопок датуються IV або III тисячоліттям до н.е. Якщо прийняти, що ригведські гімни були складені в цей період, то індоарійська міграція логічно не могла мати місця, оскільки індоевропейці мали жити в Індії вже в IV тисячолітті до н.е.» («Сарасваті (річка)»,
<http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1400651>);

«Згідно з науковцями, що займаються вивченням навколишнього середовища в доісторичні часи, річка Сарасваті висохла після того, як принаймні дві з її приток, Сатледж і Ямуна, змінили своє русло. «Ланцюг тектонічних подій відвів русло Сатледжа на захід (в Гінд), а Ямуну на схід (у Гангу)... цим пояснюється зникнення такої могутньої річки як Сарасваті». Процес завершився близько 1750 р. до н.е., але почався він набагато раніше, можливо зі зміщення пластів і величезної повені в період між 1900 і 2100 роками до н.е. П.Х. Франкфорт, використовуючи зображення, отримані з французького супутника SPOT, виявив, що величезна річка Сарасваті існувала в дохарапський період і почала висихати в середині IV тисячоліття до н.е. Під час харапського періоду, складна мережа іригаційних каналів використовувалася тільки в південній частині долини річки Гінд. Згідно з цими дослідженнями, датою складання «Ригведи» можна вважати початок IV тисячоліття до н.е.» («Теорія виходу з Індії», http://www.bharatiya.ru/istoki/teor_ishod.html);

«Більшість поселень Греції, Анатолії, Леванту, Месопотамії та Індійського субконтиненту припинили своє існування близько 2200 року до нашої ери, – підбив підсумок соціальний антрополог Бенні Пейзер. – Багато хто з них має ознаки впливу стихійних лих, а інші поспішно кинули люди. Наявні дані вказують на раптові екологічні, кліматичні та соціальні потрясіння, які з'явилися одночасно зі зміною рівня морів та озер, підвищенням сейсмічної активності, великими повеннями та цунамі» (Михайло Герштейн, «Як шукали Содом та Гоморру», <http://www.vseprokosmos.ru/arheolog78.html>);

«...є свідчення, що народи гірських регіонів Близького Сходу були індоаріями¹⁰⁹⁴ протягом усієї писаної історії. Арійські кассити Близького Сходу поклонялися ведичним богам – таким як Сур'я і Марути, і навіть на ім'я Хималая. Арії хіттїти і мітанни близько 1400 р. до н.е. підписали договір, скріпивши його іменами Індри, Мітри, Варуни та Насат'їв. Хіттїти мають трактат про змагання на колісницях, написаний майже на чистому санскриті. Індоевропейці стародавнього Близького Сходу, таким чином, говорили індоарійськими, а не індоіранськими мовами, а тому демонструють у тому регіоні ведичну культуру...» (Девід Фроулі, «Міт про арійське вторгнення до Індії», <http://www.lomonosov.org/theosophy/fourtheosophy416267.html>);

«Але до середини 2-го тисячоліття до н.е. у межах Родючого Півмісяця з'являються правителі з арійськими іменами, які успадковували цивілізацію, створену шумерами та аккадцями. Обставини їхньої появи там не дійшли до нас; династія Хаммурапі, яка в кінцевому підсумку об'єднала Месопотамію під владою Вавилону, була повалена близько 1900 року до н.е., і події, що пішли після її падіння, майже не знайшли відображення в письмових джерелах. Попередниками арійських завойовників могли бути кассити, які заснували свою династію у Вавилоні близько 1760 р. до н.е. Цей народ спочатку мешкав на схід від гір Загросу, звідки вони почали проникати до Вавилонії вже за часів Хаммурапі. Але загалом вони не були аріями. Хоча вони сприйняли вавилонську мову і культуру, місцеві переписувачі залишили нам записи, в яких містяться касситські¹⁰⁹⁵ позначення таких слів, як «бог», «зірки», «небеса», «вітер», «людина», «нога» тощо; жодна з них не належить до індоевропейських. Більше того, більшість особистих імен цього періоду передбачає швидше спорідненість між касситами та малоазійськими народами, що мешкали на північний захід. Однак в іменах їхніх правителів зустрічаються елементи, що нагадують імена індоіранських божеств – «Šurīaš» (бог сонця [Сур'я]; порівняйте з снскр. «Surya»), «Indaš» (порівняйте з снскр. «Indra»), «Maruttaš» (порівняйте з снскр. «Marutah», боги грози) і «-bugaš» (порівняйте з іранським словом «baga» – бог). Крім того, саме кассити першими на Стародавньому Сході стали запрягати коней у колісниці, і пізніше вавилонське найменування коня «susu», ймовірно, походить від індоіранської форми «asua» (снскр. «aśva») Цілком імовірно, що вторгнення касситів¹⁰⁹⁶ було викликано тиском арійських племен, що мешкали в горах Ірану, а їх ватажки і стали тими самими правителями з арійськими іменами. Через три століття, згідно з документами з дипломатичного архіву, знайденого в Телль-ель-Амарні, які проливають світло на події в Західній Азії, арійська династія правила в державі Мітанні, що розташовувалася на верхньому Євфраті. Ці правителі мали явно арійські імена – Šutarna, Dušratta, Artatama – та поклонялися індоіранським божествам» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Арійські династії в Месопотамії в XV столітті до н.е.», <http://www.istorya.ru/book/arrii/04.php>; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>).

Ці індоарії, вочевидь, були пращурами фригійців бґрігами, пращурами шляхетних родів іонійців яванами, пращурами шляхетних родів хаттів / хеттів (хіттїтів = несїтів)

¹⁰⁹⁴ Вочевидь, індоаріями були лише привілейовані шляхетні роди (кассити) цих народів, що поступово спотворили індоарійську мову, надавши до того ж їй кентумні риси, – П.Д.

¹⁰⁹⁵ Насправді псевдокасситські, що належали підкореним касситами загросцям, – П.Д.

¹⁰⁹⁶ Точніше, підкорених індоевропейцями касситами неіндоєвропейськомовних загросських племен, – П.Д.

гетами / гутіями, пращурами шляхетних родів вірмен хайків хайхаями, пращурами шляхетних родів гіксосів (неку хасут¹⁰⁹⁷) і касситів (каššu¹⁰⁹⁸) каширцями (*кашмірцями):

«Етимологія назви «Кашмір» спантеличувала науковців, що давали різні версії його походження. Жителі Кашміру називають свою країну Кашир, а свою мову – кошур. Бабур, засновник династії Моголів в Індії, першим вказав у своїх мемуарах, що етимологія назви долини простежується від назви племені каш, або куш, також відомого як кассити¹⁰⁹⁹. Куш згаданий як онук Ноя в Книзі Буття, чие плем'я відоме як «касту» у Вавилонії, «косаї» в Персії, «каша» в Гімалаях¹¹⁰⁰ і «куш»¹¹⁰¹ в Єгипті. Оскільки голосні літери відсутні в стародавніх роботах (зокрема, в давньоєврейській мові), позначення каш, куш, киш і кіш були написані одним і тим самим чином. Але одна річ, пов'язана з цим племенем, одразу впадає у вічі: куди б вони не приходили, вони називали річки, гори та міста іменами своїх пращурів. Приблизно 1780 р. до н.е. кассити укорінилися у Вавилонії¹¹⁰². До цього вони мали династію в Єгипті, яку у своїх письменах вони називали «каші». З Вавилонії вони перейшли до Ірану¹¹⁰³, де заснували міста Кашан і Кашмар (біля Нішапура). У Середній Азії заснували такі міста, як Кашморе біля Мерва, Каш біля Бухари, Кашбанд і Кашанія біля Самарканда та знаменитий Кашгар¹¹⁰⁴. Коли вони (кушани, – П.Д.) перейшли до Афганістану, вони заснували поселення Кашил, Кашак¹¹⁰⁵ і Кашу. У той час як гори Гіндукуша отримали свою назву у зв'язку з цим племенем, вони також заснували поселення на півдні цієї гірської системи, що отримало назву Кашмор. Долину річки Чинаб вони називали Каштавар, а долину річки Джеблум – Кашир¹¹⁰⁶, тепер вона відома як Кашмір» (Фіда Хаснайн, «У пошуках історичного Ісуса // Кассити», <https://e-knigi.com/religija-i-duhovnost/religija/page-2-182277-fida-hassnain-v-poiskah-istoricheskogo-iisusa.html>, <https://coollib.com/b/287-fida-m-hassnain-v-poiskah-istoricheskogo-iisusa/read>);

«Давньоєврейська назва країни «Куш, або Хуш» у перекладі LXX зазвичай заміщена пізнішим ім'ям «Етиопія»; але в асирійських клинописних пам'ятках вона, згідно з єврейською Біблією, називається країною «Кус», чому споріднена і єгипетська назва її словом «Кес». Зіставлення біблійних паралелей виявляється, що існували дві країни з цим ім'ям: одна між Вавилоном та Аравійським півостровом (1 Пар 1:8–10; Пс 86:4), інша – на північно-східному березі Африки, приблизно на місці сучасної Нубії, до Абіссинії (Вих. 18:1–2; 20:3–5; Єз. 30:4; Навум. 3:9). Найкраще пояснення цього дають пам'ятки асирійської та єгипетської давнини. За свідченням перших, кушити або кадим (*адамї / адабі = ядави, – П.Д.) були тими первісними протохалдеями, які становили основне зерно

¹⁰⁹⁷ Адже «hekau khosute» = «царські каššu»; «hek» – посох-гак, що позначав владу в Єгипті і якому відповідають: нім. «hook» – гак; тадж. «асо», узб. «hassa / хасса» – палиця; араб. «hakim» – «мудра людина, повелитель, суддя, лікар»; грец. «γῦγας», лат. «gigas» – «гігант, високий», – П.Д.

¹⁰⁹⁸ Шасу / *касу; сорані «hoz» – «плем'я, народ»; нідерл. «Gezin», англ. «house», япон. «kazoku» – «сім'я, родина»; фін. «kansan» – народ; лат. «aecus» – темний; лат. «castus», англ., слвн. «chaste», нідерл. «Kuisse», нім. «keusch» – «чистий, цнотливий», євр. «гашаллит» – «чистий, кошерний, чудовий», – П.Д.

¹⁰⁹⁹ Грец. «κάστανος», лат. «castaneo», лит. «kaštonas», панджабі «Caisatanata» – каштанові, тобто червоно-коричневі, темно-червоні, – П.Д.

¹¹⁰⁰ *Кастінапура / Хастінапура (фортеця привілейованих), Кушастхалі = Дварака, Казі / Касі / Каші, *Козара / Косала / Кошала та *Козара / *Хазара (північно-східний район у Пешаварі) в Індії, – П.Д.

¹¹⁰¹ А також як народ «каслухим», від якого згідно зі Старим Заповітом походили кафторим (мінойці) та філістимляни (пліштїм = пеласті / пелазги та інші народи моря), – П.Д.

¹¹⁰² Кассити також укорінилися і в залежних від Вавилонії Сирії та Палестині, а ще раніше навіть на Криті (мінойці = кафторим – нащадки каслухим) і в Малій Азії, де заснували місто-державу Куссар, що стала першою столицею хеттської держави, – П.Д.

¹¹⁰³ Навпаки, у Вавилонію кассити перейшли саме із Західного Ірану – Загросу (*Кассаран / Хазаран / Хазар / Хезар – назва масиву Центрально-Іранського нагір'я східної околиці гір Загрос в провінції Керман Ірану), мігрувавши перед тим на захід з Індії внаслідок повного пересихання у 1900-тих роках до н.е. річки Сарасваті, що дозволяла їм раніше займатися не тільки скотарством, а й землеробством, – П.Д.

¹¹⁰⁴ Кит. Каші, а також Кеш на околиці річки Кашкадар'ї, що був столицею ахеменідської Согдіани, – П.Д.

¹¹⁰⁵ Кашаками / кашагами / касогами називали і козар, і козаків у літописах і хроніках України-Русі, – П.Д.

¹¹⁰⁶ Отже, саме кассити, можливо, і є пращурами також і слов'янськомовних каракозар = чеши (чигів = чехів?), самоназва яких Сеші в епоху Хань вимовлялася як «ка-srj» – касрій / *касїр / *касар = козар, – П.Д.

так званої сумерійсько-аккадійської народності, що започаткувала найдавнішу халдейсько-вавилонську цивілізацію і культуру. Згодом ці кушити, змушені поступитися своєю територією тут семітам, спочатку перекочували в аравійські степи, а звідси, при фараоні 12-му, Узерпізені I, були переселені до Єгипту (близько 2000 р. до Н.Х.) і поселені на проживання в Нубії» (А.П. Лопухін, «Тлумачна Біблія // Буття», прим. 6 до гл. 10, http://www.bible.in.ua/underl/Lop/01_010.htm);

«Однак, крім зазначеного слова «Сам», для позначення Африки користувалися ще назвою «Cusch», що відповідає грецькому виразу ἔθνος Κουσσαίων, «кушитське плем'я», і зустрічається в одній з біографій Плутарха (Alexander, LXXII); це ж плем'я часто згадується і в творах інших грецьких письменників під ім'ям Κοσσαῖοι (Knobel, Völkertafel der Genesis, 250, Giessen, 1850). Κοσσαῖοι, або, як їх називали стародавні, Κισσία χώρα, у глибокій давнині, безсумнівно, жили в Азії, але, мабуть, вже рано виселилися звідти і зупинилися в Північній Африці, чому є безліч доказів як історичного, так і філологічного та етнологічного характеру. Ретельне вивчення згадуваних у Біблії як нащадків Хама (Бут., 10, 6) Міцраїм та Канаан показало, що при перерахуванні народів Біблія сходила з півдня на північ; завдяки цьому вдалося встановити, що Куш займав найпівденніше місце зі всіх хамітських племен. Стародавні греки та римляни цим народам дали загальну назву – етиопи (Knobel, ibid.); це є доказом, що терміни «Cusch» та «Aethiopia» були тотожні. До них спочатку вдавалися для позначення різних народів, що жили в Африці та Азії, але згодом вони стали застосовуватися тільки до того племені, яке жило на півдні Єгипту. Однак єврейський термін Куш, כּוּשׁ (Бут., 10), навіть у тісному його застосуванні, включає також народи, що жили за межами Африки; принаймні, один із нащадків Хама, Шеба (Бут., 10, 7), має бути ототожнений з народом, який жив у південно-західній частині Аравії (Dillmann, Genesis, 5 Aufl., стор 181)...» («Єврейська енциклопедія Брокгауза та Єфрона // Африка», <https://ru.wikisource.org/wiki/ЕЭБЕ/Африка>);

«Ім'я Куша мав один із двох синів Рами та Сити, героїв «Рамаяни», яка виявляє спорідненість з українським фольклором, обрядами та звичаями. Ім'я Кушадгваджа, «Кушостяжний» (тобто із зображенням пучка трави куші на прапорі), мав брат царя Джанакі, прийомного батька Сити. Дві дочки Кушадгваджи, каже епос, були одружені з Бхаратом та Шатругхною, братами Рами, теж героями «Рамаяни». Сином Куші, сина Рами, був цар Кушанабга. У «Рамаяні» Вішвамїтра, прославлений мудрець і воїн, що нечуванним подвижництвом досяг брахманського статусу, вважається сином царя Кушики...» (Степан Наливайко, «Таємниці розкриває санскрит», https://chtyvo.org.ua/authors/Nalyvaiko/Taiemnytsi_rozkryvaie_sanskryt/);

«Показово, що сама давньоіндійська традиція вважала битву на Курукшетрі початком нової доби. Найсильніші та найвпливовіші, згідно з епосом, племена панчалів і куру втрачають політичний вплив¹¹⁰⁷, а на політичній арені з'являються невеликі держави у Східній Індії, насамперед Кошала (зі столицями в Айодхья та Шравасті), Каші (головне місто Варанасі), Відеха (зі столицею у Мітхїлі). На півдні сучасного Біхара виникає держава Магадха (столиця Гірпвраджа, а потім Раджагрїха), у західному регіоні – Аванті (столиця Уджаяпі)» (Г.М. Бонгард-Левін, «Давня Індія. Історія та культура // Найдавніші династії та держави Північної Індії», https://www.studmed.ru/bongard-levin-gm-drevnyaya-indiya-istoriya-i-kultura_bed42f40afb.html; <https://www.klex.ru/lzs>);

«У часи правління Хамурапі, наприкінці XVIII ст. [до н.е.], у Вавилонії з'явилися кассити (Kaššu)¹¹⁰⁸, а в наступному столітті вони влаштувалися як правителі в царстві Хана на середньому Євфраті. Про їхній індоарійський етнос свідчать імена їхніх богів –

¹¹⁰⁷ Нашадки Куру і Шантану темно-червоношкірі горяни каурави, як і більшість інших родів місячної династії, взагалі зникають з Гіндустану, бо після поразки племенам сонячної династії мігрують до високогірних улоговин на теренах Північного Китаю і пізніше засновують там першу китайську державу Шан-Інь, – П.Д.

¹¹⁰⁸ Санскритське «koṭi» – промінь; «kāś» [kaash] [Ā. pr. kāśate – I, kāśyate – IV; fut. kaśiśyāte; pf. sakāśé; aor. ákāśiśṭa; pp. Kāśitá] – «бути видимим; з'являтися», ототожнюється зі світлом, із сьйвом; Кашішвара – царствене [місто], променисте [Каші] – сучасне місто Варанасі, – П.Д.

Марутташ (індоарійські Марути) та Суріаш (індоарійське «Сур'я» – сонце). Третій бог, Буріаш, близький на ім'я до грецького Борею – богу північного вітру. Індоарії з'явилися на Передній Схід як новий народ, як воїни-завойовники, що майстерно керували колісницями в ристаннях і, можливо, бойовими. Вони насадили тут свої династії (принаймні у Мітанні та Хані) і шляхту («мар'янну» з арійського «мар'я»). Деякі дослідники заперечували міграцію або ж індоарійську специфіку цих слідів, говорили про можливість трактувати їх як ранньоарійські або загальноарійські (Mironov 1933; Kammenhuber 1968; Дияконів 1970), але Майргофер і Мурі (Moogy 1970; Mayrhofer 1974) переконливо спростували ці трактування і довели, що це були індоарії, хоч і з діалектними відмінностями від Рігведи (ближче до пракритів та з рисами архаїчності – ще без придбання дифтонгів). Але вірування в них були ті ж самі... А. Парпола (Parpola 2004: 103, note 3, 106) зазначає, що 8 арійських власних назв з Мітанні мають структуру «привітний до бога такого-то» (наприклад, Мітратітхи). Це незвичайна для Рігведи структура, але в мандалах I і особливо VII Рігведи містяться гімни сім'ї Канва (пов'язана з племенами Яду та Турваша), у яких є подібні структури. Парпола вважає це ранньою частиною Рігведи» (Лев Клейн, «Стародавні міграції та походження індоєвропейських народів», https://www.studmed.ru/view/kleyn-ls-drevnie-migracii-i-proishozhdenie-indoevropskikh-narodov_cf8f46fd5d1.html).

Темно-червоношкірі індоєвропейці гіксоси («hekau khosute» = «царські шасу» – владики-кассити) та їх семитизовані нащадки едомити / ідумеї / ідумейці¹¹⁰⁹ разом, як з мідянами = мадіамлянами, спорідненими кутіям / гутіям та іншим мідійцям = мадаям, так і з хурритами (хорейми) і, звичайно ж, з сутіями, вигнаними касситами і хурритами з Месопотамії і прозваними в Палестині хабірі (хапіру), а в Сирії арамейцями, вочевидь, і є основними пращурами як євреїв ашкеназі (вірм. «хачкіназі»), так і деяких курдських народностей. Цар Юдеї Ірод I був едомитянином за походженням. Тому спорідненими антропологічно і генетично євреям ашкеназам є не тільки ті курдські народності, які сформувалися на основі ізраїльських колін, переселених асирійцями в Мідію та Урарту (Вірменію), а персами в Гірканію, а й ті, що сформувалися на основі консолідованих індоаріями касситами хурритів Мітанні = Матієни (столиця Khoskani / Хошкани – поселення касситів) і хурритів Урарту, Манни та Мідії, поступово асимільованих нащадками касситів:

«Коллектив генетиків з Єврейського університету в Єрусалимі оприлюднив результати масштабного дослідження, яке достовірно визначило ступінь генетичної спорідненості євреїв і народів, що населяють Близький Схід. Як повідомили керівники дослідження Арієлла Оппенхейм та Марина Файерман, найбільш генетично близько до євреїв (особливо сефардів) стоять курди та вірмени, але аж ніяк не палестинці та сирійці. У євреїв і курдів, мабуть, був спільний пращур – народ, що мешкав десь у районі нинішнього кордону Іраку та Туреччини, тобто там, де й зараз живе основна маса курдів (загальний пращур, мабуть, або асирійці, – північно-аккадські племена, чи ізраїльтяни, уведений в полон асирійцями в VIII ст. до н.е.)» (Лев Ізраїлевич, «Єврейська історія Вірменії II», <http://www.proza.ru/2013/08/30/494>;

«The Y Chromosome Pool of Jews as Part of the Genetic Landscape of the Middle East», <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/11573163>).

«На рельєфах фараона Сеті I, де представлено класичне зображення шасу, останні згадані як населення району між Силе та «Рз Кнсп» (ibid., D.11), який зазвичай ідентифікується з Газою¹¹¹⁰, і горами Хурру (в Едомі). Кочівники-шасу з Едома ще при Сеті I (1304 – 1290 pp. до н.е.) вважали своєю власністю частину Дельти від околиць Цоана (Таніса) на схід, і всю землю аж до «гірського міста Канаана» (що лежав у Ваді-

¹¹⁰⁹ Адаміти = кадим = адабі = ядави; іврі «едом» / *адам; д.-євр. «adamah», у клинописних текстах «adūtu», у Септ. «Еδώμ, Τδουμαία, Τδουμοίος» – «червоний, рудий», бенг. «Bādāmī» – «коричневий, карий, бурий»; д.-грец. «ἰώδης» – «фіалковий, фіолетовий»; лит. «juodas» – чорний; лат. «ater» – темний.

¹¹¹⁰ Кацату – поселенням касситів (*касу / шасу), – П.Д.

Араб, на південь від Мертвого моря). Фараон Сеті I взяв нападом фортецю Канаан, видворив шасу з Єгипту і змусив їх перекочувати в пустелю Негев. Жили шасу й у Мадіамі (Пітчу, єгип.)...» (Михайло Зільберман, «Гіксоси та їхні нащадки», Книга III, http://zhurnal.lib.ru/z/zilxberman_m_i/hiksosb3.shtml; http://samlib.ru/z/zilxberman_m_i/hiksosb3.shtml);

«У пам'ятках Рамсеса II та Рамсеса III (папірус Харріс 76:9-11) йдеться про розгром шасу на півдні. Папірус Анастасі VI часу Мернептаха повідомляє про прихід до Єгипту шасу Едома. У той же час у папірусі Анастасі I (17:7, 19:1-4, 20:3-4, 23:7-8) шасу згадані в районах Північної Палестини та Південної Сирії. Деякі місцеві, тобто південносирійські шасу, підлеглі хеттам, з'являються також у описі Кадеської битви як дезінформатори єгиптян. ...північні шасу з'являються в єгипетських джерелах раніше південних» (Олександр Васильєв, «Шасу новоєгипетських джерел та рання історія Ізраїлю», <http://nordxp.3dn.ru/biblical/shasu.htm>);

«Редфорд (Redford, Єгипт, Санаан, Israel, pp. 272-273) ототожнює Шасу Яхве з едомитянами і стверджує, що Яхве спочатку поклонялися, як едомитському богу. Він також стверджує, що одне з племен едомитян відокремилася від основної маси едомитів, рушило на північний захід і стало одним із племен ізраїльтян, принісши свого бога Яхве із собою. Для Редфорда це пояснює, як Яхве став Богом ізраїльтян¹¹¹¹...» (Чарльз Елінг, Клайд Біллінгтон, «Ім'я Яхве в єгипетських ієрогліфічних текстах», <http://www.biblearchaeology.org/post/2010/03/08/The-Name-Yahweh-in-Egyptian-Hieroglyphic-Texts.aspx#Article>; <http://gerodot.ru/viewtopic.php?f=60&t=14458>);

«Верховним божеством Едомитів¹¹¹² був Кос або Каус¹¹¹³. Це ім'я виступало як приставка в іменах двох останніх ідумейських царів – Кауш-малака («мелек» означає «цар»), що правив одночасно з Тіглатпаласаром IV, царем Ассирії, бл. 636 р. до н.е., і Кауш-габера, відбитки печаток якого знайшли на розкопках ідумейського поселення Умм аль-Біяра. Він правив у першій чверті VII ст. до н.е., що збіглося з правлінням царя Ассархаддона в Ассирії. Його ім'я фігурує також у складі особистих імен багатьох інших ідумеїв, що згадуються у написах того ж періоду. Можливо навіть, що корінь топоніму Кадес (кдш – святий) походить від назви Кос. Крім цього, арамейський напис на ідумейській стелі, знайденої біля Петри згадує ім'я «Кос-аллах» або «Кос-бог», а різьблений кам'яний скарабей, знайдений Кристал М. Беннетт на місці ідумейського поселення Тавілан, розташованого на пагорбі безпосередньо над Айн Муса в Ваді Муса, вважається абстрактним зображенням Кауса як бога Місяця... Ворожість, спрямовану до мешканців Едома (ідумеїв) ранніми пророками Ізраїлю не піддається раціональному поясненню. Як уже говорилося, вона могла бути обумовлена лише тим фактом, що Мойсей отримав закони для Ізраїлю на священній горі в землі Едомській – горі, яка іменувалася «горою Фаран»¹¹¹⁴ або «горою Ісава»... Книга Буття повідомляє, що він перший вийшов червоний¹¹¹⁵, весь, як шкіра, кудлатий; і назвали йому ім'ям Ісав (Бут.25:25)... Мойсей не раз звертався до гірського бога Яхве за ті сорок років, які вони провели в землі мідян (мадіамлян), можливо, роблячи це через свого тестя Йофора, що описаний у Біблії як жрець мадіамський: «почув Йофор», священник Мадіамський, тесть

¹¹¹¹ Яхве = Єгова = Говінда – одне з імен Кришні і Вішну в індуїзмі і на санскриті означає «захисник корів»; англ. «ox», нім. «Ochs» – бик; ст.-сл. «говъждь», лтс. «gūovs» – «велика рогата худоба», – П.Д.

¹¹¹² Семітизованих нащадків протовірменськомовних темно-червоношкірих гіксосів-касситів, – П.Д.

¹¹¹³ Кай Кавус – мітичний цар стародавнього Ірану; снскр. «gāuś», авест. «gāuš», лтс. «govs», тадж. «гов», дан. п. «gávē», вірм. «kov», англ. «cow», гінді «gaau», дан. «ко», ісл. «kú», кор. «so» – корова, – П.Д.

¹¹¹⁴ Кассит., гіксос. *Фаран, д.-грец. «Φαράω», ст.-сл. «фарао» – «фараон», «блискучий, великий, величний», д.-перс. «farna», сер.-перс. «xvartān» – «благо Боже», «Божа чи царська велич», «царська слава»; кассит. «burī» – владика; вал. «brenin» – цар; англ. «barten» – пустельний; фін., ест. «paigaton» – безбородий, – П.Д.

¹¹¹⁵ Тобто касситський прашур едомитів а, отже, і ашкеназів-левітів, на частку яких припадає лівова частина священнослужителів-євреїв у Європі та Америці, був червоношкірим носієм чоловічої Y-хромосоми, що відноситься до гаплогрупи **R1a M582 (aka CTS6)**, і старшим з усіх братів, тому що народився першим (англ. «red», чес. «rudý», лит. «gaudona», тохар. В «ratre», іврі «адам / едом» – червоний, – П.Д.

Мойсеїв про все, що зробив Бог для Мойсея та для Ізраїлю» (Вих. 18:1)...» (Ендрю Коллінз, Кріс О'Гілві-Геральд, «Ідумейські витoki культу Яхве», <http://nordxp.3dn.ru/biblical/ssw-yhwh.pdf>).

Конкретно ж, поряд з ідумейцями і семітизованими нащадками фригійськомовних касситів хананейцями і фінікійцями до етносу євреїв ашкеназів переважно увійшли зовсім не хуррити Вірменського Нагір'я і не курди Мідії, а асимільовані індоєвропейцями касситами та арамейцями хабірі нащадки стародавніх хурритів – палестинські хореї (амалек) і нащадки мадаїв = мідійців – синайські мадіамляни, переселені пізніше з Палестини на землі своїх пращурів – до Вірменії:

«Так Мовсес Хоренаці каже, що від полонених фінікійців, що оселилися у Вірменії, йде відомий рід Гнтуні, бо звичаї чоловіків цього роду видають в них хананейців. Він також пише, що цар Валаршак призначає «одягати себе Дзереса, нащадка хананейців, а його рід, не знаю з якої причини, найменує Гнтуні». За іншими звістками, Гнтуні були єврейського походження, що ще раз доводить, що фінікійці¹¹¹⁶ та євреї – один народ. Неможливо навіть у наш час уявити, щоб президентом Вірменії став єврей. Але характерно, що, говорячи про це, вірменські автори Середньовіччя не висловлюють жодного занепокоєння чи обурення з цього приводу. Вочевидь, єврейського походження був увесь народ, а тому й не було нічого незвичайного і у єврейському походженні царя. Царями у Великій Вірменії були представники (касситської – ідумейської, – П.Д.) династії Ірода Тигран IV (приблизно 6 р. н.е.), Тигран V (60 – 61) та Арістобул (55 – 60) у Малій Вірменії. За літописними переказами, феодалні роди Амагуні та Мамиконян також були єврейського походження. Мовсес Хоренаці пише, що Вагаршапат – столиця Вірменії склалася з єврейської колонії, заснованої тут при Тиграні VI (150 – 188)... Вірмени прийняли монофізитство – напрямок, який протистояв гегемонії Візантійської церкви, заявляючи про свій зв'язок з Ізраїлем. Монофізитство дуже близьке Юдаїзму. Саме хрещення Вірменії пов'язане з царем Трдатом Великим, який у 286 р. за допомогою римлян зійшов на спадковий престол. Новою релігією він проголошував незалежність Вірменії від Персії у спілці з римлянами. ...Мовсес Каланкатуйський прямо писав, що пращури вірмен були обрізаними – євреями, що підтверджує слова Егіше, про святкування колись пращурами вірмен Шаббат... У ряді джерел Вірменія називається Амалек, євреї називали вірмен амалекітами. Такий самий термін для їх позначення використовували і у Візантії. Йосип Флавій писав, що Амалек був завойований коліном Веніаміновим за царювання Саула і що нащадки цього племені започаткували Юдаїзм у Вірменії...» (Андрій Зелев, «Вірмени нащадки десяти колін Ізраїлю», <http://www.proza.ru/2008/06/04/7>);

«Не всі аморейські племена, що повернулися до Межиріччя, асимілювалися місцевим населенням або встановили свою владу в месопотамських містах (аморейці знищили вавилонську династію Ур, замінивши її своєю). Значна їх частина зберегла свою етнічну самобутність у південній частині Месопотамії. За ними збереглася назва сутії... Якийсь вавилонський цар у період репресій винищив сутіїв «від заходу сонця до світанку». Ті, що вижили, під проводом Авраама – царя міста Ур – збігли через річку Євфрат на захід. Перехід річки став вважатися початком нового життя, у зв'язку з чим, плем'я стало називати себе «(х)-і/є-б(о)р-им» («хіборим [євреї]» – «ті, що перейшли річку» – мн., від одн. «ібр / хебор»), на відміну від «тих, що неперейшли», а своєму ватажку, дали прізвисько «(х)-і/є-б(о)р-ах-ім», («той, що перевів через річку» – Авраам, Ібрагім)... На рубежі 18 – 17 ст. до н.е. євреї («сутії, що перейшли річку») зупинилися в Сирійській пустелі, де стався розкол племен на дві частини: власне єврейську, що рушила в Палестину і арамейську, що залишилася в Сирійській пустелі...» (Алексіс Шнайдер, «Історія єврейського народу», <http://www.proza.ru/2004/11/05-250>);

¹¹¹⁶ Що, вочевидь, спілкувалися не лише івритом, а і спорідненою фригійській протовірменською мовою, – П.Д.

«У текстах з Марі згадуються назви міст Нахур, Фаррахі, Сарухи та Фалеки, напрочуд схожі на імена родичів Авраама – Нахор, Фарра, Серуг і Фалек. Крім того, там повідомляється про племена «Абраам (Абам-рам)», «Якоб-ел» і навіть про коліно «Беніамін», яке з'явилося на кордоні і докучало мешканцям Марі. Все це говорить про те, що єврейські племена з'явилися ще в Месопотамії. ...євреї були спочатку частиною вавилонського народу, і по суті, і вавилоняни, і хананеї (фінікійці), і євреї, і ассирійці – один і той же народ, тим більше що більшість і вавилонян і хананеїв прийняла Юдаїзм» (Андрій Зелів, «Вавилоняни – пращури Євреїв», <http://www.proza.ru/2007/10/27/71>);

«Слід також зазначити, що іменування Ура «Уром Халдейським» (Бут.11:31) є анахронізмом¹¹¹⁷, оскільки халдеї з'явилися у Вавилонії лише у 1100 – 1000 рр. до н.е. Вочевидь, таке позначення міста виникло під час підйому Ура за правління останнього царя Нововавилонської (Халдейської) династії Набоніда (556 – 539 рр. до н.е.) і було внесено до розповіді про Авраама...» (Володимир Бровко, «Нерозгадані таємниці Вавилона», ч. 10, http://narodna.pravda.com.ua/history/4b0ac29e39b29/view_print/);

«...біблійний Ур імовірно слід ідентифікувати з містом Урфою давньою Едесою в Південно-Східній Туреччині. Саме її слід вважати місцем розташування стародавнього міста, яке в текстах на аккадському шумерському і хеттському іменується. Більш того, місцеві перекази стверджують, що Авраам народився саме в Урфі в печері розташованій біля підніжжя фортеці, яка в наші дні залишається великим центром паломництва для мусульман, які стікаються до цього міста з усього Близького Сходу. Примітно, що в Урфі є стародавній храм на честь бога місяця Сина¹¹¹⁸, а термін «халдеї» – просто інша назва прихильників зірок Харрана та Урфи, відомих починаючи з VIII ст. як сабеї¹¹¹⁹. Той факт, що Авраам народився в Халдейському Урі і провів юність у Харрані, двох великих культових центрах бога Місяця Сина, постійно інтригував науковців біблеїстів. Так як Авраама називають першим великим патріархом можливість прямого зв'язку між богом Авраама та богом місяця Сином виглядає дуже привабливою. Це є особливо важливим у зв'язку з тим фактом, що гора Яхве, на якій Мойсей отримав скрижалі закону, називається Синай, тобто буквально «гора Сина» або «гора Місяця...» (Ендрю Коллінз, Кріс О'Гілві-Геральд, «Ідумейські витоки культу Яхве», <http://nordxp.3dn.ru/biblical/ssw-yhwh.pdf>; http://loveread.ec/read_book.php?id=76395&p=74).

Кассито-вірменське (халдське, халібське)¹¹²⁰ походження, вочевидь, мали і кельти, що прибули до Близького Сходу під проводом своєї касситської шляхти з іранського Загросу. А також мають його і нащадки кельтів баварці, данці і інші брахікранні північні псевдогерманці:

«...рівень соціально-економічного розвитку, простежений під час порівняння арійських, кельтських та інших традицій, вже розроблений¹¹²¹, принаймні, головним чином до першої чверті II тисячоліття до н.е., перед появою перших грецьких племен у Греції та Передній Азії в перших століттях II тисячоліття до н.е. – аріїв, що, наприклад, принесли зі своєї арійської батьківщини [Індії] бойові колісниці та розвинені навички колісничної справи (і, безумовно, ряд інших елементів тієї ж соціально-економічної структури)... Так, безумовно, не є випадковим те, що латинська, яка дає (часто, разом із кельтською), ряд ключових збігів з арійською у соціальному та юридичному плані (і точно вказує на ряд розвинених особливостей соціального устрою, єдині традиції якого для італійського, кельтського та арійського простежуються і згідно з іншими даними), також

¹¹¹⁷ Якщо, звичайно ж, припустити, що «Уром Халдейським» є Ур вавилонський, а не Урфа – давня Едеса, – П.Д.

¹¹¹⁸ Індоевропейського Сомі = Чандри; лит. «žynys» – жрець, – П.Д.

¹¹¹⁹ Можливо, малоазійські халди = халіби – пращури валлійців, галатів та інших галів = кельтів, споріднені індоаріям Мітанні = Ханігальбата – «країни гальбатів = галибів / халібів». Адже угор. «hold» – місяць тоді як марі «карт», ісл. «galdra», д.-грец. «γάλλος» – «жрець, маг, чаклун»; рос. «галда» – «галас, крик», – П.Д.

¹¹²⁰ Загалом близькосхідні кассити, як і вірмени, не були за походженням індоєвропейцями, бо індоаріями, від яких вони сприйняли протофрігійську мову, були лише нечисельні їхні шляхетні роди, – П.Д.

¹¹²¹ На півночі Індії та Північного Ірану, П.Д.

мають кілька загальних з арійською назв металів, слово «меч» чи «кинджал» і тощо» (Е.А. Грантовський, «Рання історія іранських племен передньої Азії», <https://www.klex.ru/1fgv>; https://www.studmed.ru/grantovskiy-e-a-rannyaya-istoriya-iranskih-plemen-peredney-azii_ead12865284.html; <http://sanskrt.org/grantovskiy1>).

«Лише близько 1500 р. до н.е. в регіонах на південь від Каспійського моря була створена прийнятна технологія залізної металургії¹¹²². Ця техніка поступово ставала відомою, і разом із кельтами¹¹²³ вона досягла Великобританії, яка з цього моменту вступила в залізний вік...» (Айзек Азімов, «Історія Англії від льодовикового періоду до Великої хартії вільностей. Поява кельтів», [http://www.e-reading.club/chapter.php/1008867/5/Azimov - Istoriya_Anglii._Ot_lednikovogo_perioda_do_Velikoy_hartii_volnostey.html](http://www.e-reading.club/chapter.php/1008867/5/Azimov_-_Istoriya_Anglii._Ot_lednikovogo_perioda_do_Velikoy_hartii_volnostey.html));

«...необхідно відзначити, більшість сучасних дослідників вважає металургійні знання стародавніх китайців запозиченими зі Стародавньої Індії¹¹²⁴. Це стосується, перш за все, технології плавлення тигельної бронзи і заліза і способів виробництва екзотичних металів Стародавнього Світу і Середньовіччя – цинку, вісмуту і сурми... Давнім центром індійської цивілізації вважається територія у верхів'ях річки Гінд. У III тис. до н.е. тут мешкав народ, який мав писемність, будував великі міста, вмів обробляти метали і досяг видатних успіхів у тваринництві. Стародавні індійці зуміли одомашнити не лише коней, овець, кіз та свиней, але ще й буйволів та слонів. Цивілізація, побудована в Панджабі (її називають також цивілізацією Мохенджо-Даро чи Хараппською), підтримувала взаємовигідні торговельні зв'язки з мешканцями стародавнього Шумера. На думку деяких фахівців тут був один із перших металургійних центрів людства... Мистецтво індійських майстрів металургів було широко відоме народам Стародавнього Світу. У сусідів індійців – персів – існувала приказка «в Індію сталь возити», близька за змістом нашому прислів'ю «їхати в Тулу зі своїм самоваром». З найвищою якістю індійського металу змогли познайомитися воїни однієї з найкращих армій латенської епохи залізного віку – македонської. Популярність отримав випадок, що стався у битві армії Олександра Великого з військами індійського царя Пора на річці Гідасп. Цар Пор, що весь час перебував у гущавині битви, у результаті був захоплений у полон, проте на його обладунках переможці не змогли виявити суттєвих вм'ятин чи подряпин – настільки міцною виявилася сталь, з якої вони були зроблені. На початку нової ери індійська сталь була найважливішою статтею імпорту і на захід від Індії – у Римській імперії, і на схід – в імперії Піднебесній. Проте вартість її була надзвичайно високою: відомі випадки, коли за один клинок віддавали кількох слонів...» (П.І. Черноусов, В.М. Мапельман, О.В. Голубев, «Металургія заліза історія цивілізації», <https://lah.ru/ferrum/>; http://history-fiction.ru/books/all_1/time_30_1/book_25/);

«Існує також версія, згідно з якою вихідці з Вірменії в давнину були першими мешканцями острова Ірландія. Це теж схоже на правду, тому що тільки цим можна пояснити схожість давніх вірменської та кельтської культур, а також наявність в Ірландії високих кельтських хрест-каменів, що нагадують вірменські хачкари. Науковці довго намагалися знайти відповідь на питання, як ірландці зуміли створити ці шедеври? І лише у 2005 році, на розкопках збудованого у I столітті до н.е. міста-фортеці Тигранакерт у Нагірному Карабаху, було знайдено п'ять аналогів «високих хрестів». Це наочно показує, звідки в Ірландії з'явилися такі вмілі майстри обробки каменю. До речі, «хач» і вірменською, і кельтською означає «хрест»...» (Олександр Єрканян, «Вірменський слід в історії Великобританії», <https://vstrokax.net/interesnoe/armyane-v-velikobritanii-formirovanie-obshhinyi/>; http://asekose.am/ru_RU/news/20/184021-armanskiy-sled-v-istorii-velikobritanii.html);

¹¹²² Насправді ж вона була принесена касситами з Гіндустану, – П.Д.

¹¹²³ Нашадками славнозвісних металургів халібів та інших халдів (касситських племен), – П.Д.

¹¹²⁴ І ці знання принесли до Китаю з верхів'їв річки Гінд саме прашури українців серменди / сармати, – П.Д.

«Девід Росс сьогодні займається також вивченням давніх кельтських мов і знаходить різку подібність з вірменською: «Сьогодні ми маємо можливість вивчати багато районів Вірменського Нагір'я, де зародилася індоєвропейська сім'я¹¹²⁵, на жаль, багато досліджень почалися відносно недавно, проте ми впевнені, що скоро зможемо скласти повну картину». Генетик з Оксфорда професор Оппенгеймер наводить результати нещодавно проведеного генетичного дослідження в різних регіонах Вірменії, яке показало наявність у мешканців вірменських регіонів Сюніка та Арцах характерного генетичного коду, що є ідентичним загальному коду ірландців...» (Арут Мнацаканян, «Вірменський слід: баски та ірландці», <https://husisapail.wordpress.com/2013/02/16/армянский-след-баски-и-ирландцы/>); «А у знаменитій «Chronica Baiuvariorum» («Баварська хроніка») священика Вайта Арнпека, яка вважається найнадійнішим джерелом з історії баварців, читаємо: «Байоаріус разом зі своїм волелюбним народом, який походить з Вірменії, звідки вони вийшли великою силою, дісталися цієї країни, де знайшли бідний народ, який харчувався рибальством і полюванням на диких тварин. Оселившись тут, вони назвали країну на ім'я свого князя і ватажка – Баварія» [Hans F. Nohbauer, «Die Bajuwaren» Weltbild Verlag, Augsburg, 1990, s. 19]. Зазначимо також ще одну інформацію з «Баварської хроніки», згідно з якою князь Байоаріус мав двох дітей – Богема, або Богемунда, та Інграма, або Інграманда. А Йоханнес Турмайер (до речі, батько баварської історіографії) у написаній у 1601 р. «Chronicon successione ducum Bavariae et comitum Palationorum» повідомляє цікаву інформацію, пов'язану з ім'ям Богемунда. Говорячи про Богемію (нинішню Чеську Республіку), він зазначає, що в античних книгах її називали Єрменія (Hermentia), що означало Вірменія. І як Баварія була названа на ім'я Байоаріуса, так і Єрменія-Вірменія була перейменована на ім'я князя Богема на Богемію. Цікаво, що у 1776 р. Вінценц Пол із Полхаузена, звернувшись до цього питання, цитує невідомого історика Бобієнсіса і зазначає: «Імператор Фрідріх Рудобородий під час хрестового походу зустрів у Вірменії народи, які розмовляли баварською мовою» [«Kaiser Friedrich Lobesam sei bei seinem Kreuz, die bairisch sprachen», Г. Нобауер]. Це свідчить про те, що у XII – XIII ст. баварці ще зберігали свою рідну мову – вірменську Кілікійської Вірменії. Відповідно до згаданих вище хронічок, ці сміливці, що прибули з Вірменії, героїчно билися проти армії Юлія Цезаря. А це означає, що вони були там ще у II – I століттях до Н.Х. Це підтверджують інші джерела, про які я збираюся написати окрему статтю... У 1997 р. мені надали копію англосаксонської хронічки, виданої в Лондоні в 1861 р., з першого тома 4-томника відомого англійського історика Беніаміна Торпа [«The Anglo-Saxon Chronicle Vol. I, Original Texts, London 1861, Benjamin Thorpe] (Торп в XIX ст. узагальнив всі англосаксонські хронічки і видав їх у 4 томах). Про народи, що живуть в Англії, він пише: «Перші жителі країни – бретонці прибули з Вірменії і спочатку оселилися на півдні Британії». На жаль, моя пастирська діяльність не дозволила мені вирушити до Лондона, щоб заглибитись у дослідження. Але коли я прибув до Франції і почув про бретонців Франції, я відновив пошуки. Достеменно було відомо одне: бретонцям достатньо було перетнути Ла-Манш, щоб опинитися на півдні Англії. Бретонці Франції також, вочевидь, мали зберегти сліди свого вірменського походження. Необхідно відзначити, що бретонці Франції, подібно до басків, і донині зберегли свою мову, звичаї, своєрідні національні пісні та танці, дуже схожі на вірменські, а їхній національний інструмент є схожим на наші «ткзар» та «паркапзук»...» (Сурен Айвазян, «Походження британців – вірменський слід», <https://gisher.org/proisxozhdenie-britancev-armyanskiy-sled-t3028.html>);

«Хто ж такі були кельти? Науковці багато дізнаються про життя стародавніх людей, вивчаючи їх поховальний ритуал. Приблизно 800 років тому до нашої ери мешканці північних Альп спалювали своїх покійників та ховали їх в урнах. Більшість дослідників сходяться на тому, що ритуал поховання в урнах у кельтів повільно змінився на поховання не попелу, а тіл, щоправда, як уже говорилося, понівечених. В одязі похованих вгадуються

¹¹²⁵ Насправді, де тривалий час перебували в процесі своєї міграції з Індії до Європи арійські шляхетні роди більшості нині індоєвропейських народів, яких вони саме тоді оіндоєвропейцями, – П.Д.

східні мотиви: гостроносе взуття, шляхта носила шаровари. Потрібно додати ще круглі конічні капелюхи¹¹²⁶, які досі носять в'єтнамські селяни. У мистецтві переважають орнамент із фігур тварин та гротескні прикраси. На думку німецького історика Отто-Германа Фрея, в одязі та мистецтві кельтів видно безперечний перський вплив. Існують і інші ознаки, що вказують на Схід, як на батьківщину пращурів кельтів. Вчення друїдів про відродження померлих нагадують індуїзм...» (Г. Олександрівський, за матеріалами журналу «Шпігель», «Кельти – загадковий народ, нащадки якого зараз живуть у Європі», <http://www.nkj.ru/archive/articles/10396/>);

«Пращурам Q-кельтів-гойделів залишається єдиний альтернативний шлях, що виключає тривалі контакти з носіями прагрецької мови – з Кубані та Закавказзя, де вони також були в контакт з носіями індоарійського діалекту, до Середземного моря, далі, можливо, морем через Крит та Сицилію на узбережжя Тірренського моря, а далі – до Іспанії, якщо вірити «Книзі захоплення Ірландії», якій я присвятив окреме розслідування... Згідно з «Книгою захоплення Ірландії» гойдели стартували в довгий шлях до Ірландії з Меотиди, повз грецьку Скитію, через Єгипет, Сардинію, Сицилію та Іспанію. Тобто гойделам – Q-кельтам – слід зіставити північних кіммерійців (і слово «сніг» – «sneahta» – у гойделів дуже схоже на слов'янське, на відміну від слів кельтів-бриттів). У Греції вони не затримувалися, звідси менший вплив давньогрецької мови на мову гойделів. Міграція відбувалася, швидше за все, за часів пересування «народів моря», в районі кінця другого – початку першого тисячоліття до нашої ери. Далі все вірно: Гальштат, витіснення другою хвилею кельтів до Ірландії...» (Георгій Тележко, «Про походження кельтів», <https://proza.ru/2011/02/13/217>);

«Цікаво, що і кельти-гойдели вважають себе прибульцями з-за Меотиди. У «Книзі захоплення Ірландії» детально описаний маршрут їх міграцій: Меотида, Грецька Скитія, Єгипет, Середземне море, Іспанія, Ірландія. В нарисах «Про походження кельтів» та «Про Книгу захоплення Ірландії» я зробив спробу обґрунтування гойдельської легенди. Ця міграція мала місце набагато раніше появи германськомовних племен¹¹²⁷ на території Німеччини. Вона збіглася за часом з рухом «народів моря», який відбувся після фригійської експансії до Малої Азії і був майже одночасним з нападом ахейців на Трою на початку 12 ст. до н.е. – тобто з Троянською війною. Ці народи кинулися морським шляхом з Малої Азії у різних напрямках, зокрема і в Єгипет, Сицилію, Сардинію та інші острови Середземномор'я, на Апеннінський півострів... Словом ірландського походження – «діі» (назва язичницьких богів) – аси ісландських саг називали своїх верховних жерців. Де перейняли, за Азовським морем чи пізніше – у Європі? Судячи з близькості до девів давньоіндійських «Вед» – не виключено, що і в Азії. З Іспанії в Ірландію гойделів витіснила наступна хвиля кельтської експансії – переселення кельтів-бриттів (галлів, кімрів, корнців та бретонців) – це був час переходу від археологічної культури Гальштату до культури Латена» (Георгій Тележко, «Про двійників давніх германців», <http://www.neizvestniy-geniy.ru/cat/literature/istor/788615.html>);

«У мові кімрів – мешканців нинішнього Уельсу – є багато особливостей, які наводять на припущення про спільність їхньої прамови з мовами Передньої Азії. У всякому разі, найменування ведмеда скорочено в британських мовах з давньогрецького «(h)arktos» до «art», «arth» і «arz», що зближується лише з авестійським скороченням («ar(sh)a») та вірменською («arj»). Тюркський та калмицький ведмеді – «аю». Ці скорочення задають географічні «кліщі» для пращурів кельтів – між вірменами (Закавказзя) та східно-іранськими племенами (північно-східний берег Каспію), тобто пракельти розташовувалися тривалий час на території на північ від Кавказу та Каспійського моря¹¹²⁸. Там же поширювалася Майкопська культура з гаплогрупою **R1b**, яка характеризує

¹¹²⁶ Тобто фригійські капелюхи, – П.Д.

¹¹²⁷ А, отже, і до появи в Європі і слов'янськомовних античних германців, – П.Д.

¹¹²⁸ Але ж спочатку безпосередньо на Вірменському Нагір'ї, – П.Д.

кельтське (та іберське) населення» (Георгій Тележко, «Про прабалтослов'янську експансію», <http://www.proza.ru/2011/06/30/98>);

«Гарольд Бейлі у виданні «Архаїчна Британія» повідомляє: «Сер Джон Моріс помітив разучу близькість синтаксису валлійців та стародавніх єгиптян; а Джеральд Массі у своїй «Книзі Початків» наводить список із 3000 випадків крайньої подібності між англійськими¹¹²⁹ та єгипетськими словами...» (Георгій Тележко, «Про прабалтослов'янську експансію», <http://www.proza.ru/2011/06/30/98>);

«Один із найдавніших «письмових» народів Європи – кельти – також не склали монолітного етносу. Вони антропологічно залишаються майже невловимими, будучи розсіяними в різних країнах континенту. Всюди антропологічний тип їх змінюється залежно від субстрату – попереднього населення. Не був він однорідним і в гальштатський час. Навіть у творах давніх авторів кельти то високі, світловолосі, блакитноокі, то невисокі, темні. І цей різнобій не можна пояснити лише різницею точок спостереження (з боку низькорослого жителя півдня або високорослого сіверянина). Кельти всюди приносили із собою різноманітні расові типи. Одні з них – порівняно низькорослі приальпійські брахікефали, споріднені з лапоноїдами, інші – сягають різних груп індоевропейців, серед яких і нащадки населення мегалітичної культури, і пізніші хвилі переселенців з Надчорномор'я, Кавказу, Східного Середземномор'я. Кельтська проблема, можливо, ще складніша. Автор найбільшого словника старої кельтської лексики А. Хольдер був змушений включити у словник велику кількість істотно різних позначень одних і тих самих понять. А найпізніші фахівці без особливого успіху намагаються усунути з кельтських мов докельтський субстрат або некельтські запозичення. Ю. Покірний бачив у кельтських мовах семітські елементи, Г. Зольта звертав увагу на кельто-вірменські ізоглоси, багато авторів вказують на уральські паралелі, а значна частина «вимерлих» слів взагалі не піддається етимологізації» (Аполлон Кузьмін, «Давньоруська цивілізація», <http://flibusta.site/b/360577/read>).

Отже, кельти як і хетти, іранці і вірмени не були прямими нащадками праїндоевропейців, а сприйняли сатемну ведичну індоевропейську мову від своїх індоарійських, можливо, переважно фригійських (бгрігських) шляхетних родів, внісши в неї кентумні риси. Не виключено також і те, що і римляни, латиняни і інші італіки, як і хетти, лувійці, палайці і більшість грецьких племен, що були прибульцями з Малої Азії, також були індоевропізованими прибульцями з Близького Сходу (нащадками пелазгів, міноїців, етеокритян, лікійців, лелегів, карійців, протоетрусів, гаргарів, авганів, пращурів лезгінів, інгушів, нахців, абхазів, адигів і інших переважно алародійських, малоазійських і кавказських племен). Адже на це вказують не тільки переважна доліхокефалія цих середземноморців¹¹³⁰ і генетична спорідненість їх з алародійцями, малоазійцями і кавказцями (а не з брахікефальними нащадками савроматів, сарматів і інших нащадків індоаріїв), а і кентумність їх мов:

«Так, від українського слова *ходити* походить *находити, знаходити*, а по тому й *знахар*, або той, що *знає* де і що знайти, як взятися за справу та інше. Звідси нове слово *знати*, що санскритською пишеться *gnatum*, вимовляється – «джнатурм» (знати). З цього бачимо, що первісне українське¹¹³¹ з перероблене на **g [дж]**; у латині на **g**, у німецькій та

¹¹²⁹ Вочевидь, словами валлійського походження, – П.Д.

¹¹³⁰ Середземноморська раса (англ. «Mediterranean race») – підраса (антропологічний тип) у складі європеїдної раси. Раса характеризується: середнім зростом, астенічною статуєю, як правило, високим лицем, чорними або переважно темними волоссям і очима мигдалеподібного розрізу, смаглявою шкірою, рясним зростанням бороди, довгим і вузьким носом з прямою спинкою, більш товстими, ніж у північних європеїдів губами і доліхокефалією (https://uk.wikipedia.org/wiki/Середземноморська_раса).

¹¹³¹ А, отже, і ведичне z [з] (лте. «zīnāśanas», курм. «zanyarīn») стало спочатку вимовлятися як ž [ж] (лит. «žīnić») і «j» [дж] (бенг., гуджар., маратхі, каннада «jñāna»), що і було кодифіковано як в санскриті, так і в бенгалі, гуджараті, маратхі та каннада, а в гінді і за межами Гіндустана перероблене в кентумні g [г] (гінді «gyaan», грец. «γνώση» [gnōsi], вірм. «gitelik»), c [к] (лат. «cognitio», італ. «conoscenza») та k [к] (англ. «knowing», нім. «Kenntnis», швед. «kunskap»).

англійській на **k**, у італійській та французькій на **c**, наприклад: **conoscere, connaitre** (знати). У тому ж, що й **знахар** та **знати** походять від **знаходити** (на польській – **znachodzie**), неможливо сумніватися» (Михайло Красуський, «Стародавність малоросійської мови», Одеса, тип. Ульріха, 1880, 28 с., <https://spadok.org.ua/mova-i-pysemnist/mykhaylo-krasuskyy-davnist-ukrayinskoyi-movy-1879>; <http://ukrainaforever.narod.ru/ykrgovir.html>).

Те, що це сатемне маньчжурську слово «senggi» (лат. «sanguis», італ. «sangue», франц. «sang», рум. «sange» – кров) збереглося лише у протилежних і дуже взаємно віддалених регіонах Євразії, теж вказує не тільки на можливість виникнення його лише в дуже архаїчні часи у високогірних регіонах Центральної Азії а, саме, і на сатемність праіндоевропейської мови, що була запозичена і при цьому спотворена кентумномовними іногородцями:

«Процес запозичення іншої мови в минулому і навіть сьогодні не обов'язково пов'язаний із масовими міграціями представників іншого етносу. З античних і середньовічних джерел відомо, що новою мовою спочатку послуговувався вузький, обмежений у кількісному відношенні прошарок панівної верстви, який вдавався до певних, не завжди відверто насильницьких дій, спрямованих на викорінення мови місцевої людності. Наприклад, римляни засновували на завойованих ними територіях свої колонії, які приваблювали місцеву еліту високим рівнем облаштування побуту, розкішшю, культурою і сприяли швидкому поширенню латини, на основі якої склались сучасні романські мови – італійська, французька, іспанська, румунська тощо. Важливим показником спорідненості давніх етнічних спільнот є схожість їхніх культурно-побутових характеристик: знарядь праці, способів ведення господарства, жител, одягу, ідеологічних уявлень тощо, пріоритет у вивченні яких, безумовно, належить археології – історичній дисципліні, «озброєній лопатою». Надзвичайно важливу інформацію у цій царині можна отримати також на підставі даних етнології, що пояснюється тривалістю традицій матеріальної та духовної культури. Це стосується й усної народної творчості, що її вивчає фольклористика: глибина народної пам'яті, сягаючи неолітичної доби, а то й більш ранніх історичних епох, іноді просто вражає. Однак застосування археологічних, етнографічних і фольклорних даних для висвітлення етногенетичних процесів також має свої застереження: культура, як і мова, може змінюватися в результаті запозичень, впливу ідеологічних чинників, релігійних вчень і т.п., що значно ускладнює реконструкцію процесів етногенезу сучасних народів...» (Сергій Сегеда, «У пошуках предків. Антропологія та етнічна історія України», https://chtyvo.org.ua/authors/Seheda_Serhii/U_poshukakh_predkiv_Antropolohiia_ta_etnična_i_storiia_Ukrainy/);

«При цьому формування племен або об'єднань племен відбувалося навколо одного роду або клану, назва якого в багатьох випадках ставала племінною назвою. Це знаходило відображення у родоводах кочівників, де політичні зв'язки розглядалися як спорідненість, а підлеглі племена та роди оголошувалися молодшими за походженням. При цьому мовна приналежність у кочівників не відігравала провідної ролі – відомі випадки, коли окремі племена чи об'єднання племен упродовж недовго часу змінювали свою мову. Таким чином, запозичений радянськими етнографами у лінгвістів підхід, згідно з яким існують поняття про мовну асиміляцію, про субстрат і суперстрат, а іноді і про адстрат, щодо пояснення етнічних процесів у середовищі кочівників та залежного від них населення не є переконливим. Отже, основною домінантою в етногенезі населення степу не був мовний чинник, а була маргінальність, що виявлялася у наявності самосвідомості, відображенням якої є існування самоназви. При цьому самосвідомість у мешканців степів відбувалася на кількох рівнях залежно від того, як утворився рід: включення уламка інорідної етнічної групи у склад племені або поділу колишньої великої родової групи на менші роди. В останньому випадку маємо таку схему самоідентифікації, тобто усвідомлення своєї приналежності: рід – кланово-лінійна система (фратрія) – плем'я – конфедерація племен (етнос). У першому випадку схема буде більш спрощеною: рід – плем'я – конфедерація

племен... На жаль, мовні процеси в степу, де кочівники постійно взаємодіють з місцевими землеробами, досі недостатньо вивчені. Можливо, деякі з цих нащадків сарматів тривалий час продовжували підтримувати свою мову. Однак невідомо, до якого часу...» (https://chtyvo.org.ua/authors/Bubenok_Oleh/Potomky_sarmatov_v_stepiakh_Vostochnoi_Evro_p_VIXIV_vv/, Олег Бубенок, «Нащадки сарматів у степах Східної Європи [VI – XIV ст.]»).

Отже, Михайло Красуський дуже переконливо підтвердив як те, що ведійська індійська мова була не кентумною, а сатемною, так і те що пращури слов'ян хоча і останніми з індоевропейців прибули до Європи, але ж першими покинули Гіндустан, мігрувавши до високогірних улоговин Південної Монголії і Північного Китаю. І відбулося це задовго до кодифікації санскриту. Адже, якщо балтські мови є найбільш близькими з усіх мов до санскриту, то слов'янські мови є найбільш близькими до ведійських мов Північного Гіндустана, не зважаючи на те, що вони є менш архаїчними ніж балтські.

І дійсно, наприклад, золоту спочатку відповідали сатемні лексеми: індоіран. *zharanya-, д.-інд. «su-varṇa» [суварна / суварча], маратхі «suvarṇa», телугу «svaraṇa», авест. «zaranya», перс. «saranja», тадж., узб. лезг. «зар», осет. «zæŕiŋnæ» [зæрин], комі-перм. «зарниа», комі-зирян., удмурт. «зарни» [zarni], мокш. «сырия, зирия», ерз. «сырне», курманджі «zêr», лтс. «zelts», прасл. *zolto, ст.-сл. «злато», д.-кор. (сілла, когурьо, пекче) «so», япон. «sai» – золото.

Після того ж, як санскрит еволюціонував і розповсюдив свій вплив на мови інших народів, золоту стали відповідати кентумні лексеми: санскр. «hīraṇya» / «hāṭaka», шумер. «guskin», хуррит. «hiyari», аккад. «hurāsum», ассир. «xurāfu», д.-грец. *χρῶός, грец. «χρῦσός» [chrysós], гот. *gul, нідерл. «goud», нім. «Gold», англ. «gold», дан., швед. «guld», норв. «gull», ест. «kuld», фін «kulta» – золото (див.: Георгій Тележко, «Аналіз назв золота в мовах різних етносів», <https://cyberleninka.ru/article/n/analiz-nazvaniy-zolota-v-yazykah-raznyh-etnosov>).

Але ж в Індії це могло відбутися під впливом мови саків (нащадків шаків-бахліків), а в Греції та в Тракії (батьківщині псевдогерманців) – під впливом мов народів Близького Сходу чи навіть фінськомовних скитів та сако-масагетів. Бо в інших мовах індоевропейців, як і в алтайських (тюрксько-монгольських) мовах початкова літера назви золота стала голосною.

На те, що праіндоевропейська лексика може бути лише переважно сатемною, вказує наявність і сатемної форми лексеми «зелений» саме в найбільш архаїчних із всіх індоевропейських балто-слов'янських мовах нащадків савромитів і сарматів, що мігрували з Гіндустану значно раніше всіх інших індоевропейських народів, хоча і прибули до Європи самими останніми, а також і в мовах народів, що змогли зберегти цю ведійську лексему чи запозичили її у прабалто-слов'ян: «Д.-прус. «saligan», жемайт. «žalė», лит. «žalia», лтс. «zaļš», прасл. *zelenъ, ст.-сл. «зелень», пол. «zielony», срб.-хрв. «zeleno», чес. «zelená», в.-луж., н.-луж. «zeleny», венг. «zöld», бенг. «sabuja», тадж. «сабз», авест. «zari» – зелений». Кентумні ж форми цієї лексеми виникли пізніше в мовах, що сформувалися переважно на неіндоевропейських етнічних субстратах Передньої Азії і Європи: «Грец. «χλωρός» [chlorós], алб. «gjelbër», брет. «gwer», валл. «gwyrdd», ірл. «glas», ісл. «grænn», нім. «grün», н.-нім. «gröön», англ. «green», фриз. «grien», нідерл. «groen», дан., норв. «grøn», швед. «grön», вірм. «kanach'», осет. «кæрдæгхуыз», курманджі «kesk», сингал. «koḷa», пізньо-санскр. «hariḥ», гінді «hara», пандж. «harā», непал. «hariyō», марат. «hiravā», індон., малай. «hijau», сундан. «héjo»...». Наявність її в пізньому санскриті і в сучасних мовах Гіндустану, вочевидь, пов'язана з міграціями в Гіндустан білолицих туранців (псевдоаріїв – дасья).

Ще 17 аргументів про те, чому не було жодного арійського вторгнення до Індії [G. Feuerstein, S. Kak, D. Frawley, *In search of the Cradle of Civilization*, Wheaton: Quest Books, http://www.itsuandi.org/itsui/downloads/Itsui_Materials/334_01_36_15_5_In_Search_of_the_Cradle_of_Civilization_by_Subhash_Kak.pdf]:

«1. Модель арійського вторгнення будується переважно на лінгвістичних гіпотезах, які є неправомірними (і хибними). Мови розвиваються набагато повільніше, ніж припускали науковці XIX століття. Згідно Ренфрю, люди, які розмовляли індоєвропейськими мовами, могли проживати в Анатолії ще в сьомому тисячолітті до н.е.

2. Передбачувані великомасштабні міграції арійського населення в другому тисячолітті до н.е., спочатку в західну Азію, а потім у північну Індію (приблизно в 1500 р. до н.е.) не підтверджуються, оскільки з'ясувалося, що хетти¹¹³² були в Анатолії вже до 2200 року до н.е., а у касситів і в Мітанні до 1600 р. до н.е. вже були царі та династії.

3. У давньоіндійських джерелах немає жодних згадок про вторгнення чи великомасштабну міграцію – їх немає ні у *Ведах*, ні в буддистських чи джайністських текстах, ні в тамільській літературі. Фауна і флора, що описуються в *Рігведі*, місцевість і клімат є характерними для північної частини Індії.

4. Існує різюча наступність між археологічними знахідками епохи індо-сарасватської цивілізації та наступним індійським суспільством і культурою: спадкоємність релігійних уявлень, мистецтв, ремесел, архітектури, системи мір та вагів.

5. Археологічні знахідки в Мергарі (3000 рр. до н.е.) – мідь, велика рогата худоба, ячмінь – свідчать про культуру, схожу на культуру ведичних індійців. Попри колишні тлумачення, *Рігведа* зображує не кочовий, а міський уклад («*rigusa*» є похідним від «*rig vasa*» = міський мешканець).

6. Теорія арійського вторгнення ґрунтувалася на припущенні, що кочівники, які володіли кінями і колісницями, знищили міську цивілізацію, якій коні були невідомі, і що зображення коней з'являються тільки з середини другого тисячоліття до н.е.. Тим часом археологічні свідчення про присутність коней було знайдено у поселеннях харапського та дохарапського періоду; в Індії зображення коней знайшли в печерах епохи палеоліту; в Україні були знайдені зображення вершників на конях, датовані 4300 роками до н.е. Бойові колісниці із запряженими в них кінями є нетиповими для скотарів-кочівників, вони є характерними саме для міських цивілізацій.

7. Расова різноманітність скелетів, знайдених у поселеннях цивілізації долини Гінду така сама, як і в сучасній Індії; серед цих знахідок немає свідчень появи представників нової раси.

8. *Рігведа* описує мережу річок, яка існувала в Північній Індії до 1900-тих років до н.е. (у разі р. Сарасваті) та до 2600-тих років до н.е. (у разі р. Дрішадваті). У ведичній літературі описується міграція населення з Сарасваті (*Рігведа*) на Гангу (*Брахмани* та *Пурани*), що підтверджується також археологічними знахідками.

9. Астрономічні згадки в *Рігведі* ґрунтуються на календарі, в якому Плеяди знаходяться у сузір'ї Тельця, що відповідає 2500-тим рр. до н.е. Ведична астрономія та математика вже тоді були добре розвиненими науками (що, знову ж таки, не характерне для кочових народів).

10. Міста долини Гінду не були знищені загарбниками, але залишені мешканцями через перетворення регіону на пустелю. Страбон у "*Географії*" (XV.1.19) повідомляє, що Арістобул бачив тисячі сіл і міст, покинутих через те, що Гінд змінив русло.

11. У битвах, описаних у *Рігведі*, боролися не загарбники та місцеві жителі, а люди, які належали одній культурі.

12. Розкопки в Двараці¹¹³³ привели до відкриття поселення, більшого за площею, ніж Мохенджо-Даро; у цьому поселенні, що належить до 1500-тих рр. до н.е., були виявлені архітектурні будови, сліди застосування заліза, а також написи письмом, проміжним між харапським та брахмі. Двараку досі пов'язували з Крішною та кінцем ведичного періоду.

13. Безперервність у морфології харапського письма, брахмі та деванагарі.

14. Ведичне слово «*ayas*», що перекладалося раніше як «залізо», ймовірно позначало мідь або бронзу. Залізо в Індії знайшли в Кашмірі та Двараці до 1500-тих рр. до н.е.

¹¹³² Брахікранні несити, що прибули з Індії спочатку до Ірану, а звідти вже в Месопотамію і до Малої Азії, – П.Д.

¹¹³³ Двараваті, – П.Д.

15. Династичні родоводи, що згадані в Пуранах і серед яких лише в одній ведичній династії налічується понад 120 царів, добре вписуються в «нову хронологію». Вони сягають третього тисячоліття до нашої ери. Грецькі джерела повідомляють про індійські царствені родоводи, що сягають сьомого тисячоліття до н.е.

16. Сама *Rigveda* є взірцем розвиненої та витонченої культури, продуктом довгого розвитку «цивілізації, яку неможливо було привезти до Індії на коні» (с. 160).

17. Виявилось, що культура сірої розписної кераміки з рівнин на захід від Ганги, що відноситься до 1100-тих рр. до н.е., є пов'язаною з більш ранніми культурами чорної та червоної кераміки і тощо» (Клаус Клостермайер, «Питання теорії арійського вторгнення та перегляд історії Стародавньої Індії», <http://psylib.ukrweb.net/books/mullm01/txt11.htm>, <https://psylib.org.ua/books/mullm01/txt11.htm>).

До того ж:

«За даними дослідження людських кісток, «біологічна спадкоємність існувала в долині Гінду з ранньохалколітичного періоду в Мергарху (4500 р. до н.е.) до постхарапського періоду в Тимаргарху (800 р. до н.е.). Існують два розриви. Перший відбувся між 6000 та 4500 рр. до н.е. ... Другий розрив [відбувся] у якийсь момент після 800 р. до н.е., але до 200 р. до н.е.» [Hemphill B.E., Lukacs J.R., Kennedy K.A.R. Biological Adaptations and Affinities of Bronze Age Harappans // Harappa Excavations 1986–1990: A Multidisciplinary Approach to Third Millennium Urbanism / Edited by R.H.Meadow. Monographs in World Archaeology. – No. 3. – Madison Wisconsin: Prehistory Press, 1991. – P. 173-174]. Про ті ж розриви в знахідках скелетних решток див. також: Kennedy K.A.R. Have Aryans been identified in the prehistoric skeletal record from South Asia? Biological anthropology and concepts of ancient races // The Indo-Aryans of Ancient South Asia. – P. 49 and 54. Як визнає лідер імміграціоністів лінгвіст М. Вітцель, «археологія та палеонтологія, засновані на багатовимірному аналізі кісткових решток, не виявили нової хвилі імміграції на субконтинент після 4500 до н.е. (розділова лінія між неолітичним та халколітичним населенням Мергарха) і до 800 р. до н.е.» [Witzel M. Autochthonous Aryans? The Evidence from Old Indian and Iranian Texts // Electronic Journal of Vedic Studies. – 7-3. – 2001. – P. 9]. Далі в тій же роботі М. Вітцель визнає: «У нас ще немає доступу до археологічних останків, якщо [вони] дійсно збереглися, від ригведійського періоду» [Witzel M. Autochthonous Aryans? – P. 58]. Див. також наст.: «Арійські кістки ще не знайдені» [Witzel M. Early Indian history: linguistic and textual parameters // The Indo-Aryans of Ancient South Asia: language, material culture and ethnicity. – Berlin-New York: Walter de Gruyter, 1995. – P. 113]. Це визнає і археолог О.Є. Кузьміна: «Антропологічні дані вказують, що в Індії переважна більшість населення не змінювалася з Харапських часів» [Kuz'mina E.E. The origin of the Indo-Iranians / Transl. By S.Pitina and P.Prudovsky. Ed. by J.P.Mallory // Leiden Indo-European Etymological Dictionary Series. – Leiden: Brill, 2007. – P. 345]. Таким чином, ніякого розриву між 4500 і 800 рр. до н.е. в існуванні гіндської популяції не було. Антропологічно нове населення в цей період у долину Гінду не проникало» (Олександр Семененко, «Розриву між 4500 і 800 рр. до н.е. в існуванні гіндської популяції не було», http://генофонд.рф/?page_id=3430);

«У «Ригведі» нічого не йдеться про срібло. Там згадується айас (метал чи мідь / бронза) та чандра чи хиранья (золото). Срібло позначається терміном раджатам хираньям, що у буквальному перекладі означає «біле золото», і згадується лише в опісляригведських текстах. Вважають, що срібло почали використовувати в IV тисячолітті до н.е. та археологічно доведено, що цей метал застосовувався у харапській цивілізації. Харапська культура не згадується в «Ригведі». До її характерних рис можна віднести міське життя, монументальні будівлі та вівтарі, збудовані з цегли. Цегла не згадується в «Ригведі» і слово суттака (цегла) вперше зустрічається тільки в опісляригведських текстах. Описуваний в «Ригведі» вівтар є невеликим заглибленням у землі вкритим травою. Цегляні вівтарі є типовими для більш пізніх ведійських текстів. У «Ригведі» нічого не йдеться про рис і бавовну. Зустрічається складне слово, яке в пізніших текстах згадується

для позначення рисових пирогів, що використовуються у ведійських яджнах, але саме слово «врехи» (рис) не зустрічається жодного разу. Сліди використання рису були знайдені принаймні в трьох місцях розкопок Гіндської цивілізації: Рангпур (2000 до н.е. – 1500 до н.е.), Лотхал (близько 2000 року до н.е.) та Мохенджо-Даро (близько 2500 року до н.е.). Незважаючи на величезну роль, яку рис грав у ведійських ритуалах пізнішого періоду, він навіть не згадується в «Рігведі». Існують свідчення того, що бавовна вперше почала культивуватися в період хараппської цивілізації. Сліди її культивування були також знайдені в багатьох місцях розкопок, що належать до пізнішого періоду. Поняття «накшатри» розвинулося близько 2400 р. до н.е. Накшатри мали важливе релігійне значення, однак «Рігведа» нічого не згадує про це, з чого можна зробити висновок, що вона була складена до цього періоду. У найпізнішій, 10-й мандалі «Рігведи», згадуються сузір'я, – концепція, яка була відома практично всім давнім культурам. Однак там не дається визначення накшатр як «місячних стоянок»... Грунтуючись на вищевикладених даних, прихильники теорії виходу з Індії вважають, що практично вся «Рігведа» (за винятком кількох уривків, доданих пізніше) була складена в період, що передував Гіндській цивілізації» (Теорія виходу з Індії, http://www.bharatiya.ru/istoki/teor_ishod.html);

«Варіант гіпотези про індійську прабатьківщину арійів, запропонований Конрадом Ельстом і названий ним «новою невторженською моделлю», полягає в наступному: Під час VI тисячоліття до н.е., протоіндоевропейці мешкали у північноіндійському регіоні Панджаб. В результаті демографічної експансії вони заселили Бактрію та Согдіану. Паради рушили далі, заселивши узбережжя Каспійського моря і більшу частину Центральної Азії, тоді як сини¹¹³⁴ мігрували на північ і оселилися в Таримському басейні у Північно-Західному Китаї, утворивши тохарську групу індоевропейців¹¹³⁵. Ці групи належали до протоанатолійців і осіли у цьому регіоні до XX століття до н.е. Ці народи говорили найдавнішою формою протоіндоевропейської мови, яка, у процесі спілкування з населенням Анатолії та Балканського регіону, перетворилася на самостійний діалект. Живучи в Центральній Азії, вони почали використовувати коней. У пізніший період вони заселили Західну Європу, принісши таким чином індоевропейські мови в цей регіон. Протягом IV тис. до н.е., цивілізація на півострові Гіндустан еволюціонувала в урбанічну Гіндську цивілізацію. У цей же період протоіндоевропейські мови еволюціонували в протоіндоіранську мову¹¹³⁶. В цей же період індоіранці, внаслідок внутрішніх протистоянь і конфліктів, поступово виділилися в окрему групу і мігрували на захід у напрямку Месопотамії та Персії (де, можливо, мешкали пахлави) і також розселилися на території Центральної Азії¹¹³⁷. Коли міграція добігла кінця, в Індії залишилися протоіндоарії. Наприкінці зрілого хараппського періоду, річка Сарасваті почала висихати і індоарії, що залишилися, розділилися на ряд груп. Одні з них мігрували у західному напрямку та до XV століття до н.е. стали правити хурритським царством Мітанні (див. Мітаннійська арійська мова), інші – мігрували на схід і заселили Гіндо-Гангську рівнину, а деякі – попрямували на південь і увійшли в контактування з дравідами... Згідно з альтернативним поясненням, яке дають прихильники «індійської прабатьківщини», Індія спочатку була ареалом кентуму¹¹³⁸. Перші носії індоевропейських діалектів (хетського, італійського,

¹¹³⁴ Насправді сери, що мешкали північніше синів і були пращурами сермендів / сарматів, – П.Д.

¹¹³⁵ Насправді, утворивши сермендську / сарматську тохаро-балто-слов'янську групу індоевропейців, – П.Д.

¹¹³⁶ Точніше в протоіндійсько-балтсько-слов'янську мову, на основі якої і був сформований санскрит, – П.Д.

¹¹³⁷ Прабалтсько-слов'янськомовні племена Місячної династії ядави – усуні (савромати) і юечжі (сармати), вочевидь, мігрували до Центральної Азії і далі на Далекий Схід набагато раніше, – П.Д.

¹¹³⁸ Що, хоча і приводить, до вірних висновків, але ж не відповідає дійсності. Адже лексика праслов'ян, що мігрували з Індії на Далекий Схід значно раніше за 3000 – 2500 рр. до н.е. (можливо, одразу ж опісля подій, відображених у Магабхараті) ніж мігрували на Захід перси та інші індоевропейці, була сатемною. І така рання міграція праслов'янськомовних пращурів сарматів узгоджується з давніми записами у китайських хроніках про спорудження на теренах Китаю понад 5000 років тому відомих велетенських пірамід, що було тоді можливим і притаманним лише чисельним мігрантам-горцям з Індії, – П.Д.

кельтського і німецького¹¹³⁹), що мігрували, перенесли групу кентум у межі індоєвропейського поширення (Європу, Анатолію, Китай¹¹⁴⁰). Такі діалекти, як балтійський, тракійський¹¹⁴¹ і фригійський, носії яких мігрували пізніше, перебували у процесі формування. Носії слов'янського¹¹⁴², іранського та вірменського діалектів мігрували останніми – ці діалекти, разом із індоарійськими мовами, що залишилися на території індійського субконтиненту, набули форми сатем. Подібне пояснення узгоджується з так званою «побічною теорією», згідно з якою найбільш консервативні мовні форми розташовуються на околицях ареалу, а не в його центрі... Індоарійські мови є найдавнішим джерелом топонімів та гідронімів у Північній Індії. Шрікант Талагері вважає це доказом того, що індоарії були найдавнішим документованим населенням регіону...» («Теорія виходу з Індії», <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/592043>).

Але ж ведична сатемна лексика насправді виникла раніше кентумної лексики більш пізніх пракритів, занесеної на терени Індії оіндоєвропейськими туранцями. І саме це і свідчить про запозичення більш пізніми західноіндоєвропейськими мовами кентумних рис у неіндоєвропейських мов і до того ж переважно за межами північноіндійської батьківщини праіндоєвропейців. Адже пізні кентумні швед. «hänseende», фін. «kunnioittaa», тадж. «хурмат», туркм. «hormat», узб. «hurmat», лит. «gerbti» – «шанувати, поважати»; англ., пол. «honor», фін. «kunnia», монг. «хүндэтгэл», тадж. «хурмат», татар. «хөрмәт», казах. «құрмет», лит. «garbė» – «шана, повага, честь»; бенг. «Gauraba», маратхі «Gaurava», гудж., телугу «Kīrti», гот. *hrotps, англосакс. «hreid», санскр. «с्रávas» – слава, тоді як ранні сатемні кит. «Zūnjing», япон. «Sonkei», пандж. «Sanamāna», гуджар., «Sanmāna», гінді «samman», пол. «szanować», азерб., турец. «şəraf», курманджи «şerefa», тадж. «шараф» – «шана, повага, честь», а лит. «šlovė», лтс. «slava» – слава. І, отже, це могли бути не тільки дравідські і сино-кавказькі (алародійські¹¹⁴³, пелазькі, хурритські та інші близькосхідні), а навіть і яфетидські туранські (уральські фінсько-угорські та споріднені їм алтайські) мови:

«Нескладний уявний експеримент з порівняння найменувань кисті руки і чисел п'ять та десять показав, що ці найменування з'явилися в Європі¹¹⁴⁴ першими у прабалтослов'ян: найближчі ці найменування в польській, верхньо- та нижньолужицьких, російській, литовській мовах і в санскриті... «П'ять» походить від «п'ясть», «десять» – до «десниці», яких подібностей одночасно в інших індоєвропейських мовах ви не знайдете... Така схожість є і в деяких мовах інших сімей. Наприклад, у мові сусідньої мовної сім'ї, алтайської¹¹⁴⁵: монгольською «рука / руки» – «гар», калмицькою – har (h – фрикативне, «придихальне» «г»), а «десять» обома мовами – «арвн» – тобто у давніх монголів рахунок був теж спочатку за допомогою пальців, але рука називалася інакше¹¹⁴⁶. П'ять у цих мовах асоційовано зі стопою чомусь: у монгольській «тавхай» – стопа, «тав (таван)» – п'ять; у бурятській «табгай» – стопа, «табан» – п'ять; у калмицькій «тавг» – стопа, «тавн» – п'ять¹¹⁴⁷...» (Георгій Тележко, «Про прабалтослов'янську експансію»,

¹¹³⁹ Протопсевдогерманського кельтсько-тракійсько-сакського піджину, – П.Д.

¹¹⁴⁰ Зараз північнокитайські псевдотохарські мови вже відносяться разом зі спорідненими їм балтськими і слов'янськими мовами до сатемних мов і, отже, вони утворилися значно пізніше на неіндоєвропейських псевдокентумних субстратах під впливом прабалтського і праслов'янського суперстратів, – П.Д.

¹¹⁴¹ Тракійські діалекти сформувалися на фінських субстратах під впливом переважно кельтського, грецького і фригійського суперстратів, – П.Д.

¹¹⁴² Разом з прабалтськими, що зберегли лише деякі кентумні риси, чи пізньобалтськими діалектами, що утворилися на кентумних кельтських чи іллірійсько-фінських субстратах, – П.Д.

¹¹⁴³ Яфетиди (грец. «Alarodíoi» [Геродот]). Нашадки Яфета (молодшого сина Ноя), від якого пішли народи Європи та Північно-Східної Азії (західноєвропейські, уральські, алтайські та сино-кавказькі народи), – П.Д.

¹¹⁴⁴ Насправді, ще в Індії, – П.Д.

¹¹⁴⁵ До того ж і географічно сусідньої прабалтськомовним усуням і праслов'янськомовним юечжам, – П.Д.

¹¹⁴⁶ Тоді як: норв., дан. «hæl», англ. «heel», лит. «péntis» – п'ята, – П.Д.

¹¹⁴⁷ Але ж на санскриті «pad, pāda» – теж нога, а «pāñcan» – п'ять, і в нім. «Fuß, Bein» – теж нога, а «fünf» – п'ять, що вказує на вплив на алтайські мови саме санскриту і лексично найближчих до нього прабалтської і праслов'янської мов, – П.Д.

<http://www.proza.ru/2011/06/30/98>).

У той далекий час доліхокранні племена Дільмуна (Давньої Індії) спілкувалися переважно прадравідо-урало-алтайських діалектами, а брахикранні племена гірських улоговин і долин річок Сарасваті та Гінду – праіндоевропейських діалектами:

«Мова творців Мохенджо-Даро і Хараппи, як показують результати дешифрування печаток, дравідійська¹¹⁴⁸; в той же час останні роботи антропологів переконують у тому, що вигляд мешканців цих міст стоїть ближче до мешканців Середземномор'я, ніж до дравідів. Черепи убаїдців майже тотожні черепам творців протоіндійської культури і за всіма ознаками включаються до «середземноморської підраси», типовими представниками якої є мешканці Кавказу¹¹⁴⁹...» (Олександр Кондратов, «Загиблі цивілізації», http://www.libma.ru/istorija/pogibshie_civilizacii/index.php);

«Ф. Бопп став першим пропагандистом того погляду, що в індоевропейських мовах як іменні форми, так і дієслівні виникли зі складання іменного коріння з займенниками (закінченнями). І це мають на увазі під «теорією аглютинації» у Боппа...» (А.А. Реформатський, «Лінгвістика і поетика // Аглютинація і фузія як дві тенденції граматичного будови слова», – М., 1987, з. 52-76, <http://www.philology.ru/linguistics1/reformatskiy-87c.htm>);

«Культура долини Гінду мала свою форму писемності, про що свідчать численні печатки, знайдені у руїнах. Її теж вважають неведичною і, мабуть, дравідською, хоча це ніколи не було доведено. Тепер показано, що більшість пізніх знаків із долини Гінду ідентичні індуському письму брахмі, і що від одного письма до іншого йшов органічний розвиток. Тепер переважаючі моделі припускають, що ця мова мала індоарійську основу. Вважали також, що культура долини Гінду запозичала свою цивілізацію з Близького Сходу, мабуть, від шумерів, оскільки попередників їх у Індії не було виявлено. Недавні ж розкопки французів у Мехргарху показали, що всіх необхідних попередників цієї культури¹¹⁵⁰ можна знайти в межах індійського субконтиненту і вони простежуються аж до 6000 рр. до н.е.» (Девід Фроулі, «Міт про арійське вторгнення до Індії», <http://www.lomonosov.org/theosophy/fourtheosophy416267.html>);

«Багато що з гіндського письма має схожість з письменами центрально-азіатських та близькосхідних алфавітів, наприклад, цілих 17 із 24 знаків є спільними для гіндського та семітських алфавітів. 50% знаків гіндського письма збігаються з письмом ронго-ронго острова Пасхи. Гіндське письмо має схожість навіть із давньокитайським священним письмом... Таким чином, мову цивілізації Гінду та Сарасваті можна віднести до мови ностратичної спільності. Це підтверджується первинністю санскриту та його схожістю з багатьма мовами світу. Отже, витоки ностратичної спільності слід шукати не на Близькому Сході, Кавказі чи в Європі, а на індійському субконтиненті... Ще раз зазначимо, що праатьківщиною санскриту є цивілізація Гінду і Сарасваті, де існувало Гіндське письмо, загублене з багатьох причин, сліди якого ми можемо бачити на гіндських печатках. Відповідно саме цивілізація Гінду та Сарасваті є носієм усіх сакральних знань, які лягли в основу Вед, Пуран та інших стародавньоіндійських текстів, складених на санскриті» (Петро .Олексенко, «Артефакти стародавньої Індії. Санскрит – мова богів», http://www.dopotopa.com/p_oleksenko_sanskrit_-_jazyk_bogov.html; <https://kigp.ru/o-svyazi-sanskrita-i-russkogo-yazyka-drevnii-sanskrit---eto-russkii-yazyk-p/>);

«Гіпотеза, яку висунув Фредерік Кортландт, враховує типологічну схожість між протоіндоевропейською та західно- і північнокавказькою мовами. Припускаючи, що ця

¹¹⁴⁸ Однак, можливо, вона була і архаїчною постностратичною мовою індоарійського письма брахмі, близькою як до дравідійських, так і до місцевих індоевропейських мов, що на той час ще повністю не позбулися свого давнього аглютинативного ладу, – П.Д.

¹¹⁴⁹ Тобто нащадки доліхокефалів алародійців «балкано-кавказької» підраси, адже споріднені брахікефальним індоевропейцям нащадки «кукутенців» і «трипільців», що мають чоловічу Y-хромосомну гаплогрупу **G2a**, мігрували на Кавказ пізніше, а саме після того як їх витіснили з теренів Балкан і України фінськомовні «ямники» (споріднені скитам прашури доліхокефальних тракійців), – П.Д.

¹¹⁵⁰ Тобто праіндоевропейської дільмунської культури, – П.Д.

подібність могла бути обумовлена ареальними факторами, Кортландт розглядає індоєвропейські мови як гілку урало-алтайських¹¹⁵¹, яка зазнала трансформації під впливом кавказького субстрата¹¹⁵² [Frederik Kortlandt, – The spread of the Indo-Europeans, 1989, <http://www.kortlandt.nl/publications/art111e.pdf>]. До подібних висновків приходять Peter Schrijver [Peter Schrijver, Keltisch en de buren: 9000 jaar taalcontact, <https://www.worldcat.org/identities/lccn-nr93002160/>, University of Utrecht, March 2007], який пише про вплив на протоіндоєвропейську мову деяких мов зі складною дієслівною структурою, як у сучасних кавказьких мовах...» (Олег Гуцуляк, «Догерманський субстрат», <http://intertraditionale.kabb.ru/viewtopic.php?f=24&t=530>).

Як консонантне Фінікійське письмо, так і близькі до нього консонантне Південноаравійське (сабейське) письмо і консонантно-складове Етиопське письмо (абугід) сформувалися майже одночасно. І, отже, повинен був тривалий час існувати до цього одне спільне для них не ієрогліфічне і не клинописне першоджерело. Цим першоджерелом, вочевидь, є алфавітно-складове письмо Брахмі, занесене з Індії до Ханаану, до Південної Аравії та до Етиопії темно-червоношкірими пращурами (адабі, халдами = кельтами, кутіями / гутіями, касситами, кушитами та ін.) фінікійців, сабейців, еритрейців та етиопів, що вже бели семітизованими на той час (969 – 936 рр. до н.е.) На це вказує тотожність або близькість графічних накреслень багатьох літер цих писемностей:

«Взагалі, традиційне звернення як до вихідної бази до арамейського алфавіту було значною мірою даниною європоцентризму... У літер брахмі прості форми, багато симетричних літер, що було зручно як при лівосторонньому (←), так і правосторонньому (→) записі. Те, що брахмі на ранніх етапах (подібно грецькому і сабейському) було байдуже до направлення запису письма свідчить графічна афазія деяких літер, що зустрічається... Можна сказати, що саме арійські народи винайшли літерно-складове письмо, в якому основні знаки силабарія передають склад «приголосний+а». Щоб передати мову з іншим голосним до основних знаків приєднувалися різні рисочки, причому форма основного знаку деформувалася. Такий тип складоутворення називається трансформативним і застосовується донині в етиопському письмі. У індуїзмі письмо брахмі вважається творінням бога Брахми (чи його дочки Брахмі). У «Самаваянга-сутрі» письмо бамбха (брахмі) перераховано серед інших 46 абеток [письм]...» («Брахмі», <http://www.rbardalzo.narod.ru/4/brah.html>, http://en.wikipedia.org/wiki/Brahmi_script);

«Виникнення ж Фінікійського письма пов'язане з тірським правителем Ахірамом (Хірамом, 969 – 936 рр. до н.е.), ім'я якого неодноразово згадано в Біблії. Предтечі найдавнішого алфавіту, не розгадані губльські (протобібльські) і протосинайські письмена (див. Семітські письмена), можливо, з'явилися в результаті асиро-египетського синкретизму... Помітна традиція самоврядування городян, система вибору правителів, торгова експансія і практика не перетворювати в рабів одноплемінників наближала фінікійців більше до античної культури Еллади, ніж до цивілізацій афразійських деспотій. Державну структуру Фінікії можна назвати олігархічною, а саму країну «семітським дзеркалом Еллади» («Фінікійський алфавіт», <http://www.rbardalzo.narod.ru/4/finik.html>);

«У виникненні та розгортанні південноаравійської цивілізації провідна роль, безперечно, належить Сабі, яка її зіграла насамперед завдяки своїй мові. Найраніші написи нею відносяться до VIII ст. до н.е., але й у 275 році н.е., вже після падіння Сабейської держави через майже три століття, сабейська мова все ще залишається живою. Хім'ярити, наступники Саби, висікають свої написи сабейською мовою, хоча спілкуються, здебільшого, іншими діалектами; сабейською мовою як мовою культури продовжує користуватися у своєму відносно вузькому колі лише хім'яритська аристократія і релігійна еліта, проте їхні переписувачі неухильно дотримуються зразків того монументального шрифту, що набув остаточного накреслення кілька століть тому» (Жан-Франсуа Бретон, «Повсякденне життя Аравії Щасливої часів цариці Савської. VIII ст. до н.е. – I ст. н.е.»),

¹¹⁵¹ Точніше прадравідо-урало-алтайських мов, – П.Д.

¹¹⁵² Точніше прасино-кавказького субстрата, – П.Д.

http://www.k2x2.info/istorija/povsednevnaia_zhizn_aravii_schastlivoi_vremen_caricy_savskoi_viii_vek_do_n_je_i_vek_n_je/p11.php);

«Перші написи етиосемітськими мовами в Етиопії та Еритреї, датовані IX століттям до н.е., були написані південноарабським алфавітом, поширеним на території сучасних південноарабських держав. Однак після VII та VI ст. до н.е. зростання різноманітності шрифтів призвело до виділення з них етиопського письма. Найбільш добре ця еволюція простежується на написах (в основному зроблених у печерах і на скелях) у провінції Агаме у північній Етиопії та в колишній провінції Аккеле-Гузай в Еритреї. ...є 24 відповідності між етиопським письмом і південноаравійським алфавітом» («Етиопська писемність», <http://restinworld.ru/stories/ethiopia/13209/1.html>).

Вочевидь, праїндоевропейці все ж таки були антропологічно однорідним суперетносом, на що вказує переважна брахікранність хеттів (несітів), іонійців, кельтів, персів, сарматів (дісців, жунів, усунів, да-юечжі і аланів-торків) і прямих нащадків останніх – балтсько- і слов'янськомовних античних германців, а також і таджиків. Бо вона принципово була б не можливою уразі гіпотетичної відсутності їхньої антропологічної однорідності в сиву давнину. На те ж, що суперетноси темношкірих (темно-червоних) і брахікранних прабалтськомовних савроматів і слов'янськомовних саматів (горян жунів, дісців, юечжів та аланів-торків) могли сформуватися лише у далечині від Європи вказують і генетичні дослідження. Адже і вони підтверджують можливість бути прабатьківщиною праїндоевропейців зовсім не теренів Європи, а високогірних улоговин Східного Ірану, Пакистану та Північно-західної Індії:

«...Недавні генетичні дослідження показали, що індійська гаплогрупа **R1a** має більш різноманітне повторення в Індії та Ірані в порівнянні з Європою та Середньою Азією, а це означає, що Південна та Передня Азія могла б бути джерелом її виникнення. Гаплогрупа **R1b**, що найбільш поширена у всій Європі та Західній Євразії, виявляє найвищу різноманітність у районі Східної Туреччини та Західного Ірану. Таким чином, **R1b** швидше за все виникла на іранському плато. Більше того, **R1b** – також найімовірніший кандидат на те, щоб бути «індоєвропейською» гаплогрупою народів «білої раси»¹¹⁵³... У Бюлетені Індійського Археологічного Товариства No. 36, 2005-06, стор. 146-154, була надрукована стаття «Генетика та дебати з «арійського питання» Мішеля Даніно (Michel Danino). Він писав: «Генетичні дослідження відтворюють загальну історичну картину, в якій відсутня навала до Індії 3500 років тому «білої раси» чи носіїв центрально-азіатського генофонду. Імовірного арійського вторгнення не видно на генетичному рівні, як немає його слідів в індійській літературі, в археологічних та антропологічних дослідженнях. По-друге, значна генетична різноманітність Індії налічує не кілька тисячоліть, а понад 50 тисяч років. Деякі дослідники, такі як Льюїс Кінтана-Мурсі (Lluís Quintana-Murci), Вінсент Макоулі (Vincent Macaulay), Стівен Оппенгеймер (Stephen Oppenheimer), Майкл Петріґлія (Michael Petraglia), в останні кілька років підтримують версію про міграцію сучасної людини через Південну Азію 75 тисяч років тому до інших районів світу. Іншими словами, у всіх людей, крім африканців, є спільні пращури з Гіндустану. Генетика – дисципліна, що швидко розвивається, і результати досліджень, зазначені вище, є, звичайно, не останнім словом; але вони заклали основи зовсім іншої точки зору про історію індійського населення. І це є несподіваним, тому що ми повинні залишити в минулому наші помилки щодо рас та арійських вторгнень. Це расові помилки XIX століття. У цьому сенсі генетика приєднується до інших дисциплін, щоб разом усунути павутиння колоніальної історіографії, яка продовжує захаращувати наші підручники історії. Ті, хто плете цю павутину донині, лише затримують реальну неминучість» (Петро Олексенко, «Гіндустан – колыска людства чи перевалочний пункт у розвитку цивілізацій?», <https://history.eco/oleksenko-indostan-kolybel-chelovechestva/>).

¹¹⁵³ Насправді ж, первісно темно-червоношкірої раси, – П.Д.

Однак є і археологічні дані, що дозволяють істотно удавити перебування людини саме на плато Тибету а, отже, і поблизу Північної Індії:

«Міжнародна команда дослідників вивчила відбитки рук та ніг людини, знайдені у 1998 році в Тибеті, та оцінила їх вік у 7400 – 12 600 років. Відбитки виявили в Гімалаях і спочатку вважалося, що їм близько 20 тис. років. Результати були опубліковані у журналі Science. На цей раз для аналізу відбитків науковці використовували датування уран-торій-свинцевим методом. Також вони провели радіовуглецевий аналіз останків рослин поблизу та використали метод оптичного датування, що дозволив визначити вік кристалів кварцу в осадових породах шару, де були виявлені відбитки. Генетичні дослідження показують, що люди почали селитися у цій місцевості 8000 – 8400 років тому. За попередніми даними вважалося, що це сталося близько 3600 років тому. Раніше цей регіон був більш вологим, що сприяло заселенню. Також дослідження показують, що люди жили там на постійній основі, а не тимчасово. Відбитки залишаються однією з найстаріших надійно датованих археологічних розкопок на плато Тибету» (Микола В'язов, «Відбитки рук показали, що люди жили в Тибеті вже 8000 років тому», <https://golos.ua/news/lyudi-zhili-v-tibete-uzhe-8000-let-nazad-uchenye>; <https://www.bagnet.org/news/tech/319264/otpechatki-ruk-pokazali-cto-lyudi-zhili-v-tibete-uzhe-8000-let-nazad>).

Вочевидь, горці арії не мігрували до Індії звідкись здалеку, а лише спустилися в долини Сарасваті та Гінду з найближчих північно-західних нагір'їв (наприклад, з північних схилів Віндхья) а, можливо, й поступово проникли в них із передгір'їв (товтр), поздовжніх міжгірських улоговин (дунів) та ущелин і між іншими відрогами Гімалаїв. Звичайно ж, не виключена і первинна міграція окремих племен брахїкранних аріїв як до долин Сарасваті та Гінду, так і в долину Ганги не тільки з Гіндукушу і Гімалаїв, але також і з улоговин та ущелин південного Тибету:

«Але ж існує й інша традиція, поширена у касти кшатріїв, чи правителів. Саме до неї і звертається Паргітер, хоча він і визнає, що версії, які дійшли до нас, відносяться до пізнього часу. Вивчення генеалогій правителів привело згаданого автора до висновку, що арії, які ототожнюються ним з народом айлу, або місячною расою, вторглися в Індію швидше ближче до початку, ніж до кінця 2-го тисячоліття до н.е. і через центральну частину Гімалаїв, а не через Гіндукуш. На його думку, їхній найдавніший центр розташовувався у верхів'ях Джамни і Ганги, а заняття ними території Панджабу і створення Рігведи відноситься до пізнішого періоду і пов'язане з експансією в західному напрямку. Потім, слідуючи інтерпретації Джакобі імен з Мітанні, Паргітер припускає, що ця сама хвиля поширилася ще далі на захід – в Месопотамію» (Гордон Чайлд, «Аріїці. Засновники європейської цивілізації // Вторгнення аріїв до Індії», <http://www.istorya.ru/book/arii/07.php>; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Колискою їх можна вважати Центральну Азію – гірську країну нинішнього Тибету. Звідси арії (або індоєвропейці) переселилися частиною до Ірану і далі на захід, на Балканський та Італійський півострова, і дійшли до берегів Атлантичного океану, Північного та Балтійського морів; частиною – у долини Гінду та Ганги. За своєю культурою насамперед (втім, набагато пізніше, ніж єгиптяни¹¹⁵⁴ часів мемфіського періоду) виділилися племена, що посіли гірську країну Іран, і племена, що оселилися в долині Гінду та Ганги. Перші відомі під ім'ям аріїв¹¹⁵⁵; другі – індійські арії, називаються індусами» (Карл Фрідріх Беккер, «Міти стародавнього світу», III. Арії, http://www.uhlib.ru/istorija/mify_drevnego_mira/p5.php).

Та, і за результатами офтальмогеометричних досліджень Мулдашева етнос брахїкранних праїноєвропейців сформувався саме в Тибеті та в гірських улоговинах Північної Індії:

¹¹⁵⁴ Насправді, значно раніше самих стародавніх єгиптян, прашури яких перебралися у долину Ніла з півночі Індії зі стародавньої держави Камбоджа, – П.Д.

¹¹⁵⁵ Насправді ж, згідно з давніми індійськими літературними джерелами «дасья», що відповідає і самоназві західно-північних іранців дахів, – П.Д.

«...за даними офтальмогеометрії (а це сухий математичний аналіз рас світу!) у нас вийшло, що людство виникло на Тибеті і поширилося звідти земною кулею за чотирма основними напрямками: шлях А: Сибір – Америка – Нова Зеландія; шлях В: Таїланд – Індонезія – Австралія; шлях С: Памір – Африка; шлях D: Кавказ – Європа – Ісландія. У кожному з цих шляхів міграції людства з Тибету простежувалася чітка динаміка мінливості офтальмогеометричних параметрів очей людських рас, складених за принципом ступеня математичного наближення цих параметрів до «середньостатистичних очей» раси Тибету. Тобто в кожному з цих шляхів міграції представники людських рас були розташовані так, що дві сусідні раси мали максимальний ступінь математичного наближення офтальмогеометричних параметрів один до одного, а ступінь математичного наближення до очей тибетської раси убувала разом з віддаленням від Тибету. ...перська раса породила вірменоїдну (вірмени). Останні з'явилися родоначальниками динарської раси, до якої науковці відносять передусім південних слов'ян – українців, південнославів та інших. Крім того, вірменоїдна раса породила у вигляді сліпого відгалуження середземноморську расу, що включає, як я думаю, італійців, греків, іспанців, румунів, грузинів, євреїв, арабів і частково турків. Динарська раса стала прабатьком альпійської (французи, частково іспанці та італійці) та північної (німці, англійці, голландці, норвежці, ісландці, шведи) рас. Цей шлях міграції, що проходив Тянь-Шанем, Кавказом, Європою та Середземномор'ям, закінчився, мабуть, в Ісландії... Динарська раса, що сталася теж з вірменоїдної раси¹¹⁵⁶, представлена нині, на думку науковців, південними слов'янами (українці, болгары, південнослави та інші). Але найчисленніший слов'янський народ – росіяни – відрізняються за зовнішністю та очима від типових представників динарської раси, наприклад, південнославів. Хто ж вони, росіяни? Я вивчав очі росіян і за офтальмогеометричними ознаками можу сказати, що росіяни, швидше за все, є продуктом змішання динарської раси з лапеніанською та балтійською расами (татарами, комі, фінами, естонцями тощо), тобто з расами, що сталися з абсолютно іншого початку людства – шляху міграції А¹¹⁵⁷. Динарська раса породила, за нашою схемою, альпійську (французи, північні іспанці та ін.) та північну (німці, англійці, шведи та ін.) раси. Тож французи, німці та англійці найближчими «братами по крові» мають нас – слов'ян. У цьому Гітлер не мав рацію, вважаючи слов'ян неповноцінною гілкою розвитку людства, що підлягає знищенню, а персів – кровними братами; і перси і слов'яни¹¹⁵⁸ перебувають у єдиному расово-генетичному корені – шляху міграції D¹¹⁵⁹» (Ернст Мулдашев, «Від кого ми походимо», http://svitk.ru/004_book_book/4b/1108_muldahev-ot_kogo_mi.php).

Те ж, що низька частота зустрічальності надочномкових каналів 25-28% у стародавніх єгиптян практично така ж як і у стародавніх слов'ян (полян київських) і у індійців Уттар Прадеш добре узгоджується з багатьма фактами, що вказують на мешкання як прашурів українців, так і таких же темно-червоношкірих прашурів стародавніх єгиптян саме в Північній Індії:

«Західні науковці часто вважають яванів греками. Однак схоже, що існування греків не було настільки важливим у стародавньому світі, і існують багато факторів, які показують, що не йдеться про греків. Перш за все можна подивитися на Кала-явану, «Темного явану» Магабхарати, який бився з Дурьодханою. Хоча ім'я може відноситися до його темних сил, можливо, що «темний» відноситься до його темної шкіри. Вважають, що Крішна жив у період між 3000 і 1400 р. до Н.Х., не пізніше. Тому навряд чи ймовірно, що явани – це греки. Більш того, Паніні згадував яван у районі 6000-них рр. до н.е., або навіть, можливо, раніше. Схоже, що він має на увазі під ними мешканців Камбоджі, оскільки каже, що вони були зобов'язані голити голови, що показує їхнє залежне

¹¹⁵⁶ Все ж таки не з вірменоїдної, а лише з палеобрахікранної раси, – П.Д.

¹¹⁵⁷ Тобто з Тибету спочатку до Сибіру, і потім далі на Урал і до Європи, як відгалуження шляху А, – П.Д.

¹¹⁵⁸ Однак зовсім не ослов'янені туранці Росії, – П.Д.

¹¹⁵⁹ На відміну від персів балто-слов'янам довелося мігрувати з Тибету на Північний Кавказ і далі до Європи іншою гілкою шляху D – через Індію та Північний Китай, – П.Д.

становище. Пурани пропонують розглядати їх як нащадків турвашу, народу в Південно-західній Індії. Йдеться про те, що яванами були народи, що голили голови. Отже, це були не стародавні греки. Однак, нам достовірно відомо, що стародавні єгиптяни є носіями культури, що існувала в одну епоху з ведичною і була її сестрою, – їхні правителі голили голови та носили перуки, а єгипетські священики теж голили голови. Ми також бачимо, що єгиптяни називали себе «людьми кам», що, можливо, стосується Камбоджі, а тому – і яван. «Кам» означає «чорний»... Згідно з поглядами інших дослідників, явани були стародавнім народом, що мешкав у Смирні, перш ніж Олександр Македонський знищив їхню культуру. Золоте століття їхньої цивілізації збіглося з розквітом Криту, батьківщини Гомера. В індійській літературі та документах виявлено, явани і йона – це назви іонійців. До цього явани згадуються у Ведах у зв'язку з ведичним періодом, який, найраніше, відносився до другого або до третього тисячоліття до Н.Х. Однак у тих же Ведах явани розглядаються як мешканці царства млечх. Існує версія, що млечхчи – це мешканці Мелуххи, торгового партнера Шумера в епоху бронзового віку, яку ототожнюють з цивілізацією долини Сіндху. Таким чином, якщо явани – це назва стародавнього народу, що жив у районі Смирни (сучасна Туреччина), то млечхчи (народ Мелуххи) – це Хараппа цивілізації долини Сіндху та Сарасваті. Можливо, обидва ці народи були породженнями однієї культури, що існувала приблизно в 3000 – 1800-тих рр. до н.е.» («Явани», <http://audioveda.ru/tag?id=834>).

Не виключено, що подібно до вірменських діалектів майже всі іранські діалекти сформувалися на неіндоевропейських субстратах белуджських, еламських, луллубейських, лурських, табаристанських / гірканських, дейлемітських, мадайських / мідійських, кадуських, гілянських, курдських, хурритських, туранських дахських та сако-масагетських і інших племен під впливом індоарійського і споріднених йому прафригійського / бгрігського / мізійського і прабалтського суперстратів їхніх шляхетних родів. На це вказує як обожнення іранцями асурів замість індійських богів девів, так і подібна до туранської маніхейської їхня негативістська ментальність а, отже, і негативна комплементарність їх до справжніх аріїв¹¹⁶⁰:

«Е. Бенвеніст, вочевидь, за І.П. Мінаєвим [1962], вважав, що ведійське «dasyu» – дасья¹¹⁶¹ «вживалося, насамперед, щодо іранців і являло собою ім'я, яким цей ворожий індійцям народ називав самого себе ... з цієї причини воно набуло конотації ворожості і перетворилося для індійських аріїв на синонім позначення варварського народу, що стоїть на нижчому ступені розвитку»[1995]. Зі Східним Іраном та з Північно-Західною Індією пов'язує місцезнаходження даса / дасью і С.К. Чаттерджі [1977]...» (І.В. Ковтун, «Сеймінсько-Турбінські давнини та індоарії», <https://cyberleninka.ru/article/n/seyminsko-turbinskie-drevnosti-i-indoarii>; http://www.archaeology.ru/Download/Kovtun/Kovtun_2012_Seiminsko_turbinskie.pdf);

На те, що доліхокранні східні іранці є нащадками переважно туранців (фінсько-угорсько-самодійських і тюркських племен), які лише оіранилися, вказує наявність у східноіранських мовах досить значної кількості фінсько-угорсько-самодійської та спорідненої їй тюркської субстратної лексики. Проведена Заратуштрою (Зороастром) релігійна реформа, що повалила арійських сонячних богів Девів і стала обожнювати ведичних демонічних персонажів Асурів / Ахурів («несонячних» від снскр. «Сур'я» – сонце), ґрунтувалася як на негативістському маніхейському світосприйняттю, так і на туранському патологічному прагненні до переосмислення під свою холопську (рабську) ментальність сутностей, запозичених у нащадків індійських аріїв. Тому ніскільки й не дивно і те, що контамінація маздеїзму з солярними іранськими культами була відображена в деяких пізніх східноіранських мовах (у хорезмійській, хотаносакській, мунджанській, ішкашимській), де рефлексі імені Ахура-Мазда означають «Сонце»:

¹¹⁶⁰ Туранці Персії (Псевдоірану) лише привласнили собі ім'я аріїв (стародавніх індійців), як це зробили пізніше і туранці Московії (Псевдоросії), що присвоїли собі ім'я русів (пращурів українців), – П.Д.

¹¹⁶¹ Дахи = даї та інші туранські племена, що оіранилися, – П.Д.

«Ахура-Мазда – це верховне божество іранського пантеону, ім'я якого можна перекласти як «вища мудрість» або «Господь Мудрий». Вважається, що спочатку назва Ахура-Мазди була використана як заміна таємного забороненого імені Божества, на вимову якого було накладене суворе табу... Позначення головного перського божества на клинописних текстах як Ауромазда¹¹⁶² породило пізніші форми типу пехлевійського Ohrmizd, Ohrmazd, согдійсько-маніхейського xwmtz, xormazda, хорезмійського Remazd, сакського umtausde, а також численні запозичення на інших мовах: тувінський Курбусту, монгол. Хормуста, бурят. Тюрмас. Етимологія пехлевійської варіації імені Верховного Бога «Хормазд» походить від загального індоевроп. кореня «Хор», від якого також походять імена сонячних божеств – перс. «Хоршед», слов'янс. «Хорс», єгипетс. «Хор»» («Ахура-Мазда – утримувач космічного закону», <https://www.zoroastrian.ru/node/443>);

«В індійській мітології асури вважаються досить могутніми, але надзвичайно поганими істотами – агресивними та злісними, а також заздрісними¹¹⁶³. Заздрять вони богам¹¹⁶⁴, нинішнім господарям світу. Причина заздрості цих низьких істот полягає в тому, що боги – взагалі молодші брати асурів, «новенькі» – колись викинули їх з гори Сумеру, точніше – з Амараваті, Сяючого Граду На Пагорбі, напоївши асурів горілкою, щоб ті не змогли пручатися. Зараз асури мешкають біля підніжжя Сяючого Граду. Там росте чарівне дерево, чиє коріння міститься у світі асурів, а от плоди – надзвичайно гламурні – дозрівають у світі богів. Невдоволені розподілом вершків і корінців (а також тією обставиною, що чарівне дерево тягне соки із землі асурів, а смаколики ж чомусь дістаються богам), злі асури регулярно намагаються якось нашкочити देведам, але завжди безуспішно, через недоброякісність генів. Не дивно, що всі асуричні цивілізації (від персів до етрусків) були рано чи пізно зачищені девами та їх земними прихильниками. Зараз усі цивілізації Землі поклоняються девам (та, і західні християни теж – оскільки свого Бога вони називають саме Deus). Боги претендують на високий ідеалізм і духовність (у ведичних джерелах, і не тільки в них, воно також називається «мистецтвом доїння жертви», але про такі тонкощі ми тут не поширюватимемося). Знову ж таки не дивно, що асурам приписується «найгрубіший матеріалізм» і відсутність уявлень про «чистоту, мораль і істину» та інші подібні цінності, що виражається, перш за все, в небажанні приносити жертви будь-яким вищим сутностям. Інші джерела, більш обізнані, вказують, що тут не все так просто: матеріалізм нав'язаний асурам богами, які створили «авіддю» (найкраще це слово перекладається як «заморочка») саме для того, щоб позбавити асурів «зброї праведності», якою вони колись володіли. Цікавим є погляд на цю справу з боку. Наприклад, Чхогьям Трунгпа – великий буддистський майстер, один із тих, хто приймав рішення про перенесення буддизму на Захід, – у своїх лекціях прямо порівнював богів-девів з американцями, а асурів – з росіянами (у тому контексті – «радянськими»). Порівняння, що не позбавлене цікавості і навіть деякої метаісторичної правди, але занадто люб'язне для нас: на жаль, «асурам бхавам ашруту» серед нашого народу вкрай мало, і «асуравада» в будь-якому її ізводі практично невідома» (Костянтин Крилов, «Релігієзнавче: асури», <http://lj.rossia.org/users/krylov/1833155.html>; <https://krylov.livejournal.com/1850492.html>; <https://krylov.cc/blog/2009/05/15/7152>);

«До проявів рабського мислення належить і традиційна заздрість. Для раба господське значніше власного, зовнішнє – внутрішнього, суспільне – особистого, соціальне – індивідуального тощо. Чужі досягнення та невдачі для нього більш значущі, ніж свої, що й призводить до парадигми: «головне – що у сусіда корова здохла, а не своя отелилася»¹¹⁶⁵» (Юрій Кузнєцов, «Несвобода «краще», ніж свобода?»),

¹¹⁶² Фін. «Aurinko» – сонце; д.-грец. «αὔρα», англ. «aura» – «легкий вітерець, дуновіння», – П.Д.

¹¹⁶³ Як і їх обожнювачі російськомовні туранці-маніхейці Московії (Псевдоросії), – П.Д.

¹¹⁶⁴ Тобто девам, яких також називають деватами, деведами і девелами, а у християн – дияволами, – П.Д.

¹¹⁶⁵ Ця парадигма дісталася у спадок російськомовним туранцям не від слов'ян, що безуспішно намагалися їх цивілізувати, а від їхніх фіно-угорських пращурів: «Щастя – це не коли в тебе корова отелилася, а коли вона в сусіда околіла!» (старовинна естонська і мерянська приказка), – П.Д.

http://kadatskey.at.ua/blog/nesvoboda_luchshe_chem_svoboda_preparacija_rossijskogo_rabstva/2011-02-18-33; <https://7x7-journal.ru/post/48786/2014/10/18>);

«Зауважимо, що в Росії людина, яка любить смачно поїсти та випити, любить жінок і є любимим жінками, живе красиво, облаштовує своє життя, – викликає ірраціональне відторгнення. Інша справа – людина, яка страждає, живе невлаштовано, все в неї навперейми – це наша, правильна людина. Зрештою, російська культура – маніхейська. Російське свідомість ділить світ на чорне і біле, вважає супротивника як абсолютне зло (одразу ж, як ворога, – П.Д.). Цікаво, що через логічно не зрозумілу закономірність, «ми» – завжди Світло, «вони» – завжди Темрява...» (Ігор Яковенко, «Культурні витoki тоталітаризму в Росії», <http://www.varvar.ru/arhiv/texts/yakovenko3.html>);

«Я хотів би померти у свідомості, що мій внесок у науку сприяв її розвитку і що вона від цього краще допомагає моїй улюбленій країні рухатися до процвітання. Я хотів би думати, що країна на підйомі. Про міру мого внеску не мені судити, але, на мій глибокий жаль, я розумію, що країна рухається до прірви. Що Росія глибоко хвора. Можливо, менш глибоко, ніж я, не так невиліковно, як я, але, на відміну від мене, вона не розуміє всієї глибини своєї хвороби, не вживає жодних заходів, і тому хвороба стала смертельно небезпечною. Менше десяти років тому приголомшений успіхом націоналістичної партії Жириновського на виборах, Карякін брязнув з екрану телевізора: «Росія, ти здуріла!» З того часу Росія не порозумнішала. Є такі парадокси історії! Росія вступила на шлях, який пройшла переможена нею Німеччина. Що це за шлях? Це шлях нацизму¹¹⁶⁶...» (археолог та історик Лев Клейн, «Діагноз. Рак», <http://magazines.russ.ru/zvezda/2006/9/k112.html>; <https://gays-ua.com/world/lev-klejn-uchenyj-kotoryj-izmenil-mirovuyu-arxeologiyu-i-popal-v-tyurmu-po-delu-o-muzhelozhstve>; <https://novayagazeta.ru/articles/2006/07/17/28588-narod-k-pogromu-gotov>).

Отже, аріями в стародавньому західному Ірані могли бути лише брахікранні нащадки шляхетних родів гутіїв / кутіїв і касситів – перси, пасаргади, марафії, маспії, панфіалеї, дерусії / деруші, германії / керманії та споріднені їм і мідійські та мітанійські шляхетні роди:

«Між тим перських племен є багато. Кір зібрав їх частину і переконав відокремитися від мідійців. Ось ці племена, від яких все залежить на цій землі: перси, пасаргади, марафії, маспії. З них¹¹⁶⁷ самі шляхетні пасаргади, до яких належить також рід Ахеменідів (звідки походили перські царі). Інші перські племена – це панфіалеї, дерусієї, германії. Усі згадані племена займаються сільським господарством, інші¹¹⁶⁸ – даї, марди, дропіки є кочівниками» (Геродот, «Історія», ч. 10, с. 125, <https://pda.litres.ru/gerodot/istoriya/chitat-onlayn/page-4/>; http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/History/Gerod/02.php);

«У 1907 році Гуго Вінклер здивував науковий світ, розшифрувавши імена чотирьох божеств, відомих за індійськими Ведами, що були названі свідками угоди, підписаної в 1360 р. до н.е. між правителями Мітанні та хеттів. Божества перераховані разом з іншими богами – десятьма вавилонськими та чотирма саме мітаннійськими – Індра (in-da-ra), Варуна (u-tu-v-na або a-tu-na), близнюки Мітра і Насаття (na-ša-at-ti-i-ia). Зовсім недавно ще один документ, що походить з Mitanny, було знайдено в архіві хеттів у Богазкею. Він пов'язаний з розведенням коней і містить ряд арійських чисел – Aika (1), Teras (3), Panza (5), Satta (7) та Nav (9) – у виразах, таких як «aikavartanna vasannasaya» («Одне коло стадіоном»). Нарешті, ми знаємо, що в той час у державі Мітанні існувала верства воїнів під назвою Маріанна. Мимоволі проситься порівняння з санскритським словом «māgā», що перекладається як «молоді люди», «герої». Тож цілком зрозуміло, що династії, які утвердилися на Верхньому Євфраті близько 1400 р. до н.е. були арійськими¹¹⁶⁹, спорідненими тим, що правили в долині Гінду і пізніше в Мідії та Персії. Але їхні піддані

¹¹⁶⁶ Це шлях споконвічного саме туранського маніхейського нацизму, – П.Д.

¹¹⁶⁷ Темно-червоношкірих та брахікранних прибульців з Індії, – П.Д.

¹¹⁶⁸ Оіранені доліхокранні туранці, – П.Д.

¹¹⁶⁹ Індифригійськими, – П.Д.

не були арійцями, тому правителі сприйняли їх мову і адаптували вавилонський клинопис для офіційної листування і, вочевидь, шанували місцевих богів разом із власними. Той етнічний потік, який привів їх до берегів Євфрату, не зупинився на цьому. У той же період таблички з архіву в Тортл-Ель-Амарні також згадують арійських правителів у Сирії та Палестині – Biridašwa в Йеноамі, Šuwardata в Кейлаху, Yašdata в Таанаху, Artamanyu в Зір-Башані та ряд інших. Вони також були, ймовірно, представниками династій, а їхні піддані були неарійського, швидше за все, семітського походження. Згадані числівники, а також назви божеств і правителів – найдавніші зразки мови арійців, які досягли нас. Вони заслуговують на особливу увагу. Без сумніву, вони належать до групи сатем; насправді вони дуже близькі до тих, які нам відомі за індійськими мовами. Звичайно, вони найближчі до санскриту ¹¹⁷⁰, ніж до будь-якого з іранських діалектів, які згодом склали західну гілку індоіранської родини мов. Таким чином, імена божеств Nāsatya – це санскритська форма, вони протистояли близнюкам Naonhaitya, і всі чотири божества згадуються в найдавніших Ведах. В іранській Авесті вони перетворилися на вторинні божества (Mithra; Мітра), просто на демонів (Indra; Індра) або отримали інші імена (Varuna = Ahura Mazda; Варуна = Ахура Мазда). Числівники, безумовно, індійські, а не іранські; слово «aika» ідентичне санскритському слову «eka», тоді як «один» мовою зенд позначається словом «aeva». Таким же чином звук «s» зберігається у слові «satta», хоча в іранській мові він перетворюється на «h» (hapta), його первісну форму можна знайти не на санскриті, а в праkritах, що, як вважається, склалися після Вед. Навіть особисті імена більше схожі на індійську, а не іранську. Таким чином, ім'я Biridašwa цілком правомірно порівняти із санскритським ім'ям Brhadašva («той, хто володіє великим конем»). Якщо це твердження правдиве, то другий елемент – «ašwa» (кінь) відрізняється від іранської форми «aspa», відміченої в стародавньоперській та в середньоперській мовах (порівняйте «Jāmaspa» та «Vistāspa»). У зв'язку з цим ми можемо згадати, що перського царя Дарія I називали Гистаспом (Hystaspes). З іншого боку, елемент «Arta» – в мітаннійських та палестинських іменах має багато паралелей у пізнішому іранському ономастиконі; концепція божественного порядку «Rta», що втілена в ньому, була добре відома ведичним поетам, але вона рідко використовувалася як компонент у формуванні особистих імен в Індії» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Арійські династії в Месопотамії в 15 столітті до н.е.», http://historylib.org/historybooks/Gordon-CHayld_Ariytsy-Osnovateli-evropeyskoy-tsivilizatsii/4; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Цікаво, що в 1979 р. повідомлялося про невідому раніше індоєвропейську мову бангану в Північній Індії, десь у передгір'ях Гімалаїв, власне не про цільну мову, а про її фрагменти, що збереглися, як би субстрат. Ця мова кентумна, з корінням, яке веде до кельто-греко-латинського світу. Для молока там термін «лакту»... За мітом, Чьявана, син Бгрігу, був накритий пагорбом, мурашником, з якого виглядав крізь дві дірочки.

¹¹⁷⁰ І до лексично близьких до нього прабалтсько-слов'янських діалектів, – П.Д.

Дівчина, яка тицьнула в них гілочкою, була покарана за це богами. У мурашнику, що трактується як вхід у підземний світ, можна впізнати курган, а саме у лицьових і «окастих» урн очі відзначені двома отворами, крізь які душа покійного могла дивитися назовні, бачити сонячне світло та підношення (Ерман і Темкін 1975, № 3). У міті явно відбито цей спосіб поховання – в лицьових і «окастих» урнах під курганом, отже, він пов'язаний з ім'ям Бґрігу. Індійські науковці вже давно пов'язували бґрігу з фригійцями (Косамбі 1968: 89 – 90), але це ігнорувалося як звичайне напівдилетантське фантастичне ув'язування – таких було чимало в індійській археології. Але тепер воно підтримано археологічно. Ім'я Бґрігу має придихальне bh, що відбилося в грецькій мові, – мабуть, перехід bh-b стався у нащадків фригійців¹¹⁷¹ на Балканах опісля знайомства з ними греків... Фінський індолог А. Парпола запропонував таке індологічне трактування цих урн із кремацією. Поховання в долині Свата він пов'язує за місцем із двома сімействами жерців, які створили гімни мандал II – VII Рігведи, – це родини Атрі та Канва. Ці родини пов'язані не тільки з долиною Свата і Гандхарвою, але і з культом близнюків Ашвінів – Насат'я¹¹⁷². Культ цей новий у Рігведі, що витісняє Індру. За мітом, боги врятували Атрі з похоронної ями і за це він зобов'язаний їм приносити регулярно «гарячу жертву» (гхарму) – горщик, який розпалюється на вогні. Парпола вважає, що характер жертви говорить про те, що поховання, з якого витягли Атрі, було кремацією. У розпечений до червоніння горщик наливається коров'яче та козяче молоко, і ця жертва пропонується Насат'ям у ритуалі праварг'я. Горщик цей боги (без Насат'їв) задумали на честь Маха-Вішну, який у суперечці з ними поклав голову на свій лук зі стрілою та натягнув його. Підмовлені богами мурахи перекусили т'ятиву, і, розпрямившись, лук зніс голову Маха-Вішну. Вона впала і стала сонцем. Боги прославили Маха-Вішну, і принесли його тіло в жертву (поховання є жертва), але воно було безголовим і погано діяло. Тоді боги придумали замість його голови посудину гхарми і назвали її: махавір – 'великий герой'. Посудина ця робиться зі зливом – «ртом» (заввишки три ширини великого пальця) і має ніс (nsikm) (Шатапатха-брахмана 14.1, 2, 17). Це унікальна особливість, яка не зустрічається ніде більше серед описів посудин у ведичній літературі. Парпола вважає, що опис відповідає лицьовій урні. Однак носата посудина гхарми використовується для підношення гарячого молока Ашвінам, тоді як урни лицьові служать для поховання. Але наливання молока в посуд мантри прирівнюють до запліднення сім'ям. А ритуал праварг'ї закінчується тим, що всі знаряддя ритуалу викладені на землі у формі людського тіла – так само, як кістки спаленого, щоб покійний міг на тому світі знову ожити цілим. Це зближує обидва обряди. Оскільки Насат'ї, як і їхні грецькі аналоги Діоскури, пов'язані з порятунком від смерті, з поверненням з того світу, вони виконують і функції похоронних богів. Саме слово Nsatyas означає «рятівники», «охоронці». Але корінь ns- означає не тільки «рятувати», а й «ніс». З цим пов'язаний міт про їхнє народження. Саранью, обернувшись кобилицею, тікала від Вівасвата, який обернувся жеребцем. Він наздогнав її, але від швидкого бігу не впорався з нею – сім'я впало на землю. Саранью тільки понюхала його – і зараз же завагітніла близнюками Ашвінами-Насат'ями – носонародженими. Тому ніс – суттєва деталь присвяченої їм посудини, як «махавіри», так і урни» (Лев Клейн, «Стародавні міграції та походження індоевропейських народів»,

https://www.studmed.ru/view/kleyn-ls-drevnie-migracii-i-proishozhdenie-indoevropeyskih-narodov_cf8f46fd5d1.html);

«Науковці-лінгвісти встановили, що поширена на півночі Пакистану мова бурушаски¹¹⁷³, що вважалася ізольованою, має індоевропейське походження і близька до мови стародавньої Фригії. Роботі присвячено останній випуск журналу The Journal of Indo-European Studies, її короткий опис наводиться на сайті Університету Маккуорі... У

¹¹⁷¹ Тобто у нащадків бґрігів, що мігрували до Європи з Індії, – П.Д.

¹¹⁷² Відомих не тільки з «Рігведи» [3000 р. до н.е.], але і за договором, укладеним у 1360 р. до н.е. між правителями Мітанні та хеттів, – П.Д.

¹¹⁷³ Вочевидь, нащадків бґрігів, – П.Д.

прес-релізі університету стверджується, що з аргументами Чашуле на користь індоєвропейського походження бурушаски погодилася велика кількість відомих лінгвістів...» («Лінгвісти знайшли в Пакистані нову індоєвропейську мову», <http://ukranews.com/news/73034.---.ru>; <http://lenta.ru/news/2012/06/18/burushaski/>);

«Релікти фригійської мови, що дійшли до нас, свідчать про те, що вона належала до індоєвропейської родини мов. За своїми характерними рисами вона виявляє близьку спорідненість з грецькою мовою, фригійці навіть використовували деякі грецькі слова. Слід також наголосити на його спорідненості зі слов'янськими мовами, а деякі особливості зближують фригійську мову з хеттською мовою Našili. Фригійці, крім того, поклонялися індоєвропейським божествам: їхній головний бог Багайос, так само, як місячне божество Мен, має яскраво виражене індоєвропейське ім'я. ...в «Каталозі кораблів» Гомера фригійці згадуються серед спільників Пріама в його війні проти ахейців (близько 1200 року до н.е.), і, таким чином, вони мали прибути йому на допомогу з власне Фригії. Відомості Гомера щодо етнології Троади повністю підтверджуються списком прибічників хеттів, із якими довелося мати справу Рамсесу II під час його сирійської кампанії 1287 року до н.е. Фараон вихвалявся тим, що переміг наступні народи – іліуна (або аріуна), дерденів, лука, педів, келекеш, меса та мавуна. Ці контингенти, що входили до складу армії хеттів, збігаються з назвами міст і народів, згаданими в Іліаді – Іліон, дардани, лікійці, лелеги, кілікійці, мізіїці¹¹⁷⁴ та мінії. Отже, єгипетські джерела повністю підтверджують відомості Гомера, що стосуються політичних об'єднань, які існували у 2-му тисячолітті до н.е. Тому ми можемо визнати, що фригійці вже жили в Малій Азії близько 1200 р. до н.е. ...більшість характерних елементів фригійської культури сягає корінням у місцеву традицію і ніяк не пов'язані зі вторгненням з Тракії в залізному столітті» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Розселення індоєвропейських народів у басейні середземного моря», http://historylib.org/historybooks/Gordon-CHayld_Ariytsy--Osnovateli-evropeyskoy-tsivilizatsii/5; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Зауважимо, якщо асирійці називають «мушками» як «східних» мушків (протовірмен), так і «західних» мушків (фригійців), то в «хеттських ієрогліфічних», тобто лувійських, написах, мабуть, відрізнялися перші (муска) від других (званих також муса). Етнічна назва місів (точніше, відповідно до давнішої грецької вимови, мюсів, грец. «Mytoi») зберігалася ще й тисячоліттям пізніше в нинішній Болгарії, на Балканах...»(І.М. Дьяконов, «Урарту, Фригія, Лідія» в кн. «Історія Сходу», том I, «Схід у давнину», <http://www.kulichki.com/~gumilev/HE1/he118.htm>);

«Однак дорійський діалект грецької мови не був єдиним індоєвропейським діалектом серед діалектів греко-вірмено-арійської спільності, що пройшов шлях у північно-західному напрямку з Малої Азії на Балкани. До таких індоєвропейських діалектів слід віднести фригійську мову, а також, мабуть, албанську мову тією мірою, якою вона є продовженням балканських діалектів, висхідних, судячи з мовних фрагментів, що збереглися, до певної стародавньої індоєвропейської діалектної спільності. Фригійська мова, яка відома нам за нечисленними написами першої половини I тисячоліття до н.е., знайденими у Малій Азії, виявляє структурні риси, що зближують її з діалектами греко-вірмено-арійського ареалу: наявність аугменту в давньофригійських дієслівних формах; відносний займенник, заборонний заперечення. Поряд із ізоглосами (лексичними сходженнями, – П.Д.), що поєднують фригійську мову з діалектами греко-вірмено-арійської групи, фригійська виявляє і ряд архаїчних рис, особливо у фонологічній структурі. Ряд граматичних форм фригійської може бути витлумачений і як свідчення наявності зв'язків фригійської з діалектами іншої групи – хетто-тохаро-італо-кельтської» (Академік РАН В'ячеслав Іванов, «Міграції індоєвропейців», <http://gordon0030.narod.ru/archive/17767/index.html?opr=1>);

¹¹⁷⁴ Мізіїці / міси / муса / мушки / мосхи – це, вочевидь, інша назва фригійців чи споріднений їм народ, – П.Д.

«Третіми сусідами матієнів, що мешкали у закруті р. Галіс, були фригійці, які, згідно з другою піснею «Ліади», були спільниками троянців. Їхня батьківщина, за Гомером, перебувала в «далекій Асканії»... Тепер, якщо порівняємо вищезгадану локалізацію мосхів з локалізацією матієнів другого фрагмента Гекатея, то побачимо, що в фрагментах Гекатея, що цікавлять нас, йдеться про одне і те ж об'єднання матієнів. У зв'язку з цим звертає на себе увагу, насамперед, та обставина, що землі геродотових мосхів опиняються в безпосередній близькості від матієнів другого фрагмента Гекатея Мілетського...» (Н.В. Хазарадзе, «До питання локалізації матієнів у світлі давньогрецьких джерел VI – V ст. до н.е.», <https://arar.sci.am/dlibra/publication/189303/edition/171904?language=en>);

«Індійські факти недвозначно вказують на належність Яду до жрецької, брахманської варни. Його мати, Деваяні, була дочкою Шукрі, верховного жерця за царя асурів Врішапарвани. Шукру ж індійська традиція вважає сином, а іноді й ототожнює його з легендарним мудрецем-жерцем Бгрігу, засновником знаменитого роду жерців; його надзвичайно високо підносить індійська традиція, зокрема, індійський епос. Деякі дослідники небезпідставно вважають, що саме завдяки цьому роду ми маємо «Магабхарату» в її нинішньому вигляді, яку представники роду Бгрігу піддали своїй ґрунтовній редакції. Плем'я Бгрігу згадується ще в «Рігведі», а відомий індійський науковець Суніті Кумар Чаттерджі схильний пов'язувати його з фригійцями. Тобто виходить, що саме ім'я Яду означає «жрець», «волхв», «провісник». Іранський термін ятукан тотожний іншому іранському терміну – кундакан, вони – синоніми. Тобто яту та кунду, яду та кунду – теж синоніми. Вірменський історик Мовсес Хоренаці свідчить про поклоніння божеству Кунда іранських племен, які мешкали сусідньо з Вірменією чи у самій Вірменії. Доречно тут нагадати, що в історичній Вірменії, на час прийняття там християнства (III ст.), мешкали значні індійські громади, особливо в регіоні Тарон (зараз у Туреччині)...» (Степан Наливайко, «Таємниці розкриває санскрит», https://chtyvo.org.ua/authors/Nalyvaiko/Taiemnytsi_rozkryvaie_sanskryt/).

Якщо ж адриатичні венети дійсно були нащадками бгрігів / фригійців, то зовсім і не дивно, що саме вони принесли з Північної Індії до Європи лицьові урни:

«Венетське колонізування принесло на терени Балтійського Помор'я, Ютландії, південних регіонів Швеції та Норвегії стиль так званих лицьових урн, що широко поширилися у виробках місцевої кераміки. Археологічний сюрприз цих знахідок полягає в тому, що лицьові урни – характерна приналежність ще трьох культур: стародавньої Трої, етрусків і адриатичних венетів, що ще раз побічно підтверджує вищеописаний шлях розселення венетів¹¹⁷⁵ з Малої Азії на північ від Європи. Примітним є висновок археологів про те, що лицьові урни не можна віднести до продуктів обміну та їх поширення слід пов'язати з «міграцією в регіони Польського Помор'я іноплеменного населення», причому прибульці з'явилися із заходу. Антропологічно прибалтійських венетів відрізняла від місцевого населення середземноморська домішка. У свою чергу мовознавці відзначають у мові прибалтійських венетів романо-італійські елементи. ...Завдяки асиміляційним процесам сусіди венетів поширили їхнє ім'я на слов'ян¹¹⁷⁶, для яких воно, однак, не стало племенною самоназвою. Це була звичайна практика варварських об'єднань, в яких спільні та підлеглі племена об'єднувалися під загальною для всіх назвою провідного народу. Тому народи, що межують зі слов'янами на заході та північному сході – германці, фіни, естонці – запам'ятали їх під ім'ям венетів Вони й досі називають росіян іменами, похідними від етноніму Venedi, Venethi (венеди, венети): естонці – vene («вене») або venelainen («венелайнен»), фіни – venäjä («веная»). У верхньонімецькому діалекті для позначення

¹¹⁷⁵ Що мігрували раніше з Індії до Малої Азії разом зі фригійцями, – П.Д.

¹¹⁷⁶ Точніше, на нащадків слов'янськомовних гунів ультинзурів вільців (лютичів), а також і на ослов'яненних ними разом з античними германцями нащадків кельтів та фінськомовних північних іллірійців і скитів, що раніше частково були обалтені савроматами, – П.Д.

лужицьких сербів використовується термін Wenden / Winden (венден / вінден)¹¹⁷⁷.» (Сергій Цветков, «Початок російської історії. З найдавніших часів до князювання Олега», <https://www.litres.ru/sergey-eduardovich-cvetkov/nachalo-russkoy-istorii-s-drevneyshih-vremen-do-knyazheniya-olega/chitat-onlayn/>).

Отже, кентумні риси з'явилися, вочевидь, у тих індоєвропейських мовах, що зазнали суттєвого впливу алародійських (хурритських ма туранських) мов чи навіть сформувалися на хурритських, туранських або ж на інших неіндоєвропейських субстратах. І таким чином, якщо діалекти Північно-східного Ірану сформувалися на основі угорсько-самодійських етнічних субстратів, то більшість діалектів Західного Ірану та й сама стародавньоперська мова сформувалися переважно на хурритському, лурійському, еламському та на західних туранських етнічних субстратах під впливом етнічного суперстрату індоаріїв, а саме, шляхетних родів касситів та їх нащадків пасаргадів, персів, керманіїв і інших, а також і шляхетних родів мідійців (мадаїв) та мітаннійців.

Як невіднесення стародавніми іранцями себе до аріїв, так і відсутність у них притаманного всім праіндоєвропейцям поховального обряду трупоспалення вказують на те, що і іранські діалекти доліхокранних племен Афганістану, Пакистану і Північно-Східного Ірану, вочевидь, склалися під впливом індоарійського (або навіть прабалтсько-слов'янського) суперстрату на основі неарійських етнічних субстратів:

«Найдавніші відомості про іранськомовні народи¹¹⁷⁸ дає Авеста – релігійна пам'ятка, що містить вчення пророка Заратуштри (в грецькій вимові Зороастра) і літургійні приписи [Лелеков 1992]. Його найдавніша частина – гати («пісні»), що складаються з гімнів Заратуштри, – датуються в дуже широких межах – від середини II тис. до 1100 рр. до н.е. [Gnoli 1980; Бойс 1987; Воусе 1992]. Мова дуже близька мові Рігведи¹¹⁷⁹ і в ній багато особливостей східноіранських діалектів. В Авесті немає згадок міст, суспільство Авести виглядає цілком первісногромадським. Не згадуються території західного Ірану; гімни склалися десь у північно-східному Ірані чи прилеглих районах Середньої Азії. Саме там Авеста поміщає «Ар'яварту» – блаженну «країну аріїв» (поняття невідоме Рігведі). Але це не іранці взагалі, а лише ті іранські племена, у яких зароджувався зороастризм... Взагалі переважаючі поховальні звичаї маздаїстського характеру в іранців історичного часу [«вежі мовчання», астодани, оссуарії, згодовування покійників собакам і птахам, зрізання плоті з кісток і т.п. – Modi 1922; Nyberg 1938; Widengren 1965; Крюкова і Хісматуллін 1997; Мейтерчіян 1999] начебто немає коренів у культурах попереднього часу (крім поодиноких випадків). Але це оманливе враження створюється лише поверховим звір'янням зовнішніх форм. Якщо проникнути в есхатологічну концепцію¹¹⁸⁰ маздаїзму – страх осквернити чисті стихії, тобто землю, воду і вогонь, зіткненням з мертвим тілом, – ми знайдемо її прояв і в інших зовнішніх формах, зокрема в обкладанні могили каменем, кам'яному ящику або в зрубі, а такі форми і виявляються у зрубній та андронівській культурах. Таким чином, основи маздаїзму, які пізніше розквітли в іранському середовищі, заклалися ще там¹¹⁸¹. Взагалі ця традиція є вкоріненою на Сході, не тільки в андронівській культурі, не тільки у Казахстані, а й значно південніше – у пізньому бронзовому столітті Пакистану та Афганістану. Але андронівську і зрубну культури можна включити до цього ареалу як ранні» (Лев Клейн, «Стародавні міграції та походження індоєвропейських народів», https://www.studmed.ru/view/kleyn-ls-drevnie-migracii-i-proishozhdenie-indoevropeyskih-narodov_cf8f46fd5d1.html).

¹¹⁷⁷ Можливо, все ж таки через те, що вони стали мешкати на теренах Балтійської Венетії чи навіть асимілювали кельто-іллрійців венетів, – П.Д.

¹¹⁷⁸ Чи навіть лише про іранськомовні шляхетні роди цих туранських переважно фінсько-, угорсько-, і самодійськомовних народів, – П.Д.

¹¹⁷⁹ А, можливо, і до прабалтсько-слов'янської мови того часу, – П.Д.

¹¹⁸⁰ Що є взагалі непритаманною як праіндоєвропейцям, так і їхнім нащадкам, – П.Д.

¹¹⁸¹ Тобто у прафінськомовних туранських прашурів доліхокранних іранців, – П.Д.

Можливо, протофіно-угорці (тобто споріднені юкагірам і самодійцям найраніші прафіно-угорці) контактували з індоаріями ще до того, як сформувалася давньоперська мова а, отже, і сам іранськомовний етнос, а пізніші протоугорці (пращури мансі та деяких інших угорців) контактували з ними ж далеко від іранськомовних племен. На це вказує наявність у мовах багатьох фіно-угорських народностей великої кількості саме індоарійських запозичень, а не іранських (тобто не спотворених неарійськими субстратами Західного Ірану давньоіндоарійських):

«...можна виявити і арійські запозичення, взагалі не відображені в іранських мовах або представлені в них у відмінному вигляді: (К 23) манс. *sāŋku – клин, угор. «szeg» – цвях < і.-ір. (і.е. *Kank- – «гілка, сук, кілочок», снскр. «Sanku» – «кілочок, цвях»; див. фонетичний коментар до цього запозичення: [Хелімський 1990в]); (R 37) удм., комі «sumis» – ремінь: снскр. «suṛman-» id. (в іранській представлена тільки споріднена дієслівна основа зі значенням «шити»). Ця категорія запозичень не відображає переходу *s > χ (h), спільного для всіх іранських мов. Порівн. (К 27) манс. *sat, хант. *vāpət, угор. «het» (замість *et, під впливом «hat») < і.-ір. *sapta (снскр. «sapta», але авест. «hapta»); (R 3б) удм., комі «sur» – пиво < і.-ір. *surā- – алкогольний напій (снскр. «surā», але авест. «hurā-»); те ж у ряді інших прикладів, включаючи і запропоновану В. Блажком етимологію «зайця», див. вище. Відсутність цієї фонетичної риси іранських мов заслуговує на особливу увагу» (Євген Хелімський, «Південні сусіди фіно-угорців: іранці або зникла гілка аріїв («арії-андронівці»)»?», в кн.: «ПОЛУТРОПООО М.: «Індрік», 1998. [https://inslav.ru/publication/polytropon-k-70-letiyu-vladimira-nikolaevicha-toporova-m-1998;nostratic.net/books/\(86\)helimski2000-6.pdf](https://inslav.ru/publication/polytropon-k-70-letiyu-vladimira-nikolaevicha-toporova-m-1998;nostratic.net/books/(86)helimski2000-6.pdf), див.: А.Є. Анікін, Є.А. Хелімський, «Самодійсько – тунгузько-маньчжурські лексичні зв'язки», http://philology.nsc.ru/departments/ruslang/books/Anikin-Helimski_1.pdf);

«Існує ще одна проблема, не розглянути яку, хоч би коротко, неможливо. Більшість «праіндоіранських» запозичень у фінсько-угорських мовах вказують на форму мови-джерела, що відповідає формам індоарійських, а не іранських мов (див., наприклад, ПФУ *as8rз – «пан, багатій» ~ снскр. «ásura-» – «божество» при авест. «ahurō» – «пан», ПФУ *śata – «сто» ~ снскр. «śatá-» при авест. «aka-» – «викривлення, гак» та ін.). Традиційно це пояснюється тим, що стародавньоіндійська краще зберегла загальноарійський фонетичний устрій, тоді як у праіранській відбулися відомі зміни (ПАр *ś > ПІр *s, ПАр *s > ПІр *h тощо). Тим часом, таке пояснення проходить не завжди: запозичення частини таких слів (фінсько-саамське *terne – «молозиво» ~ снскр. «tarṇa- «теля» при авест. «tauruna-» – «дитя»; ф.-перм. *śuka – «зерно, м'якина» ~ снскр. «śūka-» – «зерно» при авест. «sūkā-» – «голка»; ПІрм *sur – «пиво» ~ снскр. «súrā» – «алкогольний напій» при авест. «hurā») – термінів землеробства і скотарства – не може бути датовано часом раніше першої чверті II тис. до н.е., коли ці заняття починають поширюватися у населення лісової зони, – тобто, його слід відносити до часу, коли загальноарійська прамова вже мала розпастись (див. вище). Вочевидь, є необхідність порушити питання можливості інтерпретації принаймні частини арійських запозичень у фінсько-угорських мовах як суцього індоарійських. Чисто лінгвістичні міркування ніяк не перешкоджають такій можливості... З «індоевропейської» сторони справа, однак, краща: у зв'язку з дискусійними питаннями про місце та час розпаду індоіранської спільності (який, ймовірно, стався в чорноморсько-каспійських степах¹¹⁸² – див., наприклад, огляд [Грантовський 1970:15-63], про можливий час див. вище) досить давно було висловлено та аргументовано припущення про індоарійське походження значної частини арійських запозичень у фіно-угорських мовах [Абаєв 1972: 28-29]. З обережністю ця ідея підтримана в дисертації А.В. Лушнікової [Лушнікова 1990: 9]. Мені ця позиція видається досить перспективною. Природно, що її прийняття та розвиток має спричинити нові спроби інтерпретації викладених вище археологічних даних. Поки що робити їх здається передчасним, проте, маючи на увазі таку перспективу,

¹¹⁸² Насправді стався на теренах Ірану під впливом неіндоевропейських субстратів, – П.Д.

можу сказати, що даним археології гіпотеза В.І. Абаєва не суперечить, і, більше того, слід очікувати подальшого успішного розвитку в цьому напрямі... мабуть, вичерпуються старі індоєвропейські в угорських та самодійських мовах» (Володимир Напольських, «Вступ до історичної уралістики» V. «Зовнішні зв'язки уральської, самодійської та фінсько-угорської прамов», <https://coollib.com/b/288533/read>, <http://flibusta.site/b/381071/read>, див. також: «Передісторія народів уральської мовної сім'ї», <http://udmurt.info/pdf/library/napolskikh/napolskikh-predystoriya-narodov-ural-yaz-semyi.pdf>);

«Симетрична трансформація змісту «ар'я» у носіїв фінських та фіно-пермських діалектів до аналогічного значення «даса / дасью» в індоаріїв щодо стародавніх іранців засвідчує складні взаємини цих етнокультурних спільнот. Але мансійське «tas» – «чужинець», що пов'язується з індоарійським «dasa» – «неарій, раб» [Барроу, 1976], нагадує про поділ індоаріями своїх опонентів на безумовних антагоністів – дасью і умовно інкорпорованих противників – даса. Ймовірно, протоугорськомовні прашури мансі, що контактували з індоаріями¹¹⁸³, відносилися до останніх, і індоарійсько-мансійські сходження це підтверджують» (І.В. Ковтун, «Сеймінсько-Турбінські стародавності та індоарії», <https://cyberleninka.ru/article/n/seyminsko-turbinskie-drevnosti-i-indoarii>; http://www.archaeology.ru/Download/Kovtun/Kovtun_2012_Seiminsko_turbinskie.pdf).

І це все добре узгоджується і з багатьма іншими фактами, які вказують на те, що індоєвропейці, аж ніяк, не можуть бути тубільцями Європи:

«Майрс і Крістіан схиляються до думки, що брахікефальна альпійська раса як у Європі, так і в Азії регулярно практикувала обряд кремації. Поховання такого типу за загальним визнанням дуже важко виявити. Потрібно пам'ятати, що поховання дорослих людей досі невідомі в кількох культурах з розписною керамікою – Анау в Туркестані, в Тессалії та в Південно-Східній Європі – чи, наприклад, у альпійських приозерних мешканців. Поділ обряду на два типи в доісторичній Європі та на Близькому Сході, звичайно, потребує роз'яснення. Повне вивчення похоронних обрядів каппадокійських хеттів та обставин, за яких кремація замінює трупоположення у Панджабі, може показати, що цей обряд тісно пов'язаний із вирішенням індоєвропейської проблеми. В даний час ототожнення індоєвропейців з туманним і гіпотетичним народом, який широко поширився, здається, принаймні передчасним, і локалізація його первісного центру в Центральній Європі є абсолютно необґрунтованою... Альпійська цивілізація у своїй ранній стадії не відповідає тій культурі індоєвропейців, яка є за даними порівняльного мовознавства. Гірська країна, перетнута долинами та прірвами, погано відповідає даним про раннє знайомство індоєвропейців з конем. Кісткові останки цієї тварини не знайшли при розкопках найдавніших поселень у Швейцарії. Ми схиляємося до погляду, що індоєвропейці лише згодом заселили альпійську зону» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Чи з'явилися індоєвропейці у Європі?», http://historylib.org/historybooks/Gordon-CHayld_Ariytsy--Osnovатели-evropeyskoy-tsivilizatsii/8; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>).

До того ж, якщо бгріги і більшість інших темно-червоношкірих індоєвропейських племен, мігрували з Індії до гірських районів Західної Азії лише задалегідь до майже повного пересихання річки Сарасваті (тобто до 1800 р. до н.е.), то ранні кассити і близькі їм індоєвропейці хетти (несіти), лувійці (кілікійці, зелейські лікійці) і кутії¹¹⁸⁴, вочевидь, мігрували туди ж ще набагато раніше, а саме, – задалегідь до повного пересихання річки Дрішадваті (тобто до 2600 р. до н.е.):

«Нам відомі три групи античних зображень жінки на бичу – Європа на бичу, менади на биках і Артеміда на бичу... З долин Ганги та Гінду рігведійський і південноазійський мотив оголеної красуні або такої, що оголяється і їде на горбатих биках, разом з мігруючими арійськими племенами проникає до ареалу Джирофтської цивілізації Ірану середини – другої половини III тис. до н.е... З Ірану арійські племена Гіндустану з культом

¹¹⁸³ Або з прашурами балто-слов'ян сарматами, – П.Д.

¹¹⁸⁴ Гутії; гінді «gōtā», панджабі «gōtī» – плем'я; гінді «jāti» – «народ, етнос, раса».

оголеної богині, що стоїть на горбатовому бичу, проникають у Північно-Східне Середземномор'я – Сирію і Анатолію... Ранньохеттським періодом датується кругла печатка із зображенням бога бурі і богині, що оголюється, які стоять на горбатих биках... Роблячи підсумки, слід зазначити, що вивчення поширення мотиву красуні, що оголюється, їздячи на горбатих / горбатовому биках / бичу, в Рігведі і в культурах стародавнього світу на просторах від Північно-Західного Гіндустану до Єгеїди вказує на походження цього образу в рігведійську епоху (3300 – 2600 рр. до н.е.) в ареалі ранньохарарпської цивілізації Південної Азії та його міграцію разом з індоєвропейськими народами (аріями, несито-лувійцями та греками) з долини Гінду – Ганги через Іран, Сирію та Анатолію в континентальну Грецію... Таким чином, факт пересування носіїв індоєвропейських (зокрема арійських та анатолійських) діалектів з долини Гінду до Північної Месопотамії, Сирії та Малої Азії через Іран в епоху бронзи можна вважати твердо встановленим... Аргумент богині, що їздить на зебу і оголюється, дає нам ще один новий (і незалежний від аргументів горбатої худоби, водяного горбатого бика та павича) доказ міграції носіїв рігведійської культури та арійських мов з Північно-Західного Гіндустану через територію Ірану до Сирії та Анатолії...» (Олександр Семененко, «Античний мотив жінки на бичу та його індоіранські витоки» та «Новий археологічний доказ міграції неситів і мітаннійських аріїв з Гіндустану», <https://independent.academia.edu/AlexandrSemenenko>);

«Як хетти перемістилися з долини Гінду в Анатолію? Ніхто, зрозуміло, не може цього знати точно, але є дві важливі обставини. Одне полягає в тому, що хетти користуються словами, запозиченими з шумерської мови, і це дає підстави припустити, що вони зупинялися раніше в Месопотамії. Інша обставина полягає в тому, що хетти мали зв'язки з богинею Інанною – про це свідчать древні традиції анатолійських хеттів. Інанна мала два головні міста в Месопотамії, які, ймовірно, мали хеттське походження. Одне з цих міст – Урук, інше – Адад, і обидва вони були засновані до того, як хетти вперше осіли в Канаші, в Анатолії, приблизно в 2300 до НХ. Урук, мабуть, мав тісні зв'язки з цивілізацією Гінду, і звідси виникає можливість, що хетти прийшли з якоїсь індоєвропейської колонії, яка була створена, щоб подолати лінгвістичні труднощі в гіндошумерській торгівлі сільськогосподарськими товарами. Інша можливість полягає в тому, що хетти були вижилими мешканцями Агада – міста Інанни, який боги стерли з землі в 2250 році до НХ. Присутність індоєвропейців-хеттів в Агаді, можливо, була пов'язана з катастрофічним затопленням порту Лотал на Інді, що сталося невдовзі після піднесення Агада як нової держави, приблизно в 2400 р. до НХ...» (Елфорд Алан, «Боги нового тисячоліття // Походження хеттів, хурритів та індоєвропейців», [http://www.e-reading.club/chapter.php/90875/169/Elford - Bogi_novogo_tysyacheletiya.html](http://www.e-reading.club/chapter.php/90875/169/Elford_-_Bogi_novogo_tysyacheletiya.html));

«В історичну епоху анатолійські мови вже розподіляються в межах Малої Азії в центральних регіонах Анатолії. Таке розташування анатолійських діалектів у центральних регіонах Анатолії є результатом руху носіїв анатолійських діалектів зі сходу на захід. На початку історичного періоду руху хеттів зі сходу на захід (а пізніше з півночі на південь) можна припустити на основі хітійських історичних джерел. Це свідчить про привілейоване становище східних міст у давньохеттській традиції. Окремі категорії мешканців міст, таких як Нерик, Арінна, Циппаланда, розташованих у східній частині Хеттської держави, були звільнені від загальнодержавних обов'язків. У тому ж сенсі можна інтерпретувати хеттський міт про «Сонце, що сходить з-за моря» (або «Великого озера»). Згідно з цими поглядами, таке «море» або «велике озеро» повинно було бути на схід від місця первинного переселення хеттів (і, можливо, племена, які розмовляли загальноанатолійською мовою). Таке «море» може бути Каспійським морем або одним із великих озер, в межах північних регіонів Близького Сходу. Слід припустити, що в цих мітологічних мотивах є далекі спогади про міграцію анатолійських племен зі сходу на

захід від первісних місць їх переселення¹¹⁸⁵» (Академік РАН В'ячеслав Іванов, «Міграції індоєвропейців», <http://gordon0030.narod.ru/archive/17767/index.html?oprd=1>);

«Культ каменю взагалі характерний для індоєвропейців чи якоїсь їхньої гілки. У хетів у Малій Азії (1800 – 1200 рр. до н.е.) існував культ коня, пов'язаний з богом Regua, який переплітався з культом каменю, обожнюваним у назві скелі Reguna [173. Порівн.: В.В. Іванов. Хетська мова. М., 1963. З. 12-13.]. Тут, певне, злилися два самостійних культу. Культ коня вказує на степ¹¹⁸⁶, а культ каменю на гористу місцевість чи морське узбережжя. Обидва ці культу перепліталися і в мегалітичних спорудах: у ряді випадків мегаліти супроводжують кістки коня. Ремінісценції культу каменю – простежуються у різних районах Європи. Одним із варіантів його є курганні поховання, іншим – використані у похованнях кам'яні конструкції» (Аполлон Кузьмін, «З передісторії народів Європи», http://www.zlev.ru/59_45.htm);

«Хети не мали жодного відношення до «нордичної раси». Не були вони блакитноокими і рослими, світловолоосими та бородатими. На вигляд вони нагадували швидше сучасних турків або вірмен» (Андрій Буровський, «Арійська Русь. Брехня і правда про «вищу расу», http://thelib.ru/books/andrey_burovskiy/ariyskaya_rus_lozh_i_pravda_o_vyshey_rase-read-4.html);

«Але найдивовижніше полягає в тому, що індоєвропейські подібності в мові хеттів виявляють не тільки в індоіранських мовах, а й у мовах групи кентум, особливо у фригійській, грецькій та латинській. Фонетичні особливості мови Našili (несітів-хеттів, – П.Д.) поєднують її саме з останньою групою. При відмінюванні деяких форм ясно простежуються особливості, притаманні західним мовам: основа в знахідному відмінку однини на -n, точно така ж, як у грецькій та фригійській мовах, замість -m, summes. Щоправда, слід згадати і форму «бμεις», у грецькій мові, прислівник «katta», і заміну -ti на -zi у третій особі однини дієслів. Тільки досить сумнівні імперативи на -du та -andu у другій особі особистих займенників множини на -teni мають чіткі індоіранські паралелі. Тому якщо індоєвропейський елемент і є в Našili, то він потрапив туди не з сусідньої Мітанні. Проте Našili не можна віднести до індоєвропейських мов. Відмінності у відмінюваннях видаються занадто численними. Професор Сейс казав мені, що закінчення дієслів, які виглядають як типово індоєвропейські, є не строго «особистими», а, як здається, іноді використовувалися безособово, щоб позначити першу або третю особу однини чи множини. Він зазначив, що кілька з передбачуваних індоєвропейських закінчень дієслів мають паралелі у неіндоєвропейських мовах, у ванській і навіть шумерській. Знову ж таки кількість достовірно індоєвропейських слів і форм у мові хеттів є надто незначною. Нарешті, її синтаксис не схожий на той, що притаманний індоєвропейським мовам, його структура більше схожа на малоазійські мови... Мені і професору Сейсу більш ймовірним видається той варіант, що Našili був штучною літературною мовою¹¹⁸⁷, створеною придворними переписувачами та жерцями. У такому разі арійські елементи, слова і закінчення могли бути запозичені для вираження понять і відносин, невідомих у більш примітивних малоазійських діалектах, які були лише основою мови, що формується. Так само до неї потрапила і ціла група різних вавилонських термінів. Як аналогію можна згадати, що в еламській версії напису Дарія на скелі в Бехістуні вжито давньоперський імператив «astu», оскільки субстантивовані дієслова відсутні в малоазійських мовах» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Арійські династії в Месопотамії в XV столітті до н.е.», <http://www.istorya.ru/book/arii/04.php>; <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>).

Разом з хеттами чи пізніше з фригійцями і спорідненими їм праеллінами тевкрами та іонійцями (яванами) спочатку до Малої Азії, а потім до Тракії і до Греції прибули з

¹¹⁸⁵ Можливо, в Ділмуні – Індії поблизу Бенгальської затоки, – П.Д.

¹¹⁸⁶ Або ж на гірські улоговини, – П.Д.

¹¹⁸⁷ Подібно до російської мови, – П.Д.

північних теренів сучасного Ірану і фінськомовні даї (дахи / даки) та мідійці (мізійці / мадаї) включно з пращурами марійців морісенами та іншими ахейськими (оксейськими / вахшськими) племенами, з пращурами мерян і муроми агатирсами, з пращурами карел (корели) кораллами, з пращурами весі (вепсів) бесами, з пращурами мокшан мушками (мосхами) та іншими масагетськими племенами. Шляхетні роди всіх цих племен і народів, звичайно ж, були частково оіндоевропейські фригійцями (бгрігами), але ж були вони принаймні двомовними, бо володіли і фінськими мовами свого простонароддя.

Пращури ж марійців ахейці разом з еллінами та протоетрусками і протоіталіками, що теж раніше мешкали в Малій Азії, колонізували навіть Апеннінський півострів:

«В окремий субкластер об'єднані популяції греків і марійців (волго-карпатська гілка **R1a-Y2902**). Це на перший погляд незрозуміле об'єднання можна пояснити тим, що марійці, які вже є справжніми європеїдами, можуть бути близькими до стародавніх європеїдів, які ще за кілька тисяч років до н.е. мігрували до Європи, вочевидь, з Азії¹¹⁸⁸, – ахейців, представників Крито-Мікенської цивілізації, нащадками якої є греки¹¹⁸⁹...» (А.Ф. Назарова, В.О. Асланішвілі, С.М. Алхутов, «Генетика та антропология народів Кавказу, і проблема походження Європеїдів», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0016/001c/00161441.pdf>; <http://smn.su/?p=1083>);

«Ретельно дослідивши молитовні тексти стародавньої марійської релігії, професор Чорних дійшов дивовижного висновку: молитовні слова марійців більш ніж на 50% мають індо-іранське походження. Саме в молитовних текстах і збереглася прामова¹¹⁹⁰ сучасних марійців, що не піддалася впливу народів, з якими вони мали контакти в пізніші періоди. Зовні марійці дуже відрізняються від інших фіно-угорських народностей. Як правило, вони не дуже високого зросту, з темним волоссям, трохи розкосими очима» (Сергій Іонін, «Марійці», М.: Голос-Прес, 2010, <https://klauzura.ru/2012/04/sergej-ionin-marijcy-seriya-kulturnoe-nasledie-narodov-rossii/>; «Поветлужья в історії Русі», http://letopisi.org/index.php/Поветлужье_в_истории_Руси; Володимир Комісаров, «Поветлужья в історії Росії», <https://proshkolu.ru/user/vladikom/file/442895/>);

«Наскільки відомо, ніхто поки що не пояснив етимології назви Італія (Italia). Але, судячи з історичних документів, спочатку так іменувалася (у давнину заселена древніми греками – ахейцями, – П.Д.) найпівденніше-західна частина Апеннінського півострова¹¹⁹¹ (нині – Reggio di Calabria), потім – південна частина півострова до Рубікона та Макри, і з часів імператора Августа (I ст. н.е.) – весь півострів до Альп. Тому лише в історичну епоху з'явилася назва італійські племена, що об'єднало тих, хто говорив латинською, оскською, умбрійською та іншими мовами. З іншого боку, у фінській мові, поряд зі словом Italia є прикметник «etelä» – «південний», що співзвучно марійському «іт тілі» – «немає зими», якої справді не буває на південному краю Апеннін, на відміну від їхньої північної частини. Не виключено тому, що слово «Italia» має фіно-угорське коріння» (В.Г. Громов, «Марійська мова – старша сестра латини», <https://www.mari-el.name/library/gromov.pdf>);

«Ахейські колонії Сибаріс, Кротон і Метапонт, що були розташовані на родючих рівнинах, спочатку перебували приблизно в однакових умовах існування і мали подібний соціально-політичний розвиток. Завдяки економічній стабільності та відносній гнучкості у відносинах із тубільним населенням, колонії не були ослаблені нескінченними війнами. Це дозволило їм досить рано заявити себе на політичній арені. Першим у тому числі виділився Сибаріс. Він став успішно розширювати свої володіння як за рахунок

¹¹⁸⁸ З високогірних улоговин Паміру та його передгір'їв, – П.Д.

¹¹⁸⁹ Точніше лише ті греки, які є нащадками ахейців, що мешкали також і в Карпатах поблизу річки Маріс (Муреш), – П.Д.

¹¹⁹⁰ Вочевидь, прामова оіндоевропейської фригійцями ще в Мідії шляхти пращурів марійців ахейців. Марами, як відомо, вірмени називали мідійців (слово «мар», за Еміном, новоперсидське, сходить до зендського «мара» – змії), – П.Д.

¹¹⁹¹ У давнину заселена фіноськомовними греками – ахейцями, шляхта яких володіла і давньогрецькою мовою, – П.Д.

підпорядкування тубільного населення, так і виводячи дочірні колонії... Все це дозволяє сказати, що унікальність ахейських колоній Великої Греції полягає в тому, що вони були одними з перших, що стали на шлях формування нових принципів державного управління у формі поліса як соціально-політичного та економічного інституту, заклали уніфіковані основи політичного життя, матеріальним втіленням яких стали урбаністично оформлені центри» (Олена Макарова, автореф. дис. «Ахейські колонії Великої Греції: Сибаріс, Кротон, Метапонт. Соціально-економічний і політичний розвиток: VIII – середина V ст. до н.е.», <https://www.dissercat.com/content/akheiskie-kolonii-velikoi-gretsii-sibaris-kroton-metapont-sotsialno-ekonomicheskoe-i-politic>);

«Сибаріс засновано приблизно в останній третині VIII століття до н.е. Багато античних авторів писали про те, що місто знаходилося між гирлами двох річок: Кратіса і Сибаріса. На чолі з уродженцем Геліки це місто заснували вихідці з Ахайї, з ними разом із північного Пелопоннесу прийшли й такі назви як Сибаріс та Кратіс. Якщо вірити Геродоту, який сам був громадянином Сибаріса і помер у ньому, на той час місто було перейменовано у Фурії. Розквіт Сибаріса був у другій половині VI століття, а загибель сталася внаслідок поразки у війні із сусіднім Кротоном. Її датують 510 роком [до н.е.]... У свідомості сучасних людей сибарити стали прикладом швидкого краху, що досягає тих, хто загрався в розкіш і занурився у ледарство. Легенда про Сибаріс заслуговує на особливу увагу тому, що історія пошуків цього міста та уявлення істориків про архаїчну Південну Італію мають нерозривний зв'язок. Причиною загибелі Сибаріса Страбон вважав «зухвалість» та «розкіш, зніженість». Саме про зніженість говорять багато античних джерел, і сучасні науковці згодні з ними» (Олександр Белецький, «Затонулі міста. Від Чорного моря до Бермудського трикутника», <https://readli.net/zatonuvshie-goroda-ot-chernogo-morya-do-bermudskogo-treugolnika/>; <https://history.wikireading.ru/212561>).

Отже, брахікефальні індоевропейці поширювали в світі до нашої ери переважно свою культуру і мову, а також і свої знання та технічні досягнення, а зовсім і не обов'язково самі поширювалися світом. Адже їхні пасіонарії дуже швидко розчинилися в тих народах, яким вони нав'язували свою культуру і мову.

Але ж, незважаючи на це, майже всі нащадки праіндоевропейців (як містяни, так і селяни-кшатрії) все ж таки поступово покинули свою індійську прабатьківщину і врешті решт перебралися до більш благодатної Європи з її сформованим Гольфстрімом дуже м'яким кліматом.

Розчинилися майже і всі рештки нащадків праіндоевропейців і в прийшлих туранцях у своїй прабатьківщині Індії за винятком брахманів, що так і залишилися арійськими шляхетними родами в інших народів Гіндустану і до того ж змогли зберегти не лише санскрит (деванагарі: IAST: *samskr̥ta·vāc* – мову богів), а і багатий літературний спадок своїх пращурів аріїв:

«Загалом, індоевропейці (порівняно за італійцями та брахманами) виявляються ближчими до населення Південної та Західної Індії¹¹⁹², а населення Північної та Північно-Східної Індії ближче до китайців... Важливо підкреслити, що науковці виявили у брахманів та північних індійських популяцій¹¹⁹³ приблизно 10% північноєвразійського та середземноморського компонентів (сумарно). У інших індійських популяціях ці компоненти не зустрінуті. Цей факт підтверджує наявність європейських¹¹⁹⁴ пращурів у цієї касти» (Марина Чухряєва, «Структуру генного пулу Індії утворили міграції чоловічого населення», http://генофонд.рф/?page_id=3799).

Навіть савромати, що спілкувалися балтськими мовами, які були близькими до санскриту, дуже швидко були асимільовані тубільцями Європи. Їхню ж балтську

¹¹⁹² Тобто ближчими до брахманів – арійських шляхетних родів інших народів Гіндустану, – П.Д.

¹¹⁹³ Переважно у горців штату Уттар Прадеш та у нащадків сарматів тохарів / джатів / ятїв = ядавів, що повернулися на батьківщину своїх пращурів у часи Кушанської імперії, – П.Д.

¹¹⁹⁴ Насправді загальноєвразійських пращурів, лише умовно найменованих середземноморцями, – П.Д.

(постсанскритську) лексику змогли зберегти лише тубільці Європи – литовські та латвійські племена і народності.

Найбільше ж неасимільованих смаглявих карооких і чорноволосих нащадків праїндоевропейців збереглося дійсно в Європі. Це перш за все горіди України і південного сходу Польщі, динариди Чорногорії (нащадки переважно за жіночою мітохондріальною ДНК), динариди та альпіниди Словенії, Швейцарії, Австрії, півдня Німеччини, півночі Італії, Нормандії (Франція), Бельгії та Голландії, тобто нащадки переважно слов'янськокомовних сарматів, да-юечжів, аланів-торків і гунів / жунів.

Можливо, саме через це і хибно ігнорується фаховими істориками зародження праїндоевропейців саме у високогірних улоговинах північного заходу Гіндустану.

Додаток 2. Формування грецького (еллінського) суперетносу

Являючись горцями, індоевропейці, на відміну від фінськокомовних племен курганної культури, переміщалися евразійським континентом, не віддаляючись далеко від отрогів гір. Тому-то перші хвилі індоевропейців і проникли в Європу не вздовж рівнинного північного берега Чорного моря, а вздовж гористих малоазійських берегів Середземного і Чорного морів:

«Мінойська цивілізація існувала на острові Крит у 2600 – 1100 роках до нашої ери. Вважається, що вона була першим у Європі суспільством, яке мало писемність. Мікенська цивілізація (1700 – 1050 роки до нашої ери) виникла в материковій Греції і була частиною мінойської культури. Її лінійне письмо Б є ранньою формою грецької мови. Науковці вивчили геноми 19 представників античних культур, включаючи мінойців, мікенців, а також людей часів неоліту з материкової Греції та представників бронзової доби, які проживали на південному заході Анатолії (сучасна Туреччина). ДНК порівнювалася з раніше отриманими генетичними даними, що охоплюють три тисячі давніх та сучасних людей. Виявилось, що мінойці були нащадками неолітичних селян Західної Анатолії та берегів Егейського моря. Крім того, виявилось деяке змішання з популяціями Кавказу та Ірану. Вважалося, що східну частину свого родоводу ці європейці отримали від степових скотарів із півночі. Мікенці справді мали характерну для північних пасторальних культур ДНК, проте мінойці її не мали. На думку науковців, це вказує на раніше невідому міграцію зі сходу, тобто з Кавказу та Ірану. Міграція з півночі змогла торкнутися лише мікенської цивілізації, проте не дійшла до Криту» («Розкрито таємницю походження стародавніх цивілізацій», <http://www.ufostation.net/news.php?readmore=5110>; <https://lenta.ru/news/2017/08/03/dna/>);

«І він [мікенець] готовий все віддати за свіжу думку, новину, тепле слово. Він любить відкривати незвідане, розмірковувати, винаходити. Згадавши, скільки знярядь праці та предметів розкоші «розсіяно» музеями світу, можна зайвий раз і не говорити про те, що ремісники мікенської епохи були справжніми художниками і, навіть надихаючись сирійськими, кіпрськими чи критськими зразками, завжди творили щось своє. Вони відкидали копіювання, серійність, заданість. У всіх колекціях не знайти двох абсолютно однакових судин. Так само людина творить і саму себе, не зупиняючись на досягнутому. Таким чином, грек надає власній долі виняткового характеру: він перетворює її на оригінальну пригоду, гідну епічної поеми. І це не дивно: поет у душі, він спонтанно самовиражається в образах, віршах, музиці» (Поль Фор, «Повсякденне життя Греції за часів Троянської війни // Психологія», <https://baza-book.com/page-13-92022-kniga-povsednevnaia-zhizn-grecii-vo-vremena-trojanskoj-vojny.html>; [http://www.e-reading-lib.org/djvureader.php/141024/61/For - Povsednevnaia zhizn%27 Grecii vo vremena Troyanskoi voiiiny.html](http://www.e-reading-lib.org/djvureader.php/141024/61/For_-_Povsednevnaia_zhizn%27_Grecii_vo_vremena_Trojanskoi_ivoiiny.html));

«Релігійна символіка гробниць і палаців точно відтворює стародавні критські культури. Мистецтво розпису кераміки, обробки дорогоцінного каміння та виробів із золота, поза всяким сумнівом, було запозичене у мінойців. Фрески, що збереглися на стінах палаців на континенті, швидше за все, були створені художниками острова. Вони зображують жінок

у мінойському одязі, а чоловіків – з червоним кольором шкіри, що дуже нагадує середземноморський тип, представлений і на стінах палацу в Кноссі. Давня мінойська писемність, або один із її варіантів, нанесена на вазах місцевого виготовлення в Тірінфі, Мікенах, Фівах та Орхомені. І ці нові віяння з'являються у палацах та великих гробницях, які, вочевидь, належали представникам нових династій. Усе це знаходить переконливе пояснення у разі, якщо визнати, що мінойські правителі змогли утвердитися на материку, і, відповідно, визнати колонізацію Еллади критянами, які, втім, не були дуже численними. Тому постає питання, чи були ці мінойські колоністи та їхні правителі індоевропейцями? Мінойська цивілізація на Криті розвивалася безперервно з 4-го тисячоліття до н.е. і була, за своєю суттю, середземноморською... Звичайно, на Крит час від часу вторгалися різні групи завойовників. Так, наприклад, протягом періоду, відомого нам як ранньомінойський, 3300 – 2200 роки до н.е., кількість брахікефалів, які, можливо, потрапили туди з Анатолії, на острові сильно зросла, і деякі мінойські правителі пізнішого часу явно належали до анатолійського типу. Наприкінці ранньомінойського періоду з'являються свідчення переселення великої групи населення з північних островів в Егеїду. Нарешті, наприкінці другого середньомінойського періоду критські палаци були зруйновані, можливо, розграбовані і змогли відродитися лише в наступну епоху. Причому не можна виключати те, що в будь-якому з цих пунктів з'явилася нова династія, а разом із нею і новий етнос. Проте в розвитку культури простежується певна спадкоємність аж до приходу ахейців близько 1250 р. до н.е. Таким чином, ахейська і протодорійська культури належали тому ж самому народу, який створив культуру третього періоду в Тессалії. Населення цієї культури мікенського періоду, а також залишки «мінійської» культури у Тессалії можуть розглядатися як пращури еолійців. Нарешті, експансія в південному напрямку «мінійської» цивілізації на території Аттики та Пелопоннесу сприяла еллінізуванню носіїв ранньоелладської культури, які з'явилися пращурами іонійців та мешканців Аркадії. Мінойські завойовники не змогли, як я вважаю, знищити мову своїх підданих і, можливо, зрештою самі прийняли її. У будь-якому випадку, здається, що населення, яке колонізувало Кіпр і яке, в строгому сенсі, швидше було мікенцями, ніж мінойцями, перенесло з собою кіпро-аркадський діалект, і це було ще в той час, коли мінойська писемність все ще була у вжитку» (Гордон Чайлд, «Арійці. Засновники європейської цивілізації // Розселення індоевропейських народів у басейні середземного моря», <http://loveread.ec/contents.php?id=71031>);

«Унікальність неолітичного Кносса допомагає зрозуміти своєрідну природу пізньої мінойської цивілізації, яка стала результатом змішання іммігрантів¹¹⁹⁵ з Малої Азії, які до початку бронзового століття ніде не створили нічого подібного тому, що створило вміле та досвідчене неолітичне населення¹¹⁹⁶ Кносса. Раннє бронзове століття (3000 – 2000) почалося з хвиль імміграції, в ході яких були заселені Кіклади, а також східний та центральний Крит. Судячи з зразків посуду прибульців, вони були з Малої Азії, але в Криті перемішалися з ранніми мешканцями острова. Судячи з знайдених у розкопах скелетів, це були кремезні люди з вузькими обличчями та подовженими черепами; середній зріст чоловіків приблизно 157 см, жінок – 148 см» (Ніколас Хаммонд, «Історія Стародавньої Греції», <https://mybook.ru/author/nikolas-hammond/istoriya-drevnej-grecii/read/?page=5>; http://loveread.ec/view_global.php?id=75969);

«...новими істориками підтримується припущення, що колонізування зах. узбережжя Малої Азії закінчилося до кінця 2-го тисячоліття до Н.Х., причому Еолійці були найдавнішими представниками еллінської культури на сході еллінського світу; саме вони створили героїчний епос. Еолійські колонії були переважно землеробськими і цуралися широких торгових зносин, які охоче підтримували і розвивали заповзятливі і живі

¹¹⁹⁵ Низькорослі доліхокефали алародійці (пелазги і лелеги) та подібні до них фінськомовні туранці ахейці (*аксейці / оксейці), що, можливо, були прибульцями з верхівій оксу (вахшу), – П.Д.

¹¹⁹⁶ Населення Криту ранньої мінойської цивілізації, що була утворена нащадками брахікефальних індоевропейців археологічної культури дзвоних кубків, – П.Д.

іонійці¹¹⁹⁷; останнім не важко було, тому, випередити своїх сусідів у справі культурного розвитку та опанувати скарбницю пісенного переказу, розробленого вперше Еолійцями. Період культурного піднесення Іонії починається у VIII ст. до Н.Х. У всякому разі, еолійська культура не затихла: до VI століття до Н.Х. відноситься пишний розквіт еолійської лірики, що дала таких відомих представників як Сапфо і Алкей» (Ф.А. Брокгауз, І.А. Ефрон, «Енциклопедичний словник // Еолійці», http://gatchina3000.ru/big/119/119242_brockhaus-efron.htm);

«Ми хочемо тут нагадати один темний переказ грецьких легенд, що стосуються троянського етноса тевкрів (Τευκροί). Цим ім'ям у мітологічній традиції взагалі позначалося: найдавніше населення Трої; їх епонім – Тевкр (Τευκρος), син Скамандра та ідської німфи (St. B. s.v.), що був першим царем Трої, в яку за його царювання прийшов із Самотракії Дардан (St. B. s.v. Αρίσβη). Згідно з тим самим Стефаном Візантійським, Троя «раніше» називалася Тевкріда (Τευκρίς, -ίδος) (St. B. s.v.v. Τευκροί, Τροία), як і одне з міст і ландшафтів Дарданії (St. B. s.v.), а місто 'Αρίσβη було названо на ім'я дочки Тевкра (Et. M. 143.55). Згаданий пасаж представлений у Геродота (VII, 20) у словах про якихось тевкрів, що «ще до Троянської війни, переправившись до Європи через Боспор, підкорили всіх тракійців і дійшли до Іонійського моря, а на півдні досягли річки Пеней», що розділяла північну та південну Тессалію. Той же самий переказ спливає і в «Олександрі» Лікотрона (стр. 1341 сл.), коли Кассандра раптом згадує про свого пращура, який, «спустошивши долини Тракії, і землю еордів, і долину галадрей (племена на кордоні Македонії та Іллірії), порівн. у Геродота «дійшли до Іонійського моря»), застовбив рубежі біля вод Пеней». Цей мотив міг би здатися просто поетичним перекладенням Геродота, якби не тлумачення схолястів, які під пращуrom Кассандри, що з'єднав в одне царство Троаду і північ Греції, без вагання розуміють Іла. Геродот і Лікотрон явно скористалися однією легендою про якусь потужну хвилю завойовників-мігрантів, яка простяглася в епоху, що передувала будівництву Лаомедонтової Трої (вона Троя VI) від Пропонтиди, через Егейську Тракію і Македонію до Іонійського моря. Ця мітична міграція мала включати ті регіони, з яких наприкінці III – початку II тис. до н.е. почався рух грецьких племен на південь, заселення ними Греції (див. вище). Ця традиція певною мірою могла підкріплюватися наявністю на півночі Греції міст, омонімічних троянському Іліону. Важко не бачити, наскільки вона близька до справжньої етнокультурної картини кінця Ранньої бронзи, коли, за висновками Хаммонда, прагреки з боку Тракії, пройшовши Македонію, проникають на терени сучасної Албанії і, нарешті, виходять до Іонійського моря. При цьому в легенді це племінне пересування зображується не як грецьке, а як «тевкрійське» і відправним його пунктом вважається Троя, звідки «тевкрів» веде Іл. Припустимо, що образ «священного Іліона» виник у греків ще до того, як вони стали власне греками, на прагрецькій стадії, що передує македоно-тессалійській фазі їх передісторії. ... «вогнище» «ілейських» утворень для Егеїди встановити легко: це малоазійський північний захід від Пропонтиди до верхів'їв Меандра. Звідси, за легендою, до Греції пішли «тевкри», які, починаючи з Македонії, для нас обертаються прагреками чи їхньою частиною. Вочевидь, мав рацію Меллаарт, який стверджував у знаменитій і багаторазово згадуваній вище статті 1958 р., що у Троаді та прилеглих територіях у останній чверті III тис. до н.е. були греки» (Л.О. Гіндін, В.Л. Цимбурський, «Прагреки в Трої», http://Annales.info/mal_az/troy/pragreki.htm);

«Дуже показово те, що і в тому повідомленні Геродота (VII.20), від якого ми вирушаємо в цій статті, йдеться про навалу на Балкани не просто «тевкрів», але «місійців і тевкрів». Тоді, нанісши на мапу Трої та сусідніх районів зону перебування різних етнічних груп, що залишили сліди у місцевій топоніміці, ми отримуємо цікаву картину: основна частина Троади, виявляється, заповнена місцевими тракійськими назвами; на крайньому півдні та північному сході виявляються сліди проживання лувійських племен (кілікійців і

¹¹⁹⁷ Явани = вани = жуни, які, можливо, мігрували до Європи з Північно-Західної Індії або ж з Таримської западини та Веньсу / Онсу задовго до балто-слов'ян, – П.Д.

зелейських лікійців) і, нарешті, поза власне Трої на південь і схід лежать Місія і Мала Фригія, тобто регіони, де мали і могли проживати народи, споріднені з ранніми греками (фригійці та етнос, якому належать назви Каїка, Каїстра та Герма). А що ж могло статися з прагреками, що осіли у Трої? Ухвалення ними самоназви троянці, абсолютне панування в троянській топоніміці тракійських назв, глибоко самостійний культурний розвиток Трої у другій половині II тис. до н.е. – все це вказує на поступову конвергенцію їх з більш раннім населенням Троади, переважно прототракійського походження, як би злиття частини прототракійців, що відколосалася, з відокремленою групою прагреків у єдиний поліетнічний конгломерат... У такому разі, що ж таке «тевкри» цієї легенди? Це прагреки. Але це і прамакедоняни, і прафригійці, і правірмени, це образ етномовної спільності, що далеко виходить за рамки тих етнічних родинних зв'язків, які сприймалися безпосередньо етнологічними легендами греків... Для колективної свідомості греків відправна країна їхньої історії – Тессалія, для «прихованої» їхньої пам'яті – Троя-Іліон. За цю межу дозволяють проникнути лише суто лінгвістичні пережитки, на кшталт імені «данайці» з фактом контакту прагреків з праіранцями всередині протоетнічного ареалу індоєвропейців, що приховується за ним» (Л.О. Гіндін, В.Л. Цимбурський, «Троя і Пра-Ахіява», http://Annales.info/mal_az/small/praaahh.htm).

Вочевидь, еллінські племена (еолійці, етолійці, тефкри, іонійці та ін.) мігрували до Малої Азії разом із фригійцями (бгрігами: мізами, мушками), галлами (галатами: халдами, халібами) та італіками після того, як вони разом з мідійцями (мадаями) та касситами (кхоссу) досягли до XVIII – XVII століття до н.е. Загроса, залишивши Гіндустан до XIX – XVIII ст. до н.е. через сильні землетруси, зрушення землі та спричинене ними майже повне пересихання річки Сарасвати, і як наслідок всього цього – збіднення земельних угідь і боротьби між племенами Ар'яварти за життєвий простір:

«Як і слід було очікувати, чіткі елементи близькосхідного устрою знаходимо тільки в тих індоєвропейських і неіндоєвропейських суспільствах, що виявилися далі за інших поглиблені в Східне Середземномор'я, як мікенське і мінойське бюрократичні суспільства з їхньою централізацією навколо палацу та храму і етруски з їхніми містами-державами та іншими культурними особливостями, що йдуть із Малої Азії» (Олег Трубачов, «Етнологічна проблема слов'ян та індоєвропейська проблема», Етимологія, 1988 – 1990, – М., 1992, С. 12-28, <http://www.philology.ru/linguistics3/trubachev-92.htm>);

«На рубежі III – II тис. до н.е. на північному заході Малої Азії поширюється сіра мінійська кераміка того типу, який стає приблизно століттям пізніше (близько 1900 р. до н.е.) переважаючим у материковій Греції. Встановлюється безпосередній зв'язок між цими археологічними культурами, причому передбачається напрямок поширення цієї культури зі сходу на захід. Як етнічний субстрат цих культур можна припустити ранніх греків-протоеллінів (мабуть, за вирахуванням дорійців) або, можливо, пов'язані з ними інші групи індоєвропейців, які прямували зі сходу на захід під натиском анатолійських племен. Серед таких груп, зокрема, могли бути «пелазги», які мали ще до приходу власне греків влаштуватися на Пелопоннеському півострові. Протогрецький, що виділився як особливий діалект з греко-вірмено-арійської діалектної спільності, мав диференціюватися на основні діалектні групи десь у Малій Азії ще до переселення греків до материкової Греції. Слід, принаймні, допустити членування грецької до цього часу на дві основні діалектні групи, одна з яких в особі дорійців рушила в північно-західному напрямку на Балкани, звідки набагато пізніше, до кінця II тисячоліття дорійці здійснюють нашествя на материкову Грецію... Гіпотеза про прихід греків у материкову Грецію зі сходу через Малу Азію ставить у новому світлі питання про грецькі малоазійські «колонії» і, зокрема, проблему Мілета. Ці колонії у світлі східної гіпотези можна розглядати як найдавніші грецькі поселення на шляху переселення грецьких племен в історичні місця проживання на островах Егейського моря й у материковій Греції. Особливо показово з погляду давніх зв'язків грецької з малоазійським культурним світом єдність мотивів грецької та малоазійської мітології. Вже грецький міт про мізійського царя Телефа виявляє разючий

збіг з малоазійським мітами про Телепіну і з мітом про дітей цариці Канеса як за мітологічними мотивами, так і за іменами героїв міту: порівн. ім'я сина Телефа Тархон при хет.-лув. Тархунта. Весь цикл грецьких мітів про теогонію, боротьбу кількох поколінь богів на небесах відбиває, зрештою, давньосхідні мітологічні мотиви, які у перетвореному вигляді (через хурритську мітологію) перейшли в анатолійську мітологію, а ще через анатолійське посередництво – у грецький міт. Це видно як у побудові мотивів, так і в низці епітетів богів. Ціла низка мотивів, особливо Одиссеї, сходять до давньосхідних прототипів – шумеро-аккадських і малоазійських. Потрібно думати, що ці та їм подібні мітологічні мотиви в грецькій виникають у період перебування грецьких діалектів у Малій Азії та їх інтенсивних культурно-історичних контактів, починаючи з II тис. до н.е. Мітологічні сюжети, що виникли на анатолійському ґрунті, перетворюються надалі на грецьку мітологію, набуваючи власне грецьких рис, при збереженні первісних ознак, спільних із давньосхідним епосом» (Академік РАН В'ячеслав Іванов, «Міграції індоєвропейців», <http://gordon0030.narod.ru/archive/17767/index.html?oprd=1>).

Якщо ж згідно за гіпотезою Освальда Семеренї і дорійці (вірм. «durs», бенг. «dūrē» – поза, гуджараті «dūranā» – віддалений) насправді мігрували до Європи з Малої Азії разом тевкрами (троянцями), еолійцями (тессалійцями), фригійцями (бгрігами, мушками / мосхами), місійцями (мізійцями / мюсами, грец. «mytoi»), пеонами (англ. «beyond» – «поза, за межами») та медами, спорідненими мітанійським (алб. «matanë» – поза) і мідійським (мадайським) племенам, то, звичайно ж, не виключено і те, що вони були нащадками темноволосих і брахїкранних вихідців з малоазійської Спарти, згадуваної в багатьох східних джерелах, що змішалися з рудоволосими тракійцями:

«В ассір. та перс. написах згадується якась територія Спарда в Малій Азії; Саргон II називає Шапардою один з регіонів у пн.-зах. Мідії (пор. 4Цар 17:6)...» («Біблійна енциклопедія Брокгауза», https://dic.academic.ru/dic.nsf/enc_bible/3753/Сефарад);

«Сефарад (значення невідоме) – слово, яке зустрічається тільки у проріч. Авдія (20), де ми читаємо таке: «переселені з Єрусалиму, що знаходяться в Сефараді, отримають у володіння міста південні». Іудеї цю країну вважали в Іспанії, але вірогідніше, що вона лежала поблизу Босфору, як на те натякає блаж. Ієронім. Імп. Адріан багатьох юдеїв вислав у означену місцевість. Місцевість з подібним найменуванням поблизу Каппадокії згадується на деяких давніх Перських пам'ятках на честь Дарія» («Біблійна енциклопедія / Сефарад», <https://azbyka.ru/otechnik/Spravochniki/biblejskaja-entsiklopedija-brokgauza/3725>);

«Якщо припустити, що міграція носіїв грецьких діалектів (що передувала нашестю дорійців, мабуть, раніше відкололися від основної хвилі переселення і тимчасово влаштувалися на північ від Балканах) здійснювалося через Малу Азію, то сліди цих ранніх переселень можна виявити в найдавніших даних про греків у Мілеті та Ахіяві. Всі традиційні труднощі, що зв'язувалися з Ахіявою (див. Зоммер), пояснюються упередженим поглядом, згідно з яким для греків споконвічним було поселення на Пелопоннесі. Прийняття гіпотези про їх переселення через Малу Азію, де вони частково могли надовго влаштуватися, знімає ці труднощі. Ця гіпотеза добре узгоджується з іншими вже встановленими близькосхідними зв'язками грецької мови та культурної традиції (зокрема, мітології)» (Т.В. Гамкрелідзе, В.В. Іванов, «Проблема визначення початкової території мешкання та шляхів міграції носіїв діалектів загальноіндоєвропейської мови», <http://www.philology.ru/linguistics3/gamkrelidze-ivanov-72a.htm>);

«Грубі варвари Еллади зобов'язані були своїм знайомством із золотом і бронзою, з вагою і мірою, з тканинами, з прянощами, з ювелірним мистецтвом, з мистецтвом письма і з азбукою фінікійським купцям, які відвідували їх береги, а тепер ми бачимо, що вони таким же чином завдячують і багатьма зі своїх божеств і здебільшого своїх мітологічних казок семітам, більш їх цивілізованим. Мітологи не могли пояснити, чому, якщо велика кількість грецьких мітів, як вони стверджували, становила загальну спадщину арійської раси, їх проте мало зустрічалось в Італії та в Німеччині. Загадка ця нині вирішена. Ці міти

не були, як це припускають, частиною загальної спадщини арійців, а просто були занесені ззовні, в порівняно недавню епоху, і їх поширення обмежалося тими частинами арійської території, які відвідували фінікійські торговці» (Ісаак Тейлор, «Слов'яни і арійський світ», http://www.razlib.ru/psihologija/slavjane_i_ariiskii_mir/p2.php).

Пращурами атенян Геродот вважає іонійських пелазгів:

«Щодо атенян, то вони в той час, коли пелазги володіли так званою нині Елладаю, були пелазгами та називалися кранаями. А за царя Кекропа їх називали кекропидами. Коли ж потім царем став Ерехфей, вони отримали ім'я атенян і, нарешті, на ім'я їхнього провідника Іона, сина Ксуфа, – іонян» (Геродот, «Історія», Книга Восьма «Уранія», <http://www.vehi.net/istoriya/grecia/gerodot/08.html>);

«Якщо ж говорити про «богонароджених» мореплавців, що прийшли з-за моря і узурпували владу в старих мікенських полісах, то тут, швидше за все, ми маємо справу з давніми східносередземноморськими племенами мореплавців¹¹⁹⁸. «Богонароджені» знайшли своє відображення в мітах і легендах, з їхніх імен починалися династії еллінських царів, які вже жили в Класичну епоху... 41 череп пізно-еладичного періоду, датуються між 1500 і 1200 рр. до н.е., і, ведучи своє походження, наприклад, з Арголіди, повинні включати певний елемент «богонароджених» завойовників. Серед цих черепів 1/5 – брахікефальні, переважно кіпрського¹¹⁹⁹ динарського типу» (Макс Вазанов, «Расовий тип древніх еллінів», <https://ultima-cruzado.livejournal.com/37776.html>; <https://narvasadataa.livejournal.com/133338.html>);

«Народи моря, природно, жили морським розбоєм, тому й по суті іншою назвою тих же Кафторім служило ім'я філістимляни, або, точніше, те, що ховається за назвою давнього населення Греції та Егейського регіону, – «Πελάσγοί», пелазги (спочатку *Πελάστοί, пеласты), що відбилося в д.-егип. «Prst» та і.е. «pelištīm», аж до імені Палестини, спочатку – її південно-західного берега, «сектора Газа». Це був особливий індоєвропейський народ (за Георгієвим) або вихідці з іллірійських, західнобалканських індоєвропейців, див., слідом за Будимиром. Незважаючи на заперечення (Георгієв: «народна етимологія»), назву індоєвропейців-пеластів логічно пов'язувати з грец. «πέλαγος» – море, діалектною назвою моря як «гладкого, рівного, плоского», ареально прив'язаним, мабуть, до стародавніх іллірійських діалектів, сюди ж албанське «pellk» – «калюжа, водойма»¹²⁰⁰. Тоді назва Палестини і філістимлян-пелазгів зрозуміла з індоєвропейської *peləg-stā- – «в морі (на гладі) стояти», додавання типу давньоіндійського «rathestha» – «на колісниці стоїть». У світлі відомих даних важко задовольнятися думкою, що «народи моря» – це «умовне позначення» (Дияконів), сучасний історичний термін. Найімовірніше, що маємо близькосхідну семантичну кальку індоєвропейського *pela(g)-stā- ще з давньоєгипетських часів, порівн. згадка Рамзеса III (XII ст. до н.е.) про руйнування Каркеміша «народами моря» (Олег Трубачов, «Мінливий світ і вічні слова», <http://libed.ru/knigi-nauka/765093-1-trubachev-n-menyayuschisysya-mir-vechnie-slova-volgograd-2009-udk-800-bbk-812-rus-t77-trubachev-n-menyayuschisysya-mir.php>; <https://epdf.tips/-75b6e654edbf7643d43dee0b01b04a8e37037.html>);

«Виходячи з інформації, наданої нам авторами античності, можна зробити такі висновки щодо пелазгів. Згідно з переказами, пелазги були найдавнішим літописним народом, який мешкав на території сучасної Греції, на східному узбережжі сучасної Туреччини та на території Італії. Місцевості, на яких пелазги жили напевно – це Аркадія, Арголіда, Аттика, Беотія, Тессалія, Епір, Іонія, острови Самотракія, Лемнос, Імброс, Лесбос (який згідно з переказами раніше називався Пелазгія) і Крит, а також частини Італії. В результаті приходу давньогрецьких племен, пелазги були витіснені з Греції в

¹¹⁹⁸ Вочевидь, з індоарійськими племенами археологічної культури дзвонових кубків, – П.Д.

¹¹⁹⁹ Саме на багатому родовищами мідної руди Кіпрі прибульці з Гіндустану – брахікранні носії археологічної культури дзвонових кубків і могли заснувати найбільшу свою колонію, – П.Д.

¹²⁰⁰ Лат. «palus», лит. «pelkė» – болото; д.-київ. «поль» – берег; алб. «rlogu», пол. «rułk», д.-київ. «плькь» – «полк, натовп, юрба»; лат. «peregrinus», франц. «pèlerin» – блукач, – П.Д.

основному на схід, до Малої Азії та прилеглих до них островів. Пелазги, що залишилися, були асимільовані грецькими колоністами. Незважаючи на відмінності між греками та пелазгами, і ті та інші належали до індоевропейської групи народів¹²⁰¹» (Олександр Алмістов, «Пелазги – Систематизовані Історичні Дані про Пелазгів (Pelasgoi)», http://samlib.ru/a/almistow_a_a/pelasgi.shtml);

«На одній з мікенських табличок ми читаємо, що немає грека, який би не був talasaporo, тобто мореплавцем. Неважливо, що колись означали слова «thalakku», «tarasa», «thalassa» – чи це епітет, даний греками морю («неспокійне»? «бурхливе»?), або ім'я, успадковане від доеллінських народів... Але ось декілька особливостей, які ми виявляємо у греків протягом, по суті, усієї їхньої історії. Насамперед це жива і загострена цікавість, відкритий, гнучкий і проникливий розум. У всіх учасниках великої азійської авантюри – від героя до другорядного персонажа, від Одиссея до Терсита – найбільше вражає пристрасть до пригод. Скільки ж вірних шанувальників Музи далеких мандрівок сідало на кораблі та які поневіряння вони терпіли, аби йти за легендарними персонажами на ім'я Геракл, Ясон, Тесей, Персей, Беллерофонт, Ахілл – заради не очищеного від соломи золотого руна чи у пошуках міст, де ... «золото, пурпур, блакить полум'яніють, доступні натовпам лише у снах, – Тир, Геліополь, Солим, Цезарея...» Схоже, ніяка віра, ніяка містика не надихала їх на відміну від тих мандрівних лицарів, яких оспівує Віктор Гюго. Ні, тут видно лише глибокий і пристрастний смак до змагання, до ризику, притаманний народу, який завжди залишався гравцем, що сприймав життя як найазартнішу з ігор. Грек не скаже: «Хто не ризикує, той не має нічого». Його думка формулюється мужніше: «Хто не ризикує, той – ніщо...» (Поль Фор, «Повсякденне життя Греції за часів Троянської війни», http://rulibs.com/ru_zar/sci_history/for/1/j12.html <https://history.wikireading.ru/89211>).

Вихідцями з пелазгійської Аркадії були італійські горяни енотри, споріднені тессалійським пелазгам, а безпосередньо з Малої Азії етруски та інші італійські племена:

«Тепер покажемо, звідки пішло плем'я енотрів, підкріпившись свідченням іншої людини з давніх письменників, атенянина Терекіда, який нікому в научності з генеалогів не поступається. У нього щодо царів Аркадії сказано таке: «Від Пелазга і Деяніри народився Лікаон; він одружився з Кілленою, німфою Неїдою, від якої отримала назву гора Кіллена». Потім, описуючи їхніх дітей і місцевості, які населяли їхні нащадки, Терекід згадав про Енотра і Певкетію, кажучи так: «І Енотр, яким називаються енотри, що мешкали в Італії, і Певкетій, яким називаються певкетії, що живуть біля Іонійської затоки... Я розумію, що енотри не лише зайняли багато інших регіонів Італії, захопивши частково безлюдні, частково малонаселені краї, а й від земель омбриків частину відторгли. А аборігінами вони прозивалися від звички жити на горах (до речі, і аркадське плем'я любить гори), подібно до того, як мешканці височин в Атенах називаються гіперакрійцями, а приморської смуги – паралійцями... Потім інші з пелазгів, що мешкали в країні, яка називається нині Тессалією, змушені були залишити свою землю, що опинилися мешкаючими разом з аборігінами і разом з ними починали війну проти сикулів. І аборігіни прийняли пелазгів, можливо, в надії, що ті будуть їм зобов'язані, а (як я переконаний) найбільше через спорідненість із ними. 2. Справді, плем'я пелазгів було споконвіку еллінським – пелопоннеським. Воно зазнало безліч різних негараздів, але найбільше довгі поневіряння та відсутність надійного місця поселення; бо раніше вони, будучи аборігінами, населяли так званий Ахейський Аргос, як повідомляє про них багато хто. З самого початку вони прийняли собі назву за царем Пелазгом. А Пелазг був, як то кажуть, народжений Зевсом і Ніобою, дочкою Тороней; з нею, першою смертною жінкою, за переказами, поєднався Зевс. Шістьма поколіннями пізніше пелазги, залишивши

¹²⁰¹ Доліхокранні алародійці пелазги, як і більшість таких же інших середземноморців, не могли бути споконвічними індоевропейцями. Як і у мінойців і у фінськомовних ахейців індоевропейська мова дуже довго була лише літературною мовою і нею володіли переважно тільки шляхетні роди, що могли мати індоевропейське походження, – П.Д.

Пелопоннес, перебралися в землю, що називалася тоді Гаймонією, а нині – Тессалією. На чолі переселенців стояли Ахей, Фтії та Пелазг, сини Лариси та Посейдона. Прийшовши ж до Гаймонії, вони виганяють варварів, що живуть там, і ділять країну на три частини, поймавши їх за ватажків Фтіотидою, Ахайєю і Пелазгіотидою» (Діонісій Галікарнаський, «Римські старовини», Кн. I, гл. 17,

<http://simposium.ru/ru/book/export/html/83>; Алекс Боу, <http://www.proza.ru/2012/06/10/1472>);

«На етрусських черепках сильно згладжені надбрів'я; стінки черепної коробки не паралельні, як у класичних середземноморських форм, а розширені у потилиці і звужуються в лицьовій частині черепа; лоб – вузький; орбіти високі та круглі; ніс – вузький. Етруски з типово близькосхідною черепною коробкою, нагадують каппадокійський тип, виявлений у хеттський період в Алішарі, та планоципталних брахікефалів, виявлених у гробницях Кіпру. У римські часи ці дві варіації були змішані, результатом чого стали різні мезокефальні форми, до яких також належали фінікійці» (Макс Вазанов, «Расовий тип стародавніх етрусків»,

http://branibor.blogspot.com/2012/12/blog-post_8427.html?zx=9e6dcd40176575e7;

<https://ultima-cruzado.livejournal.com/38530.html>).

Брахікефальні «народи моря» мігрували з Малої Азії майже до всіх прибережних гірських регіонів Європи:

«...Пращури латинян споріднені сикулам. Сикулів деякі дослідники ототожнюють з одним із «народів моря» – шакалаша, а історик і археолог Гордон Чайлд вважає за можливе, що шакалаша – біженці з міста Сагалассос у Пісідії, що неподалік Трої. Тобто спільні пращури латинів і сикулів були сусідами хеттів, гутіїв (майбутніх «gut-thiuda» – готів)¹²⁰² та пращурів вірмен. Незадовго до Троянської війни вони мігрували на Апенніни та на Сицилію з Малої Азії, звідки в цей же історичний період пішли і етруски, і енетивенети. Ось чому так багато лексичних перетинів у латинів, стародавніх греків, прагерманців¹²⁰³, хеттів, пращурів вірмен та індійців – всі мешкали на одній території століттями» (Георгій Тележко, «Пращури германців та їх сусідів», <http://www.neizvestniy-geny.ru/cat/literature/istor/815626.html?author>).

Додаток 3. Літературна готська мова шляхти і військової верстви балто-слов'ян

На відповідність літературної готської мови лише кодифікованому балтсько-слов'янсько-кельтсько-прототюрксько-тракійсько-фінському суржику (піджину), що склався у пізній античності на основі аргю поліетнічних гвардійців (гардингів = гарудів) Римської імперії, а зовсім не стародавнім народним готським гревтунгським / грутуннським = українським і тервінгським / черв'янським = сербсько-хорватським говіркам, вказує багато фактів. Окрім численних запозичень з давньогрецької і з латини, а також слів балтського, слов'янського та невідомого стародавньоєвропейського походження (Category: Proto-Germanic terms with unknown etymologies, https://en.wiktionary.org/wiki/Category:Proto-Germanic_terms_with_unknown_etymologies) у літературній «готській» мові, як і в англосаксонській мові, є багато слів як фінського, так і прототюркського (сако-масагетського) походження:

гот. «maiza», каталан. «més», д.-англ. «māga», д.-в.-нім. «mēgo» – більше (тоді як фін. «määrä» – «номер, число, кількість»);

гот. «aiws», фін. «aika», ест. «aeg» – час;

гот. «stilan – stal – stelum – stulans», фін. «steal» – красти;

гот. «aba», ест. «abikaasa», фін. «aviomies» – чоловік;

гот. «waurms» / *kaurms, фін. «käärme», швед., норв. «orm» – змія;

¹²⁰² Все ж таки не брахікранних готів, що прибули до Європи з Центральної Азії набагато пізніше, а, вочевидь, майбутніх доліхокранних дако-тракійців гетів, – П.Д.

¹²⁰³ Точніше, у протопсевдогерманців тракійців, – П.Д.

гот. «qībus» – шлунок, тоді як ест. «kōht» – живіт (ст.-сл. «чрѣво», укр. «черев» – «утроба, нутро»);

гот. «liupareis», рум. «lăutari / леутарь», фін. «laulaja», ест. «laulja» – співак;

гот. «aqizi», дан. «økse», ісл. «öxi», фін., турец. «ахе», грец. «ἄζωνα» – сокира;

гот. «aggis» / *ängis – «страх, жах»; дан. «angst», англ. «anxiety», ест. «ängistus», азерб. «əndişə», турец. «endişe – «тривожність, занепокоєння, страх»; фін. «ahdistus» – «мука, біль, страждання»; англ. «anguish», ест. «ahastus» – «засмучення, розпач, мука»;

гот. «Guþ», ісл. «Guð», дан., норв. «Gud», нім. «Gott», англ., швед. «God», казах. «Құдай», кирг. «Кудай», узб. «Худо», тадж. «Худо», перс. «Ходā», с.-перс. «Xvadāy», курманджи «Xwedê» – Бог;

гот. «jêg», англ. «year», фриз. «jier», нім. «Jahr», дан., швед. «år», турец., узб. «yil», казах., кирг. «жыл» – рік;

гот. «harjis», турец., азерб. «ordu» – військо (казох. «ордасы», ест. «hord», англ. «horde» – «гурт, група, товариство, ватага, орава, натовп»);

гот. «barn», узб. «bola», кирг., казах. «бала» – «дитя, малюк»;

гот. «airus», узб. «elchi», кирг. «элчи», казах. «элши» – посол;

гот. «hlaiw» / *hluowa / *hluo[ɪ]a, фін. «luola» / *hluola, лат. «сгупта», грец. «κροπτή» – «печера, грот»;

гот. «kuni» / *k[ɪ]uni, кельт. «clann», фін. «klaani» – «клан, рід», гельськ. «clann» – «родина, плем'я, потомство», ст.-сл. «колѣно» – «род, плем'я» (тоді як англ. «country», япон. «kuni / gun», кит. «guó / го», грец. «γαια / гео» – країна, а «плем'я» ж від лат. «plant» – відгалуження);

гот. «ustass» / *u[ɪ]stass, ест. «ülestõusmine» – неділя.

Як бачимо, літературна готська мова, як і італійська і українська мови, теж «недолюблює» літеру «[ɪ]».

На близькість літературної готської мови саме до естонської мови вказує і подібність у ній спеціальних суфіксів -assu-і -inassu- абстрактних іменників до аналогічних суфіксів у естонській мові:

гот. «ibnassus», ест. «võrdsus» – рівність;

ест. «tolerantsus» при лат. «tolerancija» – терпимість

гот. «lekinassus» – лікування.

Слово ж «sauil» (лат. «sol», д.-прус., лтс. «saule» – сонце) явно запозичене літературною готською новомовою з балтських говірок. Адже звук «л» був відсутнім в цьому слові у самих готів і є відсутнім досі в їхніх нащадків (гот. «sunnô», укр. «сонце», сrb.-хрв., босн. «sunce», слвн. «сонце / сонцето», – Фасмер). Він був відсутнім і в інших слов'янськомовних античних германців і в їхніх нащадків (ломбард. «suu», д.-в.-нім. «sunno / sunna», д.-франк., д.-нім. «sunna», д.-англ., д.-фриз., д.-н.-нім. «sunne», англ., бавар. «sun», фриз. «sinne», люксемб. «sonn», нім. «sonne», цимбр. «zuna», нідерл. «zon / zoop», західнофламан. «zon», – Фасмер). Вочевидь, він був відсутній вже у праслов'янськомовних сарматів та юечжів (*сунь, укр. «суниця» – «сонячна ягода»), у яких це найменування сонця запозичили деякі народи східної та північної Азії (маньчж. «сунн; sun», евенк. «сигун*; siun», негід. «siun», ульч. «siu(n)», нанай. «siu / siun», в.-колим., васюган. «su:ŋk», ханты «sunk») і завдяки сприйняттю суперстрату яких, а також і адстрату індоєвропейців Східного Туркестану (протохор. *kāun, – В.В. Іванов) на угорсько-самодійських та енісейських етнічних субстратах і склалися тюркські говірки (д.-тюрк., ойрат., караханід. «kun», халадж. «kun / kin», тофалар. «кун», д.-уйгур. «küneş», чагат. «gun», турец. «güneş», азерб. «günəş», – Новіков, «Слово "Сонце" на всіх мовах світу», <http://idiot.vitebsk.net/i43/sun.htm>).

До того ж багато як прототюркських (сако-масагетських), так і фінських слів готської літературної мови у свою чергу сягають праслов'янських говірок нащадків північно-китайських жунів (дісців) і гутіїв / *утіїв / юечжів: аланів-русів = асів (асдингів /

гардингів = гарудів = грутунів / гревтунгів = хорутан = хурусів / хросів / русів та аланів-торків суомі / *суебі = свебії), ютунгів / ютів та навіть гунів вільців / лютичів і ін.:

гот. «hilm», д.-псевдогерм. *helmaz, англ. «helm», лит. «šalmas», кор. «cheolmo», узб. «shlem», каз., татар. «шлем» – шолом; д.-в.-нім., с.-в.-нім. «hēlm», д.-сканд. «hjalmt» – «шолом, копиця сіна з навісом» (від прасл. *šelmъ – «шолом, залізний», утвореного на основі прабалт.-сл. *žel-zo – залізо [Трубачев], від якого сталися і лит. «geležis», лтс. «dzelzs», евенк., сол., нег., ороц., уд., ульч, орок., маньчж. «sele» – залізо);

гот. «mēki», д.-ісл. «mæki», д.-англ. «mése», д.-сакс. «maki», фін. «mieikka», ест. «mõök» – меч (від прасл. *mečь, – Фасмер);

гот. «manna», мансі «mans, moans», самод.*mong – людина (від прасл. *mъžь; снскр. «mānuṣ / мануш'я», ст.-сл. «mъžь», пол. «maż», слвн. «mъž» – «муж, людина»; лат.-герм. Mannus – «ім'я прашура античних германців» [Тацит], фриг. Μάνης – «родоначальник фригійців», – Фасмер; кит. Ман – «жахливий змій, дракон», дагур. «манга» – «міцний сильний, хоробрий, відважний, твердий»; лат. «mons / montis» – гора, далі з праїндоевроп. *men- – видаватися);

гот. «faurþan» – «відчувати потребу в б.-ч.»; гот. «farþa», фін. «tarve», хрв. «potreba» – потреба (від прасл. *trъbъ; н.-луж. «třeba» – «необхідність, потреба»; чес. «třeba» – треба; ст.-укр. «требувати» – «пробувати, відчувати», – Фасмер);

гот. «gaggan», англ. «go», нім. «gehen», турец. «gidin» – «йти, їздити, ходити» (від ст.-сл. «ходъ»; в.-луж. «khodźić», н.-луж. «chóžjiš» – ходити);

гот. «atta», кирг. «ата», узб. «otasi» – батько (від прасл. *отьсь з *отькъ, похідного від *оть – батько, яке передбачається на основі д.-київ., цсл. «отънь» – вітчий [Мейе, Ёт. 382], а також діал. «отик» – «самець тварини»; срб.-хрв. «отац» – «тато, батько»);

гот. «lekeis», фін. «lääkäri» – лікар (від прасл. «лькъ» – «ліки, лікування»);

гот. «nau» (мн. «naweis»), д.-ісл. «nár» – небіжчик; прикметник «nawis» – мертвий; д.-київ., цсл. «наві, навъ», пол. «nawie», блр. «наўцы, наўкі», блг. «навье, навлянци, навои, навяци», слвн. «navje, mavje»; пол. «nawie» – «мавки, нявки» [мешканці потойбічного світу, примари мерців]); чес. «unaviti» – втомити; англ. «awe» – «трепет, страх»; ест. «pukrus» – «горе, смуток, біда», фін. «nääntyä» – томитися (від прасл. *nyti – «нудитися, мучитися, страждати, засмучуватися, хворіти»);

гот. «usgaisjan» – «жахати, лякати», «usgeisjan» – «жахатися, дивуватися»; фін. «säikähdys» – переляк (від цсл. «жасити» – «жахати, лякати»; ст.-укр. «ужах» – «жах, страх»; «нажахати, ужахнути» – налякати; чес. «úžas» – «жах, здивування», «žasnouti» – «жахнутися, здивуватися»);

гот. «hlaiw», фін. «hauta», ест. «haud» – могила (від ст.-сл. «хлѣвъ» – «хата, дім, домовина»);

гот. «brusts», ісл. «brjóst», фін. «rinta» / *brinta, ест. «rind» / *brind, лит. «piršis», чес. «prsa», слвн. «prsi» – груди (від прасл. *прьсь – «перси, груди»);

гот. «plinsjan», кирг. «бийле», каз. «билеу» – танцювати (від прасл. *plęsati – «плясати, танцювати»);

гот. «hrugga», англ. «crook», ест. «krõnks», слвн. «kljuka» – «клюка, крюк, гак, крива палка» (від прасл. *krivъ – кривий);

гот. «wulla», д.-в.-нім. «wella», слвн. «vólna» – «вовна, овеча вовна»; фін. «aallon» / *waallon – вовна (від ст.-сл. «вълати» – хвилювати, «вълна» – хвиля);

гот. «milha», угор. «felhő», фін. «pilvi», ест. «pilv», слвц. «mrak», пол. «chmura» – хмара; ест. «hämärik», фін. «hämärä» – «темний, сутінки» (від прасл. *mьgla; чес. «mlha, mhla», н.-луж. «mła», в.-луж. «mhła», слвц. «hmla», слвн. «męgla» – «мла, імла», – Фасмер);

гот. «fiwi», дан. «tjenerinde» – служка (від прасл. *diwa; ст.-сл. «дѣва», срб.-хрв. «дјѣва» – діва), тоді як ест. «teenija», д.-київ. «тіунъ / тівунъ» – «керманич, скарбник князя»;

гот. «wultus», ест. «ülevus», фін. «suuruus», турец. «büyüklük» – велич; загальнотюрк. «улу / улуг», казах. «үлкен», узб. «улуғ / ulug» – великий (від прасл. *velьjь, *velіkь, ст.-укр. «волот» – велетень);

гот. «bandi», ест. «raelad», турец. «pranga», ст.-сл. «пѣто» (Остром.), д.-київ. «путо», блр. «пу́то», сrb.-хрв. «путо», слвн. «róto», чes. «pouto», слвц. «púto», пол. «pęto», в.-луж., н.-луж. «puto» – «путо, кайдани»; англ. «bond» – «зв'язок, з'єднання, облігація, зобов'язання, заставна»; ест. «panthkiri» – заставна; турец. «bono», казах. «байланыс», кирг. «байланыш» – зв'язок; нім. «binden» – зв'язувати; азерб. «bənd» – «перемичка, гребля»; турец. «sendika» – «спілка, єднання», фін. «heltta», ест. *plott / «lott» – «плетінь, тин»; англ. «braid / plait», фін. «runoa», ест. «runuma» – плести (від прасл. *belonty – «плести, ткати», похідного від прасл. *bьlanda [лат. «plant»] – «билина, стебло трав'яної рослини»; прасл. *rōto пов'язано чергуванням голосних з «пну», «п'яти» [ст.-сл. «пънѣ», «пѣти»], сюди ж «опона, перепонка», – Фасмер; укр. «плентатися», «плутати»);

гот. «hlaifs», евенк. «колобо», ест. «leiba», фін. «leipä», мкд. «леб» – хліб (від прасл. *кьло – коло) [споріднено з «колобок», «клуб», «клубень», «кляп», «кляпоть», «глиба», «глобула»; не пов'язано з прасл. *lěpiti / *slěpiti – «лепити / злепити»];

гот. «aflifnan», кирг. «калып», казах. «қалу» – залишитися; ест. «ülejäanu», узб. «qolgan», казах. «қалғаны» – решта; фін. «liika» – «лишок, надлишок» (від прасл. *leikso- – «облишити», залишити [у спокої], бросити [як непотрібне]); чes. «líchy» – «зайвий, непарний, лукавий, порожній»; пол. «lichu» – «непарний, поганий, бідний», в.-луж. «lichі» – «голий, вільний», н.-луж. «lichu» – холостий, – Фасмер);

гот. «manags», швед. «många», ест. «mõnigi», фін. «moni, monia, monien, monet» – «яких багато» (від ст.-сл. «мъногъ»; сrb.-хрв. «мно́го», слвн. «mnôg, mnóga», чes., слвц. «mnohý, mnoho», пол. «mnogo» – багато);

гот. «balwawēsei» – злість, «balwjan» – мучити, ісл. «bölva, bölvun» – прокляття тоді як турец. «belâ» – «бич, лихо» (від прасл. *bьlvanь / *bal(ь)vanь – болван, ідол, – Фасмер);

гот. «hamaraz», д.-ісл. «hamar», ісл., норв. «hamar», швед. «hammare», дан. «hammer» – «камінь, скеля», звідки оркн., шетл. «hammer» – «гостра скеля»; фін. «hamara», д.-в.-нім. «hamar», д.-англ. «hamog», д.-фриз. «hamer», д.-сакс. «hamur» – молоток [первісно кам'яний] (що утворилися від слов'янського слова «камінь»).

Таким чином у піджин, яким слов'янськомовні готи спілкувалися з тубільцями Європи увійшло багато і їхньої рідної лексики. Саме переважно з кодифікованого готського піджину (літературної готської мови) сучасні псевдогерманці і запозичили спотворену форму слова «камінь» (пра-і.е. *akmen), метатеза двох початкових звуків в якому відбулася ще на теренах Північно-Східного Китаю.

Отже, принципово не може бути ніяких запозичень з готської мови до слов'янської через те, що готи буцімто мешкали разом зі слов'янами спочатку в Паннонії, а потім і в Норіку. Адже слов'янськомовні готи грутунни = хроси / руси та тервінги = тервуняни / черв'яни разом з аланами-торками, гунами уличами і аварами = жужанями / нірунами насправді і є прашурами слов'ян:

«Що стосується – слов'янського слова «розп'яти», то воно запозичене з готського слова (us) «hratjan» «розтягнути, розп'яття» у Біблії Ульфїли (Мур'янов, с. 48). Висловлюючись лінгвістичною мовою, ми маємо справу з «ексклюзивною готослов'янською ізоглосою»: у всіх інших мовах, включаючи, зрозуміло, грецьку та латину, розп'яття передається словом «повісити [на дереві]». Зрозуміло, що незалежне виникнення поняття «розп'яття» у готській та слов'янській мовах мало ймовірно. Це слово могло бути засвоєне слов'янами лише під час спільного проживання із готами. Чи таке запозичення могло бути зроблено на північ від Карпат, за часів існування в Північному Надчорномор'ї готської держави, втіленої в черняхівській археологічній культурі. Стосунки готів із місцевими слов'янами (саме антами-венетами¹²⁰⁴) були відверто ворожими, та й навряд чи

¹²⁰⁴ Насправді тоді ще балтськомовними антами-венетами, – П.Д.

християнство на той час укоренилося ще в самих готів. Інша справа – Паннонія, де готи оселилися разом з гунами і якою володіли майже 100 років, з 455 по 539 рік, тобто від розгрому гунів при Недао до полону короля Вітігіса в Равенні. Тут готи стали вже християнським, хоч і єретичним (аріанським) з погляду православних племенем... Свідченнями спільного проживання слов'ян і готів у Паннонії є, по-перше, пам'ятки далматинської писемності [поп Дуклянин, Хома Сплітський], де слов'яни ототожнюються з готами, а по-друге, із «готською» самоназвою частини місцевих слов'ян. Так, перший правитель хорватів Борна називається у франкських джерелах *dux Guduscanogum* [Розвиток, 1982, с. 173], що пов'язано з назвою хорватської жупи *Говтцѣнска* (слов'янська Гацька) на Карстовому нагір'ї [Костянтин Багрянорідний, с. 133]. Зв'язок цих назв зі слов'янською назвою готів (пор. Гданськ і Гдов) цілком є очевидним [Трубачов, 1997, с. 106]» (С.В. Назін, «Походження слов'ян: реконструкція етноніму, прабатьківщини та найдавніших міграцій», http://history-fiction.ru/books/all_1/region_117_1/book_5298/).

Додаток 4. Англо-тюркські та англо-фінські ізоглоси

Цілком можливо, що ще у Сибіру під впливом прабалтсько-слов'янського суперстрату (венедів / генедів; ст.-київ. «гендлі» – торги; укр. «гендель» – «торгівля, маклацтво») почали складатися переважно на угорсько-фінсько-самодійському етнічному субстраті псевдогермансько-тюркські сако-масагетські (східноскитські) піджини, що використовувалися спочатку для спілкування охороною торгових караванів і мешканцями караван-сараїв та з яких згодом і розвинулися як пратюркські, так і протогерманські сакські / саксонські говірки. На це вказує наявність великої кількості лексичних та інших сходжень як у староанглійських (англосакських) та староякутських (саха) діалектах, так і в старонімецьких (саксонських) і чуваських (тюрко-тунгузьких) діалектах:

«Пояснюються певний та невизначений артиклі англійців. Слово «дъэ» у якутів посилює значення. «Дъэ хаар бѣгѣтѣ тюстэ» (багато випало снігу). «Ээ» – зменшує значення. «Ээ, хаар кыра» (снігу зовсім мало). «Дъэ – the» (підсилює), «ээ» – а» (зменшує). «Are» (бути). «Ээ» – це просте якутське вигук. «Дъэ тиис, ээ, сордоо-то». «The teeth are sogow». Звучить однаково. «Jack teeth are sogow – дъиэктээх тиис, ээ, сордоо-то». Всі якутські літери є в англійській мові. Таких слів так багато, що на цю тему можна написати цілі томи. Мова саків була мовою панівного класу¹²⁰⁵, це видно з порівняння з мовою саха» (Олексій Світлий, «Таємниця англійської мови», <http://archibastar.narod.ru/angl.htm>, коментар до «Словника германо-тюркських архаїзмів», <http://forum.ykt.ru/viewtopic.jsp?id=3451487>);

«Осман Каратай стверджує, що в сучасній англійській мові є близько 400 запозичень з тюркських і чимала частина з них відноситься до загального давньотюркського фонду, хоча сам він розглядає лише кілька прикладів германо-тюркських відповідностей, частина з яких досить спірна. Тут не місце для дискусії, але незаперечні відповідності, наведені турецьким науковцем, слід відмітити. Наприклад, не можна сперечатися з тим, що німецький суфікс *-lich* відповідає тюркському – *lik* (*-lik*). В чуваській йому відповідає – *лӑк* (*-лӑк*). Однак англійський суфікс *-ly* походить не від скорочення спільнотюркського *lik* (*-lik*) до – *li* (*-li*), а від чуваського *-лӑ* (*-лӑ*, *-лӑй*, *-лӑӗ*). Не викликає заперечення запозичення з тюркських таких англійських слів як *girl, to tel...* Про це свідчать тюркське походження деяких англійських слів і деякі особливості англійської граматики. Наприклад, зникнення категорії роду в англійській мові може бути пояснене саме тюркським впливом, оскільки в тюркських мовах категорія роду відсутня. Проте, чувасько-англійських мовних відповідностей виявлено значно менше, ніж чувасько-німецьких...» (Валентин Стецюк, «Чувасько-германські мовні відповідності», <https://www.v-stetsyuk.name/uk/Alterling/Germanic/ChuvGer.html>).

¹²⁰⁵ Вочевидь, мовою панівного класу у прашурів якутів, – П.Д.

Тому-то саме сакси та споріднені їм саксонці і привнесли в англійську та в інші псевдогерманські мови багато як тюркської, так і фінсько-угорсько-самодійської лексики:

англ. «teeth», нідерл. «tanden», дан. «tænder», швед. «tänder», фриз. «tosken», ісл. «tennug» – якут. «тиис, тиистэр», казах. «тістері», кирг. «тиштери», азерб. «dişlər» (зуби);

англ. «kite» (літати у повітрі) – якут. «көт / кёт» (літати);

англ. «tell» – якут. «тыллаа» (повідомляти, доносити, видавати будь-кого);

англ. «jiggle, joggle» – якут. «дьигиһий» (трястись);

англ. «alert» (спритний, живий) – якут. «элээрт» (стрімкий від «элээр» – мчати швидко і плавно);

англ. «sorrow» (горе, скорбота, смуток) – якут. «сордоо» (здавати горе, страждання будь-кому., мучити будь-кого);

англ. «bearer» – якут. «биэрээччи» (подавач);

англ. «nook» – якут. «муннук» (кут, куток);

англ. «shout, hoot» – якут. «ха-һыытаа, ы-һыытаа» (кричати);

англ. «clamour» – якут. «кыланьы» (крики);

англ. «yowl, waul» – якут. «улуйуу» (виття);

англ. «be» – якут. «буол», узб. «bo'lish» (бути);

англ. «booty» (здобич, трофеї, награвоване добро) – якут. «булуу, бултуйуу», кирг. «олжо», узб. «o'lja» (здобич, трофеї);

англ. «bottom» (кінець, дно, основа, низ, днище, нижня частина) – якут. «бүтүү» (кінець, закінчення, країна), узб. «фойдевог» (фундамент);

англ. «sinew» (жила, рушійна сила) – якут. «сэниэ» (сила, міць);

англ. «amiss» (недоречно, невчасно) – якут. «эмискэ» (раптом, раптово, несподівано);

англ. «tree» (дерево, підпірка) – якут. «тирээ» (підпірати), «тирээбил» (підпірка);

англ. «bill» (законопроект, реклама, оголошувати в афішах) – якут. «бил» (знати, впізнавати, пізнавати; розпізнавати, розрізняти), «биллэр (оголошувати, повідомляти, сповіщати);

англ. «tall» (високий) – якут. «толуу» (великий, крупний);

англ. нідерл. «kling», дан. «klinge», нім. «Klinge» (клинок, лезо), лит. «kardas» – угор. «kardot, kardját», кор. «kal», якут. «кылыс», казах. «кылыш», кирг. «кылыч», турец. «kılıç, kılıçtan» (меч);

англ. «chest» – якут. «түөс / туюс», казах. «төс / төс», кирг. «төш / төш», азерб. «döş» (груди);

англ. «elbow» (локоть) – якут. «илии» (рука, кисть руки);

англ. «tear» (сльоза) – якут. «ытыыр» (плаче);

англ. «ох», швед. «охе, охар», фриз., дан., норв. «okse», нідерл. «os», нім. «Ochse», ісл. «уха» – угор. «ökör», якут. «оҕус / огус», азерб., турец. «öküz», узб. «ho'kiz», казах. «өгіз / ögiz», кирг. «өгүз / ögüz» (віл);

англ. «go» (йти, їхати, ходити, їздити, йти, проходити), дан., норв., швед. «gå», фриз. «gean», нідерл. «gaan», нім. «gehen» (ходити, йти) – якут. «кэл», казах. «келу», кирг. «келген» (прийти, приходити, приїхати, приїжджати, прибути, прибувати);

англ. «come» (прийти, приходити, приїхати, приїжджати, наступити, прибувати, відбуватися), нім. «kommen» (приходить, приїжджати, прибувати, чинити, йти, піти) – якут. «хаамп» (ходити), азерб. «gəlmək», турец. «gelmek» (прийти, приходити, приїхати, приїжджати);

англ. «glitter», нім. «glitzern» – якут. «кылбай», казах. «жарқырау» (блищати);

англ. «trundle» (котити, везти, котитися), «truck» (перевозити), норв. «bære», ісл. «bera», швед. «bära», нім. «bringen» (везти), нім. «tragen», фриз., нідерл. «dragen» (нести, носити) – якут. «тарт» (везти), «туорат» (перевезти);

англ. «take» (приймати, брати, рахувати, займати, використовувати, везти), «pass» (проходити, передавати, переходити, пропускати, здавати, перевозити) – якут. «тас» (везти), азерб. «daşıyırlar», турец. «taşımak» (нести);

англ. «booze» (спиртний напій, випивка, п'янка) – башк. «буза», турец., карач., казах., киргиз., татар. «боза» (буза – напій із квашеного проса, ячменю, гречки або пшениці; угор. «búza» – пшениця);

англ. «beer», фриз., нідерл. «bier», нім. «Bier», ісл. «bjór» – турец. «bira», угор. «sör», казах. «сыра» (пиво);

англ. «hair» (волосся, волосся, волосина, вовна, шевелюра, ворс), дан. «hår» (волосся), нім. «Haar» (волосся, шевелюра, вовна, ворс); англ. «curl», дан. «krølle» (локон, завиток, завивка); англ. «fell» (шкура, вовна, волосся, руно, рубка лісу) – азерб. «qıl, killar», турец. «killar» (волосся), турец. «killi», кирг. «кылдуу (волохатий); казах. «кылшық» (кисть, пензлик, щітка);

англ. «coach», нім. «Kutsche» – турец. «коç» (коч – великий критий віз);

англ. «cash», люксемб. «Kees», нім. «Kasse», дан. «kassen», швед. «kassan» (готівкові кошти, гроші, каса) – казах. «акша», кирг. «акча» (гроші);

англ. «os» – хакас. «аас» (рот);

д.-англ. «bisce» (самиця собаки, вовка, лисиці) [Тележко] – чув. «ріке» (жінка, пані), татар., башк. «рікә» (пані), татар. «біçә» (дружина);

д.-англ. «gōd», англ. «good», нім. «gut» (добрий, гарний, вправний, приємний, підхожий) – чув. «хәт», д.-тюрк. «qut» (щастя, благо, користь) [Тележко];

д.-англ. «sencan» (никнути, понижувати), англ. «sink» (валитися, опускатися, слабшати), нім. «senken» (низити, опускати, спускати) – чув. «сәнк» (куняти), тюрк. *siñ, татар. «сеңй», каз. «siñdirli», узб. «singdirmoq» (опускати) [Тележко];

д.-англ. «furho», д.-пн.-нім. «fura», нім. «Föhre» – чув. «хуг, хугă», узб. «qarag'au», каз. «қарағай», кирг. «карагай» (сосна);

англ. «wormseed», нім. «Wermut» (полин, червиве насіння) – чув. «armuti» [Тележко], турец. «pelin»(полин);

англ. «acorn», псевдогерм. *aikel, нім. «Eichel», дан. «agern», норв. «eikenøtt», швед. «ekollon» (жолудь) – чув. «jěkel» (жолудь);

англ. «supper» (вечеря) – чув. «sepper» (підвечірок) (англійське слово вважається запозиченим зі старофранцузької, в яку воно саме запозичене з якоїсь германської [Meyer-Lübke W. 1992]);

англ. «chaw», фриз. «kôgje», нім. «kauen» (жувати, чавкати) – чув. «kavle», туркм. «çеуңаһ», узб. «chaupamoq», каз. «шайнау», кирг. «чайноо» (жувати, чавкати)

англ. «hurdle», нім. «Hürde» (огорожа, паркан, перешкода, загін), англ. «garden», нім. «Garten» (сад) – чув. «karta», рос. «ограда» (огорожа, паркан);

норв. діал. «ulka» (твань) – чув. «yälkha» (твань, мул, слиз), «jylxa» (протока) [Корнілов];

дан. «skæg», норв. «skjegg», ісл. «skegg», швед. «skägg» – азерб. «saqqal», турец. «sakal», казах. «сақал», узб. «soqol», угор. «szakáll», монг. «сахал» (борода);

дан. «høst» (урожай), «hoesten» (жнива), норв. «høste» (пожинати) – турец. «hasat», (урожай), «hasadı» (жнива) фін. «sato» (урожай, жнива);

нім. «Eisen», нідерл. «ijzer», фриз. «izer» – ненец. «еся», samod. «кяса / кысе» (залізо), кирг. «жез» [jez], чув. «йёс» (мідь).

Проте ж лексика більшості староякутських і староанглійських (англосаксонських) сходжень все ж таки є переважно індоєвропейським суперстратом, оскільки тюркські говірки сформувалися на угорсько-фінсько-самодійських та інших азійських етнічних субстратах під істотним впливом балтськокомовних савроматів і слов'янськокомовних сарматів. І тому як в англійській та в інших псевдогерманських мовах, так і в якутській та в інших тюркських мовах є дуже значний балто-слов'янський і індо-іранський суперстрат:

д.-англ. «hador», нім. «heiter» (бадьорий, веселий) – чув. «хатăг» (бадьорий / бодрий, веселий від лит. «budrùs» чи прасл. *bъd-гъ; срб.-хрв. «бадар» – «жвавий, живий»);

д.-анг. «ofett» (овоч), нім. «Obst» (плід, фрукт) – турец. «sebze», узб. «sabzavot» (овоч) від ст.-сл. «ovoštī» – плоди, з прасл. *ovoč'e / *óvoč – óvоч (можл., вихідним є прасл.

*voksti-, споріднене готськ. «wahsjan», д.-в.-нім. «wahsan» – рости, д.-інд. «vakṣayati» – «дає можл. рости», «úkṣati» – підростає, авест. «vaḥšaiti» – росте, «uḥšyeiti» – те саме, лит. «áugu» – росту, «áukštas» – високий, грец. «αὕξω, αὐξάνω» – «множу, збільшую, підвищую», лат. «auxilium» – допомога, гальськ. «uxello-», ірл. «úasal» – високий, <https://ru.wiktionary.org/wiki/овом>);

англ. «lamb» (ягня) – ест. «lambad», фін. «lammas, lampraat» (вівці);

англ. «money» (гроші, грошові суми, багатство), лат. «monēta» (монета) – якут. «маннья» (плата, винагорода); сходиться до праїндоевроп. *men- (думати);

англ. «yield» (прибутковість, урожай, дохід, вироблення, вихід продукції), нім. «Ertrag» (дохід, виручка, урожай, урожайність, вихід продукції, видобуток), англ. «cost» нім. «Kost» (вартість, витрата, собівартість, кошт, ціна, кошти); ісл. «greiða, greiði» (платити), укр. «харч» – угор. «kereset», казах. «кірістер», кирг. «кирешелер» (дохід) від турец., араб. «ḫardž» (дохід, господарські витрати, – Фасмер), якут. «харчы» (гроші) від гінд. «карша / karscha» (найдрібніша монета Індії вагою в 9,33 грам; пізніше бронзова монета з отвором у Китаї);

англ. «door» (двері, дверцята, вхід, будинок, заслінка, дорога), фриз. «doar», нідерл. «deur», дан. «døren», швед. «dörren», нім. «Tür», д.-в.-нім. «turi», д.-ісл. «dyrt», снскр. «dvāra», бенг. «darajā», лит. «durys», лтс. «durvis», вірм. «durru», курманджи «deriyê» (двері) – якут. «дъизэл» (двері до юрти), азерб. «darvaza», узб. «darvoza», кирг. «дарбаза» (ворота), япон. «tobira, doa», каяск. «тор» (двері);

англ. «big, bulky» – якут. «бөдөн», печен. «йула», тюрк. «улуг», каз. «үлкен», турец., азерб. «büyük» (великий) від ст.-сл. «болѣи», висхідного до прасл. *velykъ; ст.-сл. «вельми» (дуже);

англ. «wheat», норв. «hvetе», дан. «hvede», гот. «hvaiteis» – казах. *һбидай, «бидай», азерб. «buğda», турец. «buğday», узб. «bug'doy», кирг. «буудай», угор. «búza» (пшениця) від прабалт.-сл. *kviede; лит. «kviеčiai», лтс. «kviеši» (пшениця);

англ. «kvass» – якут. «кыбаас», турец. «kvas», казах. «квас» (квас – пшеничний напій) від прабалт.-сл. *kviede (пшениця);

англ. «toman», швед. «dimma» (туман), нім. «Dunst» (випаровування, чад, серпанок, туман, імла) – кр.-тат., турец. «duman» (дим, туман), якут., чагат., кирг., балкар., караім. «tuman», казах. «тұман» (туман) з прасл. «тъмль» від *тъма (темінь, темрява); лат. «fumus»(дим), авест. «dunman-» (туман), – Фасмер;

англ. «brim», швед. «brätte» (поля, крайові зони) – кирг. «бурч», казах. «бұрыш», узб. «бурчак» (кут, край) з прасл. «бърѣгъ» (беріг, схил, край); пол. «brzeg» (край, беріг);

англ. «cheek», нім. «Wange», нідерл. «Wang» (щока, бічна стінка), англ. «jowl, jaw» (щелепа, голова, щелепна кістка, щока, підгрудок, зуб), д.-ісл. «skegg» (борода, закінчення носа судна), «skagi» (мис); лит. «skustis», лтс. «skūties» (голити); лат. «scabō, -ege», лит. «skōbtі, skabiù» (скребти, скоблити); норв. «vagg» (бородка, щока, зуб, підгрудок) – якут. «сынаах», азерб. «уанаq», турец. «уanak, jaw», узб. «уonoq, jag'», казах. «жак», кирг. «жаак» (щока, бічна сторона, щелепа) від сл. «щока», висхідного до прабалт.-сл. *s'kamaga і прасл. *съкора / *съкурка (крайня, зовнішня плоть, шкіра, шкірка), а також і з прабалт.-сл. *jang > *vang (зовнішній); блр. «пáщека» (щелепа, особливо нижня); пол. «szczęka, szczęka» (вилиця, щелепа); татар. «чик», карач.-балк. «чек» (кордон, край); ст.-сл. «вѣнѣ», слвн. «vəpè» (зовні), «ven» (назовні); грец. «ἄγγελος» (ангел, [зовнішній] посланець), – Фасмер;

англ., дан., норв., швед. «folk», нідерл. «volk», нім. «Volk» – азерб. «халq», казах. «халық / халыкъ», карач.-балк. «халкъ», кирг. «калк», кр.-тат. «halq», татар. «халык», турец. «halk» (люди, народ) від прасл. *ръльк; д.-київ. «пълкъ», ст.-сл. «плѣкъ», блг. «пълк», срб.-хрв. «пуќ» (нарид, натовп); пол. «pułk», в.-луж. «роłk» (полк); чес., слвц. «pluk» (купа), – Фасмер;

англ. «father», швед. «fadern», нідерл. «vader», нім. «Vater», гот. «atta» – угор. «atya», кирг. «ата», азерб. «ata», узб. «otasi» (батько) від прасл. *otъсь / *votъсь; д.-грец. «ἄττα», лат. «atta», хетт. «attaš», осет. «æda»; алб. «at», ірл. «aite» (опікун, вихователь); снскр. «attā» (мати, старша сестра матері);

англ. «butch» (ломус, силач, гвалтівник, нахаба), англ. «bold», швед. «båld, modig», нім. «mutig» (сміливий, відважний, хоробрий, зухвалий, нахабний), лат. «maturus», англ. «mature», дан., норв. «moden», швед. «mogen» (зрілий), блг. «баща» (бать, батько) – якут. «баатыр» (мужній, доблесний, сміливий), «чагат. «batuḡ» (сміливий, воєначальник), марій. «патыр», узб. «ботир», башк. «батыр», шор. «матур, матыр» (батир, богатир) від прасл. *matorъ (материй, сильний, старий), – Трубачьов;

англ. «moor» (мохове болото, торф'яниста місцевість, твань), англ. «morass», срб. «баруштина» (болото, трясовина, драговина, твань) – якут. «маар» (болото) від прасл. *marъ / *маръ (болотиста місцевість, туман, сире повітря); пол. «marzuć» (марити);

англ. «cot, cote» – якут. «хотон» (хлів) від прасл. *kotъ (кут);

англ. «bear» (ведмідь) – якут. «бөрө / бёрё» (вовк) від прасл. *vьlkъ > хотан. *birgga;

англ. «goose», ісл. «gæs», дан., норв., швед. «gå», блг. «гъска», срб.-хрв. «гүска», слвн. «gôš», чес., слвц. «hus», в.-луж. «hus», н.-луж. «gus» – якут. «хаас», кирг. «каз», казах. «каз», турец., азерб. «kaz», узб. «goz» від прасл. *gusъ [гусь] (тоді як лит. «žąsis, žąšį», лтс. «zùoss», д.-прус. «sansy», д.-в.-нім., нім. «gans», снскр. «hamsās», грец. «χῆν», лат. «anser», – Фасмер, що вказує на зникнення носових голосних у праслов'янській мові ще у Східній Азії, де під впливом як псевдотохарських говірок мігрантів з Таримської улоговини, так і слов'янських говірок юечжів і сформувалися на угорсько-самодійських та інших азійських етнічних субстратах прототюркські говірки);

англ. «white», дан. «hvid», ісл. «hvítur», норв. «hvit», швед. «vit», нім. «weiß», снскр. «svitrás», кит. «bái» – турец., кр.-тат. «beyaz» (білий) від ст.-сл. «свѣтъ», висхідного до снскр. «svitrás (світлий);

англ. «pride», фриз. «grutsk», нідерл. «trots» – турец. «gurur», азерб. «qürur» (гордість) від прасл. *gъrdъ (гордий, горянин, гридь / гридень);

англ. «girl» (дівчина, молодиця, служниця) – тюрк. «quǵ», чув. «хёг» (дівчина, дочка); тюрк. «gelin» (невістка); тюрк. *quz, якут. «кыыс», казах., кирг. «кыз», азерб., турец., узб. «kız» (дівчина) від прасл. *gordьlica < *gъrdyca (гордовита горянка; гордячка, що має почуття своєї гідності); пол. діал. «gardy», в.-луж. «hordy», н.-луж. «gjardy» (гордий), – Фасмер; Тюркський довгий вібрант [шиплячий вібрант] ř [rz] міг переходити в звуки **r** або **z** в різних мовах в часі їх розвитку. Звук ř мав також модифікацію Í [lš], котра могла перетворюватися в **l** або **š**. Тюркське слово «quz» (дівчина) було запозичене в англійську мову в передісторичні часи і пізніше розвинулося у «girl», зберігши тенденцію до довгого вібранта [дрижачого] в кінці слова. Запозичення тюркського *kír в англійську по-своєму пояснює В. Терентьев залучаючи гадане д.-англ. *gyrel, що ніде не зафіксоване [Терентьев В.А. 1990];

англ. *berter / «better» (вищий, найкращий, більший, перевершувати), нідерл. «beter» (краще, більше), нім. «besser, beste» (кращий, найкращий) – якут. «бэрт» (відмінний, чудовий, найкращий) від прасл. *bъrdъ (високий, великий); хрв. «brdski», срб. «брдски» (гора); босн. «brdo», срб. «брдо» (пагорб, гора); гот. «bards» (вергела, велетень);

англ. «bedevil» (мучити, терзати, зачаровувати, наводити псування [биду], збивати з пантелику, зводити), д.-в.-нім. «beitten» (вимагати), гот. «baidjan» (примушувати) – турец. «beddua», азерб. «bəddua» (прокляття) від прасл. *bъda; блг. «беда», срб.-хрв. «бијѐда», чес. «bída», ст.-пол. «biada», в.-луж., н.-луж. «běda» (біда), – Фасмер;

англ. «gray» (сірий, сивий, похмурий, похмурий, блідий, невеселий), фриз. «griis», нідерл. «grijs», ісл. «grár», нім. «grau», дан., норв., швед. «grå» – турец. «gri», узб. «kulrang» (сірий) від прасл. *xoiro-, – Фасмер;

англ. «first», ісл. «fyrsta», дан., норв. «første», швед. «första», фриз. «earste», нідерл. «eerste», нім. «erste», блг. «първата», мкд. «првиот», укр. «перший» – угор. «első», турец.

«birincisi», азерб., узб. «birinchisi», кирг. «биринчи», казах. «бірінші», якут. «биирис, бастакы» (первый) від прабалт.-сл. *bʹringъ (вершина, верх, кінець, край, беріг); лит. «viršūnė», лтс. «viršotne», пол. «wierzchołek», блг. «врѣх» (вершина); укр. «беріг», пол. «brzeg» (край, беріг);

англ. «cry», дан. «skrig», швед. «skrik, skall», д.-ісл. «skrákr, skrákja», ісл. «kall» – азерб. «cağ» (крик, кричать) від прасл. *krikъ чи ст.-сл. «скръжьтъ» (скрегіт), – Фасмер;

англ. «mushy», ісл. «mjúkur», швед. «mjuk», норв. «myk», словц. «mäkký», пол. «miękki», словн. «mehka» – турец. «yumuşak», азерб. «yumuşaq», кирг. «жумшак» (м'який) від прасл. *mękъкъ тоді як лит. «minkštas»;

ісл. «heiður», фриз. «eare», нідерл. «eer», дан., норв. «æge», швед. «äga», нім. «Ehre», люксемб. «Éier», схід.-лит. «šlāvē» – азерб. «şərəf», узб. «sharaf» (слава, честь) від снскр. «śrávas» (хвала, слава, шана).

До того ж в англійській та в інших псевдогерманських мовах присутній не тільки тюркський, а й фінський суперстрат. Однак багато запозичень могли потрапити в англійську та в інші псевдогерманські мови зовсім не з фінських і не з тюркських мов, а безпосередньо від слов'янськомовних античних германців:

д.-англ. «sāre», с.-в.-нім. «sēre», нім. «sehr», нідерл. «zeer» (дуже, сильно), англ. «sorely» (дуже, вкрай, жорстоко, болісно, тяжко), «keenly» (сильно, різко, гостро), нім. «sehr», (дуже, вельми) – удм. «зыра, зира, зар», марій. «зар» (дуже, занадто, вельми, вкрай), комі «зэл», якут. «олус, улаханник», чув. «sēre», тадж. «xele» (дуже, сильно), азерб. «güclü», узб. «kuchli» (сильно) від прасл. *sou, ст.-сл. «sъль», ст.-укр. «зело», словн. «zelô», д.-чес. «zielo» (дуже, сильно);

англ. «sharp», нідерл. «scherpe», д.-в.-нім. «sarf», нім. «scharf» (гострий) – фін. «sirppi», ест. «sirp» (серп), азерб., турец. «sərt» (жорсткий);

англ. «tell» (сказати, розповідати, говорити, повідомляти, вказувати, позначатися), «talk» / *balk (мовити, балакати, розмовляти), дан. «tale», ісл., швед. «tala» / *bala (балакати, баяти, талдичити, говорити), дан., норв. «tale» (мовлення, промова) – ест. «ütle» *gütle, япон. «tsutaeru» (говорити від ст.-сл., діал. «[гу]торити») ¹²⁰⁶, узб. «ayt» / *bayt, каз., кирг. «айт», татар. «эйт», (казати, розповідати – від ст.-сл. «баяти» – говорити), азерб. «deyin» (сказати), фін. «kieli», ест. «keel, tila», узб. «til», кирг. «тил, тили», каз. «тіл», татар. «тел», турец. «dil», туркм. «dili», чув. «čëlkhe» (язик, мова від ст.-сл. «t'lk'», укр. «толк, тлумачити», талдичити, *галакати ¹²⁰⁷ / балакати, що споріднено з «торочити» та «теревенити» – «незрозуміло говорити, говорити без толку, тобто дурниці, нісенітниці»);

англ. «honor», нім. «Honneur», ірл. «onóir» – фін. «kunnia», турец. «onur» (слава, честь);

англ. «gaze» (погляд, пильний погляд), нідерл. «kijk» (погляд) – фін. «katso», азерб. «göz», казах. «көзқарас», якут. «керүү, харах», кирг. «каро» (погляд);

англ., бавар. «sun», д.-англ., д.-фриз., с.-н.-нім. «sunne», фриз. «sinne», ломбард. «suu», д.-франк., д.-нім. «sunna», гот. «sunnô», д.-в.-нім. «sunno / sunna», нім. «Sonne», люксемб. «sonn», цимбр. «zupa», нідерл. «zon / zoon», західнофламан. «zon», сrb.-хрв., бсн. «sunce», словн. «sonce», мкд. «сонце / сонцето», укр. «сонце», маньчж. «šun», евенк. «сигун*» [siun], негідал. «siun», ульч. «siu(n)», нанай. «siu / siun», в.-колим., васюган. «su:ŋk» – ханти «sunk», якут., казах. «күн», д.-тюрк., ойрат., караханід. «kun», халадж. «kun / kin», тувин. «хүн», тофалар. «кун», д.-уйгур. «kün», кирг., кр.-тат. «küneş», чагат. «gun», турец. «güneş», азерб. «günəş» (сонце) від прасл. *sunъ чи псевдотохар. *kāun, тоді як для слов'янських мов, що сформувалися на балтських, дако-тракійських, иллирійських та фінських етнічних субстратах, відновлюється прабалтсько-слов'янське *saulnъ > *sъlnъ, – Фасмер;

¹²⁰⁶ Праслов'янська форма «гуторити» з дебільшого реконструюється у вигляді іменника *gutoгъ, що розглядається як складне утворення з основи gu / gov, тієї самої, що і в «govoгъ» – говір та з р. «тороторить» [Фасмер I 479; Fraenkel Glotta 4, 33; Верп. I. 364] <https://goroh.pp.ua/Етимологія/гуторити>, – П.Д.

¹²⁰⁷ Вочевидь, це дві різні діалектні праслов'янські форми одного і того ж слова, – П.Д.

англ., нідерл. *oueng / «oven», нім. «Ofen», дан., норв., ісл. *oung / «ovn» (піч від і.е. *soung – сонце), швед. «ugn» (піч від і.е. *soung – сонце чи від лит. «ugnis», далі і.е. *ougnis – вогонь) – фін. «uuni» (піч від і.е. **suung / *soung – сонце чи від лтс. «uguns» – вогонь), азерб., турец. *soua / «soba» (від і.е. *soung – сонце), алб. «sobë»; япон. «Obun» (піч від і.е. *soung – сонце чи від пратюр. *sobun – піч);

англ. «top», норв., швед. «topp», ісл. «toppur» – ест. «tipr», кирг. «дөбө», казах. «төбе», азерб. «тэрэ», турец. «тере» (вершина, височина) від прасл. *тѣмѣ (тім'я, маківка);

англ. «tin» – фін., ест. «tina», азерб. «тəпəкə», турец. «teneke», узб. «tunuka» (олово / оливо, біла жерсть, жерстянка, бляшанка, консервна банка, олов'яний посуд);

англ. «collar» (кольє, намисто, нашійник, комір, кільце, хомут), франц. «collier», грец. «κολέ» – фін. «kaulako», ест. «kaelakee» (кольє, намисто) від фін. «kaula», ест. «kaela», пізньюлат. «collum», італ. «collo» (шия), що походять, можливо, від прасл. «kolo» (коло, круг; колесо), адже грец. «κύκλος» (круг, коло; колесо; хоровод), а лит. kâklas (шия);

англ. «soap», норв. «såpe», дан. «sæbe», нім. «Seife» (мило) – кит. «zào», япон. «sōpu», фін. «saippua», ест. «seep», угор. «szappan», чув. «surǎn», азерб. «sabun», туркм. «sabun», татар. «сабын», кирг. «самын» (мило);

англ. «ale», нідерл. «aal», дан., норв. «øl», швед. «öl» – фін. «olut», ест. «õlu, õlut» (ель, пиво);

англ. «rue», д.-сакс. «roggo», д.-ісл. «rugg», дан., норв. «rug», швед. «råg», люксемб., нім. «Roggen», лит. «rugys», лтс. «rudzis», д.-прус. «rugis» (жито), фриз., нідерл. «rogge» (житній) – фін. «ruis», ест. «rukis», угор. «rozs», комі «rud'žeg», морд. «ро́з», якут. «оруос» (жито);

англ., дан., норв., італ., ісп. «torso», франц. «torse» – фін., ест. «torso», угор. «torzó», татар. «торсо», туркм. «torso», узб. «тана», казах. «тұлға», кирг. «тулку» (торс, туловище від ст.-сл. «тулуб, тулово», що походять від «туліти» через прасл. *tul- [†*toul-]);

англ. «bench, bank», дан. «bænk», норв. «benk», швед. «bänk», італ. «ranca», грец. «πάγκο» – фін. «penkki», ест. «pink» (лава);

англ. «haul» (тягнути, перевозити) – фін. «hilaus» (тягнути);

англ. «carry» (нести, проводити, носити, переносити, перевозити, везти) – фін. «kuljettaa» (нести), узб. «ko'chirish» (везти);

англ. «margin» (край, беріг, ребро, поле), дан. «margen», фриз. «marzje» – комі-зирян. «молгон» (крайній, кінцевий) від і.е. *b^herǵ^h, пол. «brzeg» (беріг, край [землі]);

англ. «shove» (пихати, сунути, совати, штовхати), нідерл. «schuiven», нім. «schieben» – фін. «työntää», якут. «кыбыт» (сунути, совати) від прасл. *souvati, чес. «souvati, sunouti» (рухати, совати); слвн. «sováti, sújem, súniti, súnem» (штовхати), – Фасмер;

англ. «saw», дан. «sav», нідерл. «zaag», нім. «Säge», норв. «sag», швед. «såg» – ест. «saag», фін. «saha» (пила) від прасл. *seko, *sekti (січу, сікти), – Фасмер; споріднені слова: просіка, сікач, сокира);

англ. «beard» (борода, рослинність на обличчі, шип, рослинна частка, зазубрина), фриз. «burd», нім. «Bart», лит. «barzdà», лтс. «bârzda», «bârdà», д.-прус. «bordus», лат. «barba» – фін. «parta» (борода);

англ. «crane» (журавель, стерх, кран, кран вантажний), д.-в.-нім. «kranuh», люксемб. «Kranen», італ. «gru», лит. «gėrvė», лтс. «dzėrve, celtnis», д.-прус. «gerwe», лат. «grūs», грец. «γέρανος», слвн. «žerjav» – ест. «kraana», угор. «daru», якут. «туруйа», кирг. «турна», кор. «keulein», евенк. «карав» (журавель);

англ. «gold», нім. «Gold», фриз., нідерл. «goud», норв., ісл. «gull», дан., швед. «guld», гот. «galtyn» – фін. «kulta», ест. «kuld», узб. «oltin», турец. «altın», кр.-тат., карач.-балк., казах., татар., киргиз. «алтын», монг. «алт» (золото);

англ. «marsh», нім. «Moog», фриз., нідерл. «moeras», норв. «myr», ісл. «mýri» – ест. «mülgas», камас. «bare», якут. «маар, бырыы» (болото, драговина, драгва, мбчар) від прасл.

*baġ; слвн. «bára», чес. «baġina», мор., слвц. «bara», пол. «barzyna, barzówka» (болото), – Фасмер; укр. «марати»;

англ. «guard» (вартувати, охороняти, захищати, оберігати), франц. «garder», швед. «gardera», дан. «værne», ісл. «verja» – фін. «vartioida», ест. «valvama», угор. «őg», якут. «харыстаа, харабыллаа», азерб. «qоgumaq», турец. «koġumak», казах. «күзету» (охороняти, сторожити) від прасл. *gъgидь (схрон, сховище, охорона); д.-київ. «гридь, гридинь» (воїн, охоронець); якут. «харабыл», чагат., татар., казах., тел. «karaul» (охорона), – Фасмер;

англ. «mill» – фін. «mylly», якут. «миэлинсэ», кирг. «ылгоочу» (млин) від прасл. *mъljо, *mъlti (молоти, змільчати);

англ. «falchion» (меч, коротка широка крива шабля), нім. «Pallasch», пол. «pałasz» (палаш) – угор. «pалlos», турец., азерб. «pala» (меч, ятаган) безпосередньо з прасл. *bolatъ (булат, сталь), що є похідним від *baġъ (болото, болотна руда); слвн. «bára», чес. «baġina», півн.-іт. «pалta», ломб. «pалta», пьемонт. «pauta» (болото); д.-лтс. «paltis» (дощовий струмок), лтс. «pалts, pалte» (калюжа); алб. «baltë» (тина, болото, глина, земля); англ. «paludal», тадж. «ботлощ»(болотний); перс. «pūlād», півн.-тюрк. «bulat», кипч. «bolat», азерб. «rolat», алт., тел., леб. «rolot» (булат), – Фасмер;

англ. «curse» (нещастя, лихо, прокляття, бич), «scourge» (нещастя, лихо, кара, бич), нім. «kraft» (сила, міць), лтс. «krava» (навантаження) – ест. «karistus» (покарання), турец. «zorlama», карач.-балк. «къарыу» (сила), кр.-тат. «qaruv» (потуга) від прасл. *kъra / *kara (кара, покарання > *kгивъda (зло, вина, несправедливість);

англ. «saber, sabre» (шабля, шашка, кавалерист, рубити шаблею) – турец. «süvari kılıcı» (кавалерійський меч); угор. «szablya», ест. «saabel», фін. «sapeli, säilä», якут. «саабыла» (шабля, меч, шашка) від прасл. *koby (кобила) чи *kobъ (кінь), тоді як бур. «hэлмэ», сол. «сэлэм, сэлэмзй», монг. «оэлом» від прасл. *žel-zo (залізо), – Трубачьов;

англ. «kill» (знищити, умертвити, вбити, порізати), нім. «killen» (вбити, покінчити), лит. «kirsti», лтс. «cirst» (рубати, кришити) – фін. «surmata», ест. «surmata» (поражати, поразити, вразити), якут. «кэрт», турец. «çirinti» (рубати, кришити);

англ. «slay», фриз. slachje» (умертвити, вбити, поразити) – фін. «surmata», ест. «surmata» (поражати), казах. «сойылды», якут. «өлөр» (забити), якут. *сөлөрдө, «өлөрдө» (вбив), азерб. *söldürmək, «öldürmək», узб. «o'ldirish» (вбивати);

англ. «profit», нідерл. «profijt», норв. «profitt»(прибуток) – фін. «voitto», якут. «үөтэ, барыс», узб. «foйда», казах. «пайда», азерб. «тəпfəət» (виграш, прибуток, вигода, дохід);

англ. «stick» (палка, палиця, ручка, тростина, стрижень, кілочок, щогла) – фін. «tikku» (палка, палиця, жезло), якут. «тоһоһо» (кіл, цвях), узб. «тауоқ», казах. «таяк таякша», кирг. «таяк» (палка), казах. «шыбык», кирг. «чыбык», турец. «çubuk», азерб. «çubuq», кр.-тат., уйг., кипч. «субук» (прутик, стрижень, тонка палиця, жезло);

англ. «peg» (пег, кілок, кілочок, шпилька, вішалка, крючок), швед. «spik» (цвях, ніготь), англ. «bolt» (болт, затвір, стрижень, вісь), н.-нім. «bolt(e)», нідерл. «bout» (болт), с.-н.-нім. «balke» (балка) – ест. «pulk», фін. «pulikka» (кілочок); угор. «szeg» (цвях), «bot» (палка); ест. «polt», фін. «pultti» (болт), можливо, від прасл. *bъltati, пол. «bełtać», (бовтати), – Фасмер;

англ. «stubble» (стерня, колючка, щотина, коротке волосся), «stem» (стебло, стрижень, стовбур, основа, ніжка, рід), лит. «stibis», лтс. «stiba» (палка, пруттик), лит. «stiebas» (стовп, стовбур, стебло) – фін. «tappi» (шпилька), якут. «сибиинньэ түү» (стебло) від прабалт.-сл. *stiebis, похідного з снскр. «stībhiṣ» (пучок, сніп, зв'язка), – Фасмер;

англ. «bristle», швед. «borst», нім. «Borste» (щетина), англосак. «brū», д.-ісл. «brún», лит. «brūvis», авест. «brvat-», нов.-перс. «abrū, barū» (бровь); с.-перс. «vars», нов.-перс. «gars» (волосина); нов.-перс. «burgīdan» (різати) – фін. «varsi» (стебло), азерб. «birçək» (волосся), узб. «brush», азерб., турец. «fiğа» (шітка), якут. «бириэйдээ» (брити) від прабалт.-сл. *bry (брова) і *briti (брити), висхідних до снскр. «bhṛūṣ» (брова), – Фасмер;

англ. «wool» (вовна, вовняні вироби, вовняна пряжа, волосся, руно), «wave» (завивати, завивка), гот. «wulla», лтс. «vilna», слвн. «vólna» (вовна), лит. «vilna»

(волосина), д.-прус. «wīlna» (кафтан), с.-авест. «varəsa-», с.-перс. «vars» (волосина) – фін. «varsi» (стебло), фін. «villa», ест. «vill» (вовна) від прабалт.-сл. *ūlnā, висхідного до снскр. «ūrṇā», – Фасмер;

англ. «lamb» (ягня) – ест. «lambad», фін. «lammas, lampaat» (вівці);

англ. «beat» – фін. «voittaa», ест. «võita» (бити) від прасл. *biti, – Фасмер;

англ. «thanks», норв., ісл. «takk», дан. «tak», швед. «tack», нім. «danke», чес. «děkuji», словц. «ďakujem», пол. «dziękuję», тадж. «ташаккур» – ест. «tänu», якут. *таһыы, «баһыыба», турец. «teşekkürler» (дякую), можливо, від прабалт.-сл. *diāng (день);

англ. «tart» (терпкий, кислий, їдкий, різкий, колкий), дан. «tornede», норв. «tornete», ісл. «thornu» (колючий, тернистий) – фін. «torttu» (терпкий і кислий як терен), від прасл. *тъгпъ (шип, колючка);

англ. «sorrow», швед., норв., ісл. «sorg», нім. «Sorge» – фін. «suru», ест. «kurbus» (журба, жалоба, сум, скорбота, горе) від прасл. *guriti > *gorevati (журити, корити > горювати);

англ. «hoar» (сивий, сірий, сіруватий), псевдогерм. *haira-, д.-ісл. «hágr» (сірий, сивий), англос. «hár», д.-в.-нім. «hêr» (гідний, величний) – фін. «harmaa», ест. «hall», угор. «szürke», мар. «сур, сурештше / суремше», казах. «сұр», якут. «сиэрэй», япон. «shiraga» (сірий) від прасл. *хоіго-, сл. *seǣ, – Фасмер;

англ. «age» – фін. «ikä», турец., азерб. «çağ», узб. «vaqt» (вік, епоха) від прасл. *seǣ- (сягати);

англ. «curse» (проклинати, лягтися, клясти, мучити, відлучати від церкви, блюзнірствувати), «cursing» (лаючи, чортихаючись, проклинаючи) – фін. «kirous», узб. «qarg'ish», кирг. «қарғыш», казах. «қарғыс», азерб. «qarğış, qarğamaq», якут. «кыраа» (прокляття, проклинати [чортихаючись]) від прасл. *čьгь; чес., словц. «čert», пол. «czart», в.-луж. «čert», н.-луж. «cart» (чорт); сrb.-хрв. «цртити, цртим» (заклинати, клясти); словн. «črti» (чорт, ненависть, ворожнеча), «črtiti» (ненавидіти), – Фасмер;

англ. «scold», дан. «skælde», норв. «skjelle», швед. «skälla» (ляти, розпикати) – фін. «kirota», ест. «hurjutama», турец. «terslemek» (ляти, корити, розпикати) від прасл. *корь (лайка, образа), – Фасмер;

англ. «cold», фриз. «kâld», нідерл. «koude», нім. «Kälte», норв. «kald, kulde», дан. «kold», швед. «köld, kall» лит. «šalta, šaltas», осет. «sald» – фін. «kylmä», ест. «külм», евенк. «гилды*», узб. «sovuq», кирг. «суук» (холодний, холод), чув. «xaltarā» (мерзнути), кирг. «калтырак», узб. «qaltiramoq» татар. «калтыран», каз. «қалтырап» (тремтіти [через холод]) від прасл. *holdъ / *kaltъ < пра-і.е. *geldh- – холод, – Фасмер;

англ. «sieve», ісл. «sigti», норв. «sil», швед. «säll» – фін. «seula», узб. «elak», азерб. «ələk», казах. «елек» (сито / решето) від прасл. *sěkti (сікти);

англ. «hut», фриз. «hutte», нім. «Hütte», дан., норв. «hytte», сrb. «хут», словц., пол. «chata», словн. «коџа», блг. «хижа», курманджи «kozik», лат. «casa» – фін. «kota», ест. «hütt» (хатина, хата) від прасл. *қотъ (кут);

англ. «bulgy, bulging», нідерл. «bolrond» – фін. «pullottava, pullistuma», ест. «pullollaap», якут. «бүлтэгэр, бүлтэгэрэ» (опуклий, опуклість, випинання) від прасл. *bьlb (бульба, бульбашка, бульбашка, пухир); «булава» (жезло);

англ. «clean, glaze», фриз. «glêd», нідерл. «glad», дан. «glat», норв., нім. «glatt», ісл. «slétt», швед. «slät» – фін. «sileät», ест. «klanitud», узб. «oqlangan», якут. *килэнгир / «килэгир», монг. «гөлгөр» (гладкий, гладенький) від прасл. *gladъ (гладь), – Анікін;

англ. «plate», дан. «plade», швед. «plåt, pläter, platta» – фін. *plaatta, «laatta», ест. «plaat», турец. «plaka, plaket», узб. «plitasi» (плита) від прасл. *plita і *platъ (кусок тканини, хустка) тоді як д.-грец. «πλίθος» (плитка, цегла);

англ. *kring / «ring», нідерл. «kringetje» – фін. «kierros», угор. «korong» (коло) від прасл. *кърѣнгъ / *қорѣнгъ (курень, круг, коло, кільце); від нього ж, вочевидь, утворилися і слова «навкруги», «криниця», «кринівка» (сковорідка), «кринка»; чес. «křínka» (миска, посудина), – Фасмер;

англ. «joy», ісл. «sæla» (радість, веселощі, блаженство, задоволення) – фін. «ilo» (радість, насолода, задоволення) від прасл. *obilь з *obvilь, порів. ст.-сл. «извилијѣ» (достаток), «възвить» (прибуток), – Фасмер; якут. «дьол» (щастя, успіх, везіння, удача, вдача) від прасл. *дати / дав;

англ. «cogona», ісл. «hring» – фін. *hrengas / «tengas» (кільце) від прасл. *кърѣнгъ / *кърѣнгъ (курень, круг, коло, кільце);

англ. «crown», дан., норв. «krone» – фін. «kruunu», ест. «kroon», угор. «korona», узб. «krona» (верхівка, маківка, корона, крона) від прасл. *кърѣнгъ / *кърѣнгъ (курень, круг, коло, кільце);

англ. «plash», фриз. «plaa», нідерл. «plas», швед. «plask» – фін. *pläiskä / «läiskä», ест. «platsatus», казах. «пышак» (плескіт, калюжа) від ст.-сл. «плескати, плештѣ»;

англ. «it, this», фриз. «it», нідерл. «het» – фін. «se», ест. «just», угор. «öt», якут. «ити», турец. «ebe» (це) от дейктич. «е» і *ть; порів. рос. «тот», – Фасмер;

англ. «great», фриз. «grut», нідерл. «groot», дан., норв. «flotte», блг. «голям», мкд. «голем», пол. «wielki» – фін. «suuri», ест. «suur», кирг. «улуу», казах. «үлкен», турец. «büyük, harika», узб. «buyuk» (великий) від прасл. *гърѣдъ (великий, височина, груди); слвн. «gród», чes. «hrud», слвц. «hrud'» (груди); блр. «груда», блг. «груда», слвн. «grúda», чes. «hrouda», слвц. «hruda», пол. «gruda» (груда / брила), тоді як лит. «grāmatas» (купа), «gramantas» (ком); д.-сканд. «grīdi», д.-київ. «гридинь» (воїн, охоронець), – Фасмер;

англ. «over» (верхній, вищий, крайній), нім. «ober» (верхній, вищий, головний, старший), дан. «øverst», ісл. «efri», лит. «viršutinė» (верхній) – ест. «ülem» (ведучий, головний), угор. «felső», фін. «ylin» (верхній), узб. «oliy» (вищий) від прабалт.-сл. *bъringъ (верх, вершина, кінець, край, беріг);

англ., франц. «sabot» (дерев'яний черевик) – фін. «saapas», ест. «saabas», карел. *saappaga- / «šoарроа», якут. «саппыкы», прабулг. *saBaG- / *saBuG-, д.-тюрк. [печен., кипч.] *sapaу-, *sapuу- (взуття з голенищем – чоботи), схід.-монг. «sab» (чобіт, черевик) від прасл. *tsap чи праманьчж. *sabu, – Фасмер;

англ. «truck», дан. «trækvogn» (віз, візок, вантажівка), англ., франц. «diligence», блг. «таліга», слвн. «tolíga, talíga» – карел. «telegu», коми «telezhnei», якут. «тэлиэгэ», турец. «talika», монг. «тэрэг» (віз, візок, диліжанс) від монг. «тэрэ- / tele-» (переносити, перевозити), – Поппе.

англ. «eating», нідерл. «voedsel», нім. «Essen» (їжа), англ. «food, feed» (корм, їжа), нідерл. «eten» (їсти) – фін. «syöttää» ест. «sööda» (корм), чув. «apat» (корм, їжа), угор. «étel», ест. «toit», узб. «ovqat», рос. «еда» (їжа), слов. «обед, објед, obed, obiad» (обід; від кореня *ēd-, наявного, наприклад, в рос. «еда» – їжа);

анг. «otter», нім. «Otter», д.-ісл. «otr», д.-в.-нім. «ottar» (видра) – угор. «vídra», чув. «ätär», узб. «otter», татар., кирг. «оттер», казах. «отер» (і.е. *udra, прасл. *vydra, слвн. «vídra», чes., слвц. «vydra», пол. «wydra», в.-луж. wudra, н.-луж. «hudra», лит. «ūdra», д.-прус. «wudro», лат. «ūdris», авест. «udra», – видра, д.-інд. «udrás» «водяна тварина», грец. «ὕδρος, ὕδρα» – «гідра, водяна змія», далі грец. «ὕδωρ» – вода, – Фасмер);

д.-англ. «æps», англ. «aspen», нім. «Espe» (осика) – фін. «haara», ест. «haab», д.-саксон. «aspa», чув. «äväs» (осика) (прасл. *apso, д.-прус. «abse»; чув. слово може бути запозиченим і з іншої індоевропейської мови, – Фасмер, 1971, том III, 159);

англ. «shudder, tremble», нім. «schaudern, zittern» (тремтіти) – фін. «tutista, hytistä» чув. «čětre», турец. «titremek», кирг. «титирөө», узб. «titramoq» (тремтіти); фін. «tutina» (тремтіння);

англ. «yea, yeah, yes», нім. «ja» (так, хай) – фін. «joten», турец. «evet», туркм. «hawa», узб. «ha», япон. «hai», кор. «уе», маньчж. «jai», чув. «ja», каз. «иә», кирг. «эә», татар. «әйе» (так, хай);

англ. «herd», псевдогерм. *herdo, нім. «Herde», швед., дан. «hjord», ісл. «hjörð, hjarðar» (гурт, стадо, паства, натовп) – фін. «karja», ест. «kari, hulk», чув. «kěrt», турец., азерб. «sürü», (гурт, згряя, стадо від ст.-укр. «гуре» – багато, укр. «гура» – «куча, груда,

скупчення, маса, натовп» при і.е. *оугръ-, д.-грец. «ὄχλος» – «охлос, натовп, велике скупчення людей»);

англ. «bolt» (блискавка, втеча, запір, болт), «boldly» (сміливо), «fast» (швидко, хутко, скоро), нім. «bald» (скоро, незабаром) – ест. «varsti», турец. «bazen», туркм. «basym» (скоро, незабаром), чув. «palt» (швидко, хутко, блискавично);

анг. «body», д.-в.-нім. «botah» (тіло), ст.-англ. «bodig» (стовбур, бадилля), англ. «baton» (паличка, кийок) – чув. «patak» (патик, палиця), діал. словц. «patyk» (палець, що є функціонально спорідненим слову «патик», яке утворено за допомогою префікса «па-» від основи слова «тїкати» [порів. «пакїл»], <https://goroh.pp.ua/Етимологія/патик> чи походить від евенк. *падьїкїн / «адьїкїн» – мало); угор. «bot», хрв. «batina» – «палка, палиця», д.-тюрк. «bod» (тіло, тулуб, плем'я, рід), рос. «ботва» – бадилля, серб. «бадрљица» – стебло, д.-тюрк. «bodaq» (гілка, бадилля – те, що є верхньою частиною рослини) від кореня прасл. *bad- / bod-, того самого, що і в словах «бостї» (бодїти), «будїк», та інших <https://goroh.pp.ua/Етимологія/бадилля> [порів. блг. «бут», пол. «biodro» – «стегно, верхня частина ноги»; тадж. «падар», ісп. «padre», укр. «батько» – «голова родини чи гірського масиву»);

англ. «stick», нім. «Stock», нідерл., дан. «stok», ісл. «stinga, stafur» (палка, палиця, патик), дан. «stang» (стрижень, прут), нім. «Staket, Stange», італ. «stacca» (кіл, шест, стовп), англ. «stake» (стїйка, стояк стовп, кілок, кіл) – фін. «stikki, tikku», туркм. «taýak» / *staýak, узб. «tauoq», кирг., татар. «таяк» / *стаяк, каз. «таяк» (палка, палиця – можливо, ці слова спочатку відповідали лише вертикально встромленій у землю палці і походили від слів «стїйка, стояк, стояти»);

англ. «bolt» (блискавка, втеча, запір, болт), «boldly» (сміливо, самовпевнено, нахабно), норв. швед. «fort» (швидкий, бистрий), нім. «bald» (скоро, незабаром) – ест. «varsti» (скоро, незабаром), чув. «palt», (швидко, хутко, блискавично); азерб. «cəld», туркм. «çalt» (швидко, бистро, швидкий, бистрий);

д.-англ. «wæfs, wæps», англ. «wasp», герм. *wabso, д.-нім. «wafsa», нім. «Wespe» – ест. «varsik», чув. «sāpsa» (оса від і.е. *vebhniǰ – тчу, – Фасмер);

д.-англ. «scofl» (лопата, весло), англ. «shovel» (лопата, совок), нім. «Schaufel» (лопата) – ест. «kühvel», фін. «kauha», словц. «korček», пол. «szufelka» (совок), чув. «šěpěl» (дерев'яна лопаточка для здирання кори дерев), турец. «şovel» (лопата) (совок від прасл. *sovāti);

д.-англ. *furf, англ. «furo», нім. «Furche», норв. «fure», швед. «fåra», с.-нідерл. «vorke» (борозна) – чув. «varak» (вимоїна, вибоїна, ярк), фін. «uugre», угор. «barázda», прасл. «borzda» (борозна від і.е. *bhreg' – «ламати, розбивати, дробити, товкти»);

д.-англ. «wala, walu» (палиця, посох), англ. «bole» (стовбур, пеня) – ест. «varre», фін. «varsi» (стовбур, стебло), фін. «vartalo» (стовбур, тіло), чув. «vulǎ» (стовбур дерева);

англ. «do», нідерл. «doen», нім. «tun» – ест. «toimima», фін. «toimia», чув. «tu» (робити);

англ. «cheerful» – фін. «hilpeä», кирг. «шайыр» (бадьорий, веселий);

англ. «currants», нім. «Korinthe», швед. «kogint» (смородина) – фін. «herukka», чув. «xurlaxān», кирг., татар. «карагат», казах. «қарақат», узб. «qorugat», азерб., туркм. «garağat» (смородина).

Через наявність як в латині, так і в мовах італіків значної кількості запозичень з фінських і інших мов тубільців Апеннінського півострова (ахейців, пеласгів, етрусків і інших доіндоевропейських народів), що не мають відповідностей в інших і.е. мовах (див. Валентин Стецюк, «Сліди мовних контактів у лексиці тюркських та індоевропейських мов», <https://www.v-stetsyuk.name/uk/Alterling/Lex/Kont.html>), такі суто латинські відповідники з неясною етимологією тут не розглядалися.

Патанджалі в «Магабхаші» визначає племена шака (сака) не як аріїв, а як шудр. Це, звичайно ж, не дозволяє віднести до індоевропейців не лише тюркськомовних сако-масагетів, а й споріднених їм європейських скитів, що були пращурами як нині

фінськокомовних, так і обалтених савроматами та ослов'янених готами і аланами доліхокранних народів:

«Якщо оцінити антропологічні дані, то, як писав Г.Ф. Дебець, ні про яку істотну расову своєрідність осетин у порівнянні з іншими народами Кавказу не може бути й мови ... Лев Діакон, наводячи слова Арріана про Ахілла, пише, що однією з ознак явного доказу скитського походження Ахілла є біляве волосся і світло-сині очі. Тобто всі скити мали саме таку зовнішність, через яку їх відрізняли від інших народів. І ця зовнішність ніяк не в'яжеться з іранськокомовними народами. Ряд дослідників відзначає відсутність іранського впливу на слов'янські мови, що, наприклад у Т. Барроу, викликає подив, враховуючи, за його словами, постійні набіги скитських племен на Європу та тривале проживання їх на широких територіях, що сягали Дунаю. Здається, будь-яке здивування пройде, якщо відмовитися від іранськокомовності скитів. А відсутність іранського впливу на слов'янські мови якраз і служить доказом неіранськокомовності скитів і (слов'янськокомовних, – П.Д.) сарматів...» (Юрій Яхонтов, «Літопис слов'ян-росів із найдавніших часів до Рюрика / Іранськокомовні чи були скити?», <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0211/008a/02111148.htm>);

«На етапі Білозерки панівним став давній доліхокранний вузьколиций варіант. Виявляється велика близькість черепів культур зрубної, білозерської та скитської Північного Надчорномор'я та, з іншого боку, між черепами тих самих культур у лісостепу (Круц 1987). Це доводить генетичну наступність на Україні іранськокомовного¹²⁰⁸ скитського населення з попереднім зрубним... Іншим учасником етнокультурних процесів у степах були племена покровського типу. Це доліхокранні вузьколици європеїди, споріднені з абашевцями і відмінні від потапівців. У покровських серіях виявлено також домішку тубільної уралоїдної раси. У класичних зрубних могильниках панують черепи, що відбивають процеси метисації нащадків різних східноєвропейських популяцій. Більшість зрубних черепів матуризовані доліхокранні з середньошироким обличчям. Вони свідчать про велику роль ямно-полтавкінського компонента у населенні зрубної культури. У зрубників і алакульців Уралу та Західного Казахстану, що відносяться до доліхокранного вузьколицького антропологічного типу (Гінзбург 1962б; Алексєєв 1967), можна припускати генетичний зв'язок з населенням Сінташти ...» (Е.Е. Кузьміна, «Арії – шлях на південь», <https://secrethistory.su/1680-proishozhdenie-vostochno-iranskih-kochevnikov-sakov-i-skifov.html>; http://www.archaeology.ru/Download/Kuzmina/Kuzmina_1994_Otkuda.pdf).

Однак, на відміну від ослов'янених пращурами українців доліхокранних нащадків туранців скитів (жорстоких і психічно інфантильних московитів-росіян), споріднені їм і антропологічно близькі до них нащадки туранців сако-масагетів (сакси, саксонці та доліхокранні блідолиці скандинави) дуже успішно змогли позбавити нинішніх своїх нащадків жорстокості та психічної інфантильності, перейшовши не тільки на спілкування індоевропейською лексикою, а й на європейську мовну картину світу. І тому-то вони і є тепер одними з найуспішніших націй світу:

«Характер стародавніх саксів демонстрував якості безстрашних, діяльних та удачливих піратів... Їхній жорстокий характер сформувала схильність до безладного розбою. Саме через жорстокість і всеруйнування, так само як і від раптовості вторгнень, їх боялися більше інших племен. Подібно данцям і норвежцям, їх наступникам і противникам, вони спустошували все, де з'являлися з мечем і полум'ям. Це були люди, що зневажають небезпеку. Вони спускали свої розбійницькі кораблі на воду і дозволяли вітру нести їх до будь-якого заморського берега, байдуже, чи були результатом їхнього походу грабіж або смертельна сутичка. Така була їхня жадібність, або нелюдська сміливість, що вони часто воліли виходити в море в сильну бурю, з легкістю здатну занести їхній корабель, тільки через те, що в такий момент їхні жертви були менш обережними. Їхні військові прийоми були породженням скоріше низьких пристрастей, дуже притаманних

¹²⁰⁸ Вочевидь, все ж таки переважно фінськокомовного скитського населення, – П.Д.

людям, аніж шляхетності. Вони з'явилися результатом зародкового стану розвитку. Їхні мечі виймалися з піхов не в пориві честолюбного прагнення чи образи. Тяга до розбою та жорстокості була їхньою улюбленою забавою, а тому вони нападали абсолютно на будь-який беріг, що тільки могли досягти... Жорстокість саксонського характеру, здавалося б, більш підходила смаглявим і гнівливим особам представників Азії та Африки, ніж тому білявому, привабливому та блакитноокому зовнішньому вигляду, яким наших пращурів зображували давні автори. І хоча природа забезпечила їх зачатками тих привабливих якостей, які пізніше стали характерною національною ознакою їхніх нащадків, зловісні звичаї саксів, їх набуті пристрасті та варварська культура зводили нанівець усі позитивні схильності. Здібності людини пристосуватися до обставин настільки значні, що ні колір шкіри, ні статура, ні клімат не впливають на моральні якості настільки помітно, як гарні чи шкідливі звички, так само як і виховання, якому вони піддані...» (Шерон Тернер, «Історія англосаксів», Доповнення до кн. II «Засади саксів часів язичництва», http://britanniae.ru/reconstr/sharon_turner/sharon-turner_2ADD_01.htm).

Якщо ж саксонці і пізні фризи (нащадки саксів, що покинули туманний Альбїон) ще довго не могли позбутися своєї туранської ментальності, то раніше слов'янськомовні англї, хоч самі і втратили флективність своєї мови під впливом мови саксів, але ж змогли врешті-решт нав'язати своїм сусідам туранцям саксам свою благодворну індоевропейську мовну картину світу і, тим самим, їх окультурити і цивілізувати:

«Найдавніший запис про саксонську форму правління на континенті міститься в цьому короткому, але ясному пасажі Біди: «Стародавні сакси¹²⁰⁹ не мають короля, але лише кількох сатрапів, які керують народом і у разі війни кидають жереб, підкоряючись на час війни тому, на кого він падає. Коли ж війна скінчиться, вони знову стають сатрапами, рівними за владою». Що континентальні сакси до восьмого століття перебували під владою племінної аристократії і не мали королів, крім під час війни, і що вибрані королі-воїни, складали з себе владу при відновленні миру, засвідчено іншими давніми джерелами. Пізніші історики використовували це твердження у своїх роботах. Цезар розповідає практично те саме про форму влади, що існувала в його час у германців... Англосакси наполегливо потребували продовження повноважень своїх королів-воїнів, поки, нарешті, не було встановлено сталої, хоча й обмеженої монархії. Їхні вожді або wítена продовжували володіти своїм впливом і владою. Саме вони обирали нового короля, хоча вибирали його вже з сім'ї покійного правителя, і їхня згода на зборах старійшин (gemot) продовжувала залишатися необхідною умовою для здійснення найважливіших рішень королівської влади...» (Шерон Тернер, «Історія англосаксів», http://britanniae.ru/reconstr/sharon_turner/sharon-turner_2_01.htm#28);

«Чи мають англїйці (англосакси, – П.Д.) на чолі себе монарха, як в Англії, або президента, як у Сполучених Штатах, їх спосіб правління завжди матиме ті самі основні риси: діяльність держави буде доведена до мінімуму, діяльність приватних осіб – до максимуму, що складає повну протилежність латинському¹²¹⁰ ідеалу. Порти, канали, залізниці, навчальні заклади завжди створюватимуться та підтримуватимуться особистою ініціативою, але – ніколи не ініціативою держави. Ні революції, ні конституції, ні деспоти, що неспроможні давати якомусь народу тих якостей характеру, якими він має, чи відібрати в нього наявні якості, у тому числі впливають його установи. Не раз повторювалася та думка, що кожен народ має ту форму правління, яку він заслуговує. Важко припустити, щоб він міг мати іншу» (Гюстав Лебон, цит. по: Ігор Осовін, «Загадка російська душа», <http://www.conspirology.ru/2011/01/zagadochnaya-russkaya-dusha.htm>).

¹²⁰⁹ Як і слов'янськомовні темношкірі ранньосередньовічні германці – фризи-руси, англї, юти та ін., – П.Д.

¹²¹⁰ І туранському російському, – П.Д.

Додаток 5. Про панування в Світі туранського парадигмального світосприйняття

«Останнім часом до таких епохальних непорозуміннь як «Великий вибух» Всесвіту та «чорні діри» долучилися ще два не менш значні непорозуміння – «небаріонна темна матерія» та «темна енергія». І це яскраво свідчить про наявність затяжної кризи в теоретичній фізиці. Вона поступово стає простим ремісництвом замість творчого відображення дійсності. Бо виявлені у дуже струнких побудовах спеціальної (СТВ) і загальної (ЗТВ) теорій відносності невідповідності фізичній реальності, омани та прогалини стали просто замовчуватись «туранцями», що на превеликий жаль панують зараз у наукових колах, або ж стали «лататися» ними введенням нових матеріальних сутностей (Кантівських «речей в собі») замість переосмислення фізичних сутностей самих цих теорій. Саме такий примітивний підхід і є властивий туранському спрощено-поверхневому і переважно цілісному світосприйняттю, а також і успадкованому як догматико-парадигмальному, так і неглибокому осмисленню фізичної реальності.

Розпочалася ця криза вже після виявлення Хенріхом Оттом [Ott, 1963] і незалежно від нього Хенріхом Арзельсом [Arzelies, 1966] можливості побудови іншої релятивістської теорії термодинаміки, що стала альтернативною теорії Планка-Хазенборля. В зв'язку з бурхливими дебатами з цього питання Х. Арзельс заявив про «сучасну кризу термодинаміки» (а зовсім не самої догматизованої СТВ). Хоча ж більшість фізиків і прийшла до висновку щодо релятивістської інваріантності термодинаміки, проте не розуміє те, що це справді є можливим лише за відсутності релятивістського уповільнення темпу плину власного часу речовини, що рухається в гравітаційному полі лише за інерцією. Адже, незважаючи на принципову можливість гравітаційно-релятивістського сповільнення плину власного часу речовини, речовина, що рухається у гравітаційному полі лише за інерцією, цього сповільнення власного часу принципово не зазнає [Данильченко, 2021; 2022]. І це забезпечується більш складними конформно-лоренцовими релятивістськими перетвореннями пристовів просторових координат та часу, що гарантують гравітаційно-релятивістську інваріантність та збереження в процесі руху за інерцією не тільки внутрішньої та повної енергії речовини, а й усіх її інших термодинамічних та гравітермодинамічних потенціалів та параметрів [Danylchenko, 2021; 2022; Данильченко, 2022]. Саме ці конформно-лоренцові перетворення гарантують і відсутність істотної різниці у віці близнюків, що і робить парадокс (паралогізм) близнюків неактуальним явищем. Примітивні ж суто Лоренцові релятивістські перетворення відповідають зовсім не інерційному, а рівномірному (псевдоінерційному) руху речовини. Тому-то тензор енергії імпульсу на основі термодинамічних параметрів і характеристик речовини у загальному випадку може формуватися тільки у супутніх лише суцільній речовині системах відліку координат та часу (СВ). А, отже, для нежорсткої (наприклад, природно остигаючої) речовини він повинен формуватися зовсім не в метричному просторі, а в невідривному від самої речовини її власному фізичному просторі з використанням неметричної координатної мережі. Для переходу ж за допомогою перенормування просторових параметрів до метричного простору, в якому використовується єдиний метричний еталон довжини, необхідно буде знати не тільки радіальний розподіл величини молярного об'єму речовини, а й радіальний розподіл параметрів конформно-лоренцового перетворення. А цього, звичайно, зараз ніхто не враховує. На жаль, народну мудрість «простота гірше за крадіжку» замінено у сучасній фізиці твердженням, що «все геніальне повинно бути лише простим».

Уявна ж потреба у Всесвіті темної енергії викликана як неправомірним використанням у залежності Хаббла некоригованої фотометричної відстані, так і саме ігноруванням відсутності релятивістського уповільнення власного часу у далеких галактик, що падають лише за інерцією на псевдообрії подій. Цьому також сприяє і ототожнення в СТВ рівномірного (псевдоінерційного) руху з рухом за інерцією.

Звичайно ж, у найпростіших випадках, наприклад, при рівномірному (псевдоінерційному) радіальному русі a , можливо, і при псевдорівноуповільненому (за Мьоллером) радіальному русі природно остигаючої речовини розв'язання рівнянь гравітаційного поля ЗТВ можна отримувати і в несупутніх речовині просторах і в тому числі і в супутній розширному Всесвіту СВ. I, принаймні, стандартні (Лоренцові) перетворення приростів просторових координат і часу є прийнятними для рівномірного (псевдоінерційного) радіального руху об'єктів жорсткого тіла, що еволюційно самостискається в супутній розширному Всесвіту СВ. Проте це лише конкретні найпростіші випадки.

Правомірність використання в тензорі енергії-імпульсу суцільної речовини замість внутрішньоядерних позаядерних (тобто термодинамічних) параметрів і характеристик речовини обґрунтував Ричард Толмен [Толмен, 1969], фактично довівши взаємоузгодженість (кореляцію) позаядерних і внутрішньоядерних параметрів і характеристик суцільної речовини. Адже в її квазірівноважному стані добуток абсолютної температури, що характеризує інтенсивність позаядерних термодинамічних процесів, і координатної швидкості світла, що характеризує внутрішньоядерний стан речовини, є просторово однорідною величиною. Але ж у несущільної речовини галактик така кореляція відсутня і тому-то тензор енергії-імпульсу несущільної речовини галактики треба формувати лише на основі релятивістські неінваріантних внутрішньоядерних параметрів і характеристик речовини. Не дарма ж сам Альберт Айнштайн сумнівався в можливості універсальної будови тензора енергії-імпульсу, порівнюючи його з деревиною низької якості на відміну від метричного тензору, що ототожнювався ним з витонченим мармуром.

Всі ці непорозуміння викликані як спотвореною фізичною інтерпретацією самої теорії відносності, так і недостатньо глибоким розумінням фізичної сутності різних форм таких основних фізичних понять, як простір та час, а також і незнанням фізичних процесів, прихованих за математичною моделлю просторово-часового континууму (ПЧК). Фактично ігноруються як розкрита Анрі Пуанкаре фізична природа кривини власного простору речовини, так і встановлена Германом Вейлем можливість принципово неспостережливої в світі людей калібрувальної деформації речовини на рівні її мікрооб'єктів a , отже, і відповідного їй ПЧК. До того ж не всіма фізиками розуміється і єдина природа термодинамічних та гравітаційних властивостей речовини, відповідно до якої рівняння гравітаційного поля ЗТВ є рівняннями просторово неоднорідного гравітермодинамічного стану речовини, що калібрувально еволюціонує. Нехтування ж як принципово нездійсненністю сингулярностей в ЗТВ (з огляду на відповідність нульового значення швидкості світла лише нескінченно великим значенням абсолютної температури та тиску), так і можливістю самоутворення речовиною і антиречовиною дзеркально симетричної конфігурації власного простору відповідальне не тільки за підміну надзвичайно масивних порожнистих нейтронних зірок «чорними дірами», а і за нерозуміння природи надзвичайно високої світності квазарів та наднових. Несприйняття ж того, що Всесвіт принципово не може бути однорідним у власних ПЧК астрономічних об'єктів, і заснована на уявному уповільненні плинину власного часу далеких галактик, що рухаються за інерцією, помилкова тотожність (паралогізм) Етерінгтона відповідальні за хибну потребу у Всесвіті фантомної «темної енергії». Нерозуміння ж того, що тензор енергії-імпульсу треба формувати зовсім не на підставі зовнішніх термодинамічних характеристик, а саме на підставі внутрішньоядерних гравітермодинамічних характеристик несущільної речовини, вочевидь, відповідальне за уявну потребу у Всесвіті фантомної «небаріонної темної матерії».

Ігнорування ж спіральнихвильової природи речовини [Даныльченко, 2014] і споконвічності існування Всесвіту [Даныльченко, 2009а також і нерозрізнення нескінченного координатного космологічного часу і скінченного в минулому

шляху подібного космологічного часу і є відповідальними за сприйняття науковою спільнотою наївної теорії «Великого вибуху» Всесвіту.

То чи не час все ж таки перейти від породження нових фізичних сутностей до істотного скорочення кількості колишніх фантомних?

Людині властиво схиляння перед непізнаним. Та й наукове товариство є в цілому схильним не тільки до тривалих теоретичних помилок (наукових делюзій) [Sheldrake, 2012; Aspren, 2013; Рутской, 2015]. Воно постійно потребує собі нових «кумирів». І іноді наділяє їх навіть фантастичними властивостями. Не уникла цієї долі і фізика. Мікросвіт заповнили різноманітні екзотичні частинки, які є «річчю в собі». Фантазія наша не боязка. І тому-то такі фантомні частинки як нейтрино навіть «придбали» здатність поширюватися швидше за швидкість світла. Але ж нейтрино фактично було введено лише для того, щоб можна було ігнорувати фізичну субмікронеоднорідність внутрішньоядерного простору [Даньльченко, 2008].

Уже Ньотер [Нётер, 1918] пов'язала збереження енергії і імпульсу з однорідністю відповідно часу та простору. І тому-то вільне падіння тіл в фізично неоднорідному просторі, в якому має місце градієнт невласного (координатного) значення швидкості світла, пов'язується з гравітаційним полем і супроводжується безперервною зміною їх імпульсу. Про який же тоді баланс імпульсів може йти мова відносно до процесу розпаду ядер? Адже при цьому взагалі відбувається перебудова внутрішньоядерного ПЧК. До того ж у фізично мікронеоднорідному просторі ядра повна енергія у центральних нуклонів менше, ніж у периферійних нуклонів. Однаковим у них є лише власне значення енергії. Тому-то надлишок енергії (що не унесена продуктами розпаду) лише перерозподіляється між рештою нуклонів. І, отже, він зовсім не виноситься за межі ядра фантомними нейтрино (що згідно Вайскопфу ніколи не входять до складу речовини [Weisskopf, 1965]). Насправді ж цей надлишок енергії «витрачається» на зменшення абсолютної величини сумарної негативної енергії зв'язку всіх протонів і нейтронів ядра. До того ж реєструються в процесі β -розпаду ядер зовсім не нейтрино. Реєструються лише зміни колективного просторово-часового мікростану всієї гравітермодинамічно пов'язаної речовини. Тільки ці зміни і здатні розповсюджуватися фактично миттєво (з надсвітловою швидкістю, що помилково приписується фіктивному нейтрино). Адже кожен момент власного часу речовини відповідає саме її конкретному колективному просторово-часовому (гравітермодинамічному) мікростану a , отож, і її конкретному термодинамічному мікростану Гіббса.

Та й фотон, звичайно ж, є лише квантом енергії електромагнітного поля [Weisskopf, 1964], а не частинкою [Даньльченко, 2008; 2014]. Адже випромінювання і поглинання електромагнітної енергії лише у вигляді її квантів, що пропорційні частоті електромагнітної хвилі, це є властивістю саме мікрооб'єктів речовини, а зовсім не самої електромагнітної хвилі. І в ній, отже, принципово не може бути ніяких фотонів. Як і в резервуарі з дощовою водою не має крапель дощу. На це вказує і виникнення у процесі анігіляції будь-якого мікрооб'єкта речовини і відповідного йому мікрооб'єкта антиречовини двох корельованих поміж собою фотонів, що дозволяє згідно парадоксу Айнштейна-Подольського-Розена не дотримуватися принципу невизначеності Гейзенберга. Адже, вимірявши з як завгодно високою точністю координати одного з них, можна з настільки ж високою точністю визначити і величину його імпульсу завдяки можливості вимірювання з високою точністю імпульсу корельованого з ним другого фотона.

На те, що не тільки фотон, а і нейтрино не є частинкою, вже багаторазово звертав увагу Вайскопф: «До частинок ми не відносимо світловий квант, так як він є квантом електромагнітного поля і підпорядковується статистиці Бозе. Нейтрино теж не відноситься до них тому, що ніколи не виступає в якості складової частини матерії» [Weisskopf, 1965; 1972].

До того ж цілком можливо, що так званий корпускулярно-хвильовий дуалізм – це лише дуалізм нашого примітивного опису фізичної реальності. А зовсім не дуалізм самої фізичної реальності. А частинка (корпускула), вочевидь, є лише макроскопічним поняттям. І, отже, наші фізичні уявлення все ще досі є переважно механістичними, макроцентричними і антропо обмеженими. І ми просто не в змозі зрозуміти, що в мікросвіті як немає, так і принципово не може бути ніяких елементарних частинок. За них ми приймаємо лише кінцеві локальні стоки витків єдиного всесвітнього спіральнхвильового самоутворення. На кінцеві спіральнхвильові утворення накладаються певні топологічні обмеження [Даньльченко, 2008, 2014; Winfree & Strogatz, 1983]. І ці обмеження подібні обмеженням, що накладаються квантовою фізикою як на кварки, так і на баріони та мезони, що складаються з них. А можлива кількість типів кінцевих спіральнхвильових утворень тим самим також обмежена, як і можлива кількість так званих елементарних частинок. І це-то вказує на неприпустимість наявності у фізиці мікрооб'єктів, що не мають спіральнхвильової природи і, отже, є лише фантомними «речами в собі».

Тому-то як внутрішньоядерні, так і зовнішні електромагнітні хвилі є лише накладеними коливаннями електричної і магнітної напруженості. Вони накладені на більш високочастотні просторово-часові модуляції діелектричної та магнітної проникностей фізичного вакууму. Саме ці-то модуляції фактично і переносять у просторі зміни колективного мікростану всієї гравітермодинамічно пов'язаної речовини. Адже вони розповсюджуються у власному ПЧК речовини миттєво (для стороннього спостерігача – з надсвітловою швидкістю і з частотою де Бройля). І це все добре узгоджується з синергетикою. Адже згідно з нею в фізичному вакуумі, що еволюціонував («старів»), і повинна була самоутворитися проторечовина, саме, у вигляді спіральнхвильового самоутворення [Даньльченко, 2008; 2010; 2014; Данильченко, 2021]» (Павло Данильченко, «Теоретичні оми і фантомні сутності в астрономії, космології та фізиці», 4-е інтернет-видання, Вінниця, 2022 <https://elibrary.com.ua/m/articles/download/11790/3866>)

Додаток 6. Яких же нацистів злочини можна вважати геноцидом українців?

«У Росії вже багато років нагнітається антиукраїнська істерія. З нею я зіткнувся вперше, коли з Російського Філософського Товариства до мене надійшло запрошення на VIII міжнародну науково-практичну конференцію «Фундаментальні та прикладні проблеми геополітики, геоeкономіки, міжнародних відносин, державної безпеки», в тематику якої входили розгляд та обговорення і такого питання [1]:

«Окупаційний фашизм, агресивний антиросійський нацизм і нерівність національностей – парадигма сучасного врядування в Україні... – Проблеми та перспективи успішної боротьби Східних регіонів та Криму проти антирусизму, антисемітизму і нацизму Західних регіонів України та окупації ними Києва».

Як бачимо, для брехливої російської інтелігенції (точніше «образованщини», як справедливо зауважив Солженіцин) нацистами і бандитами є західні українці, а зовсім не їхні співвітчизники, що насильно нав'язали українцям та іншим народам холопський спосіб життя своєї дуже схильною до фашизму бидлонації [2]. І це, незважаючи на те, що саме російські нацисти і бандити винищили західноукраїнську інтелігенцію і все заможне селянство після введення «радянських» військ на територію Західної України [3]. А також, незважаючи і на те, що, саме, російськомовні фашисти безкарно гвалтували західних українців під час війни [4] і відловлювали ненавчених військовій справі західних українців [5] (як це раніше робили работорівці, що полювали на негрів в Африці), щоб заградзагонами гнати їх, як і східноукраїнських «чорносвітників», на забій у перших рядах російської навали на Європу.

Мабуть, тому-то інтелігенція і уряд Росії досі не в змозі пробачити Україні не тільки винищення багатьох мільйонів українців (під час війни, голодоморами [6] та в

концтаборах) злочинним сталінським режимом, вирощеним на рабському людському гумусі Нечорнозем'я Росії [7], але навіть і застосовані до західних українців підлість та нищість з боку самих психічно інфантильних росіян [8]. Невизнання Росією всіх цих своїх нацистських злодіянь, що фактично були геноцидом народу України, звичайно ж, може розглядатися, і як парадоксальний прояв психопатологічного комплексу провини злочинця по відношенню до своєї жертви. На жаль, Росія в цьому не самотня. Адже Франція теж довго не могла пробачити свої гріхи народу Ізраїлю [9].

І як же, все ж таки, правий Максим Горький: «Згадуючи ці свинцеві гидоти дикого російського життя, я хвилинами запитую себе: так чи варто говорити про це? І з оновленою упевненістю відповідаю – варто; бо це – живуча, підла правда, вона не здохла і донині. Це та правда, яку необхідно знати до кореня, щоб з коренем же і видерти її з пам'яті, з душі людини...» [10].

Незважаючи на безліч нещасть, що причинили українцям росіяни, до України все ще «невеститься» [11] її колишня «супруга»:

«Росія, дійсно, найбільше нагадує деспотичну бабу, що ненавидить свого чоловіка (Україну, – П.Д.), якого колись силою або хитрістю на собі одружувала, але якого готова швидше задушити, ніж дати йому піти, тому що їй нестерпна думка про те, що він може бути десь щасливий без неї: «Нехай краще здохне, але при мені...» [12].

Росія все ще прагне загнати Україну, як в економічну, так і в боргову залежності від себе, фактично реалізуючи політику неоколоніалізму за допомогою своєї п'ятої колони і обросіянених українців-яничар. Саме з цією метою Росія і намагається асимілювати українців своїм психічно інфантильним російськомовним етносом, використовуючи блеф про «руський мір» та свій імперський міт про «багатовікове братерство українського і російського народів».

Для того ж, щоб усі українці стали такими ж, як і російськомовні росіяни, холопами, нужденними в тотальній опіці державною деспотією, Росія і сприяє всіляко консервації в Україні архаїчної імперської російської мовної картини світу (МКС). Адже несвідомі лінгвопсихічні установки цієї порочної холопської МКС (холопського світогляду, закарбованого в російській мові) консервують дитяче афективне сприйняття дійсності і гальмують розвиток критичного лівопівкульного мислення, формуючи тим самим психічну інфантильність і відповідний їй холопський менталітет. Якби не ця брехлива пропаганда «руського міру», більшість таких, як я, обросіянених українців поступово повернулися б до української МКС своїх волелюбних пращурів. І, віддавши своїх дітей та онуків на навчання в українські школи, вони позбавили б своїх нащадків порочної російської МКС, а тим самим і психічної інфантильності, і холопського менталітету. Адже тільки нерозумні люди можуть добровільно приректи своїх дітей та онуків на животіння в убогості на задвірках цивілізації.

Насправді ж ніякого легендарного «руського міру», як не було ніколи, так і немає. І, звичайно ж, немає і ніякого «руського народу», і ніяких «руських» (укр. «росіян») за межами Росії, як немає і англійців за межами Великобританії. В Україні всі її громадяни є зараз українцями, а в Росії – росіянами [13]. До того ж в Московії і в Росії споконвіку розрізняли «руських» та іновірців, а не «руських» і іногородців [14]. Та й колишні то «руські», що хоч якось і були ментально близькими до українців, давно вже асимільовані російськомовним холопським туранським етносом або ж винищені більшовиками і «радянською» деспотією [15]. Тому-то всі, хто величає зараз себе «росіянами», є, зовсім, не народом і не нацією, а лише атомізованим холопським населенням, що втратило свою національну самосвідомість [16] і є нездатним не тільки самоорганізуватися у громадянське суспільство, але й облаштовувати своє життя без тотальної опіки жорстокою державною деспотією. І адже, спроби розшукати російську націю абсолютно неприйнятні не тільки Україні, але й самій Росії. Думку про це більшості розсудливих росіян досить чітко висловив Григорій Явлінський: «...нам принципово неприйнятні як, наприклад, націонал-більшовизм, російський фашизм, крен в націоналістичну таку

сторону всього цього руху, спроба розшукати російську націю політичну і так далі. Ми до цього ставимося з величезним занепокоєнням і настороженістю, тому що ігри такого роду дуже небезпечні...» [17].

Багато розсудливих людей добре розуміє, не тільки те, що фашистську Німеччину випестували американці і європейці на противагу «Радянському» Союзу (нащадку Московської Орди [18], Совдепії [19]). Вони, звичайно ж, розуміють також і те, що, прийнявши удар Червоної Армії на себе і істотно послабивши її, Німеччина таким чином врятувала більшість народів Європи від «радянського» холопського способу життя. Вельми вдячні німецькому народові за це європейці і американці після закінчення другої світової війни знову відновили економіку Німеччини і допомогли їй стати одною з найбільш високорозвинених країн світу.

Проте мало хто усвідомлює, що, випередивши навалу Червоної Армії на Європу, німці фактично врятували українців від неминучого перетворення їх на гарматне м'ясо, і таким чином і від фізичного винищення їх російськими нацистами. А саму українську націю вони врятували від асиміляції інфантильним (холопським) російськомовним етносом. Адже, опісля того як українці були позбавлені еліти (інтелігенції), винищеної численними розправами і в концтаборах, їх усіх без істотного опору можна було б мобілізувати і під дулами автоматів заградзагонів НКВД [20] кинути як баранів на забій в перших рядах російської навали на Європу. І це, як відомо [21], з великим успіхом практикувалося ще пращурами і наставниками туранців (тюрксько-фінсько-російськомовних росіян) монголо-татарами.

Російські нацисти, окупувавши Україну, стали насильно нав'язувати українцям холопський спосіб життя своєї бидлонації [22], а тих українців, що не забажали ставати добровільними рабами («радянськими» холопами-колгоспниками), знищили численними розправами, в концтаборах і голодоморами разом з українським (кубанським) і російським козацтвом [23]. Так як волелюбні українці, що вижили після цього червоного терору, так і не стали придатними для «радянського» холопського способу життя, то і прирекли себе на те, щоб стати гарматним м'ясом російських нацистів.

Тому-то навалою на Європу російські нацисти вирішували відразу два свої завдання – захоплення нового життєвого простору в Європі для свого підлого холопського етносу і повне знищення в м'ясорубці війни української нації, що не здатна вести «радянський» холопський спосіб життя. Тим самим, звичайно ж, вивільнялися і благодатні землі України під заселення агресивно слухняними «радянській» деспотії російськомовними психічними інфантилами [24]. На те, що це неодмінно було б так, вказує використання беззбройних українок і українців після початку «звільнення» України в якості живого щита і мішеней для витрачання противником боєприпасів і, в тому числі, і для виявлення його вогневих точок, і для знешкодження своєю загибеллю мінних полів [25].

Та й саме звіряче винищення сімей тих, хто погодився (і не завжди добровільно) співпрацювати з німецькою окупаційною адміністрацією лише заради забезпечення можливості виживання своїм землякам в цей жорстокий час [26], красномовно говорить про те, що російські нацисти воліли, щоб українці вимерли, а не вижили на окупованих німцями територіях. Можливо, тому-то підконтрольні СМЕРШ-у партизанські загони і звірствували в українських селах, спалюючи будинки, гвалтуючи жінок і вбиваючи багатьох селян [27]. При цьому в східних та в південних регіонах України, звичайно ж, не надавалася перевага ні україномовним, ні обросіяним українцям. Адже і ті, й інші переконалися в тому, що, незважаючи на тяготи воєнного часу, простому люду під німецькою і румунською окупацією жилося, принаймні, не гірше, ніж під російською окупацією України. Як відомо, ані німці, ані румуни не вигрібали все з магазинів, як це робили російські нацисти під час провокованих ними голодоморів [28], а, навпаки, забезпечували населення окупованих територій всіма необхідними промисловими товарами [29]. Тому-то сталінському режиму і вкрай необхідно було, як викликати у російського обивателя недовіру до всіх українців, представивши їх зрадниками [30], так і

«виправдати» «радянський» геноцид українців, що ознайомилися з іншим – «нерадянським» способом життя під час німецької та румунської окупації.

Так як німці навіть в умовах війни не влаштовували в Україні голодоморів з оточенням військами приречених на вимирання регіонів, як це робили російські нацисти в мирний час, то українці з цього, звичайно ж, могли зробити для себе відповідні висновки. Тому-то, передчуваючи можливість провокування «радянським» режимом нового голодомору, вони всіляко і пручалися вилученню у них продовольства для потреб Червоної Армії. На підставі цього, а також і для здійснення своїх колишніх намірів російські нацисти і збиралися депортувати все населення України на схід Росії, щоб остаточно винищити його голодом в її необжитих регіонах [31]. Від цього українців врятував лише опір «радянському» режиму УПА, до якої могли приєднатися не тільки виселювані українці, а й багато бійців Червоної Армії українського походження. Російські нацисти, звичайно ж, дуже жалкували про те, що, незважаючи на всілякі винищення, все ж таки залишилося українців «дуже багато».

Підрозділи УПА знищували переважно німецьких офіцерів, а ні в чому неповинних простих полонених, змушених нести службу в німецькій армії, лише роззброювали і відпускали на волю, бо ж німецькі солдати, на відміну від «радянських» партизан-гвалтівників, були дисципліновані і поводитися в Україні, як правило, цивілізовано.

Тому-то всі українці (як українськомовні, так і нині російськомовні) і повинні свято пам'ятати, що їх пращурів не спіткала доля новгородців [32], російського дворянства і козацтва [33] лише завдяки самопожертві німецького народу, що не допустив навали Московської Орди (сталінській Росії [34]) на Європу в 1941-му році. У подяку за це українці замість знищеного монумента кровавому вампірові [35] неодмінно повинні встановити в Києві пам'ятник простому німецькому солдату Фріцу, що врятував Європу від червоної чуми (комуністичної зарази), а українську націю від повного винищення. Вочевидь, це посприє не тільки відновленню у німецького народу поваги до своїх пращурів, що загинули у героїчній боротьбі зі сталінською Росією, але й протверезінню психічно інфантильного російськомовного населення. Сподіваюся на те, що збір коштів на спорудження цього пам'ятника ініціює мер Києва та лідер партії «Удар» Віталій Кличко» (<https://elibrary.com.ua/m/articles/download/11235/3457>).

Посилання:

1. [VIII міжнародна науково-практична конференція «Фундаментальні та прикладні проблеми геополітики, геоeкономіки, міжнародних відносин, державної безпеки»](#), 15-16 травня 2014р., Санкт-Петербург, Росія, ([Тематика](#)).

[назад до основного тексту](#)

2. «З іншого боку, минуле Росії ніби не дає підстав для оптимізму. Протягом багатьох століть Росія була самою деспотичною монархією в Європі. Її конституційний – і який кволий! – режим тривав всього одинадцять років; її демократія – і то скоріше в сенсі проголошення принципів, ніж їх здійснення – якихось вісім місяців. Ледве звільнившись від царя, народ, нехай недобровільно і не без боротьби, підкорився новій тиранії, в порівнянні з якою царська Росія здається раєм волі. За таких умов можна зрозуміти іноземців або російських євразійців, які приходять до висновку, що Росія органічно породжує деспотизм – або фашистську «демотію» – зі свого національного духу або своєї геополітичної долі; більше того, в деспотизмі всього легше здійснює своє історичне покликання...» (Георгій Федотов, [«Росія і свобода // Доля та гріхи Росії»](#), Том 2, – С.-Петербург, 1992, с.276-303, у сб. [«Новий град»](#), Нью-Йорк, 1952);

«За що ви боретесь? Вам подобається фашизм? Але Росія являє собою саму послідовну форму фашизму, а Сталін проголосив гасло про велику могутню Росію» (Георгій Федотов, «Захист Росії», Нью-Йорк, 1988. С. 205);

«В іншому місці Федотов зауважує, що якщо вчора про зародження російського фашизму можна було говорити лише як про припущення, то нині це – досконалий факт. Точне позначення «радянської» системи – націонал-соціалістична. Можливо, що Федотов

зайшов трохи далеко у своїх узагальненнях і завуалював певні відмінності між двома тоталітарними системами. Однак він вказав на цілком реальну проблему, і для того часу його пророкування були безсумнівно пророчими... У «радянський» період вийшла коротка біографія Пуришкевича. У ній говориться, що за десять років до виникнення фашизму в Європі Пуришкевич вже виробив відповідний стиль поведінки (С.Б. Любош, «Російський фашист Володимир Пуришкевич», Л., 1925, с.29) і що він в інтелектуальному і моральному відношенні був на голову вище інших керманичів правої царського фаворита» (Уолтер Лакер, [«Чорна сотня. Походження російського фашизму»](#));

«До появи досить згуртованих груп (російських, – П.Д.) остзейських німців у Мюнхені та Берліні жодного фашизму у Німеччині зовсім не було. Саме остзейці підібрали у пивничках Гітлера та його людей, яких потім фінансово підтримували сам Великий князь Кирило Володимирович та його дружина. Ця група ставила за мету не допустити в Німеччині того, що сталося в Росії. Я пам'ятаю надруковану фразу Розенберга про те, що він задумав свою книгу, дивлячись на чернь, що шаленіє на вулицях Петрограда. Відомо, що Ленін та його довірена особа Карл Радек відправляли до Німеччини вагони зі зливками російського золота. Але німецькі солдати, які повернулися з програної війни, перебили своїх офіцерів і вбили керівництво німецьких соціал-демократів. У щоденниках Блока багато фраз про арійство. Блок відвідував збори філософського суспільства у Петрограді, в яких був присутній і Розенберг. Мережковський та Гіппіус їздили до Муссоліні; Коваленський знав Розенберга і, напевно, обговорював з ним проблеми арійства в Росії. Все це ланки одного ланцюга, і недарма Шулгін говорив, зокрема й мені особисто, коли я з одним літнім монархістом відвідав його у Володимирі, що фашизм – російський винахід. Напевно, основна причина виникнення фашизму саме в Росії пов'язана з крахом у горнилі більшовицької пожежі європейських організуючих початків» (Олексій Смирнов [фон Раух], «Навколо Троянди Світу», <http://neandertalshome.narod.ru/HTML/smirnov.html>, <https://baltvilks.livejournal.com/10208.html>);

«Всі фашизм асоціюють із німцями. Але батьківщина фашизму не Німеччина та Італія. Батьківщина фашизму – Росія. Фашизм як ідеологія та рух народився за часів першої російської революції 1905 – 1907 років і називався він чорносотенним рухом, а його члени – чорносотенцями (за аналогією італійці своїх фашистів називали чорносорочниками). Він зіграв свою історичну роль у страшній загибелі першої російської буржуазно-демократичної революції, у зростанні шовіністичного чаду в Росії на той час та у появі першого у всесвітній історії прецеденту російського «холокосту». Під час єврейських погромів часів першої російської революції були знищені десятки тисяч євреїв різного віку, включаючи немовлят. У Казахстані сублімації російського фашизму виявилися особливо наочно під час придушення національно-визвольної боротьби казахського народу проти царату 1916 року. Робилося це так: спочатку царські війська оточували бунтівний казахський аул. Потім все доросле населення винищувалося до останньої людини. Діти зганялися в центр аулу, в землю закопувався стовп, і після цього якийсь здоровенний солдат брав діточок за ноги і розбивав їхні голови об цей стовп. Мізки казахських діточок розбризкувалися по пиках солдатів. Ця страта викликала у них неймовірний регіт і доставляла канібальську насолоду. Тож німці були куди «гуманніші» за цих російських солдатів, заражених чорносотенною ідеологією. Через свою організованість вони внесли у процес знищення людей досягнення технічного прогресу: єврейських діточок спалювали в печях Майданека. У другу і третю російські революції російський фашизм успіху не мав, і він емігрував до Європи в обозах російських білогвардійців. Так і потрапив до Німеччини, Італії, Іспанії тощо. На генному рівні психологія фашизму живе у певній частині російського народу. Довгі роки віруси російського фашизму перебували у стадії анабіозу, але склалися, нарешті, такі довгоочікувані для фашизму історичні умови, що він почав розвиватися буйним кольором і не щодня, а щогодини. Така ще одна причина появи фашизму в Росії» («Трагедія»);

«Ставлення росіян до всіх сусідів, до народів своїх вчорашніх колоній – це всього-на-всього комплекс неповноцінності в концентрованому вигляді. Шовінізм в Росії – це не якісь маргінальні групи неонацистів, скінхедів та іншої нечисті. Ні, шовінізм, що переходить у російський фашизм, – це глибинний, щирий світогляд саме самого російського народу, горезвісного «старшого брата»...» (Борис Стомахін, **«Ошибка! Недопустимый объект гиперссылки.** [Ічкерія] [перемогти Росію?](#)»);

«Будь-які мрії про свободу, будь-які спроби цивілізування наштовхуються в Росії будь-якого століття на нездоланну стіну рабського, холопського менталітету народу, що не вміє та не хоче самостійно працювати і жити на зароблене, а мріє лише про доброго пана, стійло і корито з пійлом, яке пан не забуває регулярно наливати. Справді, «до чого стадам дари свободи»? І до чого обом сторонам – і народу-бидлу, і деспотам-пастухам – якісь любителі свободи, що бовтаються під ногами та теревенять про якісь там свої права і настирливо вимагають їх дотримання? У психушку їх, у табір, у СІЗО – під схвальне мукання і мекання народу!... Так було в Росії завжди, і так буде завжди... доки існуватиме сама Росія. Тоталітарна, бузувірські жорстока держава, тиранія міжнародних злочинців зі схвалення маси люмпенізованого бидла, що добровільно відмовляється від своїх прав в обмін на «соціальні гарантії» в стійлі...» (Борис Стомахін, [«Новий сталінізм»](#)).

[назад до основного тексту](#)

3. «За 21 місяць правління комуністів у 1939–1941 рр. на території Західної Білорусі та Західної України було депортовано у східні райони СРСР близько 320 тис. мешканців. Кількість заарештованих, у тому числі засуджених до розстрілу, склало 120 тис. осіб. Таким чином, за неповних два роки було репресовано 3% населення приєднаних країв: «У Західній Україні більшовицька деспотія знищувала в першу чергу активних суспільно-політичних діячів, щоб таким чином обезголовити народну масу і позбавити українське суспільство елементів організованого національного життя». «Коли Совети прийшли, – розповідав через багато років в «радянському» таборі український націоналіст Володимир Казановський дисиденту Михайлу Хейфецу, – вони в нашому Бучачі забрали 150 осіб. Всіх, у кого освіта була» (Олександр Гогун, [«Сталінські командос // Українські партизанські формування, 1941–1944»](#)).

[назад до основного тексту](#)

4. «Зате фактів удосталь вистачає про сексуальне насильство партизан в західних краях УРСР. Вочевидь, що багато командирів, розглядаючи місцеве українське населення як вороже, дозволяли підлеглим чи не будь-які «витівки». Зокрема, про поведінку колег з території Рівненщини своєму начальнику 9 серпня 1943 р. доносив командир загону ім. Котовського: «Групи Баті виступили з Близького через Березув. Група Воронцова пиячила, гвалтувала жінок; підпалювали хату, безперервно стріляли, боєць Семерикін, намагаючись вистрілити в мене, поранив свого – Маркова». Характерний опис бандерівцями ситуації на території Волині: «В селах Мшанці, Головній (зараз – Любомльський район Волині. – А.Г.) та інших гвалтували жінок і дівчат. У Головній був такий випадок: один чер[воний] на подвір'ї хотів гвалтувати 14-річну дівчину. Її батько, що ховався в підвалі, не витерпів, вийшов і почав його докоряти. Червоний побив його за це до напівсмерті. У лютому 1944 р. у Горохівському районі Волині був зафіксований показовий випадок: «Оперуючи по селах, червоні гвалтували жінок. Напр[иклад], гвалтували 60-річну жінку в Клені. У с. Воромлі під час гвалтування 5 дівчат, увійшов червоний старшина-лейтенант. Коли заборонив цей вчинок, трохи його не застрелили, і він пішов». Після війни Дмитро Медведєв згадував про подібний факт: коли чекіст розмовляв з командиром 12-го батальйону з'єднання А. Сабурова І. Шитовим, майбутнім командиром Тернопільського з'єднання, і командиром 7-го батальйону Л. Івановим, майбутнім командиром Волинського з'єднання про те, що їх бійці займаються бандитизмом та грабунками, не кажучи про пияцтво, і вимагав навести порядок, дисципліну, «колишній комісар батальйону Шитова сказав мені: «Що Ви хочете, щоб нас в першому ж бою вбили наші партизани?» Вони боялися своїх партизанів. Але повернемося до бандерівських звітів. У Тернопільщині в березні 1944 р. червоні, за

свідченням націоналістів, в першу чергу прагнули знайти і знищити членів ОУН, але цим не обмежувалися: «Іншим їх заняттям є – «Давай горілку, сало». Коли дістануть горілки, п'ють до втрати здорового глузду. Кидають зброю, стріляють в хаті, валяються по землі. Масово гвалтують жінок під загрозою револьвера. До згвалтованих жінок йдуть «у черзі». Йде 10-20 чоловік до однієї згвалтованої жінки. Є масові випадки, що в одному селі гвалтують від 20 до 50 жінок». Через два тижні у Львівщині спостерігалась точно така ж картина: «Партизани напиваються до безпам'ятства, а в такому стані гвалтують жінок» (Олександр Гогун, [«Сталінські командос // Українські партизанські формування, 1941–1944»](#)).

[назад до основного тексту](#)

5. «Від 4-го Українського фронту вимагали вишукування людських ресурсів на місці – мобілізування осіб військового віку у Західній Україні, вербування добровольців у Закарпатті... Брак людей був настільки відчутним, що мобілізування перетворили, по суті, в ловлю людей, як свого часу работоргівці ловили негрів у Африці. Добровільність була зорганізована «по-радянськи», приблизно так, як організовується стовідсоткова «добровільна» явка «радянських» громадян до виборчих урн... З дивізії виділялися війська в розпорядження мобілізаторам та вербувальникам, і, повертаючись назад, офіцери та солдати розповідали... Ось одне з таких оповідань: «Ми оточили село на світанку. Було наказано в кожного, хто спробує втекти з села, стріляти після першого попередження. Слідом за тим спеціальна команда заходила в село і, обходячи будинки, виганяла всіх чоловіків, незалежно від віку і здоров'я, на площу. Потім їх конвоювали у спеціальні табори» (Генерал-майор Петро Григоренко, [«У підпіллі можна зустріти тільки пацюків...»](#)).

[назад до основного тексту](#)

6. «Голодомор був задуманий російською адміністрацією, як акція особливої важливості, у Москві, здійснений з Москви, руками Москви і за допомогою московських багнетів і місцевих сатрапів, посланих та поставлених Москвою. З метою ліквідації українців і заселення України слухняними покидьками російського суспільства – як це зробили з землями німців Надволжя, кримських татар, чеченців, калмиків, карачаївців, балкарців та ін. Що й було здійснено в Східній Україні. Мешкаюча там сьогодні п'ята колони росіян, налаштованих на Москву, в буквальному сенсі співає і танцює на кістках мільйонів українських мучеників. Все це підтверджується фактом безмежного за своїм масштабом знищення української інтелігенції в період Голодомору. Його розмах на порядок, якщо не більше перевершує загальновідомий Великий Терор проти російської культури. Уявіть собі фізичну ліквідацію всього російського Срібного століття і всіх молодих письменників 1920-х років. Саме це сталося в Україні. «Були вбиті всі підряд», – саме так сказав мені колись мій покійний батько, який починав свою кар'єру в столиці «Радянської» України Харкові на кіностудії «Кінорабмол», заснованої дивом вцілілим Леонідом Луковим. Символісти, неокласики, футуристи, члени об'єднань «Гроно», «Гарт», «Ланка», «Арена», «Плуг», «Молодняк», «Спілка письменників західної України» та інших були вирізані майже повністю. Хто не був вирізаний – покінчили самогубством, як Хвильовий, Любченко, Борис Тенета, або померли на вулиці, як академік Михайло Слабченко. В історії України це так і називається – розстріляне відродження. Пік терору – 3 листопада 1937 року, коли в Сандормоку (Карелія) був розстріляний Лесь Курбас і з ним 198 письменників, художників і науковців з України... Якщо ж борзо замість покаяння і вибачень Москва приймається в черговий раз тягнути й не пускати українців до Європи, мимоволі виникає питання щодо психічної нормальності московської адміністрації, яка з холодним садизмом чекає, поки Україна остаточно задихнеться в її братніх обіймах. Про моральність московської адміністрації питання не виникає вже давно. Росія перетворилася на грудну жабу «пострадянського» простору...» (Андрій Безсмертний-Анзиміров, [«Удушення України як російська національна ідея»](#)).

[назад до основного тексту](#)

7. «Я хочу сказати, що більшовизм в Росії – не просто доктрина політичної секти Леніна, не дичка, що щеплена до російського стволу. Це явище не соціальне і не класове, це явище всього російського життя, його плід. Більшовизм в Росії – це психотип, і дай бог, щоб не генотип. Це національна риса ось, що страшно вимовити. Цим двом хамам, описаним Купріним, потрібен Сталін. Не Микола II, і навіть не Микола I, а саме Сталін. Цар-хам. Вони його чекають, вони їм чреваті. Сталін просто не міг не зрости на такому людському «гумусі». Купрін у 1908-му (!) зобразив двох абсолютно «радянських» людей. Абсолютно. Типові совки. Мимоволі погодишся з монархістом Володимиром Карпецем, який любить повторювати, що «радянське» – це і є російське. Треба задуматися: чи варто російським білим людям європейського складу особистості чіплятися за поняття «руський», доводити своє право на нього? Чи не пора їм почати формувати якісь нові, власні ідентичності на основі спільних цінностей та регіоналізму? Треба визнати, що поняття «руський» міцно монополізовано «агресивно-слухняним» бидлом. Адже російська ідентичність, як вона є, сформована Росією – імперією і церквою – в якості однієї зі своїх головних скріп...» (Добромир Воронов, коментар до статті [«Що змінилося за 100 років?»](#));

«Марксистська опричнина – окремих випадок російської опричнини». – «Сталінське варварство – пряме продовження варварства Росії». – «Царизм і комунізм – один і той же противник». – «Все перейшло в руки деспотизму не в 1917, а в 1689» (за іншим варіантом – в 1564). – «Російський месіанізм під псевдонімом марксизму». – «Поділ російської історії на дожовтневу і післяжовтневу – під сумнівом...» – «Комунізм – ідеологічна раціоналізація російської імперіалістичної політики, – більш універсальна, ніж слов'янофільство або православ'я». – «Нема змін у російській політиці з 1917 року». – «Перебільшене ставлення до жовтневого перевороту: ...знищення первісної моделі (революції), повернення російської історії на круги своя». – «Насіння соціалізму загинуло в російському ґрунті» (Тут погоджуся: ґрунт виявився для соціалізму міцним, довелося киркою додавати). – «Як до революції панувало зло і придушувалося добро, так і після революції». – «Між царизмом і советизмом пряма спадкоємність в пригніченні», «якісна схожість»...» (Олександр Солженіцин, [«Наші Плуралісти»](#));

«Рабство росіян споконвічно зумовлене. Це – рок історії. Навіть Ленін, що героїчно намагався перенести західне уявлення про свободу на російський ґрунт, не зміг звільнити росіян. Ленін, з його фанатичною вірою в марксизм, залізною волею, нетерпимістю, жорстокістю до ворогів, був сам носієм рабського менталітету росіян. Його вистачило лише на те, щоб знову повернути до рабства селян, пролетаріат та інтелігенцію. Він не міг впоратися з рабством, оскільки рабство було закладено у ньому самому. Він, як і Достоевський та інші «російські пророки», був «народженим від нашої неволі»...» (Деніел Ранкур-Лаферьєр, [«Мазохізм у російській літературі // «Тисячолітня раба» Василя Гроссмана»](#));

«...Ми ростемо, але не визріваємо; йдемо вперед, але якимось непрямим напрямком, що не веде до мети... У наших головах рішуче немає нічого загального. Все в них часткове, і до того ж невірне, неповне. Навіть у нашому погляді я виявляю щось невизначене, холодне, трохи схоже з фізіономією народів, що стоять на нижчих щаблях суспільних сходин... За все продовження нашого суспільного існування ми нічого не зробили для загального блага людей; жодної корисної думки не зросло на безплідному нашому ґрунті; жодної великої істини не виникло посеред нас» (Петро Чаадаєв, [«Філософічні листи»](#)).

[назад до основного тексту](#)

8. «Почуттєве сприйняття життя росіянами пояснює, чому в них більше східної ірраціональності, ніж західної раціональності, звідки йде їх особлива пристрасність. Емоції у них частіше переважають над розумом, а пристрасті – над матеріальними інтересами. При вирішенні важкого питання російська людина буде керуватися частіше «голосом серця», а не розумом. Від неї важко вимагати об'єктивності, «розумності»,

спокійного підходу до справи та жорсткої логіки... Вони довго, складно і глибоко думають над серйозними питаннями буття. Але це зовсім не означає, що довгі роздуми приведуть їх до певних рішень або рішучих змін у житті. Здатність мобілізувати себе до конкретної діяльності у них не розвинена, перебуває «на рівні дитини». Тому будь-яка критична ситуація, коли потрібно зібрати волю, проявити самостійність, може викликати у росіянина «дитячі реакції»...» (Алла Сергєєва, [«Росіяни: стереотипи поведінки, традиції та ментальність»](#));

«Переважно правопівкульне мислення в зрілому віці і відповідна йому незворотня лінгвопсихогенна (ментальна) інфантильність – «хлопство» (від англ. «Infant» – немовля та від укр. «хлоп'я», блг. «хлапе» – «малюк, дитина»; укр. «хлопець», чес. «chlapes», блг. «хлапак», пол. «chlорак», в.-луж. «khlor» – хлопчик) супроводжуються, насамперед, зниженим рівнем інтелектуального розвитку дорослої російськомовної людини:

«Інфантил¹²¹¹ – доросла (за паспортом) людина з психічним інфантилізмом. Інфантил – зовсім не те ж, що людина-дитина. Інфантил відстає від середньостатистичної норми розвитку, людина-дитина¹²¹² – від можливості стати дорослою людиною. Інфантил – вихід за межі норми, варіант деякої патології. Людина-дитина – звична норма¹²¹³, оскільки душевно дорослих людей навколо нас не багато. Кожен другий навколо нас – людина-дитина, – що незрозуміло навіть ображається, без мети лається, прилипає до телевізора і купує яскраве та смачне, а не потрібне і корисне» (Н.І. Козлов, [«Енциклопедія практичної психології // Інфантил»](#));

«Риси особистості людини-дитини (хлопа, – П.Д.): низька відповідальність, паразитизм, несамостійність; невміння контролювати свої почуття і бажання; неконструктивна, а іноді і деструктивна поведінка і реакції; образи на критику, мстюльки, роздратування; шаблонне бачення ситуації і шаблонне реагування на події; невротизм замість душевного здоров'я... Нерідко риси людини-дитини і причина, і наслідок незрілості – недорозвинення інтелектуального, душевного або духовного» (Н.І. Козлов, [«Енциклопедія практичної психології // Риси особистості людини-дитини»](#));

На підставі російської народної мудрості: – «Чоловіка від хлопчика відрізняє лише вартість іграшок, якими вони граються» – ментальну інфантильність, звичайно ж, можна відрізнити від психічної інфантильності і розглядати її як лінгвопсихогенну інфантильність, що не підлягає клінічній медичній корекції. Тому-то стосовно нинішньої ситуації в Росії цілком прийнятним може бути і такий висновок:

«В екстремальних ситуаціях логічне обдумування ситуації уповільнює необхідні дії. З усього цього зрозуміло, що для благополучного існування популяція повинна включати обидва варіанти емоційного і когнітивного функціонування: як з втратою, так і збереженням дитячих особливостей. Тому й той, і інший слід розглядати як норму» (С.Ю. Циркін, [«Психічний інфантилізм»](#));

Вельми виразно ця «норма» відображена Достоевським у романі «Недоросток»:

«Назва роману – метафора. Аркадій Долгорукий – недоросток не в прямому, а у переносному сенсі. Хоча герой і наполягає, що за законом і одружитися може, він ще не подорослішав не фізично, але в духовному сенсі» (В.М. Захаров, [«Творчість як усвідомлення Слова»](#));

«Весь наш народ – недоросток, а післяперебудовні спокуси – доросле життя (побічно, це підтверджують все ті ж опитування: іноземній молоді Росія імпонує на 20% більше, ніж літнім; рибалка рибалку бачить здалеку). Так хочеться блиснути перед оточуючими елементами дорослого і розкішного життя – пафосною іномаркою, будинком, яхтою... Крикнути заздрісному плебсу на нашмарках – «А я зміг! Я всіх вас зробив і маю!» (у вигляді безправних найманців і лохонутого електорату). Вульгарний кіч став елітарною модою. Старий і новий світ перехворів цим давно. Він живе розумом, а ми –

¹²¹¹ Хлоп зі зниженими інтелектуальними здібностями, – П.Д.

¹²¹² Фактично це те ж саме, що і хлоп в Московії, – П.Д.

¹²¹³ В Росії і в російськомовних регіонах України, – П.Д.

емоціями. Там замислюються і запитують – «Навіщо тобі трактороподібний джип, якщо ти не фермер? Навіщо БМВ, якщо ти не банкір, не сутенер або мафіозі? Навіщо золотий мобільник, якщо ти не епатажний фрік з гламурного журналу? Навіщо океанська яхта на Москві-річці? П'ять спалень на п'яти поверхах для бездітного тебе і дружини?». Все, що не раціонально, – емоційно. А крайні емоції, пристрасті – доля недоростків і бабуїнів, що відрошують статусні гриви для залякування одноплемінників. Бути гамадрилом та літнім недоростком у цивільному світі – поганий тон. А в іншому світі – хамло на джипі по зустрічній, вбачається сміливим нахабою» (Станіслав Михайлюк, [«За що Росію не люблять іноземці?»](#)).

Аналогічно тому, як немає чіткої межі між людиною, злегка схибленою чимось, і акцентуваною особистістю, немає її і між інфантилом і холопом (людиною-дитиною). До того ж за межами Росії, взагалі, відсутнє таке поняття як «людина-дитина», а відповідне йому поняття «холоп» втратило колишній свій сенс через дорослішання націй і стало вживатися лише в якості образи. Отже те, що є нормою в Росії і в деяких інших нецивілізованих державах, нормою для Західної Європи, звичайно ж, може і не бути. І, тому-то, ментально інфантильна російськомовна людина цілком справедливо там може розглядатися як психічно інфантильна людина і науково класифікуватися як інфантил, а не як «людина-дитина»:

«Взагалі англійський народ вважає нас, чужинців, якимись недосконалыми, жалюгідними людьми. «Не чіпай його, – кажуть тут на вулиці, – це іноземець», – що означає: «Це бідна людина або немовля...» (Микола Карамзін, [«Бідна Ліза»](#)).

«Одна недурна людина сказала, що авторитарні держави поводяться так, наче їх мешканці – підлітки. А тоталітарні поводяться так, наче їх мешканці – діти. Відомо й те, що більш розвинутим, більш цивілізованим народам первісні [люди] здаються підлітками або дітьми. «Великими дітьми» називали африканців і індіанців майже всі європейські переселенці; хто з роздратуванням, хто з розчуленням, але називали. Менш відомо, що «великими дітьми» вважали навколишні племена мешканці Давнього Єгипту ще в II тисячолітті до Різдва Христового, а Овідій, засланий до берегів Чорного моря, писав про «дорослих дітей» цих країв. Росіяни часто... занадто часто виявлялися в цій же малоповажній компанії. Але дозволю собі зауважити, що німці і мешканці Західної Європи ніколи не тримали за літніх діточок ні поляків, ні західних руських¹²¹⁴» (Олександр Бушков, Андрій Буровський, [«Росія, якої не було – 2. Російська Атлантида // Цивілізація підлітків»](#));

«Мені здається, що, вводячи визначення народу «дорослого» і «недорослого»¹²¹⁵ для характеристики його схильності відповідно до демократії чи авторитаризму, ми можемо з несподіваною легкістю прояснити картину багатьох історичних процесів, досі затуманених емоціями учасників дискусії, що збивають з пантелику. У світлі всього вище сказаного безглуздо звинувачувати Достоевського та Солженіцина в ретроградстві: адже не такий це й смертельний гріх – знати і розуміти дитячу душу свого народу! І навіть їх претензії до нудних ковбасників-швейцарців змінюють своє первісне забарвлення – непристойно злісні в устах дорослого, вони звучать майже мило в устах дитини, якій життя дорослих здається нудним. Їй огидні дорослі дядечки й тітоньки, що ведуть нескінченно занудливі розмови про політику, ціни та податки. Народ-дитина хоче грати в «сищики-розбійники» або в «дочки-матері» – як же не побоюватися тої дитячої відчайдушності, з якою цей народ може зловжити рівноправністю, що отримана не за чином, вірніше – не за віком?!» (Ніна Воронель, [«Ліберали проти ретроградів»](#));

«Мова не про особистому мужність, і не про мужність народу, а про те, що інфантильні люди не здатні самі робити те, що повинен робити Батько. Саме таким Батьком, точніше, «тінню Батька» став Володимир Путін для частини російсько-«радянських» людей. Діти заспокоїлися на час. Не розуміючи, що під ці їхні страхи цілком

¹²¹⁴ Тобто українців і білорусів, – П.Д.

¹²¹⁵ Точніше, «первісного психічно інфантильного», – П.Д.

можуть дати іншого татуса, який знову їх вистроїть у колони, і вони знову будуть ходити строем. І цей новий Батько може надати їм ПОРЯДОК, про який вони так тужать. Але порядок цей він надасть не в ім'я турботи про них, а в ім'я інтересів еліти. Але ж дітям неважливо у чому полягає ПОРЯДОК. Важливо, щоб відновилися правила гри. Важливо, що знову є Батько, і він суворий, і він знає, як і що потрібно робити. І тоді для російсько-«радянських» людей світ знову наповниться гармонією» (Олександр Самоваров, [«Інфантильний СРСР. Радянська людина так і не зросла»](#))...

[назад до основного тексту](#)

9. «Уряд однієї країни не може пробачити народу іншої проявлену до нього підлість та ницість з боку свого населення – парадокс, який подарувала світові демократична Франція» (Олександр Мучник, [«Філософія гідності, свободи і прав людини»](#)).

[назад до основного тексту](#)

10. Максим Горький, [«Дитинство»](#).

[назад до основного тексту](#)

11. «Мені шкода тебе, російська думка, і тебе, російський народ. Ти є якоюсь голою істотою, після тисячолітнього життя без імені, без спадщини, без майбуття, без досвіду. Ти, як безприданна фривольна наречена, засуджена на ганебну долю сидіти біля моря і чекати добродійного нареченого, який би взяв тебе у руки, а то ти змушена будеш віддатися першому покупцю, який розрядивши і обірвавши тебе з усіх боків, кине тебе потім, як непотрібну затаскану ганчірку...» (Василь Ключевський, [з щоденників та записних книжок](#), поміж 14 квітня і 7 травня 1866р., [«Афорізми та думки про історію»](#));

«Таємниця душі Росії і російського народу, розгадка всіх наших хвороб і страждань – в неналежному, в хибному співвідношенні мужнього і жіночного початку. У схованках Росії, в душі російського народу не здійснилося внутрішнього шлюбу, шлюбного з'єднання мужнього і жіночного початку, не був здійснений андрогенний образ. Мужній дух не з'єднався органічно з жіночною душею Росії, не опанував зсередини народною стихією. У Росії не відбулося того, що сталося у Франції, в Англії, в Німеччині, у всіх народів Заходу. Там на відомому рівні розвитку в національно своєрідній формі прокидався мужній дух і зсередини, органічно оформлював народну стихію. Російська земля все залишалася жіночною, все поводитися мов наречена, все чекала нареченого зі сторони. Вона віддавалася багатьом чоловікам, що приходили зі сторони, але ніколи не відбувалося від цього істинного шлюбу. Російський народ ніколи не міг із власних надр народити мужнього врядування, він шукав його за кордоном, закликав варягів чи німецьких чиновників» (Микола Бердяєв, [«Філософія нерівності»](#));

«Я ніколи не був заражений народницькими ілюзіями та ідеалами, завжди вважав їх помилковими, а частиною фальшивими, підробленими, заснованими на незнанні життя взагалі, і народного особливо. Ще в 1904 – 1906 рр. я дивувався, як і на чому тримається таке історичне непорозуміння, як Російська імперія. Тепер мої передбачення більш, ніж виправдалися, але думка про народ не змінилася, тобто не погіршилася. Бидло залишилося бидлом. Якби не світова війна, то м(оже) б(ути) ще десяток – другий ріків непорозуміння залишилося б нез'ясованим, але кінець загалом можливо було передбачити. Останні гілки слов'янської раси¹²¹⁶ виявилися настільки ж нездатними засвоїти і розвивати далі європейську культуру та виробити міцну державу, як і інші гілки, раніше запалі у рабство. Великорос побудував Російську імперію під командою головн(им) чином іноземних, особливо німецьких, інструкторів і підтримував її витривалістю, плодючістю і покірливістю, а не здатністю міцно засвоювати культурні навички, виробляти своє право та будувати міцні осередки держави. Витривалість і покірність йому знадобляться і надалі, а щоб плодитися, доведеться, мабуть, вирушати до Сибіру...» (Історик академік С.Б. Веселовський, [з щоденника](#), [28 березня](#) 1918; Питання історії, 2000, № 6).

[назад до основного тексту](#)

12. Олександр Браїловський, [«Країна підкованих бліх»](#);

¹²¹⁶ Точніше слов'янськофонної туранської раси, – П.Д.

«Можливо, росіяни в Росії страждають більше інших народів, але вони ні за що не захочуть страждати на самоті, і ніколи не пробачать успіху і благополуччя своїм колишнім сусідам по комунальці...» ([«Думки про Росію»](#), Gомumi bəхəs – General topics);

«– «Я не буду заглиблюватися в антропологію, щоб мене не записали в фашисти, але скажу про головну відмінність між нами: вони (росіяни, – «ГОРДОН») – раби, а ми – вільні люди. І нічого з цим не зробиш»... За словами письменника (Подерв'янського, – П.Д.) ставлення росіян до українців не можна змінити ніякими соціальними реформами. «Кацапи відчувають ненависть рабів до вільних людей. Це споконвічно глибока ненависть. Бо для них той, хто не раб, – ворог. Інакше у них не виходить. Їх тепер бісить, що люди, яких вони вважали своїми, до того ж злегка недоробленими, з якоюсь смішною мовою, в якомусь дурнуватою одязі, з якимись ідіотськими претензіями, раптом виявилися вільними людьми. І це пробачити їм не можна. Їх потрібно знищити. Якщо не фізично, то, принаймні, їх культуру, амбіції, політичну самостійність. Таке завдання. І тут абсолютно не в Путіні справа. Він не робить нічого такого, що не подобалося б цьому народу. Російський народ і його президент – єдині, як свого часу народ і партія», – підкреслив Подерв'янський. Він зазначив, що не слід дивуватися зростаючому рейтингу Путіна і відокремлювати президента РФ від російського народу, оскільки «вони однакові». Згідно за результатами червневого опитування «Левада-Центру», рівень схвалення росіянами діяльності президента РФ Володимира Путіна зріс до 89%. Більшість росіян – 85% – як і раніше підтримують рішення керівництва країни про анексію Криму. До України негативно ставляться 59% росіян», («ГОРДОН», [з інтерв'ю Леся Подерв'янського](#));

«Зіньковський не поділяв таких думок, що, мовляв, великодержавна політика Росії – це справа рук власне уряду, а в народі панують зовсім інші погляди, що «народ, мовляв, московський, якби мав можливість висловити свої думки, засудив би це варварство». Вважаючи інтелігенцію виразником думок народу, Зіньковський відзначає, що російська інтелігенція, за окремими винятками, «наголо централістична, асиміляторська», а тому «на превелике нещастя – це неправда». Тому урядова поведінка у справі асиміляції повною мірою відповідає поглядам самого народу московського, його історії, його культурі», а його уряд – це «гармонійний і логічний твір історії московського народу», адже, якби московський народ чинив опір «вакханаліям асиміляторським», то урядові спроби були б «мертвонародженими і марними без допомоги суспільної». У результаті такого аналізу Зіньковський приходять до цілком логічного висновку, що «народ, який виростив у себе деспотів, деспотично буде поводитися і з тим, хто матиме нещастя під його п'яту потрапити. Раб, зробившись силою, стає деспотом...» (Іван Боднарук, [«Історія української літератури ХІХ ст.: Трохим Зіньковський \(1861-1891\)»](#)).

[назад до основного тексту](#)

13. «...«Народ» – одне з найточніших понять російської мови. Воно має на увазі подвійне перенесення відповідальності: з «я» на «ми» і з «ми» на – рід: «ми-вони», зовнішньо-внутрішній фактор, що означає вічні пошуки не самопізнання, а самовиправдання. Слово «народ» зацементувало народ на століття. Незважаючи на відмінності між верствами, поколіннями, статями і регіонами, росіяни – спілка нащадків, битих батогами і канчуками. Росіяни – діти тортури. Там, де особливості індивідуального життя процвітають за рахунок громадського, народ – метафора або зовсім неіснуюче слово. У цій країні воно передає суть неправої справи» (Віктор Єрофеев, [«Енциклопедія російської душі // Ворог народу»](#));

«Вірно: слово «народ» заворожує. По перше, «vox populi vox dei», що було справжньою правдою в античні часи. По-друге і головне, росіянина француз поплутав з його тисячу сімсот вісімдесят дев'ять роком; ідолопоклонство почалося зі взяття Бастилії. Щасливі англійці, що обходяться без цього спокусливого слова: для них є тільки люди, конкретні люди. Чи не звідси англійські свободи і американська конституція, цей Парфенон права? Повторимо до оскоми те, чого в Росії не розуміють: англійське «nation»

зовсім не нація¹²¹⁷, не народ, а країна. Словосполучення Організація об'єднаних націй – хрестоматійна помилка перекладача. Хіба народи ця організація об'єднує, а не країни?» (Юрій Колкер, 2009, [«Семеро проти міфу»](#));

«Нація – зовсім не те саме, що плем'я, раса і етнос. Нація – це суспільство, відкрите для всіх і об'єднане не зовнішньою схожістю – не генетикою і навіть не мовою. Націю об'єднує щось набагато більш міцне – спільна ідентичність її членів, або, кажучи просто, загальна свідомість і дух братерства. У казці Кіплінга звірі й птахи допомагали Мауглі, коли той говорив їм заповітне слово «Ми з вами однієї крові». Секрет нації саме в такому заповітному слові, яке може об'єднати воєдино всіх, незважаючи на статус, походження і зовнішність. Нація збирає всіх, хто думає однаково¹²¹⁸. Говорячи інакше, це культурна спільнота. Спільність людей із загальною долею і спільними мріями. А вже потім творці нації придумують її членам і загальне походження з історією, і спільну мову, і загальне ім'я – ще кілька десятиліть тому такі нації, як ірландці, словаки і норвежці, просто не існували, а для німців і зараз місцевий діалект часто ближче літературної німецької, яку вивчають у школах. Але узи загальної культури¹²¹⁹ будуть міцнішими будь-яких кровних і мовних» (Юрій Аммосов, [«Росія – країна нещасних»](#));

«У світовій суспільній практиці затвердилося уявлення про нації як територіально-політичні утворення зі складними, але єдиними соціально-культурними системами. Якими б неоднорідними за складом не були державні спільноти, вони всюди самі визначають себе як нації і вважають свої держави національними або державами-націями. Народ і нація виступають в даному випадку як синоніми, і саме ці категорії надають початкову легітимність сучасній державі. Подання про єдиний народ-націю є ключовим моментом забезпечення стабільності та злагоди у суспільстві, а також запорукою міцності держави не меншою мірою, ніж Конституція, армія та охоронювані кордони. Ідеологія громадянської нації припускає існування відповідального громадянина, єдиної системи освіти, версії спільного минулого з його драмами і досягненнями, символіки та календаря, почуття любові до Батьківщини і лояльності державі, а також відстоювання національних інтересів. Все це становить те, що називають націоналізмом в його цивільному та державному варіанті. Усі держави світу вважають себе національними державами, і у Росії немає підстав бути винятком. Всюди стверджується уявлення про націю незалежно від расового, етнічного та релігійного складу населення. Нація – це не просто результат етнокультурної уніфікації і «тривалого історичного формування», а підсумок цілеспрямованих зусиль політичної та інтелектуальної еліти щодо затвердження серед населення уявлень про народ як націю, про спільні цінності, символи, прагнення» (академік РАН, директор Інституту етнології та антропології РАН Валерій Тишков, [«Російський народ і національна ідентичність»](#)).

[назад до основного тексту](#)

14. «Скрізь Руська земля, і ніде, ні в одній пам'ятці не зустрінемо вираз російський народ. Почуття народної єдності, що пробуджувалося, чіплялося ще за територіальні межі землі, а не за національні особливості народу. Народ – поняття надто складне, укладає в собі духовно-моральні ознаки, що ще не були притаманні тодішній свідомості чи навіть ще не встигли достатньо виявитися у самому населенні Русі. Притому не встигли ще згладитися залишки старовинного племінного поділу, і в межах Руської землі було багато незайманих асиміляцією чужинців, яких ще не можна було ввести в поняття руського суспільства. З усіх елементів, що входять до складу держави, територія найбільш доступна розумінню; вона і служила визначенням народності. Тому почуття народної єдності наразі виражалось ще тільки в ідеї загальної вітчизни¹²²⁰, а не у свідомості національного

¹²¹⁷ У російському її розумінні, – П.Д.

¹²¹⁸ А також і хто має позитивну компліментарність один до одного, завдяки відсутності серйозних відмінностей у ментальності, – П.Д.

¹²¹⁹ І узи єдиної ментальності, – П.Д.

¹²²⁰ Що досі так і залишилося у Росії, – П.Д.

характеру та історичного призначення і не в думці про обов'язок служіння народному благу, хоча і пробуджувався вже помисел про моральну відповідальність перед вітчизною нарівні зі святинею. На Любецькому з'їзді князі, поцілувавши хрест на тому, щоб усім дружно вставати на порушника договору, скріпили своє рішення закляттям проти призвідника, ...нехай буде на нього хрест чесний і вся земля Руська» (Василь Ключевський, [«Російська історія»](#), лекція 12);

«...«Знівечення російської людини призвело до знівечення самої Росії». Російська людина виникла за часів «татарського ярма», яке було зовсім не ярмом, а виробленням особливого типу (святий, подвижник), що багато в чому спирався на ціновані Чингізханом чесноти і був прищеплений до православ'я. Татарські мурзи обрусіли – і навпаки, росіяни «туранізувалися». Розпочате Петром I люте оєвропеєння країни поступово призводить до витіснення цього типу іншим: нетерпимим, агресивним, хижим – іноземцем у себе на батьківщині. Більш того, така псевдоросійська людина може носити маску і, прикидаючись, проповідувати чужі їй цінності; лицемірство ще сильніше спотворює її зовнішність...» (Georges Nivat / Жорж Ніва, [«Повернення до Європи»](#), VI. [«Азійська сторона Росії»](#)).

У Московії, та й пізніше в Росії розрізняли руських та іновірців, а не руських і іногородців: «Ось як починається перший розділ Соборного Укладення 1649 року «Про богохульників, і про церковних бунтівників»:

«Буде хто іновірці якої-небудь віри чи і руська людина...»... на початку XVIII століття слова «руські» і «татари» вживалися не в якості етнонімів, як прийнято зараз, а в якості термінів, що позначають релігійну приналежність. Руські – це християни, а татари – мусульмани. Саме тому про «татар» говориться, що це не тільки кримці, кубанці, але й «інші мусульманські народи...» (Н.Д. Гостев, [«Про значення слова «русський» в XVIII столітті»](#)).

Та й козаки ж називали себе руськими лише за вірою, а не за походженням, дистанціюючись таким чином від одновірців холопів, що обожнюють рабство:

«Цікаво, що аж до завоювання в 1920 р. «Радянською» Росією Яїка і насильницького встановлення там «радянської» деспотії прості козаки (які не отримали освіти в царських навчальних закладах) не вважали себе росіянами в сучасному, етнічному плані (тобто великоросами, московитами), а сприймали себе як окрему народність, що сповідує руську – християнську віру. До слова сказати, точно такої ж думки дотримувалися і донські козаки, що було зафіксовано у кінці XVIII століття Рігельманом А.І. в його відомій книзі «Історія або оповідання про Донських Козаків» (1778 р.): донські козаки «уявляють ніби б вони від таких собі вільних людей, а більш від Черкас та Гірських народів взялися, і для того вважають себе за природою не від московських людей, і думають достеменно тільки обросіянившись, мешкаючи при Росії, а не Російськими людьми бути. І за такої їх уяви ніколи себе московськими не йменують, нижче люблять, хто їх москалем назве, і відповідають на те, що «Я, мовляв, не Москаль, але Руський, і то за Законом і вірою Православною, а не за природою» (Олександр Рігельман, «Історія про донських козаків», – Ростов-на-Дону, 1992р., с. 17)» (Н.Д. Гостев, [«Про значення слова «русський» в XVIII столітті»](#)).

«У статуті грецького імператора Лева Філософа (886 – 911 рр.) «Про чин митрополичих церков, що підлягають патріарху Костянтинопільському», на 60-му місці поймає церква Руська (Рωσση), а поруч наступна за нею церква Аланська» (Дмитро Гловайський, [«Початок Русі»](#)).

Вочевидь, руська церква у слов'ян Козарії, нащадками яких є козаки, існувала вже задовго до виникнення Русі Київської:

«До 1945 р. переважна більшість колишньої Великоросії, Російського Народу, краща частина, духовне його ядро або «серце», насамперед – вся Свята Русь, було фізично знищено. І всього за 28 років – це половина життя одного покоління! «І тоді, в травні 1945-го, Сталін виголосив свій знаменитий тост «За руський народ!» Ніхто не міг

зрозуміти, в чому справа. Невже сатаніст і інтернаціоналіст насправді вклонився Руському Народу? Ні, Сталін знав, що «пірровим» характером перемоги йому вдалося довершити розпочату іудео-масонами з 1917 року справу винищення Великоруського народу, тобто, що Руського Народу більше немає! Він пив за здоров'я небіжчика. Те, що залишалося, і ще за звичкою (а також у знуцання) називалося «руським», на ділі в переважній більшості Руським Православним Народом вже не було. Народжені у 1930-х роках вступали до життя здебільшого вже атеїстами. Етнічна ж приналежність, по крові, а також – територіальна, як ми пам'ятаємо, для Руського Народу справдавна значили дуже мало або зовсім – нічого!» (Протоіерей Лев Лебедев, [«Великоросія: життєвий шлях»](#), «Голгофа Великоросії»).

[назад до основного тексту](#)

15. «У Росії не залишилося народу, замість нього – атомізоване населення і верхівка, що паразитує на ньому, плоть від плоті цього населення. Російська нація вже померла духовно і морально, і слідом за цим вмирає фізично. Врятувати – вже не народ, а окремих осіб, не охочих гинути, – може тільки корінний злам у громадському світогляді... Однією з основних характеристик життя сучасних російських людей є боягузтво. Ми стали боягузливою нацією...» (Ігумен Петро Міщерінов, [«Трагедія Росії»](#));

«Духовне життя європейські освіченого пана, що пам'ятав бульвари Парижу, що одержував листи з Бадену і Женеву, що сперечався про останній роман Жане і про «Фауста» Гете, було гранично далеким від будь-яких душевних рухів селянина. Не тільки тому, що селянин не читав Гете, а ще й тому, що самі основи душевного устрою пана і його кучера виявлялися різними. Одні й ті ж слова російської мови мають для них різний зміст. Одні й ті ж події осмислюються не просто інакше, а в інших категоріях» (Андрій Буровський, [«Вся правда о Росіянах: два народи»](#));

«...Синодальний переклад (Біблії, – П.Д.), разом з творами наших класиків, дозволяє побачити, як сильно змінилася мова, а разом з ним і менталітет народу. Дивує, як при настільки зміненій ментальності з нами залишилися такі риси, як відчайдушність, пияцтво, лінь, злодійство і дурість. Чим тільки живий великоруський шовінізм! Ці «родимі плями» – майже єдине, що підтверджує нашу руськість. По суті справи, це інший народ при тих же недоліках. Ось тема дослідження для філософів: куди діваються гідності і чому залишаються недоліки? ...Прочитавши хоча б словник Даля, ви погодитеся, що навіть в абсолютно ясні слова і фрази раніше вкладався інший сенс. Повторюся, ці мови схожі, але це мови двох різних народів, двох різних культур» (Станіслав Вершинін, [«Обережно: Синодальний переклад!»](#));

«Малий народ створив велику літературу, на хвилину став совістю Європи (і був нею усвідомлений у цій якості), а після 1917-го згинув: опинився частково вирізаним у ході громадянської війни, частково виштовханим за кордон, де розчинився в інших народах. Його місце заступив народ великий, мужик-христофор, що продер очі, булгаковський Шаріков. При погляді з боку етнічно він був тим же самим народом. Але жорстокий досвід, поставлений історією, змушує думати, що це не так. Росії Пушкіна – не стало» (Юрій Колкер, [«Тризна за Росією»](#));

«...Руський Народ¹²²¹ був знищений фізично, тобто завершив свою історичну Голгофу, пішовши з земного краю буття повністю. Деяка кількість його представників, тобто справді православних руських людей, ще якийсь час зберігалася. Але вона була вже настільки незначною, що не могла стати основою відродження народу, і нею можна було знехтувати. Замість Руського Народу на території Росії почав жити новий, інший народ, що говорить російською мовою, яка правда неухильно спотворюється, тому що нині в діловій мові зберігається тільки 16-17% російських слів, і що ніби то за кров'ю походить від Руського Народу, а за духом, за світосприйняттям та світоглядом, вже нічого спільного з Руським не має...» (Протоіерей Лев Лебедев, [«Великоросія: життєвий шлях»](#), р. 34 «Голгофа Великоросії»).

¹²²¹ «Радянською» деспотією, – П.Д.

[назад до основного тексту](#)

16. «Насамперед: ніякого (російського, – П.Д.) «народу» немає. Є сто сорок вісім мільйонів людей, об'єднаних в кращому випадку єдиним паспортом. Мало що їх об'єднує, крім громадянства. Всяка розмова про народ – найбільше огрубіння» (Віктор Шендерович, [«Про себе»](#));

«Росіяни¹²²² – це не нація, – це люди, що втратили свою національність...» ([«Думки про Росію»](#), Ёотумі бэхэс – General topics);

«Але така глибина відмінностей між росіянами і рештою світу пов'язана зовсім не з тим, що росіяни якісь убогі. Причина дуже проста. З усіх народів світу, тільки росіяни не встигли пройти трансформацію в націю... Націоналізм – це почуття спільності з іншими, без якого життя у величезному сучасному світі – жах без кінця. І саме в такому жаху зараз і живуть росіяни. Люди без нації, ім'я без речі. Саме тому буксує російська економіка, під виглядом демократії країною править тиранія, москвичі і провінціали ненавидять один одного, а сусіди бояться нас як чуми, самі не розуміючи чому. Якщо кожен з нас боїться висунути носа зі своєї нірки, бачачи зовні тільки ворогів, країна залишається на розтерзанні тим небагатьом, хто або безпринципний, або безрозсудний, щоб висунутися. До чого голосіння? У наших нещастях не винен ніхто, крім нас...» (Юрій Аммосов, [«Росія – країна нещасних»](#)).

«Люди не складають суспільство. Суспільство складають громадяни, а громадян у нас дуже мало. Так як громадян мало, будемо вважати, що суспільства немає – є населення і деспотія. Як в Африці. Населення саме собою живе, деспотичні керманічі самі собою. Оскільки ні населення, ні керманічі не зацікавлені у взаємодії, керманічі роблять те, що вважають за доцільне. Тому говорити про суспільство безглуздо. Люди, які є громадянами і якимось висловлюють свою думку, складають мізерну частину російської держави, і їх можна не брати до уваги. – Чому так вийшло? – Так було завжди – і до революції, і після революції, і зараз. Я написав велику статтю про те, що є малий народ і великий народ, європейський народ і гігантський російський народ. Гігантський російський народ ніколи не мав громадянської свідомості...» (Андрій Кончаловський, [«Про кризу церкви, президента-зрадника та пошук щастя»](#)).

[назад до основного тексту](#)

17. Григорій Явлінський, з інтерв'ю Андрію Шарію, [«Яблуко» готується до рішучих дій. Без СПС](#)»;

«Пропозиція затверджувати в Росії поняття не російської, а руської нації і повернути дореволюційне розуміння руських як всіх, хто такими себе вважає, не може бути реалізованою. Українці і білоруси вже не погодяться знову зараховувати себе до руських, а татари і чеченці себе такими ніколи і не вважали, але всі вони разом з представниками інших російських національностей вважають себе росіянами» (академік РАН, директор Інституту етнології та антропології РАН Валерій Тишков, [«Російський народ і національна ідентичність»](#)).

[назад до основного тексту](#)

18. «При нечисельності, злиднях і розрізненості тодішнього російського населення у східних землях не можна було й думати про те, щоб вибитися зброєю з-під панування монголів. Треба було обрати інші шляхи. Русі¹²²³ був уготований інший історичний шлях, для російських політичних людей – інші ідеали. Залишалося віддатися на великодушність переможців, кланятися, визнавати себе їх рабами і тим самим як для себе, так і для своїх нащадків засвоїти рабські риси. Це було тим легше, що монголи, які безжально винищували все, що їм чинило опір, були досить великодушні й поблажливі до покірних...» (Микола Костомаров, «Історія Росії в життєписах її найголовніших діячів», р. 8. [«Князь Олександр Ярославович Невський»](#));

¹²²² Точніше самозванці «псевдоруські», – П.Д.

¹²²³ Точніше, лише Залішанщині, – П.Д.

«...З геополітичної точки зору російське царство базувалося на відновленні політичної єдності території Монгольської імперії. Тільки на цей раз центром об'єднання була Москва, а не Каракорум. За словами князя Трубецького, Російська імперія може бути названа спадщиною Чингізхана» (Георгій Вернадський, [«Московське царство»](#), пер. з англ. Є.П. Бернштейна, Б.Л. Губмана, О.В. Строганової. – Твер: ЛЕАН, М.: АГРАФ, 1997);

«Московська держава виникла завдяки татарському ярму... Російський цар є спадкоємцем монгольського хана. «Повалення татарського ярма» звелось до заміни татарського хана православним царем і до перенесення ханської ставки до Москви. Навіть персонально значний відсоток бояр та інших служивих людей московського царя становили представники татарської шляхти... Сталось обрусіння та обправославлення татарщини, і московський цар, який опинився носієм цієї нової форми татарської державності, отримав такий релігійно-етичний престиж, що перед ним зблякла і поступилася йому місцем вся решта ханів західного улусу. Масовий перехід татарської шляхти у православ'я і на службу до московського царя з'явився зовнішнім вираженням цієї моральної притягальної сили... Монгольське ярмо тривало більше двох століть. Росія потрапила під нього, ще будучи агломератом удільних князівств, самостійницьких, розрізнених, майже позбавлених понять про національну солідарність і про державність. Прийшли татари, стали Росію пригнічувати, а заодно і вчити. А через двісті з лишком років Росія вийшла з-під ярма у вигляді, можливо, і «недобре скроєної», але «міцно зшитой» православної держави, що спаяна внутрішньою духовною дисципліною і єдністю «побутового сповідання», яка виявляє силу експансії і назовні. Це був результат татарського ярма, той плід, за яким можна судити щодо шкодочинності або сприятливості самого ярма у долі російського народу» (Микола Трубецький, [«До проблеми російського самопізнання // Про туранський елемент у російській культурі»](#), Берлін, 1926, – с.49);

«...Боротьба московських князів з золотоординськими ханами була не боротьбою за незалежність, як подають московські історики, а змаганням за панування у цій азійській деспотичній державі. Більшість військових заходів Московії в 15 – 17 ст. були спрямовані на відновлення цієї держави, яка розпалася внаслідок переміщення її політичного центру з Нижньої Волги до Москви. Зміна ж назви (Московське царство замість Золотої Орди) було лише словесним камуфляжем. Не дивно, що після політичного звільнення від татарської залежності вплив татар на формування московитського етносу не зменшився, а навпаки, збільшився внаслідок прямого включення тюркських народів та держав до Московського князівства» (Андрій Куліш, [«Книга пам'яті українців»](#), Науково-пізнавальний посібник, Харків: «Просвіта», 2000, – с.13-14);

«Колискою Московії було криваве болото монгольського рабства, а не суворя слава епохи норманів. А сучасна Росія є не що інше, як перетворена Московія... Між політикою Івана III і політикою сучасної Росії існує не подібність, а тотожність – це, як доведено, проста заміна імен та дат... Московія була вихована та виросла у жахливій і гидкій школі монгольського рабства. Вона посилилася тільки завдяки тому, що стала віртуозною (virtuoso) в мистецтві рабства. Навіть опісля свого звільнення Московія продовжувала грати свою традиційну роль раба, що став паном. Згодом Петро Великий поєднав політичне мистецтво монгольського раба з гордими прагненнями монгольського володаря, якому Чингізхан заповів здійснити свій план завоювання світу... Політика Росії – незмінна. Російські методи та тактика змінювалися, і будуть змінюватися, однак головна мета російської політики – підкорити світ і правити в ньому – є і буде незмінною. «Московський панславизм – всього лише одна з форм загарбництва...» (Карл Маркс, [«Викриття дипломатичної історії XVIII століття»](#), Глава IV);

«У XII – XIII століттях на Північному сході Русі народжується чудовисько. Назвати його можна по-різному: і традицією політичного безправ'я, і деспотією, і азійським шляхом розвитку. Незліченні лиха обіцяє цей шлях; безліч смертей, людських мук, розруху і здичавіння. Не одна кривава комета розтанула в небі, ледь чудовисько повело навколо своїми жовтими драконовими очима. Ось воно зметнулося, оскалилося

напівдиким конем з безплідного монгольського степу. Повіяло в усі країни жаром тортурних горнів і згарищ, пішов від чудовиська сморід тіл, що розкладаються, палаючого людського м'яса, крові, неприбраних нечистот, перегару гідкої місцевої горілки. Втупивши вертикальну зіницю, чудовисько гарчить: гучно, люто, ненависно. У його реві чути гул вогню і плач незліченних вдів, крик дітей, що живцем згорають у церквах, виття посаджених на кіл і забитих батогами, стогони вмираючих від ран. Настане страшний день – і воно стрибне. Кілька століть чудовисько відривало від Русі шматок за шматком, жадібно жерло і все росло – ніби пучилося. Все голосніше і страшніше його рик, все більший простір отруєно смородом, що йде від нього. Чудовисько перемогло, розірвало на частини, зжерло Русь, спотворило її за своїм образом та подобою. Тому чудовисько називається тепер Руссю, Росією – за ім'ям тих, що були жертві. Звичаї чудовиська йменуються «історично сформованим типом суспільства», злочини чудовиська – світлими подвигами; в гарчанні і витті чудовиська відшукується неосяжний космічний сенс. Кидок чудовиська на Русь, винищування і пожирання Русі тепер називається не навалом Орди і не появою на Русі Чуда-юда поганого, а «збиранням російських земель»...» (Андрій Буровський, «Ожилий кошмар російської історії. [Страшна правда про Московію](#)»);

«Історична потвора, зашкарубла та архаїчна, кисло-гірка ти смородина, від якої все життя – оскома! Каламутно-брудна, задушливо-гідка, безнадійна, бездорожня, розповзалася квашнею млявою, отруювала гординою фальшивою. На вільних завжди озлоблена, виразки випнуті, не ліковані... Скільки життів тобою загублено! Скільки душ тобою скалічено!.. Нудотна та кривава, ти не мати і не красна дівиця, ти – чудовисько багатоголове. Зверху голови нахабно скаляться, знизу – рабськи звикли кланятися. Верх – зрубати б та не засмучуватися, але ж низ – все одно залишитися! Не зміниться, та не виправиться, новий верх з нього проклянуть, і вчорашньому бидлу заздоровниця розчуленою слиною сплюнуть...» (уродженець Москви Юрій Нестеренко, [«Історична потвора...»](#), Вірші і пісні, 2010).

[назад до основного тексту](#)

19. «Територія Совдепії в 1918 році дивовижно збігається з землями князівства Московського в XV столітті. Ті ж корінні, лісові, бідні нечорноземні російські землі. Це не випадковість. Справа в тому, що «Радянська» деспотія зовсім не є наслідком Марксової теорії, вона самородна творчість російського генія. Точніше – зухвалого московського, бо вже заможним селянам російського Чорнозем'я і, тим більше, вільним козакам вона і в страшному сні не снилася. Революція була, якщо пам'ятаєте, соціалістичною, тобто, соціальною, а не національною. Тому війна і стала громадянською, а колишнім колоніям «радянську» деспотію принесли на російських багнетях – напевно, це і є інтернаціоналізм по-російськи. У Соведах реінкарнувалася традиція громади, рівності у злиднях, патерналізму, колективної відповідальності (і безвідповідальності), а революція і війна дали можливість відірватися від набридлої та безнадійної праці, помститися кривдникам – поміщикам і городянам, досхочу пограбувати та покомизитися. Так що громадянську війну виграв російський селянин» (Максим Каммерер, [«Якій же бути Росії?»](#));

«Цілком вочевидь, не треба мати велику фантазію, щоб Росію-рабу побачити і в недавньому «Радянському» Союзі, який теж був Союзом-рабом, обернувши весь «радянський» народ на народа-раба, усі народи Росії на народи-раби колосального військово-промислового комплексу «Радянського» Союзу-раба, і за допомогою грандіозної збройної потужності цього військово-промислового комплексу наша інтернаціональна держава народів-братів уже змагалася не з якимись там Кримом, Литвою, Польщею, а по суті з усім світом, нав'язуючи всьому світу руську ідею, руське діло під виглядом чи то соціалізму, чи то комунізму. «Комунізм переможе в усьому світі!» Не переміг, а зазнав краху. Але це зовсім не означає, що зазнала краху «русська ідея», і ми бачимо, як вона мімікрує і в яких способах виражається її самовиживання, неодмінно за рахунок інших» (Євген Гуцало, [«Ментальність Орди // Раби рабів»](#), або ж: [«Какую Россию мы потеряли?»](#));

«Одержавлення і детериторіалізування етнічності разом з формулою «багатонаціональності» послужили одним з аргументів на користь розпаду СРСР в ім'я «національного» (читай: етнічного) самовизначення. Вже після розпаду «радянський» народ як спільність був оголошений химерою, а «Радянський» Союз – «останньою імперією». Проте дослідження показують, що СРСР, незважаючи на радикальний розрив у 1917-му, був продовженням Російської держави, хоча слово «Росія» зникло з назви, а разом з ним пішли з мови поняття «російський народ» і «росіяни...» (Академік РАН, директор Інституту етнології та антропології РАН Валерій Тишков, [«Російський народ і національна ідентичність»](#)).

[назад до основного тексту](#)

20. «Чим більше ми дізнаємося про війну – тим більш нез'ясовна Перемога. У 1964-му – через майже двадцять років опісля війни – я вперше почув про загородзагони – про геніальну систему самовідданої хоробрості. Йдеш в атаку – можливо, пощастить, німці не – вб'ють. Відступиш – свої вб'ють обов'язково» (Олександр Мінкін, [«Чия перемога?»](#));

«Як і раніше, згідно доповідній записці майора держбезпеки В.М. Казакевича, «виключно велику роль» грали армійські загородзагони і дивізійні загороджувальні батальйони, що розташовувалися позаду стрілецьких ланцюгів і додавали військам «стійкості», неодноразово «попереджали неорганізований відхід», невпинно допомагали бійцям «виконати свій обов'язок перед Батьківщиною» (Володимир Бешанов, [«Рік 1943 – «переламний»](#));

«Чорну» піхоту, або ж «чорносвітників», найчастіше використовували як перші ешелони при наступі Червоної Армії на найскладніших ділянках фронту. Звільнені з окупації чоловіки мали довести таким чином свою вірність Батьківщині. Це були ті самі – здебільшого ненавчені військовій справі, безправні «пораженці» і «окруженці», що в силу різних обставин потрапили під німецьку окупацію, і тому з офіційної позиції «радянських» каральних органів – громадяни «другого сорту». Ось цим якраз – одну гвинтівку на трьох, пів цеглини в руки і, як напугтя: «Зброю добудете в бою!». А ззаду – загородзагони НКВС. Скільки «чорносвітників» загнали в крижані води Дніпра, скільки їх кануло у Вічність – вже не порахує ніхто» (Юрій Смола, «Обличчя», [«Чорносвітники»](#)).

[назад к основному тексту](#)

21. «У всіх завойованих царствах вони без зволікань ВБИВАЮТЬ КНЯЗІВ і вельмож, які вселяють побоювання, що коли-небудь можуть чинити опір. Гідних ДЛІА БИТВИ ВОЇНІВ І ПОСЕЛЯН ВОНИ, ОЗБРОЇВШИ, ПОСИЛАЮТЬ ПРОТИ ВОЛІ У БІЙ ПОПЕРЕДУ СЕБЕ. Інших же поселян, менш здібних до бою, залишають для обробки землі, а дружин, дочок і родичок тих людей, кого погнали в бій і кого вбили, ділять між залишеними для обробки землі... і зобов'язують ТИХ ЛЮДЕЙ НАДАЛІ ІМЕНУВАТИСЯ ТАТАРАМИ. Воїнам же, яких женуть в бій, якщо вони навіть добре б'ються і перемагають, вдячність невелика; якщо гинуть в бою, про них немає ніякої турботи, але якщо в бою відступають, то безжально умиряються татарами. Тому, б'ючись, вони воліють померти в бою, ніж під мечами татар, і б'ються хоробріше, щоб довше не жити і померти швидше». Ось вона, тактика класичних паразитів – «зріз» верхнього шару національної еліти, без якої «простий народ» залишається, подібним стаду баранів, а потім це стадо ведеться... на забій» (Н.І. Васильєва, [«Руська Хазарія // Від «великої Татарії» до Росії»](#));

«У самій московській землі вводяться татарські порядки в управлінні, суді, зборі данини. Не ззовні, а зсередини татарська стихія опановувала душею Русі¹²²⁴, проникала в плоть і кров. Це духовне монгольське завоювання йшло паралельно з політичним падінням Орди. У XV столітті тисячі хрещених і нехрещених татар йшли на службу до московського князя, вливаючись до лав служивих людей, майбутнього дворянства, заражаючи його східними поняттями і степовим побутом. Саме збирання уділів відбувалося східними методами, не схожими на одночасний процес ліквідації західного

¹²²⁴ Точніше Московської Русі, – П.Д.

феодалізму. Знімався весь верхній шар населення і уводився до Москви, замінюючись прийшлими та служивими людьми... Без винятку викорчувувалися всі місцеві особливості і традиції – з таким успіхом, що в пам'яті народній вже не збереглося героїчних легенд минулого... Кріпацька неволя селянства у Русі¹²²⁵ зробилася повсюдною в той самий час, коли вона відмирала на Заході, і не переставала обтяжувати до кінця XVIII століття, перетворившись на чисте рабство. Весь процес історичного розвитку в Русі став зворотним західноєвропейському: це був розвиток від свободи до рабства. Рабство диктувалося не примхою володарів, а новим національним завданням: створення Імперії на мізерному економічному базисі. Тільки крайньою і загальною напругою, залізною дисципліною, страшними жертвами могла існувати ця злиденна, варварська держава, що нескінченно розросталася... Світогляд російської людини спростився до крайності; навіть у порівнянні з середньовіччям – москвич примітивний. Він не міркує, він приймає на віру кілька догматів, на яких тримається його моральне і суспільне життя... Нова «радянська» людина не стільки виліплена в марксистській школі, наскільки вилізла на світ Божий з Московського царства» (Георгій Федотов, [«Росія і свобода // Доля та гріхи Росії»](#), Том 2, – С.-Петербург, 1992, у сб. [«Новий град»](#), Нью-Йорк, 1952, с. 150).

[назад до основного тексту](#)

22. «Скасування права від'їзду справило глибоку зміну в положенні вищого класу населення, бояр. З вільних слуг своїх сюзеренів вони перетворилися в невільних служивих людей. Така ж глибока зміна відбулася протягом XV – XVI століть в положенні служивих князів; спочатку закріплені були за державою території їх уділів; потім закріпачили самих вельможних князів... Закріпачення служивих князів, розпочате Іоанном III Васильовичем, продовжили його син Василь III Іоанович та онук Іоан IV Грозний. При найменшій підозрі в бажанні служивого князя від'їхати його брали під варту, а потім вимагали укріплену грамоту з поручителями. Ці останні, у свою чергу, повинні були представити за себе гарантів-«подручників». У невід'їзді того чи іншого князя виявлялися, таким чином, зацікавленими сотні служивих людей. В 1568 році за князя Івана Дмитровича Бельського поручилися 29 бояр; шість з них представили за себе 105 подручників» (Дмитро Калюжний, Ярослав Кеслер, [«Інша історія Московського царства»](#));

«Було б до того ж великою помилкою думати, ніби вплив рабства поширюється лише на ту нещасну, знедолену частину населення, яка несе його важкий гніт; зовсім навпаки, вивчати треба вплив його на ті класи, які витягують з нього вигоду, а не на ті, які від нього страждають. Завдяки своїм віруванням, найвищою мірою аскетичним, завдяки темпераменту раси, що мало піклується про краще майбутнє, нічим не забезпечене, нарешті, завдяки тим відстаням, які часто відділяють його від його пана, російський кріпак, треба сказати, гідний жалю не в тій мірі, як це можна було б думати. Його справжнє становище, до того ж, – лише природний наслідок його положення в минулому. До підпорядкування привело його не насильство завойовника, а логічний хід речей, що розкривається в глибині його внутрішнього життя, його релігійних почуттів, його характеру. Ви вимагаєте докази? Подивіться на вільну людину в Росії! Між нею і кріпаком немає ніякої видимої різниці. Я навіть виявляю, що у покірному стані останнього є щось більш гідне, більш покійне, ніж в тьмяному і заклопотаному погляді першого. Справа в тому, що між рабством і тим, яке існувало і ще існує в інших країнах світла, немає нічого спільного. У тому вигляді, в якому ми його знаємо в давнину, або в тому, в якому бачимо в наші дні в Сполучених Штатах Америки, воно мало лише ті наслідки, які природно випливають з цього огидного інституту: бідкування раба, розбещення власника, тим часом як в Росії вплив рабства незмірно ширше» (Петро Чаадаєв, [«Уривки та різні думки»](#));

«Вже за часів правління Івана III в російській державі складається система авторитарного панування, що мала значні елементи східних деспотій. «Государ всієї Русі» мав обсяг врядування і авторитет, незмірно більший, ніж у європейських монархів. Все населення країни – від вищого боярства до останнього смерда – було підданими царя, його

¹²²⁵ Кріпацька неволя селянства насправді у Московській Псевдорусі, – П.Д.

холопами. На думку багатьох істориків відносини підданства ввела в закон Білозерська статутна грамота 1488 р. За цією грамотою всі верстви були зрівняні перед особою державної деспотії. Широке поширення в нашій історичній науці отримала точка зору, що в цей час між князем і всіма верствами суспільства, включаючи і вищі, встановлювалися чіткі службово-підданські відносини. В їх основі лежали не договірні відносини, що були характерними для країн Західної Європи та фіксували як обов'язки, так і права і навіть привілеї тих чи інших соціальних груп, а жорстке підпорядкування і покірність волі великого князя. Припиняються від'їзди бояр від князя. Стверджується форма звернення бояр і князів до государя: «Я есмь холоп твій», – немислима для відносин між сюзереном і васалом. Посол Німецької імперії Сигізмунд Герберштейн на початку XVI ст. зазначав: «На Русі¹²²⁶ всі вони називають себе холопами, тобто рабами государя... Цей народ виказує більше задоволення в рабстві, ніж у свободі... Засновані на захисті та довірі взаємні відносини між володарем і васалом, при яких володар надавав захист, а васал обіцяв зберігати вірність, суперечили духу московського самодержавства. Московський князь і цар, хоча й вимагали підпорядкування і клятви у вірності, але самі якщо й давали, то були вільні відмовитися від них. Принцип взаємності, що включав у себе на Заході також і право опору, не узгоджувався з московським самодержавством, за уявленнями якого панування виходило лише з одного центру, тому й могутні бояри залишалися «холопами»... Цікава думка одного голландця, що побував у Росії на початку правління Михайла Федоровича Романова, наведена істориком Костомаровим: «Сподіваюся, що Бог відкриє очі юному цареві, як то було з колишнім царем Іваном Васильовичем: бо такий цар потрібен Росії, інакше вона пропаде; народ цей благоденствує тільки під дланню свого володаря і тільки в рабстві він багатий і щасливий». Ця думка цікава і тим, що холопський стан як природний для російської людини відзначається вже тоді» (Георгій Киреев, [«Зрозуміти Росію»](#));

«Ця країна (Росія) – країна вільновідпущеників та плебеїв, які не знають і не вміють користуватися несподівано придбаною свободою і нудьгують за благами ситого рабства... Країна рабів, країна панів. Раб, що одержує панування, стає деспотом; пан, що втрачає панування, перетворюється на ніщо, – такий російський характер... Рабство в цій країні – цілком природний стан, в якому багато хто себе чудово і вільно почуває. Рабство, цілком природне і добровільне, що ніким та нічим не примушується» ([«Думки про Росію»](#), *Сотуні вэхэс – General topics*);

«Подібний етнос повинен мати деспотичне правління, він потребує такого правління, як наркоман потребує наркотиків, таке деспотичне правління з природи подібного етносу, це по-перше, а по-друге, деспотичне правління автоматично спонукає подібний етнос перебувати в тому стані та вигляді, в якому він перебуває, органічно потребуючи, знову ж таки, деспотичного правління» (Євген Гуцало, [«Ментальність Орди // Раби рабів»](#), або ж: [«Какую Россию мы потеряли?»](#));

«Сьогодні багато росіян здивувалося б, як тоді іудеї: від якого такого рабства нас звільняти, якщо ніяким рабовласникам ми не належимо, немає навіть кріпосного права, навіщо нам якась ілюзорна свобода? Тим не менш, з формальним скасуванням кріпацтва російське рабство нікуди не поділося, воно просто перейшло в інші, більш витончені і приховані форми, а «сума» несвободи, кількості залежності залишилася тою ж самою, якщо не звеличилася ще більше. До речі, алкоголізм та інші подібні «звички» – це теж одна з форм втілення рабства, що легко перетікає з однієї форми залежності в іншу. Горезвісне російське пияцтво – це «привіт» від кріпосного права – «я тут, я нікуди не поділося»...» (Юрій Кузнецов, [«Неволя «більш краще», ніж воля?»](#));

«Містика російської душі, про яку так багато філософствують всі кому не лінь, є ні що інше, як прояв рабського¹²²⁷ менталітету. Він виражається і в міщанстві, і в вірі і невірстві, і у покірній «працьовитості», у відчайдушності та хуліганстві, і у відвазі воїнів, і

¹²²⁶ Насправді в Московії, – П.Д.

¹²²⁷ Точніше, холопського менталітету, – П.Д.

у відсутності гідності в російському характері. Він проявився і в ленінському синтезі несвободи і соціалізму, що привів до народної держави, побудованої на несвободі. Зауважимо, демократія з її преклонінням перед деспотією більшості і фактичним придушенням сфери індивідуального мислення – нова логіка рабства» (Доктор економічних наук Людмила М'ясникова, [«Російський менталітет та управління»](#)).

[назад до основного тексту](#)

23. «До Дону прийшла смерть. Не перевиховувати, не більшовизувати «контрреволюційне» козацтво йшли червоні. Вони вирішили його знищити як таке. 24 січня 1919 Оргбюро ЦК випустило циркулярну інструкцію за підписом Свердлова, в якій говорилося: «Провести масовий терор проти багатих козаків, винищивши їх поголовно, провести нещадний масовий терор до всіх взагалі козаків, що брали будь-яку пряму або непряму участь у боротьбі з «Радянською» деспотією. До середнього козацтва необхідно застосувати всі ті заходи, які дають гарантію від будь-яких спроб з його боку до нових виступів проти «Радянської» деспотії». Наказувалося «конфіскувати всі сільськогосподарські продукти, провести... в спішному порядку фактичні заходи з масового переселення бідноти на козацькі землі» (Валерій Шамбаров, [«Білогвардійщина»](#), – М.: ЭКСМО-Прес, 2002);

«Член Колегії захисників Кубанського краю в 1920 – 1930-і роки Н. Палібін згадував пізніше у своїй книзі «Записки «радянського» адвоката» випадок, очевидцем якого йому довелося стати в 1920 році. У станицю Старо-Джерілієвську на Кубані увійшов загін ЧОП. Зібравши на станичній площі мітинг, чопівці стали викрикувати прізвиська станичників, почергово питаючи: «Хороша це людина? Хто за, підніміть руки!». Автор залишив таке свідчення: «Присутні не підозрювали, що вони виносять смертний вирок... Їм здавалося, що, чим більше вони піднімуть рук, тим сильніше буде захист підозрюваного. Вони голосували за чесних порядних людей, домовитих господарів, трудівників-хліборобів. Через годину після настання темряви люди, які отримали переважну більшість голосів, зі зв'язаними руками були замкнені в сараї... А в досвітніх сутінках 21 чоловік і 4 жінки були виведені за станицю і порубані шашками...» (Георгій Кокунько, [«Як комуністи знищували козаків»](#));

«У придушенні повстання були використані авіація і танки. Повстання було жорстоко придушене в океані крові. Повстанців, разом з їхніми родинами, колонами гнали по сніжних дорогах роздягненими і босими енкаведисти з собаками. Зганяли до залізничних станцій, де стояли заздалегідь подані ешелони з товарних вагонів без води, печей, вбиралень. По 70 –100 людей заганяли у вагони, закривали на замки і пломбували. Вікна у вагонах були забиті дошками і зверху обтягнуті колючим дротом. Ешелони мчали нещасних козаків у Сибір, на Далекий Схід. Кошмарний жах творився у вагонах: холод, голод, плач дітей і матерів, самогубства, хвороби і смерть. Тих, що залишилися живими викинули в сибірському лісі і змусили будувати бараки і землянки. Діти, жінки, старі без одягу та продуктів харчування падали і вмирили – як мухи. Вранці можна було бачити людей, що цілими сім'ями повісилися на деревах» (Костянтин Черкасов, (відповідь перед історією за одну спробу), т. 1. – Мельбурн, 1963, с.58–59, [«Генерал Кононов»](#));

«І «голод, і недоїдання надали до рук кривавої комдеспотії нову і страшну зброю для її політичної боротьби з невгодними або небезпечними частинами населення. І деспотія людиноподібних використовує її нещадно. Ясно видно напрямок ударів голодом з боку організаторів голоду. Це – козацьке населення Північного Кавказу, це – «соціально небезпечні» групи у всьому населенні Росії... Їх прирікають на швидку і вірну голодну смерть у в'язницях, концентраційних таборах, засланнях, під час довгих етапних шляхів. Так гине найкраща, сама хазяйновита частина селянства та козацтва і глибше підривається сільське господарство» (А.В. Федорів, [«Голод – знамено Росії»](#), Прага, 1933, №6, с.3–4; цит. за: [«Голод 1932–1933: причини, масштаби, підсумки»](#));

«Восени 1932 – навесні 1933 небачений голод охопив Україну, Північний Кавказ, Надволжя, Казахстан, Західний Сибір, Південь Центрально-Чорноземного регіону та

Уралу – територію з населенням близько 50 млн. людей. Масова загибель людей була штучно організована деспотією для придушення опору села колективізації за допомогою, насамперед, безжалісних і непомірних хлібозаготівель осені-зими 1932 року, підтриманих повсюдним і активним застосуванням методів терору і залякування населення. Так, якщо в 1930 році деспотія вилучила понад 30% валового збору зерна, то на наступний рік цей показник був збільшений до 40%, а в 1932 році в основних зернових районах – до 45%. Щоб краще зрозуміти що відбувалося, відзначимо: урожай 1932 майже на 140 млн. центнерів був менше урожаю 1930 року, а в підсумку показники хлібозаготівель в 1932 році виявилися вищими більш ніж на 30%. При цьому 1932 зовсім не був особливо неврожайним – роком раніше недорід був набагато більше. За розумної політики заготівлі хліба середнього врожаю з надлишком вистачало для того, щоб уникнути голоду. Ні, мова йшла саме про штучно задуману акцію остаточного пригнічення, удушення регіонів Півдня Росії» (Георгій Кокунько, [«Як комуністи знищували козаків»](#));

«І знову згадує І. Варивода: «Голі, як попало накидані на гарби – хто висів через драбини головою, у кого руки висіли до землі, хто одну або обидві ноги задер вгору – задубів, «вороги народу» здійснювали останню путь на цегельню, на Бакай. Там був раніше цегельний завод і глину брали з кар'єру. Кидали всіх у братську могилу, від немовлят до бороданів. Кидали і живих ще, але таких, що вже все одно дійдуть, помруть... Вночі Зайцев, комендант, викликав до себе голів колгоспів, – Я – під вікно, підслуховую, – Викличе голів колгоспів і питає: – У тебе сьогодні скільки здохло? – 70 осіб. – Мало! А у тебе? – 50 осіб. – Мало!» (Георгій Кокунько, [«Як комуністи знищували козаків»](#));

«Безперервною низкою потягнулися з України та Північного Кавказу до мерзлих боліт Далекого Сходу наглухо забиті вагони з десятками тисяч «саботажників», яких гнали на вірну смерть. Очевидець-залізничник, який бачив на початку 30-х років ешелони депортованих з Кубані, свідчить: Багато разів з вагонів, що проходили, нам викидали згортки. Ми знали, що в них. У них були дитячі трупи. Ми розгортали їх, діставали записки, дуже схожі за змістом: «Заради Бога, поховайте в землі раба Божого...» І ім'я. І ми ховали уздовж залізничного полотна цих самих «куркулів», «рабів Божих» Михайликів, Даринок, Іванів – грудних і однорічних, русявих і чорнявих... А на їхній батьківщині і на їх крові вставали колгоспи. У будинки розкуркулених в'їжджали нові господарі... («Північна правда» (Ягідне), №10-12/1989)» (Сергій Наумов, [«ЧОРНІ ДОШКИ»](#). З історії голодомору 1932 – 1933 років на Кубані, Жигулівськ).

[назад до основного тексту](#)

24. «Свідомість багатьох росіян дуже архаїчна, і порівняно з людьми інших народів (у тому числі поляків, українців і білорусів) вони агресивні. Неймовірно, непристойно агресивні. Багато разів мені доводилося спостерігати, як іноземці дивуються цій агресії російських колег. Як він любить, пестить, пестує свою агресивність, цей середній росіянин! І в малому, і у великому він інстинктивно прагне розділити світ на «їх» і «нас». Відокремитися, сховатися від «них», скажімо, закрившись за колючим дротом «закритих міст» – комфортабельних і добровільних концтаборів для переможців. А якщо вдасться – то напасти на «них», стукнути, образити, знищити! Дуже часто росіянин навіть не розуміє, що він агресивний, що його поведінка прочитується як загроза... Агресія – це ж не тільки готовність напасти, віднімати, застосовувати силу. Це і повне нерозуміння оточуючих. Їх ніби то і не існує...» (Андрій Буровський, [«Ожилий кошмар російської історії. Страшна правда про Московію»](#));

«Російська ідея – це агресивна смиренність. Тобто, справжня російська людина не тільки готова миритися з оточуючою її підлістю і несправедливістю, вона вимагає такої ж поведінки і від оточуючих. «Милосердна до жорстоких буде жорстокою до милосердних» – вся психологія російської людини будується на цьому ось «милосерді до жорстоких». Бажання боротися за свої права, карати винних, вимагати справедливості вважається дурним, а то й не етичним...» (луганчанин Олександр Володарський, [«Російське»](#));

«Якщо росіянам надати право вибрати собі ватажка, вони вибирають самого брехливого, підлого, жорстокого, разом з ним вбивають, грабують, гвалтують, згодом звалюють на нього свою провину. Через час церква проголошує його святим». Сказано так, ніби Салтиков-Щедрін Михайло Євграфович дивився в наш час. Ви скажете, що зараз абсолютно інший час, він тече, як ріка, в яку не ввійти двічі. Час змінюється, техніка змінюється, ще 20 років тому ми нічого не знали про мобільники, інтернет, скайп. Але людина¹²²⁸ залишається такою ж, якою була і 200 і 2000 років тому – жадібною, хитрою і хижою» (Володимир Левін, [«Знак біди»](#));

«Цар Васька (Василь Шуйський, – П.Д.) – породження свого суспільства, не більше того. Самий підлий, найхитріший, найнікчемніший? Може бути. Краще за всіх вміє домагатися своїх і тільки своїх егоїстичних цілей? Краще вміє паскудити, зраджувати і падлючити? (Як казав один мій знайомий «комерсант»: «коліна можна потім і обтрусити»...). Припустимо, що все це так. Ну, а решта-то... Вся величезна країна куди дивилася?! Московія бачила, кого вибирала, – це раз. І заслужувала того, кого обрала, – це два. Підле, що не відає честі, не знайоме з порядністю суспільство, в якому і годиться всіяко задирати п'ятачок, отримало істинно свого лідера. Готова до смуги країна вибрала того, хто її стряхне до Смуги. Настане день, і «царя Ваську» скинуть з трону, пострижуть у ченці, віддадуть полякам. На засіданні Сейму він буде валятися у поляків в ногах, плакати і просити вибачення, а потім непомітно помре в 1612 році, вже нікому не цікавий» (Олександр Бушков, Андрій Буровський, «Росія, якої не було – 2. [Російська Атлантида // Обвал у смугу](#)»);

«Академік М.М. Моїсеєв (математик і еколог, авторитетна фігура у 1970-і – 1990-і рр., нині покійний) в ході дискусії у «Горбачов-Фонді» висловився: «Угорі (по контексту мова йде про ієрархію деспотії) може сидіти негідник, мерзотник, може сидіти кар'єрист, але якщо він розумна людина, йому вже дуже багато прощено, тому, що він буде розуміти, що те, що він робить, потрібно країні», – (цитую за вид. «Горбачов-Фонду» «Перебудова. Десять років по тому», Москва, «Квітень-85», 1995 р., с. 148). Якщо сенс цього вислову виразити коротше, вийде: «Те, що добре для розумного негідника, – добре для всієї країни». Заперечень не було. Причини мовчазної згоди представників інтелігенції, які брали участь у дискусії (включаючи і першоієрарха кінематографії та «мораліста» М.С. Михалкова) можна зрозуміти із слів мистецтвознавця І.А. Андрєєвої, яка сумбурно висловила наступне: «Моральні основи – це високо і складно. Але елементи етики цілком нам доступні». Тобто, що таке моральність і, відповідно, що таке праведність, – учасникам дискусії невідомо. Тому, якщо «угорі» опиниться розумний, але не негідник і мерзотник, а той, хто непохитно намагається втілити в життя праведність, то вся корпорація негідників і мерзотників почне волати, що до врядування прийшов жорстокий тиран» (Константин Петров, [«Нам потрібна інакша школа // Введення до гуманізму: до фальшивого та до істинного»](#));

«У складі ж всякої душі є начало святе, специфічно людське і звірине. Можливо, найбільша своєрідність російської душі полягає в тому, що середнє, специфічно людське начало є в неї непропорційно слабким порівняно з національною психологією інших народів. У російській людині як типі найбільш сильними є начала святе і звірине... Не гуманізм у нас запізнився від запізнення культури, а культури у нас не було і немає від слабкості гуманістичного начала. Гуманізм – це незалежна від релігії наука, етика, мистецтво, громадськість і техніка. Це є те, чим людина відрізняється від звіра. Але саме російська людина, що поєднувала в собі звіра і святого по перевазі, ніколи не досягала успіху в цьому середньому і була гуманістично некультурною на всіх шаблях свого розвитку. Недарма поет-слов'янофіл (О.С. Хомяков, – П.Д.), від якого швидше за все можна було б чекати ідеалізації російського народу, виголосив щодо Росії дуже суворі

¹²²⁸ Вочевидь, російськомовна людина-дитина, – П.Д.

засудження, які підсумовуються визнанням, що вона «і всякої гидоти сповнена»...» (Сергій Аскольдов, [«Релігійний сенс російської революції»](#), у сб. «З глибини»);

«К. Леонтьєв каже, що російська людина може бути святою, але не може бути чесною. Чесність – західноєвропейський¹²²⁹ ідеал. Російський ідеал – святість... Російській людині часто видається, що якщо не можна бути святою і піднятися до надлюдської висоти, то краще вже залишатися в свинячому стані, то не так вже важливо, чи бути шахраєм чи чесним. А так як надлюдський стан святості є досяжним лише дуже небагатьом, то дуже багато хто не досягають і людського стану, залишаються у стані свинячому» (Микола Бердяєв, у сб.: «Доля Росії», 1918р., [«Про святість та чесність»](#));

«Ця країна (Росія, – П.Д.) – країна рабів, але рабів відданих, що своїм господарям не змінює, інших господарів ненавидить і відчуває завжди послаблення деспотизму в них, і через це час від часу їх замінює... Благо Росії могло б бути в об'єднанні волі кращих людей, але, на жаль, у кращих людей Росії частіше зустрічається параліч волі, а нікчеми з їх стадним інстинктом тут становлять суспільство, що керується /*beer*/ми. Воістину «Баранів» ведуть на бійню спеціально вимуштрувані «Козли»... У цієї країни немає майбутнього, принаймні, того про яке вона мріє. Царський режим, комуністичний режим, демократичний режим, що вони не роблять, все одно виходить режим. Мабуть проблема цієї країни не в політичних системах, а в самих громадянах. Кажуть, врядування псує людей. Я так не думаю. Швидше люди псують врядування. Безпристрасний холодний інструмент керування людьми набуває вигляд того, в чії руки він потрапляє» ([«Думки про Росію»](#), Ѓomumі bэхэs – General topics).

[назад до основного тексту](#)

25. «Абияк переправивши натовп неозброєних, що нічого не розуміють, ридаючих, збожеволілих жінок через місиво з людських останків, що неможливо тоді було назвати річкою, пастухи-автоматники, справжні штрафники-кримінальники, погнали своїх овечок вгору схилом висоти, на ворожі дзоти першої лінії... Досвідчені штрафники конвоїри вчасно загальмували перед початком кулеметної січі, галантно пропустивши дам уперед... І ворожа висота звично ж заговорила кулеметами і автоматами. І – чи довго, вмючи, – за пару-трійку хвилин впоралася. Жінки падали, як мішені на стрільбищі, не дійшовши до першої лінії оборони німців кілька десятків метрів, підкидали в інстинктивному благанні руки, і так, з розпростертими в прощальних обіймах руками, осідали на мокру холодну траву, обіймаючи рідну українську землю востаннє... – Мамо, рятуйте!!! Потім ще десять – дванадцять днів тривали тупі, як головою об стіну, атаки на лінію «Вотан» і поряд з жіночим штраф-стадом поліг у повному складі і справжній чоловічий штрафбат, що теж в більшості своїй складався з місцевих мужиків, відловлених у навколишніх селах... Який сенс був гнати беззбройних, ненавчених людей під град куль? Надія, що у німців рано чи пізно закінчатся набої?» (Олег Зоін, [«Штраф ціною в життя»](#));

«За час звільнення України від німецьких окупантів із сіл призвали в армію 900000 непідготовлених і ненавчених бійців... Припустимо, звільнялося село. Відразу після цього в нього входив так званий польовий військкомат, члени якого ходили по домівках у пошуках молоді, що підросла за два з половиною роки окупації. І, не питаючи паспорта, відбирали на око. Бачать: рослий такий підліток (а йому, може, й 16-ти не виповнилося, і він ніяк не підходить під категорію призовника) – мобілізують. Польові військкомати забирали також колишніх солдатів Південно-Західного фронту, відпущених німцями з полону в 1941 році (всього їх набралось близько 277000). Документи свідчать про те, що вони не були колаборантами, а просто повернулися до своїх родин... Дімарову дуже пощастило. Адже майже всі хлопці, яких забирали польові військкомати, гинули в першому ж бою. З якою метою все це робилося? Так виявляли вогневі точки ворога, провокуючи німців вистрілити в беззбройних людей свої боеприпаси перед початком основної битви. Під час зйомок документального фільму «Ціна Перемоги» мені (Дімарову, – П.Д.) доводилося спілкуватися з німецькими ветеранами, які приїжджали в

¹²²⁹ Чесність – західноєвропейський і український ідеал, – П.Д.

Україну досліджувати свої солдатські поховання. Коли ми запитували їх про ці бої, у відповідь звучало одне і те ж: «Навіть нам було шкода підлітків. Коли бачили, що їх стадом женуть, без зброї, рука не піднімалася. А ті, хто сидів у кулеметів і змушений був стріляти, намагалися потрапити по ногах. Інші божеволіли або відпрошувалися від такої бійні, цієї страшної місії». Ось так це діяло навіть на ворога, приголомшеного подібною жорстокістю...» (Доктор істор. наук проф. Віктор Король, Андрій Топчий, [«Коли стало питання про забезпечення новобранців, Георгій Жуков заявив: «Обмундирувати та озброювати цих хохлів? Всі вони зрадники! Чим більше в Дніпрі потопимо, тим менше до Сибіру опісля війни засилати»](#), «ФАКТИ», 28.10.2011);

«Таких людей, які за задумом тодішньої деспотії мали власною кров'ю «змити ганьбу перебування на окупованій території», було мобілізовано 300000 – у битві за Дніпро їх загинуло приблизно 250 – 270 тисяч. Загальні ж втрати в цій битві досягли 380 тис. Мобілізацією таких людей займалися польові військкомати, що склалися, як правило, зі взводу солдатів і кількох офіцерів. Забирали всіх здатних тримати зброю, навіть 16 – 17-річних хлопців. Все проходило нібито на законних підставах, адже напередодні Ставкою Верховного Головнокомандування, наказом від 9 лютого в 1942 р. № 089, право призивати на військову службу було надано не тільки військовим радам армії, а й командирам дивізій, частин, причому в необмеженій кількості. Найстрашніше те, що більшість з мобілізованих зовсім не мали військового досвіду, не проходили ніяких навчань, і їх без відповідної підготовки відразу кидали до бою. Зрозуміло, що більшість з них гинуло в першій же битві» (Юрій Смола, «Обличчя», [«Негуманітарна допомога // Чорносвітники»](#));

«...«Заплямованих» мирним мешканням під нацистським пануванням зазвичай використовували в лобових атаках у перших рядах, як правило, без навчання, а часто без обмундирування і навіть зброї («чорносвітники»). Це збільшувало й без того високі шанси загинути» (Олександр Гогун, [«Сталінські командос // Українські партизанські формування, 1941–1944»](#));

«Коли Червона Армія почала виганяти німців з України, то «домосідів» швиденько збирали, – цим займалися навіть не військкомати, а самі командири передових частин, – сунули їм знову гвинтівки в руки і, навіть не переодягнувши в шинелі, в чому були – у першу лінію бою! Їх так і називали – «світники». Береги Дніпра, як весняними квітами, рябіли трупами в різнобарвному цивільному одязі» (Григорій Климов, [«Пісня переможця»](#)).

[назад до основного тексту](#)

26. «Мешканка с. Сопич Глухівського району Сумщини Євдокія Лукіна розповідала, що під час нападу на їх село місцева поліція протягом двох днів у лютому 1942 р. боронилася в церкві, а партизани в цей час вбивали членів сімей поліцаїв – жінок, дітей, людей похилого віку... Листівка зі змістом: «У всіх, хто йде проти слов'янських народів, хто допомагає німецькому ворогові, буде розстріляна сім'я» вказує на централізоване керівництво цими діями... У листівці сабуровців до мешканців Житомирщини містилися прямі погрози родичам колабораціоністів: «Всіх зрадників Батьківщини і їх сім'ї очікує смерть»... Одна з польових комендатур доносила командуванню тилової зони групи армій «Південь» про те, що 11 березня 1942 р. на українсько-російському кордоні під час згаданого нападу на село Іванівка підлеглі першого секретаря чернігівського обкому відрубували руки дітям поліцейських. Можна було б вважати це вигадкою, якби інші джерела не повідомляли про щось подібне. Мешканка села Рудня Корюківського району Чернігівщини Олександра Шевченко розповідала, що її сусідові партизани Федорівського з'єднання «повиколоували очі, страшно над ним знущалися». Убитий був столяром, на початку періоду окупації зробив для партизан загону під командуванням Балабая землянки. А потім німці змусили його піти в поліцію, і за це його партизани вбили. Федоровці, розстрілявши в липні 1942 р. 12 осіб у с. Рудня, «зуби [ім] повибивали. Спершу замучать, а потім вб'ють». За словами мешканця села Рейментарівка того ж

району, командир партизанського загону Борис Туник, що діяв в їхній місцевості «був варваром. З розмов – солили людей, шкуру віддеруть – солять». Про поширеність партизанських тортур писав Хрущову літератор Микола Шеремет: «Поліцейських, старост, бургомістрів, які пручаються, партизани перед тим, як розстріляти, добре «провчать». Особливо жорстокістю відзначились партизани Федорова. Я був свідком, як поліцаїв били до крові, різали ножами, підпалювали на голові волосся, прив'язували за ноги і на аркані конем волочили в лісі, обварювали гарячим чаєм, різали статеві органи». У щоденнику Григорія Балицького, командира загону ім. Сталіна Чернігівсько-Волинського з'єднання, можна знайти підтвердження того, що і через кілька місяців у цьому відношенні нічого не змінилося: «4 квітня 1943 р... Привели бургомистра (вірного слугу німців). Увечері його привели до штабу з'єднання, тут його докінчила партизанська рука. Били цього мерзотника хто чим міг, крім цього поливали окропом...» (Олександр Гогун, [«Сталінські командос // Українські партизанські формування, 1941–1944»](#)).

[назад до основного тексту](#)

27. «За розповіддю мешканця с. Землянка Глухівського району Сумщини Івана Чогуна, сабурівці в 1942 р., застосувавши запальні кулі, одночасно спалили 42 подвір'я, убивши десятки людей. Партизани під час операції були п'яні. Мотивом каральної акції послужило те, що місцеві поліцейські вбили одного сабурівського партизана. Відомості про те, що в той день було спалено понад сорок подвір'їв, підтвердив інший мешканець Землянки, ветеран Червоної армії Олексій Кульша... «Загін заходив, а люди бігли, не знали, що він був, тікали люди з села, так їх наганяли, шашками рубали – зрозумів? А деяких, що бігли, так забирали знову до партизан...» (Олександр Гогун, [«Сталінські командос // Українські партизанські формування, 1941–1944»](#)).

[назад до основного тексту](#)

28. «Оточені військами і активістами, станиці та хутори перетворювалися в резервації з єдиним виходом на кладовище, в ями скотомогильників, глиняні кар'єри. І.Д. Варивода, у той час секретар комсомольської організації станиці Новодерев'янківська згадував: «Скликали комсомольців і пішли шукати по дворах хліб. А який саботаж? План хлібозаготівель був виконаний, все здали! За день знайшли у скирті один мішок пшениці. Знайшли! Ось це і було треба. З цього і почалося. Станиця була оголошена поза законом, сільрада розпущена, всім керував комендант. Оточили кавалерією – ні зайти, ні вийти, а в самій станиці на кутах піхотинці: хто виходив після 9:00 вечора – тих стріляли без розмови. Закрили всі магазини, з них все вивезли, до останнього цвяха. Для політвідділу був особливий магазин, там вони отримували цукор, вино, крупи, ковбасу. Три рази на день їх годували в їдальні з білим хлібом. А таких, як я, активістів, теж три рази на день годували, хліб давали, 500 г – не білий, а напіл з макухою... Люди приходили до їдальні, тут же падали, вмирили...» (Георгій Кокунько, [«Як комуністи знищували козаків»](#)).

[назад до основного тексту](#)

29. «Відносно галичан німці проводили політику зовсім іншу, ніж по відношенню до населення Полісся і Волині:

- а) Повна відсутність масового терору і репресій.
- б) Постачання населенню товарів першої необхідності через споживкооперацію.
- в) Досить стійкі гроші – злотий, курс якого німці підтримували на належній висоті.

Одночасно німці ревно оберігали Галичину від появи в ній партизанського руху, як «радянських» партизанів, так і банд УПА. Селяни в Галичині в економічному відношенні жили добре» (зі звіту командира 1-ї Української партизанської дивізії Петра Вершигори, цит. за: Олександр Гогун, [«Сталінські командос // Українські партизанські формування, 1941–1944»](#)).

[назад до основного тексту](#)

30. «Ні при звільненні Росії, ні в Білорусі, крім поодиноких випадків, такої практики¹²³⁰ не було. Не варто забувати про те, що набір «чорносвітників» проводився і в

¹²³⁰ Тобто практики набору «чорносвітників», – П.Д.

Правобережній Україні. По суті, це був геноцид українського народу, адже було поголовно винищено багато молоді, що підросла за роки окупації. ...їм казали: «Ви зрадники і повинні спокутувати свою зраду кров'ю. Зброю здобудете в бою!» (Доктор істор. наук проф. Віктор Король, Андрій Топчий, [«Коли стало питання про забезпечення новобранців, Георгій Жуков заявив: «Обмундировувати та озброювати цих хохлів? Всі вони зрадники! Чим більше в Дніпрі потопимо, тим менше до Сибіру опісля війни засилати»](#), «ФАКТИ», 28.10.2011).

[назад до основного тексту](#)

31. «Як відомо, відразу після звільнення України, Сталін прийняв рішення про виселення всіх українців, що були в окупації, до «місць не настільки віддалених», документи про це були підписані і героєм СРСР Жуковим, та іншими членами уряду. Але фахівці з розвідки переконали керівництво СРСР, що такими заходами вони штовхнуть весь український народ до лав ОУН, УПА і вся Україна буде охоплена партизанською війною, виграти яку буде більш ніж важко, враховуючи, що кістяк Червоної армії становлять українці. Опосередковано існування наказу підтвердив колишній глава НКВС УРСР генерал Василь Рясний. У книзі Фелікса Чуєва [«Солдати імперії: Бесіди. Спогади. Документи»](#)) наводиться текст наказу Жукова-Берії з припискою: «З невідомих причин цей наказ не був виконаний».

Наказ №0078 / 42, 22 червня 1944, м. Москва, ПО НАРОДНОМУ КОМІСАРІАТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ СОЮЗУ ТА НАРОДНОМУ КОМІСАРІАТУ ОБОРОНИ СРСР.

Агентурною розвідкою встановлено: За останній час в Україні, особливо в Київщині, Полтавщині, Вінниччині, Рівненщині та інших краях, спостерігається явно ворожий настрій українського населення проти Червоної Армії і місцевих органів «Радянської» деспотії. В окремих районах і регіонах українське населення вороже чинить опір виконанню заходів партії і уряду щодо відновлення колгоспів та здачі хліба на потреби Червоної Армії. Воно для того, щоб зірвати колгоспне будівництво, хижачки вбиває худобу. Щоб зірвати постачання продовольства Червоній Армії, хліб закопують в ями. У багатьох районах ворожі українські елементи, переважно з осіб, що переховуються від мобілізації в Червону Армію, організували в лісах «зелені» банди, які не тільки підривають військові ешелони, а й нападають на невеликі військові частини, а також вбивають місцевих представників деспотії. Окремі червоноармійці і командири, потрапивши під вплив напівфашистського українського населення та мобілізованих червоноармійців із звільнених регіонів України, стали розкладатися і переходити на бік ворога. З вищевикладеного видно, що українське населення стало на шлях явного саботажу Червоної Армії і «Радянської» деспотії і прагне до повернення німецьких окупантів. Тому, з метою ліквідації та контролю над мобілізованими червоноармійцями і командирами звільнених регіонів України, наказую:

1). Вислати в окремі краї Союзу РСР всіх українців, що мешкали під «деспотією» німецьких окупантів¹²³¹.

2). Виселення проводити:

а) в першу чергу українців, які працювали і служили у німців;

б) у другу чергу вислати всіх інших українців, що знайомі з життям під час німецької окупації;

в) виселення почати після того, як буде зібраний урожай і зданий державі для потреб Червоної Армії;

г) виселення проводити тільки вночі і раптово, щоб не надати можливість сховатися одним та не дати знати членам сім'ї того, що перебуває в Червоній Армії.

3). Над червоноармійцями і командирами з окупованих регіонів встановити наступний контроль:

а) завести в особливих відділах спеціальні справи на кожного;

¹²³¹ Точніше, під адміністративним врядуванням німецьких окупантів, бо порівняно з радянською деспотією це врядування було значно більше цивілізованим, – П.Д.

б) всі листи перевіряти не через цензуру, а через особливий відділ;
в) прикріпити одного секретного співробітника до 5 чоловік командирів і червоноармійців.

4). Для боротьби з «антирадянськими» «бандами» перекинути 12 і 25 каральні дивізії НКВС.

Наказ оголосити до командира полку включно.

Народний комісар внутрішніх справ Союзу РСР БЕРІЯ

Заст. народного комісара оборони Союзу РСР, маршал «Радянського» Союзу ЖУКОВ.

Внизу є така приписка: «З невідомих причин цей наказ не був виконаний».

«Він був виконаний частково, – цитує далі автор генерала Рясного, – і я мав до цього пряме відношення. Мені цей наказ привіз з Москви один із заступників наркома внутрішніх справ. І було сказано, що за активну діяльність проти Червоної Армії з боку ОУНівців, виступи «боївки», за вороже ставлення до російського народу товариш Сталін наказав виселити всіх українців до відомої матері, а конкретніше – до Сибіру. Микита Хрущов на знаменитому XX з'їзді заявив про те, що Сталін збирався депортувати і українців: «Українці уникли цієї долі тому, що їх занадто багато й нікуди було вислати. А то він би і їх виселив» (Микита Хрущов, [«Промова на XX з'їзді Партії»](#), Фрагмент 6).

«Знайшовся справжній екземпляр наказу. Вже не німецька листівка. І саме там, де йому і належало бути – в особистому архіві виконавця цього наказу. Знайшов його московський письменник Фелікс Чуєв в архіві В.С. Рясного, що з 1943 р. був наркомом внутрішніх справ України. Рясний розповів Чуєву: «Я намітив найактивніших ворогів російського народу і «радянської» деспотії – досвідчених вовків. Кілька ешелонів мої молодці заповнили та відправили. Але потім раптом – зупинка. У чому справа, спершу не знав ні я, нарком, ні хто інший. Щось сталося між українськими начальниками і центральними керівниками, виникли розбіжності – чи варто цією справою займатися?». Надалі Василь Степанович дізнався з газет, що його, Рясного, Президія нагородила орденом Бойового Червоного Прапора за успішну боротьбу з ОУНівцями та депортацію внутрішніх «антирадянщиків». Цікавий штрих. Оригінальний текст наказу дещо відрізняється від тексту німецької листівки. Немає підпису полковника Федорова, немає стилістичної недоречності, на яку звернули увагу вищезгадані критики. Отже, наказ №0078 / 42 – документальне свідчення про злочин щодо української нації, який готувався, але не був здійсненим через численність українців. На відміну від кримських татар та іншого неросійського населення Криму, балкарців, чеченців, інгушів, турків-месхетинців, карачаївців, німців Німецької АРСР на Волзі – українцям пощастило...» (Леонід Шульман, [«Наказ 0078/42: фальшивка чи доказ злочину?»](#), «Свобода» № 17 (242), 17-23.05.2005 р.).

[назад до основного тексту](#)

32. «Через кілька днів московське військо погнало більше семи тисяч сімейств до Московщини, взимку, у мороз, не давши їм зібратися, не дозволивши нічого взяти з собою; їх будинки, їх нерухоме та рухоме майно – все зробилося надбанням великого князя. Багато з засланих померли дорогою; тих, що залишилися, розселили у різних містах, посадах та селах Московської землі; дітям боярським давали маєтки на Низу, а замість них у Новгородську землю посилали на поселення москвичів. Так і замість купців, засланих у Московщину, в Новгород відправили нових купців з Московщини... У 1487 році за доносом Якова Захар'їча, намісника, Іван вивів з Новгорода п'ятдесят сімей кращих гостей і перевів їх до Володимира. У наступному році ... Іван наказав виселити ще більше семи тисяч жилих людей до Москви і розселив їх у різних містах та селах. Маєтки Владичні¹²³² та боярські були роздані московським дітям боярським. У наступному році Іван перевів всіх інших жилих людей (господарів) до Нижнього Новгорода, а багатьох з них наказав убити в Москві: вони скаржилися на намісників, а їм поставили це в провину,

¹²³² Тобто церковні, – П.Д.

виводячи з того, що вони хотіли вбити намісника. Так добив московський государ Новгород і майже стер з лиця землі окрему північну народність. Велика частина народу у волостях була вигублена під час двох спустошливих походів. Все місто було виселено. Місце вигнаних старожилів зайняли нові поселенці з Московської та Низової землі... До сказаного Костомаровим можна додати свідчення Гербенштейна – щодо Новгороду: «Народ тут був вельми освічений та чесний, а тепер став самим зіпсованим, заразившись, без сумніву, московською порчею, яку принесли з собою пришлі сюди московити». Щодо Пскова: «Освіченість і м'які звичаї псковитян замінилися московськими вдачами, які майже у всьому гірші. Бо у своїх купецьких угодах псковитяни показували таку чесність, простосердечність і простоту, що ціна товару у них показувалася без запита, і без усякого багатослів'я заради обману покупця» (Цит. за: Г.В. Плеханов, «Історія російської суспільної думки», кн. 1, М. – Л.: Госіздат, 1925. с. 91). Справа, як ми бачили, була не в «зараженні московською порчею» і не в тому, як наївно вважав Плеханов, що «торжество східних порядків зумовило... поширення східної моралі» (там же), а просто в «зміні народу». Костомаров вичерпно відповів тим, хто сумнівається у відкритті Дмитрієвої. У Новгороді та його околицях, «волості», просто фізично не було кому зберігати билини. Додам, що після жахливого розгрому, не побоюся цього слова – геноциду, описаного ним, Новгородщиною пройшовся ще мор, а років сто тому – опричнина. З іншого боку, «надволзькі осередки билинної традиції» виникали саме там, куди московити виселяли новгородців» (Лев Прозоров, [«Часи руських богатирів. За сторінками билин – до глибин часу»](#), Яуза, Ексмо; М.; 2006).

[назад до основного тексту](#)

33. «У Криму відразу після його захоплення комуністами винищили декілька десятків тисяч російських «монархістів, патріотів і офіцерів». Саме на цій підставі взимку 1920 – 1921 років були винищені всі, хто не евакуювався разом з військами Врангеля. Спочатку оголосили реєстрацію офіцерів, і ті в масі своїй з'явилися – адже залишилися в Криму ті, хто не хотів їхати з Батьківщини і хто повірив обіцянкам більшовиків. Всі ці люди були знищені. Вціліли тільки ті, що відчували щось і втекли до гір, до партизанів. Потім погнали на розстріл членів сімей офіцерів, а також взагалі всіх, хто мав хоч якусь освіту і хоч де-небудь служив. Для цього на вулицях заарештовували всіх, хто пристойно одягнений, хто говорить, як освічена людина. Потім влаштовували облави, населення цілих кварталів зганяли в концтабори і потім «сортували», винищуючи всіх «класово неповноцінних». І теж, зрозуміло, цілими сім'ями. Людей винищували за списками, найчистішої води геноцид: «за дворянське походження», за «роботу в білому кооперативі», «за польське походження». «Околиці міста Сімферополя були повні смороду від трупів розстріляних, які навіть не закопували в землю. Ями за Воронцовським садом та в оранжереї у маєтку Кримтаєва були повні трупів розстріляних, злегка притрушені землею, а курсанти кавалерійської школи (майбутні червоні командири) їздили за півтори версти від своїх казарм вибивати золоті зуби з рота страчених, причому це полювання давало завжди велику здобич» (Андрій Буровський, [«Вся правда про Росіян: два народи»](#));

«...ми кинули виклик козакам, почавши їх масове фізичне винищення... щоб відчувати себе в змозі впоратися з козаками і придушити те масове бродіння і той жорстокий опір, що неминуче повинні були надати волелюбні козаки... Безперечно принциповий наш погляд на козаків, як на елемент, чужий комунізму та «радянській» ідеї, правильний. Козаків, принаймні, велику частину їх, треба буде рано чи пізно винищити, просто знищити фізично...» (один з «теоретиків» геноциду член Донревкому Ісаак Рейнольд, 1919, цит. за кн.: Бнай Бріт, «Проект Інтернаціонал» (доповнення до частини III – «Сила») [«Розкозачування»](#); «Більшовицьке керівництво. Листування», 1912 – 1927, М., 1996, с. 108; «Родіна», 1998, № 3, с.77);

«Але, як виявилось, це було однією з умов таємної змови між англійським і «радянським» керівництвом щодо видачі так званих старих емігрантів, тобто колишніх

білогвардійців. При цьому в числі виданих та, по суті, зраджених, виявилися російські офіцери, що воювали пліч опліч з англійцями в якості спільників у Першій світовій війні... Багато козаків на очах англійців кінчали життя самогубством, деякі козачки стали скидати своїх дітей в гірську річку Драву і кидатися слідом за ними, іншим пощастило сховатися в горах... По суті, ця подія стала органічним продовженням геноциду козацтва як особливої верстви, початок якому було покладено таємною директивою Оргбюро ЦК РКП(б) «Циркулярний лист ЦК відносно до козаків» від 24 січня 1919 р. А всього жертвами англо-«радянського» альянсу в процесі здійснення цієї бузувірської акції загинуло близько 70000 осіб, у тому числі старих, жінок та дітей» (Олександр Мучник, [«Філософія гідності, свободи і прав людини»](#)).

[назад до основного тексту](#)

34. «Сталін – це народність. Він народний герой. Подивіться у вікно – там же досі сталінська Росія. Немає ніякої царської, горбачовської, ельцинської Росії. Єльцинська Росія – це Рублівка, а від горбачовської один «Фонд Горбачова» залишився... Так, як сучасну Францію створив Наполеон III, а не Наполеон I, так сучасну, «радянську» Русь створив Сталін (за допомогою ленінської «закваски»)...)» (Юрій Пивоваров – академік, професійний російський історик, з інтерв'ю Вадиму Тросницькому, ReZumeRu: [«Сучасна Росія це сталінська Росія»](#));

«Програма «Відкрита студія» на П'ятому каналі. Вочевидь, на честь сьогоднішньої дати – дня смерті товариша Джугашвілі. У студії – Данило Гранін, Яків Гордін, Михайло Федотов, Ольга Криштановська та упир Кургінян зі своїми павуковими лапками. Що там було протягом півтора годин, не знаю. Я увімкнула на вильоті – за півгодини до фіналу. Почула інтелігентних Граніна, Гордіна і Федотова. Гранін говорив про те, що ми животіємо в закритому суспільстві, що нам потрібна відкрита дискусія. Федотов чомусь відхрещувався від запропонованого ним же терміну «десталінізація» і замінив його вельми пісним і безневинним «громадянизація». Кургінян бризкав слиною, тріумфував і тикав лапками в циферки, що біжать на екрані. А циферки такі: передача запитує у тебе, народ: «Хто для вас Сталін?» Голосування йде в плині двох(!) годин у прямому етері. Результати: великий керманіч – 71,5%, кривавий кат – 10,9%, наша історія – 17,7%. Думаю, що шанобливе «наша історія» можна сміливо приплюсувати до «великого керманіча». І тоді ми отримаємо «божевільні» цифри: 89,2. Тобто майже 90% тих, що дивляться в ці години програму «Відкрита студія», хочуть Сталіна. Хочуть диктатора-параноїка. Бажають його. Жадають. З готовністю підставляють свій зад і навіть послужливо змазують його вазеліном. На, вождяра, встромляй. Коли в 1993 році після торжества ЛДПР Юрій Карякін, випивши для хоробрості, видихнув в камеру «Росія, ти здуріла!», він навіть уявити собі не міг, що трапиться з Росією через якісь 18 років» (Ксенія Ларіна, журналіст, [«Росія здуріла в дошку»](#)).

[назад до основного тексту](#)

35. «Ще свідоцтво: лист Держинського Леніну від 19 грудня 1919 року. У ньому вказувалося, що на той момент в полоні у більшовиків містилося близько мільйона козаків. Керманіч наклав резолюцію: «Розстріляти всіх до одного». На Кавказ Ленін періодично відправляв телеграми – «Переріжмо всіх». Тоді у Советів просто фізично сил не було, щоб здійснити всі директиви «людяного» Ілліча. Має безпосереднє відношення до того, що відбувалося на козачих землях, як і взагалі на Півдні Росії, ще одне розпорядження Леніна – посилати червоних головорізів-інтернаціоналістів у райони, де діяли «зелені»: «Вішати під виглядом «зелених» (ми потім на них і звалимо) чиновників, багатіїв, попів, куркулів, поміщиків. Виплачувати вбивцям по 100000 рублів...». Згадаймо, як «радянська» пропаганда довгі роки стверджувала, що на совісті козаків каральні акції Білої Армії проти мирного населення. Чи немає й тут ленінського сліду?» (Георгій Кокунько, [«Як комуністи знищували козаків»](#));

«Ще посилення від Ілліча – «Посилайте на примусові роботи в копальні», «Наводьте масовий терор», «Замикайте в концентраційні табори», «Відбирайте весь хліб і вішайте куркулів», «Без ідіотської тяганини і, не питаючи нічийого дозволу, розстрілюйте,

розстрілюйте, розстрілюйте». Слава Богу, що у Советів просто фізично сил не було, щоб здійснити в ті роки ці людожерські директиви «корманича революції». З телеграм Леніна Сокольникову (Гіршу Брильянту) 20.04.1919 р.: «Верх неподобства, що придушення повстання козаків затягнулося». 24.04.1919 р.: «Якщо Ви абсолютно впевнені, що немає сил для лютої і нещадної розправи, то телеграфуйте негайно. Чи не можна обіцяти амністію і цією ціною роззброїти? Надсилаємо ще двоє командирських курсів». 25.04.1919 (Ефраїму Склянському): «Треба змовитися з Дзержинським про те, щоб він дав найенергійніших людей, і не послати чи ще військові сили? Ще треба, якщо там погано, піти на хитрість». 06.05.1919 р. в РВС Південного фронту: «Подія з придушенням повстання прямо-таки обурлива. Необхідно вжити найенергійніших і рішучих заходів і вирвати з коренем повільність. Чи не послати ще додаткові сили чекістів?» 15.05.1919 р. Луначарському: «руште енергійне масове переселення до Дону з неземлеробських місць для заняття хуторів. Курсантів теж пошлемо...» (Бнай Бріт, «Проект Інтернаціонал» (доповнення до частини III – «Сила») [«Розкозачування»](#));

«Коли мене іноді запитують: хто гірший, Ленін чи Сталін? Я відповідаю: Сталін просто бандит, кримінальник. М'ясник, якого потрібно було поставити до стінки, як і Гітлера. Все. Крапка. Останнє мені нецікаво. Ленін інтелектуал. Вірніше, Ленін – та ганьба, до якої може дійти російський інтелектуал. Це геніально вгадав у «Бісах» Федір Михайлович Достоевський. У мене є збірка листів Леніна до рідних, видана в 1924 – 1925 роках його сестрою. Читаючи їх, бачиш, як від нормальної 21-22-річної талановитої людини з новодворянської сім'ї до 50-річного чоловіка відбувається деградація, розкладання особистості. Як від молодого чоловіка, люблячого маму, інтелігента, народжується те, що народилося. Видно його абсолютний цинізм, безжалісність, «усе дозволено». Ленін все це «заквасив», а Сталін пристосував для народу, розвинув... В інституті, яким я керую, близько тисячі душ. Він найбільший науковий гуманітарний інститут в Росії. Всі його співробітники: росіяни, українці, євреї, вірмени, азербайджанці, корейці – «радянські» люди (государеві холопи, – П.Д.). Цей феномен описували і наші, і закордонні соціологи. Ось від такої країни, від такої людини потрібно піти. Від такого метафоричного Леніна потрібно піти. Потрібно боротися з Ленінін. Ленін – деміург цього режиму... Мене ображає наявність всіх цих ленінських проспектів, пам'ятників Леніну, фільмів про Леніна. Це суїцидально для нашого народу...» (Юрій Пивоваров – академік, професійний російський історик, з інтерв'ю Вадиму Тросницькому, ReZumeRu: [«Сучасна Росія це сталінська Росія»](#)).

[назад до основного тексту](#)

Додаток 7. Божественне військо

Українці, як і їхні пращури баньшунські мані – ба-ді та інші сармати-дісці (чи-ді – червоні ді, бей-ді – білі ді, жун-ді – велетні ді, шаньжуни – горяни-велетні, юечжі – гутіі) за думкою стародавніх китайців є «божественним військом».

Вільнолюбні пращури українців не терпіли не лише утисків і пригнічення, а і будь-якого підпорядкування. Тому-то вони споконвічно й воліли перебиратися на вільні землі. Але ж зараз придатних для існування вільних земель ніде не має і, отже, треба героїчно захищати свою батьківщину від психічно інфантильних нелюдів:

«Хань-чжунський полководець Шан-цзі зробив одного разу наступну промову на захист ба-ді: «Ба-ді семи родів мають заслугу в тому, що вбили білого тигра. Ці люди – хоробрі, войовничі та добре вміють битися. Колись цяни, вступивши до округів та повітів Хань-чуань, зруйнували їх. Тоді нам на допомогу з'явилися ба-ді, і цяни були розбиті на голову і винищені. Тому-то баньшунських манів¹²³³ і прозвали «божественним військом». Цяни відчули страх і передали іншим родам, щоб вони не рухалися на південь. Коли ж згодом цяни знову вторглися з більшими силами, то ми тільки за допомогою тих же ба-ді

¹²³³ Пра-і.е. *moung / *манд / *манж = ман – «горець, мужня людина», – П.Д.

кілька разів завдавали їм поразки»... Що «ді» не були схильні до підкорення, найвище ставлячи особисту свободу, видно з того, що вони без вагання кидали свою поневолену батьківщину і розходилися – одні на північ, інші на південь, туди, де ще був простір, куди не добиралися китайці зі своїм державним устроєм, чиновниками та правилами гуртожитку. Так вони, з плином століть, дісталися з одного боку до басейну Брахмапутри, Іраваді та Салуїну, з іншого до Алтаю та південного Сибіру¹²³⁴. ...як північні, так і південні дісці¹²³⁵ відрізнялися одними й тими ж рисами свого племінного характеру: гарячим темпераментом, зневагою до смерті, рішучістю і надзвичайною відвагою; це були воїни за натурою, за покликанням: вони вступали у боротьбу заради самої боротьби і, дорожачи своєю особистою свободою, не виносили підпорядкування, в якій би формі останнє не виявлялося. Будучи рухливими, енергійними, діяльними і в той же час, не відрізняючись великою прихильністю до батьківщини, вони залишали останню, коли умови життя в ній змінювалися, і розходилися все далі у пошуках країн, де їхнє соціальне життя, у формі дрібної громади, керованої виборними старшинами, могло мати ще місце. Де б, проте, дісці¹²³⁶ не мешкали, їх головними і улюбленими промислами завжди були полювання і рибальство, які цілком задовольняли їх бродячі схильності, їх заповзятливу натуру, найвищою мірою самостійну та лицарську. ...вони не виносили деспотизму, а й самі ніколи не були деспотами ні в родині, ні в колі своїх рабів і підлеглих. В силу цих расових особливостей характеру, а також відсутності в їх натурі хтивості, дісці є в Азії єдиним народом, у якого моногамія становила первинну і основну форму шлюбу... Наскільки можна судити тепер за уривчастими звітками про релігію дісців, що дійшли до нас, ми повинні вважати, що у них одночасно існували всі три стадії релігійного мислення, а саме – поклоніння природі (тотемізм), шаманізм і, нарешті, поклоніння пращурам, яке не розвинулося до антропоморфізму, можливо, завдяки саме тій обставині, що діській громаді були тоді чужі монархічні принципи» (Г.Ю. Грумм-Гржимайло, «Чому китайці малюють демонів рудоволосими?», <http://www.litmir.net/br/?b=128057&p=176>, <http://archive.li/TPE47>; <http://www.velesova-sloboda.org/antrop/grumm-grshimaylo01.html>, http://www.uhlib.ru/nauchnaja_literatura_prochee/_russkaja_rasovaja_teoriya_do_1917_goda_to_m_2/p30.php; Павло Данильченко, «Історія племен і народів, що сформували український етнос і державу Україну», https://chtyvo.org.ua/authors/Danylchenko_Pavlo/Istoriia_plemen_i_narodiv_scho_sformuvaly_ukrainskyi_etos_i_derzhavu_Ukrainu/);

Білий тигр – підступний, жорстокий і кровожерливий звір, вбитий пращурами українців;

¹²³⁴ І далі до Скандинавії [и-торки, готи гьоти і грутунни = руси та жуни / гуни ультинзури та інші] і навіть до туманного Альбіону [англи, юти, фризи-руси та данці], – П.Д.

¹²³⁵ Пращури чорнявих і смаглявих слов'ян, германців, французів, іспанців і італійців, – П.Д.

¹²³⁶ Пращури українців, – П.Д.

Російський військовий броньований позашляховик ГАЗ-2330 (АМН 233114) «Тигр», знищений вже в кількості декількох сотень божественним військом українців.

Підступна і ненажерлива Росія, психічно інфантильне населення якої звикло споганювати свої землі і тому споконвічно потребує нових, зараз передислокує до Європи навіть із Далекого Сходу свої війська з амурськими «Тиграми». Тому керівники Китаю будуть недалекоглядними, якщо не скористаються такою слушною нагодою і не приєднають зараз до Китаю Східний Сибір разом із Далеким Сходом нинішньої Росії:

«Щодо Пекіна, то хоча він і не має претензій, але, як пишуть російські ЗМІ, за неофіційними китайськими мапами, весь Далекий Схід РФ – це територія КНР, а в офіційних підручниках історії в Китаї стверджується, що «Сибір – тимчасово втрачена територія Піднебесної»...» (Кореспонденти «Белсату», «Не тільки Смоленськ та Курили. Хто і як малює Росію на своїх національних мапах», <https://belsat.eu/ru/news/05-03-2022-ne-tolko-smolensk-i-kurily-kto-i-kak-risuet-rossiyu-na-svoih-natsionalnyh-kartah/>).

Китай за вторгнення своїх військ саме зараз на територію Росії не зазнає не тільки санкцій, а навіть і міжнародного осуду. Бо Росія сама порушила територіальну цілісність сусідньої держави і, отже, перетворивши підписаний її керівництвом Будапештський меморандум, щодо гарантування територіальної цілісності України, в нікчемний папірець, сама напросилася на такі ж дії сусідніх держав. До того ж вона порушила і майже всі міжнародні норми, розпочавши геноцид цивільного населення України. Тому-то, те що Китай раніше підписав з Росією якісь там угоди не має зараз ніякого значення. Бо будь-які угоди з державою терористом повинні автоматично розриватися після запровадження нею геноциду цивільного населення.

Проблема ж Тайваню не є зараз настільки нагальною для Китаю, що б не скористатися можливістю отримати природні багатства Сибіру, які психічно інфантильне холопське населення Росії не здатне екологічно освоїти і раціонально використати.

Адже для приєднання до Китаю цих раніше втрачених ним земель є зараз безліч приводів. І не тільки звільнення від російської окупації земель споріднених китайцям евенків (тунгузо-маньчжурів), евенів, нівхів, якутів та інших монголоїдів, яких російськомовні холопи презирливо називають «вузькоглазиками», але навіть і необхідність припинення геноциду українців, пращури яких сармати-дісці неодноразово вставали на захист китайців від набігів північних варварів цянів:

«Китайці скажуть: «ок». Так і бути, ми вам допоможемо. Але ми маємо одну умову: заміна народу. Ми до росіян жодних претензій не маємо, але у нас народ ефективніший. Тут немає нічого особистого, це просто бізнес. Поміркуйте самі: коли ви берете в управління ферму і бачите, що там стадо складається з корів середньоросійської породи, то ви розумієте, що його потрібно замінити на корів голштинської породи. Просто тому, що голштинці дають більше молока за тих же самих витрат. А це стадо треба відправити

на ковбасу. Адже у вас немає жодної неприязні до середньоросійських корів. Просто вони вам не потрібні для ваших завдань. Так і тут: які можуть бути аргументи? Нам потрібні ваші ресурси. Ми їх освоїмо без вас. Ви нам не потрібні. Навіщо нам вас годувати та зберігати? Ідіть на ковбасу. Наші китайці з нашими завданнями впораються краще...» (Альфред Кох, «Росію чекає втрата суверенітету та розпад», <http://www.charter97.org/ru/news/2014/10/4/119049/>).

Якщо ж китайці, сидючи на березі Амуру, чекатимуть, коли ж нарешті повз них пропливе труп Росії, то вони знову втратять свої землі Сибіру і Далекого Сходу. Бо ж сибіряки, згуртувавшись і не гаючи часу, утворять на цих землях свою креативну суверену державу:

«Я почуваюся сибіряком, – каже красноярський блогер Олександр Коновалов. – Я багато їздив Росією і зрозумів, що ми інші. Це важко пояснити, але це так. Я взагалі вважаю, що ми не знаємо, хто такі росіяни. За часи радянської влади ми втратили російську культуру і стали «радянським народом». Сьогодні «руський» – це якась абстракція. Навіть країна у нас Росія, а зовсім не Русь. Сибіряк – це конкретніше. Коли я жив в Індії, мене часто питали, чому я не схожий на інших росіян, які були там. І мені було найпростіше сказати, що я – сибіряк, а вони – московіти. Тоді в індійців не залишалось запитань. Імідж росіян і в країні, і за кордоном дуже поганий. Але на сибіряків він не поширюється. Напевно, з боку помітно, що ми такі різні» (Володимир Антипін, «Громадянин Сибіру», «Російський репортер», №7 (185), 24 лют. 2011, http://expert.ru/russian_reporter/2011/07/grazhdanin-sibiri/);

«Сибірська ідентичність відчувається у Новосибірську скрізь – інші люди, інша манера водіння на дорогах, навіть інша, сибірська говірка. «У тебе московський акцент» – дорікають московському журналісту знайомі з Омська. Сибірські компанії, що експортують щось за кордон, вважають за краще засновувати свій бренд на сибірському походженні. Те саме стосується і сибірських туристів за кордоном – на стандартне запитання «Звідки приїхали?» вони відповідають: «З Сибіру»...» («Сибіряки говорять про відокремлення від Росії», <https://golbis.com/pin/sibiryaki-pogovarivayut-ob-otdelenii-ot-rossii/>; <http://2fimage.politiko.ua/blogpost91438>; <https://oleg-leusenko.livejournal.com/854294.html>);

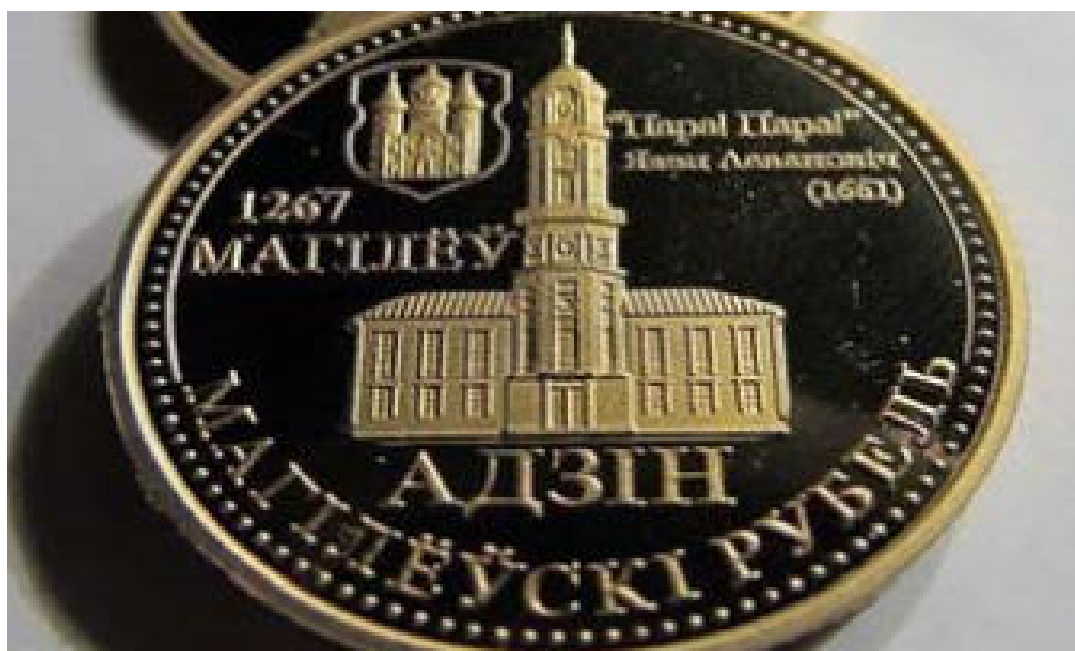
«Зверніть увагу: північні помори і перша хвиля сибіряків – біла кістка російської нації – крадіжки не знали, не заведено було. Це жили люди вільні, своїм розумом і за себе відповідальні, і якщо що розправа була швидка і сувора. Закон тайга, ведмідь прокурор. До Петра народець ще намагався перебиватися. Хоча вже з часів Олексія Михайловича відзначають заїжджі в Московію іноземці злодійкість і шахрайство російського люду. Зауважте – ні Антверпен, ні Гамбург, ні Лондон не були зразками чесності. Місто пізнього Середньовіччя було набите злодіями і всіляким нічним людом. Але все відносно. Ось щодо Європи Росія була злодійкуватою і в XVI столітті теж. А з чого б інакше? Народ перебував у стані рабському. А рабство формує рабські звичаї та уявлення. СТЯГНУТИ – ЗАВЗЯТІСТЬ РАБА» (Михайло Веллер, «Великий останній шанс», https://lib.misto.kiev.ua/WELLER/r_poslednij_shans.p07.dhtml).

Зовсім не схожі на психічно інфантильних росіян (не здатних облаштовувати своє життя без тотальної опіки жорстокою авторитарною владою) і колишні литвини (лютичі) – білоруси. Підсвідомі лінгвопсихічні установки бидлоутворюючої російської мовної картини світу ще не встигли знівечити їх, як і українців, а, отже, і перетворити їх (на відміну від більшості росіян) на агресивно слухняне бидло. Тому-то:

«Пара, пара! Паважання сябры» згадати про свою офіцерську честь та чесноту і нарешті скинути зі свого народу ярмо холуїв московитського пахана, як це зробили ваші доблесні і хоробрі пращури в Могильові у 1661 році. Та й зовсім не гріх забрати вам зараз свої землі Смоленщини у холопів цього пахана. Бо саме їх держава перша порушила статус кво, окупувавши землі сусідніх країн і, отже, спровокувала зробити те ж саме своїх сусідів відносно до себе. Нехай позаздрять вам нерішучі китайці:

«Ігумен Орест пише: «На той крик бурмістр Леонович із катівським мечем, вибігши з ратуші, перехрестившись, крикнув: «Пора! Пора!» Задзвонив вічовий ратушний дзвін, і дзвони дзвіниці Богоявленського братського монастиря, здіймаючи загальноміську тривогу. Бургомістр Леонович, з товаришами, перший почав перед ратушею на ринку великим катівським мечем рубати Московських солдатів, а міщани, почувши тривожний дзвін, по всьому місту, по всіх будинках і вулицях, несподівано напавши, били, кололи, різали бердишами, сокирами, молотками і чим хто міг, винищуючи Московських солдатів без жодної пощади...» («Пора! Пора!: як у 1661 році білоруси показали, чий Могильов», <https://charter97.org/ru/news/2022/2/5/453599/>).

На згадку про повстання один із музеїв Могильова прикрашає мальовнича і досить кривава картина про побиття московітів вашими славетними і хоробрими пращурами, а вашим нацбанком навіть була випущена в обіг ювілейна монета, на якій зображено ратушу та білоруські слова «Пара! Пара!», якими, за переказами бургомістр дав наказ почати повстання:

Отже, якщо білоруське військо бажає придбати досвід бойових дій, то нехай спочатку побореться з туранським гарматним м'ясом своїх східних сусідів, а не стане необачно само гарматним м'ясом, зіткнувшись з божественним військом українців, що покришило, як капусту, майже всі елітні формування туранського війська російської недоімперії:

«Нерозумно недооцінювати: український народ, бо розважлива (значна) частина українського народу, переживає те, що називається «пасіонарним вибухом». Коли ми говоримо про патріотичне почуття російських людей, десятки тисяч ополченців, про гуманітарні постачання, в яких беруть участь багато росіян, – треба усвідомлювати, що в Україні має місце те ж саме, але в набагато радикальніших і масштабніших формах. Україна, власне кажучи, «пре». І основна причина – зовсім не горезвісне прагнення до Європи, до цивілізаційних цінностей, комфорту та різноманітних вільностей. Основна причина – це чітке та шалене усвідомлення боротьби з тією силою, що, як здається українцям, завжди тяжіла над Україною. Сила ця: Росія, росіяни. Вони відчули, що не просто пристрасно хочуть, але врешті-решт і можуть перемогти горезвісного «старшого брата» і призначити «старшим братом» себе... Тоді вікова мрія здійсниться: вони подивляться на це потворне, величезне, важке утворення згори донизу. І, можливо, навіть посприяють розпаду цієї підлої держави, яка тисячу років привласнює їхню славу, їхню державність, їхню культуру. Заради такої справи можна пожертвувати багато чим. Україна надто довго чекала на це, вона, по суті, саме сьогодні відвойовує свій жаданий суверенітет, створює свою нову мітологію. Українці відчують себе давніми греками, вони часто поведуться майже так, як поводитися росіяни у найстрашніші моменти нашої історії... Ставки їх не просто високі – вони абсолютні: Україна або має народитися, або пологи не відбудуться... Те, що українці були у Вітчизняну другим серед усіх народів Росії за кількістю Героїв Радянського Союзу душу населення, – треба пам'ятати, треба забити собі напам'ять молотком. Це діти та онуки тих самих героїв та безстрашних солдатів – прямі їхні нащадки...» (Захар Прилепін, «Гой, у якому треба вгадати себе», <http://www.mesoeurasia.org/archives/date/2016/05>, <https://mysliwiec.dreamwidth.org/2754270.html>; Оспівувач «Новоросії» прозрів: «Україну наші потуги смішать: болю вона не відчуває, страху не має, бідності не лякається», <http://cossackland.org.ua/2015/02/19/pevets-novorossyy-prozrel-ukraynu-nashy-potuhysmeshat-boly-ona-ne-chuvstvuet-straha-ne-ymeet-bednosty-ne-puhaetsya/>);

«Найбільша помилка це знехтувати українцями. Вважати українців слабкими. Скривдити українців. Ніколи не ображайте українців. Українці ніколи не бувають такі слабкі, як вам здається. Не дай Всемогутній Аллах вигнати українців або забрати щось в українців. Українці завжди повертаються. Українці повернуться та повернуть своє. Але коли українці повертаються, вони не вміють розрахувати силу та застосувати її пропорційно. Вони знищать все на своєму шляху. Не ображайте українців. Інакше коли українці повернуться на землю, де поховані їхні пращури, то ті, хто живе на цій землі, будуть заздрити мертвим» (Джохар Дудаєв, «Атака Ічкерійського Вовка», нариси політичної історії України, https://www.slovech.co/rosiia-znykne-koly-zyjde-ukrains-kesontse-dzhokhar-musaievych-dudaiev/?fbclid=IwAR3YqV_nP2-tPRbk5X7ifSORxVPNyYPNI5XEuzxXbVLUu0jmSC4ZDVjk1DE; <https://kharkov.politeka.net/281437-v-seti-vspomnili-vyskazyvanie-dzhohara-dudaeva-ob-ukraincah-oni-vernut-svoe>);

«Ібн Міскавейх, оповідаючи про похід русів¹²³⁷ на Бардаа, зазначає, що «народ цей могутній, статура у них велична, мужність велика, не знають вони втечі, не втікає жоден з них, поки не вб'є противника або сам не буде вбитий» (Якубовський 1926; Флоровський 1927; Заходер 1967). Арабські автори відзначають одностайність русів у боротьбі з ворогами. Наслідуючи ібн Русте, «якщо виступає [на когось] якийсь плем'я, виступають всі

¹²³⁷ Пращурів українців грутуннів / хросів / русів, – П.Д.

вони, не поділяються, бувають заодно проти своїх ворогів, поки не перемагають їх» (Заходер 1967; Бартольд 1963). Таке розуміння підтверджує і паралельний текст Гардізі: «Коли вони воюють, усі стають одностайними, не вступають один з одним у усобиці, особливо у присутності ворога» (Заходер 1967)...» (К.Ю. Рахно, «Арабсько-перські звістки про слов'ян і русів і проблема виникнення козацтва», ІФ № 1 / 2022, <https://independent.academia.edu/histformat>);

«Чорноморські¹²³⁸ зовсім відмінні від інших козаків, більш схожі на жителів Кавказу, ніж на слов'янина Росії... Передбачається, що вони ведуть своє походження від казахів¹²³⁹, кавказького племені, що все ще існує. Вони, найбільшою частиною, високі і добре складені; стрункі; атлетична форма з профілем зазвичай грецьким чи римським; волосся завжди темно-коричневе або чорне; і азійська кров надає їх рисам пікантного характеру, настільки звичного східним людям. Я не намагатимуся описувати історію їхніх кровопролитних воєн з турками та татарами, вони були протягом століть великими прихильниками хреста – сторожовими псами, які охороняли кордони Європи в цьому регіоні від спустошливих набігів фанатичних орд Магомета... Реальний факт, що не існує любові між ними та мусковітами Стародавньої Росії, які відносяться один до одного зі взаємною підозрілістю; і їхня ненависть така, що вони рідко спілкуються без того, щоб не дійти до рукопашної. Козак, зі свого боку, називає росіянина неблагородним, підлим негідником, позбавленим як величі душі, так і зросту; як безпринципним, так і несхильним до себе за натурою... Серед всіх козаків Російської імперії чорноморські вважаються друзями і ворогами, найхоробрішими – їх доблесний брат на Дону рішуче підтверджував свою власну слабкість» (Едмонд Спенсер, «Подорож до Черкесії, Кримської Татарії і т.д.», Лондон, 1839 р., 3-е вид., http://apsnyteka.org/467-spenser_puteshestvia_v_cherkesiu.html; <http://www.pandia.ru/text/77/156/24240-3.php>);

«Число цих Козаків ніхто обчислити не міг, та й самі справжнього числа знати не могли, але тільки й знали, що скільки їх кінних, стільки й піших до справи бути повинно, бо скільки в навколишніх місцях людей буде, стільки й Козаків у себе вважали. До зборів сил їх тільки б повістку зробити, щоб у полки збиралися, то відразу, скільки потрібно, воїнство збиралося; не було потреби з труднощами збирати, так, як в інших військах буває, і не було потреби великого найму обіцяти; аби тільки старший слово сказав, зараз війська, як трави, буде. Як у один час на запитання турецькому султану, коли хотів знати кількість сил їх, відповідали, що «у нас, де, людей, що лоза, то козак, а де крак чи байрак, то по сту і по двісті Козаків тамо, і всі ті на війні хоробрі», і до того ж приписали, що «козаки багатство дуже мають, хитрість і хоробрість досить знають»...» (Олександр Рігельман, «Літописна розповідь про Малу Росію та її народ і козаків взагалі», <http://litopys.org.ua/rigel/rig03.htm>);

«Француз Ж. Шерер в своїх «Анналах» пише (1776 р.), що українські батьки передавали своїм синам як найдорожчу спадщину меч і клич «Воля або смерть». Українці визначилися у тому, що воля у них не перейде в свавілля. Рільнична культура українців породила і виплекала і ідеалістичну, релігійну духовність і світогляд, якими праукраїнці ще за часів передісторій запліднили культуру народів на півдні Європи, і та культура росла і поширилася на всю Європу крім північно-східного її кута» (Павло Штепа, «Московство, його походження, зміст, форми й історична спадкоємність», <https://textbook.com.ua/istoriya/1475230795/s-15>);

«Немає нічого більш відповідного зі слов'янським характером, ніж становище України чи Малоросії з часів Київського періоду до Петра I. Це була козацька та землеробська республіка з військовим устроєм, на засадах демократичних та комуністичних. Республіка без централізації, без сильного уряду, керована звичаями, що не підкорялася ні московському цареві, ні королю польському. У цій первісній республіці

¹²³⁸ Тобто українські кубанські козаки, – П.Д.

¹²³⁹ Точніше каракозар = касогів, – П.Д.

не було і сліду аристократії; будь-яка повнолітня людина була діяльним громадянином; всі посади, від десятника до гетьмана, були виборними. Зауважте, республіка ця проіснувала з XIII століття до XVIII, безперестанку обороняючись від великоросів, поляків, литовців, турків і кримських татар» (Олександр Герцен, «Старий світ і Росія. Листи до В. Лінтона, лист перший, 1858», т. XII, 1957, <http://gertsen.lit-info.ru/gertsen/public/russie-vieux-monde/russie-vieux-monde-staryj-mir-i-rossiya.htm>);

«Остаточне відділення України та розрив зв'язків з рештою Росії відбулися після завоювання півдня «великим язичником» Гедиміном, що «в жодного з підкорених ним народів не змінив звичаїв та давнього правління...» [Гоголь]. Тобто «батьківщина слов'ян» – на відміну від самої Росії, уникнувши тривалого татарського панування, – зберегла більшу чистоту і самобутність культури («...з усіма язичницькими повір'ями, дитячими забобонами, піснями, казками, слов'янською мітологією, що так простодушно... змішалася з християнством» [Гоголь])... На думку Гоголя, Степ і відповідна вільність прояву евразійських зачатків формують в Україні особливий слов'янський характер, що відрізняється від великоросійського «яскравістю», ентузіазмом, войовничістю. Саме козаки як спадкоємці давньоруської держави, що заслонила Європу від монголів, рятують її від навали¹²⁴⁰ «магометанської...» (Володимир Денисов, «Історія Малоросії – очима Гоголя», <https://cyberleninka.ru/article/n/istoriya-malorossii-glazami-gogolya>);

«Згадаймо приказку, – до армійської частини привезли новобранців. Росіяни насамперед цікавиться, де їдальня, українець – де сержантська школа. З дуже глибоким підтекстом жарт. Якщо під «армійською частиною» розуміти СРСР... то роль у ньому українців проглядається непогано». Справді, не лише велика питома вага українців серед сержантського та офіцерського складу Радянської армії – факт загальновідомий, а й величезна кількість господарських та партійних керівників різних рангів, розкиданих всіма регіонами та країнами колишнього Союзу» (Сергій Беляєв, «Загадка української душі. Особливості менталітету українців», <http://www.navigator.lg.ua/arts.php?mode=r&art=r0073>);

«Я вважаю українців найкращими воїнами. Український воїн вірний до смерті», – Вільгельм Габсбург, 1918 рік» («Відомі іноземці XVIII-XX століть про Україну, українців та наші взаємини з Московією», <https://armyinform.com.ua/2019/12/01/ya-radshe-obidatymuna-pidlozi-ukrayinskoyi-haty-anizh-za-stolom-moskovskogo-knyazya/>);

«Правду кажучи, вміння успішно воювати стали відкриттям і для багатьох українців. А все тому, що нашу справжню історію погано знають не лише в Росії чи у світі, а навіть в Україні. Бо якщо оглянути українське минуле без російських окулярів, можна побачити – українці – це народ-військо. Ми маємо унікальне вміння. Ми вміємо швидко організуватися для ефективного самозахисту. Загалом військо – це важливий елемент держави. Українці ж після падіння Русі не мали протягом століть своєї держави. Але це не завадило нам створити у 16 – 17 століттях одне з найефективніших військових формувань того часу – козацьке військо. Козаки захищали південні кордони Речі Посполитої, брали участь у війнах різних держав як наймані солдати. Але також піднімали повстання. Спочатку – для захисту власних інтересів. Згодом вимоги набули більш політичного забарвлення і козаки перебрали на себе роль захисників усіх українців... До відновлення армії масово долучилися волонтери з усієї країни, які заміняли державний ресурс, поки нова українська влада на чолі з президентом Порошенком включилися в цей процес. Ми знову продемонстрували блискучу здатність до самоорганізації, здатність бути народом-військом. Мільйони українців пішли на фронт – солдати, волонтери, інформаційні та творчі команди...» (Володимир В'ятрович, «Українці – народ-військо», https://lb.ua/blog/volodymyr_viatrovych/517538_ukraintsi-narodviysko.html);

¹²⁴⁰ Зараз же волелюбні нащадки українських козаків знову рятують Європу від навали психічно інфантильного туранського бидла Московії, що нездатне облаштувати своє убоге і нікчемне існування без тотальної опіки жорстокою кремлівською деспотією, а тому-то і заздрісне та ненависне до всього цивілізованого і успішного європейського, – П.Д.

«Зараз у лавах української армії з'являються молоді, ініціативні, дуже вмілі та, що дуже важливо, досвідчені командири. Особистий склад усіх підрозділів теж швидко набирається досвіду. Причому в українському випадку навчання йде не з-під палиці, як у Росії, а з волі самих солдатів та офіцерів. І це винятково важливий процес – досвідченість під час бойових дій має колосальне значення» (Іван Яковина, «Катастрофічний провал російської армії. Як Україні перемогти Путіна», https://nv.ua/ukr/opinion/putin-prograv-ivan-yakovina-pro-porazku-rosiyskoji-armiji-viyna-novini-ukrajini-50229428.html?utm_content=set_lang).

Таким чином, на відміну від психічно інфантильного московитського гарматного м'яса українські воїни є відважними людьми, що воліють і є здатними швидко придбати достатній досвід бойових дій. Тому-то, якщо воїн українського божественного війська і йде на той світ, то разом з собою він забирає не менше десяти психічно інфантильних орків.